FOLYÓIRATOK TARTALOMJEGYZÉKE - 1922

1. szám – 1922 január
JEHOVA A VIGASZTALÓ - 2

2. szám – 1922 február
KRISZTUS AZ ÉN ÉLETEM - 18

3. szám – 1922 március
EZ AZ ÉN TESTEM - 34

4. szám – 1922 április
AZ ISTENNEK EMBERE - 50

5. szám – 1922 május
ISTEN HÁRFÁJA - 66

6. szám – 1922 június
VILÁGI JELLEM ÉS VILÁGI SZOKÁSOK - 82

7. szám – 1922 július
A POGÁNYOK IDEJE - 98

8. szám – 1922 augusztus
IDŐSZÁMÍTÁS - 114

9. szám – 1922 szeptember
A HETVEN ÉVES PUSZTULÁS - I RÉSZ - 130

10. szám – 1922 október
A HETVEN ÉVES PUSZTULÁS - II. RÉSZ - 146

11. szám – 1922 november
A NAGY MEGRÁZKODTATÁS - 162

12. szám – 1922 december
A NAGYGYŰLÉS CEDAR POINT-BAN - 178

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hirdetője

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21 : 12.

Vallásos folyóirat. VIII. évfolyam 1. szám.
1922. január. Ádámtól 6050.

TARTALOM:

	Oldal
JEHOVA A VIGASZTALÓ	15
A megváltás	16
Nyomoruságot szenvedni	16
Vigasztaló igéretek	16
Miért megvigasztalva	18
A teologusok tévedése	18
AZ UJ TEREMTÉS	19
A vének száma	21
Puszta többség nem elegendő	22
A szolgálat különböző nemei	22
A kézrátevések	22
Rend és fegyelem a gyülekezetben	25

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megleszsznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.“ —Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóirat a bibliai tanítás vagy „Seminary Extension" rendszerének egyik elsőrangú tényezője vagy eszköze, mely rendszer a müvelt világ minden részében el van terjedve az *„Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság"* által, mely 1881 ben alapittatott „a keresztyén ismeretek terjesztésére". Nem csak osztályhelyiség gyanánt szolgál, hol a biblia tanulmányozói összegyülhetnek az isteni Ige tanulmányozására, hanem közvetitő csatornaképen is, mely által a Társaság gyüléseiről, annak utazó képviselői, az u. n. „Vándorok", érkezéséről mindent megtudhatnak és a gyülésekről szóló tudósitások által épülhetnek."

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet Társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felöl való fejtegetéseink, különösen az idősebb biblia tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, a ki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (I Pét. 1:8—19; I. Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágakőveit (I. Kor. 3:11—15; II. Pét. 1:5—11), további hivatása „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — „amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy a hogy most kijelentetett". — Efez. 3:5—9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentését teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk a mit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyosakká, föltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésnek, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépittetése szerint igazodik. És mi nem csak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre e vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3:16—17; Eféz. 2:20—22; I. Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bünért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeniket összehoz az első föltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15:5 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára, azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben". Zsid. 2:9. Ján. 1:9. I. Tim. 2:5—6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen" „része lesz az isteni természetnek" s mint örököstárs, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3:2. Ján. 17:24. Róm. 8:17. II. Pét. 1:4.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára, s késziteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Efez. 4:12. Mát. 24:14. Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, a melyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, a kik készségesek és engedelmesek, — Megváltójuk és az ő megdicsőitett Egyháza által, — a mikor mindazok, akik zsándékosan gonoszok, elpusztulnak. (Csel. 3:19—23; Ézs. 35.)

Kiadja:

az Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság

124. Columbia Heights. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

Külföldi hivatalok: *Britt osztály:* 34. Craven Terrace, Lancaster Gate. London. W. 2. *Ausztráliai osztály:* 495. Colhus St. Melbourne, Ausztrália; *Délafrikai osztály:* 123. Pleui Str. Cape Town, Délafrika. — Kérjük a leveleket mindig a Társasághoz cimezni. — *Előfizetés fél évre 60 kor.*

Kiadó bizottság: E lap egy kiadó bizottság felügyelete alatt jelenik meg, akik közül legalább hárman olvasták és igaznak találtak e hasábokon megjelenő minden egyes cikket. E kiadó bizottság tagjai: Rutherford J. F. Van Amburgh W. E. Robison F. H. Fischer G. H. Page W. E.

Biblia tanulmánysorozat:

I. „A korok Istení terve" román, valamint magyar nyelven 50 Lei
II. „Az idő elérkezett" román, valamint magyar nyelven . 50 Lei
III. „Jöjjön el a Te országod" magyar nyelven . . . . . 50 Lei
Fenti müvek 390—400 oldalra terjednek.
VII. „A beteljesült Titok" 720 old, diszes vászonkötésben . 50 Lei
A „Biblia kulcsának is" nevezve, ezen müvek husz különböző nyelven több millió példányban elterjesztve forognak a müvelt világ népei kezén.
„Millenium hajnal" énekes könyv, tartalma: 244 vál. ének 15 Lei
„Énekek-énekének" teljes magyarázata füzve 76 oldal . . 5 Lei
„Manna" (Reggeli elmélkedések) 385 oldalon román nyelven 10 Lei
„Az Őrtorony" egyes száma 5 lei. Előfizetés egy fél évre . 80 Lei
Fenti müvekről idézzük egy semleges tekintély véleményét: „Föltébb érdekes, teljesen logikus és gyakorlati" H. W. F. az üdv. hadsereg tábornoka.

Mindennemü levelezés és előfizetés beküldése igy cimzendő:

AZ ŐRTORONY-BIBLIA ÉS TRAKTÁTUS TÁRSASÁG

romániai osztálya, Cluj (Kolozsvár) Str. Kövespad No. 8.

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY és Krisztus jelenlétének hirdetője.

VIII. évfolyam. CLUJ 1922 január. — Ádámtól 6050. BROOKLYN 1. szám.

JEHOVA A VIGASZTALÓ.

„Énekeljetek egek és örvendezzél föld és hegyek kiáltsatok, mert megvigasztalja az Úr az ő népét és az ő szegényein könyörül." — Ézsaiás 49:13.

Jehova tételei határozottak és örökkévalók. Ép oly változatlanok, mint ő maga. Bizonyosnak látszik, hogy a jövendőmondásnak az a célja, hogy különböző időkben nyerjen megvalósulást. Valamely prófétai jövendőlésnek igen gyakran nem csak egy, hanem több beteljesülése is van.

Ézsaiás a fenti jövendőmondást mintegy 150 évvel irta meg, annak előtte, hogy Izrael gyermekei a babiloni fogságba jutottak. Ez már magábavéve is bizonyitéka annak, hogy nem ember, hanem Jehova volt az, aki e szavak kimondását, vagy leirását irányitotta. Ézsaiás ugy teszi meg az ő állitását, mintha azt Izraelnek a babiloni fogságból való visszatérése után irná. Ez a visszatérés jelentené az ő jövendőmondásának első beteljesülését. Mindazonáltal a jövendőmondás Jehovának egy meghatározott tételét mondja ki: „Az Úr megvigasztalja az ő népét és az ő szegényein könyörülni fog."

Alkalmazni kell ezt a tételt *először* is a természetes értelemben vett Izraelre. *másodszor* a lelki értelemben vett Izraelre. *harmadszor* az ujból felszabadult Izraelre és *negyedszer* a föld összes többi népeire, akik az Istennel kibékülnek.

Vigasztalni annyit jelent, mint buzditani, bátoritani, lelkesiteni. Abban az értelemben, amint azt a Szentirás használja, annyit jelent, mint valakinek lelkére beszélni, valakit támogatni, valakinek lelki enyhülést szerezni. A „vigasztalás" kifejezés abban az értelemben, amint az Irás veszi, ugyanezzel a jelentéssel bir, t. i. valakinek szerencsétlen lelki helyzetén könnyiteni. A „*szegénység*" itt annyit jelent, mint testi szenvedést, vagy lelki kint tűrni, azaz jelenti: a lelki állapotnak lehangolt helyzetét, e lélek szegénységét. „*Részvét*" szószerint annyit jelent, mint valaki szenvedésének együttes elviselése, tehát: valakit sajnálni, szeretni. Az Isten könyörül és részvéttel viseltetik a szegények iránt és Ő a nagy vigasztaló, aki vigasztalást nyujt azoknak, akik őt megtalálják.

Amikor Ádám a paradicsomban volt, az élet áldásaiban részesült. Midőn azonban bünbe esett, szerencsétlenség sujtotta őt. Mikor pedig a paradicsomból kiűzetett, az Isten reménységet nyujtott neki, hogy egykoron őt és az ő utódait meg fogja vigasztalni. Jehova igérete, melyet Ábrahámnak tett, hogy az ő magvában a föld összes családjai meglesznek áldva, üzenet volt Ábrahám megvigasztalására és mindazok megvigasztalására, akik később Ábrahám hitét fogják vallani.

Megjegyzendő, hogy a próféta ezt mondja: „Az Úr megvigasztalja *népét*." Az Isten nem vigasztalja meg azokat, akik az ő ellenségei és ezeknek nem is ad segitséget. Avégből, hogy az Ő vigasztalását megnyerjük, szükséges azt megtalálni és saját megtalálásunk az Úr megtalálása kell, hogy legyen. Sinai hegyén az Isten szövetséget kötött Izrael népével és ez a nemzet az ő népe lett. Azt mondta nekik: „Most annakokáért ha figyelmetességgel hallgatándjátok az én beszédemet és megtartándjátok az én szövetségemet, nékem lésztek minden népek felett kiváltképen való népem: mert enyim mind az egész föld. Ti pedig lésztek az én papiországom, és szent népem. Ezek a beszédek, melyeket akarom, hogy megmondj az Izrael fiainak." (2 Mózes 19: 5, 6) Az Uristen sok századon keresztül kegyesen vezette az ő zsidó népét és időről-időre megvigasztalta őket szenvedéseikben. Azonban ők mind messzebb és messzebb távoztak Tőle. A vezetőik istentelenekké váltak és azért az Isten megengedte a babilonbelieknek Zedékiás király uralkodása alatt, hogy a zsidóságot fogságba vessék és egy távolfekvő országba hurcolják. Miután 70 évig voltak távol hazájuktól, az Isten megengedte, hogy visszatérjenek és ekkor következett be az, hogy a próféta szavai elsőizben nyertek alkalmazást és elsőizben teljesedtek be.

FEL

Ha természetes értelemben fogjuk fel a jövendőmondást, ez azt jelenti, hogy ez a nemzet egy sajátszerü nemzet, mely kiválik mindazon népek közül, melyeket Isten a teremtés óta alkotott. Péter apostol igy beszél erről az ujteremtésről: „Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nép vagytok és oly nép, melyet Isten sajátjának tart." (1 Péter 2: 9.) A zsidók nem értették meg azt a módot, melyet az Isten alkalmazni akart az ő megáldásukra. Azt tudták, hogy az Isten megigérte, hogy az áldás Ábrahám magvából fog jönni, azonban félreértették ennek az igéretnek jelentését. Amikor Jézus jött, a zsidók közül egy kevesen ugy várták őt, mint azt, aki maga a Megváltó és hitték, hogy ő egy királyságot fog alapitani, melynek révén az összes többi nemzetek üdvözülni fognak. Midőn azonban Jézus oly gonosz és durva bánásmódban részesült, reményeik a porba hullottak. Még a feltámadás után sem értették meg őt, amint hogy nem is érthették meg mindaddig, amig Pünkösdkor a Szentszellem le nem szállott. Ekkor az Úr volt az, aki megkezdte annak a titoknak feltárását, mely titok nemzedékeken és hosszu korokon keresztül el volt rejtve; és a titoknak ez a feltárása csupán azok számára történt meg, akik át voltak hatva a Szentszellemtől és akiknek elméjük meg volt világitva.

A megváltás.

Minden vigasztalás alapja a megváltás nagy áldozati müve. Annak dacára, hogy a föld népei nyomoruságban voltak, az Istennek nagy terve, hogy a büntetés, amely az emberiséget Adám apánk engedetlensége következtében sujtotta, másképen nem mulhatik el, mint ha maga a Legtökéletesebb áldozza fel magát. Azoknak, akik elfogadják a Jehova vigasztalását, az ő népévé kell lenniök és hozzája kell jönniök a kijelölt uton át. Közöttük és Jehova között békének kell létre jönnie, mert a megváltás kiérdemlését magában az égben nyujtották avégből, hogy mindazoknak üdvére váljék, akik annak idején Jézus Krisztus által az Istenhez fognak jutni. Ez a jövetel azáltal történik meg, hogy az illetők elfordulnak a világtól, az Urat megtalálják és magukat minden tekintetben ennek szentelik, hogy azt cselekedjék, ami Istennek akarata. Senki sem juthat az Atyához máskép, mint a Fiu által és senki sem juthat a Fiuhoz máskép, csak az Atya vezetésével. Igy mondja Jézus: „Ha valaki utánnam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen engem." Ez az önmegtagadás annyit jelent, mint magát Jézusnak szentelni, érdemeit Jézusnak tulajdonitani és igy megjelenni az Atya előtt. Jehova őt igaznak minősiti és ezért őt igazolja. Ő méltónak fog találtatni arra a célra, hogy elfogadható áldozatot hozzon, amely áldozat az Úr áldozatának egy része; és miután igy elfogadást nyert ő új teremtménnyé válik Krisztusban „és ezáltal az ő házának tagjai leszünk." (Zsid. 3: 6) Mindazok, akik Krisztus által ebbe a családba jutottak, nyomoruságot szenvedtek. Az Isten megsajnálva őket, Krisztushoz vezette őket és Jézus Krisztus által saját magához és most felvevé az ő családjába, az Új-szövetség családjába, őket az ő népének tekinti egy bizonyos célra, és az ő növekedésük az istenességben, a Jézus Krisztus Urunkkal való jellemhasonlatosságban egyre megkezdődik és tovább fejlődik.

Nyomoruságot szenvedni

A keresztyéneknek tapasztalata az egész Evangeliumi korszakon keresztül az volt, hogy több, vagy kevesebb szenvedést állottak ki. Szenvedtek ők belső és külső ellenségek támadásai következtében. Félreértették és üldözték őket. Vajjon miért engedte meg azt az Úr?

Az apostol ezt feleli: „mert erre hivattattatok és mert Krisztus is szenvedett ti értetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait követnétek." (1 Péter 2: 21) Ennek az állitásnak megerősitéséül mondja Szent Pál a következőket: „Mert illendő vala, hogy az, akiért mindenek vannak és aki által mindenek vannak, sok fiakat a dicsőségbe vivén, az ő idvességeknek Fejedelmét a szenvedések által szentelné fel. Mert mind aki megszentel, mind akik megszenteltetnek, egy természetből valók mindnyájan: melyre nézve nem szégyenli azokat attyafiainak hivni." (Zsid. 2: 10, 11) A keresztyén embernek felszenteltetéséhez vezető ut a háboruságok utján át vezet. Mert az Istennek bölcsessége előre látta, hogy ez a legtisztább és legbiztosabb eszköz ahoz, hogy őket az ő dicsőségére átváltoztassa. E tény bizonyitásául irja Szent Pál apostol: „Dicsekedünk a háboruságban is, tudván, hogy a háboruság békességestürést nemz, a békességtürés pedig megkisértést, a megkisértés pedig reménységet." — Rom. 5: 3, 4.

Vigasztaló igéretek

De a mennyben levő részvevő Atya nem hagyja az ő népét vigasztalanul. Midőn az Isten gyermeke a bizonytalan uton megindul, sok dolgot talál, amely őt kétségbe ejti. Kezdetben nem érti meg tökéletesen: miért kell neki szenvednie? Miért kell neki szörnyü megpróbáltatásokon és tapasztalatokon keresztül mennie? Miért kell a földi életben oly sok csalódásban részesülnie? Az Úr az ő megvigasztalására ezt mondja neki: „Bizalmad legyen az Urban teljes te elmédből. A te értelmedhez pedig ne támaszkodjál. Minden utadban megismerd őtet. Ő igazgatja a te utaidat." (Példabeszédek 3: 5, 6) Az ő fiai kötelezték magukat arra, hogy alávetik magukat a mennyei Atyának és ezáltal az Isten akarata az ő akaratukká is válik. Igy azután ők nem a saját eszük után indulnak és nem a maguk elmélkedésére támaszkodnak, hanem minden tekintetben az Urban biznak.

A keresztyén a hitnek teremtménye. Neki be kell bizonyitania és tanusitania az ő hitét. Nem képes az ő teljes hitét másképen megvallani, mint ily tapasztalat által. Ezért mondja az apostol: „A ti hiteteknek próbáltatása, mely sokkal drágább az aranynál, — mely elvész — mindazonáltal megpróbáltatik a tűz által, találtassék nektek dicséretetekre, tisztességtekre és dicsőségtekre lenni.

FEL

mikor a Jézus Krisztus megjelenik." (1 Péter 1: 1-7) Megvalósulván az, hogy Jehova az ő atyja és hogy Jézus az ő idősebb fivére és hogy őt az igazság utján keresztül a dicsőséghez vezeti, a keresztyén ember kezdi megbecsülni ezt a tényt és alkalmazkodik ahoz a becses igérethez, amelyet az Úr adott, hogy: „Azoknak, akik az Istent szeretik, mindenek egyaránt javukra vannak, azoknak, akik az ő végzése szerint hivatalosok." — Rom. 8: 23.

A keresztyén ember azt találja, hogy az ő világi barátai félreértik; hogy őt a világi szervezetek üldözik; hogy őt szidalmazzák; hogy őt hamisan vádolják és ez mind azért van, mert ő az Úr mellett és az Úr igazsága mellett állást foglal. Hajlama volna neki arra, hogy ily tapasztalatok mellett elveszitse bátorságát, feladja a küzdelmet, hogy ha nem volna meg az a vigasztaló biztonság, amely az Úr igéretéből származik és amely a bibliában az ő üdvére mondatik. Jézus, az ő testvére, mint az Atya szócsöve ezt mondja: „Boldogok lesztek, mikor titeket szidalmaznak, háborgatnak és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. Örüljetek és örvendezzetek, mert jutalmatok bőséges mennyekben, mert eképen háborgatták a prófétákat is, kik tielőttetek voltak." — Máté 5: 11, 12.

Az Úr és a Mester előre megmondta, hogy mikor a világ vége lesz (ami be fog következni, hogyha a világ országai között a háboru kitörése megkezdődik), nagy üldözés fog várni azokra, akik az ő tanitása mellett hüségesen kitartottak. Jehova ezt előre látva, gondoskodott mindazok vigasztalásáról, akiknek hite erős és akik benne bensőségesen biznak. Ezeknek mondja Jézus: „De ti oltalmazzátok meg magatokat, mert titeket fogva visznek a birák, tanácsok és gyülekezetek elé. Megverettettek és a tiszttartók és királyok elé kerültök én érettem, hogy ez legyen az ő ellenök tanubizonyságul." (Márk 13: 9) Az Úr itt világosan megmondja, hogy ő tanuságot kiván ezen igazságtalan parancsolókkal szemben és ő megengedi, hogy ezek az ő népét üldözzék; mindez avégből történik, hogy a végső cél érdekében ily tanuság tétessék.

Ugyanezt a dolgot Szent Lukács gyakorlatilag érzékelteti, amidőn a következőket mondja: „De mindezeknek előtte kezeiket reátok vetik és titeket kergetnek, adván a gyülekezetek elé és királyok és tiszttartók elé kerültök az én nevemért. Ezek pedig néktek bizonyságul lesznek." (Lukács 21: 12-13) Ilymódon az Úr gondoskodott, hogy ezek az élmények később tanubizonyságul szolgáljanak azok javára, akik e bántalmakat örömmel viselték, tanubizonyságot tevén, hogy ők abban a szerencsében részesültek, hogy az Urért és az ő igazságáért szenvedjenek. Minekutánna kiállották ezeket a feiük felett tornyosult viharokat és üldöztetéseket, melyek a Sátán és ördögök által vezetett ellenségeik részéről érték őket, az Úr megvigasztalja a keresztyneket, ezt mondván nekik: „Tábort járt az Úr angyala az őt félők körül s megszabaditja őket." — Zsoltár 34: 5.

Jézus előre megjövendölte ezt az időt és a világnak a végét: „Akkor sokan megbotránkoznak és egyik a másikát elárulja és egyik a másikat gyülöli. És mivel hogy a bűn igen megsokasodik az atyafiui szeretet is igen meghidegedik sokakban. De aki végig megmarad, üdvözül." (Máté 24: 10, 12, 13) Az egyház sok heves megrázkódtatást állott ki az Evangeliumi korszakban, de ezekhez a megpróbáltatásokhoz még hozzájárulnak azok a különös megpróbáltatások, amelyek az Isten népét érték a pogány korszak vége óta. Ezek heves megpróbáltatások voltak, testvérek között, akik együtt haladtak és sok szivnek szomoruságot okoztak. De azok, akik hitükben erősek maradtak, megemlékeztek az Úr becses és vigasztaló igéretéről: „Szerelmeseim ne rémüljetek meg mint idegenek ama tűz által való kisértéstől, mely tirajtatok lészen, a ti megpróbáltatástokra, mintha valami idegen dolog esnék rajtatok. Sőt inkább ha a Krisztus szenvedéseinek társai vagytok, azon örüljetek." (1 Péter 4: 12-13) Mindaz, akinek szive helyén van, győzelmesen ki fogja állni ezeket a heves megpróbáltatásokat, mert az Úr ezt igy igérte meg. A keresztyén ember saját erejéből nem tudna ellenállani külső és belső ellenségek ezen támadásainak, de az ő megvigasztalására Jehova már réges-régen igéretet tett: „Mert az Úr szemei néznek mind e széles földön, hogy hatalmát megmutassa azoknak, akik ő hozzá teljes szivvel vannak." — 2 Krónika 16: 9.

Mégha az idők annyira rosszakká válnának, hogy Isten népének hűsége e nép erőszakos halálát okozná, még ebben a végső esetben is birják ők az Atya vigasztaló szavait, aki az ő prófétája által ezt mondta: „Az Urnak szemei előtt becsületes az ő szenteinek halála." (Zsoltár 116: 15) A győzelem biztositva van az Isten mindazon népei számára, akik hűségesen kitartanak Krisztus mellett és akik biznak azokban a becses igéretekben, amelyeket az Atya adott. A próféta szavai által ujólag a vigasztalás szavait mondja nekik, ezeket mondván: „A Sion kedvéért nem hallgatok s a Jeruzsálem kedvéért nem nyugszom meg, mignem eljő az ő igazsága, mint a fényesség és az ő szabadulása, mint a lámpás tündöklik és meglátják a pogányok a Te igazságaidat és minden királyok a Te dicsőségedet és uj nevet adnak néked, melyet az Úr szája nevez." (Ézsaiás 62: 1-2) Azok megvigasztalásául, akik e nehéz uton küzködtek, a szent hivatás jutalmát tartva szem előtt, mondja az Úr: „Légy hűséges mindhalálig és én neked adom az élet koronáját." (Jelenés 2: 10) Bizonyos, hogy Szent Pál ezekre a dolgokra gondolt, midőn örömmel türte és viselte el szenvedéseit. Nem tekintette ő ezeket szégyenletes dolgoknak, látta ő ezeket, hasonlóan ama dicsőséghez, amely ezeket követni fogja. És igy kell mindazoknak tenni, akik a Mester nyomait követik. Ezeknek vigasztalást kell meriteniök szivaikból és bátoritást kell meriteniök az apostol szavaiból, amelyek ezekre a megpróbáltatásokra vonatkoznak: „Mert ami nyomoruságunknak egy szempillantásig való könnyüsége, a dicsőségnek felette igen-igen,

FEL

örökkévaló állandóságát szerzi nékünk." — 2 Korintus 4: 17.

A szenvedés, a nyomoruság, megpróbáltatások és heves megrázkodtatások rövid időn át tartanak, de vajjon mit eredményeznek ami részünkre? A világi ember sok mindent eltűr annak érdekében, hogy oly helyzetet foglaljon el, mely hatalommal és tisztességgel jár, pedig ez a dicsőség hamarosan szétfoszlik. De aki hűségesen követi a Mester nyomait az Úr jelenlétében oly dicsőséget és tiszteletet biztosit magának, mely nem tűnik el, hanem amely örökkön örökké tart.

Miért megvigasztalva?

Biztosak lehetünk, hogy Jehovának célja volt akkor, amikor megengedte, hogy az egyház súlyos megpróbáltatásokon menjen keresztül; az ő szavai megmagyarázzák nekünk ennek értelmét. Izrael kétségbe van esve. Az egész világ szomoru. Sok sziv gyászol és az Isten gondoskodott arról, hogy akik vigasztalást óhajtanak, azt idejében megkapják tőle. Ezért vigasztalja ő meg a lelki értelemben vett Izraelt, amikor a háboruságból a lelki Izrael a saját maga számára merit tanulságot, hogy rokonszenves legyen az emberiséggel szemben és igy azután annak idején alkalmassá váljék arra, hogy az Úr eszköze lehessen azok megvigasztalására, akik gyászolnak.

Ezért irta Pál apostol: „Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak atyja, az irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene. Hogy minket vigasztal minden háboruságban, hogy mi is vigasztalhassunk minden nyomoruságban esetteket azzal a vigasztalással, mellyel Isten minket vigasztal — amint bővölködnek mibennünk a Krisztus szenvedései, ugy bővölködik a mi vigasztalásunk is Krisztus által." (2 Korintus 1: 3, 5) A keresztény ember jól tudja tapasztalatból, hogy ha ő a hitért és igazságért szenved, akkor az Úr őt nagyobb vigasztalásban részesiti és mindez a vigasztalás Jehovától, az ő szent Fia által jön.

A teológusok tévedése

Számos vallásivezető és tanitó, aki a keresztyén nevet és cimet viselve müködik, azt a nagy hibát követte el, hogy a zsidóról megvetően nyilatkozik. „A krisztus-ölő zsidó" sok esztendőn keresztül volt az általános megjelölés a vallásvezetők részéről. Ezek azt az elméletet állitották fel, hogy az Isten megváltási szándéka csupán azokra terjed ki, akik bizonyos egyházba lépnek be és akkor azután, ha meghalnak, a mennyországba jutnak. Bölcseknek vélvén magukat akkor, midőn ragaszkodnak e felfogásukhoz, arra törekedtek, hogy a zsidókat arra kényszeritsék, hogy keresztyénekké legyenek és miután ez nem sikerült nekik, megátkozták őket és sokan közülük még ma is igy járnak el.

Nyilvánvaló, hogy ez az eljárás az Úr tervének félreértését jelenti. Pál apostol, ugylátszik, ezt a szektát tartotta szem előtt, amidőn a következőket irta: „Mert akarom, hogy tudtotokra legyen Atyámfiai e titok, (hogy magatokat el ne higyjétek) hogy ez a megkeményedés, mely rész szerint van, csak addig van az Izraelen, mig a választott pogányoknak (nemzetek) számuk betelik." (Rom. 11: 25) Az apostol ezzel arra mutat, hogy akkor, amikor a Megváltó, a Krisztus befejezte művét, akkor az Úr új-szövetségre fog lépni Izrael népével, a közvetitő-Krisztus utján. Akkor azután az egész Izrael meg lesz váltva az ő vétkeitől és az igazság ismeretére fog jutni és engedelmeskedvén az új-szövetség szabályainak, végre eléri a rég megigért megváltást.

A keresztyén embernek tehát, ahelyett, hogy elvegye a zsidók kedvét, inkább bátoritania kell őt, hogy reméljen a királyság eljövetelében. Egy zsidó sem válhat keresztyénné oly módon, hogy zsidó maradjon. Nyilvánvaló, hogy nem az az Isten célja, hogy már most elfogadják Krisztust és a szent hivatás jutalmára pályázzanak. De az idők folyamán befogják ők látni, hogy Jézus a „Messiás" és ezt belátván és elfogadván, Krisztus által üdvözülni fognak.

Miután a pogány korszak már befejeződött az Isten szeretete visszatért a zsidók iránt, még pedig igen látható módon. Mostan éppen a keresztyénnek előjoga az, hogy vigasztalóan beszéljen a zsidókhoz, már t. i. azokhoz, akiknek meg van a hitük. Az Isten az ő vigasztalójuk és Ő a keresztyéneket használja fel eszközül, hogy e vigasztalás izenetét nekik átadja. Ézsaiás próféta előre látván ezt az időt, a következőket irta: „Vigasztaljátok, vigasztaljátok az én népemet, ezt mondja a ti Istenetek. Szóljatok Jeruzsálemnek kedve szerint valókat és hirdessétek neki, hogy betelt az ő elrendelt ideje, hogy megbocsájtatott az ő bűne, hogy kétképen való jutalmat is elvett az Úr kezéből minden ő bűneiért." (Ézsaiás 40: 1, 2) A próféta, úgy látszik, itt világosan megmondja, hogy ez az üzenet röviddel azelőtt fog megadatni, amikor az egyház tagjai megdicsőülnek, amint hogy ugyanennek a fejezetnek kilencedik verse igy szól: „Magas hegyre menj fel te örömmondó Sion, emeld fel szódat magasan te örömmondó Jeruzsálem, emeld fel szódat, ne félj, mondjad Juda városának: imhol jön a ti Istenetek!" Mióta az Úr ezt a megbizatást adta, az Egyháznak a feladata, hogy minden gyászolót megvigasztaljon; most az ő előjoga, hogy amint az alkalom kinálkozik, felhivja a zsidókat ugyanúgy, mint a pogányokat, hogy eljött az Úr országa, hogy a Messiás nemsokára itéletet fog tartani és akkor aztán mindazok, akik engedelmeskedtek az Uj-szövetség törvényeinek, nem fognak meghalni, hanem élni fognak. Innen az izenetnek az a biztatása, hogy milliók élnek ma, akik sohasem fognak meghalni.

Az egész nemzedék szenvedések között küzd és törekszik, várva ezt a nagy időt. Az emberiség nem tudja méltányolni azt, ami oly közel van hozzá, aminthogy azt nem is lehet értékelni mindaddig, amig az uj-szövetség nem lép érvénybe. Éppen azért a keresztyén embernek osztályrésze az az áldás, hogy hirül adhatja az üzenetet: „Ime megjött a mennyek országa."

FEL

Az egész ezredéves korszak arra lesz szentelve, hogy vigasztalást és örömet hozzon a nép számára és a keresztyén ember fog e cél eszközéül szolgálni. A Megváltó példabeszédszerü mondása előre megjövendőlte ezt a megváltást: „És ő megmutatta nekem az élet vizének tiszta folyamát, mely világos mint a kristály és mely az Isten és a Bárány tronjából fakad." Mindenki, aki ezen az isteni természetben született, önmagában bennerejlő élettel fog birni, melynek meg lesz az az ereje, hogy a világnak életet adjon.

Jézus midőn azokról beszél, kik az ő hüséges követői mindhalálig, ezt mondja: „Valaki pedig inni fog abból a vizből, melyet én adok neki, meg nem szomjuhozik örökké, hanem az a viz, melyet én adok neki, lészen ő benne örökéletre forró viznek feje." — János 4: 14.

A folyamok forrásokból eredő kis folyók összefolyásából keletkeznek. A viz az életetadó hit jelképe: Krisztus testének száznegyvennégyezer tagja, mely a legfőbbnek a fejnek vezetésével egy testté egyesült, a hitnek nagy forrása, mely világos mint a kristály és amely megindul, mig a nép messiási uralom alatt él. És a nép, ha iszik ebből, meg lesz áldva.

Továbbfolytatva az Üdvözitő, ezt mondja: „Az út közepén (t. i. az élethez vezető nagy úton) és a folyó mindkét partján ott volt az Életfája (a Krisztus), mely tizenkétféle gyümölcsöt terem és minden hónapban megtermette a maga gyümölcsét és a fa levelei a nemzetek üdvére valának." A levelek itt a hit tanitásának jelképéül szolgálnak: és a nemzetek üdve a föld népeinek megáldását és megvigasztalását jelentik, ami e tanitásokból fog végül háramlani. A tizenkétféle gyümölcs, mely a tizenkét hónapnak felel meg, ezer év alatt meggyógyitja a föld mindazon népeit és nemzeteit, melyek az ő hitbéli izenetének engedelmeskedni fognak. És ezért ennek beteljesedtével „nem lesz több átok, hanem az Istennek és a Báránynak trónusa fog ottan állani és az ő szolgái szolgálni fognak néki." Ily módon a Nagy Vigasztaló minden egyes nemzetet meg fog vigasztalni.

Ézsaiás próféta az egyházhoz beszélve, ezt mondja a szövegben: „Ezt mondja az Ur: kellemetes időben meghallgattalak téged és a szabaditásnak napján segitséggel voltam néked és megtartalak téged és teszlek téged a népnek engesztelőjévé, hogy a földet megépitsed és hogy örökségül birjad az elpusztult örökségeket. Hogy ezt mondjad a foglyoknak: Eredjetek ki és azoknak, kik a setétségben vannak: Mutassátok ki magatokat: az útakon legeltetnek és minden magas helyekben lészen az ő füvük. Nem éheznek, sem nem szomjuhoznak, a hévség sem árt nekik, vagy a nap, mert aki rajtuk könyörül, az igazgatia őket és a vizeknek forrásira viszi őket." (Ézsaiás 49: 8-10) Leirja az egyház hivatását és feilődését és a Krisztus számára nyujtott kedvezményt, melynél fogva ő az eszköze Jehovának az emberiség megváltására. A világ minden részéről jönni fognak a népek az Ur dicsőitésére és az ő áldásainak elfogadására. Akkor aztán, a messiási uralom végén, Ézsiás próféta szavai véglegesen beteljesednek. Nyilvánvalóan ez volt az ő látomása, amikor ezeket irta: „Énekeljetek egek, örvendezz föld, (t. i. az emberiség szervezett társadalma) és hegyek (t. i. a nagy feiedelmek és régi méltóságok alatt élő földi országok és szervezetek) kiáltsátok: mert az Ur megvigasztalia az ő népét." Akkoron minden teremtmény elfogia ismerni, hogy Jehova minden vigasztalásnak Istene és minden térd meghailik és minden nyelv megfogia vallani, hogy Jézus Krisztus, az Isten dicsősége: és minden lélek égben és földön meglesz vigasztalva és együtt fog örvendezni az alleluiah kórusában a Jehova és az ő Krisztusa dicséretében. — Zsoltár 150.

Watch Tower, November 15, 1921.

AZ UJ TEREMTÉS

(folytatás.)

(Rend és fegyelem az uj teremtésben c. tanulmány.)

7. Ugyanazon görög szó van alkalmazva az Ur és Apostolainál az Apostolok rendelésére és az Uj Teremtés minden tagját illetőleg?

Máskép van ez az apostolok beiktatására nézve, melyről Ján. 15, 16-ban szól: „Én választottalak titeket és rendeltelek titeket", minthogy itt más görög szó használtatik („Tithemi"), amiként Timótheus I. 2:7-ben is, amelyben az apostol a saját beiktatásáról, vagyis ordinátiójáról beszél: „Kinek én rendeltetettem, hogy lennék kiáltója és Apostola." Ezzel utalás történik arra is, hogy az apostoli hivatás nem az emberektől, hanem „a Jézus Krisztus által és az Atva által" rendeltetett. — Gal. 1:1.

Eszerint tehát a fölkent test tagjai, kik a Fővel kapcsolatban vannak és az Ő Szellemében részesültek, hasonlóképen rendeltettek, ordináltattak, de nem az apostoli hivatalra, hanem az igazság szolgáiul, hogy annak erejük és alkalmaik szerint szolgáljanak. (Ézs. 61:1.) Csakis a 12 apostolt választotta ki az Atva és Jézus Krisztus meghatalmazottjaiul őket rendelte, vagy ordinálta.

8. Mi volt a korai Egyház szokása. Idézz e módszerre vonatkozó 2 bizonyitékot.

De térjünk vissza az ujteremtés véneinek választása, ordinátiója, vagy elismeréséhez. A kézfelemelés által való választás akkor általános szokás volt. Titusról is az van feljegyezve pl., hogy őt a gyülekezet kézfelemelés által „választotta", rendelte Pál segédjéül. (II. Kor. 8, 9.) Igen, Pál apostol is választatott, nem az apostolságra, mint-

FEL

hogy már apostol volt, hanem az antiochiai gyülekezet kiküldöttjéül (Csel. 13:2.) választatott, a mely ezen első missió-ut költségeit kétség nélkül kiegyenlitette. Pál későbbi utazásai ugy látszik, hogy az antiochiai keresztyének inditványa nélkül történtek és ezért azok költségei nem is őket terhelték. (II. Tim. 1:15.) Az ős-egyházban mindenki szabadon, saját belátása szerint állithatta képességeit az ügy szolgálatába. A gyülekezetek elhatározhatták, vagy elutasithatták az arra vonatkozó inditványokat, hogy az apostolok különös küldetésekkel legyenek megbizva. Viszont az apostolok is, a maguk részéről ily megbizatásokat elfogadhattak, vagy visszautasithattak. Mindkét fél teljesen szabadon cselekedhetett.

9. Nincs-e más szó megemlitve az uj szövetségben, csak e fogalom engedély a prédikálásra. Ugy használja-e általában és értelmezi azt?

Emlit talán az ujtestamentum a vénekre nézve egyebet is, mint azoknak kézfelemelés által való választását? Volt egy u. n. ordinatió, volt talán a prédikálásra, tanitásra stb. valami meghatalmazás szükséges? Első tekintetre Titus 1:5. fenti nézetünknek ellene látszik mondani: „Ez okáért hagytalak téged Krétában, hogy ami hátra van, helyére állassad, és rendelj városonként Sénioroka t, miképpen én tenéked elődbe rendeltem." Azt gondolhatnánk, hogy Titus fel volt hatalmazva arra, hogy véneket iktasson be tekintet nélkül a gyülekezetek eziránti kivánságára. A püspöki egyház ezt igy fogja fel és eszerint is cselekszik. A katholikusok, episkopálista és püspöki metodisták a püspököknek apostoli jogokat ismernek el, igy véve maguknak azt a jogot, hogy véneket iktassanak be anélkül, hogy erre nézve a gyülekezeteket leszavaztatnák.

Azonban, ha e verset pontosabban megvizsgáljuk, ugy kitünik, hogy ilyen nem foglaltatik benne. Titus a véneket ugy kellett hivatalba helyezze, ahogy azt Pál neki parancsolta. Ha tehát Pál a véneket maga is kézfelemelés (szavazás) által jelöltette ki (Csel. 14:23.), úgy biztosan nem parancsolta Titusnak, hogy az máskép cselekedjék.

Kétségtelen ugyan, hogy a testvérekre nézve nagyon kivánatos volt az apostolnak és Titusnak a tanácsa, mely szerint az igazságnak valamely hű szolgáját ajánlották és biztos az is, hogy ily tanácsokat kaptak és követtek is. Mindazáltal az apostolok és akik az ő példájukat követték, a felelősséget ott keresték, ahova azt Isten helyezte, a gyülekezetekben. Ezek kötelessége volt „megpróbálni a lelkeket, (a tanitókat és tanitásaikat), ha Istentől vannak-e." (I. Ján. 4:1.) „Ha valaki nem ezen ige szerint beszél, azért van, mert nincs világosság ő benne és „ilyenektől forduljatok el" tanácsolja az apostol. Az ilyeneket ne válasssza meg a gyülekezet, semmiképpen se ismertessenek el tanitókul, vénekül stb.

A gyülekezetnek közremüködése minden esetben szükséges volt akár szavazással (mint a Csel. 14:23-ban van elbeszélve.) jutott ez kifejezésre, akár nem. Tegyük fel, hogy Titus olyan véneket iktatott volna be, akiket a testvérek nem kivántak, mennyi ideig uralkodott volna a békesség a gyülekezetben? Mily szolgálatot végezhettek volna a gyülekezetekben ilyen vének? Semmilyent.

10. Mily szellem felelős az egyházi és világi papság felosztásáért?

A kereszténveknek két osztályra: lelkészekre, laikusokra való felosztása nem származik sem az Urtól, sem a 12 apostoltól, inkább kegyes csalásnak tekinthető. Ennek szerzője az Antikrisztus, a melynek szelleme a „papság" által ma is igyekszik Isten örökségén uralkodni s ez annál könnyebben sikerül neki, minél nagyobb a sötétség, melyben a kérdéses gyülekezet van.

11. Az Úr csupán a véneket ismeri el egyedül az Úr testének, avagy van-e valamely vénnek joga arra, hogy magát urnak tekintse, avagy nem venni figyelembe az Egyháznak, mint egésznek itéletét bármely ügyben?

Az Úr és az apostolok nem a véneket, hanem a gyülekezetet (ekklézsia) ismerték el Krisztus teste gyanánt. Bármily nagy tiszteletben és becsülésben részesüljenek is a hű vének, mint az Úr szolgái és a gyülekezetek szolgái, ebben nem azért részesülnek, mert ők maguk vagy más vének e tisztességre őket méltóknak találták. A választó-gyülekezetnek volt kötelessége, hogy őket Isten igéjének világosságában felismerje mint olyanokat, akik a vének hivatalának betöltésére alkalmas tulajdonságokkal, kegyelmi ajándékokkal, vagy képességekkel rendelkeznek. Ahol e tulajdonságok hiányoztak, ugy a gyülekezetnek volt kötelessége, hogy e tisztségre méltóknak ne találja őket. Ilyformán egy sénior (vén) sem jut állásába önkijelölés által. Ha valakinek hajlamai volnának, hogy a gyülekezetnek, mely pedig Krisztus teste, — véleményét figyelmen kivül hagyja és a maga véleményét többre becsüli, ugy már (az alázatnak hiánya és az egység iránti érzéketlenség miatt) e hajlandóság miatt is olyannak bizonyulna, mint aki a séniori állásra alkalmatlan.

12. Szabad-e a testvéreknek közhivatalt betölteni választás nélkül? és mi az egyetemes egyház előnye a Szentirás módszerét illetőleg?

Ha egy testvérnek megválasztására nézve kétség sem merülhet fel, az a testvér a gyülekezetben nyilvános állást (mint vezető vagy kiküldött stb.) még akkor se fogadjon el, hanem csupán a választás megtörténte után. A séniorok rendelésének szentirásszerü módja a gyülekezet általi választás. A Szentirás egyik parancsát illető engedelmességi tény az, ha egy testvér azt kivánja, hogy a jog rendes formái szerint választassék meg. Ez a sénioroknak nyujt egyrészről biztos támpontot és

FEL

másrészről emlékezteti a gyülekezetet azon kötelességére, hogy sériorjait az Úr nevében és szellemében rendelje ki, hogy Isten akaratát választás által juttassa kifejezésre. A Szentirás szerint a véneknek, mint a gyülekezet szolgáinak és képviselőinek minden szava- és cselekedetéért a gyülekezet tagjai maradnak felelősek. Ez tehát ellentétben van azon uralkodó fölfogással, hogy a sériorok a gyülekezet fölött rendelkezhetnek és uralkodhatnak és végét veti mindazon szóbeszédnek, mely azt célozza, hogy a gyülekezeteket a sériorok (vének) népének tüntesse fel, holott azok „az Isten népe, kinek én szolgálok".

13. Ezeket a dolgokat miért nem értik általában?

Miért nem értik meg a Szentirásnak e világos adatait és miért nem helyezik jobban előtérbe? Mert emberi vonás a rang és tisztség utáni törekvés, mert ezen hajlamnak mindenki szivesen hódol, mert a ferde viszonyok 17 évszázad óta helyeseknek tekintetnek, mert az emberek e viszonyokat kényelmeseknek találják és többrebecsülik a Krisztus által szerzett szabadságnál. Végül, mert igen sokan vannak, akik oly szilárdan meg vannak győződve Babylon szokásainak helvességéről, hogy soha eszükbe sem jut, hogy erre nézve Isten igéjét megkérdezzék.

14. Mivel nincs meghatározva a Szentirásban az időszak, hogy a vének mennyi időre választassanak meg, milyen álláspontot kell követnünk?

A szolgálat tartamát illetőleg, melyre egy „vén" választatik, a Szentirás nem mond semmit; igy e kérdésben saját belátásunk szerint dönthetünk. A gyülekezet kebelében sokan oly tiszteletben részesülhetnek, mint a seniorok, ha nem választatnak meg senioroknak, evangelistáknak, pásztoroknak vagy tanitóknak, de mint előre haladott testvérek hasznosak lehetnek és nagy becsülésben lehet részük Ezekhez tartoznak az öreg asszonyok is, kiket az apostolok sokszor dicsérve emlitenek, anélkül, hogy a legkevésbbé is mondanák, hogy ezeket a gyülekezet seniorokul vagy tanitókul jelölte volna ki. Másrészről előfordulhat, hogy olyanok, akik egyszer már megválasztattak, elvesztik azon tulajdonságaikat, melyek alapján vénekül választattak, de az is megtörténhetik, hogy oly hatalmasan kifejlődnek, hogy alkalmasaknak látszanak magasabbrendü szolgálatot teljesiteni az Egyházban. Azt inditványozzuk tehát, hogy a seniorokat, ha még nincsenek alaposan kipróbálva, egynegyed, vagy egy félévre, ha pedig huzamos időn át igazolták alkalmasságukat, egy egész évre válassza a gyülekezet. Mivel azonban erre nézve sem parancs, sem tanács, vagy utalás a Szentirásban nincs, a gyülekezetekre kell bizassék, hogy Isten akaratát felismerni igyekezzenek.

A vének száma.

15. Mi határozza meg a vének számát az Egyházban?

A vének számát a Szentirás nem állapitja meg. Ez valószinüleg helyes arányban kell álljon a gyülekezet tagjainak számával, azt a körülményt sem hagyva figyelmen kivül, hogy a gyülekezet kebelében sok alkalmas személy is van-e? Senkiről vakon ne tételezzük fel, hogy hivő és fölkent. Mindkettő felől már jóvá seniorrá való választatása előtt szóban és tettben félre nem érthető bizonyitékokat kellett szolgáltasson. Azt tartjuk helyesnek, hogy annyian választassanak, ahányan a szükséges tulajdonságok birtokában vannak és hogy aztán a külömböző feladatok ezek között osztassanak ki. Ha a kellő buzgalom lelkesiti őket, ugy az aratási igazságok terjesztésében sokan lelhetnek valamiféle munkát és idejüknek nagy részét szentelhetik erre. A gyülekezetek igy olyan teológiai szemináriom-félék legyenek, amelyekből tevékeny tanitók kerüljenek ki mind nagyobb munkaterületekre. Az olvan senioraki féltékenynek mutatkozik és megkisérli, hogy másokat a szolgálatban gátoljon, attól a megbizás vissza kell vonassék, de helyére ujonc, vagy alkalmatlan ne választassék hiusága kielégitésére. A gyülekezet (mint Krisztus testének tagja) ugy kell válasszon, hogy az nézete szerint az Úr tetszésével megegyezzék.

16. Azon esetben, ha nem találnak a Szentirásilag képesitett vént, milyen eljárást kell követni?

Talán nem haszontalan a figyelmeztetés: hogy, ha nincs seniorságra alkalmas egyén, alkalmatlan ne választassék meg. Jobb ugyanis egy sem, mint egy alkalmatlan. Amig egy alkalmas testvér találtatik, az összejövetelek arra is szolgálhatnak, hogy a legegyszerübb dolgok megtanultassanak. A Szentirás szolgálhat szövegkönyvül és a „Biblia Tanulmányok", vagy az „Őrtorony" számai pótolhatnák a tanitó helvét. Ezt tenni annyit jelentene, mint Russell testvért seniorul választani. Ha olyan kérdések is fölmerülnének, melyek az összegyültek egyikének lelki jólétét érintenék és amelyekre a Szentirás választ képes adni, úgy a szerző mindig örvendeni fog, ha ily kérdések a pésta utján hozza intéztetnek.

17. Ki szavazhat vénre, vagy nevezhet ki s hogyan mehet végbe az utóbbi?

A választókat csakis a kiválasztottak tagjai alkotják: az uj teremtésbeli fivérek és nővérek. A hit háztartása általában, a meg nem szentelt hivők nem részesülhetnek a választói jogban s a választásban, mert az utóbbi az Úr akaratát kell kifejezésre juttassa, mely csakis Teste által, mely Szellemét birja, történhetik. Minden megszenteltnek részt kell venni a választásban. Tegyen mindenik

FEL

inditványokat a lehetőleg csak e célra összehivott gyülekezetnek a választás előtt 8 nappal, hogy a kellő megfontolásra idő maradjon.

18. Milyen hátrány hárul, ha a vénekre szavazó cédulával szavazunk?

Sokan azt az inditványt tették, hogy a választás szavazó cédulák segélyével történjék, hogy mindenki szabadon juttathassa kifejezésre akaratát. Nekünk azonban az a nézetünk, hogy ezáltal a nyilvános szavazás egyik igen nagy előnye vész el, t. i. annak nevelő hatása, a jellem fejlesztése. Mindenkinek meg kell tanulni, hogy nyiltan, egyenesen és egyuttal szeretetteljesen és barátságosan tudja nyilvánitani akaratát. A választás eredménye — s ezt ne felejtse el senki, — az Urnak akarata, amely Teste tagjai által tudásuk és tehetségük mértéke szerint kifejezésre jutott. Senki sem térhet ki kötelessége elől és senki sem részesithet előnyben senkit, ha csak azt nem hiszi, hogy evvel az Úr akaratát juttatja kifejezésre.

Puszta többség nem elegendő.

19. Amennyiben praktikus a szavazat, milyen aránya határozza meg a választást?

A közönséges életben előforduló választásoknál a választók, illetőleg szavazók **szavazatának** abszolut többsége dönt. Világos azonban, hogy a gyülekezetben, mely Krisztus Teste az abszolut többség nem lehet elégséges. A gyülekezetben arra kell törekedni, hogy a szavazatok egyhanguságа álljon elő. Egy csupán néhány szavazat többséggel megválasztott testvér ugyanis nem érezheti magát kellemesen, nem lehet biztos afelől, hogy a választás az Úr akaratát juttatta érvényre. Igy ebben a gyülekezet sem lehet biztos. Tehát célszerü, ha ily esetben a gyülekezet más testvér után néz és az első választás után 8 nap mulva egy második választást rendez, hogy lássa, vajjon előáll-e az összhang, vagy nagy többség a jelölt számára. Ez addig folytatandó egyhetes időközökben, mig a kivánt eredmény eléretik. Ha ezzel a módszerrel sem tudnak semmit elérni, ugy a választást egészen mellőzni kell, vagy 2--3 jelöltet is meg kell választani, kik aztán a szolgálatot felváltva látják el, hogy mindenki jogához jusson. Ahol azonban az Úr és az igazság iránti szeretet nagy, ahol imádkoznak az isteni vezetésért, ahol mindenki többre becsüli társát, testvérét, mint saját magát, ott egyenlően alkalmas egy jelölt csetében is, egységet hozni létre arra nézve, hogy mi az Úr akarata. „Semmit ne cselekedjetek versengés, vagy hiábavaló dicsőség által." (Fil. 2: 3.) „Igyekezvén megtartani a léleknek (az érzületnek) egységét, a békességnek kötele által." — Ef. 4: 3.

Hasonlóképen választandók a segédek és segitő társnők, kifogástalan hirnév alapján. (1 Tim. 3: 8-13.) A segédeket minden szükséges szolgálat elvégzésére kell választani s náluk is meg kell legyen amily sok csak lehet, a vének tulajdonságaiból, a Szellem kegyadományaiból. Legyenek tanitásra képesek és birjanak megfelelő fellépéssel.

A szolgálat különböző nemei.

20. Olvasd gondosan Pál apostol felszólitását Efézus véneihez (Csel. ?: 17-33) és fejtsd ki, hogyan utalnak szavai a seniori hivatal kiépitésére, melyhez minden egyénnek tartania kell magát és képességeiket gyakorolni kell vigyázókként?

Amint már láttuk, a sénjorok különböző irányu képességek birtokában lehetnek. Egyik legjobban érthet a lelkesitéshez, a másik a tanitáshoz, ismét mások kiváló szónokok lehetnek. Lehetnek olyanok, akik a még nem-hivők iránt érdeklődnek (a jó hir hirdetői, evangélisták) s olyanok, akik a nyáj jóllétéről, vagy a nyájról általában nagyszerüen képesek gondoskodni (pásztorok). Amit Pál az efézusi gyülekezet véneinek mond, a szolgálat különböző nemeiről általános áttekintést nyujt. Egy sénior ezen szolgálatok teljesitésére kell alkalmas legyen és mindenkinek tehetségei szerint e szolgálatok teljesitését kell óhajtania. Szavai érdemesek arra, hogy azokat gondosan és imádsággal vizsgáljuk és vizsgálja mindenki, aki a szolgálat valamely nemére választatik. Következzenek itt az ő szavai: „Viseljetek gondot azért magatokról és az egész nyájról, melyben a Szent Szellem titeket vigyázókká tett, az Isten szent Egyházának (gyülekezetének) legeltetésére." (Csel. 20: 28.) Ugy van, a sénjorok elsősorban magukra kell hogy ügyeljenek, nehogy állásuk csekély dicsősége őket kevélyekké és önkényesekké tegye, nehogy oly tekintélyt és becsülést merészeljenek maguknak követelni, amely csupán a Főt, a Főpásztort illeti. A nyáját legeltetni az Úr kiváltsága, amint irva van: „Mint a pásztor, ugy legelteti az ő nyáját." (Ézs. 40: 11.) Ha tehát valakit sénjornak választanak meg, ez csak azért történik, hogy a Főpásztort helyettesitse, hogy annak eszköze, vagy csatornája legyen, hogy a nyájnak Nagy Pásztora ő általa küldhessen „táplálékot kellő időre", „régit és ujat".

„Jaj a pásztoroknak, kik elvesztik és elszaggatják az én mezőmnek juhait, azt mondja az Úr. Azért ezt mondja az Úr, az Izraelnek Istene a pásztoroknak, kik legeltetik az én népemet: ti kergettétek el az én juhaimat és elszéledtettétek őket; és nem látogattátok őket: imé én meglátogatom rajtatok, a ti gonosz cselekedeteiteknek gonoszságát, azt mondja az Úr.... És rendelek melléjek pásztorokat, kik legeltessék őket, és többé nem félnek, és nem rettegnek." — Jer. 23: 1, 2, 4.

A kézrátevések.

21. Idézz több helyet a Szentirásban, melyek a kézrátevésről tesznek említést és magyarázd meg minden egyest evvel összefüggésben.

1., „Meg ne vesdd az ajándékot, mely te benned van, mely adatott néked a prófétálásra, a Tanitóknak kezeiknek reád való vettetések által." — 1 Tim. 4: 14.

FEL

2., „Kiket állitának az apostolok eleikbe, (a hét diakonust); kik mikor imádkoztak volna, az ő kezetiket reájok veték." — Csel. 6: 6.

3., „Valának pedig az antiochiabeli gyülekezetben .... mondá a Szent Szellem: válasszátok el nékem Barnabást és Sault a munkára, amelyre én őket hivtam. Akkor azért, mikor böitőltek és imádkoztak volna és az ők kezeiket reájuk vetették volna, elbocsáták őket." — Csel. 13: 1-3.

4., „Kezeidet hirtelen senkire ne vessed és egyebeknek büneikben részes ne légy." — 1 Tim. 5: 22.

5., „És mikor Pál reájok vetette volna kezeit, szálla a Szent Szellem őreájok és szólnak vala idegen nyelveken és prófétálnak vala." — Csel. 19: 6.

6., „Annakutána kezeiket fejekre veték (az apostolok) és vőnek azok Szent Szellemet." — Csel. 8: 17. 18-19.

7., „Gerjeszd fel az Istennek ajándékát, mely te benned van, az én kezeimnek reád való vettetések által." — 2 Tim. 1: 6

Ezek a Szentirásnak azon helyei, melyekben az ujteremtés gyülekezetében való kézrátevésről van szó. A három utolsó (5, 6, 7 vers) az ősegyházban szükséges képességek adományozásáról beszél. Az apostolok a megszentelt hivőkre rátették kezüket s ezáltal őket egy vagy több adományban részesitették, mint idegen nyelveken való beszéd stb. Általános érdekből a Szellemnek, a léleknek bizonyos mértéke mindeniknek adatott." (5. kötet. 8. fejezet.) Az első négy hely (1, 2, 3, 4)azt mutatja, hogy a kézrátevés a jóváhagyás egy jele is volt, de semmiképpen sem annak a jele, hogy a kézrátevő ezáltal a másiknak valamit megengedett. (A névleges kereszténység felfogása szerinti ordinátió.)

1. Timóteus, Pálnak a szolgálatban fogadott fia, már meg volt keresztelve és már részesült a Szent Szellem ajándékában az apostol keze által (lásd 7. vers), mikor ő az apostolt Jeruzsálembe kisérte. Kétség nélkül ott és akkor volt ez, mikor Jakab és minden sénior (ez esetben bizonyosan az apostolok) Timóteus megszentelését és Pállal való közeli lelki rokonságát észrevéve, mindnyájan őt megáldották, jóváhagyásuk jeléül kezüket reá téve. S a följegyzés értésünkre adja, hogy ez nem volt általános szokás, de Pál összes társai sem részesültek ily kitüntetésben. Timótheus esetében ők „prófétálás által" cselekedtek (biztosan az Urtól nyert utasitás következtében).

2. A hét szolga (diakonus) az által, hogy az apostolok kezeiket reájuk tették, nem hatalmaztattak fel a prédikálásra. Egyrészről nem prédikálásra, hanem az asztalok kiszolgálására választattak, másrészről a Szent Szellemmel való fölkenésük következtében jogositva voltak — amennyire képességük és alkalmaik engedték — a prédikálásra. Igy láthatunk Istvánban, — bár egyáltalán nincsen emlitve, hogy őt erre valaki fölhatalmazta, vagy ordinálta volna, — egy oly buzgó szónokot, hogy ő volt az első követője a Mesternek, aki bizonyságát vérével pecsételte meg. Az apostolok kézrátevése a diakonusok esetében egyszerüen annyit jelentett, hogy az apostolok a gyülekezet választását jóváhagyják. Ezért áldották meg a megválasztottakat.

3. A kézrátevés Barnabás és Pál esetében szintén nem jelentette azt, hogy ezek attól kezdve prédikálásra való jogot nyertek volna. Ők ugyanis mint séniorok már el voltak ismerve és több mint egy éve tanitottak már Antiochiában. Különben még azelőtt is prédikáltak máshol. (Csel. 9: 20-29; 11: 26.) Ezek szerint a kézrátevés csupán azt jelentette, hogy a gyülekezet a két kiküldött misszióját jóváhagyta, hogy ügyüket szivén viselte és valószinüleg azt, hogy költségeiket viselni szándékozik.

4. Ez esetben arra utal az apostol, hogy ha Timótheus egy a szőlőhegyen vele együtt dolgozó társára kezét rátette, ugy ő ez utóbbinak felelősségét a nyájjal szemben magára vállalta oly értelemben, hogy ha az illető nem bizonyult volna alkalmasnak, ezért Timótheus felel. Ő neki kellett arra ügyelni, hogy senkit se ajánljon a gyülekezetnek, aki azután Isten juhainak életében, vagy tanaiban kárt okoz.

22. Jelenti-e ezek valamelyike az engedélyt, avagy a felhatalmazást a prédikációra?

Nem szabad könnyedén a veszéllyel játszani. Óvatosnak kell lennünk, ha valakinek ajánló levelet adunk, vagy nyilvánosan valaki mellé állunk. Isten minden gyermeke fontolja meg ezt és pedig annál inkább, minél nagyobb a befolvása. Különben pedig megjegyzendő, hogy Timótheus kézrátevése, ordinátiója nem volt szükséges ahhoz, hogy valakit prédikálásra feljogositson: a prédikálásra való jog ki-ki képessége szerint, csak az Urtól adományoztathatik, a Szent Szellemmel való fölkenés által.

23. Volt-e fizetve az egyházi hivatal a korai egyházban?

A fizetett prédikátori állás, amely most szokásos és sokak által elkerülhetetlen, — az első egyházban ismeretlen volt. Urunk és a 12 apostol, a Szentirás adatai szerint szegények voltak, talán Zebedeus fiai, Mátyás (és iskarioti Judás) kivételével. Viszont a zsidók már megvoltak szokva ahhoz, hogy vallási célokra adózzanak. A tanitványoknak pénztárosuk volt (Judás: Ján. 12: 6; 13: 29.) és nyilvánvalóan sohasem szenvedtek szükséget, bár másrészről nem is könyörögtek alamizsnáért. Efelől Urunk szavaiban minden adat hiányzik. Ő egyszerüen bizott az Atya gondviselésében és egy nehány becsületes asszony szolgált neki javaival. — Máté 27: 55. 56; Luk. 8: 2. 3.

24. Ha a mi Urunk tanitásáért felszólittattak volna adakozásra, hogyan fogadták volna azokat?

Ha Urunk prédikációiban és példázataiban kollekták adására való felhivásokat szőtt volna be, ugy az e példázatokat és szónoklatokat hatástalanokká tette volna. Semmi sem oly megható,

FEL

mint a Mester és a 12 kiválasztott folyton megnyilvánuló önzetlensége. Ezek közül csak Judás vehető ki, de őt fogyatékossága bukásba is döntötte. (Ján. 12: 5, 6.) A pénzszeretet, a pompázásra való hajlam és a kollekták nagyban hozzájárulnak Babylon különben erős befolyásának gyöngitésére. Hogy pedig az Úr mai hivei között nem honol ez a szellem, ép ugy mint az Úr első jelenléte alkalmával, az nagy előnyükre szolgál azok szemében, akik kint vannak, életüket megfigyelik, bár tanaikat teljesen méltányolni nem képesek. Nagyon érdekes módon gondoskodott eddig az Úr az aratási munkához szükséges dolgokról s biztosak vagyunk, hogy gondoskodni fog ezentul is, minthogy azt hisszük, hogy ez az ő szándéka.

25. Mily szellem sürgeti az örömhir szolgáit az emberekhez?

Akik e világ javait és kellemességeit kivánatosnak találják, hagyjátok azokat a kereskedelemben, vagy más jövedelmező foglalkozásban boldogulni! Senki se legyen Krisztus evangéliumának szolgája, ha nem Isten igazsága és a testvérek iránti szeretetből teszi, ha nem képes arra oly örömmel, amely a külső jólét, gazdaság és emberek előtti tisztesség előnyeiről zugólódás nélkül lemondani nem képes. De jaj, a névleges kereszténység nagy és világias lett; szolgáik cimeket viselnek, cimeik tiszteletes, tisztelendő, főtisztelendő, kegyelmes, theologiai doktor — és e cimek fizetéssel járnak, nem a szükségletek mértéke szerint, hanem ahol a szabad egyház-rendszer hatalmasan virágzik, mint Angliában és az Egyesült-Államokban az egyes lelkészek ügyessége szerint. Ezen eljárásnak következményei természetesen nem maradnak el: „papjaik dijért tanitanak és prófétáik pénzért jövendőlnek, azonközbe az Urhoz támaszkodnak, ezt mondván: avagy nem mi közöttünk van-é az Úr? nem következik mireánk veszedelem!" (Mik. 3: 11, v. ö. Fil. 3: 2.) „Az ő őrállói vakok, valamennyin vannak, semmit nem tudnak. Mindnyájan olyanok, mint a néma ebek, melyek alkalmatlanok az ugatásra, szunnyadozó, veszteg-fekü**vők, szeretik a szunnyadást.** És e nagy telhetetlen ebek nem tudnak megelégedni, magok legeltetik magokat, nem tudnak tanitani: Mindnyájan a magok után követik, ki-ki mind csak telhetetlenséget követ, az ő tartományában." (Ézs. 56: 10, 11.) „Az ő tulajdon kivánságok szerint magoknak gyüjtenek Tanitókat, mivel az ő füleik viszketnek. És az igazságtól az ő füleiket elforditják, fordulnak pedig hijába való beszédeknek hallgatásokra." — 1 Tim. 4: 3.

26. Hogyan felelsz arra a bizonyitékra: nagyfizetésü és fizetéstelen s mint kell tenni, hogy a tulzások elkerültessenek?

Egyesek azt mondhatják, hogy mind a két véglet (a nagy dijazások és az egyáltalában nem dijazás) elkerülendő. Az ilyenek hivatkozhatnak az ilyen helyekre: „a munkás jutalmát megérdemli:" és „ha mi nektek lelkieket vetettünk, vajjon nagy dolog-e, ha testieket óhajtunk tőletek aratni?" Azonban a Szentirásnak egyik helye sem beszél fejedelmi fizetésekről, hanem csak a föltétlen szükségesről. Erre utal az apostol a parancs idézésével: „A nyomtatómarhának száját ne kösd be." A marha elégitse ki éhségét, de többet ne egyék. Szolgálatának alaphangját az apostol, a következőkben adja: „A ti károtokkal nem henyélek: mert nem keresem a ti külső gazdagságtokat, hanem ti magatokat... Én pedig nagy örömest költök és magamat is adom a Ti lelketekért: noha holott én titeket felette igen szeretlek, ti kevésbbé szerettek engemet." — 2 Kor. 12: 14, 15.

27. Milyen példát statuált Pál apostol a fizetettekre vonatkozólag?

Sem Jézus lábnyomai, sem Páléi nem vezetnek minket a fizetés alapelvére. Az utóbbi ugyan megmutatja nekünk, hogy nincs ellentétben az igazsággal, ha lelki szolgálatokért földi jutalmat követelünk, de viszont magáról ezt mondja:

„Senkinek ezüstét, vagy aranyát, vagy ruháját nem kivántam, sőt inkább ti tudjátok, hogy én magamnak és velemvalóknak táplálására az én kezelmmel munkálódtam. És mindenestől megmutattam nektek, hogy szükség volna ilyen módon munkálódván, az erőtlenekről gondot viselni és megemlékezni az Úr Jézus beszédéről, hogy t. i. Ő mondotta: jobb adni másnak, hogy nem venni." — Csel. 20: 33-35.

„Mert az én szükségemet felsegélették a Macedóniából jött atyafiak, mikor tiköztetek voltam és szükölködtem, nem henyéltem valakinek kárával és mindenekben ugy viseltem magamat, hogy néktek terhetekre ne lennék, ezután is ugy viselem magamat." — 2 Kor. 11: 9.

„Mi nem éltünk e szabadsággal, hanem mindeneket eltürünk, hogy a Krisztus evangyéliumának folyását meg ne késlelnénk." — 1 Kor. 9: 12.

28. Milyen volt az Úr és az apostolok magatartása e tárgyban?

Ebben a dologban ép oly szabadok vagyunk, mint az apostolok és az ügyhöz való ragaszkodás ahhoz kell minket vezessen, hogy e tekintetben is az Ő nyomaikban haladjunk. Az Úr, az apostolok és társai, kik utazásokat tettek és egész idejüket az igazság szolgálatába állitották, testvéreiktől önkéntes adományokat fogadtak el, hogy szükségleteiket kielégithessék és amint már mondtuk, a kézrátevés az antiochiai gyülekezetben Pál és Barnabás kiküldése alkalmával azt látszik föltételezni, hogy a gyülekezet a költségeket magára vette és ilyen módon vett részt a munkában, épen amint ma az Őrtorony és Értekezés Társaság kiegyenliti az általa kiküldött „zarándokok" kiadásait.

29. Van-e valami ujjmutatás a Szentirásban, hogy az egyházat szolgáló vének kaptak fizetést, avagy kértek pénzt?

Ezzel szemben nincsen utalás arra, hogy a vének, akik a gyülekezetnek otthont szolgáltak, ezért fizetést vagy kártéritést kaptak volna; s nekünk az a nézetünk, hogy minden helyi gyüle-

FEL

kezetre nézve előnyös lesz, ha saját tagjaitól önkéntes szolgálatokat, legyenek azok sokat, vagy keveset érők, fontosak, vagy jelentéktelenek, — elfogad. A Szentirásszerü módszer a lelki boldogulásra a legalkalmasabb, arra céloz, hogy minden tag gyakorolja tehetségeit és inkább ahhoz vezet, hogy mindenki inkább az Urra tekintsen, mint igaz pásztorra, minthogy fizetésért alpásztorokat fogadjon. Ha a tehetős tagok száma megnövekszik, nos akkor lehet még az antiochiai gyülekezet példáit követni: misszionáriusok, zarándokok, kolpoltörök küldhetők ki.

30. Másrészt, megtiltja-e a Szentirás ilyen pénz elfogadását, feltéve, ha önként ajánlották fel az Egyháznak?

Ebben az esetben, ha egy gyülekezet munkaterületét, melyen hasznot tud hajtani, igen nagynak ismeri föl és tagjai sorában egy testvért talál, aki a munkaterületen egész idejét az ügynek szentelheti, még pedig hasznosan, és ha a gyülekezet elhatározza e tag szükségleteit fedezni, ugy nem ismerjük a Szentirásnak olyan helyét, mely egy ilyen ajánlatnak az elfogadását megtiltaná. Azonban a szolgálatot teljesitő sénior, mint az ő szükségleteit kielégitő gyülekezet, gondosan ügyeljen arra, hogy az engedélyezett összeg ne legyen magasabb annál, mint amely a séniornak és azoknak, akik az ő keresetére vannak utalva, szükséges kiadásai fedezésére föltétlenül szükséges. S arra pedig különösen kell ügyeljen mindkét fél, hogy a gyülekezet minden tagja gyakorolja szellemi képességeit s különösen azok, akik a séniori állásra alkalmasok, mert különben biztosan fölvirul a gyülekezetben Babylonnak, a névleges kereszténységnek szelleme.

Rend és fegyelem a gyülekezetben.

— Máté 18: 15-18. —

31. Magyarázd meg, hogy a Szentirás miként tanitja, hogy a fegyelmi szolgálat nem szoritkozik csupán a vénekre, hanem vonatkozik az egész egyházra?

A nevelő (fenyitő) eszközök alkalmazása nem kizárólag a séniorok dolga, hanem az egész gyülekezetet illeti. Ha valaki eltévedni, vagy bünbeesni látszik, legelőször is az által kell erre figyelmessé tétessék, akivel szemben jogtalanságot követett el, vagy aki a hibát észrevenni gondolja. Ha a gyanusitott vétkező nem tudja magát igazolni, vagy ha a rossz uthoz ragaszkodik, akkor két vagy három testvér, aki a dologban elfogult nem lehet, föl kell kéressék, hogy az ügy megvizsgálása után a két félnek tanáccsal szolgálhasson. Hogy ez a 2 vagy 3 testvér éppen sénior kell legyen, nem tesz különbséget, hiszen ha séniorok látják el e szolgálatot, helyes, mivel itéletük érettebbnek tartatik és tanácsuktól nagyobb haszon várható. Ha ez a kis bizottság egyhanguan az egyiknek javára dönt, ugy a másiknak engedelmeskedni kell és az egész dolgot elintézettnek kell tekintenie, miután a figyelmeztetésnek eleget tett, vagy az elkövetett jogtalanságot lehetőség szerint jóvátette. Ha azonban a perelő felek egyike még ekkor is ragaszkodik ahhoz, ami jogtalanságnak tekintetett, akkor az, aki a dolgot folyamatba hozta, vagy az ügybevont tanuk egyike, vagy pedig leghelyesebben mindezek összesen, az ügyet a gyülekezet elé vihetik. Ezt azonban csakis ez utóbbi esetben tegyék.

32. Az esetben, ha a nézeteltérés nincs eldöntve Máté 18: 15, 18 verseit illetőleg, milyen itéletet mondanak a vének?

Ebből világosan kitünik, hogy a séniorok nem birái, vagy uralkodói a tagoknak; a kihallgatásnak és itélethozásnak joga Urunk által a gyülekezet jogául ismertetett el. Ha tehát egy ilyen peres dologban a két első lépés megtétetett és a séniorok erről meggyőződtek, akkor ez utóbbiak kötelessége, hogy a fölkentek egész gyülekezetét, mint törvényszéket összehivják, hogy a gyülekezet az ügyet minden kis részletében megismerje és aztán a Fej nevében döntsön. Az ügyre teljes világosság deritendő. A vétkest nagylelküen kell kezelni, hogy a döntés egyhangu, vagy legalább nagy többségü lehessen.

33. Mi a célja ezeknek az eljárásoknak az Egyház részéről, hogy büntesse a vétkezőt?

Igy a gyülekezet békéje és egysége megőrizhető, sőt a különböző, ebbeli lépések célja éppen az, hogy a vétkest megtéritse. Az előljárónak nem a büntetés a célja. Ez nem a mi dolgunk, hanem Istené. Enyém a bosszuállás, én megfizetek, ezt mondja az Ur. (Róm. 12:19.) Bármelyik fórum előtt is ismerje be vétkét a bünös, bármelyik előtt javuljon is meg, — ez örömre adjon okot és hálára mindazokért, akik az Ur Szellemét birják, mert mások nem tagjai az Ő testének. — Róm. 8: 9.

34. Ha a vétkesek vonakodnak engedelmeskedni az Egyház határozatának, milyen további lépések vannak kilátásban?

Ha most már a vétkesnek talált nem akarja magát alávetni a gyülekezet döntésének, akkor se érje őt egyéb büntetés, mint az, hogy a testvérek vele nem érintkeznek, a testvéri viszonyt vele szemben megszüntetik, őt, mint a pogányt és a vámost kezelik. — Máté 18: 17.

35. A vétkező hibái nyilvánosságra hozandók-e az eljárás alkalmával, vagy megtörténte után?

Az egész eljárás alatt sohasem szabad a bünös eltévelyedéseit közismertté tenni és nem kell az által rá, a gyülekezetre és az Urra szégyent hozni. Akkor sem szabad a bünösről szeretet nélkül beszélni, ha a testvérek tőle már visszavonultak, amint nekünk nem szabad rosszat beszélnünk, pogányokról és vámosokról, hanem mindenkivel jót kell tennünk. (Tit. 3: 2; Gal. 6: 10.) Amit pedig a

FEL

szeretet parancsa „minden emberrel szemben követel, mennyivel inkább kell hogy álljon egy testvérrel szemben Krisztus testének — amely a gyülekezet — egy társtagjával szemben. Mennyivel kevésbé szabad egy ilyent megkárositani hamis, vagy tulzott hirekkel! Sőt inkább: gyöngeségeit, hibáit és vétkeit gondosan takarni kellene nemcsak az ellenséges világ előtt, hanem a hit háztartása és még a kiválasztottak előtt is, amig nem feltétlenül szükséges, hogy a gyülekezet értesittessék. A szeretet szelleme minden időkben reméli, hogy a gyarló ember egy félreértés befolyása alatt cselekedett és kegyelemért és bölcsességért imádkozik felülről, hogy meglegyen neki engedve egy testvért a tévedés utjáról visszavezetni. És igy (talán) egy lelket (ujteremtményt) a második haláltól megmenteni. — Jak. 5: 10.

36. Ezen eljárás ad-e helyet gyakori vizsgálatoknak?

Bár lakna a Szent Szellem, a szeretet szelleme oly mértékben a kiválasztottak mindenikében, hogy mindeniknek fájjon, ha valami kedvezőtlent hall valakkiről, különösen egy testvérről. Ez azonnal minden surlódás félének, vagy még többnek véget vetne. Az a veszély, hogy a Máté 18: 15-18. adott eljárás követése, a kiválasztottak számos törvény-üléseit teszi szükségessé, nem áll fenn. Csak az a célja, hogy a vitatkozás okait eltávolitsa és hogy tiszteletet szerezzen azon határozatok iránt, melyeket a gyülekezet az Ur nevében hozni hivatva lenne. Ez szerzi meg ezen határozatoknak a szükséges követést. Hogyha különben rend és szeretet uralkodik, mindenki törekedni fog, hogy amennyire lehetséges magára vigyázzon, ahelyett, hogy testvérét kárhoztassa, vagy birálgassa a kisebb bizottság, vagy az egész gyülekezet előtt bepanaszolja, hogyha az ügy nem elég fontos arra, hogy a vétkes a gyülekezetet, vagy az igazságot komolyan veszélyeztesse.

37. Mi az oka az Egyház egyenetlenségének és a családi zavaroknak és milyen oktatást tartogat az ujteremtés e fontos ügyben?

Az egyenetlenségek legnagyobb része az ujteremtésnél kétségtelenül (épp ugy, mint a családnál és az emberi társadalomnál is általában,) nem annyira azon kivánságból származnak, hogy hibát kövessünk el, illetve a tett nem egy szándékosan elkövetett jogtalanságból, hanem inkább félreértésből és részben a szándék- és indoknak téves magyarázatából ered. A nyelv ennél a fő bünös. Ezért egy egészséges lélek szellemének részét képezi, hogy ajkaink felett épp ugy őrködjünk, mint szivünk felett, amelyből az élettelen gondolatok felszállanak, melyek, hogyha az ajkak nekik kifejezést adnak, gonosz indulatokat gyujtanak és gyakran sok embert megkárositanak. Az ujteremtés, — az Egyház — e tekintetben nagyon pontos utmutatást kapott Urától és Fejétől. A szeretetnek szelleme annyira el kellene töltenie mindenkit, hogy maga egyedül elmenjen megsértőjéhez és pedig anélkül, hogy előbb mással megbeszélte volna a dolgot. Ennél nem az volna a cél, hogy a vétkest megszégyenitsük, meggyalázzuk, vagy másképpen megbüntessük, hanem csak hogy véget vessünk egy jogtalanságnak és hogy lehetőleg a szenvedett kárért megtérités kapjunk. Másoknak erről beszélni előbb, vagy később, szeretet nélküli, barátságtalan és Urunk szavával és szellemével ellenkező cselekedet. Még azért sem kellene erről beszélnünk, hogy tanácsot keressünk; meg van nekünk az Urnak tanácsa, mely teljesen elegendő, csak követnünk kell. Hogyha az eset nagyon bonyolult, hivjuk meg a vének legbölcsebbjét tanácsadásra, de ugy, hogy az ne tudja meg, hogy kiről van szó.

38. Ha a viszály nem szünne meg személyes felszólitás után és további eljárások válnának szükségessé, milyen cselekvési folyamat következnék ennek nyomában?

Amennyiben a panasz nem komolyabb természetü, meg kellene elégedni a hibásnál tett személyes lépéssel, akár hallgat ránk és enged, akár nem. Amennyiben egy második lépés szükséges, az esetet a bizottság előtt csak mindkét fél jelenlétében kellene előadni. Igy el volna kerülve a rossz hir és a bizottság minden elfogultság nélkül lépne az ügy elé és igy annál jobban képes lenne mind a két félnek bölcs tanácsesal szolgálni, mert a hiba éppen ugy egészen vagy részben a panaszos oldalán is lehet. A bepanaszlott mindenesetre ezen nyilt bánásmód által a bizottság javára lesz hangolva és könnyebben fog engedni, hogyha látja, hogy a bizottság is ugy találja, hogy neki nincs igaza. De akár enged, akár nem, a dolog addig titok marad, amig véglegesen eldöntve nincs s amely felett senkinek sem szabad beszélni, aemennyiben elég fontos ahhoz, hogy a gyülekezet elé hozassék s csak akkor nyernek az összes szentek arról tudomást. És minél tovább haladtak a megszentelésben, annál inkább fogják kivánni, hogy egy más embernek gyöngeségeiről és eltévelyedéseiről ne beszéljenek senkinek többet, mint feltétlenül szükséges.

39. Mi a célja a barátság visszavonásának azoktól, akik nem járnak el szabályszerüen?

Minden egyes tartozik magának tiszta fogalmat alkotni a gyülekezet határozatának helyességéről, mert neki is, önmagából kiindulva, hasonlóképen kell cselekednie. A közösség megvonásának, az érintkezés megvonásának az a célja, hogy a vétkest megjavitsa. Magától az Urtól van ez előirva. Védelmül szolgál ez az ujteremtésnek, hogy olyanoktól tartsa távol magát, kik rendetlenül és nem a szeretet szellemében járnak el. A közösségnek ezen elvonása különben csak addig tartson, mig az illető a hibáját belátja és a lehetőség szerint megint helyrehozza.

FEL

Panaszok a vének ellen.

40. Mily két alapelv van elismerve az Apostolok által 1 Tim. 5: 19. verseiben?

„Az egyházi szolga ellen vádolást bé ne végy hanem két avagy három tanubizonyság alatt." — 1 Tim. 5: 19.

Ezen versben az apostol két alapgondolatot juttat kifejezésre: 1., Hogy valaki, akit a gyülekezet, mint vént meghivott, azáltal már mint egy jónemes jellembirtokában levő ismertetett el. 2., Hogy ilyen személyek kimagasló állásuknál fogva a gyülekezetben ellenfelük támadásának különösen ki vannak téve. Könnyebben lesznek az irigység és gyülölet tárgyai, amint az Ur is előre mondta: „Ne csudáljátok atyámfiai, ha gyülöl titeket a világ; „Ha e világ titeket gyülöl, tudjátok, hogy engemet gyülölt elébb tinálatoknál." „Ha a gazdát Belzebubnak hivták, sokkal inkább az ő háznépét!" — 1 Ján. 3: 13; Ján. 15: 18; Máté 10: 25.

41. Mit várhatnak a hüséges vének épugy mint az ujteremtés tagjai, ha szorosan haladnak az Ur nyomdokain?

Mennél hüségesebb és tehetségesebb egy testvér, mennél hasonlóbb a Mesterhez, annál helyesebb, ha vénnek megválasztják, és mennél kötelességtudóbb egy vén, annál biztosabb lehet, hogy ellenségei lesznek nemcsak Sátán és angyalai, hanem olyanok is, kiket Sátán félrevezetni és megcsalni tud.

42. A hallomás tekintetbe vétetik-e általában s ha nem, milyen bizonyságot követelnek és milyen cselekvési folyamat ennek a következménye?

Ez kellene, hogy megóvja a vént attól, hogy egyesnek vallomása alapján elitéltessék, amennyiben élete különben helyesnek látszik. Puszta hirekre különben egyáltalában nem kell hallgatni, mert egy valódi testvér, aki Istennek parancsát (Máté 18: 15.) ismeri, nem fog oly hireket forgalomba hozni, vagy olyanoknak hinni. Akik ezt mégis megteszik, ezáltal engedetlenségüket nyilvánitják meg. Hogy egyáltalában meghallgattassanak, a vádlóknak, mint fül- és szemtanuknak kell fellépniök. De a vének esetében is az általános eljárás irányadó. Az első, aki azt hiszi, hogy valami helytelenséget észrevesz, vigyen, amennyiben a személyes megbeszélés eredménytelen maradna, két vagy három testvért magával s tegye ezeket a vén ellenállásának tanuivá. Csak akkor, ha a vén nem javulna meg, kellene Timótheusnak, vagy más valakinek az ügyet a gyülekezet elé terjesztenie.

Az a körülmény, hogy kivánja, hogy a vádat két vagy három tanu előtt emeljék, éppen ugy, mint valamennyi más tagnál, sejteti, hogy az apostol nem akar mást, mint a vénnek mindazt a jogot biztositani, amit az összes testvérek élveztek. Lehet, hogy egyesek, azon követelésből, hogy a vénnek jó hirének kell lennie, nemcsak a testvéreknél egyedül, hanem a gyülekezeten kivül is, azon következtetést vonták, hogy a vént épen befolyásos állása miatt kell a panasz következtében a gyülekezet elé állitani. Ezért állapitják tehát meg az apostol szavai, hogy egy vén ugyanazon kedvezményben részesüljön, mint a többiek.

Minden ujteremtmény tartozik azt magának jól bevésni, hogy csak mint tanu alkosson magának itéletet. Amit mások tudni akarnak és könyedén állitgatnak, annak senki se tulajdonitson hitelt vagy figyelmet. Még ha kettő, vagy három az Ur előirása szerint valakit a gyülekezet előtt vádol, nem könnyedén és rossz szándékkal, hanem az Isten szava által nyert tanitásnak megfelelőleg még akkor sem kell nekik azonnal hinni, hanem mind a két félt meg kell hallgatni, az egyiket a másiknak jelenlétében, és a gyülekezetnek határozata és intelmének Isten szellemében és oly szavakba foglalva kellene lennie, amelyek a hibázót a helyes utra visszavezetik és nem a sötétségbe kitaszitják.

Prédikálásra való hivatás.

43. Mily népies benyomás vonatkozik a prédikálásra való felhivásra?

Sok ember azt állitja, hogy az Urtól van hivatva, hogy az Evangéliumot prédikálja. Néha a következő pillanatban hozzáteszik, hogy sohasem tudtak, miért és hogyan adták ezen szolgálatra magukat, nem is érzik képeseknek, vagy hogy a körülmények mindig megakadályozták őket, hogy a meghivásnak engedjenek. Ha most megkérdezik őket, hogyan hivattak meg, kitünik, hogy ők csak képzelték, vagy sejtették, hogy megvannak hiva. Az egyiknek egyszer (talán még mielőtt keresztény volt) az a benyomása volt, hogy magát egészen Istennek és szolgálatának kellene szentelnie, és legfőbb fogalma az isteni szolgálat volt a „prédikálásról", amely a névleges egyház azon prédikátorának befolyására vezethető vissza, akinek előadásait ő családtagjaival együtt hallgatta. Egy másik mások kedvéért akart prédikátor lenni és magához igy szólott: Mily jól állana nekem a papi öltöny, mily kellemes volna, hogyha én bárcsak egy második vagy harmadrangu lelkésznek kijáró tiszteletet, címet és fizetést élveznék! Hogyha valakinek igen jó véleménye van önmagáról, neki talán azon további benyomása van, hogy amint az apostolok tanulatlan és tudatlan emberek voltak, Isten talán éppen azért rágondolt, mert nála is hiányzik a képesség és a kellő müveltség. De Isten nem egy ilyennek, de különösen egyházának is azáltal szolgálatot teljesitett, hogy előle azon utat elzárta, amelyen hiusága, melyet isteni hivatásnak tartott, haladni akart. Amint már előadtuk, az ujteremtmény minden tagja hivatott a prédikálásra, nem képzelő tehetségénél és hiuságánál fogva, hanem az Ige által, amely mindenkit, ki Isten kegyelmét nem hiába fogadta, felszólitja, hogy annak az erényeit hirdesse, aki őket a sötétségből, csodálatos világosságához meghivta. (1 Pét. 2: 9.) Ezen szózat tehát magában foglalja mindazokat, kiket az igaz-

FEL

ság szelleme nemzett: férfit és nőt, rabszolgákat és szabadokat, gazdagokat és szegényeket, müveleteket és müveletleneket, feketéket, barnákat, vörösöket, sárgákat és fehéreket. Minek kellene egy más megbizás, mint: „és ada az én számba uj éneket" — t. i. „Az Urnak kegyelmessége." — Zsolt 40, 3; 107: 43.

44. Hogyan szólitatnak fel az ujteremtés tagjai a prédikálásra, hozz fel bizonyitékokat a Szentirásból.

Igaz! Az Úr kiválasztotta és meghivta a 12 apostolt különös módon, de egy különös szolgálatra is. Igaz; Ő el is határozta, hogy amennyiben népe szavát hallani kész. Testének különböző tagjait belátása szerint „elhelyezi" az egyiket ebbe, a másikat abba a szolgálatba, „mindenkit saját képessége szerint." (Máté 25: 15.) De Ő világosan azt is mutatja nekünk, hogy sokan fogják keresni hogy magukat tanitóknak tegyék. Az ujteremtés kötelessége állandóan Ő rá nézni, mint Fejre és Vezetőre és nem a becsvágyó testvéreket kedvezményben részesiteni, kik a magukét keresik. Hogy ha e részben lanyhaságot mutatunk, az Isten igéjének elhanyagolásáról a szeretet és engedelmesség hiányáról teszünk bizonyságot és végre egy ilyen gyülekezetre komoly kár hárulhat és elbizakodott tanitókra fog vezetni.

45. A tanitókra vonatkozólag mit kell várnia az Egyháznak az Urtól és hogy tekintetnek a gőgös és nagyravágyó testvérek?

A szabály, amely szerint az Úr cselekszik, világosan ki van fejezve Luk. 14: 11-ben, ahol olvassuk: „Mert minden valaki magát felmagasztalja megaláztatik, és aki magát megalázza, felmagasztaltatik." Ehhez tartsa magát mindenben a kiválasztott osztály, amennyiben Isten akaratát kideriteni és neki engedelmeskedni tartozik. Az Úr azokat állitja előtérbe, akiknek buzgalma, hüsége és a jóttevésben való türelmes kitartása, kis dolgokban nyilvánul. „Aki hiv a kevesen, a sokan is hiv az." (Luk. 16: 10.) „Kevesen voltál hiv, sokra bizlak ezután." (Máté 25: 21, 23.) Már a lépcső legalsó fokán is bő tér nyilik a buzgalom és hüség megnyilvánitására. S aki igazán megakarja mutatni hüségét, annak nem sokáig kell alkalom után kutatni, hogy az Urnak, az igazságnak és a testvéreknek igénytelen módon szolgáljon, mig a gőgösöknek nem tetszetes, mert azok oly szolgálatokra törekednek, amelyek nekik az embereknél több becsületet szereznek. A hüséges azonban minden szolgálatot örömmel fog teljesiteni, s az ilyeneknek az Úr mindig alkalmat is fog nyujtani. Igy az ujteremtés minden tagjának Isten akarata, mint bölcsessége egy megnyilvánulása szerint kell élnie különösen a gyülekezeteknél való szavazásoknál, melyeknek a Fő akaratát kell kifejezésre juttatniok.

46. Mint különböztessük meg a tisztességes és nem tisztességes törekvést az ujteremtés tagjai között?

Egy magát megválasztatni kivánó testvért, még ha különben alkalmas is volna, nem kellene vénnek megválasztani és egy kevésbbé tehetségest kellene előnyben részesiteni, amennyiben ez alázatos. Az ilyképpen mellőzöttel szemben mutatkozó néma feddés mindenkinek üdvös lesz anélkül hogy egy szót is kellene a választási eredmény okairól elvesztegetni. És ha egy tehetséges vén uralomvágyónak kezdene mutatkozni és magát a gyülekezet felett állónak egy külön osztályt képezőnek tekinteni és az ő jogát, mint a gyülekezettől függetlennek (vagy amint némelyek mondják, egyenesen a Szent Szellemtől származottnak) tanitani és tekinteni kezdenék, egy ilyennel szemben kötelességszerüen volna cselekedve, ha őt egy ideig kevésbbé kimagasló, vagy épen semmiféle szolgálattal biznák meg, amig az ebben mutatkozó roszszalását észrevennék és ezáltal az ellenség (az ördög) csapdáit elkerülné.

Mindenkinek arra kellene gondolnia, hogy az igyekezet az ujteremtésben épp oly szükséges mint a világban, csakhogy az ujteremtésben nem arra törekszünk, hogy nagyok és előkelőek legyünk, hanem hogy az Urnak és testvéreinek, még a legkisebbnek is szolgáljunk. Mindnyájan tudjuk hogyan buktatta meg a gőg, a magasra való törekvés a Sátánt, miként tette őt, egy Isten kegyében álló szolgából, a Teremtő ellenségévé és minden igazság ellenzőjévé. Hasonlóképen mindazok, akik az Ő utján haladnak, igy szólnak: „Felakarok emelkedni Isten csillagai felé (Isten többi fiai fölött helyet foglalni) és olyan akarok lenni, mint a legfelsőbb," (egy uralkodó közöttük, ki maga részére isteni tekintélyt bitorol anélkül, hogy Isten által oda lenne állitva, egy oly állást foglal el, amely az isteni renddel ellenkezik) — Isten által helytelenittetni és azáltal tőle a megfelelő mértékben elidegenedni fognak. Ilyen magasra törtetők befolyása épp oly káros, mint a Sátáné. Amint ez egy bizonytalan tanitó lenne, ugy az ő szelleme által vezéreltek is a sötétségbe és nem a világossághoz jutnának. Mert nem lennének a kellő kedélyállapotban hogy a világosságot felvegyék magukban és követekül használtassanak arra, hogy azt másoknak tovább adják.

Hogyha tehát egy testvér magát hivatottnak érezné egy nyilvános prédikálásra, még akkor is, mikor az alkalom arra nem a megjelölt módon kinálkozott, ha hajlamot mutatna magát feltolni a gyülekezetben, anélkül, hogy megválasztatott volna, vagy ha egy megválasztott vezető, vagy vén állását megtartani és azt mint egy megszerzett jogot tekinteni megkisérelné anélkül, hogy magát egy ujabb választásnak alávetné, akkor megállapithatjuk, hogy ő vagy nem ismerte meg, hogy hogyan kell cselekednie, vagy hogy önző, gonosz gondolkozás módja van, melylyel a gyülekezetben semmiféle szolgálat nem egyeztethető össze. Mindkét esetben ajánlatos az első alkalommal egy ujabb választást megejteni, talán az év, vagy évnegyed első vasárnapján, amint azt már jeleztük.

(Folytatás.)

A szerkesztésért felelős: SZABÓ KÁROLY Cluj (Kolozsvár) Str. Bukovina Nr. 4.

Cenzurat: JURCA. Nyomatott Sonnenfeld Adolf r. t. graf. műint. Oradea-Mare.

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY

és

Krisztus jelenlétének hirdetője

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21 : 12.

Vallásos folyóirat. VIII. évfolyam 2. szám.
1922 február. Ádámtól 6050.

TARTALOM:

	Oldal
KRISZTUS AZ ÉN ÉLETEM . .	31
Ki Krisztus?	31
AZ UJ TEREMTÉS	35
Intsétek azokat, akik rendetlenül járnak	35
Az intés nem mindenkinek a dolga	36
Nyilvános intés ritkán legyen . .	36
Vigasztaljátok a kishitüeket . .	37
Az erőtleneket segéljétek . . .	38
Tűrők legyetek mindenekhez . .	38
Meglássátok, hogy senki gonosszal ne legyen senkinek a gonoszért	39

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megleszsznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.“ —Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóirat a bibliai tanítás vagy „Seminary Extension" rendszerének egyik elsőrangú tényezője vagy eszköze, mely rendszer a müvelt világ minden részében el van terjedve az *„Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság"* által, mely 1881 ben alapittatott „a keresztyén ismeretek terjesztésére". Nem csak osztályhelyiség gyanánt szolgál, hol a biblia tanulmányozói összegyülhetnek az isteni Ige tanulmányozására, hanem közvetitő csatornaképen is, mely által a Társaság gyüléseiről, annak utazó képviselői, az u. n. „Vándorok", érkezéséről mindent megtudhatnak és a gyülésekről szóló tudósitások által épülhetnek."

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet Társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felöl való fejtegetéseink, különösen az idősebb biblia tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, a ki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (I Pét. 1:8—19; I. Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (I. Kor. 3:11—15; II. Pét. 1:5—11), további hivatása „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — „amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy a hogy most kijelentetett". — Efez. 3:5—9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentését teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk a mit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyosakká, föltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésnek, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépittetése szerint igazodik. És mi nem csak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre e vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3:16—17; Eféz. 2:20—22; I. Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bünért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeniket összehoz az első föltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15:5 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára, azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben". Zsid. 2:9. Ján. 1:9. I. Tim. 2:5—6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen" „része lesz az isteni természetnek" s mint örököstárs, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3:2. Ján. 17:24. Róm. 8:17. II. Pét. 1:4.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára, s késziteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Efez. 4:12. Mát. 24:14. Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, a melyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, a kik készségesek és engedelmesek, — Megváltójuk és az ő megdicsőitett Egyháza által, — a mikor mindazok, akik zsándékosan gonoszok, elpusztulnak. (Csel. 3·19—23; Ézs. 35.)

Kiadja:

az Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság

124. Columbia Heights. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

Külföldi hivatalok: *Britt osztály:* 34. Craven Terrace, Lancaster Gate. London. W. 2. *Ausztráliai osztály:* 495. Colhus St. Melbourne, Ausztrália; *Délafrikai osztály:* 123. Pleui Str. Cape Town, Délafrika. — Kérjük a leveleket mindig a Társasághoz cimezni. — *Előfizetés fél évre 60 kor.*

Kiadó bizottság: E lap egy kiadó bizottság felügyelete alatt jelenik meg, akik közül legalább hárman olvasták és igaznak találtak e hasábokon megjelenő minden egyes cikket. E kiadó bizottság tagjai: Rutherford J. F. Van Amburgh W. E. Robison F. H. Fischer G. H. Page W. E.

Biblia tanulmánysorozat:

I. „A korok Isteni terve" román, valamint magyar nyelven 50 Lei
II. „Az idő elérkezett" román, valamint magyar nyelven . 50 Lei
III. „Jöjjön el a Te országod" magyar nyelven . . . . . 50 Lei
Fenti művek 390—400 oldalra terjednek.
VII. „A beteljesült Titok" 720 old, diszes vászonkötésben . 50 Lei
A „Biblia kulcsának is" nevezve, ezen művek husz különböző nyelven több millió példányban elterjesztve forognak a müvelt világ népei kezén.

„Milleniumi hajnal" énekes könyv, tartalma: 244 vál. ének 15 Lei
„Énekek-énekének" teljes magyarázata füzve 76 oldal . . 5 Lei
„Manna" (Reggeli elmélkedések) 885 oldalon román nyelven 10 Lei
„Az Őrtorony" egyes száma 5 lei. Előfizetés egy fél évre . 80 Lei
Fenti művekről idézzük egy semleges tekintély véleményét: „Föltétlen érdekes, teljesen logikus és gyakorlati" H. W. P. az üdv. hadsereg tábornoka.

Mindennemü levelezés és előfizetés beküldése igy cimzendő:

AZ ŐRTORONY-BIBLIA ÉS TRAKTÁTUS TÁRSASÁG

romániai osztálya, Cluj (Kolozsvár) Str. Kövespad No. 8.

FEL

A
VILÁGITÓ és ŐRTORONY
Krisztus jelenlétének hirdetője.

VIII. évfolyam. CLUJ 1922 február. — Ádámtól 6050. BROOKLYN 2. szám.

KRISZTUS AZ ÉN ÉLETEM!

„De az Istennek legyen hála, aki adott nekünk diadalmat a mi urunk Jézus által". — *I. kor. 15:57.*

(1922. évi szöveg)

A győzelem az uj teremtményre nézve az isteni természetben való örökös életet jelenti. A győzelem az ezeréves korszak végeztével a föld népeire nézve a halál és a sir feletti győzelmet fogja jelenteni. Örökkétartó életet fog jelenteni a tökéletes emberi állapotban, oly lakóhellyel a földön, mely akkoron a tökéletes ember számára alkalmas lakásul fog szolgálni.

Mióta az Éden boldog napja az Ádám engedetlensége által bekövetkezett kiűzetés következtében szomorusággá változott, a nagy ellenséggel a halállal szemben ismételten volt küzdelme az embernek. Elkeseredett küzdelmet folytatott az életért és a hosszu időn át szerzett tapasztalat teljes mértékben bebizonyitotta, hogy az ember egymagában nem tarthatja fenn az életét. Barátra, segitőtársra, támogatóra van szüksége. Az Isten gondoskodott minden szükségleteiről és az ember annak idején megismerheti ezt a gondoskodást és alkalma lesz részesülni annak jótéteményeiben.

A bűnrecsábitó és akin van a halál hatalma: a Sátán mindenkor küzdött az ember tökéletesedése ellen és sikerült is neki, hogy az emberiség tömegét elvakitsa ama jóltevő gondoskodással szemben, amelyet az Isten az ő áldására és megmentésére tett. Abban az időben az emberiség halálra fogja szomjuhozni az Isten ismeretét. Valóban, mint a próféta mondja, „Éheznek az Isten szava hallására". A sötétség és világosság erői közötti hatalmas küzdelem mostan folyik és a világosság keresztül törőben van. Eddig még sohasem mutatott a világosság ily dicső ragyogást, amely a keresztyén ember szemeit ennyire kinyitotta volna, mint épen most. E világosság, mely az Urtól sugárzik, közvetve a világra is hatással van. És miért van ez igy? Mert az egek nyitva vannak. A magasabb dolgok kezdenek ismeretessé válni. A Hűséges, Igazságos és Jóságos, aki a királyok Királya és az uraknak Ura, eljött, itél és hadat visel a Sátán birodalma ellen az emberiség megmentése érdekében. Az Isten bosszujának napja ez a látható és láthatatlan birodalommal szemben; és a Dicsőség Királya háborut viselvén a tévedés és a bün honosai ellen, a biztos győzelem felé halad. Azok, akik hivatottak és választottak és akik kitartottak a hit mellett, az Ő oldalán harcolnak; és hüségesen kitartván mindvégig, győzelmesen fognak állani az Urral és általa lesz a győzelem teljes. De megjegyzendő, hogy halálig kell hűségesek lennünk és csak akkor adatik nekünk az Élet koronája. — Jelenés 2: 10.

A mi hitünk alapja tudomány és Isten csodálatos gondoskodásának megbecsülése. Hogy ne legyünk gyöngék a hitben és fáradtak a jóltevésben, hogy el ne felejtsük azt a hatalmat, mely bennünk az Igaznak győzelmét biztositja, lássuk ujólag, ki az a hatalmas harcos, kinek zászlója alatt harcolni a mi előjogunk?

Ki Krisztus?

Minden értelmes teremtmény óhaja: az örökkétartó élet a boldogságban. Amint irva van: „Ez pedig az örökélet, hogy tégedet egyedül ismerjenek igaz Istennek és akit elbocsátottál a Jézus Krisztust." Mindenki, akinek számára az örökkétartó élet biztositva lesz, el kell hogy ismerje az Istenre, Jézus Krisztusra és a nagy megváltásra vonatkozó igazságot. Az egyház előjoga, hogy most bizonyos mértékü ismerete legyen arról, hogy az ő igazságos uralma alatt a gonoszság mint lesz megakadályozva, „mindenkinek mint kell az igazság helyes ismeretére jutnia." Amikor mindenki megfogja ismerni az Urat, a legkisebbtől a legnagyobbig. És ez a megismerés és engedelmesség meghozza az örökkétartó életet.

Jehova örökkön örökkévaló és végtelen. (Zsolt. 41:13; 90:2; 106:48) Volt egy idő, mikor az Isten egyedül volt. Tetszett neki a teremtést megkezdeni és folytatni. Az ő akarata az volt, hogy az, akit először teremtett, minden dolgokban elsőséget birjon. Ezt a megtiszteltetést, megkülönböztetést és dicsőséget annak adta meg, akinek neve

FEL

először „Logos" volt és akit később Jézusnak hivtak és aki ma a Krisztus, a dicsőség Ura. Ő kezdettől „ama hiv és igaz tanubizonyság és Isten teremtésének kezdete". (Jel. 3: 14) Ettől kezdve Ő lett Jehovának reprezentátiv, vagyis cselekvő (aktiv) eszköze mindenek teremtésében, amit Ő teremtett. „Mindenek ez által teremtettek és Ő nála nélkül semmi nem teremtetett, valami teremtetett." (János 1: 3 Rothram) Jehova képe és kifejezése és jelképe volt az első amely legelső teremtmény minden teremtmény előtt. Az Ő nagyságáról és fenségéről fogalmunk lehet, ha olvassuk: „Ki a láthatatlan Istennek ábrázatja és minden teremtett állatnak (lénynek) előtte született; mert Ő általa teremtettek mindenek, melyek az égben vannak és amelyek a földön láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár birodalmak, akár hatalmasságok, mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremtettek. Ő mindenek előtt volt és mindenek Ő általa állanak. Ő az egyház testének a Feje, ki a kezdet és a halottak közül az elsőszülött, hogy mindenek között Ő legyen a Fő. Mert tetszett az Atyának, hogy minden teljesség Ő benne laknék." — Kol. 1: 15-19.

Az Ő rendeltetése „Isten szava". Mint Jehova tolmácsa, vagy szócsöve az Ő eredeti neve „Logos" volt. Dr Clárk Sándor helyesen mondja az Ő „Logos" elnevezéséről: „Ezt a kifejezést leforditatlanul kell hagyni ugyanazon okból, amiért a Jézus és a Krisztus neveket sem forditjuk le. Amint a világ megváltójának minden egyes elnevezése az Ő személye természete, épp mint munkája is valamely kiválóságának leirásában áll, ugy a „Logos" jelző is, amely szót, kimondott szót, beszédet, ékesszólást, tudományt jelent, igen helyesen alkalmazható Ő reá. „Kezdetben vala amaz Ige és amaz Ige vala az Istennél és az az Ige Isten vala. És az Ige kezdetben az Istennél vala." (János 1: 1, 2) „És neveztetik Isten igéjének." (Jelenés 19: 13) Szent János az Egyházhoz irott levelében ugy beszél róla, mint az Élet Világosságáról." Jehova általa mondja ki azt a szót, mely az emberiségnek életet ad.

Avégből, hogy az ember a büntől és a haláltól megszabaduljon, ama Hatalmasnak élete a szellem világból az emberi természetre vitetett át. Mielőtt mint az „ember fia" megszületett volna, a Jehova angyala az ő földi anyjához, Máriához ezt az üzenetet vitte: „Ez nagy lészen és a Magasságban lakozó Fiának hivattatik és az Úr Isten neki adja Dávidnak az ő attyjának székit. És uralkodik Jákobnak házán mindörökké és az ő országának vége nem lészen."

Amikor elérte a teljes emberi állapotot, ugy amint azt a törvény szavai rendelték, kiváló és tökéletes főpap lett belőle; és az volt rendeltetése, hogy az „Isten báránya" legyen, hogy kiengeszteljé azt, amit az Édenben elkövetett nagy bün és annak következményei maguk után vontak. Földi szolgálatába lépvén, az ő hirnöke igy jelentette ezt: „Imhol az Istennek ama Báránya, aki elveszi e világnak bűneit."

Isten az Édenben az életfáját teremtette meg, mely tökéletes táplálékot nyujtott és amely az ember szervezetét fentartotta volna, neki örökéletet adott volna, ha engedelmeskedik az Isten törvényének. Az engedetlenség következtében az ember el lett űzve az életfájától és nem volt szabad neki többé annak tökéletes táplálékaiból élni, ezért annak idején meg is halt. Jehova szövetséget kötött Izraellel, melyben megigérte neki, hogy ez a nép élni fog, ha betartja a szövetség feltételeit. A Zsoltáros igy határozza meg az Istennek idevonatkozó parancsát: „Bizzál az Urban és cselekedjél jót, lakozzál e földön és élj hit által." Ilymódon az Ur azt parancsolja, hogy mindazok, akiknek életük lesz, hinniök kell benne, engedelmeskedniök kell rendeléseinek és igy jót kell tenniök; és ezért abból a kenyérből kell táplálkozniok, mely örökéletet ad. Midőn egyesek Jézushoz jöttek megtudni, hogy mit kell tenniök avégből, hogy Isten munkáját végezzék, igy szólt: „Nem adta néktek Mózes azt a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja néktek amaz igaz mennyei kenyeret. Mert az Istennek ama kenyere az, aki leszállott a mennyből és ád életet e világnak... Én vagyok az életnek ama kenyere; aki én hozzám jön, semmiképen meg nem éhezik és aki hiszen énbennem, meg nem szomjuhozik soha." (János 6: 32-35) Ilymódon önmagát jelölte meg, mint aki a Jehova rendelte kenyérről gondoskodik a világ életéért.

A világosság az élet jelképe; mig a sötétség a halált jelképezi. 4000 éven át a világ sötétségben volt és Krisztus megjelenésével a világosság egy sötét területet világitott meg. És azok, akik a világosságot észrevették és követték, az élet alkalmaival lettek megáldva. Jézus ezt mondta a farizeusoknak: Én vagyok a világnak ama világossága; aki követ engem, az nem jár a sötétben, hanem életnek világa lészen annak." Tanitványaihoz igy szólt: „Míg e világon leéndek, a világnak világossága vagyok." (János 9: 5) Mint nagy világosság vezette Ő azokat, kik az igazságot keresték az örökélet utján. Ő volt a világosság, „mely megvilágosit minden e világra született embert." — János 1: 9.

Az élethez vezető út az Ur Jézus eljövetele előtt el volt zárva. Ezért az Ur az Ő törvényével gondoskodott, hogy tökéletes emberi élet adassék megváltásul Adámnak és fajának, „mert senki sem válthatta meg az ő attyafiát és senki sem adhatta meg Istennek az ő váltságának árát." (Zsolt. 49: 8) Az Ur elküldötte az ő szeretett fiát Jézust a világba, hogy megnyissa az élet utját s azután bárki, aki az emberiség közül hinni fog, nem fog elveszni, hanem örökélete lesz. (János 3: 16) Mint tökéletes ember, feláldozta magát mindazokért, kik hinni fognak az ő nevében. (Máté 20: 28) Ő eljött, hogy a nép életet nyerjen és hogy a hivő abban még bőségesebben részesüljön. — János 10: 10.

A bűn volt az, ami az embert az igaz élettől eltéritette. „A bűn zsoldja a halál." Nem lehetett a halál feltételétől másképen megszabadulni, mint ha egy másik tökéletes ember tökéletesen feláldozza magát a halálnak. Ezért Jézust tevé miérettünk bűnné, hogy mi lennénk Isten igazsága Ő benne. (2 Korinthus 5: 21) Isten kegyelméből ő minden

FEL

emberért halált szenvedett. (Zsidók 2: 9) Ő volt az a Szent és bűnnélkül való minden folt nélkül. Az ember megváltása nem történhetett meg egy tökéletlen egyén részéről, nem történhetett meg saját maga (t. i. az emberiség) részéről, sem pedig romlott dolgok utján, hanem a „szeplőtelen Báránynak, a Krisztusnak vérén", aki azon célból lett rendelve a világ fundamentomának felvettetése előtt. — 1 Péter 1: 19, 20.

Jézus Krisztus nem volt hiú, önző, büszke, kevély vagy nagyravágyó. Ő szelid és jószivü volt. Megadott az Atyának minden tiszteletet és hitet. Ő azért jött, hogy teljesitse az Atya akaratát és abben találta gyönyörüségét. Szolga volt azok között, akik részesültek abban a kitüntetésben, hogy társai lehettek. Amint mondta: „Mert melyik nagyobb? az-é aki leül? vagy aki szolgál? avagy nem az-é, aki leül? De én ti köztetek olyan vagyok, mint aki szolgál." (Lukács 22: 27) Engedelmeskedvén az Atya akaratának, a lealázó kereszthalállal alacsonyitotta le magát. Meghalt, „mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen: megölettetvén ugyan test szerint, de megelevenittetvén lélek szerint." (1 Péter 3: 18) Nem volt lehetséges, hogy a halálban megmaradjon és igy az Isten megszabaditotta őt a halál kiniaitól és feltámasztotta őt. Diadalmaskodva a halál felett feltámadott és „Urrá és Krisztussá tette őt az Isten, azt a Jézust, akit ti megfeszitettetek." — Cselekedet 2: 36.

Jehova terve titokban volt tartva és senki sem volna képes azt megismerni mindaddig, mig annak ideje el nem érkezik. E tényt Jézus lefestette János előtt ezelőtti látomásaiban. A mennybeli Atya ugy jelent meg, mint aki trónján ül, kezében irást tartva, mely kivül és belül le van pecsételve. Ez az irás jelentette az ő tervét, mely mindaddig lepecsételve marad, mig valaki nem mutatkozik méltónak arra, hogy feltörje a pecsétet és ezáltal az isteni rendelés végrehajtójává legyen. Kutatás történik avégből, hogy megállapitható legyen, ki méltó a könyv felnyitására és a pecsét feltörésére? Emiatt a hirnök sokáig buslakodott. Amde a régi jövendőmondások egyike ezt mondja: „Ne siri: imé győzött a Júda nemzetségéből való oroszlán." Isten iránt tanusitott emez engedelmességet mindhalálig megtartva nemcsak Urrá és Krisztussá tétetett hanem abban a nagy tisztességben is részesült, hogy ő lett az Isten nagy tervének végrehajtója, amiért „Júda törzsének oroszlánja" cimet kapta és „hatalom adatott neki mennyen és földön." (Máté 28: 18) És ma Ő az Urak Ura s a Királyok Királya. (Jelenés 17: 14) Ő a Krisztus és végezetül minden térd meg fog hajolni mennyen és földön és minden nyelv meg fogja vallani, hogy a Jézus Krisztus az Úr az Atya Isten dicsőségére. — Filippi 2: 10, 11.

Megnyervén a világegyetem legmagasabb poziciójat, melyet örökre meg fog tartani — csupán Jehovának lévén alávetve, ő általa és ő benne vetette meg Jehova az uj teremtés alapját. Ezért Ő az a szilárd szikla, melyre felépül az uj teremtés. „Imé helyheztetek Sionba becsületes drága és fő szegeletben való követ (szilárd fundamentumot) és aki abban hiszen, meg nem szégyenül." (1 Péter 2: 6; Ézsaiás 28: 16) Pünkösdkor Jehova, Krisztus által megkezdte a többi létező kövek kiválasztását, csiszolva, elkészitve és kifaragva azokat egy helyre az Ő épületéhez. Ez az, amihez az Isten a győzelmet Krisztus által megadta. Ha megfigyeljük azt a gondosságot, mellyel ezek kiválasztása történt, továbbá a kegyes és szerető gondoskodást ezek megkezdésénél és folytatásánál, megerősödünk abban, hogy ő, aki a jó munkát megkezdette, azt az ő saját dicsőségére be fogja végezni. Ezért biztositva lehetünk, hogy ha Krisztusban vagyunk és benne mindvégig hiszünk, akkor az uj teremtés összes ellenségei fölött győzedelmeskedni fogunk.

Az uj teremtés előkészitését és feilődését megjövendőlve, az Isten a Frigysátort és annak szolgálatát létesitette az Izraeliták között. A sátort körülvevő udvar az emberi tökéletesedés feltételét jelképezte. Az udvarba vezető egyetlen bejárat a kapunál volt. A kapu Krisztust jelentette, t. i. a „justification" (megigazulás)-ra való bemenet egyetlen utját. „Én vagyok az aitó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik, és bejár és kijár majd, és legelőt talál." Ilymódon mutatja meg az élethez vezető utat és a tökéletes táplálék megszerzésének utját, mely fentartia azt, aki a cél felé vezető uton halad. Világosan megmondja, hogy Ő az út és hogy más út nincsen. „Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki nem mehet az Atyához, hanem én általam." (János 14: 6) Minden más út téves. Ő az egyetlen igaz út.

Krisztus a mi bölcseségünk. Ő vezet minket a Jehova által kijelölt örök élet utján. „Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, ki bölcseségül lőn nekünk Istentől, igazságul, szentségül és váltságul." (1 Korinthus 1: 30) Mikor az Urhoz jutottunk és jelentkeztünk teljes átadással, Ő megmutatta nekünk a helyes utat. Ő nekünk tulajdonitotta az Ő érdemét és ezáltal nyertük meg megigazulásunkat. Ekkor bemutat bennünket az Atyának. Az Atya igazol minket és a Mester szolgálatára maga mellé ültet, fogantatva az isteni természetre és a szentség feilődése megkezdődik, amely folytatódik a mi teljes felszabadulásunkig, midőn győzelmet nyerünk a mi drága Feiünk és Urunk által.

Ő a vőlegény és az Egyház a menyasszony. (János 3: 29; Jelenés 19: 7) Ő menyasszonyává tette az egyházat és neki azt az értékes igéretet tette, hogy vele fog együtt élni abban a közösségben, mely sok századokon át elkészülőben volt. Ezt mondja neki: „Bizony hittel jegyezlek el téged magamnak és megismered az Urat és azon a napon meghallgatom, azt mondja az Ur, meghallgatom az egeket, azok pedig meghallgatiák a földet." (Hoseás 2: 19, 20) Ő a Fei az egyház felett, amely utóbbi a test. Tudnivaló tehát, hogy Ő a legnagyobb foku gondossággal van mindazok iránt, akik benne bizva hisznek és akik el vannak jegyezve általa és akik Krisztusban megkereszteltettek.

A keresztyén ember a mennyei hivatalra hivatva, oly módon van irányitva, hogy az ő joga és kötelessége az ő példájának, Jézusnak nyomdokait követni. „Mert arra hivattattatok el; hiszen

FEL

Krisztus is szenvedett érettetek, néktek példát hagyván, hogy az Ő nyomdokait követnétek." (1 Péter 2: 21) Ez a követség szenvedést hoz azokra, akik az ő nyomdokain járnak. Sokáig időzvén a szűk úton, gyakran találja, hogy tökéletlen szervezete következtében szenved, de mint uj teremtmény győzedelmeskedik ellenségei: a világ, az érzékiség és a gonoszság fölött. Az uj teremtmény ilymódon ugy találja magát, mint aki halálig való harcra van kitéve. Teste (érzékisége) egyike az ő ellenségeinek, mig más ellenségei az ő testének gyöngeségén át működnek. A testiség eszméje harcol az uj eszme ellen. A régi szellem hosszasan uralkodott testében, mert bünben és igaztalan állapotban született. De az uj szellem, Krisztus szelleme, elfoglalta helyét és győznie kell; ezért áll a harc. „Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok." — Gal. 5: 17.

A tapasztalat azt mutatja, hogy Szent Pálnak igaza volt, midőn ezt mondta: „nem cselekedhetjük azt, amit akarunk." Mit tegyünk hát, hogy győzedelmeskedjünk a testiség felett? Pál apostol ezt feleli: „Lélek szerint járjatok (Krisztus nyomdokain járva győzedelmet nyerhetsz), és a testnek kivánságát véghez ne vigyétek." (Gal. 5: 16) Mig az uj teremtménynek folytatnia kell a küzdelmet a kinos irányzatok ellen, sohasem adva meg magát az ellenségnek, addig sohasem szabad elvesztenie bátorságát amiatt, hogy nem tud tökéletesen gondolkozni, beszélni, vagy cselekedni. Hibázol és bizonyára gondolkodol ezért: Mit tégy hát? Meni azonnal az Urhoz. Ő a kegyes Krisztus. Ő a mi vallásunk főpapja; ő ismeri és megérti gyöngeségeit azoknak, kik a nehéz uton haladnak. (Zsid. 2: 17) „Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk alkalmas időben való segitségül." — Zsidók 4: 16.

Az ész a harctér. A szellemet kell átalakitani. (Róma 12: 2) Mindazonáltal a keresztyén harcának sikere nagymértékben attól függ, mi foglalja el az ő eszét. Ezért irja Szent János: „Szerelmeseim, ezeket azért irom, hogy ne vétkezzetek." Ez alatt azt érti ő, hogy az uj teremtmény tartsa esztébe azokat a dolgokat, melyeket tárgyal az Úr, Jehova és az Úr Jézusról, valamint az egyház fejlődéseiről és az ő tagjaira való dicsőségéről szóló levelében. Az az ész, mely ily dolgokkal van tele, megadja az erőt az ellenség elleni küzdelemhez. Ámde a keresztyén a testben nem tökéletes. Ha e gyengeség folytán inogna, össze kell szednie magát, harcba kell mennie. „Mert ha kétszer elesik is az igaz ugyan fel kél azért." (Példabeszéd 24: 16) Ezért sohasem szabad csüggednünk, hanem bizakodnunk kell. Ezért mondja ezt János az egyháznak: „Ha valaki vétkezik, van szószólonk az Atyánál az igaz Jézus Krisztus." (1 János 2: 1) Ő ugy jelenik meg, mint a mi ügyvédünk, vagy tanácsadónk az Úr előtt. De ő nemcsak ügyvédünk, hanem barátunk is, igaz barátunk. Oly barát ő, mely közelebb áll hozzánk, mint egy testvér (Péld. 18: 24), aki mindig önzetlenül nézi követői érdekét. Mit tegyünk hát mi az ő követői, hogy biztosak legyünk az ő barátságáról? „Aki szereti a szivnek tisztaságát, beszéde kedvesség: annak barátja a király." — Péld. 22: 11.

A keresztyén tapasztalatai közé tartozik az is, hogy félreértik őt. Jézust még azok is félreértették, akik a világban vele együtt éltek több mint három éven át. Sokan fognak téged, mint az ő követőjét félreérteni és a félreértések következtében bántalmazni fognak téged, de ne csüggedj. E tapasztalat alkalmat ad neked arra, hogy hosszantartó türelem fejlődjön ki benned. A szeretet hosszutűrő és kegyes. Szent Pál, Krisztusnak egyik követője mondja: „Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bünösöket, kik közül első vagyok én. De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus bennem mutassa meg legelőbb a teljes hosszutürést, példa gyanánt azoknak, akik hisznek ő benne az örök életre." (1 Timotheus 1: 15, 16) Mint Jézus követőjét félreérthetnek téged és a te indokaidat üldözhetik, mint bűnöket. Tartsa eszében minden egyes keresztyén, hogy ember nem lehet az ő birája, csakis Krisztus, akinek itélete elé kell kerülni mindenkinek (Róma 14: 10) és ő igazságos itéletet mond, mert ő az Igazságos. — Cselekedet 22: 14.

A Sátán, az uj teremtés ellensége az ördög úgy leselkedik, mint egy oroszlán, keresve akit felfaljon. (1 Péter 5: 8) Az ő főcélja tönkretenni az igéret magvát. A testiség gyengeségét használván ki az egyház szervezetét a függönyön innen, vitát eredményez a testvérek között. Ebben az értelemben falja fel őket. „Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel ne emészszétek." Gal. 5: 15) Ha Krisztus követői mindnyájan szem előtt tartják a Krisztus Jézushoz való rokonságukat és ezáltal az egymáshoz való rokonságot is, nagyobb erőfeszités lesz kifejthető a testvérek közötti viszálykodás elkerülésére, úgy, amint az apostol leirja. A Mester követői vegyék figyelembe azt, hogy ne adják oda magukat a Sátán eszközéül.

Hadat kell viselnünk ezen ellenséggel szemben! Nemcsak a Sátán, a testiség és a világias szellem ellen, hanem „a hatalmasságok ellen, e világnak urai ellen, ez élet sötétségének vezérei ellen a lelki gonoszságok ellen, melyek a magasságban vannak." (Efézus 6: 12) De ha a harc hevesen dühöng, kivül és belül egyaránt, akkor elérkezett az idő a testvérekre nézve, hogy vállvetve küzdjenek Jézus Krisztus evangéliumáért és hogy sohase mutassanak gyöngeséget az ellenséggel szemben.

Tudva gyöngeségünket és látva, hogy az ellenségek ily tömegeitől vagyunk körülvéve, hogyan is reméljük, hogy ily nehéz küzdelemben győzhessünk? Saját magunk erejéből nem is győzhetünk, de tartsa szem előtt mindenikünk, hogy az Isten, aki minket elhivott, meg is erősithet a mi Urunk Jézus Krisztus által. (Rom. 8: 30) Nagyobb ő a mi védelmünkre, mintsem összes ellenségeink a mi

FEL

romlásunkra és ha kitartunk mellette, a győzelem biztos.

Ő a hatalmas, aki az ég seregeit a sötétség és gonoszság megátalkodott seregei ellen vezeti. Elérkezett az utolsó pillanat. Áll a nagy harc. Az ő seregei az ő vezetését követik és az ő győzelme biztos. Az ő követői biztosak lehetnek a győzelemben, ha engedelmeskednek Krisztusnak és az ő szava marad bennük. Akik vele és az ő zászlója alatt vannak, győzni fognak és ők lesznek ama hivatottak és választottak, akik mindvégig hűségesen kitartanak mellette. Ez azt jelenti, hogy az ő szeretetük Jehova és Jézus Krisztus iránt a legnagyobb; és Istent szeretni és Krisztust szeretni annyit tesz, mint örömmel teljesiteni az ő rendelkezéseiket. „Mert az isteni szeretet, hogy az ő parancsolatait megtartsuk és az ő parancsolatai nem nehezek." — 1 János 5: 3.

Ő a Krisztus, az Engedelmes. Ő mondá: „Ha az én parancsolataimat megtartjátok, az én szeretetemben maradtok meg, miképpen én is az én Atyámnak parancsolatait megtartottam és maradok az ő szerelmében." (János 15: 10) Nemcsak teljesitette Jézus Krisztus Jehova parancsait, hanem szivesen is teljesitette; és az a lelkesség és komolyság, mellyel ő a hittel és igazsággal szemben tanuságot tett, vezetett az ő üldöztetésére, mint irva is van: „Azoknak gyalázatjuk, akik téged gyaláznak, én reám estek." (Zsoltár 69: 10) Mint Isten fiai az ő fiai házának tagjai, mindegyikünknek ezzel a különös nagy lelkesedéssel kell lennünk az Úr háza iránt, hogy jó igyekezetünkből mindent megtegyünk, amit tehetünk.

Watch Tower, 1922. január 1.

AZ UJ TEREMTÉS

(folytatás.)

(Rend és fegyelem az uj teremtésben c. tanulmány.)

„Intsétek azokat, akik rendetlenül járnak."

47. 1 Thess. 5: 14, 15 csupán a vénekre vonatkozik-e, vagy az egész Egyházra?

„Kérünk pedig titeket atyámfiai, intsétek azokat, akik rendetlenül járnak, vigasztaljátok azokat, akik félelmes szivüek: az erőtleneket segélyétek, tűrők legyetek mindenekhez." -- 1 Thess. 1: 5, 14-15.

Ezen intés nem egyedül a véneknek szól, hanem az egész gyülekezetnek a vénekkel együtt. Ez elismeri, hogy bár az egész gyülekezet mint Istennek ujteremtése Előtte tökéletesen áll, mint az ujteremtések Jézus Krisztusban való egésze, mégis minden egyes teste szerint valami tökéletlenséggel bir. Mutatja továbbá, hogy mindnyájan elismerjük, hogy ezen tökéletlenség nem egyenlő valamennyinél és nem egyenlő horderejü. Ugy mint a gyermekeknél testük szerint különbözők hajlamaik és ezért szüleik eljárása is azok szerint különböző kell hogy legyen. Isten családiában is nagy különbségek vannak ugy, hogy szükséges, hogy azokra kölcsönösen tekintettel legyünk. De nem oly módon, mintha örömet éreznénk, hogyha más valakinek tökéletlenségét felfedezzük. Egy ily álláspont nekünk nagyon ártana, amennyiben szivünkben a hajlandóságot megerősitené, hogy másokat birálgassunk, tekintetünket megélesitené mások gyöngeségeivel és tökéletlenségeivel szemben és minket talán ugyanily mértékben vakokká tenne saját hibáinkkal szemben. Ily birálgatás messze fekszik az apostol fenti intelmének szellemétől és célzatától.

48. Hogyan mérlegeljük jobban a mi hibáinkat, mint a másokét?

Olyanokhoz fordul, kik nemzettek az igazság szellemétől, a szentség szelleme által, az alázatosság szelleme által, a szeretet szelleme által. Aki ezen nemzés folytán a szellem kegyeiben felnövekszik, fél és előrelátja saját gyöngeségeit, mig mások iránti szeretete arra fogja őt vezetni, hogy azokat szivében, amennyire csak lehetséges, mentegetni törekedjék. De bár a szeretet ezen szellemének igaza van abban, hogy a testvérek hibáit és gyöngeségeit megbocsátja, mégis arra is figyelemmel kell lennie, hogy nekik jót tegyen, nem nyers szavakkal, veszekedés és vitatkozással, kölcsönös becsmérléssel és rossz hir terjesztéssel, hanem a szeretet aranyszabályával összeegyeztethető módon. Ő barátsággal, szelidséggel, türelemmel és nyugalommal fogja mérlegelni a gyöngeségeket, mig másrészről a másik embernek egész erejével fog segiteni, hogy ezen gyöngeségektől szabaduljon, amennyiben őt arra emlékezteti, hogy neki magának is ilyenekről le kell szoknia.

49. Milyen módszert kell alkalmazni a rendetlenekkel szemben?

A rendetleneket tehát gonosz utjukon nem kell bátoritani, vigasztalni és segiteni, hanem szeretet teljesen és barátságosan arra kell figyelmeztetni, hogy Isten, a rendnek Istene, hogy tehát mennél inkább kivánjuk, hogy Hozzá hasonlatosak legyünk és általa kegyelmében részesüljünk, nekünk annál inkább kell a rendre figyelnünk. Arra kellene őket figyelmeztetni, hogy semmi sem áll távolabb Isten rendelkezéseitől, mint a fejetlenség (anarchia). Amint a világi emberek abban megegyeznek, hogy még az elképzelhető legrosszabb uralkodási forma is jobb az anarchiánál, ugy Isten népének is, mely az egészséges szellemet és érzelmet, a Szent Szellemet felvette, a gyülekezeten belül ezen elvnek kellene hódolnia. Igy arra is int minket az apostol, hogy legyünk egyik a másiknak alárendelve az összeségnek és az Úr ügyének javára. Ha mind

FEL

tökéletesek volnánk és mindnyájan tökéletesen megértenénk az Úr akaratát, mi valamennyien pontosan ugyan azt gondolnók és nem lenne szükségünk arra, hogy egyik a másiknak alárendelje magát. Mithogy azonban felfogó képességünk nem egyforma, szükséges, hogy az egyik figyelemmel legyen a másikra és annak a megfigyelésben és itélkezésben elfoglalt álláspontjára és hogy minden egyes az általános béke érdekében, az egyes, sőt minden esetben engedni igyekezzék hol ez a szellem többségének és a béke kötelékének fenntartása érdekében szükséges, kivéve természetesen, ha ezáltal alapelveinket kellene áldozatul hoznunk.

50. Ha megértő módon öröklöttnek tekintjük a rendetlenkedést, megengedhető-e, hogy az bántalmazza az Egyházat s megakadályozza az igazság szolgálatát?

A rendetleneket talán ezen tulajdonságuk miatt nem kellene feltétlenül kárhoztatni. Sokan rendetlenek ifjuságok óta és azok is maradnak később ruházatukban és minden földi ügyeikben. Az ő rendetlennségük tehát egy része gyengeségüknek. Ez esetben aztán teljes részvéttel és szivességgel kellene erről megemlékeznünk, csak arra kell figyelni, hogy rendetlenségük Isten gyülekezetének ne okozzon kárt, hogy a gyülekezetet ne akadályozza az igazság szolgálatában. Az nem Isten akarata, hogy népe csupa kiméletből gyönge legyen a rendetlenekkel való érintkezésben.

Szivességgel, szeretettel, azonban erélyesen meg kell nekik mutatni, hogy amint a rend az égnek első törvénye, úgy mindazok, akiknek mennyei gondolkozás módjuk van, a rendet nagyra kell becsülniök és vétkes dolog volna a gyülekezet részéről megengedni azt, hogy tagjaik közül egy, vagy kettő, vagy több megsértse azokat az isteni szabályokat, amelyeket az Isten szava fejez ki és amelyet a gyülekezet, mely Istentől való, teljességében elfogadott.

Az intés nem mindenkinek a dolga.

51. Az előljáróknak miért különös kötelességük az intés?

Nagy tévedés volna azt hinni, hogy az apostol, ezen a helyen is, hol egészen általánosan beszél, azon a véleményen van, hogy a gyülekezet minden egyes tagja intse a gyöngéket. Bölcsen és segélyt nyujtóan inteni nagyon nehéz feladat és csak kevésnek van erre tehetsége. Ezért kell a véneknek a gyülekezet által való megválasztását ugy érteni, hogy azokat állitsa élére, akik a legfejlettebb szellemi képességet mutatják s nemcsak az összejövetelek vezetésére, hanem egyszersmind a rend fenntartására és a rendetlenek bölcs, kegyes, de nem gyönge, hanem szilárd intelméhez való természetes tehetséggel is rendelkeznek. Hogy ezt az apostol igy érti, világosan kitünik ez idézetből;

„Kérünk pedig titeket Atyámfiai, hogy becsüljétek azokat, akik munkálkodnak tiköztetek és néktek előttetek járók az Urban és intenek titeket. És azokat felette igen szerelmeteseknek tartsátok az ő munkájokért. Békességesek legyetek tiköztetek egymással." — 1 Thess. 5: 12, 13.

52. Mi a magyarázata 1 Thess. 5: 12, 13-nak ebben a vonatkozásban?

Hogyha a vének választásánál isteni bölcsességgel jártak el, akkor a megválasztottak nagy tiszteletben állanak. És minthogy uj embereket nem kellene választani, ebből az következik, hogy a kiválasztottak munkáik miatt becsültetnek s választatnak ki, mert egész eljárásukból felismertetett, hogy bizonyos természeti adományok és tehetségeken kivül a szeretet, bölcsesség és alázatos gondolkozás volt egy tulajdonuk, amelyeknek különösen gazdag mértékével birnak. „Békességesek legyetek tiköztetek egymással." Ez azt fejezi ki, hogy a gyülekezet, miután véneket választott képviselőiül, tőlük most el is várja, hogy azon szolgálatokat, amelyekre kiválasztattak, teljesitsék, valamint azt a gondolatot juttatja kifejezésre, hogy azután nem szabad minden egyesnek arra törekedni, hogy vezető, képviselő, intő stb. legyen. A mint már láttuk, nem szabad minden egyesnek a másik felett önmagának itélkeznie. Csak a gyülekezet mint egész zárja ki az egyest a közösségből és az összejöveteleknél való részvételből. És ehhez a rendszabályhoz is csak akkor szabad nyulni, ha mint már előbb kifejtettük, a különböző, inkább bizalmas természetü lépések már megtétettek és minden javulást előidéző fáradozás eredménytelen maradt ugy, hogy a rendetlennel szemben tanusitott további türelem az összesség érdekeit veszélyeztetné. A legutóbb idézett versekben azt az intelmet mondja ki az apostol, hogy a gyülekezet azokat ismerje el, azaz akiket választott, azoktól várja el, hogy a kiválasztottak érdekeit megvédjék és a rendetleneket rendre utasitják, mig elég komoly eset forog fenn, hogy a gyülekezet határozatát kikérjék.

Nyilvános intés ritkán legyen.

53. Miféle alkalom tesz szükségessé nyilvános megfedést? ki és hogy végzi ezt?

Ilyen intelmek bizonyos körülmények közt a gyülekezet előtt is megtörténhetnek, amint irva van: „Akik pedig ő közülök (nyilvánosan) vétkeznek, mindenek előtt fedjed meg, hogy egyebek is félemljenek meg." (1 Tim. 5: 20) Ily nyilvános megintés szükségszerüen feltételezi, hogy az elkövetett vétek nyilvánosan tudva van és sulyos vétséget zár magába. A rendszabály aránylag könnyü megsértésénél a véneknek az arany szabály, a szeretet parancsa szerint arra kellene törekedniök, hogy egymást a szeretetre és a jó cselekedetekre serkentsék és ha ez irányitja gondolatukat, meg fogják ismerni, hogy egy bizalmasan mondott szó a vétkezőnek sokszor hasznosabb, mint egy nyil-

FEL

vános feddés, amely egy érzékeny kedélyt megsebezhet anélkül, hogy erre szükség volna. A szeretet ily esetekben más uton haladna. De még ha egy nagy eltévelyedéssel állunk is szemben, amely a vén részéről nyilvános feddést igényelne, ezt szeretetteljesen és azon kivánsággal kellene megtenni, hogy a feddett megjavuljon és találja meg az utat vissza, nem pedig azzal az igyekezettel, hogy a megfeddettet kizárjuk és gyülöletessé tegyük. Arra sincs a vénnek megbizása, hogy a vétkezőt az összejövetelekből kizárja. Egy ilyen rendszabály, mint már mondtuk, csak a gyülekezetre tartozik és ezt is csak azután illeti meg, ha előbb a panaszlottnak teljes alkalmat nyujtottak arra, hogy magát megvédje, megjavuljon és bocsánatot kérjen. Az Isten felszenteltjeinek gyülekezete az Urat helyettesiti, a vén a gyülekezetet. A gyülekezet volt az, mely a vének megválasztásánál, az Úr akaratának legjobb tudása és lelkiismerete szerint kifejezést adni igyekezett, őt illeti tehát a legfőbb itélkezési jog mindezen ügyekben. Ezért a vénnek magatartását mindig a gyülekezetnek kell megfigyelni és szükség esetén a gyülekezetnek javitani, melynek véleménye az Úr akaratát kell kifejezésre juttatnia.

54. Milyen mértékben intheti meg az Egyház, mint egész a rendetlenül járókat, vagy zárhatja ki azokat a gyülekezetből?

Ezen alkalommal közelebbről szeretnők megvizsgálni, mily messze terjed a gyülekezetnek azon kötelessége, hogy a rendetleneket utba igazitsa, vagy a vének által helyes utra vezesse, vagy pedig az összejövetelekből kizárja. A gyülekezetnek nem áll jogában az egyszersmindenkorra való kizárás. A testvér, ki miután testvér társának, vagy a gyülekezetnek rosszat tesz, megfordul és azt mondja: „Megbánom helyetelen viselkedésemet és megigérem, hogy jövendőben igyekezni fogok helyesen cselekedni. Aki igy, vagy hasonlóképen nyilatkozik, teljes és szivből jövő bocsánatot fog találni, amint mi azt az Urtól minden áthágásainkra vonatkozólag reméljük. Csak az Urnak van joga, valakit örökre kizárni, illetve egy venyigét a szőlőtőkéről levágni. Az Irás tanitja nekünk, hogy van halálos vétek is, melyért hiába imádkozunk. (1 Ján. 5: 16) És azt kellene várnunk, hogy egy ilyen tudvalevő vétség, mely a második halált vonja maga után, oly nyilvánvaló, hogy az, ki az Urban jár, könnyen felismerheti.

55. Mi a „halálos vétek"? hogy nyilvánul meg? és mik az Apostol intelmei részünkre azokat illetően, akik a vétket elkövetik?

Sohase szabad nekünk senki felett sem itélkezni oly dolgok miatt, amelyek talán szivében rejtőznek, mert mi nem tudunk a szivekben olvasni. De ha valaki szándékosan halálos vétket követ el, az bizonyára nyilvánvaló lesz: ajkai által, ha pl. Krisztus drága vére által való kiengesztelődés alaptanának megtagadásáról van szó; cselekedetei által, ha pl. visszafordul meginț a testhez, „mint a hogy a megmosott disznó is ujra a sárban fetreng." Ilyenekről szól a Zsidókhoz intézett levél 6: 4-8; 10: 26-31. Ilyenekre vonatkozik az apostol intése, hogy ne legyünk velük baráti viszonyban, ne együnk társaságukban, ne vegyük fel őket házunkba és ne üdvözöljük, (1 Ján. 2: 9-11) mert akik velük érintkezést folytatnak, Isten ellenségeinek tekintetnének, olyanoknak, akik ezek gonosz tetteinek és gonosz tanitásainak pártját fognák.

56. Hogy alkalmazhatók a „rendetlenül járók"-ra Urunknak ezek a szavai: „Legyen nektek mint a pogány és vámos"?

A rendetlenség miatt kizártakra vonatkozólag más utmutatásokat találunk. Ezeket nem kell ellenségeknek tekinteni és nem kell velük, mint ellenséggel bánni, hanem mint tévedő testvérekkel amint az apostol mondja: „Hogyha valaki nem enged a mi levelünk által való beszédünknek (hogyha rendetlen, vonakodik magát egészséges véleményeknek és a szeretet és nemes gondolkozásmód által adott rendszabályoknak alávetni) azt megjegyezzétek: és azzal ne társalkodjatok, hogy megszégyenüljön. De ne tartsátok, mint ellenségteket, hanem intsétek, mint Atyátokfiát." (2 Thess 3: 15) Ezen eljárás volna alkalmazandó a rendszabályok ellen vétők és nyilvános ellenszegülés esetében, mely rendszabályokat az apostol, mint az Úr szócsöve felállitott. Ilyen nyilvánvaló ellenszegülésnek a gyülekezet, amennyiben a dolgot tényleg úgy találta, feddéssel kell utját állja. Ha ez nem használ és a vétkező folytatja a nekünk az Úr által, apostola utján adott rend ellen való ellenszegülését, úgy kellene tekinteni őt, mint aki annyira ellentétben áll ezen renddel, hogy nem volna illő vele tovább érintkezni mindaddig, amig ezen ésszerü követelményeknek nem vetette magát alá. Nem kell őt az utcán köszöntés nélkül hagyni, hanem csak a hivőknek összejöveteleiből zárandók ki. Ez az Úrnak azon szavaiban van kifejezve: „Legyen rád nézve pogány és vámos." Az Úr nem azt értette evvel, hogy a pogányt, vagy vámost megsértsük, vagy másképen barátságtalanul bánjunk vele, hanem csak, hogy ne bánjunk vele, mint testvérünkkel és ne tartsunk vele bizalmas viszonyt. A hit háztartását össze kell tartani és szilárditani kölcsönös szeretet és ragaszkodással és ezen érzelmeknek különféle bizonyitékaival. Ezen bizonyitékok megvonása a vétkező testvérnek okozzon fájdalmat, hogy felébredjen benne annak szüksége, hogy megjavuljon és ezáltal az összejövetelekhez ujra bemenetelt találjon. Ebben egy buzditás van arra, hogy az Úr testének különböző tagjai közt való viszonyban a melegség, szivélyesség és őszinte testvériesség uralkodjék.

„Vigasztaljátok a kishitüeket."

57. Hogyan kövessék az előljárók és az Egyház általában ezt a buzditást?

Ez is a kiválasztottak egy feladata. Ebből is merjük meg, hogy a Szent Szellem, ami halandó

FEL

testünket egyáltalában nem alakitja úgy át, hogy semmi gyöngeségei ne lennének. Nem egy közülünk gyönge érzékekkel a másik gyönge fizikai szervezettel van felruházva, minélfogva mindenik szánalmat kiván saját gyöngeségével szemben. A gyönge hitüek nem csoda által gyógyittatnak. Azért nem is kellene nekünk hinni, hogy ily gyönge hitüek, akik nem tudják felfogni egész hosszában, szélességében, magasságában és mélységében Isten tervét, azért nem lennének az Úr testének tagjai. Ellenkezőleg, amily kevéssé választja ki az Úr a „kicsiny sereg" részére azokat, akik fizikailag erősek és jól fejlettek, ép oly kevésbé keresi kizárólag a szellemileg erőseket, akik képesek Isten tervének minden részletét azonnal teljesen felfogni. Természetes, hogy a Testen ilyenek is vannak, mig mások kishitüek és ezért még egy átlagos belátáshoz sem jutnak. Milyen vigasztalásra van ezeknek szükségük? Azon vigasztalásra, hogy a vének magyarázataikban és az összes testvérek hozzájuk való viszonyaikban nem épen mindig emlitik gyöngeségeiket és jelentik ki, hogy azokat megbocsátani akarják, hanem hogy amit mondanak, a gyöngék felfogási képességéhez alkalmazzák és nem csodálkoznak, hogyha Isten családjának nem minden tagja tesz egyenlő gyors haladást, sem pedig — mint már emlitettük — gondolják, hogy ily gyönge képességekkel biró testvérek nem tartoznak a Testhez. Vannak ugyanis olyanok, akiknek természettől hiányzik a bátorság és az ellentállási erő és akik tehát a legjobb akarattal és a leghüségesebb szivvel sem tudnak egyenlő fokban, mint mások „erősek lenni az Urban", sem pedig nem képesek „a hitnek jó harcát megharcolni" nyilt csatatéren. De az Úr látja azonban kivánságukat, szándékukat, hogy bátrak lesznek és hűségesen állanak oldalán és igy az erősebb testvéreknek is velük kell tartaniok, hogyha azt akarják, hogy a győzőkhöz számittassanak.

58. Hogyan tekinti az Úr a félelmes szivüeket és a kis hitüeket és mire tanit ez bennünket?

Mindenkinek be kellene látnia, hogy az Úr szivjósága szerint itéli meg az ő népét. Hogyha tehát ezen kishitüeknek elég értelmük és jóakaratuk van arra, hogy a Krisztus által való megváltás és az Üdvözitő iránt való hit által az Isten szemében való igazolásra vonatkozó isteni terv alapjait felfoghassák és ezen belátásra támaszkodva, magukat egészen az Úrnak szentelik, akkor minden tekintetben úgy kell velük bánni, hogy magukat teljesen és egészben Krisztus testén való tagoknak érezzék és érezzék, miszerint arra való képtelenségük, hogy Isten tervének minden vonását maguknak egyedül megmagyarázzák, vagy csak tisztán is felfogják, vagy kifelé oly szilárdan védelmezzék, mint azt mások tudják. — nem úgy értendő, mintha az Úr megszentelésüket el nem fogadta volna; sőt az Úr iránti további odaadásra kell őket buzditani, hogy tegyék azt, amit kezük Isten tiszteletére, vagy a testvérek megáldására tenni tud, vigasztalást találva azon gondolatban, hogy kellő időben mindazok, kik Krisztusban maradnak, a léleknek gyümölcseit hozzák elő, áldozatteljes életpályájának nyomdokaiba lépnek, szellemi testet fognak nyerni tökéletes képességgel arra, hogy megismerjék őt, amint ők mtgismertettek. S addig is, amig ez megtörténik, arról biztosit minket az Úr, hogy ereje a mi gyöngeségünkben hatalmas lesz.

„Az erőtleneket segéljétek."

59. Hogy kell Isten nyájában az erőteleneket felismerni és gondozni őket?

Ezen intelem feltételezi, hogy a gyülekezetben egyesek gyöngébbek, mint mások, nemcsak testileg, hanem szellemileg is, oly értelemben, hogy emberi testük a bukás által oly nagy kárt szenvedett, hogy ujteremtéseik csak nehézséggel tudnak nőni és kifejlődni. Ezeket nem kell kitaszitani, hanem meg kell gondolnunk, hogyha az Úr őket érdemeseknek tartotta, hogy egy kicsit nagy kegyéből és jóságából élvezzenek, Ő arra is képes, hogy őket győzőknek tegye az által, aki minket szeretett és megvásárolt drága vérével. Ilyenekre vonatkoznak az igéretek: hogy ha gyöngék vagyunk magunkban, erősek lehetünk az Urban és hatalma erejében. Amennyiben minden gondukat rábizzák és hitükben kegyére támaszkodnak, úgy a kisértés órájában, vagy gyöngeségükben izlelni fogják azon igérete teljesedését: „Elég néked az én kegyelmem: mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el." (2 Kor. 12: 9) Ezen buzditásban és kitartásban az egész gyülekezet részt vehet, habár a véneknek természetesen a gyöngékkel szemben különös kötelességeik vannak, mert ők választattak a gyülekezet által képviselőivé. Az apostol I. Kor. 12: 28-ban a próféták és tanitók mellett „segély nyujtásokat" (szegényeknek segéllőit) is emlit. Bizonyára Isten tetszését nyeri meg, ha a gyülekezet minden tagja kivánná, hogy segélyt nyujtson nemcsak a véneknek, hanem mindenkinek, ha kivánná, hogy jót tegyen minden emberrel, amikor alkalom nyilik, különösen azonban a hit háztartásában levőkkel.

„Türők legyetek mindenekhez."

60. Hogy kell minden kegyelmek legnagyabbját, a türelmet gyakorolni a nyögő teremtménynyel szemben, nem különben ujteremtésbeli embertársainkkal szemben?

Ha az ujteremtések engedelmeskednek azon intelemnek, hogy türelmesek legyenek mindenkihez és minden körülmények között, nemcsak egymással szemben fognak ugy viselkedni, amint illő, hanem egyszersmind a szellem egyik legnagyobb kegyét, a türelmet fogják gyakorolni mindenkivel szemben. Ehhez az élet összes ügyeiben bőséges alkalom kinálkozik ugy azokkal szemben, akik kivül vannak, mint a gyülekezet tagjai közt és jó hogyha arra emlékezünk, hogy az egész világnak igénye van a mi türelmünkre. Ezt csak akkor vesszük igazán észre, miután világos betekintést

FEL

nyerünk a sóhajtozó teremtménynek, az irásban kinyilatkoztatott helyzetébe, miután felismertük mily nagy kárt okozott a bukás az embereknek, mily türelmes Isten a bünösökkel szemben, mily szeretetteljes kell hogy legyen, hogy megváltásuk és visszaállitásuk érdekében előre gondoskodott. Ha megismertük, mily dicső alkalmakat teremtett amelyek segélyével nemcsak a „kicsiny sereg" emelhető ki a sárból és a bünnek és halálnak mélységéből, hanem az egész emberiség a tökéletességhez visszatérhet, hogy mily teljesen vezette tévútra a világot az ördög, ezen világnak Istene, ki az embereket megvakitja és megcsalja. — 2 Kor. 4: 4.

61. Nem kell-e még nagyobb türelemmel lennünk Krisztusban való testvéreinkkel szemben? s méginkább önmagunkkal való ügyeinkben?

Ennek felismerése minket türelmessé kellene tegyen! És ha most türelmünk van a világgal szemben, mennyivel inkább kell türelmet gyakorolnunk azokkal, akik már nem e világból valók, akik Isten kegyéből büneiknek bocsánatát találták Jézus Krisztusban, kik felvétettek Isten családjába és most igyekeznek Jézus nyomdokaiban haladni. Mily szerető, hosszantartó türelemmel kellene lennünk ily tanuló-társakkal az Úr testének tagjaival szemben! Bizonyára nem mutathatjuk magunkat náluk máskép, mint türelmeseknek és bizonyára rosszalná Urunk és Mesterünk, a mi türelmetlenségünket ezekkel szemben és büntetné valami módon. A türelem e gyakorlása folytán a világ, a test és az ördög ellen való küzdelmünkben az ördög ellen, akivel oly kedvezőtlen körülmények közt kell harcolnunk, nem lesz szükségünk oly nagy kitartásra. A fent emlitett dolgok megismerése segiteni fog nekünk abban, hogy türelmesebbekké váljunk és ezt mindenkivel szemben kifejezésre juttassuk.

„Meglássátok, hogy senki gonosszal ne legyen senkinek a gonoszért."

62. Ez a buzditás: „Meglássátok, hogy senki gonosszal ne legyen senkinek a gonoszért" általános vagy különös alkalmazást nyer az Egyházban?

Ez több, mint egy személynek szóló intelem; ez a kiválasztottakhoz, mint testülethez intézett felhivás és Isten népe minden gyülekezetének szól. Azt jelenti, hogy ha valaki a hit háztartásából bosszura, rossznak rosszal való megtorlására hajlandó, legyen az a háztartás tagjával, vagy kivül állóval szemben, a gyülekezet nem teszi magát hibássá azzal, hogy idegen vitákba elegyedik, hogyha az ellen fellép. Sőt inkább itt, mint a gyülekezet kötelessége jelöltetik meg, hogy arra nézzen, hogy ilyen ne történjék meg, hogy senki se fizessen gonoszért gonosszal, hogy ellenkezőleg a gyülekezetben a helyes érzület uralkodjék. Hogyha tehát a vének oly tényekről hallanak, amelyekre a fenti felhivás vonatkozik, akkor kötelességük a bünösöket az Úr szavára emlékeztetni és hogyha ezek nem hallgatnának rá, akkor a vének további kötelessége az ügyet a gyülekezet elé terjeszteni. Akkor ez utóbbinak dolga, hogy arra nézzen, hogy az ügyek rendbe hozassanak. De amellett minden egyesnek nagyon is meg van hagyva, hogy a másiknak érdekeit barátságos érdeklődéssel óvja meg és hogy egymást nemcsak a hanyatlástól óvják és őrizzék meg, hanem buzditsák is, hogy azt tegye, ami helyes. Nekünk egy testvérnek az igaz úton tett minden haladásának örülnünk kellene és ezen örömünket bizonyitanunk kellene azáltal, hogy úgy egyenként, mint valamennyien helyeslésünket mutatjuk. Hogyha igy teszünk, mindinkább örülni fogunk, amint azt az apostol is mondja, és azt jó alapon. Mert ha igy egymásnak kölcsönösen segitünk, Krisztus teste gyarapodni fog szeretetben és mind hasonlatosabb lesz Feléhez és mind alkalmasabb arra, hogy a birodalomban szintén örökösödjék.

„És egymást becsüljük, hogy magunkat felinditsuk az Atyafiui szeretetre és a jó cselekedetekre."
(Zsid. 10: 20, 24)

63. Hogy kell megvalósitanunk az Apostol buzditását a Zsid. 10: 24-ben?

Mily gyönyörü gondolat van itt a szeretetről kifejezve! Ahelyett, hogy egymásra leselkednének, hogy őket hibákon rajta kapják, mint azt mások teszik, ahelyett, hogy őket bátortalanitanák, vagy gyöngéiket saját előnyükre felhasználnák, az ujteremtéseknek ellenkezőleg minden egyes hajlandóságait azon célból igyekezzenek megismerni, hogy szóval és tettel mindent elkerüljenek, ami őket megsértheti, vagy bosszanthatja és mindent tegyenek és mondjanak, ami őket a szeretetre és jó magaviseletre buzdithatja.

És miért nem? Vajjon nem hiv fel az egész világnak, testnek és az ördögnek állásfoglalása, az irigységre, önzésre, rosszakaratra, gondolatbeli bünökre, szavakban és tettekben egyaránt? A Krisztus testében való ujteremtések miért tartózkodjanak csupán egymásközt és kifelé oly cselekményektől? Miért ne buzdittassanak, hogy más irányban cselekedjenek? Miért ne legyenek buzditva szeretetre és jó cselekedetekre? Mint az Úr szavának minden intelme, bizonyára ez is nem csak okos, hanem felette hasznos is.

A gyülekezetek.

64. Mi a célja az ujteremtés gyülekezetének?

„El nem hagyván a mi gyülekezetünket, miképen szokások némelyeknek, hanem intvén egymást annyival is inkább, mivel hogy látjátok, hogy ama nap elközelgett." — Zsid. 10: 25.

Az apostol ezen intelme teljes összhangban van az Úr igéretével: „Mert valahol ketten, vagy hárman egybe gyülnek az én nevemben, ott vagyok ő közöttök." (Máté 18: 20) Az összejövetel célja kölcsönös előbbrevitel a lelkiekben. Itt alkalom kinálkozik az Úrhoz és egymáshoz való benső

FEL

szeretetre való bátoritáshoz, buzditáshoz több és több és mindenféle jó müvekhez, melyek a mi Atyánknak becsületet szereznek és a testvériségnek, sőt valamennyi embernek javára szolgálnak. Ha valaki azt mondja, hogy Istent szereti, gyülöli pedig testvérét, úgy nem tudja, hogy mit mond és magát csalja meg. (1 Ján. 4: 20) Hasonló önámitásban vannak azok, — úgy hisszük, — kik azt mondják: „Vágyakozom, hogy az Urnál legyek és társaságában és áldásaiban részesüljek," de az összejövetelt elmulasztják és nem örülnek, hogy társaságukban legyenek.

65. A természetnek miféle példája ajánlja a gyülekezést?

Minden emberi lény társaságot keres fel és pedig tapasztalat szerint azon elv szerint: „Hasonló hasonlóval társul." Hogyha tehát az egyházi érzelmüek, melyek társasága nem kedves előttünk, hogyha azokra való alkalmak elől kitérünk, akkor valami baj van a mi lelki egészségünkkel. A természetes ember szereti embertársának társaságát, megbeszéli vele ügyes, bajos dolgait, szórakozik vele s mindezt oly célokból, amelyek az ujteremtésnek rendkivül nagy és nyönyörü igéreteivel szemben egészen jelentéktelenek. Érzületünk megujitása a lélek által nem vet véget társaság után való szükségünknek, hanem neki csak uj irányt ad, amelyben más társaságot és más érdekeket találunk, érdeklődést a bün története és a sóhajtozó emberiségnek a multban és jelenben való története iránt, Istennek, a sóhajtozó teremtmény visszaváltása és bekövetkezendő megszabaditására vonatkozó terve iránt, az Úrral való társ-örökléshez való magas hivatásuk iránt, azon jelek iránt, amelyek arra mutatnak, hogy megszabadulásunk közeledik. Ez egy terjedelmes tere a gondolkozásnak, a tanulmánynak és a közös megbeszélésnek!

66. Az Úr népéből egynémelyek miért nem méltányolják a gyülekezésnek ezt az értékes kiváltságát?

Nem csoda, ha azt mondjuk, hogy az, aki az összejövetelben és ezen dolgoknak másoknak való megbeszélésében fekvő előnyt kellőleg nem tudja méltányolni, bizonyos tekintetben lelkileg beteg, akár képes saját gyöngeségét felismerni, akár nem. Szenvedhet bizonyos szellemi gőgben, bizonyos szellemi önfejüségben, mely őt arra a gondolatra vezet: „Én nem akarok Krisztus általános iskolájába menni és ott részesülni tanitásban többi követőivel együtt, én otthon akarok magántanitást élvezni. Ő egyedül engemet fog tanitani és a lelki titkokba mélyebben bevezetni." Egyesek azon szellemi önzésben látszanak betegeskedni, hogy magukat jobbaknak tartják az Úr többi testvéreinél, hogy azt hiszik, hogy az Úr miattuk el fog térni azon rendszerétől, amelyet az irásban vázolva találunk, hogy őket külön fogja szolgálni, mert többet tartanak önmagukról, mint amennyit önmagukról tartani illik és mert ezt ők igy akarják. Ezen testvéreknek meg kellene gondolniok, hogy az Úr semmiféle áldás igérete nem vonatkozik rájuk, amig ezen érzületben megmaradnak és aszerint cselekednek. Ellenkezőleg, „az Úr ellent áll a gőgősöknek és kegyét (kedvezését) az alázatosakkal szemben tanusitja." Az Úr megáldja azokat, kik parancsait meghallgatják és követik: „Ha engem szerettek, ugy tartsátok meg parancsaimat." Azoknak, kik a helyes érzülettel birnak, elégséges azt tudni, hogy az Úr rendelte el az összejövetelt, hogy különös áldását ott is adja, hol csak kettő, vagy három gyül össze az Ő nevében, hogy a kiválasztás az Ő teste, amely előmozditva lesz a tagoknak kölcsönös szolgálataival, elégséges hogy önmagában épüljön és hogy egyik a másikat gyarapitsa a lélek minden kegyében és gyümölcsében.

67. Mi a különös jelentése ennek a szónak: gyülekezetünk?

Mindazonáltal a gyarlóság nem egyedül a szellemi önfejüségben fekszik, hanem Isten szavának elhanyagolásában is, amelynél támpontot keresünk az előbbi felfogásnak azon tisztán emberi értelmezésében, hogy azon igéret: „Ők mind Isten által tanittatnak", csak egyénenkénti tanitást jelentene, amelyet minden egyes külön kap. Az apostol szokása, tanitása és Isten népének tapasztalata mind ellentmondanak az ilyen felfogásnak. Másrészt nem kell nekünk az ellenkező hibába esnünk, hogy tudniillik nagy számu gyülekezetek és népszerüségek iránt kapkodjunk, hanem arra kell emlékeznünk, hogy az Úr áldását csak az övéinek összejövetele részére igérte, ha csak ketten vagy hárman is vannak és hogy az apostol csak a mi gyülekezeteinket tartotta szem előtt. Nem szakadár szellem az, melyet az Ur és az apostol itt ültet, midőn figyelmeztetnek, hogy a gyülekezetek ne legyenek világiak, amelyekben az Úrnak gyermekei másokkal összejönnek, hanem keresztények, olyanoknak gyülekezetei, akik az Urnak kegyelmét felismerték és elfogadták és magukat egészen neki szentelték és szolgálatába állottak. A világ gyermekeit nem kell felszólitani, hogy ezen gyülekezetekbe jőjjenek. Ők nem közületek valók, amint ti sem vagytok e világból valók. Ha őket zenei, vagy más előkészületek által oda hivnátok, a valódi szellem veszendőbe menne, mert ahol a világiasság és azon kivánság uralkodik, hogy a világiaknak tetszünk és őket oda vonzuk, ott igen hamar szemünk elől vesztenők összejövetelünk célját és szándékát. „Ti pedig szeretetteim épüljetek önmagatokban, a ti legszentebb hitetekben." (Jud. 20) „Épitsétek egyitek, a másitokat" (1 Thess. 5: 11) és „egymást becsüljük, hogy magunkat felinditsuk az atyafiui szeretetre és a jó cselekedetekre." — Zsid. 10: 24: 1 Thess. 5: 11: Judás 20.

Hagyjátok a gonoszra hajlókat összejönni ahová és amikor akarnak; hagyjátok az önigazságra hajlókat saját gyülekezeteiket tartani és hagyjátok a lélektől nemzetteket összejönni és egymást az Isten szavában foglalt előirások szerint felépiteni. Hogyha ezek figyelmen kivül hagyatnak, ne tegyétek az egyház fejét és a hü apostolokat azért

FEL

felelősekké, ha gonosz következmények állanak be. Az Úr és az apostolok nekünk a helyes eljárást életükkel megmutatták.

68. Jelenti-e azt, hogy a kivülállóknak tiltva van az egyház gyülekezeteibe belépniök, ha különös érdeklődést és vágyat nyilvánitanak arra, hogy bejőjjenek?

Ezzel nem azt mondjuk, hogy a kivülállókat a kiválasztottak gyülekezeteibe való belépésben megakadályozzuk hogyha azok eléggé érdeklődnek azok iránt, hogy a mi rendünket megismerni kivánják szent értekezéseitek által és jó cselekedetekre, szeretetre való buzditásaitok által az igéret isteni igéjének magyarázata által áldásban akarnak részesülni, stb. Ez kiviláglik az 1 Kor. 14: 24-ből. A lényeges dolog ebben az, hogy a „mi" gyülekezeteink ne legyenek a hitetlenekkel való összejövetelek, ahol folytonos erőmegfeszitéseket teszünk, hogy a bünösök szivét megtörjük. A bünösnek szabad legyen a részvétel, de amellett minden nyugalommal megfigyelhesse a rendet és szeretetet, a mely az Úr beavatottjai közt uralkodik, hogy ő, hacsak tökéletlenül is érti, büneiért megdorgáltassék az egyházban uralkodó szentség és tisztaság szellemének észrevétele által és meggyőződhessék tévedéséről és tévhitéről, midőn észreveszi az igazságnak azon rendjét és összhangját, amely Isten népe közt meghonosult. — v. ö. 1 Kor. 14: 23-26.

A gyülekezetek jellege.

69. A gyülekezésnek tekintetében vannak-e a Szentirásban lefektetett merev törvények és szabályok?

Előre megjegyezzük, hogy ezen részben, mint más részben is, Isten népének nem hagyattak hátra merev szabályok. Teljes szabadság uralkodik, hogy magunkat az idő és hely szerint változó szokásokhoz alkalmazzuk, az egészséges érzés szellemét használjuk, a bölcseséget felülről keressük és hogy Isten népe a szeretet parancsával szemben tanusitott magatartásával mutassa a fokot, amely fokig az Úrhoz gondolkozás módjában hasonlatos lett. A szeretet ezen törvénye bizonyára az első egyház szokásainak megváltoztatásában, a legnagyobb mértékletességre fog vezetni; az alapos változtatásokat bizonyára addig fogja halasztgatni, mig azokat szükségeseknek ismeri fel és azután is az ujitásokat lehetőleg az első egyház akarata és szelleme szerint fogja létesiteni.

70. Milyen volt a gyülekezések természete az első Egyházban?

Az első egyházban az apostolok külön tanitók voltak, vének akár pásztorok voltak azok, akár evangélisták, akár próféták (nyilvános szónokok): és 1 Kor. 14-ből következtethetünk, hogy az apostolok az egyház minden tagját buzditották, hogy minden képességüket és természetes hajlandóságukat az Úr magasztalására és a testvérek szolgálatára forditsák, s hogy képességeiknek gyakorlata által az Urban és az igazságban megerősödjenek, másoknak segitve és másoktól segelyt nyerve. Egy közönséges összejövetelnek az apostol idejében való lefolvása azonban nem vehető manapság minden tekintetben mintául, mert a lélek különös adományai, amelyek az első egyháznak osztályrészül jutottak, — legyen az a kivülállók meggyőzésére, a keresztényeknek bátoritására egy oly időben, amidőn ilyen adomány nélkül senki sem lett volna lehetséges, hogy gyarapodojon és felépüljön, — nem adatnak meg. Mindazonáltal az apostolok által helveselt szokásokból nem egy dolgot tanulhatunk, ami az Urnak kis gyülekezeteiben mindenütt alkalmazható.

71. Melyik az 1 Kor. 14-ben közölt legfőbb tanulság az első Egyház gyülekezéseinek természetét illetően?

A legfontosabb előirás a kölcsönös segélynyujtásra vonatkozik, „egymást felépitvén a legszentebb hitben." Nem volt szokás, hogy egy, vagy több vén rendesen prédikáljon, vagy hogy egyáltalában az egész felépitést elvégezze. Inkább az volt a szokás, hogy minden tag a maga részéről hozzájárult, aminél természetesen a vének része annál fontosabb volt, mennél alkalmasabbak és tehetségesebbek voltak. Könnyen látható, hogy ez egy oly eljárás, amelynél nem egy, lett légyen bár hallgató, vagy bárki más, aki hozzájárult, sok áldásban részesülhetett. Ki van, aki nem tudná, hogy még a legügyetlenebb szónok, a legmüveletlenebb személy is, hacsak szive tele van az Úr iránt való szeretettel és a hozzá való odaadással, gondolatokat képes közölni, amelyeket hallani gyönyörüség. Oly gyülekezetek, mint azokat az 1 Kor. 14. leirja, bizonyára szabályt képeztek. Ha most körülbelül ép úgy akarjuk megtartani, az ilyen gyülekezeteknél az egyik inteni fog, a másik ismagyarázatot fog tartani; az egyik imádkozást végez, a másik egy éneket fog javaslatba hozni, mig egy másik éneket olvas fel, amelynek gondolatait és érzelmeit többékevésbé kifejezi, amely az éppen tárgyalt esettel összefüggésben van, a másik egy alkalmazható irás-helyet idéz stb.; igy az Úr testének minden egyes tagját alkalmazná a kölcsönös felépités érdekében.

72. Nem volt prédikálás az első Egyházban?

Nem vagyunk azon véleményen, hogy az első egyházban sohasem prédikáltak volna. Ellenkezőleg, bárhová is jutottak az apostolok, Isten szavának alkalmas magyarázóinak tekintettek, kik csak rövid ideig fognak ott időzni. Valószinü tehát, hogy látogatások alkalmával csak ők beszéltek nyilvánosan, bár nem kételkedünk, hogy a nyilvános gyülekezetek mellett kisebb társas összejövetelek is történtek, amelyeken mindenki beszélhetett. Ugyanezt a szokást követték kétségtelenül mások is, kik nem voltak apostolok: Barnabás, Timótheus, Apollos, Titus; egyesek ezzel visszaélést követtek el és gonosz befolyást gyakoroltak: Hymäneus, Philetus és mások.

FEL

73. Miféle négy fajta gyülekezést kiván az Egyház lelki érdeke?

Ahol az Úrtól az Igében nem találunk utasitást, törvényt, sem magunkat, sem másokat nem tartjuk jogosultaknak, hogy előirásokat tegyen. A következő tehát nem kiván más lenni, mint barátságos tanácsadás.

1. Tanitás szükséges, hogy a jóslatokat és erkölcsi szabályokat megismerjük és Krisztus kegyelme kifejlődésre juttassék.

2. Minthogy nem mindenki képes magát kifejezni egyformán és minthogy nem mindenkinek van egyenlő éles esze és mivel a felismerő képesség is úgy a testi, mint a szellemi kor szerint különböző, a gyülekezeteknél alkalmat kellene adni arra, hogy mindenki azt, amit tanult, kifejezésre juttathassa, hogy ha valamit nem értett meg jól, mások nyilatkozatai által tévedése helyre igazitható legyen.

3. Szabályos, rövid időközökben gyülekezeteket kellene tartani, amelyeken mindenkinek alkalom nyujtatnék az igazságot előadni, mely előadás esetleg attól eltérne, mely különben a gyülekezetben szokásos volt.

4. Tapasztalati tény, hogy nagyon előnyös, ha mindenki a testvérek meghallgatásánál maga akár bizonyságtétel, akár imádság által az Urnak való odaadását szájával is kifejezi.

A tanitás szükségessége.

74. Tanbeli oktatás miért kiválóképen fontos a hit és jellem alkalmas fejlődésére nézve?

Oly időben élünk, amidőn az emberek a tanok fölött többnyire gúnyolódnak és sokan azt állitják, hogy nem annyira egy bizonyos tanban való hit a fontos, hanem a jó cselekedetek és a helyes magatartás. De az Irás épen az ellenkezőjét mondja és a hitet az első, a cselekedetet a második vonalba helyezi. A mi hitünk, kedves Urunknak és a mi hitünk szerint fog minket jutalmazni, bár joggal elvárja, hogy jó hitünk annyi jó cselekedetet fog előidézni, mint amennyi a földből való hüvely (test) gyöngesége mellett lehetséges. Igy érti az Irás a dolgot mindenütt. „A hit nélkül pedig lehetetlen dolog, hogy valaki N é k i kedves legyen" és „az a diadalom, mely meggyőzte e világot, t. i. a mi hitünk." (Zsid. 11: 6; 1 Ján. 5: 4) Senki sem lehet tehát győző Istenben és Isten igéreteiben való hit nélkül. Akinek ezekben hinni kell, annak kell is ezeket érteni és a hit annál erősebb lesz, minél többet ért a tanuló a korszakok isteni tervéből és az azokkal egybe kapcsolt, rendkivül nagy és gyönyörü igéretekből. Ezért szükséges a tanitás. Isten népének többet kell hinni az isteni dolgokról, mint a világnak, hogy nagyobb és jobb belátása legyen, üdvös befolyást gyakorolhasson pályájára, törekvéseire és reményeire. „Valakinek ilyen bizodalma van Ő benne, megtisztitja az önmagát." (1 Ján. 3: 3) Ezzel fejezi ki Isten szava a fenti gondolatot. Aki életmódjának megtisztitására törekszik, annak, a mint az Irás mondja, hogy igyekezete eredménnyel legyen megkoronázva, a sziv megtisztitásával kell kezdenie és e tisztitó szer az isteni igéretekben való hitben lelhető fel. Ezeket kell tehát megismernünk. Ezek Krisztus tanitásai.

75. Tanulmányainkban hogy kell különbséget tennünk Krisztus tanai és emberek tanai között?

De nekünk ezek közt és az emberek tanitásai közt, éles különbséget kell tennünk. Krisztus tanai azok, amelyeket Ő és ihletett apostolai az új-testamentumban kinyilvánitottak, az emberek tanai pedig az emberek hittételeiben vannak összefoglalva, amelyek közül sok az Úr tanaitól és valamennyi egymástól nagyon is eltér. Azonkivül nem elegendő, hogy egyszer oktattassunk, mert mint az apostol kifejezi, mi Isten kegyének kincseit törékeny cserépedényekbe vesszük fel, melyek nagyon is kibocsájtják tartalmukat. Hogyha tehát a felvételt megszüntetjük, nemsokára semmi sem lesz bennünk. Ezért van nekünk szükségünk „tanitás után tanitásra, utasitás után utasitásra" és Isten tervének tanulmányozása folytonos ismétlésére és áttekintésére, aminél az isteni gondviselés által körünkbe adott minden segédeszközt fel kell használnunk, lehetőleg engedelmeskedve az apostol azon felszólitásának, hogy ne legyünk „feledékeny hallgatói", hanem a „cselekedetnek követői" és igy az „Igének cselekvői." — Jak. 1: 22-25.

A hallgatók hozzászólása.

76. Miért van szükség gyülekezetekre, hol mindenki — bármily tökéletlenül is — feltárhatja gondolatait? és miért kell alkalmat adni arra, hogy kérdések tétessenek?

Ezen második tanácsunk talán nem fog azonnal oly teljes helyeslést találni, mint az első. Közel fekszik, hogy sokan, hacsak nem valamennyien azt gondolják, hogy azok, kik az igazságot a legérthetőbben, a legfolyékonyabban és a legpontosabban tudják előadni, az egyedüliek is legyenek, akik azt kifejezik és a többiek hallgassák meg és tanuljanak. Ez némely tekintetben egészen helyes. Mi nem azt mondjuk, hogy olyanokat találjanak a tanitásra alkalmasaknak s hogy olyanokhoz tekintsenek fel, mint tanitóikhoz, kik tanitani egyáltalában nem képesek és akik Isten tervét maguk sem értik teljesen. De nagy különbség van a között, hogy valakit tanitóul beiktatunk, mint a vének esetében, és a között, hogy egy gyülekezetet tartunk, melynél az ujteremtés valamennyi tagjának alkalma van egy gondolatot röviden kifejezni, vagy kérdéseket intézni, aminél magától értetődik, hogy ezen kérdések vagy kétségek, illetve nyilatkozatok, nem tekintetnek az egész gyülekezetéinek. Ily módon lehetséges helytelen fogalmakat pl. kérdés formában megismertetni és akkor alkalom kinálkozik azokat helyesbiteni, vagy oly gondolatokat lehet megnyilvánitani, melyek érdemesek arra, hogy a gyülekezet figyelmébe ajánltassanak. Ezért

FEL

nem kellene ily gyülekezeteknél oly valakinek hiányoznia, aki az igazságban eléggé előrehaladott arra, hogy hitét az Irásra alapithassa és az Urnak útját világosabban mutathassa. Miért hát ezen kérdések? Mert sokszor nehéz, néha lehetetlen a dolgokat oly egyszerüen kifejezni, hogy valamenynyien, mégha ezen dolgok még oly alapvetőek is, képesek legyenek már egy egyetlen magyarázatból azokat megérteniök. A kérdések akkor alkalmat nyujtanak ugyanazon igazságot különböző képekkel megmagyarázni, egy olyan módszer ez, melyet az Ur hasonlatai által gyakran alkalmazásba vett. Ha ugyanazon tárgy különböző oldalról megvilágittatik, ismerete is teljesebb és összhangzóbb lesz. Igy már alkalmunk volt megjegyezni, hogy egy látszólag ügyetlenül kifejezett igazságot a hallgatók, kik a logikus fejtegetéseket nem tudták követni, mert jobban volt felfogásukhoz alkalmazva, — megértették. Örüljünk, hogyha a jóhir hirdetve lesz és éhező szivekre talál, bárkik is legyenek az eszközök, akik ezen célnak szolgálnak, amint irva van: „Nehányan hirdetik a kereszténységet vitatkozási kedvből és dicsvágyból." Csak örülhetünk, hogyha vallaki az Urnak helves felismeréséhez hozatik, bár sajnálnunk kell a tisztátalan indokokat, amelyek néha hirdetésére sarkalnak. Az Ur az és az Ő igazsága és az Ő testvérei, kiket szeretünk és kiknek szolgálni akarunk. Ezért mindennek örülnünk kell, ami ezen célnak szolgál és magunkat ugy kell alkalmaznunk, hogy hirdetésének semmi se álljon utjában. Ezzel nem akarjuk azt mondani, hogy azokat, akik ily képességgel nem birnak s a logikus sorrendet előadásaikban követni nem tudják, a gyülekezetben tanitókká tegyük, vagy hogy az igazságnak következetlen előadásait különösen hatásosaknak tartsuk. Ellenkezőleg. De azért még sem szabad ezeket teljesen figyelmen kivül hagynunk, mivel gyakran ennél, vagy annál alkalmas csatornáknak bizonvulnak és az első egyház által is használtattak.

Vitázó (kontradiktorius) gyülekezetek.

77. Kell-e rendkivüli gyüléseknek tartatniok olyan vélemények meghallgatására, melyek az Egyház általánosan elfogadott véleményeitől különböznek? Ha igen, miért?

Bármennyire biztosnak érezzük magunkat abban, hogy nekünk van igazságunk, mégsem volna bölcs cselekedet, ha minden kérdés és eltérő véleménynyilvánitás előtt ajtót zárnánk és azt elreteszelnők, hogy csak ne kerüljön hallomásra az, ami az előljáró, vagy az egész gyülekezet előtt tévedésnek látszik. Csak egyetlen korlátozást kellene keresztülvinni, azt t. i., hogy az ujteremtéseknek összejövetelei ne földi ügyeknek, világi tudományoknak és emberi tanoknak, hanem kizárólag az isteni megnyilatkozás tanulmányának legyen szentelve. Ez utóbbinál a gyülekezetnek folyton szem előtt kellene tartani azon különbséget, amely Krisztus tanai alaptételei (amelyeken egy tagnak sem szabad változtatni és nem szabad engedni, hogy kérdés tárgyává tétessenek) és a tanoknak előre haladottabbak részére való megbeszélése közt van, melv utóbbinak természetesen az alaptanokkal megegyeztethetőnek kell lennie. Ily épitőköveket mindenkor szabadon és akadálytalanul legyen lehetséges bemutatni, legcélszerübben külön e célra szentelt összejöveteleknél, de nem olyképen, hogy ugyanazon kő folytonosan ujra, meg ujra előhozassék és ezáltal egy egyes tag, az egész gyülekezetet megzavarni és személves kedvtelésével feltartóztatni tudja. Hagyjátok őt az ügyét előadni, bocsássátok kellő pillanatban megvitatás alá oly valakinek a jelenlétében, aki az igazságban jól tájékozott; és hogyha azután a gyülekezet az előmutatott épitőkövet, mint irásellenest visszautasitja és az, aki felmutatta, annak irásellenességéről még nincs meggyőzve, akkor legalább tiltassék meg neki, hogy hosszabb időn belül (pl. egy évnek letelte előtt) a gyülekezetnek ismét vele alkalmatlankodjék; e határidő letelte után megint a gyülekezetnek volna fenntartva, hogy afelett határozzon, vajjon érdemes-e a tárgy egy ujabb megbeszélésre vagy nem?

Ha nem adjuk meg ezt a szabadságot az imént megjelölt korlátok között, kétszeres veszélynek tesszük ki magunkat: Egyrészről, hogy a névleges kereszténység mostani állapotába esünk, amelynek rendes összejöveteleinél senki sem szólhat egy szót sem, másrészt annak, hogy az, kinek egy gondolat (legyen az bármily téves és észellenes) valóságnak tünik fel, folyton ezen gondolatot agyában forgatja, amig meg nem hallgatják, mig ha értelmes módon meghallgattatott, mégha a megbeszélés által nem is lett volna meggyőzhető, azon belátáshoz kell, hogy jusson, hogy illetlen és haszontalan, gondolatával minduntalan ujra előjönni.

Áhitatossági gyülekezetek.

78. Áitatossági és tapasztalati gyülekezetek miért különösképen kivánatosak az uj-teremtmény kiképzése és teljes kifejlődése szempontjából?

A belátásban való gyarapodás bármily furcsán is tetszék ez, könnyen az odaadás csökkentésére vezet. Képességeink oly csekélyek és az idő, amelyet vallási dolgokra fordithatunk, oly korlátozott, hogy figyelmünknek egy bizonyos irányba való forditása minket más terektől majdnem egészen elidegenit. A keresztény ne legyen fej, szív nélkül, sem pedig szív, fej nélkül. Az „egészséges érzület-

FEL

nek szelleme" minket arra utal, hogy a kegy minden gyümölcseit ápoljuk, hogy helyes kifejlődésre jutva a jellemet tökéletesitsék. A mi napjainkban mindenki inkább arra törekszik, hogy csak egy irányban fejtse ki tevékenységét; igy egyik munkás ugyanazon üzletágban ezt, a másik azt a munkát végzi. Innen van az, hogy manapság kevés munkás van olyan, ki a mesterséget oly általános módon ismeri, mint azt régebben ismerték. Ezen irány ellen kell az ujteremtésnek a maga körében dolgozni és lábainak jó utat csinálni, nehogy amig az egyik kegy-adománynak gondját viseli, egy más isteni adomány helyes felhasználását egészen elmulassza.

79. A hét-középi tapasztalati gyülekezeteknek mitéle kiváltképen való haszna van?

Minden emberben benne van azon vágy kisebb vagy nagyobb mértékben, mely arra ösztönzi az egyént, hogy képességét kifejezésre juttassa. Ez követelést támaszt lelkiismeretünkkel és reményünkkel szemben. Ha ugaron hagyjuk, azon veszélynek tesszük ki magunkat, hogy az igazság iránti érdeklődésünk és szeretetünk elalszik, hogy minket nem az Ür iránti nagyobb szeretet és élénkebb vágygyal tölt el, hogy neki tetszünk, hanem minket azon fokra sülveszt alá, amelyen megelégszünk puszta magyarázattal és a megbeszélések inkább az emberi gondolat cserei lesznek, aminél aztán nem maradhat el, hogy pusztitási vágy, vitatkozási hajlam, dicsvágy, veszekedés és hiuság közöttünk tért ne foglaljon. Ezért van az ujteremtésnek szüksége hitünk szerint minden egyes összejövetelnél az imádság és az Isten dicsérésének hozzájárulására és azonkivül még egy heti összejövetelre, a mely ezt a célt szolgálja és alkalmat ad, hogy keresztény tapasztalatainkról bizonyságot tegyünk persze nem azon módon, amint többnyire történik az utolsó 20 év tapasztalatainak előadásával, a megtérésének elbeszélésével stb., hanem a szivbeli tapasztalataink előadásával, amelyeket a mult heti gyülekezet óta tettünk. Ily tapasztalatok azoknak, kik róluk hallanak, segitséget képeznek, a hallgatók, az emlitett kedvező tapasztalatok által bátorságot nyernek, majd megvigasztaltatnak, mikor másoknak megpróbáltatásairól, nehézségeiről, zavaráról hallanak, mert azokban felismerik, hogy nem ők az egyedüliek, akik tévuton jártak és nehézségeket állottak ki. Ily módon mindenki megtudja, mily igaza van az apostolnak, mikor igy ir: „Szerelmeseim ne rémüljetek meg mint idegenek ama tűz által való kisértéstől, mely ti rajtatok lészen, a ti megpróbáltatástokra, mintha valami idegen dolog esnék rajtatok." (1 Pét. 4: 12.) Mindnyájan ily módon meg fogják tudni, hogy Isten népe közül mindenkinek meg van a maga kellemetlensége és nehézsége; az felkelti az egyiknek részvétét a másik iránt és növekszik a részvét, a segitő készség, a szeretet szelleme és a szent érzület. Ily gyülekezetek nagy haszonnal kiválaszthatnának a megbeszélésre egy gondolatot, amely a megelőző vasárnapi gyülekezet által lett megemlitve; ezen gondolatot a mindennapi életben folyton szem előtt kellene tartanunk és vele minden napi tapasztalatainkat összehasonlitanunk és vele összefüggésbe hoznunk. Ez bő anyagot ad a heti ájtatossági gyülekezet részére. Hiszen bizonyos, hogy minden kereszténynek bőséges alkalma van arra, hogy életéből tanitást meritsen. De a legtöbben nem gondolkoznak, nem vesznek észre semmit, figyelmen kivül hagyják maguk mellett elhaladni ezen értékes tanitásokat és csak akkor tanulják meg, hogyha nagyon is kemény és keserü tapasztalokat szereznek, amit az Urnak naponkénti kis izeneteiből is megtanulhattak volna.

80. Mutass részletesen ilyen gyülekezést.

Egy példa. Tegyük fel, hogy a vasárnapi gyülekezetnél azt a szöveget vizsgálták: „És az Istennek békessége, mely minden értelemnek felette van, erősségül lészen a ti sziveteknek." (Fil. 4: 7) Ekkor a következő heti gyülekezet.g (különösen de azontul is természetesen) minden testvérnek arra kellene vigyázni, hogy mennyiben teljesül ezen ige ő nála, kellene azon dolgokat megjegyeznie, melyek ezen békét megszakitják, vagy lehetségessé teszik nyugtalanságot, békétlenséget előidézni. A heti gyülekezetnél aztán minden egyes közölné tapasztalatait és azon tanulságot, amelyet maga részére belőlük meritett és igy a hét második felében mindenki nemcsak a saját, hanem másoknak is a hét első felében tett tapasztalatait használná fordithatná. Mélyülne az egyiknek a másikhoz való vonzalma és a béke előnye a vitatkozással szemben mindinkább előtünne. Isten békéje mindinkább eltöltené a sziveket és mindinkább nyilvánvalóbbá lenne, hogy miként lehetséges ezen békét még az életnek zivatarában és forgatagában is, amely fölött nekünk hatalmunk nincs, megőrizni. Ezen gyülekezetek jellege minden egyesre nézve további hasznot jelent. Aki saját hibáit világosan felismeri és komolyan igyekszik a lélek kegyadományaiban való növekedésre, az annál komolyabban fogja venni az Urnak való teljes odaadást, egyben azt a kivánságot, hogy neki tetszen és mindjobban betöltessék az Ő szellemével.

A szerkesztésért felelős: SZABÓ KÁROLY Cluj (Kolozsvár) Str Bukovina Nr. 4.

Cenzurat: JURCA. Nyomatott Sonnenfeld Adolf r. t. graf. műint. Oradea-Mare.

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hirdetője

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21 : 12.

Vallásos folyóirat. VIII. évfolyam 3 szám.
1922. március. Ádámtól 6050

TARTALOM

	Oldal
EZ AZ ÉN TESTEM	47
A páska történeti alapmüve	48
Különbségek a páska-hagyomány terén	49
Állandó pontok a páska észrevételében	50
A páska-szertartás rendje	52
Az áldás pohara	52
Részvétel a pohárban	56
AZ UJ TEREMTÉS	59
ÉRTESITÉS	60

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megleszsznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.“ —Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóirat a bibliai tanítás vagy „Seminary Extension" rendszerének egyik elsőrangú tényezője vagy eszköze, mely rendszer a művelt világ minden részében el van terjedve az *„Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság"* által, mely 1881 ben alapittatott „a keresztyén ismeretek terjesztésére". Nem csak osztályhelyiség gyanánt szolgál, hol a biblia tanulmányozói összegyülhetnek az isteni Ige tanulmányozására, hanem közvetitő csatornaképen is, mely által a Társaság gyüléseiről, annak utazó képviselői, az u. n. „Vándorok", érkezéséről mindent megtudhatnak és a gyülésekről szóló tudósitások által épülhetnek."

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet Társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felöl való fejtegetéseink, különösen az idősebb biblia tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, a ki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (I Pét. 1:8—19; I. Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (I. Kor. 3:11—15; II. Pét. 1:5—11), további hivatása „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — „amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy a hogy most kijelentetett". — Efez. 3:5—9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentését teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk a mit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyosakká, föltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésnek, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépittetése szerint igazodik. És mi nem csak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre e vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3:16—17; Eféz. 2:20—22; I. Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bünért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeniket összehoz az első föltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15:5 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára, azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben". Zsid. 2:9. Ján. 1:9. I. Tim. 2:5—6.

Hogy az egyház *reménye* hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen", része lesz az isteni természetnek" s mint örököstárs, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3:2. Ján. 17:24. Róm. 8:17. II. Pét. 1:4.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára, s késziteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Efez. 4:12. Mát. 24:14. Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, a melyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, a kik készségesek és engedelmesek, — Megváltójuk és az ő megdicsőitett Egyháza által, — a mikor mindazok, akik zsándékosan gonoszok, elpusztulnak. (Csel. 3·19—23; Ézs. 35.)

Kiadja:

az Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság

124. Columbia Heights. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

Külföldi hivatalok: *Britt osztály:* 34. Craven Terrace, Lancaster Gate. London. W. 2. *Ausztráliai osztály:* 495. Colhus St. Melbourne, Ausztrália; *Délafrikai osztály:* 123. Pleui Str. Cape Town, Délafrika. — Kérjük a leveleket mindig a Társasághoz cimezni. — *Előfizetés fél évre 60 kor.*

Kiadó bizottság: E lap egy kiadó bizottság felügyelete alatt jelenik meg, akik közül legalább hárman olvasták és igaznak találtak e hasábokon megjelenő minden egyes cikket. E kiadó bizottság tagjai: Rutherford J. F. Van Amburgh W. E. Robison F. H. Fischer G. H. Page W. E.

Biblia tanulmánysorozat:

I. „A korok Isteni terve" román, valamint magyar nyelven 50 Lei
II. „Az idő elérkezett" román, valamint magyar nyelven . 50 Lei
III. „Jöjjön el a Te országod" magyar nyelven . . . . . 50 Lei

Fenti müvek 390—400 oldalra terjednek.

VII. „A beteljesült Titok" 720 old, diszes vászonkötésben . 50 Lei

A „Biblia kulcsának is" nevezve, ezen müvek husz különböző nyelven több millió példányban elterjesztve forognak a müvelt világ népei kezén.

„Millenium hajnal" énekes könyv, tartalma: 244 vál. ének 15 Lei
„Énekek-énekének" teljes magyarázata füzve 76 oldal . . 5 Lei
„Manna" (Reggeli elmélkedések) 385 oldalon román nyelven 10 Lei
„Az Őrtorony" egyes száma 5 lei. Előfizetés egy fél évre . 30 Lei

Fenti müvekről idézzük egy semleges tekintély véleményét: „Fölöttébb érdekes, teljesen logikus és gyakorlati" H. W. P. az üdv. hadsereg tábornoka.

Mindennemü levelezés és előfizetés beküldése igy cimzendő:

AZ ŐRTORONY-BIBLIA ÉS TRAKTÁTUS TÁRSASÁG

romániai osztálya, Cluj (Kolozsvár) Str. Kövespad No. 8.

FEL

A VILÁGITÓ ÉS ŐRTORONY
Krisztus jelenlétének hirdetője.

VIII. évfolyam. CLUJ 1922. március. — Ádámtól 6050. BROOKLYN 3. szám.

„EZ AZ ÉN TESTEM."

„Ti pedig Krisztus teste vagytok;" „Ő pedig a test feje." — I. Korintus 12:27.; Kolossé 1:18.

Az értelem, melyet az Úr szava irányit és melyet az Ur sugallata bátorit (Ezsaiás 1:18), tiltakozik az ellen, mintha Jézus nem gondolta volna meg, amit mond, amikor arra hivatkozott, hogy a kenyér az Ő teste. Ellenben Ő igen is teljességgel képes volt annak mondására, amit gondolt és igen is gondolt olyasmit, ami nem tünik ki azonnal a szövegből és amit az alkalmi olvasó a szellem segitsége nélkül nem is volna képes kiolvasni.

Avégből, hogy tisztán álljon a mi értelmünk előtt, a mi Urunk halála emlékének intézményéről szóló és a mennyből származó tudósitás, az alábbiakban közöljük az Uj Szövetségének összes helyeit, amelyek az emlékezetes estére és a mi tárgyunkra vonatkoznak.

MÁTÉ 26.

20. Mikor pedig beestveledék, letelepszik vala a tizenkettővel; ... **26.** Mikor pedig evének, vevé Jézus a kenyeret és hálákat adván, megtöré és adá a tanitványoknak és mondá: Vegyétek, egyétek; ez az én testem. **27.** És vévén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: *Igyatok ebből mindnyájan.* **28.** Mert ez az én vérem, az uj szövetségnek vére, amely sokakért kiontatik bünöknek bocsánatára. **29.** Mondom pedig néktek, hogy: Mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkének ebből a terméséből mindama napig, amikor ujan iszom az én Atyámnak országában. **30.** És dicséretet énekelvén, kimenének az olajfák hegyére.

LUKÁCS 22.

11. És mondjátok a ház gazdájának: Ezt mondja néked a Mester: Hol van az a szállás, ahol megeszem az

MÁRK 14.

17. Mikor pedig este lőn, oda méne a tizenkettővel ... **22.** És mikor ők evének, vévén Jézus a kenyeret és hálákat adván, megtöré és adá nékik mondván: Vegyétek, egyétek; ez az én testem. **23.** És vévén a poharat és hálákat adván, adá nékik; és ivának abból mindnyájan. **24.** És monda nékik: Ez az én vérem, az uj szövetség vére, amely sokakért kiontatik. **25.** Bizony mondom néktek, nem iszom többé a szőlőtőnek gyümölcséből mind ama napig, amikor mint ujat iszom az Isten országában.

26. És dicséretet énekelvén, kimenének az olajfák hegyére.

I. KORINTUS 11.

23. Mert én az Úrtól vettem, amit néktek előtökbe is adtam: hogy az úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultaték, vette a kenyeret **24.** és hálákat adván, megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely tiérettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. **25.** Hasonlatosképen a pohárt is vette, minekutána vacsorált volna, ezt mondván, e pohár amaz uj testamentom az én vérem által, ezt cselekedjétek valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. **26.** Mert valamennyiszer eszitek a kenyeret és isszátok a pohárt, az Urnak halálát hirdessétek, amig eljövend.

I. KORINTUS 10.

16. A hálaadásnak pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-e? **17.** Mert egy kenyér, egy test vagyunk sokan, mert mindnyájan az egy kenyérből részesedünk.

Összehasonlitva ezeket a helyeket, nyilvánvalóan áll előttünk az a tény, hogy ez a kijelentés „ez az én testem" valamennyi helyen azonos formában történt. Egy másik nagyjelentőségü körülmény a pohárra vonatkozó viszonos magyarázatok; azaz azok a kijelentések a pohárra vonatkozólag, melyek nem pontosan azonosak az összes helyeken, viszont azonban valamennyi alkalmas arra, hogy a többi hely értelmének felfogását elősegitse. Egy másik fontos körülmény, melyet meg kell jegyeznünk, a mi Urunk kijelentése, hogy nem kell inni a *szőlő gyümölcséből*, mignem eljön az Isten országa és hogy mindaddig nem kell enni a páskából, mignem be nem teljesedik az Isten országában. E két körülményt alább fogjuk még látni.

FEL

Jézus volt az, aki e szavakat mondta. A Szentirás nagyon pontos a nevek használatánál, vagy alkalmazásánál. Sohasem mond Krisztust, ha Jézust gondolja; sem Jézust, ha Krisztusra gondol. Nem mondja, hogy Krisztus Jézus, ha Jézus Krisztust gondolja. Igy ebben az esetben Jézus az, aki beszél és aki ezt mondja: „Ez az én testem, amely adatik érettetek"; vagy „Ez az én testem, amely érettetek megtöretik." Bárminő megértésre jutunk a test tekintetében, ezt az egyszerü igazságot nem lehet figyelmen kivül hagyni vagy félreismerni. Jézus volt a mi Urunk emberi neve: ez töltötte be az ő megaláztatását és alacsony helyzetét, szemben azzal a dicsőséggel, mely osztályrésze volt az Atyával egyetemben, mielőtt a világ létezett. János 17:5.

Tekintve ezen parancsban foglalt tényeket, amely parancsot Jézus az ő elárultatásának éjszakáján adott ki, szükséges, hogy a Szentirás különböző helyeit észben tartsuk. Hogy alaposan megismerkedjünk ezekkel az elbeszélésekkel, mindenekelőtt pontosan meg kell figyelnünk az evangyelium szövegét Máté szerint majd azután a többieket, tekintettel azokra az eltérésekre, melyek azokban foglaltatnak.

A páska történeti alapműve.

„Most a kovásztalan kenyerek első napján": ez a Nisan 14-dik napján volt, vagyis a zsidó vallási év első havában; mert az isteni törvény ugy rendelte, hogy ez legyen az első nap a hét nap közül, (II. Mózes 13:6, 7) amelyen nem szabad kovászos kenyeret enni. A páska jelképi intézményének jelentősége különösen fontos, ha világosan szem előtt tartjuk az ebben foglalt időket és időszakokat. Az Izraeliták 250 évig voltak Egyiptomban, amely idő nagy részét szolgaságban töltötték. Izraelnek erről az Egyiptomban töltött nyomoruságáról szól a 88 és 89-ik Zsoltár, melyeket két férfi — Hemán és Etán irtak, kik abban az időben éltek és azt átszenvedték. E két férfi Izraelita volt és Zerach közvetlen fiai (I. Kronika 2:6); Zerach pedig egyike volt ama hetvennek, kik visszajöttek Egyiptomba. Ez a két Zsoltár valószinüleg a világ legrégibb keletü irodalmi terméke.

E nehéz időkben született Mózes, aki egy kedvezményezett gyermek volt, ámbár anyja tul volt azon a koron, amelyben a nő terhes szokott lenni. Születésekor elrejtették őt, hogy ne öljék meg, ugyanugy, mint halála alkalmával el lett rejtve, hogy ne imádhassák. Anyja, Isteni gondviselés mellett táplálta őt. 40 évet a királyi udvarban töltött, a további 40 évet mint pásztor és az idő alatt kétségtelenül megtanulta Isten nagyságának szemlélését és megvalósulását. Egy izben Isten megjelent Mózesnek és megbizatást adott neki, hogy Izrael népét megszabaditsa az Egyiptomiaktól.

Csodálatos erők adattak Mózesnek és ő ezekkel felvértezve Isten irányitása mellett megindult Egyiptomba, hogy végbevigye Jehova szándékait az Ő természeti értelemben vett népe tekintetében. Midőn Mózes üzenetét Faraóval közölte, az uralkodó erre azzal felelt, hogy ujabb csapással sujtotta Izraelt. Erre Faraó őt izben lett sujtva, ő azonban megkeményité szivét az Urral szemben, amikor vétkéért büntetést kapott. Erre azután az Isten öt izben megkeményité Faraó szivét ugy, hogy a büntetést megérezze.

A sötétség csapása.

Ezek a csapások a szigoruság tekintetében fokozódó irányzatot mutatnak. Egyesek közülök Nisán havának elején következtek be. A 10-ik napon fogyasztották el a páska bárányt. Valószinüleg ezután következett be Egyiptomban a 3 napos sötétség, amely alatt a zsidók körülmetéltettek. Ez kitünik Josua 5:2—9-ből, ahol az van mondva, hogy a körülmetéltetés nem hajtatott végbe a pusztában, viszont azonban mindazok, akik Egyiptomból kijöttek, körül voltak metélve. Most már Jósuának kellett Izrael gyermekeit „még egyszer körülmetélnie", ami azt jelenti, hogy egyszer már tömegesen körülmetéltettek. Továbbá: az idő pontosan talál, 40 évvel azelőtt, amikor Izrael gyermekei a Jordánon átmentek, első izben fogyasztották el húsvéti bárányukat. Akkor azután körülmetéltettek; a sötétség pedig nemcsak az egyiptomiaknak szóló csapás volt, hanem egyszersmind védelem az Izraeliták számára, akik fájdalmas állapotban voltak. Negyven évvel később Jehova hasonlóan olyan borzalommal sujtotta a Kananitákat, hogy nem mertek rajta ütni az ő népén, mikor fájdalmaik voltak. Amint Jósua idejében, ugy Mózes idejében is a 11, 12. és 13-ik napon a zsidók a körülmetéléssel voltak elfoglalva. A 14-ik napon tartották meg a páskát. Igy a két Isteni rendelet időben egybeesik, ugyanúgy, amint az ő szellemi helyettesitőjük bensőleg összefügg egymással, mert a keresztség helyettesiti a körülmetélést és az urvacsora a páskát. Az Ur Jézus egyesitette azokat a Jakabhoz és Jánoshoz intézett e kérdésben: „Képesek vagytok-e?" — Máté 20:22.

Az egyiptomi sötétség nyilván délben vagy délután szünt meg, ugy hogy Izrael népének ideje volt a bárányt leölni és a szükséges előkészületeket megtenni. A sötétség elmulása bizonyára szokatlan tevékenységre birta az egyiptomiakat is, mert sok körülmény azonnali figyelmet igényelt. Igy azután nem akadályozhatták meg Izrael előkészületeit. A 14-dik napon este megették a páskát; éjszaka az öldöklő angyal megvizsgálta az egyiptomiak lakását és Izrael elsőszülöttei Isten segitségével a bárány vére folytán megszabadultak. Az egyiptomi istenek ledöntettek, legyőzettek és kutyáik el lettek némitva. — A 15-ik napon az Izraeliták kijövén Egyiptomból és három milliónyi számban ezen a napon Sukotig utaztak. A 16-ik napon Etámba érkeztek; 17-én elérték Pi-hahirotot; 18-án Faraó mozgósit; 19-én Faraó megkezdi az üldözést; 20-án d. u. utóléri őket; ezen az estén Jehova ködje ereszkedik Izrael és Egyiptom serege közé; Jehova parancsára és Mózes kinyujtott vesszeje következtében fujni kezdett az éjszakai szél és

FEL

a viz oly módon vált szét, hogy az Izraeliták éjfél után sértetlenül mehettek át; hajnalhasadáskor kivehetők voltak az egyiptomi katonák holttestei, kivetve a Vörös-tenger partján, amely tenger vizei őket elmeritették; ezután következett a szabadulás és öröm hálaadó éneke.

Ezzel végződik a kovásztalan kenyér korszaka; ezután már nem volt itt többé indokolt a nyomoruság kenyerét enni. (IV. Mózes 16:3). Hasonlóan lehetne követni a törvény megadásáig, amely megfelel a pünkösdnek. Ez már azonban kivül esik jelen tanulmányunk tárgyán.

Előkészületek a páskához.

Hol akarod, hogy elkészitsük neked a páskabárányt? Ami Urunk tanitványai el kellett, hogy azt készitsék ez idő folyamán. Jeruzsálem házait nem lehetett kibérelni; de ezen ünnep tartama alatt mégis kaphatók voltak e szent célra a közönséges jog értelmében. Jézusnak csupán kivánságát kellett nyilvánitani e tekintetben, a többit elvégezhették a tanitványai.

Elkészitették a páskabárányt. E célból Pétert és Jánost küldte ki (Lukács 22:8) és valószinüleg ők kérdezték: „Hol akarod?" Csakis ők tudták János evangyéliuma tanusága szerint, hogy Judás más ügyben volt elfoglalva; a többiek azt hitték, hogy ő is a páskát készíti elő. (János 13:21-30.) Sőt még Péter és János sem tudták közelebbről Judás szándékát, ami kitünik e helyből: „Ezt pedig senki sem érté a leültek közül, miért mondta neki" (Jézus) ezeket Judásnak: (amit cselekszel, hamar cselekedjed.) — János 13:28.

Ez az egész anyag oly bonyolult, hogy szükségesnek látszik annak részletesebb kimutatása, miként a János 13-ban emlitett vacsora nem a végvacsora, vagy a páska-vacsora volt, hanem Bethániában tartották a kovásztalan kenyér napját megelőző éjszakán. Az evangélista maga mondja, hogy az a „husvét ünnepe előtt" volt. (János 13:1) Egy másik hely ezt mondja, hogy az 2 nappal előbb volt. (Máté 26:2) Ez a vacsora tehát Jeruzsálemtől 2 mértföldnyire volt, Bethániában. Ez ugyanaz a vacsora volt, amelyen Mária feltörte alabástrom szelencéjét és amelyről Judás eltávozott avégből, hogy a főpapokkal Jézust illetően tárgyaljon. Az egyetlen idevágó megjegyzés erre vonatkozólag Jezusnak a szava Péterhez: Bizony mondom néked, nem szól addig a kakas, mig nem háromszor megtagadsz engem." (János 13:38.) Vagy a számot kell ugy érteni, hogy a kakas nem fog harmadszor megszólalni, vagyis a harmadik reggel, mig háromszor meg nem tagadtál; vagy pedig, ami sokkal valószinübb, a kakas kukorékolásának ideje alatt fogsz engem háromszor megtagadni. Az Úr nem mondta: „Nem szól addig a kakas, (egyáltalán) mig nem háromszor megtagadsz engem." Ami a megtagadást illeti, itt nem az a gondolat látszik, mint amidőn két éjjel később, ugyanaz a figyelmeztetés megismételtetett. (Máté 26:34), mint a megtagadások gyors egymásutánban való követése, ha egyszer megkezdődtek. Péter megtagadta az Urat első izben, az első kukorékolás előtt és három izben a második kukorékolás előtt. Vagyis: Biztos vagy te Péter? Bizony mondom néked, rövid idő alatt, a kakas kukorékolása idejében „háromszor megtagadsz engem"-*en alektrophonia*, akkor. vagy a kukorékolás folyamán. (Márk 13: 35) A páska vacsorán ezeket mondta: „Ezen éjjelen, mielőtt a kakas megszólal" (Máté 26:34; Márk 14:30; Lukács 22:34), de ezek nem ugyanazok a szavak, mint János 13-ban. János evangelista a páska vacsoráról nem számol be; a szeretett apostol nyilvánvalóan engedett az Egyház angyalának, miután a korintusi levelek jóval előbb irattak János evangyéliománál.

Változások a páskavacsorában.

Most térjünk vissza a páska-vacsora előkészületeihez. Péter és János jöttek és beszéltek a házi urral, akit Jézus egy *jellel* kijelölt és azután hozzáláttak a többi előkészületekhez. Mindenekelőtt szükséges rámutatnunk, hogy a páska hagyomány a mi Urunk idejében miben különbözött az eredeti egyiptomi szokástól. Kérdezni fogjátok: egyáltalában miért különbözik? Feleletünk: hogy számos pontban különbözniök kell. Mindenekelőtt Egyiptomban csak egy izben tartották meg és az öldöklő angyal azután nem ismételte meg az ő szerepeit. Tudjuk, hogy Jézus e változások némelyikét elismerte és hogy ő mint Mihály „Izrael házának fejedelme" (Dániel 10:21) maga vitt keresztül ily változásokat oly módon, hogy ezek megfeleljenek az ő szükségének az ő eljövetele alkalmával, vagy pedig egyes dolgokat helyesbitett és bizonyos *kötelékekbe* foglalta azokat, avégből, hogy alkalmazásba vétessenek általa. Már pedig, ha Jézus ily változásokat foganatositott, feltehetjük, hogy azokat alkalmazta is, ellenkező esetben látható volna ahol ő ezeket nem alkalmazta. Ahol pedig Jézus lábai léptek, ott szent föld van. Az első páska és a későbbiek közötti különbség főbb pontjainak jegyzéke, valamint a változatlanul maradt pontok jegyzéke a következő:*)

Különbségek a páska-hagyomány terén.

Egyiptom	Palesztina
1. A bárányon található hiba a 10-ik nap után nem volt halállal büntetve.	A bárányon található hiba halállal büntettetett.
2. Az egyiptomi páskáról az van mondva, hogy ő és legközvetlenebb szomszédja fogyasszon el egy bárányt.	Azonban a következő nemzedékre nézve nincs ugyanez mondva, ámbár a szokást általában követték.
3. Egyiptomban a páskabárány vérét nem kellett az oltárra fecskendezni s a zsiradékot nem kellett elégetni.	Azonban a későbbi időkben ez volt a szabály.
4. Az egyiptomi páskáról az van mondva, hogy az ajtófélfákra és a küszöbre.	A többi nemzedékeknél nem igy volt. Azonban egy későbbi időben nem volt szabály; a mi Urunk és tanitványai valamennyien jóval éjfél előtt jöttek ki.
5. Az első páska alkalmával az volt a parancsolat, hogy senki közületek ne menjen ki a ház ajtaján reggelig.	Azonban a későbbi páskabárányok egy helyen vágatak le a sátor és a templom udvarán.
6. Egyiptomban a páskabárányt mindenki saját házában vágta le.	Később más helyen ették meg és más helyen laktak, amint Jézus is kétségtelenül Bethániában lakott és nem volt ellátva több táplálékkal.
7. Egyiptomban, ahol a páskabárányt megették, ott kellett lakniok.	

*) Röviditve egy zsidó régészeti irótól *Toszavtától.*

FEL

Állandó pontok a páska észrevételében.

1. Egyiptomban a páska elfogyasztására több család összejött; igy volt azzal is, a mi páska után maradt.

2. Egyiptomban a páska-bárány a nyájból volt véve, him volt, hibátlan, egy éves; a páska-utániak ugyanilyenek.

3. Az egyiptomi páskáról az volt mondva, reggelig ne adjátok tudomásul; ugyanez volt később is.

Igy Péter és János kétségtelenül a szokásos módon készitették el a páskát. A bárányt mindenki maga szerezhette be és hozhatta be Jeruzsálembe, vagy megvásárolhatta a nyilt piacon, vagy megvásárolhatták a templom udvarán drágább áron azoktól és azokhoz hasonló kupecektől, akikről az Üdvezitő azt mondta: „Az imaházat latrok barlangjává tettétek." (Máté 21: 13.) Ha valaki a saját bárányával ment, ez utóbbit a papok oly szigoru vizsgálat tárgyává tették, hogy legtöbb esetben legokosabb volt megfizetni a papnak járó többletet. A papok a törvény e rendelkezését „hibátlanul" oly szigoruan értelmezték, hogy jegyzékükben nem kevesebb, mint 73 valóságos, vagy képzelt hiba szerepelt.

A páska bárányokat csak a templom udvarán lehetett levágni, még pedig egy nagyon gondosan előirt terv szerint, mert hiszen több ezer bárány várt a levágatásra. Miután a bárányt megvásárolták, behozták az udvarba (ha tudniillik már nem volt ottan) azután következett az elfogadás s azt követően megtörtént a levágatás a család, vagy csoport ama képviselőjének kezétől, aki erre a célra ki volt jelölve — a jelen esetben Péter vagy János. Aki a levágást eszközölte, annak meg kellett állapitania, hogy kinek és hány embernek szolgál. A vért a papok edényébe öntötték, mely edények sorban állottak és a vért az oltár korlátjára öntötték; a kövérség pedig ugyanazon nagy rézoltárra lett téve. A hust ezután elvitték oda, ahol az illető fél, vagy csoport vacsorázni akart: a hust megsütötték, a bőrt pedig a tulajdonosnak adták.

A rendes időbeni páska.

E dolgok egyikét, másikát azért emlitjük, hogy rámutassunk, hogy Jézus és tanitványai a páska-bárányt nem ették egy nappal előbb, mint a többi zsidók és hogy ezt nem is tehették volna meg anélkül, hogy zavargást ne idéztek volna elő, ami bizouyára időelőtti zavargásokra adott volna alkalmat. Még a leghalványabb célzás sem található arra nézve, mintha Jézus és tanitványai bármi tekintetben is szabálytalanul fogyasztották volna el páskájukat. Erre nézve ellenvetést tesznek János 18: 28 alapján: „Es ők nem menének be a törvényházba, hogy meg ne fertőztessenek, hanem, hogy megehessék a hutvétibárányt." Vajjon nem jelenti-e azt, hogy vagy Jézus ette egy nappal korábban a páskát, vagy a zsidók egy nappal később? Erre azt feleljük: sem az egyik, sem a másik. Jézus és a zsidók egy és ugyanazon éjjel ették páskájukat és pedig a 14-dik nap estéjén. (Máté 26: 17.) „A kovásztalan kenyerek első napján pedig Jézushoz menének a tanitványok, mondván: Hol akarod, hogy megkészitsük néked ételedre a husvéti bárányt?" (Márk 14: 12; Lukács 22: 7.) És vajjon, hogy áll a dolog a páskával, amelyet a zsidók fentartottak maguknak arra az időre, melyben Jézus Pilátus itélőszéke előtt vádoltatott?

Ez a páska nem azonos azzal a husvéti báránnyal, melyet mindnyájan az azelőtti estén ettek, hanem azalatt a husvéti tulkot kell érteni. E tulkokat páska idején vágták le, de nem mint tulajdonképeni páska állatokat; az utóbbiak bárányok, vagy gödölyék kellett, hogy legyenek. Ámde e tulkok különös összeköttetésben voltak a kovásztalan kenyér második napjával, vagyis közönségesen szólva azzal a nappal, melyen a mi Urunk meghalt. E tulkok abban különböztek a husvéti báránytól, hogy 1) az utóbbi mindenkor és teljességében meg volt sütve, mig az előbbit megfőzték; 2) hogy a bárányt teljesen megsütötték és megették anélkül, hogy a csontjait összetörték volna, mig a tulkokat összetörték és a nép között kiosztották. A husvéti bárány kötelező szertartás volt, melyre a zsidókat törvény kötelezte, azonban elhagyhatták a várost, ha akarták a páska megevését követő reggelen; ha igy jártak el, akkor számukra nem kellett a tulkokat levágni. De, ha az ünnep több napján keresztül ottmaradtak, akkor nem volt egyéb választásuk, mint ezeket a tulkokat, vagy juhokat kellett megenniök, miután az ő életrendjük az időben szent kellett, hogy legyen. Ez a másik különbség az első és a második páska között. A páska megevését követő ezen a napon a Sukotba való vonulás évfordulójának a napján a törvény értelmében csak szent dolgot volt szabad végezni, szolgai munkát nem; e napot ugy kellett tekinteni és megtartani, mint a szombatot. Igy mondja ezt III. Mózes 23: 6, 7 és 15 E napon Izrael férfiainak meg kellett jelenniök a templom udvarán égő áldozatot és kettős békeáldozatot ajánlván fel, mely utóbbinak neve Haggigach volt és amelynek tárgya tulok, vagy juh kellett, hogy legyen — nyilván a felajánló anyagi képessége szerint. Említés tétetik (2 kronikák 30: 24; 35: 7, 8) a „páska tulkokról és ökrökről" és a „nyáj feláldozásáról páska idejére"; mindezt nem lehet ugy érteni, hogy az azonos volna azzal, amit a 14-dik napon kellett megenni, mert hiszen ennek föltétlenül gödölyének, vagy báránynak kellett lennie. Ennélfogva ez az, amiről János evangyeliuma beszél, mint páskáról, midőn azt mondja, hogy a zsidók féltek belépni Pilátus itélő termébe.

Este és reggel.

Amikor pedig az este eljött: A zsidó népnek több módszere volt a napok számitására, ugyanugy, mint nekünk is két vagy több módszerünk van. Mi rendszerint éjféltől-éjfélig számitjuk a napot, de az időt rendszerint aszerint jelöljük, hogy d. e. vagy d. u.; tanuság erre, a vasuti menetrend. Gyakran megtörténik, hogy a napot

FEL

naplementétől naplementéig, vagy napkeltétől, naplementéig számitják — attól függ, milyennemü dologról van szó. Igy aztán a zsidóknál a változatosság még nagyobb foka volt lehetséges. A szombat napot naplementétől naplementéig számitották, ami természetesen valamennyire befolyásolta a többi napokat is. De a természeti értelemben vett estét gyakran az illető naphoz számitották hozzá, például amikor eljött az est hivatkozva a bekövetkező éjszakára. (Máté 14:15, 23) „Tisztátalan legyen estvéig," és „ő (Ruth) a gabonafejeket szedegette napestig a buzaföldön," mindkét esetben a szó ugyanabban az értelemben van használva, amint mi használjuk jelenben.

Az igazság az, hogy az este, mindig este, csak az a kérdés gyakran, hogy melyik naphoz tartozik és mikor végződik. Hogy a szombat a naplementével kezdődött és végződött, kitünik Márk 1:32: „És mikor este volna és a nap le kezdett volna menni," (III Mózes 29: 32.) Ez utóbbi vonatkozik a kibékülés napjára, azonban a zsidó történelemben sok példa van arra nézva, hogy miként alkalmazták a szombatot. Siphri egy igen régi zsidó irás magyarázó ezt mondja: „a hetedik hónap 9-ik napján kezdődik a böjt, mert ez az a nap, mert igytérnek át a közönséges időről a szent időre és a szombat megtartása alkalmával te megtartod (észreveszed) a szombatot, hasonló módon kell tenned." Egy másik zsidó irás magyarázó Aberbanel ezt mondja: „Estétől estig lesz a te szombatod, vagyis a szombatnak minden megtartása, legyen az akár a teremtés szombatja, akár ünnepségek, vagy a Trombiták ünnepe, akár a kiengesztelés, az estétől estéig tart, megfelelően a teremtés folyamatának; amint mondva van „az est és reggel képezik az első napot." Ez azt mutatja, hogy a különleges napok este kezdődtek, de arról nem szól pontosan, hogy hol kezdődött az este.

Az esti áldozatok.

Már most, ha az este és naplemente azonos fogalmak, vagy ha az este a naplementével kezdődött, semmi ellenvetés nem lehet azzal a mondással szemben, hogy „este midőn a nap lement." Ugy véljük, hogy az este szó még kifejezőbb, mint a mi d. u. szavunk amennyiben az este déllel kezdődik és éjfélig tart; akkor kezdődik a reggel és tart délig, amikor is teljes nap van (Példabeszédek 4:18) Este és reggel, mindketten cselekvő beszédrészek és folytonos távolodást jelentenek, a nap délkörétől; másrészről folytonos közeledést a teljes naphoz. Hasonlitsuk összse a mi d. u. és d. e. kifejezéseinket: az előbbi éjfélig tart, amikor is kezdődik a d. e. Természetesen nem gondoljuk, hogy a mi időszámitási módszerünk ihletve van, sőt inkább azt hisszük, hogy mindkét rendszer alapja egy közönséges és tagadhatatlan tényben rejlik. Ha az estének a tartama nem 12 óra, akkor hogyan mondhatnók, hogy az este és a reggel együtt véve teszik a napot?

Továbbá tanubizonyságunk van az esti áldozatokra nézve, melyek d. u. 3 órakor mutattak be és melyekre vonatkozólag az volt a parancs, hogy ugyanugy ajánlandók föl, mint ahogy a páskabárány megöletése „a két este között." (IV. Mózes 28:4; II. Mózes 12:6; IV. Mózes 9:3) Rendszerint az esti áldozatot 1/2 3 órakor vágták le és 3 órakor ajánlták fel; de a páskavacsora napján és máskor is, ha nagyszámu állatot kellett megölni, az esti áldozatok levágása előbbre tüzetett ki, még pedig egészen 1/2 1 óráig vissza menőleg, de semmi körülmények között sem, mint dél. Másrészről a páskát bármikor éjfélig meg lehetett enni, de később semmi körülmények között. Ezzel kapcsolatban észrevehető Márk 1:35: „És kora reggel még szürkületkor felkelvén."

A zsidók ezt a kifejezést „a két este között" ugy értelmezték, hogy az az idő, amely a naplementének a kezdete és a napnak teljesen a láthatáron tulesése között van. E két este között mutatták be az esti áldozatot oly módon, hogy körülbelül ebben az időben kezdették meg és folytatták egész naplementéig, amikor a páskabárányokat levágták. Lehet, hogy e kifejezésnek egy tágabb értelme volt és hogy az annyira kétértelmü volt, hogy az magábanfoglalta ugy az előirásos mint a nem előirásos páskabárány levágását. Az előirásos bárányt körülbelül 3-kor vágták és Jézus is 3 órakor halt meg, mégis abban az időben, amely a legközelebbi esti áldozatra volt kitüzve — tehát mindketten — „a két este között megölt áldozatok."

Az ülés rendje.

Ő a vacsorához ült a 12-vel: Miután a páskát mindaddig nem lehetett megenni, mig a sötétség meg nem kezdődött. — „megevék pedig annak husát azon éjjel." (II Mózes 12.) Ezért ez a kifejezés: „és amikor az est megjött", azt jelenti, hogy amikor már sötétség lett. A zsidók a páskát csakis ülve ették. Ennek az az indoka, hogy a szolgák állva ettek, már pedig ezen az éjszakán arról kellett megemlékezniök, hogy ők megszabadultak a rabságból. Izraelben még a legszegényebb ember sem ehette a páskát állva. Igy Jézus is tiszteletben tartotta ezt a szokást. De ez az ülés a páskánál nem olyan volt, mint a mi ülő helyzetünk, sőt a szokott ülésükkel sem egyezett meg. Egy egészen különleges helyzet volt ez. A zsidóknak két szavuk volt (t. i. az ülésre) ezek közül az egyik különlegesen erre a helyzetre vonatkozott. A bal könyökre támaszkodva, a bal térd a jobb térd alá volt helyezve, mig a jobb láb ki volt nyujtva, hogy érintette a padlót.

Mikor pedig vacsorázni tértek volna, Jézus vette a kenyeret: A kenyeret a vacsoránál vették, mig a poharat vacsora után „Hasonlatosképen a pohárt is, minekutána vacsorált". — Lukács 22:20; I. Korinthus 11:25.

Hogy még világosabban lebegjen szemünk előtt ez a vacsora és hogy lássuk és értékeljük annak ama részeit, melyeket Jézus az uj parancs létesitésére használt föl, látnunk kell a vacsora rendjét, amelyet gondosan irnak le különböző

FEL

talmisták vagy zsidó irásmagyarázók. Nincs történelem, amely a pusztulástól jobban meg lett volna óva, mint a zsidó szentirások és azok talmudista magyarázatai, miért is azok az egykori idők és szokások pontos rajzolatai, ha mindjárt nem is lehet azokat fölhasználni szigoruan elméleti célokra. A szertartás rövidre foglalva a következő:

A páska szertartás rendje.

1. A páska-vacsora vizzel vegyitett bort tartalmazó pohárral kezdődött. A szertartás mestere igy szólt: „Adjunk hálát mindnyájan" s kiitta a poharat. Vesd össze Lukács 22:17.

2. Ezután feltálalták a keserü növényeket; behoztak egy már felteritett asztalt, melyben tejtermékek és savanyu mártások voltak. A rendező ezeket előkésziti (ez nem a Charzet, ami később jött) és azt megeszik. Ezt az asztalt a a szobából azonnal kivitték; és az egész eljárás (vagyis az asztalnak a behozatala, a mártás megevése és az asztal ujbóli kivitele) oly módon volt elrendezve, hogy a társaságnak legkevésbé tapasztalt tagja ösztönözve legyen kérdések föltevésére, amint azt II Mózes 12:26, 27-ben foglalt parancs mondja: „Mikor pedig a ti fiaitok mondják néktek: Micsoda ez a ti szertartástok? Akkor mondjátok stb." Ha nem tettek fel kérdéseket, akkor a csoport főnök beszélt, oly dolgokról, melyekről meg kellett emlékezni.

3. Ezután jött a kovásztalan kenyér, valamint a coroszettnek nevezett vastag mártás (datolyából, füqéből, szőlőből, ecetből) jól összekeverve, továbbá keserü növények (saláta, cikoria, cékla stb.) valamint a sült bárány teljes egészében a szivével és májával együtt stb., továbbá a személyes hálaadásul szolgáló főtt hus stb., amelyeket egyénileg ajánltak föl és amelyeket éjfél előtt kellett megenni A szertartás mester mondja: „Áldva legyen, aki alkotta a földnek gyümölcsét", amidőn ettek egy keveset a mártással vegyitett savanyu füvekből.

4. Ezután egy második boros pohár kevertetett s a szertartás mester ezt mondta: „Ez a pászka, amelyet azért eszünk, mert Isten apáink házait Egyiptomban megkimélte." Felemelvén a keserü növényeket ezt modta: „Azért esszük e keserü növényeket, mert az egyiptomiak keserüvé tették apáink életét Egyiptomban." Ezután ették a kovásztalan kenyeret a következő szavakkal: „Azért esszük e kovásztalan kenyeret, mert apáinknak nem volt idejük kovásszal ellátni, mielőtt Isten kinyilatkoztatta magát és őket megszabaditotta. (Vesd össze II Mózes 12:39) Adjunk hát hálát, dicsérjük, dicsőitsük, magasztaljuk, tiszteljük őt, aki e csodákat tette atyáinkért és érettünk, aki minket a szolgaságból a szabadságba hozott, a szomoruságból az örömbe, a gyászból a szerencsébe, a sötétségből a világosba, a nyomoruságból a megváltásba; ezért kell mondanunk előtte Alelujah dicsőitsétek az Urat, ti az Ur szolgái, dicsőitsétek az Ur nevét.' Igy mondta el a 113 és 114 Zsoltárokat s egy imával fejezte be; ezután következett a második pohár kiivása.

A páskabárány mellett felszolgált különböző ételek között kettő volt különös tiszteletben tartva, tudniillik a kenyér és bor. A vacsora többi részének tartama alatt szabad volt a helyet megváltoztatni. Amde a bor és kenyér elfogyasztása közben a megfelelő pontos helyzetben kellett maradni. A kovásztalan kenyér elfogyasztására vonatkozólag ez időben a törvény szigoruan intézkedett (II Mózes 12:18), viszont a bor használatára és igénybe vételére vonatkozólag nincs uj határozott indok. A zsidók azt mondták, hogy azért itták, mert a férfi kötelessége feleségét felvidámitani s gyermekeit az ünnepkor oly módon megörvendeztetni, amint a törvény előirja. „És örvendezz a te ünnepeden". (V. Mózes 16:14) És ők igy okoskodtak: vajjon mi vidit fel jobban, mint a bor?

5. Ezután a vezető két kenyeret vett, az egyiket megtörte és az egész kennyérre téve, megáldotta azt, (nem abban az időben, melyről Máté 26:26 beszél; ez később volt) és miután egy darab kenyeret és keserü növényt összetett, azokat összekeverte, ez volt a charoset és megáldotta; megette a kenyeret és a keserü növényeket; békefelajánlás céljára szolgáló ételek is voltak, azokat is itt kellett megáldani és megenni és végül a bárányt áldozta fel és ette meg, mialatt a többi jelenlevők természetesen mindenben követték a vezetőt. A megtört kenyér darab felét a társaság egy tagjának adták, hogy azt „aphikomen" vagyis utolsó falatot eltegye és ezzel az ünnepély véget ért. Nyilvánvalóan akkor, midőn a kovásztalan kenyeret és a keserü növényeket a mártásba a (kerosetbe) keverte, mondotta Jézus: „ti közületek egy elárul engem; aki velem együtt mártja kezét a tálba." — Máté 26:21—25; Márk 14:18—21.

Az áldás pohara.

6. Miután a kenyeret és növényeket és a bárányt megették, a szertartás vezető e harmadik pohárral iszik áldomást. Ezt nevezték a zsidók különösen az áldás poharának. Maymonydes ezt mondja: „A kovásztalan kenyér után két poharat ittak ki, a hus után az áldás poharát és a hallel poharát." Ezt megerősitik más régi zsidók is. Annak, hogy azt az áldás poharának nevezték, részint az volt az értelme, mert áldást mondtak felette a hus után, részint pedig azért, hogy meg legyen különböztetve az első pohártól, amelyre egy különös áldást mondottak. A zsidók e poharat megváltás poharával azonositották, amelyet Dávid mondott el. Erre vonatkozólag egy példabeszédük volt, mely ilyenszerüen hangzott: az áldás e pohara Ábrahámnak ajánltatott föl, hogy azt megáldja, de ő azt mondta: nem tehetem, mert Ismael tőlem származott; ezután Izsáknak lett felajánlva, és ő ezt mondta: nem tehetem, mert Ézsau tőlem származik; Jákobnak, aki azt mondta: nem tehetem, mert két testvért vettem el, amit a törvény tilt; Mózesnek és ő azt mondta, nem tehetem, mert méltatlannak találtattam arra, hogy Izrael országába lépjek, akár élve, akár halva; Josuának, aki azt

FEL

mondta, nem tehetem, mert nincs fiam, végre Dávidnak adatott, mondván: vedd és áldd meg és ő ezt felelte: átveszem és megáldom a megváltás poharát és azt az Úr nevéről nevezem el.

Habár az egy nem ihletett példabeszéd, mégis van benne valamelyes igazság.

Az apostol midőn az urvacsoráról beszél, ezt a kifejezést használja: „Az áldás pohara" (I Korinthus 10:16) és az első különleges cselekmény, mely le van irva, mint a poharak megérintése; igy látszik, összefüggésben áll a 3-ik pohárral; mert Jézus igy szólt: „És a pohárt vévén, minekutánna hálákat adott volna, mondá: vegyétek ezt és osszátok el magatok között. — Lukács 22:17.)

A dicséret pohara.

7. Végül jött a 4-ik pohár, a hállel pohara, amelyet Hállel miatt neveztek igy, amely kezdődött a második pohár fölött és itt befejeződött. A haggadoért, vagyis a megváltásról való megemlékezés (vesd össze I Korinthus 11:26) a 113 és 114 Zsoltárok elmondásával végződött. Az előadó ezután elkezdette a 115-öt, majd a 116-kal, a 117 és 118-at; ez a 6 Zsoltár volt a Hallel zsoltár, mert mindenik a hallelujah szóval, vagy dicsérjétek az Urat szóval végződött. A zsidók elmondtak még egy néhány áldó szót a Zsoltárra nézve és avval végleg befejeződött a vacsora. Ez utóbbi mozzanatot a Szentirás sehol sem emliti.

A fentiekben rövidesen ismertettük a páska elfogyasztása szertartásának rendjét, nem emlitvén a két rendbeli mosakodást. Az alábbi kis ábra talán alkalmas lesz arra, hogy eszünkbe

Adott és tört test.

„Ez az én testem". Miután azokat a szavakat oly közvetlen közelben a páska alkalmával mondotta, még nyilvánvalóbbá válik, hogy a mi Urunk ezt igy mondhatta volna: ez most az én testem abban az értelemben, mint amilyen értelemben a páskabárány volt eddig az én testem. Ha elfogadjuk ezt a felfogást, végleg el vannak vetve azon mindenféle és századokon keresztül hirdetett lehetetlen elméletek a transubstantiátióról (az anyag átváltoztatása) stb. stb. Történelmi tény, hogy a templom lerombolása óta a zsidók nem ették a páskabárányt. Ehelyett és a két kenyérdarab helyett 3 kenyerük van. Ily módon, amellett, hogy a mi Megváltónk szem előtt tartotta, hogy a bárány kenyérrel legyen helyettesitve, még előre is látta, ezt a jövőben bekövetkező kényszerü változást még a nem hivő zsidókra is és nemcsak az ő templomuk lerombolási utáni időre rendelte el, hanem még mielőtt a fala ketté hasadt.

A szerelmes Lukácsnak jelentése igy szól: „Ez az én testem, amely érettetek adatik; Pál apostol, aki sokáig volt az ő társa igy mondja „érettetek töretik." Az adatik kifejezés ugy látszik, hogy nem is annyira a páskabárányra, mint a mannára vonatkozik, mely a mennyekből küldetett és amelyről Jézus azt mondta, hogy az ő teste (János 6: 33–58). A töretik kifejezés inkább a napi áldozatra, mint a páskabárányra céloz; mert a báránynak egy csontját sem törték el, mig a napi áldozat bárányait széttörték és darabokra vágták; mégis mindketten Krisztus Jézusnak az ő Testének jelképei. Az eltörésen kivül még más pontok is vannak, amelyekben a napi bárány eltér a páskabáránytól; 1) a napi áldozat egész izraelért történt, mig minden egyes

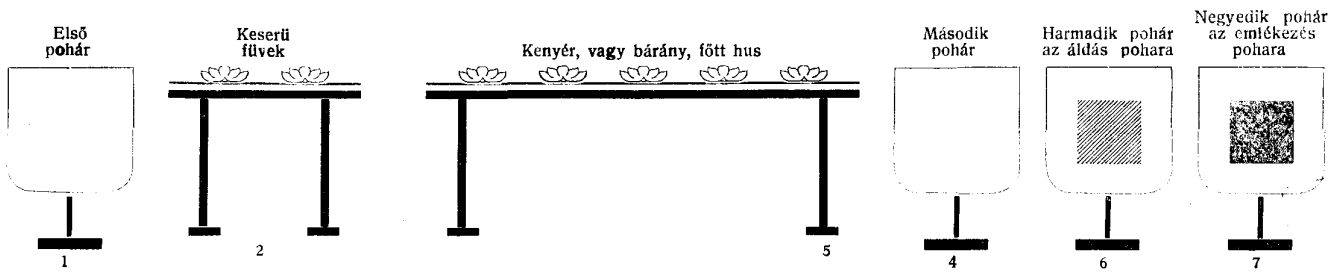

A szertartás sorrendje.

tartsuk a dolgokat. A pontozott vonalak azokat a részeket jelentik, amelyeket a zsidók megtartottak, Jézus azonban az emlékezeti vacsorán nem; mig a sötét részek azokat a részeket jelentik, melyeket az Úr uj célokra és uj jelentésekre használt föl.

Amikor pedig ettek volna, vette Jézus a kenyeret és megáldván megtörte: Ez volt a szokásos rend ugy Üdvözitőnk, mint a többi zsidókra nézve, kivéve a páska estét, amikor is, előbb megtörték és azután áldották meg a kenyeret. Hogy a zsidó szokás alapult-e valami elfogadható tényen, ez nem változtat a mi Urunk céljáu, mert ő ezt az estét előbb meg kellett hogy áldja, hogy másnap ő maga megtöressék.

páskabárány külön-külön egy családért és csoportért; 2) a napi áldozat a bünért történt; a páskáról nincs ez mondva; 3) a napi áldozatot elégették; a páskát megették, mindazáltal van egy közös pontjuk: mindketten a mi Urunk testét jelképezték.

Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Megemlékezvén *rólam* és nem az egyiptomi páskáról. A törvény értelmében több szent természetü eledel volt a gödölyék ünnepi áldozata, hálaadások, békeajánlások stb. Jézus szavai ezt jelentik. Mindezeknek meg volt a maguk napja; *mostantól* egyétek ezt az én emlékezetemre.

És vette a poharat, hálákat adván: Mint már jeleztük ez a 3-ik pohár az áldás pohara, a páska

FEL

ünnepen. Máté és Márk csak ezt az egyet említik, de Lukács és Pál említik a harmadikat és negyediket is. (I. Korinthus 10: 16; 11, 25.) Ily módon a két poharat egybeöntötték. Ez a kettő a megváltás és a dicséret pohara. Ugy látszik, hogy a betüszerinti értelemben vett poharat nem rendelte el a törvény, hanem csak a mi Megváltónk szentesitette azt az ő eljárásával, miért is a jelképes pohárnak kell hogy legyen valami olyan jelentése, ami kivül áll az Isteni jog kettős követelményein, ugy amint azt a 10 parancsolat kifejezi; ki kell, hogy fejezzen valami mást, mint a két kenyeret, amelyek az Isten iránti imádatot és a felebarát iránti igazságos szeretetet jelentik, vagyis nem jelent ez mást, mint azt a szeretetet, mellyel ő bennünket szeretett, a szeretetnek azt a nemét, melyet az „uj parancsolat" előir (János 13: 34), azt a szeretetet, mely bennünket oly erősen értnt, hogy az „élet bora cseppenként kisajtolódik". Ez az önfeláldozásig menő szeretet sajtolta ki az Úr életét és ha azt tudjuk, ez nem kevesebbet jelent számunkra.

Igyatok ebből mindnyájan: Vagyis: mindnyájan üritsétek ki. A *mind* szót nem szabad alkalmazni ugy a személyre mint a tárgyra, hanem csakis személyre (ti). Ezt a mondatértelmezést a mi nyelvünkön nem lehet oly biztosan igazolni, mint a görög nyelvben, ahol is igy áll: *igyátok ti azt ki minanyájan*. A mindnyájan szó himnemü többes számu alanyesetben van, miért is nem vonatkozhatik az *azt* szóra. Mindazonáltal kétségtelen, hogy a pohár teljesen ki lett üritve. Ha pedig még volna valami kételyünk, az el fog oszlani a többi hely összhangzó kijelentése folytán: „Mindnyájan ittak ebből" (Márk 14: 23); „*Vegyétek ezt és osszátok magatok között*" (Lukács 22: 17; vesd össze 1 Kronika 16: 2, 3) Krisztus testének minden tagja nem csak kell, hogy egyék a kenyérből, nem csak a törvény igazságosságát kell magában hordoznia, amely ő benne beteljesedett, hanem egyszersmind innia kell az önfeláldozó szeretet, az Isten által irányitott áldozat örömének poharából, ha el akarja nyerni a teljes jutalmat, az önmagában való életet (János 6: 53). Igy aztán e kenyér társul a megigazulással; viszont a bor a megszentelődéssel. Vajjon nem jelenti-e ez az Uj Szövetség vérét, mely által megszenteltetünk? Zsidók 10: 29.

Ez az én vérem, az Uj Szövetség vére: Nem szabad elhaladni e szavak mellett. Ez a fordulat megtalálható Máténál és Márknál, valamint Lukácsnál és Pálnál: „Ez a pohár a törvény ama Uj (Szövetség) az én vérem által." Tulajdonképen ezt az Uj-Szövetség szentesitésének nevezhetjük és egyben a Mózesi korszak beteljesülése végének. Amikor ezt a jelképes vért mind megitták, létrejön az Uj Szövetség, de az még teljesen nem ment végbe. Amint itt mondva van: „Ez az Uj Szövetség az én vérem által; ez az én önkéntesen feláldozott életem és most alkalmat adok nektek, hogy abban részesedjetek, hogy mondani lehessen, hogy a vérrel telt pohár, amellyel behintetett a törvény és Izrael népe, e pohár az O-Szövetség volt a Krisztus vérében. (II. Mózes 24 8.) Az összhang az Ó és Uj-Szövetség vére között, továbbá az Uj-Szövetség jelképei és Krisztus Jézus valóságos vére között igy magyarázható.

Az Ó-Szövetség létesitésénél a bikák, kecskebakok vére (II. Mózes 2: 24) vizzel volt keverve (Zsidók 9: 19), mig az Uj-Szövetség szentesitésénél a bor volt vizzel keverve.

Jézus oldalából a vérrel együtt viz is folyt. (János 19: 34.) Ez szokatlan dolog volt és nyilvánvalóan azért volt igy tervezve, hogy szemmel látható módon mutassa a jelképet (vesd össze I János 5:6–8; János 4:5) „És hárman vannak, akik bizonyságot tesznek a földön: a lélek, a *viz* és a *vér*."

A nép befecskendezése.

A Törvény Szövetség létesitése tekintetében jelképes kifejezés alkalmaztatik, midőn arról van szó, hogy Mózes a vért a „népre" fecskendezte, vagyis az általa felállitott 12 oszlopra, melyek a 12 törzset jelképezték. (II Mózes 24:4) Hasonló ereje van ennek az állitásnak: „Ez az én vérem", vagyis „ez *jelképezi* az én véremet." Az O Szövetség nem Egyiptomban létesült a páskabárány vérével, hanem hat hónappal később a pusztában, bikák és kecskebakok vérével, mely tényeket meg kell jegyezni az ellenkép megértése céljából.

Mely kiontatott: A kiontás vagy kiöntés úgy látszik, hogy arra a boros pohárra céloz, melyet naponként ki kellett önteni mint ital áldozatot a napi áldozattal kapcsolatban, mert mondva van arról is, hogy ez büneink bocsánatáért öntetett ki. Igy áll a dolog a kenyérrel is; egyrészről a kép a napi áldozat testére tekint vissza, a pohár pedig az áldozat borára. E szavak után másnap reggel Jézus azt mondta, hogy mindezek megvalósulást találnak a Golgotha hegyén végbemenendő áldozatban — Kálvária egy oltárért, a kereszt a szavakért, Jézus teste a bárányért a bünbocsánatért, és az oldalából kifolyó vér az ádozat boráért, mely az oltár alján öntetetett ki, hasonlóan a bünök bocsánatáért.

Büneink bocsánatáért Ez nem azt jelenti, hogy a bünök azonnal megbocsáttatnak, mihelyt Jézus meghalt a Kálvárián. A bocsánat müve tekintetében alkalmazott módot egy másik jelkép mutatja az év másik végén, t. i. a kibékülés napján. Ez azt mutatja, hogy ezen áldozatot, hogy az áldást hozzon a népre, a főpap mégegyszer a szentélybe kell, hogy vigye. Az áldás csupán e mü befejezésére vár.

Izrael, mint szőlő.

Nem fogok inni a szőlőtőkének gyümölcséből: Ezen állitásnak fontos történelmi alapja van, melyet nem szabad szem elől téveszteni. A 80-dik Zsoltár (8, 16) leirja, hogyan hozott ki az Isten egy szőlőt Egyiptomból, osztotta ki a nemzetek között és ültette el (Zsoltár 44 2.) A szőlő Dávid és Salamon alatt nagyra nőtt, de ahelyett, hogy hálát adtak volna a megmunkálónak, önzés, dölyfösség és lázadás vett erőt rajtuk. Je-

FEL

hova, Jeremiás próféta szavai szerint igy panaszolt: „Pedig én ugy plántállak vala el téged, mint nemes szőlővesszőt, mindenestől hüséges magot: mimódon változtál hát nekem idegen szőlőtőnek hattyu hajtásává?“ (Jeremiás 2:51) Hoseás szerint pedig igy kiált rájuk: „Buja szőlőtő az Izrael, amely termi az ő gyümölcseit. Gyümölcsének sokasága szerint sokasitotta meg oltárait, földének jósága szerint jó sok oszlopot állitott fel.“ (Hoseás 10:1) A zsoltáros pedig kérdi: „Miért törted szét falait?“, a szőlőnek nincsenek falai csupán a szőlőkertnek van és igy Jeruzsálem városának is. Igy aztán a szőlő és Izrael azonossága teljességgel meg van állapitva, minekutánna Izraelt mindig Jeruzsálem képviseli. A költemény beszélni kezd a vadállatokról, vagyis az istentelen pogány birodalmakról, melyek Dániel álmában megjelentek s melyek táplálkozni tudtak e szőlőből. S midőn azok, kik Izrael borát megalkotják, megvalósitják az imádság tényeit: „Nézz le az égből és vizsgáld meg a bort.“

Abból a példabeszédből, melyet Jothán mond el a fákról (Birák 9:8-15) azt látjuk, hogy a bor az, hogy Istent és embert felviditson. De Jehovának nem telt öröme abban az Izraelben, amely létrejött. Ő, mint a szőlő tulajdonosa, fiát küldte le, hogy megvizsgálja szőlőjét. Ez imé a szőlő vad borrá lett és a bor igen keserü volt. Az utolsó poharat Jézus itta ki a Kálvárián. Csoda-e hát, hogy azt határozta el, hogy nem iszik abból többé mindaddig, mig a szőlő, melyet azóta kivágtak és lábbal tapostak, ujból el lesz ültetve. (Jeremiás 24: 6; 42: 10.) Ujból kell azt elültetni, mert irva van: „Mert azt mondja az Úr: Amik - pen rá hoztam a népre mind e nagy veszedelmet, azonképen hozom reájuk mind azt a jót, amiket én ő felőlök mondok.“ Jeremiás 32: 42.

Midőn eljött Jézus, a Messiás, ő ezt mondhatta és mondta: „Én vagyok a valódi szőlőtő“; (János 15:1.) és tanitványaira célozva ezt tette hozzá: „Ti vagytok az ágai“ (János 15:5), a többi zsidókra célozva pedig: „Ha valaki nem marad én bennem, kivettetik, mint a szőlővessző és megszárad; és egybegyüjtik ezeket és a tüzre vetik és megégnek.“ (János 15:6.) E jövendölés egy része kevés idő mulva beteljesedett, a többi része pedig a növények elégése után fog beteljesedni. A gonosz munkásokról szóló példabeszédben látjuk, hogy mily kevéssé hálás Izrael a Jehovának az ő jóságáért és gondoskodásáért. (Máté 21: 33—40.) Nem csoda hát, hogy a szőlő vadszőlőt termett és ezért ő azt határozta, hogy lerontja keritéseit, hogy a szőlőt lelegeltessék és lerontja a falait, hogy azt letaposssák. Ha volna még valami kétség aziránt, hogy mit gondolt ő itt, ezt eloszlatja a próféta: „A seregek Urának szőlője pedig Izrael háza és Juda férfiai az ő gyönyörüséges ültetése;“ (Ézsaiás 5; 1—7.) És miután a zsidó nemzet legnagyobb része oly rossz gyümölcsöt termett, a mi Mesterünknek nagy öröme volt azokban, amelyek olyan gyümölcsöt termettek, amelyeknek jó illata volt. És Jézus arra kérte az Atyát, hogy az az öröm, melyet ő érzett, — még ha kevesekre is vonatkozott az — teljesedjék be rajtunk, az ő követőin. — János 17: 13.

Ha Krisztus ujból iszik ama szőlő borából, melyet első eljövetelekor oly terméketlennek talált akkor e bornak ujjáteremtett bornak kell lennie, ujjá született nemzetnek, mely boldognak fogja magát érezni, hogy a szőlőskert gyümölcsét megteremje. Akkor azután majd, a gazdag termés és szüret nagy ünnepén, az Isten törvényei az ünnep Mesterének szavára az örömnek szinültig lelt poharaivá fognak válni, ugy mint annak idején, a Galilea-beli Kánában a viz.

Ujjátermett és hamis bor.

Ámbár Isten országa nem étel és ital, hanem igazság, öröm és béke a Szent Szellem erejében, mégis az étel és ital jelképei emlittetnek ezen országgal kapcsolatban; sőt egyenesen azt lehet mondani, hogy ezen országban a természeti állag az ott kifejtendő lelki tevékenység állandó utmutatója és jelzője lesz. Igy mondja nekünk a próféta a költői jelképes beszédben, hogy „azon a napon Izrael fiai valamennyien a saját szőlőjükben a saját fügefájuk alatt fognak ülni.“ Nem keressük ezen állitás betüszerinti értelmét, hanem értelmezzük azt úgy, hogy az azt jelenti, hogy akik akkor élni fognak, egy igazságos kormányzat védelme alatt fognak állani (t. i. fügefa alatt) és telve lesznek azzal az örömmel, melyet nekik a Messiás (t i. a bor) hozni fog.

A keresztyén világ — nem figyelvén Jézus szavaira, hogy mindaddig nem fog inni a borból, mig meg nem jön az Isten országának a nagy napja (ami létesités folytán az övé és részvételünk alapján a mienk (Lukács 22: 29.) önmagát méltónak tartotta arra, hogy Istennek, mint bornak, a helyét elfoglalja Isten földi országában. De az a szőlő, amit ő felajánlott, még elvetendőbb volt, mint az első. Nemcsak nem kóstolta meg az Úr azt, hanem ép mostan gyüjtik össze e „föld szőlője“ különböző gyönyörü gerezdjeit és adják át azoknak e mindenható Isten haragjának, mint szőlőprésnek.

Igy a bor a legtágabb értelemben az Úr országának gyönyörüségét jelenti. S vajjon nem az ország reménysége szentel meg bennünket? Nem mondja-e az Apostol: „Mivelhogy azért ilyen igéreteink vannak, szeretteim, tisztitsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén végbe a mi megszentelésünket? (2 Korinthus 7:1) Mostan a reménység növeli örömünket; de miután a mi borunk vizzel van vegyitve, ez maga után vonja ugy azt a szentesitő hatást, amelyet az ország igazsága ránk gyakorol, mint az ország igazsága és az ország öröme közötti összefüggést. Ha nem rendelkezünk az egyik felett, nem birhatjuk a másikat sem. E pohárral való körüljárás, az ország üzenetének szétvitele. A Krisztus országáért teendő tanuság nehézségeket jelent számunkra; ez azért van, mert egy bitorlónak birodalmában vagyunk. De a Mester ide adta nekünk a poharat. Érdemes-e abból innunk, Testvéreink? Vajjon kinek hite oly csekély, hogy „nem“-mel fe-

FEL

leljen? Itt az idő, el minden szomorusággal! De ha a mi Mesterünk ujból iszik velünk együtt a borból, melyet ő, mint az egyház feje nyujtott át nekünk a mi utjaink igazságos megvizsgálása által; és ha ő akkor velünk együtt visszatekint mindazokra a tapasztalatokra, melyek a halálig kergettek bennünket; akkor azután egész teljességében meg fogjuk érteni e pohár értékét. Ezért e pohár másodlagos értelme szerint jelenti azokat a tapasztalatokat, melyekkel az ország örömének fentartásakor és hirdetésekor találkozunk. Vajjon ne igyunk *most* abból, hogy érdemesek legyünk majd egy kis idő mulva arra, hogy ő is velünk igyék? És ha ittunk örvendve, az ország eljövetelének reményében, vajjon ne hivjunk magunkhoz ugyane célból másokat is és ne legyünk, mint Pál testvér: „De, ha kiontatom is italáldozatként a ti hitetek áldozatánál és papi szolgálatánál, mégis örülök és együtt örülök mindnyájatokkal.“ — Filippi 2:17.

Részvétel a pohárban.

Az áldás pohara melyet megáldunk: (I Korinthus 10:16) E poharat már egyszer azonositottuk a boros pohárral, amely ép arra a célra szolgált hogy azt a vért jellképezze, melyen alapszik az Uj-Szövetség. Az apostol érvelése a következő: „Amint mi a kenyér evéskor és az eukarisztikus (hálaadó) pohár kiüritésekor azt a tényt érzékitjük meg, hogy mi Krisztus testének és vérének jótéteményeiben részesedünk, hogy Krisztus számunkra igazságot és megszentelődést teremt (I Korinthus 1:30), hogy mi hitünk fejében megigazolunk és a hit által még további kegyben is részesülünk, mely lehetővé teszi számunkra az isteni dicsőség reményét (Rombaliek 5:1, 2): azonképen azáltal, hogy oly ételeket eszünk, melyek bálványoknak (idol) vannak felajánlva, részesülni fogtok e bálványokba és e bálványok által. Részt vettetek Krisztus vérében, áthatott benneteket az ország öröme és átéltétek ama szükséges tapasztalatokat, melyek által e gyönyörteljes remény fentartható: ezért meneküljetek a bálványoktól, ami a gonosznak a müve. Én azokhoz beszélek, akik előtt Krisztus már tanuságot tett: ti képesek vagytok megitélni ezt az érvelést. A ti részesedéstek által e dologban, melyek e jelképeket képviselik, fel lesztek fegyverkezve minden rossz ellen, amit az ördög felajánl, — t. i. az igazságosság önkényes sémáival szemben, az ő agyonszertartásozott vallásával szemben és ama hamis reményekkel szemben, melyeket az ő hamis messiási országa támasztott és ami a föld szőlőjét jelenti.

Mert mindnyájan egy kenyérből eszünk: Mindnyájan egy test vagyunk, mert egy kenyérben részesedünk. E kifejezés eszünkbe juttatja azt, amit a zsidók koinoniának, közösségnek neveztek. Azt mondják, hogy Salamon törvényt hozott, hogy ha egy házban több család lakott, (ugy amint a mai bérházakban), kellett lennie a házban egy helynek, vagy egy külön szobának, vagy egy udvarnak, ahol mindnyájan ugy lehettek együtt, mintha egy család volnának. Ez szombaton volt, amire nézve Maimonides ezt mondja: „De hogyan kell keresztülvinni ezt a közösséget? Mindnyájan összegyültek egy ételhez, melyet szombaton estére készitettek és ezt mondták: mindnyájan összeülünk és egy ételünk van; és senki se különiti el azokat a dolgokat, melyek szomszédunktól vannak; , minden házban egy darab tésztát vagy kenyeret kérnek .. és ez összehozza őket ebben amit tesznek, ami köztük van ugyanabban a járásban vagy bemenetben vagy ami ugyanazon város polgárait egyesiti s amit „együtt részesedésnek“ neveznek.

Vajjon nem tudjuk elképzelni magunkat is egy napi összejövetelre? És összehasonlitva ezeket az Apostol szavaival, ez nemcsak megvilágitja az ő érvelését, de azt meg is erősiti. Szokás volt az izraelitáknál összejönni sok kenyér elfogyasztása végett, annál inkább kell nekünk összegyülnünk *egy és ugyanazon* kenyér elfogyasztása végett.

Az Ur asztala. A zsidó irók gyakran beszélnek a nagy oltárról, mint a „Legmagasabbnak oltáráról.“ Ezen az oltáron ajánlották fel a napi áldozatot és ezzel volt összekötve az étel- és italáldozat is. Ezeket egyénenként nem ették meg, hanem a tüz mellett. A páskát megették és nem áldozták fel az oltáron, csupán a kövérséget. Ezáltal itt különböző jelképeknek egy ellenjelképben való állandó összpontositása és egyesitése forog fenn, melyet a szimbolumok egész rendszere vázol.

A kovász felkutatása és megsemmisitése.

Ezért ünnepet szenteljünk . . . kovász nélkül (I Kor. 5:7—8) Krisztus a mi Páskabárányunk értünk vágatott le és ezért tarthatjuk mi meg ezen ellenjelképes ünnep emlékezetét. Ámde amint a régi jelképet kovász nélkül tartották meg, ugy minekünk is gondosan meg kell tartanunk a szertartás e részét. A zsidó törvény e tekintetben rendkivül szigoru volt. „Az első hónapban, a hónapnak tizennegyedik napján este egyetek kovásztalan kenyeret, a hónap 24-ik napjának estéig. Hét napon át ne találtassék kovász a ti házaitokban; mert valaki kovászost eendik, az a lélek kiirtatik Izrael gyülekezetéből, akár jövevény, akár az ország szülöttje legyen.“ (II. Mózes 12:18, 19; 13:7; II. Mózes 23:6; V. Mózes 28:17.) Hogy megfeleljenek e szigoru parancsnak, a zsidók a 13 nap estéjén szigoru kutatást rendeztek, mihelyt besötétedett. Gondosan átkutattak minden ürt és barlangot s ezt nem nap vagy holdvilágnál, vagy fáklyafénynél tették, hanem viaszgyertya fénye mellett. Ez utóbbinak az volt az értelme, hogy üregeket és szegletekel a legalkalmasabban igy lehetett megvizsgálni és mert az Irás is arról beszél, hogy Jeruzsálemet gyertyafény mellett kutatták át. — Zofoniás 1:12.

Semmivel sem volt szabad a kutatás munkáját gátolni; kutatás előtt pedig e kutató e szavakat ismételte: „Légy áldva, Urunk Istenünk, Urök Király, aki megszenteltél minket parancsaiddal és megörvendeztettél minket a kovász eltörlésével.“ Ezen imádság és kutatás közben

FEL

egy szót sem volt szabad szólni, csak a munkához látni; s ha kovászt talált, ezt egy szelencébe tette vagy valahová felfüggesztette, ugy, hogy az egér ne mehessen oda s ne kaparhassa ismét elő. Másnap délelőtt el kellett rendelni a kovász elégetését vagy szétszórását a szélnek. Ezt a rendelkezést délig végre kellett hajtani. Tényleg minden kovászt be kellett adni 10 óráig, ha mégis volt valaminél még 11 órakor is, a kihágás elkövetője, mint lázadó, megveretett, ha pedig valakinél még délben is volt, az illetőt megvesszőzték. Mert irva van: „Ne ajánld fel az én áldozatom vérét kovászos kenyérrel" vagyis amig van még kovászos kenyér, azaz, amig található kovász. — II. Mózes 34:25.

Azért emlitjük e történelmi adatokat, mert az apostol ezekre hivatkozik, mikor tárgyalja a jelképes és ellenjelképes törvényt, melynek értelmében, ha az Isten szigoru büntetést mért a jelkép meg nem tartásáért, mennyivel szigorubb büntetés kell, hogy sujtsa az ellenjelképes törvény megszegőit.

A romlottság kovásza.

A kovász szentségtelen dolgok jelképe. A gonoszság és rosszakarat a legmegbocsáthatatlanabb a szentségtelen és helytelen dolgok között. Tökéletlen képességünk és más tökéletlenségeink következtében képtelenek vagyunk saját fivéreinkkel és társainkkal igazságosan bánni. Ezért a dologért nem lehet bennünket kárhoztatni, vagy elitélni. Amde, ha valaki rosszindulatot táplál szivében: nyiltan, vagy titokban igazságtalanul bánik valakivel, ez olyan szellem, melyet föltétlenül el kell vetnünk magunktól, ha valósággal részesülni akarunk a kenyér és a bor fentvázolt áldásaiban. Bizonyára nem kivánjuk azt látni, hogy valakivel szemben igazságtalanságot kövessünk el, még abban az esetben sem, ha az illető bennünket megsértett; feltéve, ha Krisztus szelleme lakik bennünk. Valóban nem lehet elképzelni lázongóbb és nyugtalanabb népet, mint a zsidók voltak 18 évszázaddal ezelőtt. De miután ez mindenekfelett Jehova alkotása volt, szeretetét nyilvántartotta irántuk, állandóan jót kivánt nekik és oly eszközöket és segitségeket nyujtott számukra, melyek igénybevételével, ha akartak, jót tehettek. Az ő jóindulatu előrelátása még a szétszóratás idejében sem hagyta el őket teljesen. Részben, igen nagy részben vakság, de nem olyan sulyos, amelyből nincs felgyógyulás.

Amint jelképileg a zsidók nagy buzgalommal keresték házaikban a kovászt és azt egy gyertya segitségével tették, ugy mi is utasitva vagyunk, hogy minden gonosz indulatot és igazságtalanságot felkutassunk magunkban és azt kivessük onnan. A jelkép azt jelenti, hogy mi nem tudjuk felismerni a jog és igazság megsértéseit, mint hogyha figyelmünket mások hivják fel rá. Amde mi az Úr szavának segitségével, amely a szív szándékait és gondolatait felkutatja és nyilvánvalóvá teszi, vizsgáljuk meg magunkat és félelem nélkül tárjuk fel amit a gonoszságnak válaszolhatunk, legyen az akár az irástudók, akár a farizeusok formálizmusa, a hamis királyság müve, akár pedig személyes rosszindulat, vagy méltatlanság. (Máté 16: 6; Lukács 13: 21; I. Korinthus 5: 7, 8.) A szivnek minden keserüségét — amennyiben az a mások iránti rossz indulattal van párosulva — ki kell égetnünk, még akkor is, ha ez még a legmegalázóbb beismeréshez is vezet, vagy pedig el kell azt fojtani, el kell távolitani az igazság forrásából meritett mélyebb gondolatokkal; vagy ha rossz gondolataink vannak, bocsássuk szélnek, s tiszta és boldog várakozással nézzünk elébe az ün nepnek.

Szakadár ünnepek.

Mert aki méltatlanul eszik és iszik — I Korintosbeliek 11: 27.

Szükséges lesz megvizsgálnunk a fejezet számos részének jelentését, hogy értelmezni tudjuk. A zsidó páska, amint már láttuk, bizonyos tekintetben lakoma módjára volt megünnepelve. Legalább is négy kupa bort fogyasztottak el, egy ötödik meg volt még engedve és még az óvatos irók is megjegyzik, hogy a mérték tullépése gyakran alkalmazást nyert. Előfordult bizonyára az is, hogy a vacsorákon egyesek lerészegedtek.

Mi volna természetesebb, minthogy azoknak a zsidóknak, akik keresztyénekké lettek, le kellett vetkezniök — amennyire lehetséges — a zsidó szokásokat. Tudjuk, hogy ők erre más módon törekedtek és még az apostolok közül is egyesek nem voltak tisztában az általános elvvel. (Galatab. 2: 11—21.) Az apostolok maguk hozták be azt a szokást, hogy együtt vacsoráljanak és törjék a kenyeret, azaz az együttétkezést. A megtért zsidók és a zsidózó pogányok között egy olyan irányzat kapott lábra, hogy ezekből az étkezésekből ünnepségek váljanak.

Ez a befolyás még Korintusban is érezhető volt, ahol, mint mindenütt más helyen is, találhatók voltak zsidó hivők. Nyilvánvalóan ennek az Egyháznak zsidó része, ámbár elhitte, hogy Jézus a Messiás, mégis megtartott valamit régi kovászából, oly sulyosan tévedvén az igazi urvacsora valóságos lényege tekintetében, hogy azt csupán a páska egy függelékének tekintették, vagy pedig azt gondolták, hogy valami uj toldalék, mely az Egyiptomból való megszabadulás emlékünnepéhez járul. Részben menthetők ezért, mert az emlékünnep kenyér és borból állott ép, mint a páskánál, másrészt pedig, mert ők abban a hitben ittak bölcsőjüktől kezdve, hogy a Messiás mikor jönni fog, semmit sem fog változtatni Mózes szertartásain, hanem azokat sokkal ragyogóbb fényben és pompában fogja visszaállitani.

Ezeket a vacsorákat a korinthusi egyház zsidószárnya vezette, valószinüleg gyakran, mindazáltal nem zárva ki a szertartásból azt, ami a páskához tartozott. Az apostol pedig e fejezetben élesen elitéli a korinthusbelieket, nem csupán a vacsorákért, hanem az ezekkel való visszaélésért. Az apostol felhivja őket, hogy minden ember egye meg vacsoráját, mielőtt egybejönne és

FEL

pedig különösen urvacsorája idején, mert ha ők azt nem ugy tennék, a zsidó része az Egyháznak mulatozni és lakomázni fog és nem egyhamar fog az eljutni a megkülönböztetési ünnepséghez és nem lesz olyan állapotban, hogy ezt elfogadja, hogyha az est e szakán meg is érkezik. Egyszersmind a nem zsidó hivek, akik elvetették ezeket a zsidó szokásokat, indokolatlan módon várakozásra voltak kényszeritve, vagy valószinübb, hogy hozzáfognának a jelképek evéséhez. A zsidó hivek készek voltak Krisztust utánozni az elővacsora tekintetében, hogy egyebekben annál szabadabban áldozhassanak az ő zsidó szokásuknak.

Egyik éhes, a másik részeg.

Ez a kifejezés: „egyik éhes, a másik részeg", rendszerint a szegényre és a gazdagra van alkalmazva a gyülekezetben, vagyis, hogy ezeken a lakomákon a gazdag bőségesen részesedik husban és borban, szóval duslakodik, mig a szegény ember képtelen magát rendesen táplálni — és éhezik. Lehet, hogy ez a gondolat, bár lehet egy más értelem is. A részegség vonatkozhatik a zsidó hivőkre, az éhség pedig az Egyház pogány tagjaira. A zsidók a pászkát az elővacsorákon fogyasztották el, mielőtt az emlékezeti ételeket is feltálalták, mig a görög hivők nem annyira a szegénység miatt voltak éhesek, mint inkább azért, mert nem akartak ilyen elővacsorát elfogadni, távoltartván magukat a zsidóktól. Az Egyház zsidó része nem is tudta elképzelni, az ünnepet elővacsora nélkül, ahol is bőségesen ettek és ittak és a jókedv lényegesen emelkedett. Ámde a többiek ebben nem vettek részt. Ezek következtében az apostol utasitásokat ad, melyek helyreigazitják a 33. versben emlitett nehézséget, tudniillik, hogy az egyik a másikat ne tartsa vissza, a pogány rész ne legyen visszatartva addig, mig a zsidó ünnepségét végzi.

Nem különbözteti meg az Ur testét Nem foglalkoztunk az anyaggal eleget, hogy meglássuk, mit jelent az egész dolog. A zsidózó korinthusiak tévedése abban állott, hogy nem látták meg azt a jelképekben, amit azokról Jézus mondott, hogy tudniillik azok az ő testét és halálát jelképezik; mert az ők szemeik tulságosan el voltak foglalva a régi páska emlékezetének szemlélésével. Ily módon ők nem megfelelő módon ettek, még pedig két tekintetben: 1. Az Ur testének és vérének jelentőségét nem ismerték fel (27 vers) és 2. magát az itéletet ették és itták.

Hasonlitsd össze Jézus testének és vérének érvényességét az apostol megállapitásaival:, aki az Isten fiát megtapodja és a szövetségének vérét, mellyel megszenteltetett, tisztátalannak tartja (Zsidók 10:29) és Isten fiát keresztre feszíti és gyalázatra adja (Zsidók 6:6). Ezt azok tették, akik vallották ugyan, hogy Jézus Krisztus a Messiás, akik előtt azonban a zsidó eszme lebegett, minélfogva semmi egyebet nem láttak az urvacsorában, mint az első páskára való megemlékezést; vagyis ily módon Krisztus vérét alárendelték a régi páskának. Az, aki igy gondolkozik, méltóvá válhatik az Úr vérérére, ha utólag jobban megismeri azt, és ugy tekinti a mi Urunk vérét, mint a megváltás díját.

Isten gondoskodása Krisztus testéről.

Drága Testvéreim, vajjon nem kell-e tehát gondosan megkülönböztetnünk és megismernünk az Úr testét? Mióta Jézus elhugyta emberi állapotát, az Egyház, az ő teste a földön; egyelőre a megalázás állapotában, ámde reméljük, hogy rövid időn belül az Ő dicsőséges teste lesz. (Filipi 3:21.) Azáltal, hogy Krisztus testébe helyeztetünk (Rom. 7:4) meghalunk és várjuk az Ő testének teljes megszabaditását (Kom. 8:23.), mert a testnek rendelkeznie kell összes tagjaival, ha jól akar müködni. Mi Krisztusnak az egy Testében vagyunk megkeresztelve (Rom. 12:13) és Isteni gondoskodás történt e Test felépitésére, (Efézus 4:16) annak dacára, hogy a Testben Krisztus halálát magunkkal hordozzuk, tudniillik az áldozat fokozatos megemésztését (2. Korinth. 4:10), érezvén mindazt, ami Krisztus szenvedéséből az Ő Testére, az Egyházra maradt. Kolossé 1:24.

Amint az Isteni gondviselés elvégezte az Ur Jézus valóságos testének megalkotását (Zsidók 10:5) az Ő egész hatalmával oly módon, hogy ő legyen a folt és szeplő nélküli bárány, azaz elfogadható áldozat; azonképen ugyanaz a Mindanható hatalom be fogja fejezni müvét, megalkotván jelképes testét, melynek fejét dicsőség fogja övezni, miután az Úr kecskebakkja az Ur oltárán feláldoztatott.

Kétségkivül mindezek a dolgok és még mások is Jézus gondolatában lehettek azon az éjjelen, amely oly rendesnek látszott a 12 előtt és oly szokatlannak előtte. Elővette a kenyeret és azt mondta: „Egyetek, ez az én testem." Mi pedig, akik tagjai vagyunk ennek a Testnek, nemcsak ragaszkodó tisztelettel kell, hogy viseltessünk ezen Test többi tagjai iránt, hanem egyszersmind a legnagyobb tisztelettel a Fej iránt, mert különben nem lehetünk és maradhatunk tagok. És amint a fej a test minden egyes tagjának a kormányzója, vajjon nem kell-e nekünk is, mint Mária Magdolnának Ő előtte leborulnunk, lábait átölelnünk és szivünk egész érzését egy kiáltásban egybefoglalni: „Rabboni" — *Mesterem!*

FEL

AZ UJ TEREMTÉS

(folytatás.)

(*Rend és fegyelem az uj teremtésben c. tanulmány.*)

81. Ugy ezekben, mint más gyülekezetekben a rend miért elengedhetetlen?

A legnagyobb hasznunk van ilyen, valamint más gyülekezetekből, hogyha rend van; nem az a rend, amely a gyülekezetnél minden elevenséget és mozgást elfojt, hanem egy oly rend, amely a szabadságot megóvja, a tervnélküliséget, a fejetlenséget meggátolja és egy bölcs, szeretetteljes, barátságos szabályozást képez. Igy pl. minden egyes gyülekezetnek különös céljait előre kellene megállapitani és a vezetőnek azt fenn kellene tartania, amellett szeretetből minden megengedhető szabadságot hagyván. Szabály kellene legyen arra nézve, hogy ily áhitatossági gyülekezeteknél nem szabad általánosságban kérdezni és vitatkozni, továbbá, hogy nem fognak prédikálni, hogy ilyen célokra különös összejövetelek állanak fenn, hogy ott mindenki, aki kérdezni, vagy hozzászólani, vagy egy prédikációit meghallgatni kiván, szivesen látott. Ezért kellene ezen áhitatossági gyülekezeteknél az általános vitatkozás megakadályozása végett, csak a vezetőnek a (gyülekezet nevében) válaszolni, vagy birálni de neki is csak akkor, hogyha szükséges. A vezetőnek továbbá arra kell figyelni, hogy emez vagy amaz a bizonyságtétel ne tartson tul sokáig, miáltal fárasztó volna és elvenné másoknak idejét és alkalmát; továbbá az összejövetel ne tartson tovább, mint az előre meghatározott ideig. A vezetőnek ezen kötelességei feltételezik, hogy a gyülekezetnek egy vénje legyen. Egy ujonc, akinek a szükséges tapasztalata hiányzik, még, ha a legjobb szándék is lelkesitené, vagy nagyon enyhén, vagy tul szigoruan ragaszkodna a kiadott szabályokhoz; elnézése által az összejövetel hasznát kisebbitheti, vagy a helyes szabályoknak ügyetlen kifejezése, vagy alkalmazása által ezt, vagy azt az érdemes testvért, vagy nővért sértheti meg. Azért is kivánatos, hogy ilyen gyülekezetek egy vén, vagy a vénségre alkalmas által vezettessenek, mert a vezetőnek az Isten szavát kellőleg ismerni, a kegyben tapasztaltnak és a tanitásra képesnek kell lennie, hogy tudjon egy bátoritó szóval, vagy egy segélyt adó tanácsesal a különböző bizonyságtételekre feleletet adni. Mert „az idejekorán mondott beszéd, ó mely igen jól!" (Péld. 15: 23) — mennyivel inkább segit gyakran, mint a hosszu beszédek, más körülmények közt.

82. Prédikáló szolgálatok milyen körülmények közt előnyösek?

Miután az előbbiekben hosszabb ideig időztünk, az összejövetelek négy fajtája egyikénél, amelyet mellesleg mondva a leghasznosabbnak és ezért a legfontosabbnak tekintünk, szeretnénk még néhány javaslatot tenni, a többi összejövetelekre vonatkozólag. Ezek a körülmények szerint, a viszonyok és a résztvevők száma szerint különbözőek. Ha körülbelül ötvenen vannak és nehány köztük különösen képes arra, hogy nyilvánosan beszéljen és az igazságot világosan előadja, azt hisszük, hogy *egy* prédikáció hetenként előnnyel jár, amelyhez aztán a barátok, szomszédok és más kivülállók is meghivhatók lesznek. De ahol az Úr ily szónokokról nem gondoskodott, ott azon véleményen vagyunk, hogy jobb, ha egyáltalában nem tartunk oly gyülekezeteket, amelyekben prédikálnak. A szöveget, egynehány résztvevő által, akik arra egyenlő mértékben alkalmasak, meg kell tárgyaltatni olyképpen, hogy egymásután váltakoznak és a beszédet megtartják. Mentől több alkalom nyujtatik arra, hogy mindenki képessége szerint részt vegyen, feltételezve, hogy ez alázatossággal és a szükséges világossággal történik, annál jobban vannak — véleményünk szerint — az összeség érdekei megóva.

83. Add elő részletesen, hogy mindjárt az áhitatossági összejövetelek után, melyik kétségtelenül a leghasznosabb gyülekezés?

Ezért tünik fel nekünk a vitatkozó gyülekezet a legfontosabbnak, az áhitatossági gyülekezet után. A következő gyülekezet elnökének meg kellene adni azt a jogot, hogy a tárgyalandó anyagot, vagy szöveget körülbelül egy héttel előre, nehány vezető testvérek közt megossza, hogy mindenik a maga részét előkészithesse és annál jobban képes legyen a maga gondolatait kifejteni. Az előkészitésnél egyrészt jó szolgálatott teljesitenek az angol bibliák, melyekben utalások vannak a „Bibliai Tanulmányokra". A szónokok aztán saját gondolataiknak saját szavaikkal, vagy a „Bibliai Tanulmányk-"ból, az „Őrtorony"-ból stb. vett kivonatokkal adhatnak kifejezést. A gyülekezetnek Isten dicséretével és imádsággal való megnyitása után a vezetőnek sorban fel kellene szólitani a szónokokat a megbeszélésre és azután az általános vitát megnyitni, amelyben azután a helyeslésünknek adhatunk kifejezést, vagy ellenvetéseket tehetünk. Ha az általános vita nem akar folyamatba lépni, a vezetőnek azt ügyes kérdésfeltevésével kellene élénkitenie. A vezetőnek, hogyha felel, csak ahhoz kellene szólania, aki épen beszél, valamint az épen mondottakat az igazsággal kellene összhangba hozni, vagy amennyiben szükséges, a szónokot megkérni, hogy nézetének további kifejezést adjon. Másrészt a különböző szónokok észrevételeiket csak a vezetőhöz intézzék, nem egyik a másikhoz, hogy egyik se legyen személyeskedő és sértő. A vitában a vezetőnek csak a fent megjelölt módon kellene résztvennie. Mindazonáltal képesnek kell lennie arra, hogy a mondottakat röviden összefoglalhassa, mielőtt az összejövetel Isten dicséretével és hálaadással befejeztetnék. Ezen összefoglalást ugyis lehet előnnyel alkalmazni, hogy minden egyes szónok rövid előadása után ugyanazon különös tárgy tekintetében alapos vi a folytattatik, melyet azután a vezető összefoglal, mielőtt egy másik szónokot felhivna. Mindenesetre alaposan meg kellene beszélni a tárgyat, hogy az a jövendőre tisztázva legyen.

FEL

Mi nem ismerünk az Irás kutatására nézve megfelelőbb eljárást, mint a fent megjelöltet. Az ily gyülekezeteket sokkal hatásosabbnak tartjuk, mint a prédikációs gyülekezeteket. A föntebb 1—3. alatt adott javaslatoknak azok tesznek leget. Aki összefüggően beszélni tud, itt jó alkalmat talál, hogy képességeit érvényesitse, viszont aki kérdezni, vagy hozzászólni akar, az megteheti, midőn a tárgyalt ügyekhez hozzászól, végre maga a gyülekezet ily módon megjelölheti azon tárgyakat, amelyek a következő alkalommal meg lesznek vitatva és az jobb, mintha a vezető teszi ezt. Az ilyen összejöveteleken mindenkinek szabadnak kellene magát éreznie, hogy kérdéseket intézzen és valamely tárgyat a vitára javasoljon. Ezért mindenkit a szeretet és könyörület, a segitségre való készség és a józan gondolkozás szelleme kellene áthatnia, hogy mindenkinek ezt a jogot szivesen megadják. Még akkor is, ha az érintett tárgy az illető gyülekezetben uralkodó felfogásokkal ellentétben állana, meg kellene adni az inditványttevőnek azt a jogot, hogy róla való nézeteit egy zárt gyülésen előadhassa, feltéve, hogy az Isten igéjének alaptételeivel összeegyeztethető. A tárgy pontossága és azon érdeklődés szerint, amelyet az a gyülekezetekben kelthet, a szónok előadására hosszabb, vagy rövidebb időt kell engedni. Azután az általános vitának kell bekövetkeznie, amely után az előadónak a viszontválaszra (rövid ismétlésre) nehány perc engedtetnék. Azután a vezetőnek kellene a megbeszélés eredményét összefoglalnia és a gyülekezetet bezárnia.

84. Fejtsd ki részletesen a „Biblia tanulmányozók" „Hajnali Köre" néven ismeretes gyülekezések természetét és célját.

Tapasztalat szerint nagy eredménnyel járnak „a bibliakutatásnak hajnali körei". Ezekben nemcsak a „Biblia Tanulmányok" kötetei lesznek egyszerüen felolvasva, hanem Isten terve vonásról vonásra, alapos tanulmányozás tárgyát képezi. Az „Irástanulmányok" kötetei, amelyekben Isten terve érthető módon lesz előadva, ekkor, mint vezérfonal szolgál a bibliában. Annak puszta olvasását a kedves barátok éppen oly nagy, vagy még nagyobb előnnyel otthon végzik el. Ezen összejövetelekné minden ott megbeszélt tárgynak csak egyes részletei lesznek tárgyalva és a vonatkozó iráshelyek megfelelő világitásba tüntetnek fel. Ez alkalommal a megbeszélt tárgyra vonatkozólag lehetőleg mindenkinek nyilatkoznia kellene, mielőtt egy más pontra áttérnének. Némely, ily megbeszélésre egy-két évre való anyagot talál. Allegényben hat ilyen tárgykör van, amely lehetőleg minden alkalmas napon és órában megtartatik különböző vének által vezetve. (Folyt. köv.)

ÉRTESITÉS.

Miheztartás és örvendetes tudomásvétel végett értesitjük a Testvéreket, hogy urvacsora-ünnepélyünk folyó évben április hó 11-én este 6 órától kezdődőleg lesz megtartva.

Az urvacsora kiszolgáltatása minden gyülekezetben a helyi gyülekezeti előljáró feladatához tartozik. Evégből minden további értesités bevárása nélkül a vének saját hatáskörükben gondoskodjanak minden az urvacsorával kapcsolatos egyéb teendőkről. Kisebb helyeken, ahol a tagok száma nagyon csekély (2 vagy 3 tagból áll), ajánljuk, hogy ott a legközelebbi népes gyülekezethez csatlakozzanak s ebbeni szándékukról azon gyülekezet előljáróját jó előre értesitsék. Ha azonban bármely okból nem volna lehetséges a csatlakozás, ugy önmaguk — ha akár csak egy tag is van — tartsák meg az ünnepélyt, egy az ünnepi alkalomra kiválasztott beszédet olvasván fel. Ez utóbbi módon járjanak el azon vének is, akik nem érzik képeseknek magukat arra, hogy az ünnepély fontosságát saját szavaikkal méltatni képesek volnának. A szertartás mikénti rendjére vonatkozólag egyébként az 1921. évi Őrtorony áprilisi számában közzétett cikk utasitása irányadó, melynek gondos átolvasását a „vének" figyelmébe ajánljuk.

Addig is kérjük az Urat mindnyájan, hogy tegye előttünk világossá ez ünnepély nagy fontosságát s a még e földön levő Krisztusi Test minden egyes tagját részesitsen áldott kegyelmében s tegyen méltóvá Urunk Jézus tapasztalataiban való részvételre s ez által méltóvá arra, hogy Atyánk országában az öröm és boldogság poharát vele együtt kiüríthessük a keserü pohár helyett, melyet most kiüritenünk *mindnyájunknak* drága kivál ságkép jutott osztályrészünkül. — Efézus 6: 23, 24.

Testvéri szeretettel

a Krisztusban szolgatársatok

az Őrtorony Biblia és Traktátus Társulat.

A szerkesztésért felelős: SZABÓ KÁROLY
Cluj (Kolozsvár) Str. Bukovina Nr. 4.
Cenzurat: JURCA.
Nyomatott Sonnenfeld Adolf r. t. graf. műint. Oradea Mare.

FEL

VILÁGITÓ ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hirdetője

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21 : 12.

Vallásos folyóirat. VIII. évfolyam 4. szám.
1922. április. Ádámtól 6050

TARTALOM

	Oldal
AZ ISTENNEK EMBERE . . .	63
Mint lehet képesítve?	65
Az igazi protestansok	67
AZ ÚJ TEREMTÉS	69
„Minden ember a maga értelme felől bizonyos legyen“	69
Temetések	70
Tizedek, egyházi gyüjtések (Kollekták) stb.	73
JER HOZZÁM	76

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megleszsznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.“ —Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóirat a bibliai tanítás vagy „Seminary Extension" rendszerének egyik elsőrangú tényezője vagy eszköze, mely rendszer a müvelt világ minden részében el van terjedve az *„Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság"* által, mely 1881 ben alapittatott „a keresztyén ismeretek terjesztésére". Nem csak osztályhelyiség gyanánt szolgál, hol a biblia tanulmányozói összegyülhetnek az isteni Ige tanulmányozására, hanem közvetitő csatornaképen is, mely által a Társaság gyüléseiről, annak utazó képviselői, az u. n. „Vándorok", érkezéséről mindent megtudhatnak és a gyülésekről szóló tudósitások által épülhetnek."

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet Társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink, különösen az idősebb biblia tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, a ki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (I Pét. 1:8—19; I. Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágakőveit (I. Kor. 3:11—15; II. Pét. 1:5—11), további hivatása „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — „amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy a hogy most kijelentetett". — Efez. 3:5—9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentését teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk a mit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyosakká, föltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésnek, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépittetése szerint igazodik. És mi nem csak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre e vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3:16—17; Eféz. 2:20—22; I. Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bünért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeniket összehoz az első föltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15:5 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára, azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben". Zsid. 2:9. Ján. 1:9. I. Tim. 2:5—6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen" „része lesz az isteni természetnek" s mint örököstárs, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3:2. Ján. 17:24. Róm. 8:17. II. Pét. 1:4.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára, s készitени őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Efez. 4:12. Mát. 24:14. Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, a melyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, a kik készségesek és engedelmesek, — Megváltójuk és az ő megdicsőitett Egyháza által, — a mikor mindazok, akik zsándékosan gonoszok, elpusztulnak. (Csel. 3:19—23; Ézs. 35.)

Kiadja:

az Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság

124. Columbia Heights. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

Külföldi hivatalok: *Britt osztály:* 34. Craven Terrace, Lancaster Gate. London. W. 2. *Ausztráliai osztály:* 495. Colhus St. Melbourne, Ausztrália; *Délafrikai osztály:* 123. Pleui Str. Cape Town, Délafrika. — Kérjük a leveleket mindig a Társasághoz cimezni. — *Előfizetés fél évre 60 kor.*

Kiadó bizottság: E lap egy kiadó bizottság felügyelete alatt jelenik meg, akik közül legalább hárman olvasták és igaznak találtak e hasábokon megjelenő minden egyes cikket. E kiadó bizottság tagjai: Rutherford J. F. Van Amburgh W. E. Robison F. H. Fischer G. H. Page W. E.

Biblia tanulmánysorozat:

I. „A korok Isteni terve" román, valamint magyar nyelven 50 Lei
II. „Az idő elérkezett" román, valamint magyar nyelven . 50 Lei
III. „Jöjjön el a Te országod" magyar nyelven . . . . . 50 Lei
Fenti művek 390—400 oldalra terjednek.
VII. „A beteljesült Titok" 720 old, diszes vászonkötésben . 50 Lei
A „Biblia kulcsának is" nevezve, ezen művek husz különböző nyelven több millió példányban elterjesztve forognak a müvelt világ népei kezén.
„Milleniumi hajnal" énekes könyv, tartalma: 244 vál. ének 15 Lei
„Énekek-énekének" teljes magyarázata füzve 76 oldal . . 5 Lei
„Manna" (Reggeli elmélkedések) 385 oldalon román nyelven 10 Lei
„Az Őrtorony" egyes száma 5 lei. Előfizetés egy fél évre . 80 Lei
Fenti művekről idézzük egy semleges tekintély véleményét: „Föléttébb érdekes, teljesen logikus és gyakorlati" H. W. P. az üdv. hadsereg tábornoka.

Mindennemü levelezés és előfizetés beküldése igy cimzendő:

AZ ŐRTORONY-BIBLIA ÉS TRAKTÁTUS TÁRSASÁG

romániai osztálya, Cluj (Kolozsvár) Str. Kövespad No. 8.

FEL

A
VILÁGITÓ ÉS ŐRTORONY
Krisztus jelenlétének hirdetője.

VIII. évfolyam. CLUJ 1922. április. — Ádámtól: 6050. BROOKLYN 4. szám.

AZ ISTENNEK EMBERE

„A teljes Irás Istentől ihletett és hasznos a tanitásra, feddésre és megjobbitásra, mely igazságban van, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre tökéletesen telkészitett". — II. Tim. 3: 16, 17

PÁL apostol közvetlenül Rómában történt halála előtt irta a fenti szavakat Timoteusnak, szeretett munkatársának és gyermekének a hitben. A Szentirásnak ihlete oly tény, melyet tagadnak az ő létezését, egyetemességét és teljességét illetőleg. Azaz, hogy egyesek tagadják, hogy egyáltalában van ilyesmi, mások tagadják, hogy az egész Irás ihletve van és csupán annyit engednek meg, hogy annak egyes részei vannak ihletve; ismét mások elismerik, hogy az egész ihletve van, de tagadják, hogy ez teljességgel igy van és inkább az értelemre, mint a szavakra vonatkozóan ismerik el ezt. Nem célunk most, hogy ezt a kérdést mélyrehatóan tárgyaljuk; legyen elegendő annyi, hogy rámutassunk, miszerint az apostol ugyanazt mondja, amit mondani látszik és hogy ugyanazt gondolja, amit mond.

Az apostol itt az Ó-testamentomról beszél, melyet gyermekkorától ismert Timotheus. (2 Tim. 3, 15) Felhozhatnánk elegendő bizonyitékot az Ujtestamentom ihletettségére vonatkozólag is, azonban ezt itt most nem érintjük. Pál apostolnak a Szentirás ihlettségére vonatkozó bizonyitéka hasonló ahhoz, amit Péter apostol mond: „A Szentirás próféciái közül egy is nem magyaráztatik kiváltképen való magyarázattal", azaz nem az egyéni képzelődés terméke és nem az események saját értelmezésének eredménye. Miért van ez igy? A következő idézet ezt nekünk megmagyarázza: „Mert nem ember akaratjából származott régen a prófétáknak prófétálása, hanem a Szent Szellemtől indittatván, szóltak az Istennek szent emberei." (2 Péter 1: 20, 21) Ez az oka annak, hogy az nem a prófétáknak saját kitalálásából származott. Az Istennek régi embereit a Szent Szellem vitte magával és valamint a szél az erdő fáil között végig fujva azt eredményezi, hogy minden egyes fa a saját hangzását idézi elő: a jegenye susog, a szil morog, a tölgy sikolt, a kőris sivit, azonképen a Szellem fuvallata mindenik iró felett átsuhanván azt eredményezte, hogy az illető isteni szavakkal irja meg az isteni igazságot (1 Korinthus 2: 13), ugyanakkor felszinre hozva minden egyes iró különböző egyéni tehetségét, megőrizvén azt, amit közönségesen egyéni stilusnak szoktunk nevezni.

Térjünk vissza Timotheus emlitett idézetéhez. Számos kisérlet tétetett e szöveg helyes tanitásának lerombolására. Egyike a kisérleteknek a javitott forditás, mely igy olvassa: Isten által ihletett minden irás egyszersmind előnyös is. Ez nincs elfogadható magyarsággal mondva, nem is szólva a görögről. Nem is szükséges ebből a szempontból, hogy a görög nyelvet ismerjük ahhoz, hogy megitélhessük e forditás helyességét. A „van" szó az eredetiben hiányzik, azonban ez egyáltalában nem rendellenes, — hiányzik betü szerint, de nem értelmileg. Szerencsére sok hasonló részlet van, mely ezt a pontot teljesen megvilágitja. A (verbe) „lenni" igének számos alakja hiányzik az alább következő összes idézetekben és mindezekben az esetekben a mondatszerkesztés az „és" utján történik.

Ime a helyek:

„A parancsolat is szent és igaz".
Rom. 7: 12.

„Vannak sok erőtlenek és betegek".
1 Korinthusiak 11: 30.

„Levelei sulyosak és erősek".
II. Korintus 10: 10.

„Igaz beszéd ez és mindenképen méltó, melyhez ragaszkodjunk".
I. Timotheus 1: 15; 4: 9.

„Ez a jó és kedves dolog".
I. Timotheus 2: 3.

„Istennek minden teremtett állatja jó és semmit sem kell megvetni".
I Timotheus 4: 4.

„A teljes irás Istentől ihletett és hasznos a tanitásra".
II. Timotheus 3: 16.

„Mindenek mezitelenek és megnyilatkoztattak".
Zsidók 4: 13.

FEL

Legyen elegendő ennyi a jelen cikk élén levő idézet helyességének megállapitására.

A szavak szerkezete a következő:

1. *a*) A teljes irás Istentől ihletett
   b) és hasznos
2. *a*) elmélet (doctrina) céljából
   b) javitás céljából
   c) megigazulás céljából
   d) az igazságosságra való nevelés céljából
3. *a*) hogy az Isten embere legyen tökéletes
   b) minden jó cselekedetre felkészitett.

Ez a gondolatmenet az 1. és 3. pontok alatt azokat a dolgokat mutatja, melyek az Istennel vannak összeköttetésben, mig a 2. pont a), b) c) és d) alatt azokat a dolgokat, melyek Isten szavával vannak összeköttetésben.

Segitségül szolgálhat a következő magyarázat:

1. *a*) Istennek isteni minden ihletett szava
   b) és hasznos
2. *a*) positive: tanitva azt, ami igaz
   b) negative: javitva azt, ami rossz } a hit
3. *a*) negative: javitva azt, ami rossz
   b) positive: tanitva azt, ami igaz } cselekedet
4. *a*) Istennek megfelelő embere
   b) annak haszna.

Eltekintve az összetétel tökéletességétől, itt jelképes beszéd van alkalmazva, ami bizonyos emfázist (nyomaték, hangsuly) ad. Anélkül, hogy e dolgok teknikai értelemben vett jelentőségével törődnénk, elég legyen annyit megjegyezni, hogy gyakran egyes neveknek, dolgoknak, vagy minőségeknek egy mondatban való összekötésére nem az „és" szócska van alkalmazva. Más esetben több „és" szócska használtatik. Abban az esetben, ha több „és" szócska használtatik, ennek az a célja, hogy minden egyes megemlitett dolognál, vagy pontnál meg kell maradnunk. Mindegyiknek egy fontos jelentősége van, nem lévén fokozás a mondat végén. Oly esetekben, midőn az „és" szócska nem használtatik, ez azt jelenti, hogy nem szükséges egyes felsorolt pontoknál megmaradnunk, hanem tovább kell mennünk a fokozásig, ami az illető mondatban a legjelentőségesebb dolog. Egyik példája annak az esetnek, midőn több „és"' szócska használtatik 2 Timoth. 4: 17, 18 és több más. Másrészről arra az esetre nézve, midőn az „és" szócska nem használtatik, példaképen szolgálhat 2 Timotheus 3: 10

„Te pedig megértetted az én tudományomat,
— az én életem módját,
— az én akaratomat,
— hitemet,
— szelidségemet,
— szerelmemet,
— türésemet,
— háboruságaimat, nyomoruságaimat.
— Antiochiában,
— Ikoniumban,
— Lysztrában,
— minémü háboruságot szenvedtem:

DE MINDENEKBŐL MEGSZABADITOTT ENGEM AZ ÚR".

Vegyük ujból a mi szövegünket:

„Az egész Irás Istentől ihletett és hasznos:
a tanitásra,
a feddésre,
a megjobbitásra,
a fenyitékre, mely igazságban van,

HOGY TÖKÉLETES LEGYEN AZ ISTEN EMBERE, MINDEN JÓ CSELEKEDETRE TÖKÉLETESEN FELKÉSZITTETETT,"

Mielőtt tovább mennénk, szükséges megjegyeznünk, hogy a „tökéletes" és „tökéletesen felkészitett" szavak rokonok, vagy legalább is közel állanak egymáshoz. Amit az egyik jelent, ugyanazt jelenti a másik is. Mig az egyik annyit jelent, mint tökéletes, addig a másik azt jelenti, hogy „tökéletessé tett." Ha az egyik „felkészült" a másik: „felkészittetett". Talán az utolsó szó még jobban megvilágitja a dolgot; jelenti az egy ház felszerelését, egy háboru előkészitését, vagy talán még inkább egy hajónak a felszerelését egy hosszu tengeri utra. Ha egy hajót felszerelünk, mindenre kell gondolni, minden körülményt szem előtt kell tartani. Vihar és szélcsend, hideg és meleg, baleset és tüz, háboru és béke; egyszóval a legegyszerübb dologtól a legrendkivülibb dologig mindenre gondolni kell. Ugyanigy az az ember, aki szivében megtalálta az Istennek szavát, teljesen készen áll minden eshetőségre: szerencsére és szerencsétlenségre, barátra és ellenségre, örömre és szomoruságra, védelemre és támadásra. Csak az ilyen ember van elkészülve az élet megpróbáltatásaira és áll készen minden eshetőségre.

Ez a kifejezés „az Isten embere" csupán Timotheus levelében szerepel az Uj-szövetségben. (1 Timoth. 6: 11; 2 Timoth. 3: 17) Mindezen esetekben összeköttetésben van Isten szavával, de a kifejezés gyakran az Ó-szövetségben fordul elő. Mindenekelőtt 5 Mózes 33: 1: „Ez pedig az áldás, mellyel megáldá Mózes, az Istennek embere az Izrael fiait, mielőtt meghalna". Az a szó, amely a Szentirásban első alkalomkor szerepel, mindig jellemző és rendszerint kulcscsul szolgál nekünk arra nézve, hogy az illető szó jelentőségét és értelmét a Szentirás más részeiben is felfogjuk. Igy itt a kifejezést Mózessel kapcsolatban találjuk. Nem az áldással, hanem az emberrel kapcsolatban. Ő az első, akit végérvényesen „Isten emberének" neveznek.

Vajjon miért alkalmazták ezt a kifejezést Mózesre? A felelet az, hogy Mózes egy különösképen való próféta volt. Neki mondotta Jehova: „Prófétát támasztok nekik, az ő attyokfiai közül, mint tégedet." (5 Mózes 18: 18) Ámbár Jézus maga volt *a* próféta, mégis az isteni leirás értelmében inkább ő volt olyan, mint Mózes, semmint Mózes lett volna hozzá hasonló, amint az ember természetszerüleg várná. Kétségtelenül azért van ez igy megállapitva, hogy Mózes mint tipus minél világosabban és tisztábban kidomborittassék.

FEL

Mózes kiválóképen az Ó-szövetség prófétája volt, épugy, amint Nóé volt a prédikátora. Igy az „Isten embere" kifejezésnek első alkalmazása őt a próféta gondolatával azonositja. Következésképen mi a próféta szó jelentősége?

A próféta szó közönséges zsidó jelentése ép annyit jelent, mint világosan beszélni, kiáltani, hirül adni valamit. A kifejezést alkalmazták minden formális jelentésre. A görög szó azonos a magyar próféta szóval, mely utóbbi nem egyéb, mint a görög szónak magyar betükkel való leirása. A szó ad litteram annyit jelent, mint valamit előre megmondani, azaz valaki előtt megjövendölni valamit. Kezdetben az Uj-Testamentom idejében kizárólag azokra vonatkozólag használták ezt a kifejezést, akik pogány orakulumokban (jósda, jóshely) működtek. Azok a gonosz szellemek, akik ily helyeken jövendőt mondottak, a legtöbb esetben érthetetlen homályossággal tették ezt; ugy, hogy a közönséges látogató nem tudta megérteni. A jövendőmondó, hogy a hallgatóknak feleletet tudjon adni, lakása előtt tolmács állott, ama függönynél, amely eltakarta a jóst a nép elől és ez a tolmács közölte az emberekkel, hogy mit mondott a jós. Ez alatt nem az értendő, hogy Isten elsajátitotta volna az ördög módszereit és eszközeit és azt használta volna az ő templomában; ellenkezőleg az ördög használta fel az isteni módszert, melyek már régen előtte léteztek. Itten csak azt akarjuk, hogy a görög szó eredeti értelmét megtaláljuk.

Az Uj-Testamentomban a próféta szó oly emberre van alkalmazva, aki Isten előtt áll, oly emberre, aki előtte beszél és igy van ez a szó összeköttetésben az „Isten emberével." A próféta szó nemcsak annyit jelent, mint valami eseményt előre megmondani, hanem előre tudtul adni, előre kihirdetni előre bejelenteni valamint az embereknek.

Vajjon hol találkozunk először a próféta szóval, kit neveztek először prófétának?

Bizonyára sokan fognak tudni erre felelni és azt fogják mondani, hogy Ábrahámot nevezték először prófétának és ezt az elnevezést nem ember, hanem maga az Isten adta. 1 Mózes 20: 7-ben az Ur azt mondja Alimeleknek: „Most azért add meg az embernek az ő feleségét, mert próféta ő és imádkozni fog éretted".

Hol vannak Ábrahám jövendőmondásai? A szó közönséges értelmében egyáltalában nem léteznek. Amde Ábrahám az Istennel járt és az Isten mellett tanuskodott. Ő általában, mint „Isten embere" volt elismerve kortársai által (1 Mózes 17: 1) oly módon, mint ahogyan a szolgát azonositják az urával. Ő Isten előtt élt, járt és beszélt: felismerte Jehovának állandó uralmát és az ő állandó felelősségét irányában.

Ő ugyanabban az értelemben volt próféta, mint Keresztelő Szent János. A mi Urunk tanuságot tesz amellett, hogy ő több volt, mint egy próféta (Máté 11: 9); ő a „magasságos Isten prófétájának" neveztetett (Luk. 1: 76) és más helyen: „Azok között, kik asszonytól születtettek, nincsen nagyobb próféta Keresztelő Jánosnál." (Lukács 7: 28) És most már vajjon hol vannak a jövendőmondásai? A szó teljes értelmében egyáltalában nem léteznek, de ő mégis ugy volt elismerve, mint az „Isten embere", mert „Jánost mindnyájan ugy tartják, mint prófétát" (Máté 21: 26); ő Isten helyett beszélt, tanuskodott, szónokolt, buzditott, egyszóval ő Istennek szócsöve volt e világon és ezen értelemben valóságos próféta volt.

Mikor Urunk Jézus Jákób kutjánál azt mondotta az asszonynak: „menj, hivd a te férjedet" és feltárta előtte azt a tényt, hogy ugy multját, mint jelen életét ismeri, az asszony ez felelte: „Uram látom, hogy Próféta vagy". (János 4: 19) Ő egyáltalán nem beszélt a jövőről, hanem csakis a jelen időről és multról. Az ő szavai bünnel vádolták őt, épugy, mint János szavai vádolták Heródest (Lukács 3: 19); ilyen értelemben Jézus is prófétának jeleztetett.

Egy másik tanulságos megvilágitás találtatik 2 Mózes 7: 1-ben. Itt Jehova Mózesnek Áronról beszélvén ezt mondja: „Áron, a te testvéred lesz a te prófétád". Más helyen ugyanaz a héber szó van használva és ugyanazok a tények és körülmények vannak felemlitve, ámbár a magyar nyelv itt egy más kifejezést használ: „Ő lévén néked szájad gyanánt". — 2 Mózes 4: 16.

Ez a szónak pontos jelentése. A „próféta" kifejezés pontosan ugyanaz, amit ugy az Ó-, mint az Uj-Testamentomban jelent. Próféta volt az, aki Isten helyett beszélt, bizonyságot tett Istenről, akit a nép ugy ismert el, mint olyan embert, akit az Isten hivott, akit az Isten minősitett, akit az Isten küldött el, hogy szószólója legyen a világon. Azért volt ő az „Isten embere".

Mint lehet képesitve?

Avégből, hogy valaki másnak szószólója legyen, bizonyos képességekkel, vagy kellékekkel kell birnia. Ha valakinek egy küldöttséget kell kiküldenie avégből, hogy az egy bizonyos személy, vagy csoport nevében beszéljen, akkor erre a célra egy szószólóra van szükség és vigyáznia kell, hogy az ő szószólója tökéletesen megértse, amit ő neki mondani akar, s hogy a szószóló pontosan akkép hajtsa végre, amint az ő megbizója azt óhajtja. Más szóval: a képviselőnek vagy a szószólónak szavak által kioktatva kell lennie, annak a szellemével és lelkesedésével telve, aki őt kiküldi, vagy megbizza.

De vajjon hogyan lehet egy ember arra minősitve, hogy Isten helyett beszélhessen? Ha Mózes negyedik könyvét fellapozzuk (11. rész), megtaláljuk Istennek saját válaszát e kérdésre. Isten parancsot adott ki Mózesnek, hogy válasszon ki 70 embert, kik segitségül legyenek a nép terhének hordozásában. Isten mondja, hogy az ő Szellemét adja segitségül (16, 17 vers) és igy olvassuk: „Akkor az Ur leszálla felhőben és szóla néki és elszakaszta abból a lélekből, mely vala őbenne és helyhezteté a hetven vén férfiakban; mikor pedig megnyugodott volna ő rajtok a lélek, prófétálának akkor és nem többé (t. i. mig a kellő idő el nem érkezett). Elmaradának pedig két férfiak a

FEL

táborban, egyiknek neve Edád és a másiknak neve Médád és ezeken is megnyugodt vala a lélek: mert azok is valának a béiratott hetven vének közül valók, de nem mentek vala a sátorba: és prófétálni fogának ők is a táborban és ezt egy ifju megjelenté Mózesnek... és monda: Uram, Mózes tiltsd meg őket! Kinek felele Mózes: avagy én érettem irigykedel-é? Vajha az Urnak minden népe próféták volnának és adná az Úr az ő lelkét (szellemét) ő beléjek!"

Nyilvánvaló tehát, hogy a próféta oly ember volt, akibe Isten a maga Szellemét helyezte és akit ily módon az Isten kioktatott azon célból, hogy ő róla tanuskodjanak.

Továbbá próféta volt az, aki előtt az Úr maga tette magát ismertté: „Halljátok meg most az én beszédeimet: ha valaki az Úr prófétája leend tiközöttetek, én megjelenek annak látásban". (4 Mózes 12: 6) A próféta tehát ugy volt ismeretes, min egy „szellem embere". — Hozseás 9: 7.

Más helyen ez van irva: „Mindazáltal sok esztendeig vártad és intetted őket a Te Szellemeddel prófétáid által". (Nehemiás 9: 30; 2 Krónika 36: 12) Tehát az Úr volt, aki az ő szószólója által beszélt, ő volt az, aki engedetlen népével szemben tanuskodott az ő prófétái által beszélvén, ő volt az, aki azt mondta Ezékielnek: „Embernek fia, őrállóul adtalak én téged Izrael házának; halld meg azért az én számból az én beszédemet és intsd meg őket az én nevemben." (Ezékiel 3: 17) Jehova volt, aki ezt mondotta Jeremiásnak: „Előttem állasz és ha elválasztod a jót a hitványtól, olyan leszesz, mint az én szám." — Jeremiás 15: 19.

A prófétákra vonatkozólag továbbá azt kell megjegyeznünk, hogy rájuk vonatkozólag eredetileg a törvényben nem volt intézkedés. Minden más hivatal meg volt állapitva s kötelezettségei meg voltak határozva. Azok a személyek, akiknek ezeket a kötelezettségeket teljesiteni kellett, meg voltak jelölve, még azok is, akiknek a sátor legparányibb részeit kellett gondozniok, el egészen a favágókig, vagy a vizmerőkig. A prófétákra vonatkozólag azonban semmiféle hely sem volt megnevezve. És amikor Izrael megindult Isten parancsai teljesitésének utján, amikor hüségesen tanuságot tettek a rájuk bizott hit mellett, nem volt semmi szükségük prófétákra avégből, hogy felemelkedjenek.

Ámde a papi rend abban az időben is ugyanazt tette, amit a papi rend általában mindig tenni szokott tekintet nélkül arra, hogy igaz, vagy hamis vallásról van-e szó. Az emberek elfajult hajlamai mindig vonzódtak aziránt, hogy a vallás által nyujtott befolyást és előnyös helyzetet önző céljaikra használják fel. Izrael papjai sem képeztek ez alól kivételt. Ők sem tévesztették el szem elől a célt és gyakran átengedték magukat az eszközöknek. Rövid idő alatt ellentétekbe sodortatták magukat. ugy az áldozatok kiosztásának helyes módja, valamint különböző kötelezettségeik végzése tekintetében. Ezért keltek fel a próféták és az ő tanuságtételüknek állandó témája a hivatásos papok hibáinak leleplezése volt. Ennek irott tanubizonysága nem egy esetben vonatkozik erre, ezt mondván: Irgalmasságot kivánok én tőled és nem áldozatot." — Hozseás 6: 5, 6; Máté 9: 13; 12: 17; 1 Sámuel 15: 22; Prédikátor 5: 1, 2; Mikeás 6: 6, 8: Ézsaiás 1: 11-20; Zsoltár 50: 8, 9, 11, 16; 1 Mózes 6: 20; 7: 21; Ámos 5: 21, 22.

Ebből kifolyólag Isten prófétákat támasztott nekik és mindezen okból a próféták a papi osztály ellenségeinek tekintettek. Ugy lészen mindazokkal, akik Istennek hüséges szócsövei: ők az emberek ellenségeiként kell megjelenjenek. Ez másként nem lehetséges; mert Jehova gondolatai nem az emberek gondolatai, sem az Ő utai, az ember utai. — Ézsaiás 55: 8.

Épen ezért lehetetlenség, hogy valaki Isten mellett igaz tanuságot tegyen anélkül, hogy ne legyen az ember ellenségének tekintve. Ez a tény világosan meg van állapitva Jeremiás jövendőmondásának nyilt szavaiban: „Te azért övezd meg magadat és felkelvén mondd meg nékik azokat, melyeket én néked parancsolok; ne félj tőlük, hogy téged előtted el ne veszesselek. Most imé én ma tettelek téged erős várossá és vasoszloppá és ércbástyává mind az egész földön és a Juda királyai ellen, az ő fejedelmei ellen, az ő papjai ellen és a föld népe ellen. Akik viaskodnak te ellened. de meg nem győznek téged, mert te veled vagyok én, azt mondja az Úr, hogy megszabaditsalak téged." — Jeremiás 1: 17, 19.

A próféták seholsem voltak népszerüek. És a fenti bizonyiték rámutat arra, hogy miért nem voltak népszerüek. Ha valaki az egész ország, a királyok, a fejedelmek, papok és a nép ellen beszél, ép oly népszerü kell legyen, mint egy bűzös állat. A prófétáknak olyan embereknek kell lenniök, akik semmi veszélytől sem ijednek meg. Nem kell lekicsinyléstől tartaniok. Nem szabad tulságosan kényesnek lenniök saját hirnevük tekintetében. Sohasem szabad az árral uszniok. Utjuk sohasem lehet könnyü és sima. Sohasem kereshetik a sikert. A népszerüséget sem tekinthetik céljaiknak. Az ő sikerüknek mértéke Isten iránti hüségüknek mértéke volt, akinek tolmácsul szolgáltak.

Ők eredményeiket nem tudták megmérni, amint az ő bizonyságuk el lett fogadva. Ők sohasem tekintették az emberek félelmét, nem nem vezéreltették magukat az ember jutalmától. Ők kifejezetten az Isten emberei voltak és csakis Istent féltek s csak az ő megelégedését keresték.

És ez a tanuságtételnek fontos láncszeme: pontosan ez a mi helyzetünk a világban ma itten. Bizonyos értelemben a Biblia Istennek prófétája, mert a Biblia tartalmazza a jelen idő teljes prófétai feltárását és mi abban a mértékben teszünk tanuságtételt Istenről, amint birjuk az ő szavát. A mi Urunk Jézus utolsó szavai századokon át visszhangoznak: „Bizonyságot fogtok tenni énrólam". (Cselekedet 1: 8) Amikor ezeket a szavakat kimondotta, közvetlenül azután a mennyekbe szállt és többé nem volt látható. Igy az ő utolsó tanitása ez volt: „Bizonyságot fogtok tenni én rólam." Ez mutatja, hogy ma az Úr népe az ő szócsöve, azalatt az idő alatt, amig ő hallgat.

FEL

De az Úr Isten hallgat, közel van az idő, amikor megint beszélni fog a mennyekből. — Zsoltár 50: 1-3, 83: 2.

Jegyezzük meg azt a hangsulyt, amely e tényen nyugszik, amikor Pál felkelt és mint apostol elküldetett. Az ő megbizatása ez volt: „Most lészesz néki tanubizonyság minden embereknél azok felől, melyeket láttál és hallottál." (Cselekedetek 22: 15) Továbbá ezalatt az idő alatt az Úr ezt mondta neki: „Azért jelentettem meg magamat néked, hogy téged szolgává és bizonysággá tennélek. (Cselekedetek 26: 16) Péter is ugy beszélt magáról: „ki övelek együtt egyházi szolga vagyok és Krisztus szenvedéseinek bizonysága." — 1 Péter 5: 1.

Ámde csak egy valaki van, akit valódi tanubizonyságnak lehet nevezni. (Jelenések 1: 5) Mi lehetünk tanuk, de egyedül az Úr nevezhető, mint abszolut hűséges tanu. Ebben ugyanugy, mint mindenben, neki előnye van. (Kolossé 1: 18) Amikor Jézus Pilátus előtt állott, ezt mondotta: „Én azért jöttem és azért születtem e világra, hogy az igazságról bizonyságot tegyek". És a tények elferditése nélkül mondhatjuk: e célból van nekünk uj teremtményeknek uj életünk és azért tartatunk mi e világon, hogy bizonyságot tegyünk az igazságról. Ez a mi megbizatásunk, a mi müvünk, a mi hivatásunk, a mi kötelességünk, hogy bizonyságot tegyünk az igazságról, azaz Krisztus Jézusról, aki maga az igazság, az élő tanu (János 14: 6) és az Ige, mely az igazság — az irott Ige. — János 17: 17.

Mi azért vagyunk, hogy tanui legyünk neki. Ez azt jelenti, hogy mi egy személy mellett tanuskodunk; nem csupán egy hitért, vagy elméletért, vagy éppen a Szentirás értelmezésének valamely rendszeréért, hanem Ő érette, az élő, a keresztrefeszitett, a feltámadott Megváltóért, aki eljön uralkodni. „Ti bizonyságot fogtok tenni én rólam."

Az evangelium nem egyéb, mint a Megváltóról szóló jó hir. Nem az a mi megbizatásunk, hogy elfogadtassuk az evangeliumot minden teremtménnyel, hanem, hogy azt prédikáljuk minden teremtménynek. (Máté 28: 19) Ez a bizonyságtétel változtathatlan kell hogy legyen. Ez a bizonyságtétel azonos minden országra nézve, minden időszakra nézve és minden emberi feltételre nézve. Mert az Úr állapitja meg a bizonyságtétel köreit, ezeket a koncentrikus köröket. Ezeknek elseje volt a legbelső kör, „Jeruzsálem és egész Judea"; ez volt az a hely, ahol a nép birtokában volt a Biblia és igyekeztek azt megismerni. Itt volt a templom és a nép itt igyekezett Istenhez közeledni. Ámbátor, hogy ez csak ajkaikkal történt és nem szivükkel. Ez volt a vallásosságnak a köre. A bizonyságtétel következő köre elég nagy volt, hogy magába foglalja „Samariát". A samaritánusokról irva van, hogy „jóllehet tisztelik vala az Urat, de mindazáltal az ő isteneiknek is szolgáltak vala". (2 Királyik 17: 33) Ők ismerték Jehovát és hatalmát, de nem mentek Jeruzsálembe, hogy neki szolgáljanak és ez politikai okokból történt. Ily módon ez volt a romlott valásosság köre.

Ezenkivül volt egy további kör: „a széles világ." Ez a vallásnélküliségnek, vagy a hamis vallásnak a birodalma volt. De meg kell jegyezni, hogy nem ugy áll a dolog, mintha külön bizonyság lett volna e területek egyike és más bizonyság e területek másika számára. Nem: mindannyiuk számára egy bizonyság volt; egyazon bizonyság a vallás területe, ugyanaz a romlott, vagy hitetlen vallás területe és ugyanaz a vallástalanság, vagy hamis vallás területe számára. „Ti tanubizonyságot fogtok tenni én rólam."

Hála Istennek, ugyanaz az igéretünk van, ami Jeremiásnak volt. Az Úr megigérte, hogy vele lesz és ezért neki nem kellett félnie a királyoktól, fejedelmektől, papoktól, vagy a néptől. Meg akarták őt ölni; megpróbálták őt a börtönbe vetni, a tömlöcbe, amit meg is tettek — „de az Úr vele volt és megszabaditá őt." (Jeremiás 1: 19) Ez volt a kegyes igéret. És vajjon ma a bizonyságtevők nem birják-e ugyanezt az igéretet Uruktól? Önekik elrendelték, hogy elmenjenek az egész világba, hirdetvén a jó hirt minden teremtménynek és: „Tanitván, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek és ime én veletek vagyok (minden napon) e világ végezetéig." — Máté 28: 20.

Az igazi protestansok

Sajátságos ugyan ezt mondani, de az a szó, amely az Úr népének a világban elfoglalt helyzetét és munkáját a legkifejezőbben világitja meg, a protestans szó. Az első szótag „pro", azonos a próféta szó első szótagjával, annyit jelent, mint elő, vagy előre, ép, mint a pro a próféta szóban. A testes szó latinul annyit jelent, mint tanu és a testans annyit jelent, mint tanuskodó. Ugyanezek az elemek szerepelnek az angol testifly és testimony szóban. Éppen ezért valódi protestans az, aki az Isten ért tanuskodik. Ő Isten ért (mellett) és mind az ellen tanuskodik, amit az Isten az ő szavával rossznak és neki nemtetszőnek minősitett. Az, aki igy tanuskodik, Isten protestálója, vagy tanuja, Isten prófétája, Istennek tolmácsa, „Istennek embere". Ő nem zugolódik és nem dörmög személyes elégedetlenség, vagy kielégitetlenség miatt, hanem ő protestál, azaz tanuskodik azért, mert ő birja az Isten üzenetét és ennek következtében fel van hatalmazva annak a kijelentésére: „Akinél pedig az én igém van, beszélje az én igémet igazán." — Jeremiás 23: 28.

Aki csupán Róma ellen protestál s más ellen nem, ezt személyes ellenszenv következtében teheti. Amellett nem szabad teljesen elfejteni, ami ellentétben áll Krisztus határozott parancsával, legyen az mi bennünk, vagy másban.

Sok cim szerepel a keresztyénségben; ámde azok nem az Isten által adott elnevezések. Mi könnyen nevezzük magunkat „keresztyéneknek", ámde ez nem az igazi megkülönböztető neve az Úr népének. Az Irásban csak három helyen szerepel, ahol ők keresztyéneknek vannak nevezve, de nem az Úr nevezi őket annak. Egy helyen azt olvashatjuk, hogy a tanitványok „legelőször is Antiochiában neveztettek keresztyéneknek" (Csele-

FEL

kedetek 11: 26); más alkalommal a kifejezés ugy szerepel, mint szemrehányás Agrippa részéről: „Közel még elhiteted magad, hogy én is keresztyénné legyek." (Cselekedetek 26: 28) Mig egy harmadik helyen Szent Péter buzditja azokat, akik mint keresztyének szenvednek. (1 Péter 4: 16) Ez a szó volt az alapja az eredeti vádnak az ősi egyházzal szemben és később az aktuális vádban a vádiratban használt kifejezés. A Néró alatt történt üldöztetések közepette a hivők ezt a kiáltást hallották: „Keresztyének, az oroszlánok elé". Igy „ha valaki mint keresztyén szenved, ne szégyelje." A szemrehányás és guny szava volt ez, amelyben Isten népét mások részesitették.

Van azonban két szó, amelyet az Uj-testamentom görög szövege használ, amely szavak e jelentéssel hasonlatosak. Egyik közülök annyit jelent, mint **prófétának lenni és a másik: tanu** lenni, próféták, martyrok; tomácsok és tanuk. Ezek együttvéve több mint nyolcvanszor fordulnak elő avégből, hogy Isten népét jellemezzék. És e két eszme mindenike kombinálva van a „protestans" szóban. E kifejezés nem a reformációval kezdődött. Legalább is olyan régi, mint a negyedik század, mert megtalálható már Jeromosnak latin Vulgatájában, amely Krisztus után 385-ben készült forditás. Ott található minden latin nyelvü katólikus bibliában 2 Kronikák 24: 19: „És külde az Ur hozzájuk prófétákat, hogy az által magához hivatná őket, kik **bizonyságot tevének** nékik (ellenük)*; de ugyan nem fogadták." (Angol forditás.)Ez a szó, amellyel ez értelmet kifejezzük: bizonyságot tenni ellenük — protestantes; más szavakkal ők protestáltak az ő szemük előtt. Ily módon a protestans szó azonos Jehova régi prófétáival, akik avégből küldettek, hogy bizonyságot tegyenek Ő róla, akkor, amidőn sokan voltak, akik Isten ellen tanuskodtak.

Lássuk végül, miként van ez a kifejezés összeköttetésben az „Isten emberével". Az Isten embere volt a neve az Ó-testamentom idejében annak a prófétának, akit az Isten küldött és az Isten irányitott. A többi emberek önmagukért voltak s ők magukért éltek, de ez az egy Istenért volt és Istenért munkálkodott. Az összes biblia történeti könyvekben ez a kifejezés emlittetik. Ez a jelentése annak a kifejezésnek, amely a Timoteushoz szóló levelekben találtatik.

Most már ki vagyunk oktatva arra nézve, hogy megérthetjük, miért használják ezt a kifejezést Timotheussal kapcsolatban. Valaki hogyan képesittetik, mint Isten tolmácsa vagy szócsöve? Ha mi hűséges tanui vagyunk Istennek, honnan tudhatjuk mi, hogy az Isten mit akarna, hogy szóljunk? Melyik az a hit, (v. bizonyság) melyet akarna, hogy tanusitsunk? Csupán az **igazság szava**. Ez az oka annak, hogy ez a kifejezés „Isten embere" azonos viszonyban áll e kijelentéssel: „A teljes Irás Istentől ihletett és hasznos a tanitásra, a feddésre, a megjobbitásra, az igazságban való nevelésre". És vajjon a Szentirás ihletésére nézve miért vette Isten azt a fáradtságot? S mily célból hasznosak? Azért, hogy az Istennek tolmácsa vagy a szócsöve legyen a legjobban oktatott, a legtökéletesebben felkészült és elkészitett ember.

Most már láthatjuk, hogy az „Isten embere", aki az Igét szivébe rejti, hasonló egy hajóhoz, amely minden eshetőségre fel van készülve. Csakis ő és egyedül ő van felkészülve és berendezve minden veszdelemmel szemben, amelyek történhetnek az utolsó napokban, melyek a fejezet előző verseiben emlittetnek. — 1 Timotheus 3: 1-9.

És vajjon ez a kifejezés „Isten embere" miért van kapcsolatban Timotheussal? Mert ő az, aki már fiatalsága óta ismeri a Szentirást. Csakis azok, akik megtanulták a Szentirást és akik biztositva vannak azáltal (2 Timotheus 3: 14) alkalmasak arra, hogy Istennek tolmácsai lehessenek és csak ők tudhatják, hogy mit akar az Isten nekik mondani. Ha mi Isten tanui akarunk lenni, akkor meg kell tanulnunk Isten szavának tanitását, oly módon, hogy mások, akik bennünket látni és hallani fognak, felismerjék, hogy mi Jézussal voltunk és felismerjenek bennünket, mint Isten embereit. Ha valaki emberek könyveit tanulmányozza, az „emberek embere" lehet, ámde csakis az lehet az Isten embere, aki az Isten könyvét tanulmányozza. Ez bizonyára nem azt jelenti, hogy mi visszautasitsuk azok segitségét, akiknek álláspontja Isten szavával összhangban van. Timotheusnak is volt segitsége az ő öreg anyjától, nagyanyjától és később Pál apostoltól.

„Továbbá a sáfárokban az kivántatik meg, hogy minden hűnek találtassék." (1 Korinthus 4: 2) A hűség az egyetlen mérték, amely igénybe fog vétetni a mi itéletünkre, midőn Krisztus itélőszéke előtt fogunk állani avégből, hogy mint az ő saját szolgái számot adjunk. Senkinek sem fogják mondani, hogy „jó és sikeres", hanem jó és **hű** szolga. Még ez a hűségesség sem lehet oly gyönyörü és ésszerü, mint aminő a mi Mesterünkké volt: de ő ezt annak dacára hűségesnek nevezi.

Népszerüség nem a mi célunk; hogy sikert érjünk el, nem a mi reménységünk. Nem arra a célra vezettetünk, hogy látható eredményeink legyenek: mi arra vagyunk hivatva, hogy bizonyságtételünkben hüek legyünk, tekintetnélkül sőt ellene annak, hogy mi az eredmény. Hogyha bennünket a hűség vezet, ez a mi valóságos sikerünk.

Az apostol megbizatása Timotheushoz: „Ezt, ha az atyafiaknak elébe adod, a Jézus Krisztus szolgája lészesz." (1 Timotheus 4: 6) Bármik is voltak „ezek a dolgok", Timotheus szolgálatának a próbái voltak ezek. Mik voltak azok? Ezt a megelőző szavak jelezték. „A Szent Szellem pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időkben elszakadnak némelyek a hittől, kik hihető lelkekhez (a bukott angyalok, kik a levegő égben vannak) és ördögi tudományhoz („nem fogtok meghalni, hanem olyanok lesztek, mint az Isten") figyelmeznek és olyanokhoz, kik képmutatás által szólnak hamiságot; kiknek lelkiismeretük megbélyegeztetett, kik meg-

*) Latinból olvasva: Mittebatque eis prophetas ut reverterentur ad Dominum, quos PROTESTANTES, illi audire nolebant.

FEL

tiltják a házasságot és különféle eledeleknek megételeket."

Miután mindezek az elvek megtalálhatók a római vallásban, hiba volna feltenni, hogy azok máshol sehol sincsenek. Megtiltani valamit, amit a Biblia nem tilt meg, azt parancsolni, hogy valaki tartózkodjék attól, amit nem tilt a Biblia és mindezeket ugy tenni, mintha azok a vallásos parancsok természetében rejlenének, ugyanolyan veszélyes ebből a szempontból, mint az az állásfoglalás, amit Róma elfoglal.

Összefoglalván az összes bizonyságok láncszemeit, melyek előbb ki lettek fejtve, megállapithatjuk: (1) az „Isten embere" próféta volt; (2) a próféta egy tolmács volt; (3) a prófétának kötelessége és hivatala az volt és ma is az, ami végből Isten őt küldötte; (4) hogy az ő kötelességével szemben való szükséges képességei Isten szellemétől és Isten szavaitól állanak.

Szükség, hogy ez legyen legfőbb vágyunk, hogy az igazság szelleme legyen a mi szivünkben, hogy hüséges tanui legyünk Istennek s hüséges tanuk mindazon okok ellen, melyek jelenben vallási, kereskedelmi és politikai korrupciát (romlottság) idéznek elő. De ebben a mozgalomban részt venni ok nélkül, nem fog használni. A gonosznak gyülölését, ha az nem istenfélelemben gyökeredzik, nem fogadja el az Úr. — Példabeszédek 8: 13.

AZ UJ TEREMTÉS

(Folytatás)

(Rend és fegyelem az uj teremtésben c. tanulmány)

85. Noha kivánatos, hogy mindenki elhatározásra jusson „a maga elméjében", okos dolog-e azt várni és azt követelni, hogy mindenki egyformán gondolkodjék?

„Minden ember a maga értelme felől bizonyos legyen." (Rom. 14, 5.)

Aki világoson gondolkozik, annak szükségletet és élvezetet képez, ahol csak lehet, az igazság minden egyes vonásában tiszta elhatározáshoz jutni. És ilymódon, az apostol előadása szerint, e cél elérése végett, a kiválasztás minden tagjának önmagának kell küzdenie. De téves, habár nagyon elterjedt nézet, hogy arra törekszünk, hogy az, ami az egyesre áll, az az egész gyülekezet minden tagjánál érvényre juttassék, vagy más szavakkal, hogy egy egész gyülekezet egyénenként, egyazon feltevésekből, egyazon következtetésekre jusson és hogy az Úr szava ugy az egyiktől, mint a másiktól, változatlanul, egyformán értessék. Természetesen azt *kivánjuk*, és azt joggal, hogy valamennyien egyenlően lássunk; de ésszerütlen azt várni, hogy ez az eset fog bekövetkezni, mert bukásunkkal valamennyien a test és a szellem tökéletességétől eltértünk és pedig különböző irányban, ami annak észleléséből kitünik, hogy a felfogásik különbözők ott, hol többen vannak együtt. A nevelés különbözősége, valamint a müveltségi fok is neheziti és akadályozza a vélemény teljes egyöntetüségét.

De nem kivánja-é az apostol, hogy mi mindnyájan azon érzületüek legyünk? Nem mondja-é, hogy valamennyien Isten által fogunk tanittatni ugy, hogy valamennyien az egészséges érzület szellemét kapiuk? Nem buzdit-e minket arra, hogy reméljük, hogy a kegyelemben és belátásban növekedni fogunk? Nem int-e minket, hogy egymást fe'építsük a mi legszentebb hitünkben?

86. Hogyan egyeztethető össze ez a nézet az apostol buzdításával, hogy egyet akarjunk?

Igaz, ez igy van. De másrészt az apostol nem mondja, hogy ezen dolgok egy összejövetel folyamán fognak eléretni. Isten népénél nem csak különféleképpen kifejlődött érzékek, a tapasztalat különbsége, különböző nevelés és müveltség található fel, hanem az ujteremtések korkülönbségei is léteznek, amennyiben egyesek még kis gyermekek Jézus Krisztusban, mig mások már ifjak, vagy érett emberek. Ezért nem szabad csodálkoznunk, hogy egyesek lassabban haladnak előre az értelem utján, mint mások és azért több időre van szükségük, mig egy teljes meggyőződésre jutnak saját értelmük szerint, egyes „Isten mélységeire" vonatkozólag. Először az alapelveket kell felfogniok: hogy valamennyien bünösök vagyunk; hogy Jézus Krisztus minket megváltott emberi élete odaadása árán; hogy most Krisztus iskolájában vagyunk, hogy kiképeztessünk és képesekké tétessünk Isten országában a kormányzó tevékenységek ellátására; hogy senki se léphet ezen iskolába, *ha nem adta mindenét oda az Urnak*. Ezen dolgokat mindenkinek látnia és hinnie kell, hogyha azt akarja, hogy az ujteremtésben legalább, mint csecsemő, elismertessék. De nekünk valamennyiünknek egyiknek a másiknak türelmére van szükségünk, békeszeretetre, minden egyesnek sajátságaival szemben, szeretetre a testvérek iránt, amely szeretet a lélek minden kegyadományát gyarapitja és a teljes mértékhez közelebb és közelebb hozza.

87. Tanulmányozó üléseken a rend fentartása céljából kihez kell egyedül kérdéseket és megjegyzéseket intézni?

Minthogy igy van, legjobb, ha valamennyi kérdés, felelet és észrevétel a kontradiktorius összejövetelekben a vezetőhöz intéztetik, minthogy valamennyi jelenlevőnek (és nem az egyiknek vagy a jelenlevők egyrészének) kell hasznot hoznia. A vezetőre legyen bizva, hogy a szónokot felszólithassa, hogy maga beszéljen az összegyültekhez. Aki a dolgát megmondta, hallgassa meg nyugodtan a többieket és ne gondolja, hogy neki mindenre válaszolni kell és véleményét még egyszer kell nyilvánitania. Bizni kell az Urban, hogy az ügyet úgy fogja vezetni és intézni, hogy nyilvánvaló lesz,

FEL

hogy mi az igaz és helyes. Senkinek sem kellene azt akarnia, hogy mindenkit arra kényszeritsen, hogy minden egyes részletben pontosan ép úgy lássonmint ő, vagy mint a többség lát. „A lényegesben egységesen, a lényegtelenben békésen" legyen a jelszó.

88. Míg egyfelől a tudás egysége kivánatos, mi fontosabb még ennél is?

Mindazonáltal teljesen egyetértünk azzal, hogy az igazság minden vonásának megvan a fontossága. hogy a legkisebb tévedés is kártékony és hogy Isten népének imádkoznia és küzdenie kellene, hogy a felismerésben egységes legyen. De azt nem remélhetjük, hogy ezen egységet erőszakkal elérjük. Egység az alapvető felfogásokban, ez a lényeges; ahol ez fenn áll, ott bizhatunk az Urban, hogy lépésről-lépésre, mint az mindeniknek szükséges, valamennyiünket tovább fog vezetni. E részben Isten nyájának vezetői különös bölcsességet, szeretetet, szilárdságot és világosságot szükségelnek, hogy a vitának összefoglalása, az Irás gondolatát érthetően visszaadja és mindenkit Isten igéjének áldásos befolyása alatt hagyjon. Ezen összefoglalás legyen mindenkor világos és szeretet teljes és sohasem dogmatikus, kivéve, hogyha a hit alapjairól van szó.

89. A temetések rendezését illetően mi az általános utasitás?

Temetések.

Temetések alkalmával, midőn a jelenlevők többé-kevésbbé ünnepélyes hangulatban vannak, a vérző szív, a kisirt szem, a gyász-öltöny stb. arról beszél, hogy a halál az embernek nem barátja, hanem ellensége. Ily alkalmak tehát kitünően alkalmasak az igazság előadására és azokat fel is kellene használni. Sokan a most érdekeltek közül először egy temetésnél hallottak világosan a jelenlegi igazságról beszélni. Mert nehányan oly nagyon tele vannak előitélettel, vagy annyira félnek barátaik gunyolodásától és ellentállásától, hogy ezért sem vesznek részt az érdekelteknek egy közönséges istentiszteletén, ezért kellene ily alkalmakat oly teljesen kihasználni, amennyire csak lehet. Ha a halott egy hivő volt, családja pedig az igazságnak ellensége, haldokolva kellett nyilvánitania azon kivánságát, hogy egy az igazság hivei közül tartsa halotti beszédét. Egy gyermek halálánál, ha nem mind a két szülő az igazságból volt, az atyának álláspontja határoz anélkül, hogy megrövidetené a feleség azon jogát, hogy kivánságait kifejezze. Ezekkel a kivánságokkal a férjnek számolnia kellene, amennyiben azon felelősség megsértése nélkül teheti, amellyel Isten előtt, mint a család feje tartozik.

90. Kik a legalkalmasabbak temetési szolgálat vezetésére? és ha senki ilyen nincs, kitejtheti-e alkalmasan akármelyik testvér, vagy nővér is a halálról való igazságot s a jövőre vonatkozó reményeinket?

Nem egy kis gyülekezetben találunk testvéreket, akik igenis képesek arra, hogy egy érdekes és hatásos temetési beszédet tartsanak. Ott, ahol egy ilyen testvér hiányzik, a következő tanácsok szivesen látott szolgálatot teljesitenek.

A testvérnek, aki a temetési beszédet tartja. nem kell az elhunyt közeli rokonának lennie. Ahol azonban egy más hiányzik, nem látunk semmi illetlent abban. hogy azt az atya, a fiu, vagy a férj megtegye. Hacsak a szónok nem képes nyilvános beszédekre és nem teljesen ura a tárgyának, jól fog tenni, ha a lent előadott gondolatokból nehányat elsajátit, azokat leirja és aztán a gyászoló gyülekezet előtt felolvassa. Hogy ez hatásos, megfelelő formában történjék, a másolatot szép kézirással. vagy irógéppel kellene megtenni és előzőleg többizben hangosan elolvasni. Az ellen sem lenne semmi kifogásunk, ha testvér hiányában egy alkalmas nővér olvasná fel ezt a beszédet, de viseljen ez alkalommal egy alkalmas fejrevalót. A tanácsunk egy az igazságban elhunyt testvérre vonatkozik.

91. Miféle ajánlások vannak ilyen szolgálat rendjére nézve?

1. Az első legyen egy alkalmas éneknek elénekelése („Örök szikla. stb., „Közelebb hozzád Uram". „Feltámadni. igen feltámadni fogsz te", vagy más ilyent.) Az ének legyen csendes és inkább lassu.

2. Ha az elhunyt hozzátartozói közt valamelv névleges egyház tagjai vannak és kivánják. hogy papiuk is részt vegyen az ünnepségen, ez mindjárt az ének után, nehány iráshelyet adhat elő. amely a feltámadásra vonatkozással van. vagy egy imát adhat elő. vagy mindkettőt. Ahol ilyen kivánságot nyilvánitottak. kezdje meg a testvér az ének után

temetési beszédét.

92. Röviden fejtsd ki egy temetési beszéd természetét és célját?

Kedves barátaim! Mi itt összegyülekeztünk. hogy barátunknak és testvérünknek az utolsó tiszteletet megadjuk. mielőtt azt. ami belőle megmaradt. a földnek ölébe. a port a porba temetjük. Ha nincs is semmi a világon annyira általánosan elterjedve. mint a meghalás és a mi azt megelőzi. a betegség. fájdalom és bánat. azért nekünk. mint értelemmel megajándékozott lényeknek lehetetlen. hogy a szeretet, barátság és család kötelékeinek ezen fájdalmas szétszakitásához hozzászokjunk. Bármennyi balzsamot teszünk is a sebre. az fájdalmas marad. habár. amint az apostol mondja: mint keresztények nem gyászolunk úgy. mint mások. kiknek reménységük nincsen. Mi volna ma alkalmasabb az elmélkedésre. mint épen ezen jóreménység. amelyet nekünk mint a gileádi balzsamot az evangélium nyujt. amely jobban. mint minden más. alkalmas a földi bai megvigasztalására. De mielőtt a reménvre fordithatnók tekintetünket. amelvet nekünk az Irás adott. a reménvre a halottak feltámadása és egy sokkal szerencsésebb körülmények közti jövendő élet tekintetében, egészen természetszerüen azon kérdéssel találkozunk: „Miért van szükségünk ilyen reménvre? Miért nem leszünk inkább megóva a haláltól, ahelyett, hogy minket egy feltámadás utáni élettel vigasztalnak? Miért ad nekünk Isten csak nehány napnyi, vagy

FEL

óvnyi létet és ahhoz még tele fáradsággal és munkával? Miért nem leszünk akkor elragadva, mint a fü, mely elszárad? Miért lesznek a sziv kötelékei elszakitva és a családi viszonyok megzavarva, nemzedékünk ezen nagy ellensége, a halál által, amely 6000 év óta mindenkit utolért, becslések szerint 25—50 milliárdot számláló embert, ami test szerinti testvéreinket, mint Ádám utódait?

Gondolkozó egyénekre alig van érdekesebb kérdés ennél. A hitetlenség azt állitja, hogy mivel csak a legmagasabban állók vagyunk az állatok között, úgy születünk, élünk és halunk meg, mint ezek és nincs mit remélnünk egy jövendő élettől. Borzadva ezen gondolattól és nem lévén képesek ennek ellenkezőjét bebizonyitani, mint Isten gyermekei szivből hálásak vagyunk, hogy a mi Atyánknak szavát hallottuk, amely nekünk a békét megadja Jézus Krisztus, a mi Urunk által. A béke üzenet, melyet drága Megváltónk utódainak ad, nem tagadja a baj, bánat és halál ténylegességét. Az Úr kijelenti: „Én vagyok a feltámadás és az élet" és „mindazok, kik a sirokban vannak, hallani fogják szavát és előjönnek." Oh mily jóleső ez a kijelentés, a hitetlenség állitásával szemben. Ez reményt ad nekünk és a remény békét hoz és pedig annál inkább, mentől inkább megismerjük az Atyát és a Fiut, mennél inkább bizunk abban, akinek szavait hallottuk és aki az Atyának kegyelmi szándékait megvalósitja.

Ha azonban Isten mégis elhatározta, hogy a holtakat feltámasztja és minket ezen szándéka tudtul adásával vigasztal és nekünk örömet okoz, miért pusztitja el először az embereket és miért hagyja őket csak később ujra eljönni, amint Dávid Zsolt. 90-ben mondja? Miért nem hagyja meg az életben? Miért nem akadályozza meg a halált és kisérő jelenségeit (bánatot és bajt)? Ezen kérdésekre az Irásnak és csakis az Irásnak van felelete. Ez egyedül hoz világosságot ezen dologban. Elbeszéli, hogy Isten az embert eredetileg tökéletesnek teremtette saját képmására, hogy azonban első szüleink engedetlenségük folytán ezen Istenhez való hasonlóságtól elestek és bünük miatt a büntetést el kellett szenvedniök, amely büntetés a halál, hogy az egész nemzetség ezen átkot, amely Ádám fölött mondatott ki, örökölte. A bün nemzetségről-nemzetségre gyarapodott és igy gyarapitotta a betegséget és a szenvedést és siettette mindinkább a halált.

Mi mindnyájan egyszer tévesen arra tanittattunk, hogy Ádám bünéért a büntetés örökös szenvedés, hogy az egész emberiség ezen borzasztó büntetést örökölte és hogy csak azok menekülhetnek meg tőle, akik Jézus tanitványai lesznek. De hála Istennek kedves barátaim, az Irás nem tud semmit Istennek egy ilyen oktalan, igazságtalan és szeretet nélküli tervéről. Az Irás ellenkezőleg egészen félreérthetetlenül azt tanitja, hogy a halál a bünnek zsoldja és hogy az örökélet Istennek egy adománya, amelyben csak azok részesülnek, akik Isten szeretett Fiával egyek lesznek. Minthogy tehát a gonoszak nem nyernek örök életet, nem is szenvedhetnek örökké. Az Irás inkább kijelenti: „a gonoszokat az Úr mind elveszti." — Zsolt. 145, 20.

Figyeljétek meg, mily világosan közölve lett ez Ádámmal, amidőn próbára tétetett. Ezen esemény elbeszélésétől kell elvárnunk, hogy nekünk felvilágositást adjon arról, hogy mi az engedetlenségnek büntetése. Ezen elbeszélésből tudjuk meg, hogy Isten az életfájának gyümölcsei által gondoskodott első szüleink életbentartásáról és hogy azon tilalom által, hogy egy bizonyos fának gyümölcseit ne izleljék meg, engedelmességüket próbára tette. Az engedetlenség Ádámnak és Évának a paradicsomból való kiüzetését vonta maga után; megakadályoztattak, hogy az ott növő életfájának gyümölcsét élvezzék és igy a halál lassanként hatalmat nyert fölöttük és mind nagyobb lett hatalma úgy, hogy az emberek élete rövidebb és rövidebb lett, 930 év helyett, amelyet Ádám ért el, 70 és 80 év, melyről a 90. zsoltárban van szó.

Az idézet igy hangzik: „Valamely napon abban ejéndesz, haldokolva fogsz meghalni." Ezen nap Istennek egy napja volt, amelyről az apostol kijelentette, hogy egyenlő ezer évvel. Egy ilyen ezeréves napon belül halt meg Ádám és utódai közül egy sem vitte többé ezerévre. Az itélet azonban, amely Ádám ellen hozatott, mutatja, hogy Isten egyáltalában nem akarta, hogy teremtményeit kinozza. A büntetés nem megy tul a halálon, azaz a jelenlegi élet és az avval kapcsolatos szenvedés és fájdalom elpusztitásán. „A te orcádnak veritékével egyed a te kenyeredet, mignem földdé lészesz, mert abból vétettél; Mert por vagy és porrá kell lenned." (2 Mózes 17; 3: 19; 2 Pét. 3: 8) Nekünk bizonyára minden okunk meg van arra, hogy örüljünk, hogy az örök kinról való tan, tévtannak lett felismerve, mely nem a bibliából, hanem a sötét középkorból származik. A bünbeesésről szóló jelentéssel teljes összhangban mondja Pál apostol Róm. 5: 12-ben: „Annakokáért, miképen egy ember által jött e világra a bün és a bün által a halál, és aképen minden emberekre a halál elhatott kiben mindnyájan vétkeztek." Van-e a halálnak egy ésszerübb és kielégitőbb magyarázata, mint az Irásnak fent idézett helye: t. i. hogy az a bünnek következménye, hogy Ádám apánk azáltal, hogy a próbán meg nem állott, hanem megbukott (engedetlen lett) valamennyi jogát és igényét elvesztette és átok alá került, amely betegséget, szenvedést, nyomort és bánatot, azaz lassu haldoklást von maga után; és hogy mi most anélkül, hogy vizsgálatnak vettetnénk alá, mely ugyis céltalan volna, minthogy az öröklött gyöngeségünk folytán ugy sem tudnánk megállani, ezen isteni büntetés részesei és egy lassan elhaló nemzedék lettünk. Ezen magyarázat nekünk kielégitőnek látszik. Ez teszi egyedül érthetővé, hogy csecsemők egy órás, egy napos, egy hetes, egy hónapos korukban ép úgy meghalnak, mint azok, kik néhány évig élnek és hozzájárulnak az emberiség büneinek szaporitásához. „Bünben születtem, igazságtalanságban nemzettem, anyám bünben fogant engem" — és „mindenki vétkezett és dicsőség nélkül való, amellyel Isten előtt birnia kellene."

Hol van most a remény, milyen segedelem van ily szomoru állapotoknál? Mi történhetik azok részére, akik most az egész világon szenvednek, gonddal vannak és elhalnak; mi azon már elhullott ezermilliók részére, kik a halál tömlöcébe, a sirba

FEL

vándoroltak? Önmagukon bizonyára nem tudnak segiteni. 6000 év óta küzd az emberiség a betegség szenvedés és a halál ellen és nem tudott ellene semmit sem tenni. Ily fáradozásoktól tehát nekünk nem lehet semmit sem reménlünk. Segélyt tehát csak az Urtól várhatunk, a mi megszabaditásunk Istenétől. Elhatározta megmentésünket és az Irás kinyilatkoztatása az ez irányban fennálló magasztos tervének, amelyet lépésről-lépésre keresztül visz. Az első lépés volt a megváltási ár beszerzése, a mi hibánknak, adósságunknak megfizetése a Megváltó önkéntes halála által, aki meghalt az igazságtalanokért, hogy minket visszahozzon. Az elitélt nemzedék egy hozzátartozója sem tudja a magáért járó, nem is szólva a másokért járó megváltási pénzt összehozni, amint a próféta tanusitja: „Senki sem tudna Istennek váltságdijat adni testvéréért." De az emberek hasztalan törekvése Istennek alkalmul szolgált a kegyelemre: Jézust küldte, aki értünk bün által el nem vesztett szent, hibátlan és vételnélküli életét adta. Ezen életet elfogadja Isten mint váltságdijat, mint Ádám elvesztett életének pótlását és ezért ezen áldozat valamennyiünk javára szolgál, mert mi nem a mi saját vétkünknek, hanem Ádám bünéért, ezen egynek engedetlensége végett itéltettünk el. Ezért Isten igazságos maradhat, midőn minket az egynek engedelmessége kedvéért a büntetés alól fölment. Erről, a Jézus Krisztusról irva van, hogy: „Adta önmagát váltságul minden emberekért, aki bizonyos időkre rendeltetett tanubizonyság volt." — 1 Tim. 2: 6.

Hagyjátok közben megjegyeznem kedves barátaim, hogy a mi Urunk Jézus nemcsak a kiválasztottakat váltotta meg. Az Irás világosan mondja: „és Ő a mi büneinkért engesztelő áldozat, nemcsak a mi büneinkért pedig, hanem az egész világnak bünéért is." (1 János 2: 2) Itt van Istennek hála „a jó reménységünknek" alapja, amely okozza, hogy nem gyászolunk, mint azok, kiknek egyáltalában reményük nincs, vagy csak egy ködös reményük van, amelyre az Irásban semmi alapot nem találhatni.

De hallok valakit mondani: már hosszú ideje annak, hogy Jézus meghalt. Miért engedi meg Isten, hogy a bün és a halál tovább uralkodjon és az emberiséget még folyton elnyelje? Evvel szemben kérdezzük: Miért várt Isten több mint 4000 évet, mielőtt a váltságdijat megfizettette? Amint erre, úgy azon áldásokra is, amelyek Jézus engesztelő áldozatából származnak, egy előre meghatározott időt tüzött. Az elhalasztásnak kettős oka van.

Először kellő számu embernek kellett születnie, hogy a föld velük tele legyen, hogyha egyszer a paradicsom fog virágzani. Az ezen időben született emberek egy fontos tant tartoznak elsajátitani, nevezetesen a bünnek bünösségéről és megvetendő voltáról való tanitást. Amint az Urnak előre meghatározott ideje erre megjön — és mi azt hisszük, hogy ez nemsokáig fog már tartani, — be fogja váltani szavát, országát fel fogja állitani, a Sátánt meg fogja kötni, a bün és a halál hatalmának gátat vetve, Istennek ismeretét az egész földön el fogja terjeszteni. Igy fogja Krisztus az emberiséget megáldani, felemelni, lépésről-lépésre a tökéletesség és Isten hasonmása szerinti lét felé vezetni, amelyben az ember eredetileg teremtetett. Az idő, amely alatt ennek meg kellene történnie, az ezeréves ország, amelynek eljöveteléért való imádkozásra tanittattunk és amely egy időt, egy örökkévalóságot fog előhozni, amelyben az Atyának akarata a földön megtörténik (végrehajtatik) ugy mint a mennyben. Az egész ezer évi időszakra szükség lesz, hogy ezen áldás és visszaállitási mű megalkottassék, hogy az igazság szilárd tallajt kapjon a földön, hogy az egész emberiség, egy ember a másik után próbára tétethessék, hogy nyilvánvaló legyen: vajjon ki érdemes az örökéletre (létre a földön) és ki itélendő második halálra s aki az igazság teljes megismerése után mégis bünnek ad előnyt, mint kell elitélni „örökös megsemmisülésre az Úrnak jelenlétéből és hatalmának (birodalmának) dicsőségéből". Ezen áldásokban nemcsak a jelenlegi nemzedék emberei, hanem valamennyi 25—50 ezermilliő elhunyt ember is fog részesülni, akik tömlöcökben, a sirban, az „ember fiának" hangját hallják és elő fognak jönni, hogy a birodalom lehetőségeit kihasználják, mert: „Birok a pokolnak és a halálnak kulcsaival" — mondja az Úr. — Ján. Jel. 1: 18.

Másodszor kedves barátaim, azért vár az Úr a világ általános megáldásával, hogy ezen idő alatt, amelyet mi az evangéliumi korszaknak nevezünk, az emberiségből, amelyet megváltott, egy népet válasszon ki az Ő nevéhez, egy népet, amely az Ő nevét viselje, egy menyasszonyt, egy kis nyájat, egy kiválasztott osztályt, tanitványokat, kik az Ő nyomdokaiba lépnek, szenteket. Ő keres egy elkülönitett népet, egy királyi papságot, amely vele uralkodjék az ezeréves országban, amely nem fog részt venni a földi állapot visszaállitásában, bármily tökéletes és dicsőséges is lesz ez, nem fog visszavezettetni a paradicsomba, bármily kivánatos is volna ez, hanem egy sokkal nagyobb kegyben fog részesülni: olyan lesz, mint az Úr, szellemi lény, részese az isteni természetnek sokkal felette az angyalok, fejedelemségek és hatalmak fölött, részese az Úr akkori dicsőségének. Mily csodálatos remény! Mennyire felbuzditja azokat, akik a felhivásra készségesen hallgattak, Jézust követték és nyomdokaiban járni igyekeztek. Mily előjog lesz az: odajutni az ilyen dicsőséghez, tisztelethez és halhatatlansághoz, mint ami a kiválasztottak része lesz az első feltámadás által! Egyesülve az Urral, Isten áldását teli kezekkel az egész sóhajtozó teremtés felett szétosztani! Igen, akkor Isten országában a lélek és a menyasszony (Krisztus és az evangéliumi korszak végével) menyegző által vele összekötött kiválasztás) azt fogják mondani: „Jövel és aki hallja, vegye az életnek vizét ingyen." — Jel. 22: 17.

Nem éri-e meg ezen cél az ország jövetelének elhalasztását? Ó, igen és nekünk szabad örülnünk az alkalomnak, amely ezáltal nekünk nyujtatik, hogy meglegyünk hiva és meghivásunkat és megválasztásunkat biztossá tehetjük. Kevés szavakkal mondva ilyen volt a gyönyörü remény, amelyben a kedves testvér élt, akinek emlékét ma ünnepeljük. Ezen remény olyan volt lelkére nézve, mint egy horgony, amely őt képessé tette, hogy szilár-

FEL

don álljon az Úr mellett és megossza azoknak sorsát, akik Krisztust vallják, keresztjüket magukra veszik és Őt követik. Szép tulajdonságai voltak, amelyek kétségen kivül közületek sokak előtt ismeretesek voltak. De a mi reménységünk és örömünk nem alapul azon feltevésen, hogy Ő tökéletes volt, hanem azon tényen, hogy Jézus Krisztus az ő tökéletes megváltója volt, aki megfizette az ő adósságát; erre alapitotta a kedves testvér bizalmát és nekünk meg van azon igen drága igéret, hogy aki benne bizik, nem fog csalatkozni, hanem győző fog lenni. Testvérünk szép tulajdonságai bizonyára érdemesek a követésre; mindazonáltal nincs szükségünk földi mintaképre. Isten az Ő fiában egy igenis dicsőséges példaképet állitott szemeink elé; törekedjünk arra, hogy ehhez legyünk valamennyien hasonlatosak, amint ezt a mi kedves testvérünk tette. Boldogok vagyunk, hogy nem a hozzánk hasonlóban, hanem Jézusban látjuk a mi tökéletes példaképünket! Boldogok vagyunk, hogy a természetes hibákat figyelmen kivül hagyhatjuk, amelyeket Adám bukása folytán örököltünk és arra emlékezhetünk, hogy mindezek Jézus követőinél betakartatnak, igazságossága köntösével, ugy, hogy ilyen utódok „Isten előtt elfogadhatók lesznek a „Szerelmesben".

Végre kedves barátaim, hagyjatok ezen koporsó mellett a jelenlegi élet rövidségére gondolnunk és előjogaikra és avval kapcsolatos, különös kötelességeikre azoknak, akik már most hallottak azon nagy áldásokról, amelyeket Isten a világ részére készen tart, akik már a jelenlegi életben láthatják és izlelhetik, hogy mily kedves az Úr. Akiben ily remény van, az magát tisztitja meg, bármilyen tiszta is, mondja az apostol. Hogy azt reméljük, hogy az Urral leszünk mindenkoron, részesei dicsőségének és jövendő hitterjesztői művének, ugy azt is tudjuk, hogy a mi érzésünknek és szivünknek megváltozni, megujulnia kell, hogy nemcsak tiszta (osztatlan) szivüeknek, azaz szándékaink és céljainkban tisztáknak kell lennünk, hanem amennyire lehetséges, tisztáknak kell lennünk szóban és tettben is, amennyiben a megujult szivnek lehetséges, hogy a bukás által kárt szenvedett testünket alávesse és fékentartsa. Nemcsak Jézusban kell maradnunk, befedve igazságossága köntösével, hanem szivünkben mindinkább és inkább a Lélek kegyadományait kell ápolnunk és a jó elhatározások e tekintetben igen üdvösek. Hagyjatok tehát ezen ünnepélyes órában és ezen komoly és mégis vidám gondolatokkal szivünkben most először azon elhatározásra jutnunk, hogy amennyire tőlünk függ, ezentul igyekezni fogunk még pontosabban a Mester nyomdokait követni és a mi életpályánk által igazságának és kegyének fényét inkább felragyogtatni. Hagyjatok arra törekedni, hogy a világ minden egyes napon, amelyet benne töltünk, mennél jobban és boldogabban érezze magát és hogy mi amennyire lehetséges testünkben és érzelmünkben, amelyek mindketten az Övéi, Istennek becsületet szerezzünk. Ámen."

93. Miféle rendet kell követni közvetlenül a beszédre következő imában a szolgálat befejezésénél és a sirnál?

Ezen megszólításra egy ima következhetik, amely vagy a szónok által, vagy egy más testvér által az Urban, mondható el. Soha sem kellene egy kivül álló lelkészt felszólitani, hogy a megszólitás után imádkozzon. Egészen biztos, hogy egy ilyen Isten helyett az emberekhez fog imádkozni és megkisérelné azon benyomást eltörölni, amelyet a fenti megszólitás, az egyik vagy másik hallgatóra gyakorol. Az imában Istennek különösen köszönni kellene a Jézus Krisztus által kieszközlött megmentésünket a haláltól és Isten áldását kellene kérni valamennyi jelenlevőre, különösen pedig a gyászoló családra.

Az ünnep végét megint egy ének zárhatja be. (egy vagy két vers egy alkalmas énekből).

A sirnál, ha egyáltalában, csak nagyon röviden kellene beszélni, miután a koporsót már lebocsátották.

94. Milyen változtatások engedhetők meg az elhunyt körülményeinek tekintetbe vételével?

Nyilvánvaló, hogy a fenti megszólitás egy nővérnek elhunyta esetében is használható. Hogyha azonban egy világiról, vagy olyan valakiről van szó, aki nem kiván a felavatottakhoz számittatni, különböző változtatásokat kellene alkalmazni, amelyek minden alkalmas testvérnek önmaguktól feltolulnak.

Egy gyermek esetében a megszólitás szintén alkalmas módon változtatandó, akár hivők a szülők, akár nem hivők. Alkalmazhatunk oly fordulatokat, mint ez: „A mi fiatal barátunk (a mi fiatal barátnőnk), akit a halál a kegyetlen kaszás, oly korán elragadott," vagy hasonlókat. Hogyha egy egészen kis gyermekről van szó, akkor Jer. 31: 15-17 tetszik nekünk a legalkalmasabb szövegnek. Ily alkalmakkor nem kellene soha elmulasztani, hogy azon vitathatatlan tényt emeljük ki, hogy a kis gyermekek nem követhetnek halálos bünöket és hogy tehát az Irás megerősittetik, melyszerint e g y és nem valamennyi embernek engedetlensége által jött a bün a világra és a bünnel a halál és annak bére.

95. Az Úr népének gyülekezeteiben nyilvános gyüjtések és általában a pénzkérdés miért mellőzendő?

Tizedek, egyházi gyüjtések (Kollekták) stb.

Tudomásunk szerint Isten népének egy kis gyülekezete sem rendez „ezen úton" (Ap. csel. 22. 4) nyilvános kollektákat. Mi ezeknek mindig ellenségei voltunk; nem azért, mintha bennük valami bünös dolgot látnánk, nem azért, mert talán az Irás valami ellenvetést emelne, hanem mert a pénzkérdés az egész névleges kereszténységben annyira előtérbe lépett, hogy nekünk ugy tünik fel, hogy csak Isten dicsőségére szolgálhat, hogyha az nálunk semmi szerepet sem játszik. Emberek, kik egész életük folyamán a gyüjtő könyvecskével, vagy gyüjtő ivvel lettek üdvözölve, nemsokára oda jutnak, hogy azt vélik, hogy a prédikálás és tanitás nagyobbrészt a nemtelen haszon végett történik.

Az Irásnak azon mondása, hogy a hivek nagyobb része e világon az Úr szegényei lesznek, a mi tapasztalatunk által mindenképen megerősit-

FEL

tetik. Magunk közt nagyon kevés gazdagot, nagyot, előkelőt számlálunk, de annál több szegényét ezen világnak, akik azonban gazdagok, nagyok és kiválók a hitben. Nem kevesen ezen szegények közül, bizonyára midőn a mi gyülekezeteinkbe jöttek, megkönnyebbülten lélegzettek fel, midőn észrevették, hogy ezekben nem pénz és jószág után kérdeznek es némelyekben ezen vonás az ezen gyülekezetben prédikált hit ajánlásának tetszett. Kinek szemei a jelenlegi igazság világosságának megnyílnak, az oly serény és erélyes lesz annak szolgálatában, az annyira kívánja, hogy tényét az Atya és a fiu dicsőségére tényleni hagyja, hogy nem egy lanyha keresztény hajlandó azt kérdezni: „Mi az oka, mi a célja ezen buzgóságnak? Mit fog ez nekik hozni, mily előnyük lesz nekik abból, hogy ha érdeklődésemet felkeltik, könyveket kölcsönöznek részemre és idejüket arra fordítják, hogy érdeklődésemet ezen tárgyakra irányítsák?" Hogyha ilyen kérdezők azután egy gyülekezeten részt vesznek és észreveszik, hogy sem a gyüjtő (zacskó) perselyt nem csörgetik, sem nem gyüjtenek, akkor mindinkább azon meggyőződésre jutnak, hogy az Ur iránt való szeretet és az O igazsága és juhai iránt való szeretet volt az, amely ezen fáradozásokat vezette, hogy az igazságot szélesebb körben terjesszék. Az igazság elleni előítélet semmi által sem lesz inkább megrenditve, mint az őszinteség, a jó akarat, a nemes érzület ily bizonyitékai által, amelyek Isten szelleme, a szeretet szelleme megnyilvánulásának látszanak.

96. Gyüjtések és pénzügyi kérdéseknek a gyülekezetekben való mellőzését ugy kell-e magyaráznunk, mint a nagylelküségről és jókedvü adakozásról való lebeszélést?

Habár a kollekták abbahagyásával teljesen egyetértünk és azt mindenütt legmelegebben ajánljuk, mégis kötelességünknek tartjuk másrészt arra figyelmeztetni, hogy bármilyen nemtelen, önző és kicsinyes legyen valaki azon időben, mikor az Ur elfogadja és ő magát az Urnak szenteli, nem számitható állandóan azok közé, kiknek neve az égben fel van irva, nem maradhat az Urnál, a kiválasztás fejénél, hacsak egy nyilvánvaló győzelmet nem arat önszeretete felett. Mi egészen jól tudjuk, hogy az önzés és a zsugoriság, a mi mennyei Atyánknak és a mi Urunk Jézus szellemének idegen. Ezért mindenkinek is idegennek kell lennie, aki egykor mint az Atyának gyermeke családi hasonlatosságán lesz felismerve, amelynek fő ismertető jele a szeretet és a jó indulat. Akivel jókora önzés született, vagy bele lett nevelve, az miután az ujteremtésnek „próbaidős tagjai" közé felvétetett, nagyon hamar alkalmat fog találni e tekintetben egy jó harcot végig küzdeni. A test fellázad az ujteremtés szelleme ellen és ez utóbbinak kell diadalt aratnia, ha egykor a győzők közé akar számittatni. Önszeretet és kapzsiság leküzdendő s helyette Istenben való kegyesség, bőkezüség és nemes indulat ápolandó, nevelendő és tettben valósitandó meg. Lehetséges, hogy ezen küzdelem tartani fog a halál órájáig, de soha sem szabad kétségnek fennállania a gondolkozásmód és a megujult akarat iránya fölött; és aki ilyen harcosokhoz közel áll, magatartásukon észre fogja venni, hogy az uj érzés diadalt aratott-e a testies gondolkozásmód és az önszeretet felett.

97. Vajjon az Ur időnket, képességeinket és befolyásunkat többre becsüli-é, mint pénzünket? És, ha igy van, mi legyen cselekvésünk megfelelő iránya?

Hogyha a gyüjtést a kiválasztás összejöveteleinél mellőzzük, ez semmiképen sem történik azért, hogy az adakozástól a hiveket távol tartsuk. Ellenkezőleg, amennyiben megfigyelhetjük, azok, kik az Urnak a leggazdagabban és legörömestebb adnak, a lelkiekben is a legtöbb áldásban részesülnek. De nem vagyunk azon véleményen, hogy az Urnak szava: „az örömest adakozót szereti Isten", csak azokra vonatkozik, akik pénzt adnak; mi az ilyen Istennek és Megváltónknak tetsző adományok alatt mindent értünk, amire nézve Isten népe azon előjogban részesül, hogy az Ő oltárára letehesse. Ahányszor tehát megkérdeztettünk: Átvegyem-e ezt és ezt a jövedelmező üzletet, amely engem azon helyzetbe hoz, hogy egy nagy részét annak, amit fejemmel és kezemmel megszerezhetek, a költségek fedezésére forditsam, az igazság terjesztése céljából, vagy elégedjek meg inkább egy kevésbé jövedelmező állással, amely nekem több időt és erőt hagy az igazságnak barátaim és szomszédaim közt való terjesztésére?" — mi mindig változatlanul ugy feleltünk, hogy a mi véleményünk szerint időnknek áldozatul hozatala és személyes befolyásunknak felhasználása Isten szemében többet ér, mint a csengő adományok.

Ha valaki magát képesnek érzi ugy az igazság hirdetésére, mint a becsületes pénz szerzésre, a mi tanácsunk oda irányulna, hogy a pénz szerzésre tehetségét csak korlátolt mértékbe használja fel, hogy neki annál több ideje és ereje maradjon, amég magasabban álló azon tehetségek felhasználására, hogy az igazságot szolgálja, amely utóbbi nyomtatványok terjesztése és elküldése által is történhetik.

98. Istent, a nagy Adakozót illetően miféle gondolatokat ébresztenek az Irás szavai: „Áldottabb dolog adni, mint kapni."

„Adni boldogabb, mint venni", egy alapelv, a melynek helyességét Isten minden gyermeke, aki már némileg fejlett, megbecsülni tanulta. Isten a nagy adakozó, Ő folyton ad. Az egész teremtés minden részében, Isten adakozó kedvének az eredménye. Ő egyszülött Fiának, az élettel együtt azon előjogot is adta: az örömet, hogy vele a legszorosabb kapcsolatban legyen. Ő az angyalokat végtelen javakkal áldotta meg. Ő megáldotta az embereket élettel és oly értelemmel, mely azon károsodás dacára, amelyet neki Ádám bukása és következményei okoztak, még ma is csodálatos. Ő adta nekünk az öt érzékünket és megteremtett mindent a mi környezetünkben, ami azokat megörvendeztetheti, a virágoktól és gyümölcsöktől kezdve, el egészen a fény-teljes csillagos égig.

Ha végre figyelmünket azon javakra irányitjuk, amelyeket Isten az ujteremtések „kis nyája"

FEL

részére készen tart, észrevesszük, hogy azok mindent felülmulnak, amit valaha kivánhattunk és képzelhettünk. „Egy szem sem látta, egy fül sem halotta és egy embernek sem jött eszébe, hogy mit tart készen az Úr azok részére, kik Őt szeretik", de Isten kinyilvánitotta ezt nekünk a lélekben. Jó akarat, adakozás, segités, áldás, Isten jellemének egy része; csodálkozhatunk tehát még, hogy „adni jobb, mint venni"?

99. Abban a mértékben, ahogy társulunk az Urral és részesedünk az Ő Szent Szellemében, mint uj teremtményeknek mik a tapasztalataink?

Mennél magasabbra becsüljük a szellemi javakat, mennél több közösségünk van az Urral, mennél inkább érzünk Övele, mennél több szeretetet, jóságot és bőkezüséget önt Isten szelleme szivünkbe, annál inkább örülünk, ha jót teszünk az összes emberekkel, különösen azonban a hitnek háztartásában levőkkel. A szeretet nem keresi csupán a saját jólétét, hanem mindig őrszemen áll azon alkalmak után, hogy mások jólétét gyarapitsa, egy kis napsugárt és melegséget mások életébe bevigyen, őket bánatukban megvigasztalja és inségükön segitsen. Mennél több lakozik bennünk ezen érzelemből, mennél inkább megváltoztat érzületünk megujhodása által, annál magasabbra tudjuk becsülni a nagy müvet, mely ránk vár a jövendőben: Isten tervének végrehajtása, a földön minden nemzedék megáldása, az összes javak kiosztása, amelyeket Isten azok részére tart készen, akik vele kifognak békülni. Azért találják az ujteremtések, hogy egy oly viszonyban, amelyben kegyben gyarapodnak, — amig ők a megigért személyes dicsőséget méltatják, — ők inkább az Urral való társöröklés által szerzett előjogokra gondolhatnak, hogy a szegény sóhajtozó teremtés ujraváló felállitását, annak sokféle áldásával hozhatják, minden arra kész embernek, emberi tökéletességre való feltámasztását, amelytől Ádám fiai mind elestek.

100. A szeretet szelleme, ez az adakozási vágy hogy befolyásolja minden gondolatunkat és cselekedetünket?

A szeretet ez a szelleme azon kivánság, hogy adjunk és segitsünk, megerősödése esetében, már ezen időben is arra vezet, hogy másokkal szemben a jót necsak akarjuk, hanem tegyük is, a mi időnk feláldozásával, a mi befolyásunk felhasználásával, hogy ők is megvilágositassanak a jelenlevő igazság fényével, amint mi is lettünk egykor. Ha most nekünk meg van a tanitás és magyarázat adománya, ezen szellem minket arra hajt, hogy idő és alkalom szerint értekezéseket osztogassunk szét, vagy néhány kisérő szóval együtt szétküldjük. És ha azonkivül pénz és jószág adományoztatott nekünk, ugyanazon szellem hajt minket arra is, hogy az Urnak szolgálatában, a jó üzenet terjesztésére használjuk fel. Mi tényleg azon véleményen vagyunk, hogy az Úr ma is, mint minden időben megtudja becsülni azon érzést, amely a szegény özvegyet arra hajtotta, hogy két fillért dobjon az Urnak kincses ládájába. Az önmegtagadás, amelyre még egy ily kis összeg odaadásánál is szüksége volt, az özvegyet az Úr és igy az Atya szemében is az adományozók legmagasabb lépcsőjére helyezte az Isten, mert szive szerint: „Ő szegénységéből minden élését, valamely vala odaveté." (Luk. 21:4) Az Ő módja szerint ugyanazon szellemben cselekedett, mint maga az Úr, aki nemcsak életfentartási eszközeit, hanem életét is odaadta, azt naponként, óránként mások szolgálatában feláldozta és végre a keresztfán elvérezvén, művét befejezte.

101. Mire tanit bennünket a szegény özvegy és „két fillérje"?

Egyideig arra voltunk hajlandók, hogy csudálkozzunk: miért nem adta az Ur az özvegynek tudtára, hogy többet tett, mint kötelességét; hogy a két fillért, vagy legalább egyet, a saját szükségleteinek fedezésére meg kellett volna tartania. Ha nem volna az Ur az, és egyik apostola, ki az özvegynek cselekvését dicsérte, szabadnak éreztük volna magunkat, hogy ezen pontnál némi óvatosságra intsünk. De nekünk általánosságban feltételeznünk kellett, hogy csak nagyon kevés embert kell önfenntartására figyelmeztetni. Nagyon kevésnek van szüksége ily intelemre, hogy ne adományozza el egész fenntartási eszközeit. Lehet, hogy ilyenek léteznek, de mi bizonyosak vagyunk abban, hogy az Ur tulzott bőkezüségekért valami módon kártalanitani fogja őket. Bizonyára jobb hogy ezen irányban tévedjünk, mint az ellenkezőben. „Van oly, ki adakozik, mindazonáltal annál inkább gazdagodik, (ha nem a természeti dolgokban, akkor bizonyára szellemi javakban) és van olyan ki megtartóztatja magát az adakozástól, (tulságosan óvatos, gondos és fösvény és tulságosan gondol az összeharácsolásra); de ugyan szükölködik, néha pénz szükségben, bizonyára azonban lelki hiány folytán)." — Péld. 11:24.

102. Megszentelésünk mértéke miért jótakarásaink és önfeláldozásaink?

Az Úr, népének nem hagyott hátra előirásokat az áldozati adományokra vonatkozólag, hanem teljesen a tökéletesen beavatottak belátására bizta, hogy az életmódjuk áldozatait és önmegtagadásuk, felavatásuk mértékét adja. Igy tehát mindenki közülünk azon kérdés elé állittatik: „időmből, befolyásomból és pénzemből mennyit állitsak az Úr szolgálatába?" Egy teljesen felszenteltre nézve ezen kérdésre csak e g y felelet van: Neki már semmit sem kell a d n i a, Ő az Urnak már mindent o d a a d o t t. Hogyha valamit visszatartott, akkor még nincs teljesen megszentelve és igy tehát még nincs teljesen az Úr által elfogadva.

103. Hogy állapithatjuk meg az isteni akaratot időnk, pénzünk és mindenünk megszentelése tekintetében?

„Igen, hogyan teljesitjük ezt az áldozatot?" Véleményünk szerint úgy, hogy minden egyes ezután idejének befolyásának és pénze kezelőjének tartja magát és csak arra kell hogy gondoljon, hogy mindezt teljes erejéből az Úr dicső-

FEL

ségére használja fel. És minthogy bemenete van a kegyelem trónszékéhez, ott ha valamikor a felhasználás tekintetében kétségei vannak, bölcseségért esdhet, ahol neki ez ingyen adatik majd és nem lesz felhányva. A bölcseség vezetése alatt az igazság ismerete és a szellemével való beteljesülés által napról-napra gyarapodó szeretete, az Urnak mind több és több időt, több és több befolyást, több és több eszközt fog az igazság szolgálatára alkalmazhatónak találni és most arra fog törekedni, hogy megtudja, hogy mit tud személyes és családi kötelességei tekintetbevétele mellett megtakaritani, hogy áldozatát növelhesse.

104. Miért adta az Úr a tized-rendszert a Zsidóknak s hagyta az uj-teremtést ilyen törvény hijával?

Tudvalevőleg Isten a zsidóknak előadta, hogy a jószág, (gabona, marhak, pénz stb.) minden szaporodásának tizedét szent célokra tegyék félre, mintha az az Uré volna. De ez „a szolgák házának" egy berendezése volt. A „fiak házának" Isten nem adott ilyen előirást. Feltételezi ez talán, hogy a fiaktól kevesebbet várt, mint a szolgáktól? Bizonyára nem. Ellenkezőleg az a fiu, aki az atyja ügye iránt kevésbé érdeklődik, mint a szolga, nem érdemelné meg a fiuságot és biztos volna abban, hogy elvesztené és egy másik által helyettesittetne, akiben több volna a fiuság valódi szelleméből. A fiak házában nem a tized, hanem m i n d e n az Urnak van szentelve és áldozatul hozva és minden felhasználandó az Urnak és ügyének szolgálatában ott és úgy, ahol és amint arra alkalom kinálkozik. Igy cselekedtünk mi mindég, a mi életünket, mindenünket odaadva az igazság szolgálatában. (A megszenteltek kötelességei családjaikkal szemben és hogy mit kell nekik tenniök az Urnak való teljes felszenteltetésüktől kezdve, az a 13. tanulmányban fog tárgyaltatni.) Fil. 4: 17-ben azt irja az apostol ezen kérdéshez: „Nem hogy ajándékot kivánnék, hanem kivánok bővölködő gyümölcsöt a ti hasznotokra." Tudta, hogy amily bizonyosan ujra nemzettek a Szellem által, ez bennük a jó cselekedetek és a könyörületesség gyümölcseit fogja előhozni; mennél több jó cselekedeteket vett most észre az apostol, annál több bizonyitékai voltak a lélekben való növekedésüknek és ezen növekedés volt az, amit kivánt. Igy megy még most is. Az Úr tanit minket, hogy minden arany és ezüst és a marhák ezrei övé.

105. Noha minden arany és ezüst az Uré, miért engedi meg munkájának olyan állapotját, hogy az a megszentelt nép részéről pénzbeli segélyre legyen utalva?

Ő neki nincs s z ü k s é g e sem a mi fáradozásainkra, sem a mi pénzünkre, de mivel a m i előnyünkre van és mert m i n k e t elősegit, megengedi, hogy műve mindazoknak fáradozásaira szoruljon, akik valóban az övéi és mindazon segélyeszközökre, amelyekre alkalmaztatni az övéi, azon kivánságuk által serkentetnek, hogy Őt magasztalják.

Mily tele jósággal és kegygyel ez a berendezés! Mily sok áldást hozott már Isten népének! Mi nem kételkedünk abban, hogy igy fog maradni pályafutásunk végéig, hogy mindannyiunknak meg legyen az előjog, hogy tehetségeinket (minden nemü adományainkat) az Úr szolgálatába állitsuk. Igy hát bizonyosak vagyunk abban, hogy ugy mint a szegény özvegy a két fillérével, senki sem tulságosan szegény arra, hogy az Urnak szive kivánságát tudtul ne adja. Az Urnak mértéke ugylátszik saját szavai szerint az, hogy ki kevésben hűséges, az a nagyban is az lesz, ki kis alkalmakat fel tud használni, nagyokat sem hagy használatlanul eltelni. Ilyeneknek tehát nemcsak a jövendő időszak nagy alkalmait fogja az Úr megszerezni, hanem a jelenlevőket is szaporitani fogja.

106. Mi a végső álláspontunk a pénzkérdést illetően? Szabad-e pénzt kérni és elfogadni kivüllállóktól?

A mi tanácsunk az, hogy amennyire lehetséges, (és mi azt hisszük, hogy m i n d i g lehetséges) a kiválasztottak általános gyülekezeteinél a pénzkérdést egyáltalában ne érintsük és annálinkább mozditsuk elő az isteni gondolkozásmódot. Ahol ez bőségesen meg van, minden egyes indittatva fogja magát érezni arra, hogy a gyülekezetnek szolgáljon, nemcsak a folyó kiadások- (házbér és ilyesmi) hoz való hozzájárulás által, hanem egyszersmind a fénynek, melynek saját lelke örül, másokra való kiterjesztése által is, kik még a sötétben ülnek. A mi tanácsunk továbbá, hogy kivüllállóktól ne kérjünk pénzt e z e n c é l o k r a; hogyha azonban ezek ilyent felajánlanak, nem látunk okot arra, hogy azt visszautasitsuk, mert ilyen adományok legalább annak jelei volnának, hogy ők a müvel szemben barátságosak és bizonyára egy ily adomány, akár a jelen, akár a jövendő életben elismerést és jutalmat fog találni az Úr részéről, aki kijelentette, hogy még egy pohár hideg viz is, amely az Ő nevében egyikének az Ő tanitványi közül nyujtatik, jutalom nélkül nem fog maradni. — Máté 10: 42; Márk. 9: 41.

JER, HOZZÁM

Oh a szivem bánatterhes,
Csüggedt, elnyomott,
De Ő szól: „Jer hajlékomba
S légy nyugodt."

Hogy magához akar venni
Van jele talán?
Sebhelyek kezén, lábán és
Oldalán.

Mint királynak van homlokán
Koronája is?
Igen, van szép koronája,
De tövis,

Ha meglelem, ha követem,
Díjul mit ad Ő?
Hogy leszek háborgatott és
Könnyező.

És ha Hozzá ragaszkodom,
Végén mit nyerek?
Vigaszt és hogy a Jordánon
Átkelek.

S ha kérem, hogy elfogadjon
Mondhatja-e: Nem?
Mig a föld s a menny állanak
Sohasem.

A szerkesztésért felelős: SZABÓ KÁROLY Cluj (Kolozsvár) Str Bukovina Nr 4.
Cenzurat: JURCA. Nyomatott Sonnenfeld Adolf r. t. graf. műint. Oradea Mare.

FEL

VILÁGITÓ ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hirdetője

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21 : 12.

Vallásos folyóirat. VIII. évfolyam 5 szám.
1922. május. Ádámtól 6050

TARTALOM

	Oldal
ISTEN HÁRFÁJA	79
A teremtés	80
Az igazság megnyilvánulása	80
Ábrahámi igéret	80
Jézus születése	81
A váltság	81
Feltámadás	82
Kinyilatkoztatott titok	82
Az Úr jelenléte	83
Megdicsőülés	83
Helyreállítás	84
AZ UJ TEREMTÉS TÖRVÉNYE	85
Az Uj-Szövetség törvénye	89
ÉRDEKES LEVELEK	92

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megleszesnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.“ —Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóirat a bibliai tanítás vagy „Seminary Extension" rendszerének egyik elsőrangú tényezője vagy eszköze, mely rendszer a müvelt világ minden részében el van terjedve az *„Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság"* által, mely 1881 ben alapittatott „a keresztyén ismeretek terjesztésére". Nem csak osztályhelyiség gyanánt szolgál, hol a biblia tanulmányozói összegyülhetnek az isteni Ige tanulmányozására, hanem közvetitő csatornaképen is, mely által a Társaság gyüléseiről, annak utazó képviselői, az u. n. „Vándorok", érkezéséről mindent megtudhatnak és a gyülésekről szóló tudósitások által épülhetnek."

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet Társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felöl való fejtegetéseink, különösen az idősebb biblia tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, a ki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (I Pét. 1:8—19; I. Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágakőveit (I. Kor. 3:11—15; II. Pét. 1:5—11), további hivatása „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — „amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy a hogy most kijelentetett". — Efez. 3:5—9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentését teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk a mit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyosakká, föltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésnek, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépittetése szerint igazodik. És mi nem csak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre e vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3:16—17; Eféz. 2:20—22; I. Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bünért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeniket összehoz az első föltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15:5 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára, azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben". Zsid. 2:9. Ján. 1:9. I. Tim. 2:5—6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen" „része lesz az isteni természetnek" s mint örököstárs, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3:2. Ján. 17:24. Róm. 8:17. II. Pét. 1:4.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára, s késziteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Efez. 4:12. Mát. 24:14. Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, a melyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, a kik készségesek és engedelmesek, — Megváltójuk és az ő megdicsőitett Egyháza által, — a mikor mindazok, akik zsándékosan gonoszok, elpusztulnak. (Csel. 3:19—23; Ézs. 35.)

Kiadja:

az Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság

124. Columbia Heights. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

Külföldi hivatalok: *Britt osztály:* 34. Craven Terrace, Lancaster Gate. London. W. 2. *Ausztráliai osztály:* 495. Colhus St. Melbourne, Ausztrália; *Délafrikai osztály:* 123. Pleui Str. Cape Town, Délafrika. — Kérjük a leveleket mindig a Társasághoz cimezni. — *Előfizetés fél évre 60 kor.*

Kiadó bizottság: E lap egy kiadó bizottság felügyelete alatt jelenik meg, akik közül legalább hárman olvasták és igaznak találtak e hasábokon megjelenő minden egyes cikket. E kiadó bizottság tagjai: Rutherford J. F. Van Amburgh W. E. Robison F. H. Fischer G. H. Page W. E.

Biblia tanulmánysorozat:

I. „A korok Istení terve" román, valamint magyar nyelven 50 Lei
II. „Az idő elérkezett" román, valamint magyar nyelven . 50 Lei
III. „Jöjjön el a Te országod" magyar nyelvén . . . . . 50 Lei
Fenti müvek 390—400 oldalra terjednek.
VII. „A beteljesült Titok" 720 old, diszes vászonkötésben . 50 Lei
A „Biblia kulcsának is" nevezve, ezen müvek husz különböző nyelven több millió példányban elterjesztve forognak a müvelt világ népei kezén.
„Millenium hajnal" énekes könyv, tartalma: 244 vál. ének 15 Lei
„Énekek-énekének" teljes magyarázata füzve 76 oldal . . 5 Lei
„Manna" (Reggeli elmélkedések) 385 oldalon román nyelven 10 Lei
„Az Őrtorony" egyes száma 5 lei. Előfizetés egy fél évre . 80 Lei
Fenti müvekről idézzük egy semleges tekintély véleményét: „Föltétlen érdekes, teljesen logikus és gyakorlati" H. W. F. az üdv. hadsereg tábornoka.

Mindennemü levelezés és előfizetés beküldése igy cimzendő:

AZ ŐRTORONY-BIBLIA ÉS TRAKTÁTUS TÁRSASÁG

romániai osztálya, Cluj (Kolozsvár) Str. Kövespad No. 8.

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY és Krisztus jelenlétének hirdetője.

VIII. évfolyam. CLUJ 1922 május. — Ádámtól 6050. BROOKLYN 5. szám.

ISTEN HÁRFÁJA

„És azok, akik győzelmet arattak a fenevad képe és nevének sokasága fölött, az üvegtenger mellett állnak az Uristen hárfáival a kezükben és éneklik Mózesnek, Isten szolgájának az énekét és a Bárány énekét." *Jelenések könyve 15 : 2, 3.*

Teljesen bizonyosnak látszik, hogy itt a hárfa az emberre vonatkozó isteni terv jelképezésére van használva, ugy, amint azt Isten Igéje: a Biblia kinyilatkoztatja. Isteni segitség nélkül senki sem értheti meg a nagy tervet és nem becsülheti más, mint az, akiben az Urnak a lelke van. Mert akit Jehova a tervének megértésével és megbecsülésével tüntet ki, annak a szivét szükségképpen öröm és ének tölti be. Ezért találóan jelképezi a hárfa az isteni elrendezést és az örömet, amelyet az a vele összhangban levőknek okoz. Ha Isten gyermeke látja és megbecsüli és az isteni akaratnak megfelelően használja hurjait, a hárfa olv végtelenül édes zenét hallat, amilyet a természeti ember sose hallott.

A hárfa a Bibliában először a Mózes könyvében 4: 21 van emlitve és feltalálójának Jubál a neve. Isten választott népében, Izraelben, az örömnek és ujjongásnak szentelt zeneszerszám volt. Dávid, aki a Messiást jelképezte, szakértő volt a hárfa kezelésében amelyet Jehova dicsérésére használt. A feljegyzések szerint a zsidók nagy örömünnepek és vigalmak alkalmával szokták volt használni ezt a szerszámot. Josephus tekintély annak megállapitásában, hogy a hárfának rendszerint tiz hurja volt, de némelykor kevesebb, csak nyolc hurja volt és ujjal játszottak rajta. A Szentirás a tizes számot annak jelképezésére használja, ami az emberrel vonatkozásban, teljes és tökéletes. Ebben az esetben a nyolchuros hárfa használata azt jelölné, hogy egy időre a húrok közül kettő hiányozni fog és Izrael, szellemi értelemben véve, nem fogja becsülni ezeket a húrokat; és ez meg is felel a tényeknek.

Az első, ki megértette az isteni tervet, Jézus volt. A Jelenések könyvének ötödik fejezete Jehovát trónján ülve festi le, jobb kezében tartva (csakis hatalmában és gondviseletében, őrizetében) nagy tervét. A kép szerint azután valaki azt kérdi: „Ki méltó, hogy kinyissa a könyvet és megoldja pecséteit?" Az angyalok közül egy se részesült ebben a kegyben, bár nagyon vágytak Isten titkos rendeléseibe belépillantani. És a föld fiai közül se kapta meg egy se a nagy előjogot. Jákob a halálos ágyán megjósolta, hogy ebben a nagy kegyben Jehova az ő szeretett Fiát fogja részesiteni. A kép azután a Fiut, az Atya szakasztott képét és tervének középpontját mutatja be, ki levágott bárnaként jelenik meg, ellátva tökéletes tudással és hatalommal és felpattantva a pecsétet, — megértve és megértetve, mennybeli Atyja dicsőségére, ennek a tervnek szépségét és harmóniáját. Ekkor volt először, hogy Istennek korok és nemzedékek előtt rejtett misztériuma minden teremtménynek tudtára adatott.

A hárfa jelképezi az isteni elrendezés szépségét, nagyságát, gyönyörü harmóniáját és fenséges édességét. Az Ó- és Uj-Testamentum tartalmazza Istennek az embert illető kinyilatkoztatott céljait, az ember megváltását, felszabaditását s örök élettel való megáldását, amiért is a bennük megállapitott alapvető tanok és igazságok képezik Isten hárfájának a hurjait. Ezeket az alapvető igazságokat Jehova a törvény, a próféták, Jézus és az apostolok bizonyságtétele által nyilatkoztatta ki. Tekintve, hogy Dávid az egyház jelképe és hogy tizhuros hárfát használt, joggal vonhatjuk le azt a következtetést, hogy a Szentirásban foglalt tiz alapvető igazság harmónikusan felfedi az emberre vonatkozó isteni célokat. Ezért felvetjük azt a véleményt, hogy a következő felosztás a tiz húr által jelképezett tiz igazságnak, vagy tannak igazi, helyes felosztása. Vagyis

1. a teremtés,
2. az igazság megnyilvánulása,
3. Ábrahámi igéret,
4. Jézus születése,
5. megváltás,
6. feltámadás,
7. a kinyilatkoztatott titok,

FEL

8. az Úr jelenléte,
9. a megdicsőülés,
10. a helyreállitás;

és ezeknek a nagy igazságoknak megértése és összhangba hozása örömet hoz a szivbe és zenével tölti be a lelket.

A teremtés.

Isten, mielőtt az embert megteremtette volna, helyet készitett, hogy lakása legyen. „Én csináltam a földet és embert teremtettem rája... Mert igy szól az Úr, aki a mennyeket teremtette: maga az Isten, alkotta és alakitotta a földet: és ő nem hiába alkotta és teremtette, hanem ugy alakitotta, hogy lakva legyen." (Ézsaiás 45: 12, 18) Jehova cselekvő közege, ereje minden dolgok megteremtésében a Logos volt, amelyet később Jézusnak neveztek. (Jelenések 22: 16) Ő volt öröme és gyönyöre a mennyei Atyának, akinek a nevében teremtette az összes dolgokat. Egy más szépséggel és dicsőséggel övezett és hatalommal és tekintéllyel felruházott csillag is volt még a mennyben, akinek a neve Lucifer volt. Ezekkel együtt még Isten angyalfiainak a serege volt az égben. Mikor Isten megkezdte az embert illető teremtést a föld alapjainak lerakásával, az égnek ezek a nagy csillagai együtt énekelték az öröm dalát és Isten angyali fiai ujjongtak örömükben. (Jób 38: 7) Az egész égi sereg figyelte a teremtés pontról-pontra, rendezetten és progresszive történő fejlődését, mely tetőpontját az embernek Jehova képére és hasonlatosságára való teremtésében találta meg.

Ez volt az Isten hárfájára feszitett és azután teremtményének, az embernek kinyilatkoztatott első húr. Mindaddig semmi sem volt, ami ennek az egész teremtésnek a szépségét, dicsőségét és édességét kisebbitette volna.

Az igazság megnyilvánulása.

Az igazság az elsőrendü isteni attributumok (tulaidonságok) egyike (Zsoltár 89: 15). A tudás attributuma volt az, amely létrehozta és kifejlesztette az isteni tervet. Az igazságnak a többi isteni attributummal összhangban kell teljesitenie a maga feladatát. Isten törvénye, mihelyt készen van és ki van hirdetve, változhatatlan volt és változhatatlan. Az igazságosság kiváltsága gondoskodni arról, hogy a törvény végrehajtassék. Isten törvényének megsértése volt az alkalom arra, hogy az igazságosság megnyilvánuljon. Megnyilvánulása nélkül a nagy váltság-áldozat lehetetlen lett volna. A jó és a rossz az ember elé kerültek, aki, mint szabad erkölcsi lény, megkapta az egyik, vagy a másik szabad választásának a lehetőségét. Az ember megfontoltan a rossz utat választotta. Isten kihirdette itéletét az emberről a következő szavakban: „Arcodnak verejtékével fogod enni kenyeredet, mig vissza nem térsz a földbe, mert ből vétettél: mert por vagy és porrá leszel." (I. Mózes 3: 19) De hogy lehet állitani, hogy a megnyilatkozott igazság egyik hurja Isten hárfájának? Minden zenében található egy kisebb kulcs, vagy hang, amely szükséges ahhoz, hogy tökéletes harmónia létesüljön. Az ember egész zenéjében létezik ez a kisebb kulcs. A szigoru igazságosság megnyilatkozása elengedhetetlen volt a nagy Jehova méltóságának fenntartására és avégett, hogy lehetségessé váljék, hogy terve mas részei is megnyilvánuljanak. Az igazság annak a hurnak látszik, amely a kisebb kulcsot hozza létre az ember zenéjében.

Jób, ugy látszik, az emberi nem elitélt világának a képe és igy beszél: „Az én hárfám is gyászra van forditva.". (Jób 30: 31) Az öröm, amely a tökéletes ember szivét betöltötte volt, gyásszá változott, mikor veszteségének tudatára ébredt. Az isteni igazság elvette az embertől az Édenhez és annak minden áldásaihoz, valamint az élethez való jogát és a világ a gyász állapotában volt azóta egészen mostanáig. De az uj teremtmény az, aki látja és becsüli Isten hárfáját, nem pedig az itélet alatt levő ember. Az Úr felkentjeinek nem kell gyászolniok, mikor az isteni igazság megnyilvánulásait látják. Ez világosan kitünik Isten eljárásából Áron két fiával szemben, akik idegen tüzet ajánltak fel és akiket ezért agyonsujtott. „És amint Áronnak és megmaradt két fiának tiltva volt siránkozni két testvéréért, akik ugy lesujtattak, ez azt jelenti, hogy a hü papok fel fogják ismerni az isteni határozatok igazságosságát és alázatos megadással fognak meghajolni előttük, mondva: „Igazak és igazságosak a te utjaid, Királya a szenteknek."

A világ nem tudja belátni azt, hogy az ember jelenleg itélet alatt áll. Igazán csak azok, akik Krisztus érdemei által ujjáfogantak és akiket Jehova igazságosakká tett, érthetik meg ezt az isteni attributumot. És ezek, akik kellően megbecsülik, énekelhetik igazán az éneket, amint azt az emlitett szöveg irja, hirdetve Jehovának és müveinek igazságosságát és fönségét.

Ábrahámi igéret.

A frigy szó ünepélyes kifejezés, mely szerződést, vagy valamely dolog megtevésére irányuló igéretet jelent. Jehova előtt szent és sérthetetlen a frigy és a szerződés, mert ő nem változik. (Malakiás 3: 6) Az ő igazságosságában és itéletében nem állhat be változás. Az itélete, ha létreiött, ki kell kényszerittessék. Mindazonáltal ő tudott gondoskodni és gondoskodott is az igazság beteljesitéséről és hogy mindenkinek, aki az emberi nemből van, meg legyen a próbája és az alkalma az élethez. Kegyes szeretetének gyakorlása közben is céljainak kivitele végett kiválasztott egy Ábrám nevü embert, akinek nevét később Ábrahámra változtatta és neki feltétel nélkül igéretet tett: „A te magvadban lesznek a föld összes családjai megáldva". Változhatatlan szaván felül még tetszett Jehovának, hogy igéretét később esküvel erősitse meg és ez a két változhatatlan dolog, a szava és esküje által az uj teremtés kétszeresen biztositva van annak tekintetében, hogy ő teljesiteni fogja igéreteit és hogy ez eredeti állapotba visszaállitott ember végül is hasonló következtetéshez fog jutni.

FEL

Jehova nem füzött igéretéhez feltételeket és korlátozásokat. Nem volt szüksége, hogy ezt tegye. Az igéret vagy a frigy még csak azt sem mondja, hogy a népek üdvözülése azon feltétel alatt fog történni, hogy őt keressék, sem pedig nem jelenti azt a megigért üdvösség, hogy mindenki örök életet nyer, akár kiványa, akár nem, hanem azt jelenti, hogy gondoskodás történt arról, hogy mindenkinek legyen alkalma és a tudás mindenkihez eljusson, avégett, hogy mindenki megnyerje az alkalmat arra, hogy az isteni rendeléshez alkalmazkodjon és általa éljen. Azt jelenti, hogy ennek a célnak elérése végett mindenki segitségben fog részesülni és hogy teljes és illő alkalom és az őszinteségnek próbája és a róla való bizonyságtétel után az Úr az ilyeneknek mind örökéletet fog adni.

Ez a Jehova által kötött feltételnélküli és eskü által erősitett frigy az egyik nagy igazság, amely húrt alkot Isten hárfáján és amely a többi húrokkal harmóniában zeng, örömöt hozva azok szivébe, akik megtanulják becsülni Isten rendeléseit. A Zsoltárost ez a grádicsokról szóló énekek egyikében, mely erre az egyetemes alkalomra vonatkozik, mely alkalom minden nemzet népe számára eljön a megváltásra, örvendező éneklésre inditja: „A szánk kacagással (volt) tele és nyelvünk énekkel (a nemzetekért). Az Úr nagy dolgokat tett értük." — Zsoltár 126: 2.

Jézus születése.

Kétezer év folyt le azóta, hogy Isten az esküvel erősitett frigyre lépett Ábrahámmal, mely idő alatt a szent próféták gyakran jósolták meg Izráelnek, hogy az, aki az igéret szerint születni fog, a világ üdvözitője, a Messiás lesz. Izraelben minden jó anya a legnagyobb megtiszteltetésnek tekintette, ha ő adhatott volna életet a megigértnek és ezért a meddő asszony szégyen tárgya volt az izraeliták között. Mikor Mária a hirt kapta, hogy fiut fog szülni s annak a neve Jézus, a Legmagasabb Fia lesz, aki király lesz végtelen időkig. Mária igy szólt: „Magasztalja lelkem az Urat és örül a szivem az Istenben, az én Megváltómban. Mert ő megtekintette szolgáló leánya alacsony helyzetét: mert lám ezentul minden nemzedékek áldottnak fognak nevezni engem." — Lukács 1: 46—48. A gyermek születésének napja elérkezett és az egész mennyei sereg éberen vigyázta a fontos órát. A földön ennek a nagyfontosságu eseménynek a helyéül Betlehem választatott, ahol Dávidot még fiu korában felkenték, hogy Izrael fölött király legyen és ahol Dávid jelezte a most születendő király eljövetelét. Az esemény földi tanui egyszerü és jámbor pásztorok voltak, akik nyájukat őrizték a mezőn, ahol egykor a szép Ruth szedte a kalászt. A kitüzött időben „az Úr angyala jött hozzájuk és az Úr dicsősége ragyogott körülöttük... és az angyal szólt hozzájuk: Ne féljetek, mert jó hirt hozok nagy örömről, mely az egész nép öröme lesz; mert Dávid városában a mai napon Megváltó született nektek, aki az Úr Krisztus." — Lukács 2: 9—11. És mikor a mennyei küldönc befejezte beszédét, az ámuló pásztoroknak ugy tetszett, mintha jelre váró kisérő angyalok jöttek volna, mint nagy mennyből sereg és énekelték volna a nagy öröm hirét. Énekük csak visszfénye volt annak, amit az angyal bejelentett. Ezek a kedves énekesek dicsérő szavakban mondták el, hogy mi történt és mi lesz a boldog következmény. Dicsének volt ez az egekből és a föld viszonozta a békességnek és az emberek iránti jóakaratnak üzenetét; és azóta századokon át hangzott a szép ének: „Dicsőség mennyben az Istennek és a földön békesség és jóakarat az embereknek."

Majdnem kétezer évnél több telt el és ez a szép ének századokon át hangzott és mindig örömet hozott valamely szivnek, mely örvendezve fordult el a világtól, hallva a Megváltó születéséről és arról a müről, amelyet a Megváltó annak következtében létrehozott és létrehoz; és ennek az üzenetek édessége egyre nőtt annak a szivében, aki megtanulta felismerni ezt a hurt és a többi húrokat Isten hárfáján.

Ezután a visszaállitás korába lépünk, abba az időbe, melyben a föld népei be fogják látni, hogy Jézus születése Jehova tervében egyike a hatalmas és fontos eseményeknek és hogy nincs más név az emberek között, amely által örök életet kaphatnának, csakis a názáreti Jézus, a betlehemi gyermek, a világ Megváltója neve.

A váltság.

A nagy váltság-áldozat egyik legfontosabb húr Isten hárfáján. Jótéteményei kellő időben az egész emberi nemre ki fognak áradni.

Egy tökéletes ember vétkezett és elvesztette életét, szabadságát és boldogságát. Tettének következménye az volt, hogy összes utódai bünben születtek és igazságtalanságban nőttek fel. Az igazságnak azonban haladni kell a maga utján, Isten itéletét nem lehet elháritani. Az igazság egy tökéletes ember életét követelte és megkapta azt Ádám halálában. Ezért semmi más, csak egy tökéletes ember halála hathatott megváltó árként, amelyet elfogadtak volna Ádám és utódai felszabaditásáért. A váltság-áldozatról való tudomás egész a mai napig mindenkinek örömet okozott, aki megértette és megbecsülte. A váltságról való tudás végül mindenkihez el kell, hogy jusson. Az, aki helyesen értékeli, nem tudja megállani, hogy ne énekeljen, mikor megtudja, hogy biztositék van arra, hogy ő éljen. Örvendezve fog felkiáltani: „Hála legyen Istennek kimondhatatlan ajándékáért." Jehovának a szeretete volt az, amely őt erre a nagy ajándékra ösztönözte: „Mert Isten annyira szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta neki, hogy aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen." — János 3: 16.

Örülve, hogy az Atya akaratát teljesitheti, a dús Logos félretette égi dicsőségét és fenségét és a bünös emberek hasonlatosságára testté lett. Emberek közt lakott és alá volt vetve mindazoknak a gondoknak, amelyek az emberiségre sulyosodnak. Szegénnyé lett, hogy a bukott emberiség az ő szegénységén keresztül élvezze az életnek, sza-

FEL

badságnak és boldogságnak nagy gazdagságát. Az alkalom birni ezeket a kincseket az Isten által elrendelt kellő időben el fog jönni minden ember számára, mert Jézus „Isten kegyelme folytán minden emberért szenvedett halált". (Zsidók 2: 9) A váltságdij létrejött a kereszten. Jézus keresztje az isteni elrendelés sarkigazsága, melyből erednek az emberiség reményei. A költő szépen fejezte ezt ki:

„Krisztus keresztje az én dicsőségem,
Mely áthat az idők romjain át.
A szent történet teljes pompája
Dicsfénnyel övezi nemes homlokát."

Az isteni Ige ihletett irója azt mondja, hogy Isten akarata volt, hogy ez a váltságdij minden embert megmentsen a haláltól és az igazság megismeréséhez juttasson és hogy Ádám fajából minden kellő időben megkapja ennek a bizonyságát. Mikor a nagy finálé zeng és az ég és föld összes hárfáinak játéka szép harmóniában egyesül, összevegyülve az összes boldog és tökéletessé lett teremtmények hangjával, a nagy váltságáldozat egyik húr lesz Isten hárfáján és gyönyörü zenét fog zengeni minden fül számára.

Feltámadás.

Az Úr keresztrefeszitését közvetlenül követő szombati nap nagyon szomoru volt azoknak, akik szivből szerették és követték őt. Körükből durván ragadták ki, igazságtalanul vádolták, brutálisan ítélték el és azután a leggyalázatosabb halálnak vetették alá, mely emberek előtt ismeretes. Milyen rettentő volt ez a csapás azokra, kik szerették a Mestert. A Szentirás csak azt a tényt jegyzi fel, hogy ők megtekintették, hogy hová volt Jézus temetve és azután pihentek a szombati napon. Ez a pihenés azonban csak a munkától való tartózkodásban állhatott, mikor olyan nagy bánat sulyosodott rájuk és lelkükben bizony nagyon csekély lehetett a pihenés, vagy a béke.

A szombat elmult és még mielőtt a hét első napját megvilágító nap elüzte volna a kora reggel homályát, Mária Magdolna és más hüséges asszonyok a Megváltó sirjához siettek. De Jézus nem volt ott. Az Urnak egy küldöttje jelent meg előttük és szólt: „Jézust keresitek, aki megfeszitetett... Ő feltámadott." A hir igen jónak látszott, semhogy igaz lehetne. Az asszonyok szeme káprázott és meg voltak zavarodva. Gyorsan futottak megmondani a hirt társaiknak. Mily kimondhatatlan öröm töltötte be sziveiket, mikor megtudták, hogy él, akit annyira szerettek! Milyen öröm kellett betöltse a mennybeli csarnokokat, mikor a figyelő angyalok látták, hogy Jézus diadalmaskodott a siron és a halálon.

Jézus feltámadása lényegileg elengedhetetlen volt ahhoz, hogy magasba szállhasson, magával vive tökéletes emberi áldozatának érdemét és ott bemutassa azt az isteni igazságnak, hogy az ember részesülhessen ennek az áldozatnak a jutalmában. Tizenkilenc században át mennybemenetelekor ily módon átnyujtott áldozata érdemének jótéteményeiben azok részesültek, akik teljesen Isten akaratának teljesitésére szentelték magukat és ezek számára volt igazulás az eredmény Jehovánál. Ezek a felszenteltek lettek olyanok, h a hőn Szeretett magába fogadhatta őket és ezek kenettek fel a Jézus Krisztussal való társörökösség és a mennybéli királyi család tagságának magas polcára. Az egész korszakon keresztül zengték ezek a hüséges követők a feltámadt Úr dicséretét.

Szent Pál kijelenti, hogy Jézus feltámadása biztositék arra, hogy minden embernek kellő időben meg lesz a teljes és részrehajlatlan alkalma az életre és hogy Isten egy napot tüzött ki, amelyen ezt az alkalmat mindenkinek megadja. (Apostolok cselekedetei 17: 31) Ez a nap itt van, az Úr jelen van és készül itéletet mondani az élők és azután a holtak felett: és a világ emberei kezdenek tudni valamit Jézus Krisztus halálának és feltámadásának fontosságáról. Amikor majd az egész emberi nem tudni fog Isten nagy tervéről, amikor tudni fogja, hogy Jézus feltámadása teljes biztositék arra, hogy minden embernek meg lesz az alkalma élni és a szabadságot és boldogságot élvezni, akkor az ő dicséretét fogják énekelni és ajkukon örökre áldva lesz a neve; és ez a nagy igazság elméjükben mint Isten nagy hárfájának egyik szép húrja fog helyet foglalni.

Kinyilatkoztatott titok.

Az isteni terv azonban nem lett egyszerre egészen felfedve. Tényleg az igéret magva, melyből áldás fog jönni a föld összes nemzetiségeire, egy minden korok és nemzedékek előtt rejtett misztérium, amelyet az ember első izben pünkösdkor, a Szentlélek leküldésekor ismert meg. Mindeddig csak azok érthetik meg ezt a titkot, akik felszentelésük, megigazulásuk folytán Isten kegyébe jutottak. Ennek a titoknak elburkolását Jehova a Szentélynek a vadonban való felépitésével és berendezésével példázta. A Szentélynek aranyozott falai, arany gyertyatartói, szépen diszitett butorzata, érdekes szövésü kárpitja, tömjénoltára és a frigyszekrény mind ugy el voltak burkolva és rejtve a szem elől, hogy a nép közül senki sem pillanthatta meg őket.

Amint Isten ily módon elrejtette ezeket a dolgokat, amelyek nagyobb dolgokat jelképeztek, ugy elrejtette a szellemi dolgok dicsőségét és szépségét is, amelyeket csak azok láthattak, akik a papi rend tagjai voltak. Mint ahogy a főpap egyedül volt a szentek szentjében a vezeklés napján, éppen ugy a papi rend foglalja el ezt a helyet, a vezeklés nem jelképes napján. Isten rendelésének és a világgal való ezen viszony révén hárfájáról zengő édes zenének szépségeiről és dicsőségéről a világ semmit sem tud és semmit sem tudhat mindaddig a Jehova által kijelölt időig, mely lehetségessé fogja tenni számukra, hogy tudjanak róla valamit. A világ szemében a papi rendhez tartozók silányaknak és megvetetteknek látszanak, mert a világ nem ismeri őket.

Mégis mért van, hogy szegényes
Rongy takarja válluk?
Mert világ nem látja fényes
Mennyei ruhájuk.

FEL

A próféták jóslatokat mondtak Krisztusról, mint az igéret magváról, de érteni nem értették. Az egyik próféta szerint „hallottak, de nem értettek". Az ég szent angyalai sem járulhattak ennek a nagy rejtelemnek titkaihoz, mert Istennek ugy tetszett, hogy azt elrejtse és csak kellő időben fedje fel azok előtt, akik a Szentlélek felkentjei. Ezért mondta Jézus a tanitványainak: „Ha majd az igazság szelleme eljön, ő minden igazsághoz el fog vezetni titeket; ő meg fogja mutatni az eljövendő dolgokat." János 16: 13) A pünkösdi áldásig a tanitványoknak lehetetlen volt megérteni a misztériumot, sőt még akkor sem értették meg és értékelték helyesen azonnal, mert a nagy rejtelem csak fokozatosan lett felfedve előttük és csak lassanként értették és becsülték meg. Ez nyilvánvalóan megegyezik Isten igéretével: „Az igaznak az utja olyan, mint a ragyogó fény, mely egyre jobban ragyog a teljes nappalig.

Igy volt ez a keresztyénekkel az egész korszakon keresztül és különösen a korszak aratási periódusában. Egyre jobban fény deritette fel a szentek előtt Isten rendeléseinek, különösen a misztérium rendje, az ég királyi családja, világosabb megértésének szépségét. Egyre világosabb lett a hü követők látása, erős ellentétben azzal a sötétséggel, mely azokra borult, kik engedtek az antikrisztus hatásának. Amint a szentek belátták és egyre jobban látják a misztériumban megnyilatkozó szépséget, énekre nyilt az ajkuk és igy kiáltottak fel: „Az Úr nagy dolgokat tett értettünk, ezért nagy az örvendezésünk." (Zsoltár 126: 3) Ezek a drága igéretekből élnek és örvendező érzéssel néznek azon idő elé, melyben a Vőlegény egész dicsőségében és szépségében fog megnyilatkozni és amelyben a menyasszony, az egyház, vele együtt dicsőségben fog megjelenni.

Isten misztériuma magával hozza a felszentelődés, a megigazulás és megszentelődés nagy alapvető igazságainak megértését és megbecsülését. Amint a szentek észreveszik az ellentétet Krisztus, Isten misztériuma között és az antikrisztus, az igazságtalanság misztériuma között, még rémesebbnek tünik fel előttük az igazságtalanság misztériuma és még dicsőbbnek az Isten misztériuma. És élesebb látásukkal minden eddiginél nagyobb fénnyel ragyognak a felszentelődés, a megigazulás és a megszentelődés a maguk helyén. Ezekről mondta az apostol: „A természeti ember nem kapja meg a dolgokat az Isten szelleméből: ... nem is ismerheti azokat, mert azok csak szellemileg ismerhetők meg; Isten azonban azokat a szelleme által kinyilatkoztatta nekünk (a Krisztus Teste tagjainak), mert a szellem keres minden dolgot, Isten mély dolgait is." (1 Korinthusiak 2: 10, 14) Mikor ezeket a nagy igazságokat Pál apostol megismerte és másoknak beszélt róluk, elragadtatva kiáltott fel: „Óh az Isten bölcsessége és tudása kincseinek mélysége! — Rómaiak 11: 33.

Az Úr jelenléte.

Jézus Krisztus a Vőlegény és az egyház a menyasszony. (János 3 : 29; Jelenés 21 : 9) Tizenkilenc századnál hosszabb ideig várt az egyház Krisztus visszatérésére, mert Krisztus megigérte, hogy megint eljön és őt magához veszi. (János 14: 3) Hittel és türelemmel és nagy várakozással nézett az egyház az elé az idő elé. Krisztus hüen megtartotta igéretét és most visszatért és magához gyüjti mindazokat, akik áldozat által frigyre léptek az Urral és betartották ezt a frigyet. A menyasszony szereti a Vőlegényt és ezért szereti megjelenését és ilyenek számára a Vőlegénynél van egy igazság-korona. (2 Timoth 4: 8) Ennek a boldog időnek előérzetében irta szent Pál: „Örvendezzetek mindig az Urban ... Az Úr itt van." (Filippibeliek 4: 4, 5) Jézus második eljövetele a Szentirás alapvető tanainak egyike, de eljövetelének idejét, módját és célját alig értették a keresztények. Nem ismerve eljövetelének igazi értelmét, félve gondoltak arra az időre. Azok azonban, akiknek elméjét a Szentlélek igazán megvilágositotta, megbecsülték a fényt és növekvő ragyogását és ugyanolyan arányban nőtt az örömük. Ezek látják, hogy eljövetele a vég idejébe, vagyis a jelenlegi rossz rend végére esik. Nagy és meggőző annak bizonyossága, hogy ő itt van és hogy a régi rend gyors elmulásban van. A menyasszonyi osztály tagjai látják, hogy eljövetele nem abban az alakban történik, amelyet a Kálvárián kapott szegnyomok jelöltek meg, hanem emberi szemeknek láthatatlan dicsőséges testben jelenik meg. Ezek értik igérete szerint azt, hogy amint a nap csöndesen kel fel keleten és fokozatosan önti szét fénylő sugarait a földön, ilyen a mi Urunk megjelenése is, amelyet az ébren őrködők fokozatosan egyre jobban vesznek észre. Miként a tolvaj jön éjnek idején, mikor a hü őrökön kivül mindenki alszik, ugy jött az Úr a mostani gonosz világ nagy éjszakájában, mikor hüséges őrein kivül mindenki alszik és senki más nem veszi észre jelenlétét.

A hüséges őrök látják, hogy jövetelének célja igéretének megfelelően az, hogy magához vegye menyasszonyát, tegye fel ékszereit, elfoglalja a hatalmat és uralkodást, elpusztitsa Sátán szörnyü müveit, mindörökre trónraültesse az igazságot és becsületességet és hogy megáldja mindazokat, akik szeretik a becsületességet és gyülölik az igazságtalanságot. Ezek sokra becsülik ezt a privilégiumukat, hogy bejelenthetik jelenlétét és Isten prófétája ugy is festi le őket, hogy távol állnak a föld királyságaitól, kihirdetik az örvendetes hirt és közös énekben hallatják hangjukat. (Ézsaiás 52: 7, 8) Ezek a tisztaszivü és Isten kegyelme folytán bölcs, hüséges vigyázók előjönnek és örvendve kiáltják: „Ime a vőlegény! Menjetek eléje." És Isten hárfájának ez a húrja egyre szebb zenét zeng a menyasszonyi rendből levők szivének, akik erre a kiséretre énekelik egymásnak:

Ime itt a Vőlegény,
Beléphet most vele,
Ki öltözött fehérbe
És lámpája tele.

Megdicsőülés.

A Vőlegény a legszebb mindenek között és minden tekintetben szeretetreméltó. Megdicsőülni

FEL

annyit tesz, mint jellemének hasonlatosságára és hasonló szép szervezettel birává alakulni. Látni azt, hogy a szegény tökéletlen teremtmények átalakulnak és az Áldottnak képét és hasonlatosságát veszik fel, sokkalta bámulatosabb az emberi ész számára, semhogy teljesen átláthatná és megérthetné; de azért tudjuk, hogy igaz, mert a Mester mondta: „El fogok jönni megint, hogy magamhoz vegyelek titeket, hogy ti is ott lehessetek, ahol én vagyok. (János 14:3) De senki se lehet vele, hogy ne legyen hozzája hasonlatos. „Még nem tünik ki, hogy mik leszünk: de tudjuk, hogy mikor ő megjelenik, hozzá hasonlók leszünk, mert látni fogjuk őt ugy, amilyen." — 1 János 3:2.

A dicsőség királyáról irva van: „Te szereted a becsületességet és gyülölöd a gonoszságot. Ezért Isten, a te Istened felkent téged a társaid felett az öröm olajával. Ruháid mirrhát és áloét és kasszsiát illatoznak az elefántcsont palotákból, miá'tal megörvendeztettek." (Zsoltár 45:7, 8) Krisztus menyasszonya az egyház, ugy van leirva, mint aki a csodás vőlegény jobbján áll és minthogy örömmel vetette magát alá az átalakitó munkának és Urához hüségesnek bizonyult, szépségét ura erősen kivánja. Szépségéről egy szempillantást nyujt a zsoltár egy mondata: „Dicső a király leánya: ruhája vert aranyból van. A királyhoz fogják vinni őt himes ruhában." — Zsoltár 45:13, 14.

A csodálatos Megváltó és Vőlegény a menyasszonyát, az egyházat, büntelen állapotban fogja tuláradó örömmel Jehova dicsősége elé vezetni. (Juda 24) És a menyasszony szépsége, dicső Vőlegényéhez hasonlatosan, a szentség szépsége lesz. Az egyháznak ez a bevonulása a mennybeli dicsőségbe, nagy örömnek lesz a forrása. Az egyház diadalának percét fogja jelölni Jehova kezének müvei között. Az égben örvendezni fognak a cherubok, a szeráfok és az angyalok seregei és dicsérni fogják Jehovát és szeretett Fiát; és ebben a dicsőségben osztozni fog az egyház is, mert ő Krisztus menyasszonya. Az egyház megdicsőülésére vonatkozó isteni elrendelésnek ez a nagy igazsága az egyik húr Isten hárfáján, mely megörvendezteti a hűeknek sziveit, még mielőtt részt vennének az elsőszülöttek egyházának egyetemes gyülekezetében.

Helyreállitás.

Isten hárfájának tizedik húrját helyreállitásnak, vagy ujjáépitésnek nevezhetjük. Ez az összes próféták jövendöléseinek a tárgya volt. Ugy látszik, hogy az evangéliumi korban sok keresztény ezt az igazságot és az Ábrahámnak tett és esküvel erősitett igéret igazságát szem elől tévesztette, ugy hogy számukra a hárfának kettővel kevesebb húrja volt. De mikor az Úr visszatért és éberen virrasztva talált egy hüséges szolgát, felvilágositotta őt ezek felől a nagy igazságok felől. És az Úr kegyelme megáldotta azt a szolgát és arra használta, hogy a kellő időben hozzon eledelt a hit háztartása számára: régi és uj dolgokat a nagy tárházból. Amint pedig az Úr jelenlétének fénye egyre nőtt, ez a hü és bölcs szolga világosabb betekintést nyert az isteni tervbe. Ő az Úr kegyelme által világosan kifejtette a felszenteltekneк az ábrahámi igéret célját és értelmét, a nagy váltságáldozat filozófiáját és megmutatta, hogy ezen áldozat érdemének bemutatása az égi csarnokokban biztositéka annak, hogy az Isten által kijelölt időben minden embernek meglesz az alkalma az élethez és hogy Isten biztos napot tüzött ki erre a próbára, melynek folyamata alatt a föld fokozatosan az Édenkertjéhez lesz hasonlóvá, hogy megfelelő lakóhelyévé legyen a tökéletessé lett embernek.

Amint ennek a hűséges és bölcs szolgának a víziója fényesebbé lett, fölszentelt é'etével érintette Isten hárfáját és a visszaállitás hurjáról felzengtek az ének és dicséretnek ezek a szép szavai, amelyek ezrek szivét örömmel töltötték el.

„Az első ember (aki mintaképe volt annak hogy milyen lesz az emberi nem, mikor tökéletes lesz) földből való volt és az evangéliumi egyház kivételével a feltámadáskor utódjai is földből valók, emberiek, a földhöz alkalmazkodottak lesznek. (1 Korinthusiak 15:38, 44) Dávid kijelenti, hogy az ember csak egy kissé volt alacsonyabb az angyaloknál és dicsőséggel, tisztességgel, hatalommal stb. volt felruházva (Zsoltár 8:4—8). És Péter, a mi Urunk és az összes próféták a világ kezdete óta kijelentették, hogy az emberi nem vissza lesz helyezve ebbe a dicső tökéletességbe és ismét uralkodni fog a földön, mint képviselője Ádám tette. — Apostolok cselekedetei 3:19—21.

„Ez az osztályrész, amelyet Isten választott, hogy az emberi nemet vele megajándékozza. És milyen dicső osztályrész! Hunyjátok be egy percre szemeteket az inség és jaj, a lealacsonyodás és bánat képei előtt, amelyek még a bün következtében uralkodnak és idézzétek lelki szemeitek elé a tökéletes föld dicsőségét. A bünnek egyetlen foltja, egyetlen keserü gondolat, egyetlen nemszives pillantás, vagy szó se zavarja a tökéletes társadalom békéjét és összhangját. Minden szivből szeretet buzog, melv rokon válaszra talál minden más szivben és jóakarat fog nyilvánulni minden tettben. Nem lesz több betegség, nem lesz fájdalom, vagy kin, vagy egyetlen jele is a romlásnak, sőt még iy dolgoktól való félelem sem lesz. Gondoljatok az emberi alak és vonások szépségének és egészségességének azokra a képeire, amelyeket valaha is láttatok és tudjátok meg, hogy a tökéletes emberiség még szebb és szeretetreméltóbb lesz. Belső tisztaság és észbeli és erkölcsi tökéletesség fog jelölni és dicsővé tenni minden ragyogó arcvonást. Ilyen lesz a föld társadalma; a megfosztottaknak le lesznek törölve a könnyeik, ha igy magukban megvalósitják a feltámadás teljes müvét. — Jelenés 21:4."

A föld népei hamar meg fogják látni ezt a napot és akik ezt megbecsülik, mikor látják, hogy ezek a dolgok tényleg megvalósulnak a földön, mondani fogják: „Gyertek, énekeljünk az Urnak: csapjunk örvendő zajt megváltásunk sziklájának." „Énekeljetek az Urnak uj éneket: énekeljetek az Urnak, az egész földnek. Hirdessétek a pogányok közt, hogy az Úr uralkodik: a világ is ugy lesz be-

FEL

rendezve, hogy meg ne mozgattassék." „Zengjetek az Urnak hárfával; hárfával és a zsoltár hangjával.' (Zsoltár 95: 1; 96: 1, 10; 98: 5) És amint a népek egymásután fognak eljönni tisztelni az Urat, meg fogják tanulni igy szólni egymáshoz: „Csináljatok örvendő zajt az Urnak, minden országok. Szolgáljátok örömmel az Urat és jöjjetek dalra a szine elé. — Zsoltár 100: 1, 2.

Krisztusnak még földön lévő tagjai a hit által látják ennek a boldog időnek a közeledését a föld népeihez. Isten hárfájának ez a hurja édes zenét zeng sziveiknek és ők igyekeznek megmondani a nagy örömről szóló vidám hiradást másoknak. És igy szólnak: „A régi világ végéhez ért, az Úr eljött." Királyságának ideje itt van; a most élők közül milliók sohasem fognak meghalni."

Hogy lehet ezeket a boldog és hü embereket felismerni? A Jelenések irója feleli: „Azok, akik győzelmet arattak az állat és képe és nevének sokasága fölött... Isten hárfájával a kezükben." (Jelenés 15: 2) Nem volna-e észszerü várni, hogy az ilyeneknek tisztább képük lesz arról, hogy mi alkotja az állatot, a képét, a jelét, a számát és nevét, hogy ezáltal képesek legyenek erősen és elhatározottan megvetni a lábukat a dicsőség királyának a zászlója alatt és neki adni minden hüségüket és hatalmukat, bármily gyöngék is azok? Ezek látják, hogy a felszabadulás napja közel van és ezért énekelnek. Énekelni fogják a felszabadulás vidám énekét mostantól kezdve ezer éven át és ha majd a viszaállitás müve teljes lesz és a föld boldog, helyreállitott és tökéletes emberi nemmel lesz tele, akkor fel fog zengeni a nagy finálé Istennek és szeretett Fiának dicsőségére. Ugy látszik, hogy ezt a nagy finálét jelezte előre a zsoltáros és ebben egyesülni fognak az ég és a föld összes teremtményei és minden, ami csak lélekzik, dicsérni fogja az Urat:

„Dicsérjétek az Urat,
Dicsérjétek Istent a szentélyében:
Dicsérjétek őt hatalma egében,
Dicsérjétek őt hatalmas tetteiért:
Dicsérjétek őt nagyszerü nagysága szerint.
Dicsérjétek őt a kürt hangjával,
Dicsérjétek őt lanttal és a hárfával,
Dicsérjétek őt dobokkal és sipokkal,
Dicsérjétek őt huros hangszerekkel és orgonákkal,
Dicsérjétek őt a hangos cimbalmokkal,
Dicsérjétek őt vigasságtevő cimbalmokkal.
Minden lélek dicsérje az Urat!
Dicsérjétek az Urat!" — Zsoltár 150.

VII. TANULMÁNY

(A VI-dik kötet folytatása)

AZ UJ TEREMTÉS TÖRVÉNYE

A törvény kibocsátása feltételezi a betartásra való képességet. — Az eredeti isteni törvény. — Az élet törvénye nem volt a bukott fajnak adható. — A megváltás nem a törvénynek, hanem a kegyelemnek folyománya. — A Törvény Szövetség megtartása és az Uj-Szövetség megpecsételése Krisztusnak egy áldozata által történt. — A Sinai hegyen hozott törvény a testi Izraelnek adatott. — Az Uj-Szövetség törvénye. — A parancs, mely szerint a szentek fognak kifejlődni. — Az uj teremtés egyedül és elválasztva áll Istenhez és az ő szövetségi viszonyához való vonatkozásában. — A tökéletes törvény értékbecslésében való növekedés. — A cél után való futás és a mellett való kitartás. — Az arany-szabály. — „A szabadság tökéletes törvénye."

1 Mit föltételez a törvény adása az elfogadó részéről? Miért vannak büntetések kapcsolva a törvényhez?

Egy törvénynek, az arra hivatott hatóság által való kibocsátása feltételezi, hogy az az áthágás esetére, a vétek jóvátételére rendszabályokat hozott. Egy törvény kibocsátása mindig feltételezi annak lehetőségét, hogy az áthágatik. Ezért egy törvény mindig taratlmaz büntető rendelkezéseket.

2. Hogy okoskodunk egy Ádámnak adott törvény tárgyában? Mi volt az édeni vétek?

Minthogy Ádám, aki Isten képére teremtetett, az isteni akarattal szemben elkövetett engedetlenség miatt megbüntettetett, arra következtetünk, hogy részére egy törvény adatott és hogy az neki teljesen érthetően volt feltárva, különben méltánytalan lett volna őt elitélni. Kifejezetten kioktatnak minket, hogy a bün Édenben egy Isteni parancs áthágásában állott. Hogyha tehát a halálos itélet, amely Ádám ellen hozatott és amely általa az összes maradékára átöröklődött, igazságos volt, akkor Ádámnak a törvényt, amely alatt állott, tökéletesen megértenie és tudatosan áthágnia kellett, mert különben a törvényhozó jogtalanságot követett volna el.

3. Az Ádámra kimondott igazságos itélet mit tétetett fel az ő tudása tekintetében? Mit bizonyitott a közbenjáró hiánya?

Hogy Ádám abban a helyzetben volt, hogy az Isteni törvényt megtarthassa és neki engedelmeskedhessék, abból a tényből tünik ki, hogy nem volt előre gondoskodás a törvénnyel szemben való kiengesztelésre. Nem volt közbenjáró, miért is annak megsértése következtében a teljes büntetésben részesült.

4. Hogy volt az Isteni Törvény megirva Ádám és Éva tökéletes szervezetében? És miért nem volt bünüknek semmi mentsége?

A bibliai elbeszélés egyáltalában nem mondja azt, hogy a Teremtő első szüleinknek egy kőre vagy másképen irott törvénykönyvet mutatott volna be. Minthogy manapság a törvények irá-ba-foglalása általánosan szokásos és a mi gyengeségeink miatt szükséges, némelyek nem tudják maguknak elképzelni, hogy mily módon volt a tökéletes

FEL

letes Ádám egy tökéletes törvény birtokában és hogyan itéltethetett el annak áthágása miatt. Téves, ha azt véljük, hogy a törvényeknek irásbafoglalása szükséges. Az Irás a törvény megirásának egy a szivekbe való dicsőségesen magasztos módjáról szól. Az isteni törvény — amelynek egyszer az uj korszakban ismét be kell iratnia — a tökéletes embernek olyképen volt szivébe irva, hogy ő teremtése alkalmával, Teremtőjével teljesen összhangban volt. Ilyképen van szivébe irva az Isteni törvény Istennek magának és minden angyali teremtménynek. Ameddig ez az állapot az első embereknél uralkodott, addig ők nem is hajlottak a bünre, hanem inkább az igazságosságra. Igazságosak voltak, körülvéve igazságos és tökéletes körülményektől, teljesen tudatában a Teremtő iránt tartozó kötelességüknek és nemcsak hogy határozatlan fogalmuk nem volt, hanem pontos ismerettel birtak a parancs felől. Tehát nekik nem is volt mentségük áthágásukért. A szánalom talán keresne mentségeket. Arra utalna, hogy náluk hiányzott a szükséges tapasztalat, továbbá hogy nem tudták, hogy milyen lesz a büntetés; de ez egyáltalában nem akadályozta őket abban, hogy tudják, hogy milyen a helyes magatartás. Tudták, hogy helyes Istennek engedelmeskedni és helytelen, ha neki nem engedelmeskednek. Ezt tudták akkor is, ha az engedetlenség borzasztó következményeit nem is ismerték. Az apostol kifejezetten mondja, hogy Ádám nem lett megcsalva. Ő a törvény első átlépését tudatosan és szándékosan követte el és ezáltal magára vonta a Teremtő által fenyitésül kilátásba helyezett halálbüntetést.

5. Mi a jelenlegi emberiség állapotja a Istenhez való őseredeti hasonlóság tekintetében?

Ha ma körülnézünk a világban, akkor észrevesszük, hogy az emberiség Istenhez való hasonlóságából, azon képességéből, hogy az igazat az igaztalantól könnyen és biztosan mekülönböztesse, nagyon sokat veszitett. Az egykor, a tökéletes embernek tisztán és világosan szivébe irt Isteni törvény, a büntetés és a halál uralmának 6000 évig tartó uralma alatt, nagyon elmosódott. Isten az egyes emberekhez intézett közlései által ugyan nem egy szivben uj életre keltette törvényét és a már elmosódott irást többé vagy kevésbbé mélyitette, mindazonáltal azok közül is, akik a müvelt kereszténységben a legelőrehaladottabbak, senki sem bizik saját itéletében a tekintetben, hogy mi ebben, vagy abban a kérdésben helyes és mi helytelen. Nekünk tehát mindig szükségünk van a biztos isteni mértékre, amelyekhez folyamodunk és amelyen megmérhetjük az igazságról és az igazságtalanságról való itéletünk helyességét. És ez nekünk megengedi, hogy ezeket helyesbitsük és az isteni megitéléshez közelebb hozzuk.

6. Hogy igazolhatjuk a jó és rossz többé-kevésbé kezdetleges fogalmait még a legcivilizálatlanabb pogányok között is?

A lelkiismeretnek és azon képességnek a nyomait, hogy az igazat az igaztalantól megkülönböztessük, megtaláljuk még a legcivilizálatlanabb népeknél is. Ezek a gyönge másolatok az embernek eredetileg sajátos, Istenhez való hasonlatosságának a maradványai. Az apostol ezen nyomokról beszél, midőn a nemzetekről **azt mondja, hogy** gondolataik egymást majd vádolják, majd mentegetik és hogy ilyképpen a szivükbe irt törvénynek müvét mutatják, maradványait, töredékeit az eredeti törvénynek, amelyek bizonyitják, hogy a törvény egykor az emberrel született.

7. Hány fajta törvény van érvényben az emberiség körében?

Az emberi jogok közül egyesek a gonosztevők, mások pedig a nem gonosztevők részére vannak alkotva. Ez utóbbiak a polgári jogok birtokában vannak: élet, béke és szabadság van biztositva számukra. Az előbbiek a törvény erejénél fogva meg vannak fosztva a szabadságtól és néha még azon igényüktől is, hogy élhessenek. — azaz halálra itéltetnek. Igy állunk azon Isteni törvénynyel is, amelynek uralma alatt Ádám próbának lett alávetve. Ő birtokában volt jogainak és előnyeinek. Megvolt az élete, békéje és boldogsága és minden, amire életfenntartásánál szüksége volt. Ez neki igértetett azon időre, amig a Teremtő iránti köteles engedelmességet tanusitja. Engedetlenség esetén ellenben a halálbüntetés volt megállapitva: „Haldokolva fogsz meghalni", amely halálbüntetést ő természetes módon utódaira is hagyná örökségül. Engedetlensége pillanatától kezdve Ádám egy büntetett ember volt: megfosztva eddigi életkilátásaitól és lakhelyétől az Édenben, elvágva a Teremtővel való társaságától. A még be nem fejezett föld volt fegyenckolóniája és a sir lett börtönháza. Ő ettől fogva már nem állott az élet törvényei alatt: ezek büntető rendelkezései őt elvágták az élettől, halálra itélték. Gyermekei már nem születtek az élet törvényének uralma alatt. Nem volt kilátásuk többé, hogy örökké éljenek: büntetett ember gyermekei és foglyok voltak. A bün és a halál volt, képletesen szólva, poroszlójuk és börtönőrjük.

8. Micsoda megfelelés van ezek között és az Isteni törvény között?

Da ha az eredeti törvény többé nem is uralkodhatott fölöttük, amióta büntető rendelkezései alkalmazást nyertek, ők mégis bizonyos mértékben természeti törvények alatt állottak. Észre tudták venni, hogy lelkiismeretük ellen való minden merénylet, minden mélyebbre való sülyedés abban, amit ők bünnek felismertek, számukra további megaláztatást hoz és gyorsabb halált idéz elő. Ellenkezőleg minden törekvésük, hogy az igazat tegyék, fogságéletüket türhetőbbé teszi, természetesen anélkül, hogy felszabaditásukat kilátásba helyezné.

9. Miért volt lehetetlen, hogy Isten élettörvényt adjon a bukott emberi nemnek?

Az apostol tudtul adja, hogy Istennek lehetetlen volt elbukott fajunknak egy élettörvényt adni. Az emberek jogilag halálra voltak itélve

FEL

és amig a halálos itélet jogilag fennállott. nem lehetett nekik oly törvényt adni, amelynek követése a haláltól való megszabaditásukat eredményezte volna. Mielőtt egy élettörvény adatott volna az emberi nemnek, az első törvény követelményét teljesiteni kellett és annak büntetését meg kellett szüntetni. Csak azután lehetett uj rendelkezéseket hozni, csak azután lehetett az embernek örökéletet kinálni azon esetre, ha a meghatározott feltételeket teljesiti. De előbb jóvá kellett tenni az első áthágást és az azáltal támadt adósságot meg kellett fizetni.

10. Hol történik először célzás a kiengesztelésre s azt követően a fogság házából való megszabaditásra?

Isten azonnal rámutatott azon szándékára, hogy a bünéért megfizetteti a váltságpénzt és hogy ilyképen az Ádám által elvesztett helyébe egy más alkalmat fog teremteni, hogy az emberek magukat az örökéletre érdemeseknek bizonvitsák. De ezen igéretek nagyon is homályosak voltak. Arra azonban éppen elegendők, hogy egy reménynek kezdetét felkeltsék. Ezért jelöltettek az emberek, akik a bün és a halál uralma alatt álló foglyok, a reménység foglyainak.

11. Kinek tétettek még világosabb igéretek a világ megáldására nézve és mit jelentett ez?

Egy ilyen utalás volt az Urnak szavában, mely a halálos itéletet kisérte, hogy t. i. az „asszonynak magva szét fogja taposni a kigyó fejét". (I. Mózes 3: 15) Ezen homályos, képletes szavakban az Ur a gonoszság uralmának végre bekövetkező bukásáról és azon győzelemről beszél, amelynél az emberi család közre fog müködni és amely az ő javára fog szolgálni. Az asszony ezen magva, mint mi mindnyájan tudjuk, Krisztus. A bukás után 4000 év mulva Isten az ő Fiát küldte el, ki asszonytól született (és ezáltal az elitélt nemzedék tagja volt, hozzá mindenben hasonló, kivéve a bünt), hogy Isten kegye folytán mindenki javára a halált megkóstolja és az adósságot minden egyes adós helyett megfizesse és azáltal a halálos itéletet megszüntesse és minden ember részére azt a jogállapotot teremtse meg, amelyben egy élettörvényt lehetett kibocsátani, amelynek betartása az örökéletet eredményezné.

12. Miért helyezett Isten különös törvényt az Izraelitákra? Mózes közbenjárása és a typikus áldozatok miért voltak szükségesek a bünökre nézve? és mit tanit ez az édeni törvény tekintetében?

De mielőtt az idő eljött, amikor Isten a Fiát elküldte és általa az emberi nem megváltását, a halálbüntetéstől kieszközöltette, neki különös viszonya volt Ábrahámhoz és test-szerinti magvához: Izrael népéhez. Először hirül adta Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak, hogy Ő minden nemzedéküket a földön meg fogja áldani. Egy ilyen üzenet a Nagy Biró szájából, aki egykor a halálos itéletet kimondta, nagyon jelentőségteljes volt. Vagy a jog megsértését jelentette az átok, a büntetés megsemmisitése által, vagy azt jelentette, hogy a világmindenség törvényszéke ismer egy eljárást, amely neki lehetségessé teszi, hogy igazságos maradjon és egyben az emberi fai azon hozzátartozóival szemben könyörületet tanusitson, akik erre magukat érdemeseknek fogják mutatni, amennyiben magukat Isten igazságos rendelkezéseivel egyetértésben levőknek jelentik ki. A pátriárkák örültek ezen igéreteknek és többé-kevésbé világosan sejtettek egy jövendő életet, amelyhez a halottak egy feltámadás által juthatnak, és amely nemcsak nekik és utódaiknak, hanem végre az emberi nem minden egyes tagjának javára fog szolgálni. Ezen igéret folytán, mely Ábrahámnak szólott, Isten Izrael népét, Ábrahám utódait, a Sinai hegyen hozott törvénynek rendelte alá, mely törvény a velük kötött frigynek alapját képezte. Amennyiben ezen törvényt megtartanák, valamennyi igéretet örökölnék. Ezen törvény minden részében tökéletesen igazságos és jó volt. De minthogy az Izraeliták megbuktak és tökéletlenek voltak, nekik Mózesben egy közvetitőt kellett felállitani és azután módot kellett arra találni, hogy az áthágások évenként visszamenőleg képletesen megbocsáttassanak, hogy nemzedékről-nemzedékre, évről-évre megujittassék a törvény megtartására vonatkozó kisérlet. Ezen intézkedések (a közvetitő felállitása és a bünért való képletes áldozatok) tanuságát adták annak, hogy Isten azon népről, akinek a törvényt és a frigyet adta, tudta, hogy nem képes a tökéletes engedelmesség követelményeinek megfelelni. Itt élesen szembetünik az Éden törvényével való ellentét: ott nem állitottak fel közvetitőt és nem számoltak a test gyöngeségeivel. Ezen tény egyedül is bizonyitja, hogy az első Ádám a Teremtőnek tökéletes képmása volt és képes arra, hogy Isten törvényének tökéletesen megfeleljen. Azóta az emberi nem még jókora bukásban részesült, mert Mózes törvényének rendelkezései bukott és lesülyedt teremtményeknek felelnek meg.

13. Ki volt az egyetlen zsidó, ki tökéletesen megtartotta a Mózesi Törvényt? és miféle kettős célt szolgált a Törvény-Szövetség?

Minderről meg van nekünk az apostol kijelentése, hogy a mi Urunk Jézus Krisztust kivéve, egy zsidó sem tartotta meg a törvényt és hogy egyedül Jézus részesülhetett a jutalomban, amely a Törvény-Szövetség megtartására ki volt tüzve. Az apostol szavai ezek: „A törvény cselekedetei által egy ember sem lesz megigazulva Isten előtt." A törvénynek tehát kettős célja volt: 1. Hogy megmutassa, miszerint a bukott fajnak egy tagja sem képes az isteni törvény megtartására s ekkép Isten előtt nem képes elfogadható állapotba jutni. 2. Hogy megmutassa, hogy a mi Urunk Jézus tökéletes volt, amennyiben a törvényt betöltötte, amelyet egy tökéletlen ember sem volt képes megtartani. Mivel a törvényt Jézus megtartotta, Ő lett Ádám frigyének egyedüli örököse, megjelöltetett mint Ábrahámnak előre megjósolt magva, amelyben meg fognak áldatni a földnek minden népei. Evvel azon szövetség véget ért, miután

FEL

Jézus Krisztus neki megfelelt, amennyiben az áldásnak megigért magva tekintetbe jött. De ha most a szövetség igéretét közelebbről megtekintjük, észrevesszük, hogy az bizonyos tekintetben kettős igéret betöltésére alkalmas, hogy t. i. a földi magon kivül egy szellemi magot is tekintetbe vesz, amint az igéretben arra utalás van: „A te magodat, mint az égnek csillagait és mint a tenger partján való fövényet megsokasitom." — I. Mózes 22:17.

14. Noha Jézus betöltötte azt, mi a természetes Izrael helyzete a Törvény-Szövetség tekintetében?

A mi Urunk Jézus teljesen szabad a nemzedékeknek a földön való megáldása eszközeinek választásában, miután a szövetség feltételeit teljesitette. De minthogy teljesen egyetért Isten tervével, és eddig annak megfelelőleg cselekedett és fog tovább is cselekedni, egykoron szándéka lesz, hogy néhány test szerinti izraelitát Ábrahámnak test szerint való némely magvát, mint földi eszközeit az emberek megáldásánál felhasználjon. Ezért a kötés, a test szerinti Izraellel nincs teljesen megszüntetve; sőt ezen népre, a birodalom felállitása után, az Úr második jelenléte alkalmával különös áldás vár. Az apostol kijelentése ezen pontnál a következő: „Mert az Istennek ajándékai és az Ő hivatala olyanok, hogy Ő azokat soha meg nem bánja." „A választásra nézve pedig szereti Isten őket, az Atyákért" — „ők is kegyelmet nyernek az Istennek veletek (az egyházzal) tett kegyelme által" — „rekesztett Isten mindeneket a bün alá, hogy mindeneken könyörüljön". A Megszabaditó, akinek Sionból kell jönnie, hogy az egész emberiséget megáldja, az istentelenséget először Jakobtól (test szerinti Izraeltől) fogja elvenni, hogy a világ megszenteltetésénél közreműködhessék. — Róm. 11:26—32.

15. Az Isteni Törvénynek micsoda két formája volt érvényben az első eljövetel előtt? és micsoda néposztály volt e törvénynek alávetve?

Igy észrevehetjük tehát, hogy Urunk első jelenlétéig a világ nem állott más törvény alatt, mint az általános természeti törvény, a fogoly állapot törvénye alatt, mely a világnak ugyan megengedte, hogy szenvedéseit elviselhetőbbé tegye, de nem, hogy mentesüljön azoktól. Megengedte, hogy az átok következményeit kitoljuk és kevésbé érezhetővé tegyük, de nem azt, hogy a halálos itélet végrehajtása elől kitérjünk. Az egyetlen másik törvény, melyet Isten adott, Izrael népének adatott és Mózes határozottan kijelenti, hogy azon törvény más népek és nemzetekre vonakozólag érvénnyel nem birt, amidőn azt mondotta: „Nemcsak a mi Atyáinkkal tette az Úr e szövetséget, hanem mivelünk is, kik itt vagyunk és akik e mai napon mindnyájan élünk." — V. Móz. 5:3. De a törvény nem tudta Izraelt igazzá tenni. Izrael tehát nem szerezte meg a törvény teljesitéséhez füzött áldásokat. Valamennyien vétettek ellene, Jézus Krisztusnak, az embernek, a mi Urunknak és Megváltónknak egyedüli kivételével. Most hagyjatok tovább mennünk és azt vizsgálnunk, hogy Isten törvénye miként van hatályban ma.

16. Add elő a Sinai Törvény rövid szentirási összegezését és mond meg, hogy egyedül ki tartotta meg az Isteni Törvény rendelkezését?

A mi Urunk Jézus halála által megtartotta, azaz teljesitette az isteni törvényt, amint az Sinai hegyénél kifejezésre jutott. A törvény összefoglalása ez: „Szeresd Istent, a te Uradat teljes szivedből, teljes lelkedből és minden erődből és a te felebarátodat, mint önmagadat." Az Úr az égben rendelte ugy, hogy szeretett Fia, — miután lelki természete dicsőségét elhagyta és a tökéletlen emberek közt egy tökéletes ember lett — aki az Atya akaratát mindenek előtt megbecsülni tanulta — ennélfogva az ember megváltója és viszszavásárlója legyen. Ő erre nem lett rákényszeritve. Teljesen szabad volt tetszése szerint cselekedni; de az esetben a Sinái hegyen adott törvényt nem teljesitette volna, amely valamennyitől, aki alája van rendelve, megköveteli, hogy Istent a legnagyobb fokban szeresse, jobban, mint önmagát. Hogy Isten akarata neki oly drága l[illegible] hogy érte örömest saját akaratát, sőt még az é[illegible]tét is feláldozza, hogy azt teljesitse.

17. Hogy tartotta meg Jézus és töltötte be a Sinai Törvényt?

Ezt tartalmazza a törvény fent idézett összefoglalása. Egy ilyen szeretet távol volt attól, hogy habozzon az életét és erejét önként Isten tervének feláldozni. Ezt tette Jézus, aki az apostol szavai szerint „emberi ábrázatban találtatott, mint ember" és teljesen tisztában az Úr tervével, fenntartás nélkül adta magát oda az ember váltságdijául. Sőt Ő ezt nagy örömmel tette, amint irva van: „A törvény könyvében irva van énfelőlem, hogy cselekedjem a Te akaratodat, én Istenem a t akarom: és a Te törvényed az én belső tagjaimnak közepette van." (Zsolt. 40)

18. Isten iránt való szeretetet, vagy felebaráti szeretetet kivánt Jézus önfeláldozása?

Az emberek iránti szeretet — akikkel születése által rokonsági viszonyba lépett — szintén hozzátartozott a törvény betöltéséhez. De őket ugy szeretni, mint önmagát, nem kivánta volna meg helyettük életének átadását. Egy ily áldozat nagyobb szeretet irántuk, mint önmaga iránt: ez a törvény első részével szembeni engedelmességből történt. Ez mind hozzátartozott a Törvény-Szövetség megtartásához, amely alatt Ő született és amelynek rendelkezéseihez kötve volt. Nem lehetett az Ábrahámnak tett igéret örököse, hanem csak egy ilyen halálig tartó engedelmesség által.

19. Miféle két dolog teljesittetett Jézus halálával?

De halála által még más is vitetett végbe, mint a törvény betöltése, amely által érdemesnek mutatkozott, hogy Ábrahám megigért magja legyen, aki a világot megáldani fogja. Ez a más: Ádámnak és fajának a fölöttük kimondott halálos itélet alóli megváltása. Isten rendelkezése szerint mindkettő egyszerre történt, ugyanazon áldozat által, de két — egymástól jól megkülönböztetendő dolog ez.

FEL

20. Tégy különbséget a Jézus halálával megvalósitott eme két dolog között.

A mi Urunk nemcsak a Törvény-Szövetséget tartotta meg halálig tartó engedelmessége által, hanem ezen halála által azonkivül kezeskedett egy uj, Isten által előre látott szövetségről. A Törvény-Szövetség kimutatta az Ur érdemességét, hogy Ábrahám magja legyen, mig az Uj-Szövetség az emberekre vonatkozik. Az egész faj a halálos itéletnek volt alávetve és nem volt örökké megáldható, hacsak nem tétetett előbb elég az igazságosság követelményeinek. Előbb nem lehetett senki sem jogosult arra, hogy az emberiséget megáldja. Nem áldhatta meg, nem „vezethette vissza az ellenség földéről", a halálból, az uj életbe senki, mert amendig az itélet jogilag fenn állott, azt nem szüntethette meg Isten, saját törvényeinek megsértése nélkül.

Mily szép is Istennek kormányzása, amelynél fogva egy- és ugyanazon nagy tett által egyrészről az Udvözitőt érdemessége tekintetében próbára tette, hogy az emberi faj visszavezetője és megáldója legyen, másrészről az Ádámért és utódaiért járó váltságdijat (kik annak bünét örökölték) előteremtette. E tekintetben utalunk az ötödik kötet 14. és 15. fejezeteire, itt vizsgáljuk az isteni törvényt.

21. A Jézus vére által biztositott Uj-Szövetség érvénybe lépett-e?

Láttuk, hogy a Sinai hegy törvénye csak Ábrahám természetes magjainak szólott, mig a világ többi része Isten, remény, bátoritás és igéret nélkül, teljesen elidegenült állapotban volt. (Ef. 2: 12) Láttuk, hogy a Sinai hegynél kötött szövetség célját elérte, midőn a Messiás azt betöltötte, a próbát kiállotta és ezáltal magát a kitüzött dijra érdemesnek bizonyitotta. Láttuk továbbá, hogy egy Uj-Szövetség biztosittatott és tétetett hatályossá Jézus vére által. Most még meg akarjuk vizsgálni, vajjon hatályba lépett-e az Uj-Szövetség és ha igen, vajjon egy uj törvény kisérte-e, mint a Sinai hegyen hozott határozat, amely az Ó-Szövetséget kisérte. Itt megjegyezzük először, hogy ami a világot illeti, az Uj-Szövetség még nem lépett hatályba. A világ éppen ugy az Uj-Szövetségen kivül áll, amint egykor az Ó-Szövetségen kivül állott. Csak akkor lesz a világra hatályos, hogyha Krisztus birodalmát felállitotta. Akkor Izrael, mint fentebb láttuk, az elsők között lesz aki az Uj-Szövetségből hasznot huz.

22. Határozd meg az Uj-Szövetség célját és mükődését a testi Izrael és az emberi nem világát illetően.

Az Uj-Szövetség nemcsak egy békeszövetség lesz az egykor elitéltek részére, — amennyiben ezeknek hirül adatik majd (a feltámadáskor), hogy az Udvözitő adósságukat megfizette, hogy valamennyien, midőn a közvetitő által az Atyához jönnek, képesekké tétetnek hogy engedelmeskedjenek (Isten törvényét betöltsék) és hogy ők, ha tényleg engedelmesednek, az elitélés előtti állapotba vissza fognak állittatni, — hanem Ő ki fogja eszközölni azonkivül Izrael népének megkegyelmezését is, amely nemcsak az édeni átok alatt állott, hanem a Törvény-Szövetség be nem tartása miatti itélet alatt is. Minden józan ésszel megáldott teremtmény meg fogja akkor tanulni, hogy nemcsak egy megváltási, illetve kiengesztelési összeg szereztetett meg a mult büneiért, hanem hogy azonkivül figyelemmel lesznek azon gyöngeségek iránt, amelyben fajunk szenved, s ehhez az ezeréves időszak törvényei által segitség lesz nyujtva számukra. Ez a megbocsátás, megáldás és mindazok helyreállitásának szövetsége, akik, miután látókká és hallókká tétettek. Istennek Krisztus Jézusban való ezen kegyét hasznukra forditották.

AZ UJ-SZÖVETSÉG TÖRVÉNYE.

23. Mi az Uj-Szövetség Törvénye?

Az Uj-Szövetséggel egy törvény is lesz kapcsolatban. Ugyanaz az Isteni törvény lesz, amely változatlan és csak különbözőképen jut kifejezésre a különböző időkben. Változatlanul hirdetni fogja ugy, mint eddig, Isten nem tetszését a bünnel szemben és tetszését az igazságossággal szemben. Ezen zsinórmérték változhatatlan: az ezeréves korszakban mindenkor érezhetővé lesz és mindenkor észrevehető lesz és mindenkitől meg fog követeltetni, hogy életmódjában, amennyire csak lehet, pontosan eszerint igazodjék. Aki iparkodni fog, hogy ezt az irányt betartsa, annak tekintettel lesznek a még hozzátapadó gyöngeségei mértékére, amely a drága visszaállitási feltételek alatt annál csekélyebb lesz, mennél inkább fog gyakoroltatni azon engedelmesség, amelyről irva van: „Anakokáért ez a szövetség, amelyet kötök az Izrael házával a napok után, ezt mondja az Ur: „Bényomom az én törvényemet az ő elméjekbe és az ő szivekbe béirom... és az ő álnokságok ól és az ő bünökről többé meg nem emlékezem. — Zsid. 8: 10; Jer. 31: 33, 34.

24. Mit kell érteni az alatt, hogy Isten törvénye ujból beiródik az emberek szivébe?

Itt van az elmult bünök és igazságtalanságoknak lassankénti kitörlése és Isten törvényeit tartalmazó felirás lassankénti visszaállitása azon emberek szivébe, akik ezt akarják. Ez az ezeréves birodalom két nagy feladata, amely tudvalevőleg mindazon dolgok visszaállitására van rendelve, amelyekről Isten szólott már régtől fogva, szent prófétáinak szája által és amely visszaállitásnak a Krisztus uralmának nagy napján kell megtörténnie. De ekkor az is meg fog történni, hogy minden lélek, amely nem hallgat ezen prófétára (nem hagyja Isten törvényét szivébe irni), ki lesz irtva (megsemmisitve) a nép közül. — Ap. csel. 3: 19—23.

25. Abban az időközben, mely a Törvény-Szövetség betetjeződése és az Uj-Szövetség beállta közé esik, vane valamely szövetség érvényben?

De térünk vissza tárgyunkhoz. Az imént láttuk hogy miként fog az Uj-Szövetség törvénye az

FEL

ezeréves korszakban működésbe lépni, amikor az, aki a világot megvásárolta, nagy hatalmát és kormányzó erejét ki fogja fejteni, a világot helyre fogja állítani és a törvényt az emberi szivekbe fogja irni. Mi történik most *előbb*, a Törvény-Szövetségnek Jézus Krisztus által való betöltése folytán történő félretétele és az Uj-Szövetségnek az ezeréves korszakban való bevezetése közt? Ekkor is fennáll-e valamilyen szövetség és van-e valami törvénnyel összekapcsolva? Igen, az uj, kiválasztott nép részére, amelynek tagjait az Úr, az Evangéliumi korszakban gyüjti össze. Hogy ezt megismerjük, emlékeznünk kell az apostol azon szavaira, hogy a (Sinai hegyén hozott) törvény „a bünök okáért adatott, mig eljönne ama Magnak lett az igéret". (Gal. 3: 19) Ez tehát egy pótlása volt egy előbbi szövetségnek és ha visszafelé nézünk, észre is vesszük azt: ez az Ábrahámmal való szövetség, amely 430 évig állott fenn, mielőtt a Törvény-Szövetség hozzácsatoltatott volna, és amelyet a 430 évvel később adatott törvény nem tehetett az igéretek visszavonása által hatálytalanná. — Gal. 3: 17.

26. Mi ez a szövetség és ki van alatta?

Midőn tehát Urunk Jézus a Törvény-Szövetséget betöltötte, az Ábrahámmal való szövetség azon terjedelemben maradt meg, amellyel birt midőn a törvény hozzácsatoltatott. Ezen szövetség alatt áll most az uj teremtés és ezáltal lesz kifejlesztve. Igérete igy hangzik: „Magodban megáldatnak a földön az összes nemzedékek." Az apostol kijelenti (Gal. 3: 16, 29), hogy a mag, amelyről itt szó van, Krisztus — Jézus Krisztus, a mi Urunk és: „Hogyha ti Krisztuséi vagytok (testének tagjai lesztek), tehát az Ábrahám magja vagytok és az igéret szerint (mint a szövetség megjelöli) örökösök."

27. Fejtsd ki: hogyan tesz Pál apostol világosan különbséget a testi és lelki értelemben vett Izrael között, ugy, amint azt a Galatabeliekhez irt levél 4: 21—31 mutatja?

És megint kijelenti az apostol: „Ti pedig testvérek, az igéret gyermekei vagytok, mint Izsák is volt", — azaz egy egészen más értelemben, mint a zsidók voltak a törvény alatt. Az apostol egészen világossá és tisztává teszi azt a különbséget, amely a lelki Izrael és a természetes Izrael között fennáll, amennyiben kifejti, hogy Jákobnak testszerinti utódai nem Ábrahámnak az igéretben értett magva, hanem hogy a hit gyermekei számittatnak ezen magnak. Kifejti továbbá, hogy Ábrahám egy példakép Isten helyett és felesége, Sára a régi (ábrahámi) szövetségnek példaképe, amelyből egykoron annyi áldás fog származni. De amint Sára egyideig meddő volt, mig a megigért fiát meg nem szülte, igy volt az általa jelképezett szövetség majdnem 2000 éven keresztül terméketlen és csak akkor hozta első gyümölcsét, mikor Jézus halottaiból feltámadott. Ekkor született Ábrahám magjának feje és fog megszületni Krisztusnak egész (képleges teste a „halottakból való feltámadás" által. Akkor majd eljövendett a mag, a szövetség és az igéret betölthető lesz, hogy minden nemzedék áldva legyen a földön.

Már most azon idő alatt, amig a régi szövetség terméketlen volt, csatoltatott hozzá a zsidó, vagy Sinai hegyi, vagy Törvény-Szövetség. Ez gyermekeket hozott létre, — egy test szerinti magot, nem az igéret szerintit, nem alkalmast arra, hogy az eredeti igéretet betöltse. Ezen szövetséget, mint az apostol kifejti, Hágár jelképezi, mig a törvény alatt álló zsidókat Izmael. Amint Isten kijelentette, hogy a szolgáló fia nem lehet örökös a szabad asszony fiával, igy a Törvény-Szövetség alatt álló zsidóknak sem kellett az eredeti, Ábrahámnak adott igéret örököseivé lenniök, amely utóbbi a lelki magra megy át. Mindez az utolsó részletekig világosan ki van fejtve a Galaciakbeliekhez szóló levél IV. fejezetében, amelyben az apostol iparkodik azon tévtant megcáfolni, hogy a nemzetekből való óhivőknek mielőtt az Ábrahámnak adott örököseivé lehetnének, először zsidóká kell lenniök, alávetve magukat a mózesi törvényeknek.

28. Mi az apostol érvelése azokra a pogányokra vonatkozólag, akik meg fogják kisérelni, hogy a mózesi törvények alá kerüljenek?

Pál kimutatja, hogy ellenkezőleg mindazok, akik a törvény alatt állanak, rabszolgák, mint Izmael volt, mig ellenben Ábrahám lelki magvának szabadnak kell lennie, amint Izsák az volt. Kimutatja továbbá, hogy egy, a törvénynek alá nem vetett pogány a Sinai szövetségnek való alávetése által, magát Ábrahám igazi (lelki) magvától elválasztja és egy példakép szerinti Izmaelita lesz. Gal. 5: 2—4-ben olvassuk: „Imé, én Pál mondo mnéktek, hogyha körülmetéltetek, a Krisztus semmit sem fog használni. Mert bizonyságot teszek ismét minden embernek, aki körülmetélkedik (és bizalmát a törvénp betöltésébe helyezi), hogy az köteles az egész törvény megtartására. A Krisztus Jézustól kirekesztettek, valakik a törvény által akartok idvezülni és kiestetek."

29. Mi az ő tanitása a Galatabeliekhez irott levél 5-ben (5, 1—4) ugy a pogányokra, mint a zsidókra vonatkozólag?

Ezért inti az apostol a zsidókat, akik Krisztus halála által a Törvény-Szövetség járma alól felszabadultak és a többi nemzeteket, amelyek soha sem állottak ezen járom alatt és Krisztust és az Uj-Szövetséget fogadták el: „A szabadságban azért, mellyel minket a Krisztus megszabaditott, álljatok meg és ne kötelezzétek meg ismét magatokat szolgálatnak igájával." (Gal. 5: 1—4) Igy látjuk tehát, hogy az ujteremtés Jézussal, mint Fejével az igért és az Ábrahámmal való szövetségben értett magja Ábrahámnak, és hogy ez a Fej (Krisztus) által megvásárolt világot vissza fogja állitani.

30. Ebben a példabeszédben (Gal. 4) hogyan van jelképezve az Uj-Szövetség?

Egyáltalán nem lep meg minket, hogy az Urnak és az apostoloknak képleges kifejezéseiben,

FEL

az ujteremtés néha egy kifejlett férfi által jelképeztetik, amelynek feje Jézus Krisztus és tagjai a kiválasztott osztályt jelképezik. (Ef. 4: 13; Kol. 1: 18) Igy „vagytok testvérek, mint Izsák volt, az igéret gyermekei" — tagjai a példakép szerinti Izsáknak, akinek feje Jézus és mint ilyenek készek mindennap a feláldoztatásra. — Róm. 12: 1, Fil. 2: 17.

A mi Urunk magát, mint vőlegényt is jelképezi, amelyre a hü egyház vár hogy általa a menyegzőre vitessék. És az apostol ugyanezt a képet használja, midőn irja: „Én készitettelek titeket, hogy mint tiszta szüzet, egy férfiuhoz, t. i. a Krisztushoz szerkesztesselek. (Jel. 21: 2; II. Kor. 11: 2) Ezen kép már az előbbi példaképből is kitünik, mert Ábrahám kiküldte Eliézer szolgáját (jelkép a Szent Szellem helyett), hogy Izsák részére menyasszonyt keressen és Rebeka örömmel fogadta el az ajánlatot és oda lett vezetve Izsákhoz és felesége lett, amint mi is meghivattunk Isten örököseivé és Jézus Krisztus, a mi Urunk társörököseivé, társörökösül az el nem mulandó szeplőtelen és el nem hervasztható örökségnek. Bármely előképet is tekintsük, mindig ugyanazt a tant találjuk, hogy Krisztus a Fej és a test (vőlegény és menyaszony a menyegző után) az Ábrahámi Szövetségnek és az ahhoz kapcsolt igéretek örököse.

31. Mit jelképeztek a Sinai hegye és a földi Jeruzsálem?

Az apostol kijelenti, hoky a Sinai hegye és Jeruzsálem városa a testi Izraelnek példaképei, amely elhibázta az utat, hogy a lelki igéretekhez jusson. Az ezen lelki igéretekhez méltó „*maradék*" Izraeltől test szerint el lett választva és Isten valódi Izraelének tagja lett, a feltámadott Krisztusnak társörököse az isteni dolgokban, amelyeket Isten készen tart azok részére, kik szeretik. Izraelnek ezen maradéka és a nemzetekből való kiválasztott osztály, amely hozzácsatoltatott, más, magasabb példaképpel bir, mint a Sinai és Jeruzsálem: t. i. a Sion hegyével és a mennyei Jeruzsálemmel, amelynek képleges leirását a Jel. 21-ben találjuk.

32. Minő szövetség alá tartozik az uj teremtés?

Miután igy világos lett előttünk, hogy az ujteremtés Istennek tervében és intézkedésében külön állást foglal el a világ mellett, és a test szerinti Izrael mellett, hogy tehát nem a Sinaabeli, vagy a Törvény-Szövetségnek hanem az e felett (Ábrahámi) Szövetségnek van alárendelve, azt kérdezzük most: mily törvény volt az Ábrahám Szövetséghez kapcsolva? Az ezen kérdésre adott felelet nekünk azt is meg fogja mondani, ho mily törvény alatt áll az ujteremtés. Az apostol ezt a feleletet adja: „Igy tehát nem a törvény alatt vagytok, hanem a kegyelem alatt."

33. Minő bizonyitékunk van arra nézve, hogy a tiz parancsolat nem kötelező az uj teremtményre?

Mi? Lehetséges-e? Az ujteremtések nincsenek Jézus Krisztusban, nincsenek a parancsoknak alárendelve? A tizparancsolat nem kötelező rájuk nézve? Ezen kifogással szemben azt kérdezzük: „*Szükséges volt-e* Ábrahámnak és Izsáknak a kőbe bevésett tizparancsolat? Nekik adattak-e ezek?" Ha nem, akkor az ujteremtéseknek sem adatott, kik az Ábrahámmal kötött szövetséget örökölték és mint ilyenek, a szellemi osztálynak, „Krisztus testének" tagjai, mint „Krisztusban való ujteremtmények" Isten családjába lépnek és szabadok a kárhozattól, szabadok a Törvény-Szövetségtől.

34. Fejtsd ki: miben különbözik és miben tér el az uj teremtés minden mástól Istenhez és az ő törvényéhez való viszonya tekintetében?

Ezen ujteremtésnek egészen más viszonya van Istenhez, törvényéhez stb., mint minden más embernek. Hitük miatt, mint már láttuk Isten őket, mint igazakat tekinti. Ezen Krisztus érdeme alapján javukra számitott igazság nemcsak a mult áthágásait teszi jóvá, hanem mint az igazság igazzá tevő köntöse betakar minden hiányt gondolatban, szóban és cselekedetben egyaránt, amely nem szándékos. Mint ujteremtmények ők valamennyien — képlegesen beszélve — fehér ruhába vannak öltözve, a szentek igazságába. Megváltójuknak és Fejüknek a javukra számitott igazságába. Ezen ujteremtmények szeretetvallomásuk alapján Krisztus testének (Isten családjának) tagjaiul fogadtatnak el. Felavatásuk kijelentése azt jelenti, hogy Istennek Fia halálában megnyilvánuló jóságát és kegyét és az ezáltal előálló hit általi igazulást oly magasra becsülik és mindezen kegyek adományozóját annyira szeretik, hogy részükre örömet képez, hogy testüket az isteni buzditásnak megfelelőleg, mint élő áldozatot felajánlják.

Ezen felszentelés: a földi előnyök, kilátások, törekvések és célok odaadása nem a félelem által jön létre, sem pedig egy önző, jutalomra számitó szeretet által, hanem tiszta szeretet Isten szeretetének nagyrabecsülése által, egy oly viszonszeretet által, amely kivánja, hogy Istennek átadja magát egészen, csodálatos tervében való részvétel által. Ily szeretet és felavatási kijelentésnek az Ur által való elfogadása után, mi szellemében részesülünk és aki abban részesül, Isten gyermekei közé számittatik, kit nemzett a Szent Szellem. „Szerelmeseim! mostan az Isten fiai vagyunk, de még nem jelentetett meg, micsodák lészünk (mennyire meg fogunk változni, hogyha az igért szellemi feltámadási testet megkapjuk); tudjuk pedig, hogy mikor Ő (Elberfeldi széljegyzet) megjelendik, hasonlatosak lészünk Őhozzá; mert meglátjuk Őt, amint vagyon (és ezen gondolat, ezen tudás testi életünk tartama alatt elegendő), mert valakinek ilyen bizodalma van Őbenne, megtiszt'tja az őmagát, miképen az is tiszta. — I. Ján. 3: 2. 3.

35. Istennek angyali fiai a Sinai törvények alá tartoznak-e? Ha nem; miért kell mégis az uj teremtést ugy várnunk, mint ami alája fog tartozni?

A mennyei Atya mennyei fiait az angyalokat a Sinai hegyen hozott törvény alá állitotta-e?

FEL

Megtiltotta-e nekik, hogy más Isteneket tiszteljenek, maguknak Istenről képmásokat csináljanak lopjanak, gyilkoljanak, hamis bizonyságot tegyene? Bizonyára nem! Ily törvényre az angyaloknak nem volt szükségük, ezért nem is adta ezt nekik. Miért kellett volna tehát ezt az uiteremtéseknek adni, miután ugyis mint Istennek fiai ama Szeretmesben elfogadtattak? Nem adta-e nekik szellemét (szent érzületét)? És szüksége van-e annak, aki az önző gondolkozásmód, az önakarat helyett a Szent Szellemet felvette, egy ilyen törvényre? Mi meg tudjuk érteni, hogy szolgákat rendelnek törvény alá, minthogy esetleg ők maguktól nem vennének részt az általános jólét előmozditásában és Isten Szellemével talán nincsenek egészen betöltve. Hogyha azonban egy tökéletes Mestert és tökéletes fiakat tételezünk fel, kik a Mester szellemével megteltek, fiakat, akiknek öröme a Mester akaratát teljesiteni, az ő munkatársai lenni kegyelmi müveiben, mily szükség forogna fenn egy ily Atyára nézve, hogy ily fiaknak egy ily törvényt adjon?

ÉRDEKES LEVELEK

Kedves Testvéreim az Urban!

Érzésem kifejezéseképp, viszonzásául annak az örömnek, melyben mennyei Atyám részesitett, engedjétek meg, hogy rövid vonásokban körülirjam eddigi pályafutásomat.

1889 év szeptember havától veszi kezdetét elbeszélésem, mely egyben kezdő időpontja Isten iránti szeretetem megnyilatkozásának is. Ugyanis ebben az időben kezdődött a baptista szekta az ország területén fejlődésbe jönni, mely több-kevesebb sikerrel, községembe is eljutott. Általában mindig vágytam valami szebbre és jobbra s tekintve a baptista szekta akkori erkölcsi élet-irányelvét, elfogadtam hitnézetüket, melyekből a következőket tanultam:

Isten szemében az egész emberiség meghalt és elveszett állapotba helyeztetett ama Gonosz által, aki első szüleinket Isten törvénye megszegésére inditotta. E büncselekmény miatt Isten első szüleinket kiüzte az Édenből s a megátkozott föld mivelésére késztette. Első szüleink engedetlensége következtében mi is részesültünk az eredeti bűnben s a vele járó büntetésben is és átok alá kerültünk. De mivel senki sem tudta megváltani sem magát, sem testvérét, sem pedig váltságdijat nem fizethetett senki, sem önmagáért, sem embertársáért, Isten maga gondoskodott mindnyájuk részére szabaditóról. Igérete alapján az idők teljességében elbocsátotta egyszülött fiát, a mi testünk hasonlatosságában, ki asszonytól lett, s a törvény alá adta magát, hogy aki Őt hit által elfogadja megváltója gyanánt, a fiuság igéretét elnyerje. Épp azért meg kell térjünk és keresnünk kell az Urat, megkeresztelkedvén „a bűnöknek bocsánatjokra, vévén a Szentlélek ajándékát", mint irva is van: „Aki hiszen és megkeresztelkedik, az üdvözül, aki pedig nem, az elkárhozik."

Továbbá még arra tanittattunk, hogy Istennel való békességünk az Ő fia vérében lett elfogadva, az Ő ingyen kegyelméből, és hogy ezen kegy-idő bizonytalan határok között mozog. Csak „mát" lehet számitani, holnap talán az elkárhoztatás, vagy itélet nagy napja lesz, azért minden embert sürgessünk megtérni, mig tart a „ma". Semmiféle időszakot, semmi tervszerü elrendezést nem ismertünk, csupán egy félelmes sürgetést a megtérésre.

Oh mily jól esett sötétben zaklatott lelkemnek, az az ismeret, melyet a Biblia Tanulmányok kötetei (I-III. és VII. kötet) utján felismertem, amelyek sorrendben tárják fel, hogy „Isten kezdettől fogva tudta minden cselekedeteit." Kezdetben tudta a végét mindennek s igéretet tesz arról, hogy titkait megjelenti az Ő szolgáinak, még mielőtt azt végrehajtaná.

Egy évig tartó nehéz betegségem között látogatott meg engem Uram ezen megnyugtató igével. És most szivemből örvendek, hogy az Úr második jelenlétéről értesültem, aki jelen van, mint szellemi lény. Tudomásomra jutott, hogy egyedül Isten halhatatlan, ki az Ő dicsőségét nem adta senkinek, (kivéve Jézust, ki feltámadása után nyerte e méltóságot. János 5: 26) sőt még „az angyaloknak sem adott változhatatlan erősséget" (Jób 4: 18). Nagy örömömre szolgált felismernem, hogy Isten nem a menny és pokol (örök gyötrelem) számára rendelte az elmult 6000 év folyamán született emberi nemet: Ő tudta, kik legyenek övéi a szellemi s kik a földi alapon. Tudta, hogy miképpen lesz Sátán, a „régi kigyó" megakadályozva gonosz munkájában, hogy el ne hitesse a népeket, aki jelenben „az egész föld háborgatója."

Miután baptista testvéreim és barátaim hozzám látogattak, s szóltam nekik e dolgok felől, — oh mily fájdalom még mondanom is — hidegen fordultak el tőlem s mint közveszélyestől tartózkodtak, sőt mi több, saját családom előtt is idegenné lettem. Most családommal ugy vagyok, mint Lót volt Soárban, s most ugy érzem, hogy sok kisértéseim közt a nagyobbikhoz érkeztem . . .

Kérlek azért Kedveseim, járjatok a néktek kinyilatkoztatott s lelki szemeitek előtt dicsőségben megjelent Úrhoz, hogy el ne fogyatkozzon hitem és megállhassak az „Embernek fia" előtt.

Szeretnélek mindnyájatokat személyesen üdvözölni, meleg kézszoritással, szivem őszinte érzése kifejezéseképp, de betegségem maradványai még visszatartanak az utazástól.

Bocsássatok meg, ha megelőző ismeretemből kifolyólag valamelyiteket megbántottam, vagy megsértettem volna. Ha Urunk eloszlatja majd a homály ködét szemünk elől s világosságot áraszt lelkünkbe, akkor többé senkit sem fogunk megbotránkoztatni. Csak jöjjön el áldott országa, legyen meg az Ő akaratja e földön, mint a mennyekben.

Ismételten fogadjátok baráti és testvéri szeretetem kifejezéseképp jókivánságaimat: Tegye az Úr olyanná Krisztus szellemi Testének minden egyes tagját, kik még mint „lábtagok" e földön vannak, mint Pétert és Jánost, kik a templom ékes kapujában ülő nyavalyásnak azt mondhatták: „Nézz mireánk," hogy ők is különböző hitben élő lelki nyavalyást kézenfoghassanak s az egészséges hitre és Isten ismeretére vezethessenek, mert ez az Isten akaratja a Krisztus Jézus által mihozzánk. „Boldog szolga, kit Ura . . . tiszti szerint találjon cselekedni."

Köszöntöm a távolból ismerős és ismeretlen testvéreimet

Az Urban szolgatársatok:

Sorbán Sándor,
volt baptista prédikátor.

A szerkesztésért felelős: SZABÓ KÁROLY — Cluj (Kolozsvár) Str Surdă (volt Bukovina) Nr. 4.

Cenzurat — Nyomatott Sonnenfeld Adolf r. t. graf. műint. Oradea-Mare.

FEL

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról: Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21:12.

Vallásos folyóirat. VIII. évfolyam. 6. szám
1922. junius. Ádámtól 6050.

TARTALOM

	oldal
VILÁGI JELLEM ÉS VILÁGI SZÓKÁSOK	
A különválás nem klostromi élet	95
Az egyház meghódol a világnak	95
Bün és az én	96
Lemondás és elkerülés	96
Jött a világra a bün	96
A bün előtt és után	96
Elv nélkül való áldozat	97
A vád átháritása	97
A milyen az apa, olyan a gyermek	97
Az élet kevélysége	98
Az akarat szerepe az átalakulásnál	98
Kisebb bánatok és megpróbáltatások	98
Engedelmesség és boldogság	99
Ti és a szellem vagy lélek	99
A szöveg pozitiv része	99
Szeretet nélkül minden sivár	99
Különféle kegyelem	100
Nemeslelküség és alázatosság	100
A kereszt utja	101
Ártatlanság és tisztaság	101
Őszinteség és igazi szeretet	102
AZ UJ TEREMTÉS TÖRVÉNYE	
A cél felé való futás és ez annál való helytállás	104
Aranyéletszabály	106
A szeretet tökéletes törvénye	107
A SABBAT, VAGY AZ UJ TEREMTÉS PIHENŐJE	108
JELENTÉS AZ URVACSORÁRÓL	108

És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megleszesnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa az ajtó előtt. Luk. 21:25, 26. Márk. 13:29.)

FEL

E folyóirat és ennek szent küldetése.

E folyóiratnak, mint a biblia vizsgálása és tanulmányozásában fontos tényezőnek feladata a keresztyén ismeretek terjesztése és hogy a bibliakutatók részére segédeszközül szolgáljon az isteni bölcseség felismerésében. Különösképen foglalkozik a bibliai próféciák vizsgálásával a jelen események világánál szemlélve azokat; külön cikkeket közöl, amelyek a hit, remény és a keresztyéni jellemre vonatkoznak; ezen feladatainál fogva bármily hitnézetü, elnevezésü, vagy felekezetü hivő számára egyaránt igen fontos.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát **váltságul** (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (I. Péter 1 : 8—19; I. Tim. 2 : 6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (I. Kor. 3 : 11—15; II. Pét. 1 : 5—11), további hivatása „hogy megvilágositsa mindenecknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben . . . azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsesége", — amely egyéb időkben meg nem ismertetteteti az emberek fiaival ugy ahogy most kijelentetett". — Efez. 3 : 5. 9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk, amit az Úr mondott — azon isteni bölcseség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől tesztünk bizonyosokká, föltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépitésd szerint igazodik. És mi nemcsak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre e vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

Az irás világosan tanitja nekünk,

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3 : 16—17; Eféz. 2 : 20—22; I. Móz. 28 : 14; Gal. 3 : 29.

Hogy mialatt a Krisztus bünért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek," „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeneket összehoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel 15. 5—8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben". Zsid. 2 : 9. Ján. 1 : 9. I. Tim. 2 : 5—6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen" része lesz az isteni természetnek" s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3 : 2. Ján. 17 : 24. Róm. 8 : 17. II. Pét. 1 : 41

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára, s készíteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Efez. 4 : 12. Mát. 24 : 14. Jel. 1 : 6; 20 : 6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek. — Megváltónk és az ő megdicsőitett Egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. (Csel. 3 : 19—23; Ézs. 35.).

ŐRTORONY

VALLÁSOS HAVI FOLYÓIRAT
(EGY BIZOTTSÁG ÁLTAL SZERKESZTVE)

Kiadóhivatal Cluj-Kolozsvár, Strada Surdă 4. Telefon 4—46.

Előfizetési ár:

Románia területén egész évre 55 Lei
„ „ fél évre 30 Lei
Amerikában egész évre 1 dollár 50c.
Magyarországon egész évre 400 kor.
Csehszlovákiában egész évre 30 k.

Előfizetőink tájékoztatására:

Előfizetések vagy ujabbi megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem a lap boritékán közölt cimhez mellékeljük a megujitás, v. lejárat idejét jelző hónapot és évet.

Az Úr szegényei részére vonatkozó kedvezmény:

A bibliatanulók közül azok, akik előrehaladt korukra való tekintettel, vagy nagy szegénység miatt nem képesek a lapot előfizetni, megkaphatják ingyen, ha e tényt bebizonyitják s egy levelező-lap utján a lap megküldését kérik.

Általános tudnivalók!

A folyóirat félévi előfizetése e hóval lejár; miért is kérjük kedves előfizetőinket, sziveskedjenek a következő félévi előfizetési dijat minamarabb beküldeni mert a nyomda felállitási költségei miatt igen sok kiadásunk van. E lappéldány már a mi saját nyomdai termékünk

Tájékoztatásul közöljük, hogy a posta-dijakat felemelték s ily módon egy levélre 50 banis posta és 10 banis segélybélyeg ragasztandó; levelező-lapra ugyanannyi.

Kiadóhivatalunktól megrendelhetők a következő könyvek: **Millók könyve,** ára 7 Lei. **A teremtés fotódrámája** (képekben), ára papirkötésben 35. vászonkötésben 45 Lei, **Énekes könyv,** ára 15 Lei. Asztali- és zsebbibliák 40 Leitől fölfelé. A posta szállitási dij a biblia árakba nincs beszámitva, azt a megrendelőnek kell fizetni.

Felkérjük mindazokat, akik a *fotódrámát* a fenti árnál magasabb árban vásárolták volna meg, hogy minket értesiteni sziveskedjenek arra nézve, hogy a többletet az „ŐRTORONY" előfizetési dijaként, vagy más az összegnek megfelelő értékü könyv áraként ohajtják-é elszámoltatni.

Előfizetési ár, továbbá a lapot érdeklő minden nemü levélbeli megkeresés, vagy pénzküldemény az **„ŐRTORONY"** kiadóhivatalának Cluj-Kolozsvár, Strada Surdă Nr. 4 (volt Bukovina utca) küldendő.

oooooooooooooooooo

A VILÁGITÓ ÉS ŐRTORONY
Krisztus jelenlétének hirdetője.

VIII. ÉVFOLYAM. CLUJ—KOLOZSVÁR 1922. JUNIUS BROOKLYN 6. SZÁM.

VILÁGI JELLEM ÉS VILÁGI SZOKÁSOK

„És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megujulása által". — Róm. 22 : 2.

Nem lehetséges a világ mértékeit a Bibliáéival hasonlatosságba kényszeriteni, sem a Bibliáéit összhangzásba hozni a világéival. Ez két különböző dolog. S minél korábban felismerjük ezt a tényt s minél inkább cselekszünk felismerésük szerint, annál bölcsebbek vagyunk.

„Ne szeressétek a világot, sem a dolgokat, melyek a világban vannak". „Nem tudjátok, hogy a világgal való barátság Istennel való ellenségeskedés?" „Ti nem e világról valók vagytok, aminthogy én sem vagyok e világról való". „Nem ahogy a világ ad, adok En nektek". Ezek a szövegek mutatják, hogy a Mester szándéka szerint nyilvánvaló különbségnek kell léteznie a királyság gyermekei és e világ gyermekei között. E tények méltatásának vagy legalább észrevételének a hiánya sok, ha nem legtöbb, zavart okozott Krisztus egyházában tizennyolc évszázad változatos folyamán. A keresztyén egyházat tömeg szerint tekintve, az ősi egyház szűzi egyszerüsége azért veszett el, mert lenézte és figyelmen kivül hagyta a Mester szavát a világtól való különválás tárgyában.

A KÜLÖNVÁLÁS NEM KLASTROMI ÉLET

De az eredeti gondolat nem az volt, hogy Jézus követői elrejtözködjenek a világgal való érintkezés elől s klastromi életet éljenek. Nem. Nekünk a Mester nyomdokait kell követnünk; úgy járnunk „ahogy Ő járt". (1 János 1:17) Ő a mi mintaképünk ebben a pontban épen úgy, mint más dologban. A mi Urunknak pedig nem volt szokása, hogy elzárkozzék más lényektől. Amikor imádkozott, olykor kereste a hegyek nyugalmát, vagy a kertek sötét árnyékát, de sosem sanyargatta életét klastromban vagy zárdában. Érintkezésben állott a néppel majdnem egész idő alatt, de mégis azt mondta magáról: „nem e világról való vagyok". Az Ő világtól való különváltsága olyan volt, mely nem annyira személyét érintette, mint érzelmeit, ideáljait, céljait és törekvéseit.

Az apostol figyelmeztette az egyházát, hogy az egyház majdnem szigorú elzárkozásából nagy elszakadás fog támadni (2 Tesszalonika, 2:3); és ez az elszakadás tette lehetővé a Bün Emberének kifejlődését; mert ha a hivők ragaszkodtak volna az Úrhoz és az Ő igéjéhez, semmi világi befolyásnak sem lett volna módjában, hogy behatoljon az egyházba és uralkodjék rajta:

„Egyház és Világ külön jártak
Idő változó partjain.
A világ csábító dalát zengte,
Szent himnusz volt az Egyház ajkain.
„Jer, nyujtsd kezed! — a Világ szólt —
Ezen az úton jer velem!"
Fagyos kezét az Egyház visszavonta
S ünnepélyesen mondta: „Nem!
Kezem feléd én sósé nyujtom,
Veled egy úton sem megyek,
A te útad a halálhoz visz
— É Istenemhez hű leszek".

AZ EGYHÁZ MEGHÓDOL A VILÁGNAK

Azonban hol hizelgéssel, hol fenyegetéssel az egyház végül rábiratott, hogy meghódoljon a világ előtt, tanácsot vegyen tőle s versenyezzen vele a népszerüség, hatalom és gazdagság keresésében.

De mig az egyház, egészében tekintve, hitetlen, prostituált, hanyag és langymeleg volt, mindez nem volt az összes hivők cselekedete. Mindig volt egy maradék, amely hű maradt az Úrhoz, és amely úgy értékelte a jelen idő szenvedéseit, mint amelyek nem méltóak arra, hogy összeméressenek az eljövendő dicsőséggel. Amiképen a hűséges keresztyénnek a szelleme végsőleg az Urra vezethető vissza, úgy a világ szellemének is végső forrása „e világ istene", a Sátán, amely az „engedetlenség gyermekeinek szivében munkálkodik".

Azok a befolyások, amelyek Sátán elhajolására és bukására vezettek, nagyban hozzájárultak a világ élményeihez is. Mert a világiasság szelleme az „én" szelleme, az önbizalomé, az önfelmagasztalásé s mindenek felett az önszereteté, az egész pedig magasan fölötte és túl az Isten iránt való tiszteleten. Ime ezek a

FEL

földi ámbiciót és tülekedést támogató jellemző mozzanatok. Ezeknek a tulajdonságoknak nem mindenike rosz önmagában. Legalább is egy közülök meglehetősen megkivánt az embertársainkkal való érintkezésben. De ha az önszeretet ellenkezésbe kerül Jehova akaratával, vagy amikor az önszeretet arra ragadja az egyént, hogy egy tervbe vagy vállalatba fogjon anélkül, hogy megkérdezze az isteni kormányzat elveit vagy legalább figyelembe vegye azokat, akkor bizony hogy boldogtalanság fakad belőle.

BŰN ÉS AZ „ÉN"

Az önakarat vagy önzés első szüleink vétke által jött e világra. Itt nem volt mindig bánat; a föld nem hangzott mindig az emberi jaj viszhangjaitól. Az Édenben csak békesség és boldogság honolt a Jehova törvényével való hármonia és egyezés miatt. Akkor a mennyei és földi értelem boldogságban érintkeztek egymással. Az egész teremtésben nem volt egy eltérő hang; szenvedés, fájdalom nem roskasztotta az emberi testet, s nem nyomta le az emberi szivet.

Most azonban nem vagyunk a Paradicsomban, hanem egy olyan világban, ahol halál és könnyek, arcverejtékezés és megtört szivűség úgyszolván napirenden vannak. És ha megkérdjük, hogy mi változtatta át ama Paradicsomot halálnak mezejévé, sohajok és nyögésekkel telivé, a felelet csak egy szó: *a bűn;* a bűn pedig az „én".

Sokaknak értelme vádolni igyekszik az Urat azt mondván, hogy ha az Úr nem állított volna tilalmat, az ember részéről nem lett volna áthágás. De ezek elmulasztják megszivlelni az ember hajdani méltóságát és fenségét. Olyan ember, aki természetszerüen ártatlan maradna, mivel a bűn lehetetlen volna ránézve, aki Istent pusztán úgy tisztelné, mint ahogy a fülemile énekel, mert egykor beléje helyeztetett az ének, az ilyen ember nem lenne méltó a Jehovával való közösségre s nem lehetne az Ő alkalmatos fia.

LEMONDÁS ÉS ELKERÜLÉS

Isten nem követelte, hogy az ember lemondjon valamiről, amije van. Nem kivánta, hogy terhes és kínos munkát vigyen végbe. Az ember nem *parancsot,* hanem *tilalmat* kapott. Minden meglevőt birhatott és élvezhetett. Csak egyet kellett elkerülnie: olyannak az elkövetését, ami halált jelent. Tehát csak el kellett kerülnie valamit ami nem volt övé; elkerülnie valami jót, amit tényleg sosem birtokolt. Lehet ezt kisértésnek, megprobálásnak nevezni?

Oh! lemondani arról, amit nem birunk, de mégis kivánunk, mindennél keményebb dolog. A legerősebb küzdelem, a legelszántabb megerőltetés, amelyben végsőig feszitjük minden lelki és testi erőnket, könnyüség a nyugodt, önzetlen lemondáshoz képest. A már birtokban levő dolog félannyira sem boldogitja a természetes embert, mint az, amit megtagadnak tőle. Igen, készségesebben adja fel azt, ami kezében van, semmint komolyon összekulcsolja kezét és igy szóljon: „Lemondok róla, Istenem, mert ez a Te akaratod".

Az ártatlan önmegtagadás utján Ádám a tökéletes ember magasságára volt eljutandó. *Önakarat és önmegtagadás;* ettől a két dologtól függött husz billió lélek boldogsága és jaja.

„JÖTT A VILÁGRA A BŰN"

„Mikor azért látta az asszony, hogy jó volna annak a fának a gyümölcse enni, és hogy igen kedves a szemnek és kivánatos volna a bölcseségnek megnyeréséért: szakaszta annak gyümölcséből és megevé; és adta az ő férjének is, hogy vele együtt enne és az is evék". — 1 Mózes 3:6.

Igy hát megtörtént a rettenetes dolog, a bűn. Nem volt az csupán egy alma megevése, hanem sokkal több. Az ember aljas módon szétszakitotta a szeretet és bizalom kötelékét, mely őt Atyjához, Istenhez füzte — mert Évában hallgatott a kigyó szavára, mert Istent hazugnak hitte, mert azt gondolta, hogy a minden jónak Atyja megirigyelte tőle áldásait s határt akart szabni azoknak.

Az emberben ott lappangott a vágy, hogy egy hatalmas ugrást tegyen előre, hogy magasabbra hágjon, hogy mélyebben betekintsen a dolgok végokába. Maga Isten ültette ezt a jellemvonást az ember kebelébe. Isten kétségtelenül kész volt arra is, hogy az embert szent ösvényeken ehhez a célhoz elvezesse. Azt akarta, hogy az ember szemei tágabbra nyiljanak s mélyebben fogják fel a gonosz és a jó közötti különbséget tevő igazságot. A bűnbeesés után az ember Istenhez lett hasonlóvá egy dologban, t. i. abban, hogy ezután függetlenül cselekedett, mint Isten; de ebből az egyetlen okból Istentől különbözővé is lett minden más dologban. Szemei most már megnyiltak annak tudására, hogy mi a szentség és bűn, élet és halál, szabadság és rabszolgaság.

Éva előbb lassan sűlyedt a bűnbe, mint aki viv és küzd magával. Vétkezett, de reszketve. Állott és hallgatott, amig lelkiismerete megzavarodott. Azzal kezdte, hogy tárgyalásba bocsátkozott a gonosszal; vitába és érvelésbe elegyedett vele. Minden szelidség, udvariasság és engedékenység a bűnnel szemben bukásra vezet. Elképzelhetjük a jelenetet:

Éva ott áll. Nemcsak felel a kisértőnek, hanem hizelgő szavát is meghallgatja. Mind édesebben hangzik az a szó és mind élesebben és bántóbban hangzik az Úr szava. Az Úr kedves és kegyelmes arca Éva lelkében hideg és irigy zsarnok arcává változik. Rámegy a gyümölcsre, a tiltott gyümölcsre. Hovatovább kedvesebbé, illatosabbá, kivánatosabbá és hovatovább nélkülözhetetlenebbé válik szemében a gyümölcs, — Évának minden csepp vére fő és izzik. Lehetetlen, nem, nem tud ellenállani. Megtörténik a dolog. És az angyalok szégyelve eltakarják arcukat.

A BŰN ELŐTT ÉS UTÁN

Bűn előtt és bűnbeesés után — mekkora különbséget jelent ez az emberi szivben! Azelőtt — a bűn olyan édesnek látszott; biztos gyönyört és megnyugvást igért; az érzékek és értelmi képességek meggazdagodását. Azután — oh azután! Nyugtalanság ülte meg a szivet; az ember lázasan, leverten mindent odaadott volna, csak hogy megnemtörténtté tegye azt, mit pedig szabad akaratából követett el.

Az ember, a bűnös, lenézte önmagát, mert vétkezett. Fügefaleveleket keresett, hogy eltakarja magát önmaga elől. Ő, aki a bűnnek egy irtozatos nekilendülésével olyan magasra törekedett, a bűn után elvesztette önmaga becsülését.

FEL

Mennyire szétromból és összezilál a bűn minden társadalmi köteléket! Vegyük ezt is szemügyre ebben az első áthágásban. Úgy kellett volna, hogy a férfi ura és felebbvalója legyen az asszonynak. Ehelyett a férfi aláveti magát az asszony lázadó akaratának és vétkezik az ő parancsára. Úgy lett volna rendjén, hogy az asszony szolgáló, segítő társa legyen a férfinek. Ehelyett kisértőjévé lesz, aki halálba vonja. Minden, fejjel lefelé került. Az asszony adott, a férfi vett és evett, minthogyha már nem is lehetett volna másképen!

ELV NÉLKÜL VALÓ ÁLDOZAT

Ádám feladta az örökkévalót az ideiglenesért, az isteni közösséget az emberiért. Bizonyos módon feláldózta az Istennel való társas viszonyt, hogy megtarthassa a feleségével valót. De mint minden áldozat, amely elvek mellőzésével történik, ez az áldozat sem volt gyümölcsös még annak a közösségnek a tekintetében sem, melyet pedig önző módon minden áron meg akart tartani. A bűn szétszakit minden nemes köteléket, mert áldozatait hidegekké és önzőkké teszi. Közömbös, hogy mennyire erőlködtek, hogy megőrizzék a kettejük közötti hármoniát, mert mihelyt az lett a kérdés, hogy ki viselje a szemrehányást, mindegyik a másik kárára igyekezett tisztázni magát. Jegyezzük meg az Ádám fagyos beszédmodorát: „Im ez asszony, kit mellém adál, ő az, ki nékem ada annak a fának gyümölcséből és evém".

Itt találjuk a házassági perpatvar első csiráját. Mennyire különbözik ez a beszéd attól a vidám köszöntéstől, mellyel Ádám először fogadta Évát. Hidegvérrel háritja az asszonyra a gyalázatot. Az asszony védekezhetett, a férfi igyekezett mindent elkövetni, hogy átháritsa a veszedelmet. Ugyanaz a vétek, amellyel egyesülésük fentartását céloztok, ugyanaz a vétek megfojtotta bennük a szelid szerelem lehelletét. A bűn összezilál, széttép minden emberi köteléket, a leggyöngédebbet úgy, mint a legerősebbet. Kain, az első fiu, meggyilkolta testvérét és egyszerre az egész világ megtelt gyülölettel, torzsalkodással és vérontással. A Paradicsom boldog álmai embervérbe fúltak.

A VÁD ÁTHÁRITÁSA

A torzsalkodás kezdete a bűnös faj kebelében az a törekvés volt, hogy átháritsák a vádat. Ezzel szemben minden viszálynak elsimulását leljük meg a Béke Fejedelmében, aki noha szent és szeplőtlen volt, készségesen vállalta magára a szentségnélküliek gyalázatát. „Akkor monda az Úr Isten az asszonynak: „Mit cselekedtél Te?" És monda az asszony: „Ama kigyó csala meg engemet, és én evém". Az önzés szellemének a világra való eme bevonulásában egy dolgot kell megjegyeznünk leginkább. Ez Ádám nyakassága, aki, noha megszégyenült, nem akarta elismerni a bűnéért való felelősséget. Isten banásmódja velük kétségtelenül azt célozta, hogy szemtől szemben láttassa velük a való helyzetet. Azért intézte hozzájuk a kérdést: „Hol vagytok? Miért cselekedtetek úgy, ahogy cselekedtetek?"

De mint annyian ivadékaik közül, úgy látszott, hogy ők is mindenre inkább voltak hajlandók, mint alázatos megvallásra: „Én voltam; én tettem; én egyedül". Rokonság, körülmények, társak, természetes indítékok, az ördög, tudatlanság, temperamentum, ezeknek mind szenvedniök kell, ha a kedves én menthető ezáltal. Ádám azt mondta, hogy ő azért rejtőzködött el, mert hallotta Isten szavát. De ez a hang a neki mindennél legdrágábbnak hangja volt. Mi okozta ezt a változást? Bizony, nem lehetett kellemes az ügyről beszélgetni!

Tovább menve, minthogy nem tagadhatta a tényt, hogy evett, a gyalázatot Évára háritotta, sőt magára Istenre. Te adtad mellém az asszonyt. Az asszony adta nekem a gyümölcsöt. És én? Nekem — kellett volna mondania — nekem el kellett volna hajitanom és lábamnal tapodnom rá. Én, az ember, az úr, a főnök, bűnös vagyok, irgalmazz nekem, oh Atyám. De nem, ő nem érzett így. Már annyi bölcseséget tanult a kigyótól, hogy tudta, hogy kell mentegetnie magát. A szemei kinyiltak. „Én, én ettem". Mintha ez egész természetes lenne. Hogy is várhatott volna tőle az ember egyebet ilyen körülmények között?

AMILYEN AZ APA, OLYAN A GYERMEK

Nem kell messzibb keresnünk a világ szellemét; az egész megmutatkozott Édenben. Semmi eredeti azóta. Megjegyzésre méltó, hogy a világon egy könyv sem nyomozza jobban és részletesebben az ember hibáit és tökéletlenségeit mint a Biblia, mindazonáltal nincs még egy más könyv, amely ezekről kevesebb feddéssel és szigorral beszélne, mint ép ez.

A világi szellem alapja az önszeretet, önbizalom, önfelmagasztalás, az illető akaratának Isten akarata felé való helyezése és hogy magát egy, vagy másképp, mint fény- és központot állitson be, amely felé fussanak össze a gondolatnak, nagyratörekvésnek összes szálai.

Szövegünk élén álló idézet figyelmeztető szavai — mint az Uj-Testamentum más irásai — az egyház, illetve a Jézus Krisztusban hivők azon gyülekezetéhez vannak intézve, kik lelküket és szivüket Istennek szentelték, hogy ezentul ne magukat, de Istent szolgálják. Céljuk követni azt, aki igy szólt: „Nem azért jöttem, hogy az én akaratomat tegyem, hanem azét, aki engem elbocsátott".

Krisztus egyházának minden őszinte tagja igazolhatja Péter apostol szavait: „Mert elég nekünk, hogy a mi életünknek az előtt való idejében, a pogányoknak akaratjok szerint élünk". Csak azok, akik ebből a szempontól látják a dolgokat, képesek arra, hogy ne alkalmazkodjanak a világhoz. Őrültség volna világi egyéneket is arra figyelmeztetni, hogy ne alkalmazkodjanak a világhoz, mert ők ezt sehogysem tudják elkerülni. Öt érzékük állandóan tárva-nyitva van, hogy tudatosan, vagy tudatlanul, élvezettel fogadják be a világból jövő befolyásokat, a mai szóciális rendből eredő összes áramlatokkal együtt. E befolyások némelyike jó, nemes és csodálatraméltó, mig mások igen rosszak; de szelleminek nem mondható sem az egyik, sem a másik.

Mindezen befolyások a hivők lelkületét is elárasztják; mint kerülhetik el tehát ők, hogy a világhoz ne alkalmazkodjanak? Bizonyára nem oly képen, hogy kifussanak a világból, mert ez nem volt az Ur akarata. (János 17:15) Csak egy hatalmasabb erő igénybevéte-

FEL

lével, ami felette van és hatalmasabb a világ minden dolgai összes befolyásánál. Isten népének jelenbe nincs ilyen hatalma. Ők nem bölcsek, sőt inkább bolondoknak tartják őket, s mert nem vágyakoznak rendkivüli hatalomra, a közönséges világban lenézik, s ugy tekintik őket, mintha nem is léteznének. Ezek az Úr kiválasztottjai, mert előtte senki sem dicsekedhetik valami különös értékkel, vagy különös képességgel.

AZ ÉLET KEVÉLYSÉGE

A szociális, pénzügyi és politikai világ arra törekszik, hogy saját erejéből végezze az épitő munkát. Küzd, fárad, majdnem a kimerülésig, hogy hatalmas épületeket emeljen, családi hirnevet szerezzen, óriási vállalatokat sok fiókkal, dinasztiákat és utódokat alapitson. De mindazok, akik tekintetüket, szivüket e dolgok felé forditják, akár elérik képzelt reményeiket, akár nem, fájdalmas csalódásban fognak részesülni, mert Isten szava bizonyitása szerint a mostan fönnálló szociális rend megváltozik s Krisztus dicsőséges uralmának kezdetével ujjáalakul. „Mivelhogy azért mindezek megégnek, minémüeknek kell lennetek néktek a ti szent életetekben és az isteni tiszteletnek dolgaiban". — II. Péter 3, 11.

A világhoz való alkalmazkodás egyike a legkönnyebb dolgoknak, amit a keresztyén megtehet. Csak át kell engednie magát, hogy a világi szellem hullámárja csapdossa állandóan elhatározása partjait; befolyások a hivatalban, a gyárban, az utcán, s még nagyobb befolyások saját testében levő régi meggyökeresedett vágyak, szokások, ideák és eszmék.

Jakab apostol leirván a helyzetet, ezt mondja: „A békességestürében pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy legyetek tökéletesek és épek". (Jakab 1:4) A vágyak — az állás, a társadalmi helyzet, az ismeretek, a szabadság, a függetlenség, hatalom, a tekintély, fölény szerint — különbözők. A legmerészebb kivánságok, vagy vágyak közül azok, amelyek legalkalmasabbak arra, hogy a világhoz való alkalmazkodás irányában vezessenek minket: a táplálkozás (evés-ivás) és a nemi ösztön.

De ezeket a vágyakat Isten adta az embernek és nem okos, sem nem helyes dolog ezeket már egymagukban véve is rosszaknak tekinteni. Vonzóerejük éppen abban a tényben áll, hogy ezek rendszerint nem rosszak. Hátrányunk, hogy testileg tökéletlenek vagyunk és gondolkozóképességünk is tökéletlen és hiányos. E hatalmas vágyaknak ép azért különös fegyelmezésre van szükségük. És hogy ha nem szabályozzuk ezeket, hogy szigoru összhangban legyenek az isteni utasitásokkal, ugy utirányunk megváltoztatására döntő befolyást gyakorolnak. Mert ezek a befolyások sokkal erősebbek, semhogy mi azokat megsimmisithetnők. A segitséget, erőt a Szentirás utmutatása szerint a szent szellemtől nyerjük, amely a hit által fokozódhatik bennünk olyan mértékben, hogy lángra lobbantsa bennünk a szent vágyakat és hogy méginkább beteljünk az „oda fenn valókkal", az isteni dolgokkal, az eljövendő világ dolgaival.

A nagy különbség, mely a világ és az egyház között észrevehető, hogy az egyiknél az indulatok, az érzések és a test erői arra szolgálnak, hogy a kellő alkalommal jelentkező élvezeteket azonnal *véghevigyék*, kevesebb súlyt helyezve Isten akaratára és céljára; mig a másik osztálybelieknél az idulatok, érzések és testi erők, Isten akarata szolgálatában, mint *eszközök* használtatnak fel és pedig oly mértékben, amilyen mértékben az illető ismeri ezt az akaratot; vagy legalább nem akadályozzák meg abban, hogy jellemének a kifejlődése összhangba ne hozassék az Úrral, az egyház fejével.

Az egész emberiség e két tábor egyikében van: vagy az egyház táborában, vagy a világ táborában. De mindkét táborban különféle fokozatok vannak és mindkét oldalon egyesek közelebb járnak az elválasztó vonalhoz mint mások. A világban egyesek keresik az Istent és kutatnak utána, hogy megtalálják, míg az egyházban egyesek a világ felé eveznek, mert a világ szellemét, az önakarat szellemét előbbre helyezik az Urnál.

AZ AKARAT SZEREPE AZ ÁTALAKULÁSNÁL

Szövegünk elején idézett Iráshely az uj terményeknek szól és világosan megértjük belőle, hogy reánk mint új teremtésekre nagy felelősség nehezedik, ugy a magunk feletti felügyelet gyakorlását, valamint azon törekvésünket illetőleg, melyet itt a bennünk lakozó világias szellemmel szembeni állásfoglalásra nézve kifejtünk. Hogyan cselekedjük ezt? A döntő tényező úgy ebben, mint minden más értelmes dolog cselekvésénél az *akarat*. Nem mintha az akarat magábanvéve annyira hatalmas, hanem, mert Isten ugy rendezte el, hogy önmagunktól és ne a reánk gyakorolt valamelyes erőszak folytán cselekedjünk. Az Úr mondotta: „Ha valaki teljesiteni *akarja* az ő (az Atya) akaratát, az megfogja ismerni ebből a tanitásból", megkapja a szükséges teljes felvilágositást és tanitást, hogy teljesitse az ő szent akaratát és határozatát.

Az akarat, Isten akaratának teljesitése, az Úrnak való teljes felszentelésnek csak egy másik kifejezése, mert akarni, többet jelent mint csak kivánni. Átadva magunkat az Úrnak saját elhatározásainkból, akkor beleegyezünk abba, hogy magunkévá tesszük az Úr akaratát, mint elhatározásaink és magaviseletünk szabályozóját. Nem mintha Isten népe midőn akaratát az Atyáéval összhangba hozza feladná az akaratot, vagy lemondana lényének bárminő tulajdonságáról; sem pedig senki nem lesz akarata ellenére más akaratának áldozata vagy vak eszköze, hanem hogy teljes erejüket és hatalmukat Isten és nem önmaguk felé irányitják.

KISEBB BÁNATOK ÉS MEGPRÓBÁLTATÁSOK

A szerződést akkor kötöttük, mikor önszántunkból átadtuk magunkat az Istennek. Azonban ennek teljesitése állandó éberfigyelmet igényel, amennyiben az Úr akarata nagyon távol esik és annyira különböző, a mi természetes hajlamainktól. Az önző hajlamok nagyon jól meggyökeresedtek önszeretett testünkben és minduntalan utat-módot keresnek, hogy bennünk léthez jussanak. Az általános tapasztalat bizonyitja, hogy az élet nagy dolgai nem okoznak nekünk annyi kellemetlenséget, mint az élet kisebb ügyei, melyek látszólag közvetlenül érintenek minket, amelyek megszomoritják, vagy megkeseritik örömünket és boldogságunkat.

Testünk egy hozzánk közel álló világ és hogy vágyai beteljenek sok és jól megalapozott érvvel rendelkezik. E kicsiny dolgok közül igen sok alkalmas arra, hogy próbára tegye hitünket. És hogyha a hit cserben hagy bennünket, akkor természetünkben elkeseredettek

FEL

leszünk. Az Úr gondviselése ugy tetszik mintha az volna, hogy ne kapjuk meg azt, ami után vágyakoztunk, hogy lássuk mint kapják meg mások azt, amit mi titokban vártunk saját részünkre; ha látjuk, hogy másokat jobban becsülnek mint minket; ha látjuk, hogy mások mindenben nagyobb sikereket érnek el; ha azt kivánjuk, hogy jobban szeressenek minket, mint ahogyan szeretnek, vagy talán hogy jobban dicsérjenek minket, vagy hogy kiválóbbak legyünk, vagy tapasztalatainkért nagyobb figyelemben részesüljünk, stb. stb. Mindezek kicsiny dolgok és ami erős elhatározást ad nekik, amely ezeknél sokszor fellelhető, hogy jól meg vannak alapozva, úgy hogy azonnal nem ismerhető fel, hogy ezek a világnak megkisértései és csábitásai, amellyel el akarnak minket vonni attól az édes szellemtől, hogy „legyen meg a Te akaratod" mindenben.

ENGEDELMESSÉG ÉS BOLDOGSÁG

Valamint már a kezdetben őseinknek nyakassága és engedetlensége következtében jelentkezett a szomoruság a földön és jelenben is ugyanezen okokból és ugyanezen forrásokból fakad, azonképen a mennyei boldogság, valamint a helyreállitott földön bekövetkező boldogság is *az Istennek való tökéletes engedelmességből* fog fakadni. Ugy a mennyei, mint a földi boldogságnak az alapja a teremtmény akaratának a Teremtő akaratának való alárendelése.

Hatezer év óta keresi az emberi-nem a boldogulását önfejüsége és önakarata érvényesitésével, s a sikertelenségnek szemünk előtt lebegő ilyen óriási példái mellett a legőrültebb elbizakodottság volna azt remélni, hogy ezen az úton elérhetjük a boldogságot. Azonban a súlyos feladat mögött, hogy uraljuk a test vágyait — noha az nem történik az egyén döntő elhatározása nélkül — ott van az Ur szeretete és érdeklődésének erkölcsi bátoritása és a dicsőséges jutalom elnyerésére való igaz reménység.

„TI" ÉS A „SZELLEM" V. „LÉLEK"

Az apostol mondja: „A szent szellem a mi szellemünkkel együtt bizonyságot tesz arról, hogy Isten fiai vagyunk". (Rómabeliek, 8:13). Úgy „ti", valamint a „szellem" (v.a „lélek") feltétlenül szükségesek a győzelemhez. Egy vonatnak a mozdonyvezetője joggal érezhetné magát kétségbeesésben, hogyha neki a vonatot saját erejével kellene meginditani, vagy megállitani, Ő ezt nem tehetné meg. De rendelkezik azzal az erővel, hogy gyakorolja akaratát és hatalmát olyan mértékben használja, hogy mozgásba hozza a gőz sűritett, láthatatlan erejét, hogy tetszése szerint inditsa és állitsa meg a hatalmas gépet.

Igy kell tennünk nekünk is. Meg kell szoritanunk, vagy el kell utasitanunk bizonyos dolgokat és másokat előbbre kell helyezni. Nekünk határozottan át kell alakulnunk, hogy ne alkalmazkodjunk a világhoz. Mikor érezzük, hogy a világ irányában csúszunk és gurulunk, akkor ha csak meg van bennünk a hit, alkalmazzuk a gépezetet és hozzuk mozgásba nem csupán lényünk minden erejét, de a szent szellemet is, úgy akkor az összezuzást bizonyosan elkerülhetjük. Ugyanúgy és ami még nehezebb, ha úgy találjuk, hogy egy helyben állunk, akkor ujból megindithatjuk a léleknek elménkben való átalakitását, hogy előkészüljünk a szenteknek a világosságban való örökére, mely azon cél, amelyért kezdettől fogva elindultunk.

De tegyük fel, hogy a mozdonyvezető elakarja inditani a vonatot, vagy nagyobb sebességet akar neki adni és akkor megfeledkezne kezeiről és ezt mondaná: Nem tehetem; igen én látom, hogy kezeim között valóban van egy gépezet, amelyről azt mondják, hogy szabályozható, hogy elinditsa, vagy hogy megállitsa a láthatatlan erőket és más tapasztalataimból is tudom, hogy ez nekem sikerült, azonban most kételkedem; magasabb ösztönöm azt mondja, hogy nem lehet. Vagy hogyha a vonat veszedelmes sebességgel robog és a mozdonyvezető tudja, hogy lenn a a völgyben erős kanyarulat van és ezt mondaná: nem, én nem tudom megállitani ezt a vonatot, hogyha kisiklunk ez ellen nem tehetek semmit. Én tudom, hogy a kezemügyében van az önmüködő gőzfék, de kétlem, hogy ennek eredménye volna — egy ilyen ember vajjon nem volna-e őrült?

A SZÖVEG POZITIV RÉSZE

Eddig csak a textus negativ, vagy nemleges részére voltunk tekintettel, vagyis arra, amit nem kell tennünk. Vizsgáljuk meg már most a pozitiv (igenleges) részt, vagyis azt, hogy mit kell tennünk. „Változzatok meg elmétek ujulása által". Az élet uj eszménye vagy az élet uj eszméi, melyet az Isten szava oltott bele a szellemtől ihletett keresztyénbe, éles ellentétben van azzal a világgal, amelyben élünk, azaz a mi földi edényünkkel. Az elme megújitása előidézi az átalakulást és az elme álá van vetve a jó, vagy rossz befolyásoknak, melyek más szellemből fakadnak. Igy tehát, ha az elme összeköttetésben van Isten elméjével, akkor jellemünk ragyogni fog saját igazságunknál (s nem Istenénél fogva). A törekvés és a kapcsolatok, amelyeket a mi elménk összetársit, döntik el azt az irányt, amelyben kifejlődünk. E tekintetben semmi sem titkos és semmi sem homályos, ép oly világos, mint ahogy kelet a kelet és nyugat a nyugat.

A Biblia, mint Isten szava találkozási helye a mi elménknek (v. lelkünknek) az Atyáéval. Nagyon közeli érintkezésbe léphetünk az ő elméjével (v. lelkével) Jézus és az apostolok segitségével és kalauzolása mellett. És Istennek e szelleme vagy elméje ellentétben a világ szellemével, sehol sem bizonyitható olyan jól mint az első Korintusbeli levél 13-ik fejezetében.

Az őszinte és állhatatos gondolatok szép és magasztos szintre emelve, csak átváltoztató hatással lehetnek az új értelemre. Ilyen gondolkozás folytán az új értelem meg fog újulni, megfog ifjodni, felfog frissülni, megfog erősödni és ez lesz a mindennapi táplálóka, amelytől növekedni és fejlődni fog és egyben elfogja választani a mi erős jellemeinket a világ csalóka befolyásaitól.

SZERETET NÉLKÜL MINDEN SIVÁR

Az apostol mondja, hogy az aki világi sikerekben a legfényesebb pályát futja be, kevésbbé csodálatraméltó mint az, aki a szeretet útját futja be. „Ahol nincs szeretet, ott üres az ékesszólás, sivár a tudás, épugy a hit

FEL

is és nagylelkűség, sőt még maga az áldozás is haszontalanok".

Valószinű, hogy nincs még egy más emberi jellemvonás, amely oly sokféleképen volna leirva mint a szeretet. Az apostol azt mondja, hogy a szeretet lényegileg önzetlen és nem törekszik arra, mint emelkedjék másnak a rovására a magasba. Az igazi szeretet szentségtelen férfiakban és nőkben nem lakhatik. A természetes vonzalom nem szeretet. Ádám idejétől elkezdve egészen mostanig becsületes, jellemes és tiszteletreméltó férfiak és nők ezrei saját egyéniségüknek mondtak ellent, hogy kielégitsék nem korlátozott és nem fegyelmezett vonzalmaikat. Miként az emberi természet, az emberi szeretet is alásülyedt, úgy hogy a legbámulatosabb megnyilvánulása is az emberek között önzést, féltékenységet és rablást árul el. Azonban az igazi szeretet „nem tesz rosszat embertársunknak" (Rómabeliek 13 : 10) és miként az apostol mondja „Istentől" ered. „Isten szeretet" es „aki nem szeret, az nem ismerte Istent... a szeretet Istentől van... aki megmarad ebben a szeretetben az megmarad Istenben és Isten ő benne".— I. János 4 : 8, 7, 16.

KÜLÖNFÉLE KEGYELEM

A szeretet jóindulatu vágyakozással telt, szelid jóságtól tündököl s jóakarattal van minden ember iránt. A nélkülözőkkel szemben j ó l t e v ő, a szerencsétlenekkel szemben kegyes, a rosszakkal szemben türelmes és reménye azoknak, akik bánatban vannak. Nem irigyli a nagyokat, nem féltékenykedik azokkal szemben, akiknek jól megy a dolguk ; a felebbvalókat tiszteli, az alantasokkal szemben pedig mindig kedves. Nem parancsoló, sem nem szemtelen; nem védi a rabszolgaságot, nem vágódik hasra a hatalmasok előtt és nem akarja összetörni a gyengéket. A szeretet nem gyorslábu, hogy rossz hirt vigyen másokról, vagy ártalmas koholmányokat terjesszen ; nem avatkozik más emberek ügyeibe, nyiltan, akarja szeretni azt, ami igazságos, de nem megy a házak tetejére, hogy világgá kürtölje a hibákat. Keze késlekedik az ütésben ; nem akar senkire semmi csapást mérni, még ha kénytelen is ezt tenni. Fáj néki, ha ártania kell és soha de sohasem mártja epébe nyilait és ezek élét, vagy hegyét nem mérgezi meg. Nem fél a munkától ; kifárad, de nem hagyja abban ; kész megválni a legjobb és legdrágább értékeitől; és bármilyen nagy értéket is képvisel az, ennek a vesztesége nem jelent neki kárt, csak hogy sikerüljön neki egy szomoru szivet megvigasztalni, vagy egy vidám lelket még vidámabbá tenni.

Hogy milyen lesz a szeretet az isteni temészetben vagy a tökéletes emberi természetben, azt mi biztosan sem meg nem érthetjük, sem fel nem foghatjuk. Kell hogy valami fenségesebb, valami nagyszerübb legyen annál, sem hogy azt mi most megismerhetnők vagy tapasztalhatnók.

A SZERETET KITERJEDÉSE ÉS DALLAMA

Az apostol mondja, hogy a „szeretet hosszútürő". Ezt ugy kell érteni, hogy nemcsak magában hosszútürő, hanem egy bizonyos fokig meg van benne az akarat, hogy nagymértékben türjön a szeretet javáért. „A szeretet mindent eltür". Valamint a hegedü húrja ugy a szeretet is ki van téve feszitésnek, amely azért történik, jószántából (v. tetszés szerint), hogy édesebb zenét, vagy hangot adjon ki. A jóakaratot jelentő görög szó abból a szógyökérből ered, amelynek jelentése *azt nyujtani ami hasznos*, és eszmetársulás folytán jelenti a szív jóakaratát. A tapasztalat mutatja, hogy ez a jóakarat, amely különbözik a személyes vonzalmaktól, rendszerint nem önmagától fejlődik, hanem a gondolkodásból és egy nagy rokonszenvi érzés müveléséből fakad. Valakiben meg lehet a jóakarat és igen kevés az egyéni érzés. Viszont valakiben lehetnek hatalmas egyéni érzések. de azért tapintatlan, közönséges, nyers, vagy különös modoru, ugy hogy furcsává és kellemetlenné teszi magát.

Föl lettünk szólitva : „Szeressétek egymást testvéri szeretettel" (Rómabeliek 12 : 10) és „legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miként az Isten is a Krisztusban megengedett néktek". (Efézusbeliek 4 : 32). Az Úr mindnyájunknak megadta az egyéni befolyás képességét, amelynek folytán hatalmukban van a körülöttünk levők boldogsága. Valóban fájdalmas dolog, hogy nincs bennünk több jóakarat. Mindenkinek szüksége van rá. Csodálatos módon müködik az. A jóltevőt megjutalmazza meleg szivvel és lelki boldogsággal ; előzi a mult hibáinak keserü emlékeit, amelyek a nyomukban vannak.

NEMESLELKÜSÉG ÉS ALÁZATOSSÁG

„A szeretet kegyes". Mire vágyakozzon, mikor a másik világ minden kincse a szivében van? A keresztyén munka egymagában véve nem biztosit a nem keresztyén érzelmek ellen; és szükség néha, hogy sokkal nemesebb lelkűek legyünk a keresztyén munkában, mint másutt. A szeretet, amely nem kiván semmit, valami jó és tökéletes ajándék adományozásával való egyesülés tudatából ered. Mi tudjuk, hogy a mi érdekeink az ő érdekei és mivel az ő megváltottai, sajátjai vagyunk, ennél többet nem kivánhatunk.

„A szeretet nem dicsekszik és nem fuvalkodik fel". A titokban tett jó ép olyan csodálatraméltó, mint amilyen utálatos a titokban valakin ejtett sérelem. Isten a láthatatlan jó; az ördög a láthatatlan rossz. Sokszor van szükség tisztább szeretetre egy egyszerübb dolog elvégzéséhez, mint egy nehéz és fájdalmas dologhoz. A nagy szenvedésben, a nagy áldozatban benne van a hősiesség egy bizonyos érzése, mely némi büszkeséget olt a szenvedő lelkébe. De ha egyszerübb dol-

FEL

gokat végzünk, amelyekért ünnepeltetésben nem részesítenek, sem dicséretet nem nyerünk, mert jelentéktelen körülmények vesznek körül, vagy kisebb dolgokat végzünk feltünés nélküli módon, akkor ezekben a szeretet legegyszerübb tisztaságában tündököl. Az igazi szeretet nem törődik, bármit is beszéljenek felőle.

Azután, ha sokat szenvedtünk, ha nemeslelkűek voltunk és sok jó dolgot müveltünk, a test arra késztet, hogy erősnek „hirdesse" magát. De minél nagyobb egy sziv, annál kevesebbet fog beszélni erejéről és sikereiről. Semmi szükség arra, hogy beszéljen. Ha beszél, akkor csak az érdemét vagy becsületét rontja le, amelyet a beszéddel keres, hogy felmagasztaltassék, mert kevesen vannak, akik egy öndicsekvőnek hinni fognak.

„A szeretet nem cselekszik éktelenül". Valaki igy szólt: „Az erős önmagát gyengiti akkor, amidőn a tiltott szokásokkal társul". Az igazi szeretet nem helyezi mindig előre a függetlenségét. Sok ember függetlennek tartja magát, mikor pedig valóságban önmagának a rabszolgája, akinek boldogsága csak akkor van, ha bizonyos jó módban élhet. A szeretet senkit sem késztet arra, hogy mások jelenlétében durva legyen, vagy hogy helytelen, vagy illetlen magaviseletet tanusitson, mert lényege éppen az önzéstől való mentessége.

„A szeretet nem keresi a maga hasznát". Ez a szöveg sokakat hozott zavarba és különösen sok keresztyént. Az 1209 sz. vatikáni kéziratban igy hangzik: „Ne keresd ami nem a tied". Azonban az alexandriai és a sziriai kéziratokban ugy olvasható, mint a mi forditásunkban. Ne keresd azt, ami nem a tied, egyáltalán nem szeretet, hanem egyszerü tisztesség.

A hangsúly a „nem keresni" szóra helyezendő Éppen itt tünik ki ezen a Sátán uralta világ és a másik az Isten uralta világ szeretete közötti különbség magja. Ha valaki keresi a jogát s bizonyos benne, hogy ezek a jogok fennállanak, ez igazságosság; ha valaki átengedi a jogát miután azt már kikereste és megkapta, az nagylelküség; de nem keresni azt, amit valaki kiván legyen az valami személy vagy jog, mig az Úr erre rá nem birja, a szent szellem legnemesebb virága. A világ nem helyesli azt a szellemet, mert maga az ördög is helyteleniti. A világ azt mondja: Tetszik nekem az a csont és velőből álló ember, aki tudja, amit akar és amit akar azt minden áron ki is keresi. De jusson eszünkbe a Sátán esete Évával, Ádámmal, Saul királlyal. Ez az egész világot érinti; ebben a tekintetben a mi gyengeségeinkre vonatkozik és nézd meg, hogy érdemes-e ezt megtenni.

A KERESZT ÚTJA

Mint egy nagy harsona rezgése hangzik a mi Urunk alávetettségének és engedelmességének az elbeszélése (Filippibeliek 2:5—9.) éppen Sátán szelleme ellen. Nem tekintette magát bitorlás folytán a Legmagasságosabbnak. (Ézsaiás 14:14) Isten hatalmát és nagyságát véve tekintetbe pedig ez nagyon kivánatosnak tetszhetett volna előtte. De a helyett, hogy megkivánja, előre ment a természet rendje szerint és emberré lett. De mig a földön is mint tökéletes embernek joga volt a föld minden áldására, még sem dicsekedett, sem nem törekedett arra, hogy az embereken uralkodjék. Ehelyett ő lett nekik szolgájuk annyira, hogy életét áldozta fel érettük.

Isten azonban annyira értékelte az ő legdrágább Fiának a viselkedését, hogy a méltóság legmagasabb poziciójára emelte, önmaga mellett másodiknak.

ADAKOZIK, SEMMINT ELFOGADNI VOLNA KÉSZ

Ez oknál fogva a szeretet természetében rejlik, hogy ahelyett, hogy elfogadna, vagy gyüjtene, inkább osztogat. A szeretet nem egy élettelen valami, melynek semmi értéke vagy haszna ne volna. Oly dolgok, vagy tárgyak vannak birtokában, amelyekbe a legkedvesebb és legnemesebb vonzalmait helyezi el; de az isteni szeretet nem keresi ezeket. Ha útjába akadnak, akkor nem veti meg, hanem örömét találja bennük és nagylelkü, mikor méltatlannak érzi magát. Viszont ha a szeretete tárgyát elveszik, vagy elválasztják tőle, akkor énekel

„Atyám, a földi boldogság bármilyen is legyen,
Szent akaratodtól ne válassz el engem"

zugolodás nélkül és örömmel, hogy az Úr annyira érdekelt az ő boldogságában, hogy elveszi tőle azt, ami nem szolgálja az ő legfőbb javát. *Keress* és vesziteni fogsz, *adj* és élni fogsz. Ez az isteni elrendezés az egyházra nézve, melyet neki meg kell tanulnia, hogy „ha bővölködnek is valakinek az ő gazdagságai, nem azokból van annak az ő élete". Lukács 12:15.

ÁRTATLANSÁG ÉS TISZTASÁG

„A szeretet nem gondol rosszat". vagy „nem gondol a rosszra", mint ahogyan ezt egy más fordítás mondja. Mily nagy különbség van itt azoknál akik nem ismerik a szeretetet! „Az elfordult szivü ember nem nyerhet jót". (Példabeszédek 17:20) Rosszat gondolni, vagy rosszat beszélni másokról, valaki önbecsülésének az elvesztését, nemkülönben a mások iránti tisztelet, sőt majd lassan az isteni dolgok iránti tisztelet elvesztését hozza magával. De a test megszólal és ezt mondja: Azt hiszed, hogy olyan ostoba vagyok, hogy ennek a fivérnek vagy nővérnek a cselekedete mögött valami jó ok van, mikor én magasabb tudással előre láthatom, hogy ez nem ugy van? Mily nagy kérkedés van ebben! Talán inkább igy kellene kérdezned: Olyan ostoba legyek én, hogy elégtelen és mindenesetre csak a körülményekből eredő bizonyitékok alapján gondoljak arra, hogy indokai bizonyára rosszak voltak?

Oly sok dolognak van első tekintetre rossz látszata, hogy egészen másoknak mutatkoznak, hogyha

FEL

alapósabban ismerjük meg őket, ugy hogy egyszerü igazságnál — hogy ne mondjuk szeretetnél — fogva, illő, hogy ovakodjunk attól, hogy még gondolatban se itélkezzünk felettük kedvezőtlenül, mig pontosan ne ismerjük a tényeket és azok indokait. Sokszor vádolnak bennünket olyan dolgokért, amelyeket a legnemesebb okokból és a legtisztább indokokból követtünk el. Miért nem vesszük tehát figyelembe ezt a tapasztalatot másokkal szemben, hogy azt mondjuk magunknak: Vajjon nincs-é fivérünk, vagy növérünknek egy magyarázata viselkedésére nézve, melynek ismerete kielégitene, ha annak tudatában volnék; vagy valami felvilágositást adhatna, amely előttem bebizonyitaná, hogy legalább tiszta inditó okok vezették?

ŐSZINTESÉG ÉS IGAZI SZERETET

A szeetetr „nem örül a hamisságnak, de örül az igazságnak". Itt van megmutatva a szerett kapcsolatban az igazságossággal. Az őszinteség minden valamire való jellemnek is az alapja. És bármennyire szeret valaki, de ha az a szeretet nem az igazságon és igazságosságon épül fel, nem birhat érvénnyel. Amilyen mértékben örülünk Isten és az apostolok által megállapitott és a Korinthusbeliekhez szóló levél ezen fejezetében oly élénken festett igazságelveknek és tanitásoknak, olyan mértékben alakulunk át elménk megujhodása folytán, az által, hogy érintkezésbe hozzuk ezeket az igazság lelkesitő mozgatójával.

„Mert mindaz ami a világban van, a test kivánsága és a szemek kivánsága és az élet kérkedése nem az Atyától van, hanem a világtól. És a világ elmulik és annak kivánsága is, de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké". — I. János 2:16, 17.

Watch Tower, 1920 April 1.

VII. TANULMÁNY

(A VI. kötet folytatása.)

AZ UJ TEREMTÉS TÖRVÉNYE

36. Miért volt szükséges az, hogy Jézus, mint ember, a mózesi törvények alá tartozzék.

„Mózes ugyan hüséges volt egész házában mint szolga", és a szolgáknak ezen háza egészen helyén volt azon törvény alatt, mert Mózes törvénye hozzácsatoltatott az áthágás miatt a mig a megigért mag eljön. Az ember Jézusnak nem volt céljában a nagyravágyás, hanem szolgaitestet öltött, alárendelte magát a törvénynek, hogy nem csak a törvény igazságosságát, hanem saját tökéletességét is kimutassa a tesben, amely neki lehetővé tette, hogy a világért a váltságdijat megfizesse.

37. Mi az ő helyzete — mint a föltámadt Üré és Fejé — az újteremtés fölött.

Csak amidőn már a sirból feltámadott és a holtak közül az elsőszülött lett, lett ő az elsőszülött sok testvérek közt az ujteremtés Feje. A test szerint ő a törvény alatt állott, de a feltámadott újteremtés a törvény felett áll és ő az, aki a fiak uj házának Feje lett, „Krisztus, mint egy Fiu a saját háza felett (a fiak háza felett), amely mi vagyunk, hogyha szilárdak maradunk". És habár mint újteremtések még testben vagyunk, azért mégsem vagyunk a testből, és nem bánnak velünk úgy mintha testiek lennénk, nem bánnak velünk úgy, mintha testiek lennénk, nem bánnak velünk ugy, mint a világ többi embereivel, hanem mint ujteremtésekkel, kik egy ideig a testben élnek, mint egy sátorban, várván a fiuságot, azaz az egész testület Krisztus testének, megszabaditását, hogy dicsőségesen alkotott Fejünkkel egyenlők és hozzá hasonlók legyünk. Ti nem vagytok (Istentől úgy tekintve, mintha) a testben (lennétek), hanem a szellemben ha különben Krisztusnak szelleme lakik bennetek. — Róm. 8: 8, 9.

38. Mi az újteremtés szivbeli magatartása a mózesi törvénnyel szemben?

Senki sem tudja ezt világosan felfogni csupán az, aki a tárgyat Isten szempontjából tekinti. Aki ezt teszi, annak természetes, hogy ezen ujteremtéseknek, ezen a szent szellemtől nemzett lényeknek, nem is lehet az a gondolatuk, hogy az Egy mellett más isteneket is imádjanak, hogy maguknak képeket csináljanak és azokat imádják, Isten nevével visszaéljenek, lopjanak, — mert az adás nekik sokkal természetesebb, mint a vevés, — hogy hamis bizonyságot mondjanak; ellenkezőleg a szeretet, mely bennük van, arra inditja, hogy a hibákat, amelyek nem csak a testvéreknél, hanem a világnál általában észlelhetők, elrejtsék és eltakarják. — Nem is jöhet eszükbe, hogy valakit megöljenek, sőt inkább életet akarnak adni embertársaiknak és azt bőséges mértékben. Szent érzületük arra hajtja őket, hogy életüket testvéreikért feláldozzák, épenúgy, mint hasonló szentérzület a mi üdvünk hercegét arra birta, hogy magát adja oda váltságdijul valamennyiünkért.

39. Ezek az új teremtmények teljességgel törvény nélkül valók-e? Ha nem: melyik az a törvény, mely őket ellenőrzi?

Mindezekután nem világos-e tehát, hogy Isten valami nem illőt tett volna, hogyha az ujteremtésnek a fiak házának egy oly törvényt adott volna, mint a szolgák házának? Ezen törvény utján a fiak házának a tagjai nem is érhetők utól, hacsak ez utóbbiak nem vesztették el szent érzületüket és nem szüntek meg ujteremtések lenni; mert „akiben nincsen Krisztus lelke, (érzülete, jelleme) az nem övé". — Róm. 8:9.

Hogyan lehetnek már most ezen ujteremtések törvény nélkül, bizonyos előirások nélkül? A szere-

FEL

tet által, amely a törvénynek betöltése. Isten parancsai oly messzire kiterjednek, annyira megvizsgálják a sziveket és veséket, hogy teljesen nem is lehet aszerint élni, hacsak nem a szeretet által. A parancsoknak még oly pontos betartása, az Istenhez való szeretet indoka nélkül nem tekinthető a törvény betöltésének. A szeretet azonban, amely a törvénynek betöltése, az isteni törvény minden rendelkezése után kutat és annak minden erejéből megfelelni törekszik, nem kényszerből, hanem örömest és szeretetből.

40. Mely időben vált a Szeretet Törvénye az Uj Teremtés törvényévé? és mit jelent az ezen törvénnyel szemben való engedelmesség, vagy engedetlenség?

Ily szeretetet Isten és igazságossága iránt tanusitott az ujteremtés, midőn magát neki szentelte. Ekkor lett ő a szeretet törvényének alárendelve s ezen törvény marad reá kötelező, a halálig. Ezen törvény minden áthágása, az átvett szövetségi kötelességek megsértése. Amint a szeretet ezen törvénye iránt való engedelmesség, amennyire a megismerés és az erők terjednek, önmagunknak odaadását és ezen világ szellemének, a test gyöngeségeinek, valamint az ellenség ellentállásának leküzdését jelenti, amelynél az Urnak kegye nem szándékos hibákért helyt áll és az ily küzdőket győzőkké teszi, úgy a szándékolt átlépése, a fiuság szellemének elvesztését, a szent szellem kialvását, az ujteremtés halálát, a második halált jelenti.

41. Hogyan kárpótol az Isten kegyelme mindennemü testi tökéletlenségeinkért? és minő feltételek mellett veszitenök el azt a kegyelmet?

Az apostol Róm. 5-ben arról beszél, hogy hogyan áll helyt a kegyelem, a mi tökéletlenségeinkért és azután folytatja: Megmaradjunk-e a bünben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? Távol legyen! Akik meghaltunk a bűnnek, mimódon élnénk még abban? (Róm. 6: 1, 2). Azzal, hogy a bűnök megbocsátását Krisztusban tételezzük fel, azt tanusitjuk ezzel, hogy belefáradtunk a bünbe, hogy a mi akaratunk a bűn iránt meghalt és hogy az egy uj irányt, az igazságosságban egy életet kezdett. Ha Istennek és igazságosságának élünk azon minőségünkben, hogy ujteremtések vagyunk, meghaltunk a bűnnek, ha azonban megint felélednénk a bünnek oly értelemben, hogy akaratunk, szivünk és szeretetünk megint a bűn és az igazságtalanság felé fordulna, ez azt jelentené, hogy mi, mint ujteremtések meghaltunk, hogy nem vagyunk többé Isten családjának tagjai, mint ujteremtések Jézus Krisztusban, akik részére a régi elmult és minden amennyiben, akarat és kivánság jön tekintetbe, ujjá lett.

*42. Hogyan különböztetjük meg a kegyelem **elvesztését** és az arról való **szándékos lemondást**?*

De nekünk itt különbséget kell tennünk, egy a test gyöngeségéből történt bukás és a kegyelemtől való szándékos eltávolodás közt, miután megizleltük Isten szavának jóságát és a jövő korszak erejét, miután már részesültünk a szent szellemben, Egy ilyen eltávolodás gyógyithatatlan. (Zsid. 6: 4—6; 10:26). A test bukása csak azt jelenti, hogy a földi testünk egy vétek által — legyen az velünk született gyöngeségből bár, vagy az ördög csábitása folytán — legyőzetett. Az akarat, a sziv, ennél egyáltalában nem, vagy csak részben szavaz. Természetesen egy ily bukás sajnálatraméltó és a mi kötelességünk a lehetőt megtennünk, hogy azt meggátoljuk. De az Urnak, Istennek kegyelme által az ilyen bűnök néha egy jellem kitejlődésének eszközei lesznek. Megtanitanak minket, hogy oktalan, ha magunkban bizunk, ha a saját erőnkkel dicsekszünk, hogy a győzelem, amely a világot leküzdi, a hitből ered.

43. Minő tanulságot merithetünk saját hibáinkból és minő bátoritást nyujt nekünk az Úr szava?

Hogyha tehát az ujteremtés észreveszi, hogy teste bizonyos részben hibázott, akkor az illető pontnál jövendőben vigyázzon és erősödjön meg az Urban és ereje hatalmában, hogy az illető hiba által kevésbé legyen legyőzhető. Igy, mint ujteremtések lépésről-lépésre azt tanuljuk, hogy bizalmunkat ne a testbe helyezzük, hanem az Urra tekintsünk, ahonnan nekünk minden időben a bajban segitség jön; mindig azon körülményre gondolva, hogy mi míg ujteremtések vagyunk és mint ilyenek Krisztus engesztelő áldozatának érdeménél fogva, a hitben megmaradunk és arra törekszünk, hogy önodaadás által szeretet—szövetségünk kivánalmait betöltsük, — „az Atya szeret minket". Legyünk bátorságosak és gondoljuk meg, hogy az ujteremtés nem követ el bünt, hogy a bün nem az ujteremtésnek, hanem a gyönge testnek terhéül rovatik fel, hogy tehát, amig mi a bün ellen küzdünk, senkisem vádolhatja el Isten kiválasztottjait, mert Isten az, aki igazzá tesz és mert Krisztus értünk halt meg. — Róm. 8: 33, 34.

44. Miután a Szeretet Törvénye az alapja a mi szövetségünknek, mely az Úrral szemben fennáll. képesek vagyunk mi kezdetben értékelni ezt a törvényt? Nem kell-e megvárnunk, mig mind jobban és jobban beleéljük magunkat a szeretetbe és ily módon képesekké válunk a végleges vizsgálatra?

Gyarapodás a tökéletes törvény méltatásában.

Habár a szeretet törvénye volt alapja az Urral kötött szövetségünknek (szerződésünknek), amelynél fogva mi ujteremtések lettünk, mi mégsem ismertük fel kezdettől fogva ezen törvény egész terjedelmét. Ezen pillanattól kezdve inkább Krisztushoz jártunk az iskolába. Ott tanultuk lassanként, hogy mi-mindent jelent a szeretet. Gyarapodtunk a megismerésben, növekedtünk a kegyelemben, megszereztük magunknak a hit mellett a szeretet különböző tulajdonságait: a nyájasságot, türelmet, testvéri szeretetet stb. Mi ezen iskolában mind alaposabban arra nézve vizsgáltatunk meg: vajjon megszereztük-e magunknak a szeretetet és csak azok, akiknél ezen vizsga kielégitően végződik, akik ki tudják mutatni tökéletes szeretetüket egy szeretetet, amely magát odaadja másokért, tekintetnek majd érdemeseknek arra, hogy az ujteremtés, Krisztus testének tagjai legyenek.

FEL

45. Hogyan illusztrálja az Apostol a mi jelenlegi tapasztalatainkat, mint az Uj Teremtmények embrionális megnyilvánulását?

A cél felé futás és az annál való helytállás.

Az apostol egy további képben tapasztalatainkat mint egy versenyfutást tünteti fel, amelynél minden terhünket és a minket könnyen behálózó bünt is le kell tennünk, a test minden gyöngeségét leküzdenünk, minden földi célt elvesztenünk szemünk elől, hogy kitartással futhassuk az evangélium által nekünk kitüzött versenyfutás és odaérjünk a mennyei hivatás pályadijához; és ha egyszer odajutottunk, a Krisztusban elért tökéletesség célpontján meg is álljunk, Fil. 3:14; Ef. 6:13, Zsid. 12:1.

46. Mi ez a „versenyfutás" és milyen szeretetet jelent a mi belépésünk annak kapuján?

Ezek az utasitások a versenypályán való versenyfutásra, melynél különböző pontokat el kell hagynunk és különböző akadályokon és nehézségeken kell átjutnunk. Egy ily versenyfutáson azon kivánsággal veszünk részt, hogy a végcélt, a tökéletes szeretetet elérjük, tudva azt, hogyha nem érjük el, mi nem leszünk hasonlók Isten szeretett fiához és nem fogunk tetszeni a legteljesebb mértékben Istennek és nem lehetünk a Királyságban Jézus társörökösei. Az egész versenyfutás kezdettől végig — szeretet. Ha belépünk a versenypályára, az az Isten iránt való hálás szeretet kapuján át történik, aki minket Krisztusban annyi kegyben részesitett, hogy büneinket megbocsátotta. Ezen *tartozásban* levő viszontszeretet hajt minket arra, hogy testünket odaadják, mint élő áldozatot. Mi azt mondjuk magunknak: hogyha Isten oly sokat tett érettünk, tartozunk neki megmutatni, hogy mi ezt megtudjuk becsülni. Amint Krisztus odaadta életét miértünk, úgy mi is *adósok* vagyunk életünket odaadni testvéreinkért,

47. Mi a mi tapasztalatunk, amikor az első határponthoz elértünk?

Ezen kötelességszeretet teljesen helyénvaló, de ez még nem minden. Kell, hogy egy magasabb szeretet előlépcsője legyen. Mi csak kezdetén vagyunk pályafutásunknak és most azon vagyunk, hogy kötelességszeretet mellett, a méltányláson alapuló szeretet, az első határpont felé törekedjünk, Ezt tesszük, miután Isten szeretetét többre kezdjük becsülni, miután felismerjük, hogy az egyáltalában nem önző, hanem nemes jellemének magasztos kifejezése.

Odajutunk, hogy egy kissé méltányoljuk az Isten igazságosságát bölcseségét, mindenhatóságát és szeretetét; és miután megértettük, kezdjük az igazságot nemcsak azért szeretni és gyakorolni, mert ez a mi kötelességünk, hanem mert az igazságot szeretjük.

48. Hogyan növekedett meg a szeretetünk, midőn a második határponthoz értünk?

Most már a második határpont felé törekszünk haladni, amennyiben nemcsak az igazságosságot kezdjük szeretni, hanem a bünt gyülölni, Isten tervét helyeselni és magasra becsülni tanuljuk, amely terv odairányul, hogy a bün dagályát, amely a világot a halálba süllyeszti, visszaverje.. Istennél való ezen egyetértés tesz minket élőkké és buzdit minket arra, hogy az igazságosság javára cselekedjünk és a bünnek ellene álljunk.

49. A szeretetnek minő további fejlődését tapasztaljuk, ha a harmadik határpontot elérjük?

Most már méginkább növekszik bennünk a szeretet és minket a harmadik határpont felé sarkal, ahol már nem csupán kötelességből szeretünk, ahol már szeretetünk az igazság iránt nem csupán Isten jellemét szereti és minden gonoszt gyülöl, amely az emberiségnek kárt okoz és Isten tervével és jellemével ellenkezik, hanem ahol Isten gondolkodásmódját olyképen kezdjük megosztani, hogy nemcsak a bünnek ellentállunk, hanem egyszersmind szeretetet és hajlamot érzünk mindazok iránt, akik az igazságosság és szentség pályáján előhaladni törekednek. Ez képesit minket arra, hogy a testvéreket más világitásba lássuk, mint előbb. Most már bennük az ujteremtéseket láthatjuk és különbséget tudunk tenni ezek közt és földi halandó testeik közt, amelyeknek hiányai előttünk nyilvánvalók. Kezdjük szeretni a testvéreket, mint ujteremtéseket és kezdünk velük együtt szenvedni a test különböző gyöngeségei és eltévelyedései miatt. Oly tiszta lesz a mi szeretetünk irántuk, hogy örülünk, ha a mi életünket az ő szolgálatukban odaadhatjuk naponként, óránként földi érdekeinket, örömeinket és kényelmeinket feláldozhatjuk, időnket, befolyásunkat és más egyebet egyebet arra használunk, hogy nekik segitségükre és szolgálatukra legyünk.

50. Melyik a végső határpont, melyet el kell érnünk, hogy a tökéletes szeretet fokára jussunk?

De az utolsó határpont még mindig előttünk fekszik; csak ott lesz a dij a mienk. Milyen szeretet lehet az? Minő szeretet lehet nagyobb annál a szeretetnél, amely feláldozza magát a testvérekért, az Istennek az igazságosság és szeretet követelményeinek való teljes odaadásban? Ez az Úr által ellenségeink iránt követelt szeretet. Amikor ellenségek voltunk, Istentől elválasztva gonosz cselekedeteink által, akkor Isten úgy szerette a világot, hogy odaadta egyszülött fiát. Ez a tökéletes szeretet véghatára s nekünk nem szabad e mögött megállani. Aki az Úr által el akar fogadtatni és mint ujteremtés dicsővé tétetni, annak ellenségeit is szeretni kell.

51. Ugy kell szeretnünk ellenségeinket, mint testvéreinket? Minő példát mutatott nekünk e tekintetben a Mennyei Atya?

De nem úgy, hogy azokat úgy szeressük, mint

testvéreinket. Isten az ő ellenségeit nem épen oly módon szereti, mint fiait vagy barátait. Jézus sém szerette ellenségeit, azzal a szeretettel mint tanitványait. De Isten úgy szerette ellenségét, hogy kész volt értük megtenni azt, ami méltán értük megtehető volt és Jézus úgy szerette ellenségeit, hogy szivből kész volt arra, hogy velük jót tegyen. Gyülöletükre nem felelt ellenséges indulattal. Nem neheztel rájuk, hanem kész az ezeréves ország áldásait rájuk is kiönteni, őket az igazság felismerésére vezetni. S még azok is, akik őt átszurták, felfognak hozzá tekinteni és sirni fognak, mikor Isten az előre meghatározott időben, az imádság és könyörgés szellemét rájuk fogja önteni. (Zak. 12 : 10). Kivánjuk, hogy az a szeretet legyen meg bennünk ellenségeink iránt, amelyről az Ur a hegyi beszédben mondotta: „Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyülölnek és imádkozzatok azokért, akik titeket háborgatnak és kergetnek titeket". (Máté 5 : 14). Nekünk nem szabad hagynunk, hogy keserüség, rosszindulat, bosszúvágy lakjanak sziveinkben. Ellenkezőleg, telve kell azoknak lenniök szeretettel, hogy még egy ellenség se támaszthasson bennük gonosz gondolatokat.

52. Hogyan vizsgálja meg Isten a mi szeretetbeli vallomásainkat?

Óh mennyi türelmet és testvéri szivességet tételez fel egy olyan jellem, melyet még egy ellenség sem tud rossz indulatra, gyülöletre, vagy perlekedésre inditani. Ez azon határpont, amely felé nekünk, mint ujteremtéseknek szaladnunk kell. Mi azt állitottuk, hogy a szeretet szellemét méltányolni tudjuk. Azt állitottuk, hogy magunkat neki szenteltük és életmódunkat ezen alapelvekkel összhangzásba hoztuk. Most ki akarja az Ur próbálni, hogy mi komolyan vettük-e mindezeket. Vajjon őszinték voltunk-e. Az Ur elég jóindulatu és kegyes ahhoz, hogy nekünk ezen versenyfutáshoz időt engedjen arra, hogy ezen gondolkozásmódot lassanként kifejlesszük. „ismeri gyengeségünket és megemlékezik arról, hogy porból valók vagyunk". Mégis a nekünk rendelt versenyfutást végig kell futnunk, hogyha társörökösök akarunk lenni Isten szeretett Fiával, mint az ujteremtés tagjai.

53. A mi Urunk Jézus Krisztusnak miért nem kellett résztvennie ebben a versenyben?

A mi Urunk Jézusnak, üdvünk hercegének nem volt szüksége ezen versenyfutásra. Nem volt neki szüksége arra, hogy a szeretet különböző fokait kifejlődésre hozza. Ő tökéletes volt és ezen tulajdonságokkal már kezdettől fogva birt. De arra vonatkozólag próbára tétetett, vajjon megállana-e kedvezőtlen körülmények közt a tökéletes szeretet határpontján. Tovább is szeretné-e a legnagyobb mértékben Istent és az ő igazságát, a testvéreket és folytatná-e életének szolgálatukban való odaadását, valamint szereti-e ellenségeit és örül, ha nekik jót tehet. Mi tudjuk, hogy Jézus ezen próbát minden részében kiállotta, hogy életét odaadta nemcsak barátaiért, hanem ellenségeiért is, kik őt keresztre feszitették. *Igy kell* ezt nekünk is kiállani. Nekünk is el kell érnünk érzésünkben az ily tökéletes szeretet határpontját, dacára annak, hogy testünk nem képes arra, hogy annak tökéletes kifejezést adjon.

54. Miért van az, hogy némelyek részt vesznek e versenyben és gyorsabban elérik a célt mint mások?

Egyesek talán ezen versenyfutást gyorsan fogják végigfutni és gyorsan fognak elhaladni a különböző határpontok mellett s igy a tökéletes szeretet határpontjához jutnak. Mások ellenben kevesebb buzgalommal, kevésbé figyelmesen tekintenek hitünk elkezdőjére s ennélfogva az ilyenek kevésbé gyors haladást érnek el és éveken át megelégednek a kötelességszeretettel, vagy Isten jellemének és igazságosságának szeretetével.

Azokból, kik továbbjutottak és a testvérek iránti szeretetet annyira kifejlesztették, hogy örülnek, ha magukat megtagadhatják, hogyha azáltal a testvéreknek szolgálhatnak, csak kevesen vannak és még kevesebben vannak azokból, akik a tökéletes szeretetet elérték, akik ellenségeiket úgy szeretik, hogy még annak puszta gondolatától is visszarettennek, hogy ezeknek szóval, vagy tettel rosszat tegyenek, sőt örülnek azon, ha ellenségeiket megáldhatják. Ha az Ur velünk szemben oly sokáig volt türelemmel és nekünk oly bőséges alkalmat adott, hogy célhoz érjünk, nekünk háládatosaknak kellene lennünk ezen könyörületéért és annál buzgóbbak a dijért való versenyben, megemlékezve arról, hogy nekünk csak kevés időnk van arra és hogy csak a tökéletes szeretet teszi részünkre lehetségessé, hogy az Atyától, mint uj teremtések elfogadtassunk.

55. Mi legyen a mi megfeszitett törekvésünk a cél elérésére?

Amint a mi Urunknak tökéletes szeretetet kellett tanusitania, úgy tőlünk is megkivántatik, hogy arról bizonyitékokat szolgáltassunk, hogyha ezt elértük. Nem szabad tehát nekünk az utolsó lélekzetig várnunk, mig ehhez a célhoz jutunk: nem, Nekünk törekedni kell, hogy ezt oly gyorsan, amint csak lehetséges elérjük. Épen a gyorsaság, amellyel a cél felé törekszünk, lesz Isten és a testvérek részére azon mérték, amellyel ők szeretetünket és buzgóságunkat mérni fogják.

56. Ha elértük a célt további megpróbáltatások nincsenek még hátra számunkra?

Az apostol azon szavai: „Mindeneket elvégezvén megállhassatok", (Ef. 6 : 13.) feltételezik, hogy miután a tökéletes szeretet határpontját elértük, nem fogunk szükölködni annak megpróbáltatásaiban: a mi hitünk, a mi kitartásunk, a mi szeretetünk, minden részben a legkülönfélébb próbákra fog tétetni. Ezen világ nem olyan, hogy a helyes irányban további segitséget nyujtson számunkra. Sátán a mi ellenségünk marad és sok ellentállást fog ellenünk kifejteni, hogy minket az elért céltól visszaüzzön. Ez a mi megpróbáltatásunk. Nekünk szilárdan kell ragaszkodnunk elért álláspon-

FEL

tunkhoz, keményen bele kell fogózkodnunk e határkőbe még ha földi életünkbe is kerülne ezen feláldozás a testvérek javára, Isten szolgálatában és minden emberrel való jóttevésben, ahol arra alkalom kinálkozik. „Hiv az, aki titeket elhivott"; ő nekünk segitséget és támaszt igér ezen utunkon és minket benne részesiteni fog, ahányszor szükségünk lesz ezekre. Elég nekünk kegyelme. I. Thess. 5 : 24, II. Kor. 12 : 9.

57. A szeretet törvénye az örök élet minden elérhető értékének teljességévé lesz-e az Ezredéves korszak végén?

A szeretet törvénye, mint már láttuk, az angyalok törvénye is. Engedelmességük Isten iránt és kölcsönös egyetértésük, ezen szereteten nyugszik. És ha az ezeréves birodalom tartama alatt az emberiségnek különböző parancsokat fognak adni, hogy őt a tökéletességhez visszavezessék, mi mégis biztosak lehetünk abban, hogy azok, kik a birodalom végén az örökéletre érdemeseknek fognak itéltetni, a puszta engedelmességi parancsokban adottakon már túlhaladtak. Isten törvénye az ő sziveikben lesz megirva és a szeretet törvénye, amely Isten jellemének része, az ő sziveikben fog lakozni. A helyreállitás fiai, ezen emberi rendü fiai Istennek, a szeretetnek mindezen szellemét birni fogják, amely nélkül lehetetlen Istennek tetszeni, mert ő olyan imádókat keres, akik őt lélekben és szeretetben imádják.

58. Mi az Aranyszabály és mennyiben áll az felette a természetes ember legmagasabb tökéletességének?

Igy látjuk, hogy mig a mennynek és a földnek egy törvényének kell lennie, amely után kell élni, a kivánt engedelmesség oly messze túlterjed minden földi és tökéletlen képzetünkön és fogalmunkon, hogy ez egyetlen szó, „szeretet" Isten egész törvényét kifejezi, amelynek Isten minden fia (ujteremtések, angyalok és emberek) alá fognak vettetni. Mily fenségesen magasztos és csodálatos a mi Istenünknek jelleme és terve! Szeretet az ő törvényének betöltése és mi nem képzelhetünk magunknak ennél magasabb törvényt.

59. Hogyan állapitja meg ez a szabály Istenhez és testvéreinkhez való viszonyunkat?

Miután ezen tárgyat eddig általánosságban tárgyaltuk, nekünk még arról kell beszélnünk, hogy az ujteremtésnek a tesben való lakása tartama alatt és ennek gyöngesége és ellentállásától szenvedve, milyen magatartást kell tanusitania a testvérekkel és a világgal szemben a szeretet törvénye az uj parancs szerint, melyet az Ur mindazoknak adott, akik társörökösei lesznek. Ezt tesszük a következő fejezetben, melynek cime:

Aranyéletszabály.

Az arany, mint már láttuk, az isteninek jelképe. Az aranyéletszabály tehát az isteni életszabály és ez, amint már kifejtettük, a szeretet. A legmagasabb, amit a természetes ember a szeretet tekintetében felismerhet, ki van fejezve ezen versben:

Másnak ne tedd, mit te nem akarsz,
hogy más tegyen véled
Isteni jog szerint igy az életet e földön átélheted.

Ez csak nemleges jóság. Evvel ellentétben az aranyéletszabály, amelyet az ujteremtésnek most ád az Ur és amely senki más által, mint az ujteremtés által méltányolható teljesen, ingenleges módon igy van kifejezve: „Mindent amit akartok, hogy az emberek veletek tegyenek, azt tegyétek ti is övélük". Ez ingenleges jóság élő, cselekvő szeretet. Ha az ujteremtés tagjai néha elmulasztják, hogy az aranyéletszabály, életmódjuk ezen törvénye, vagy előirása szerint cselekedjenek, ezt hacsak nem kis gyermekek, az uj úton nagy lelki szomorusággal kell megbánniok. E megbánás egyben bizonyitéka annak, hogy a hiba nem volt szándékos, nem a szivből eredt, nem volt az uj teremtésnek egy a törvényétől való eltérése, hanem egy engedékenység a gyönge testtel szemben, amely — legyen bár a lélek kivánsága és szándéka még oly tiszta is — megesik és minket bukásba visz. Mennél inkább él azonban az uj érzés Istennek és igy fontosságot tulajdonit annak, hogy akaratát teljesitse, annál gyorsabban és buzgóbban lesz kéznél, hogy a törékeny edényt, amelyben lakozik, ellenőrizze. Fel fogja venni Istennek fegyverzetét, hogy a jó küzdelmet, a test gyöngesége ellen megtudja vivni. Ahhoz fog ragaszkodni, hogy egy elkövetett hiba szóval és tettel, magas kamattal tétessék jóvá és pedig oly gyorsan, amint az lehetséges. Igy a földi edény meg fog szégyenülni és ezáltal az uj érzéssel szembeni ellentállásában meg lesz gyöngitve.

Az uj teremtésnek ezen törvénye Istenhez való viszonyának alapja. „Szeressed Uradat Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből és minden erődből". Itt nincs hely az önszeretet részére, hacsak az „én" nincs az Istennel teljes összhangzásban.

Ezen törvény továbbá a testvérekhez való viszonyuknak alapja, „mert aki nem szereti az Ő attyafiát, akit látott, mimódon szeretheti az Istent, akit nem látott? kivéve a hit szemeivel". (I. Ján. 4 : 20, 21.) Hogyha szigoruan figyelni tanul a testvérekkel szemben való magatartására, javukra és velük teszi, amit akarna, hogy ő érte és vele tegyenek, s ez egy nagy változást fog életében jelenteni. Észre fogja venni, hogy ez egyáltalában nem az a törvény, amely szerint régebbi élete, gondolkodása, beszédei és cselekedetei igazodtak. Amint kivánja, hogy testvérei vele szemben jóságosan, cselekedjenek és barátságosan beszéljenek vele, türelemmel legyenek hibáival és gyöngeségeivel szemben és a szeretet köntösét boritsák emberi hibáira, — úgy veszi észre — épen úgy kellene neki velük cselekednie. Amint ő kivánja, hogy ezek ne beszéljenek rosszat ő róla, mégha a valóságnak meg is felelne, úgy észreveszi, hogy a szeretet azt jelenti, hogy ő senkiről rosszat ne mondjon, hanem mindenkivel szemben jót tegyen, különösen a hitnek háztartásához tartozókkal szemben. Ő nem fog másoktól többet várni, mint amennyi hatáskörükben fekszik, valamint ő is kivánja, hogy tőle ne várjanak lehetetlenséget. Ugyanazon alapelvek szerint fog a világgal szembeni magaviselete is igazodni. S ez lassanként az életnek egészen uj menetirányt ad és ezen változás annál inkább jön, mennél inkább tekintünk az Ur dicsőségére, (II. Kor. 3 : 18.) mennél erősebb bennünk a kivánság a magasztos isteni gondolkozásmód utánzói lenni, amelynek nagysága ép az aranyéletszabály szerinti magatartásban, a szeretet ezen törvényében fekszik.

FEL

60. Fejtsd ki: hogyan „jutunk dicsőségről dicsőségre" azáltal, hogy engedelmeskedünk az Aranyszabálynak?

Mennél inkább kifejlődik ezen, a szent szellem által előidézett uj érzület, annál inkább lesznek sziv tulajdonságaink „megváltoztatva dicsőségből dicsőségbe", és ilyképen megváltozva szivben és érzésben (és amennyire ez lehetséges külsőleg is), érettek leszünk az isteni igéret szerint azon nagy és végleges átváltozásra a feltámadásban, amikor az, ami gyöngeségbe és romlandóságba vettetett, felfog támadni erőben és dicsőségben, mint szellemi lény, ujteremtés, Isten felkentje (Krisztus).

Nem egy jó és hatásos tanács, intelem és buzditásban részesülünk az apostoltól, amelyeket különböző testvérek ismételtek, hogy nekünk használjanak ezáltal; de a törvény, az egész törvény, amelynek az ujteremtés Feje által alávettetett, a szeretet törvénye: az aranyéletszabály. Ha ezt jól értjük, úgy eredménye az lesz, hogy némely dolgot, — amelyet eddig tettünk — nem fogunk többé tenni és némely dologra, amelyet eddig elhanyagoltunk, nagyobb figyelmet fogunk forditani, s egyben több időt és erőt fogunk rá szentelni.

61. A Szeretet törvénye, a „szabadság törvénye" az ujteremtést sajátszerü megszoritások nélkül hagyja?

A szeretet tökéletes törvénye.

Ha valaki kezdetben hajlandó azt gondolni, hogy az Ur az ujteremtésnek tulságos szabadságot engedett és tul kevés szabálynak és korlátnak vetette alá, azon mértékben fog ezen véleménye megváltozni, amilyen mértékben a „szeretet" fogalmába összefoglalt Isten törvényének hosszát, szélességét és magasságát fel fogja ismerni. Az apostol (Jak. 1:25.) „a szabadság törvényének" nevezni, de Isten ezt csak a szent szellem által nemzett ujteremtéseknél alkalmazza. Másokra ez nem talál alkalmazást. Mások, akik nem érettek még „a szabadságra mellyel Krisztus szabaddá tesz", mint szolgák Mózes törvényének, vagy pedig mint idegenek, kiknek nincs Istenük és nincs reményük ezen a világon, az eredeti törvénynek, a halálos itéletnek vannak alávetve. Ilyenek Isten kegyelméről, mely egyszer az egész világnak megfog nyilvánulni, semmit sem tudnak, mert most csak kevésnek adatott az tudomásul, mig a nagy tömeg az ellenségtől meg van akadályozva abban, hogy Isten szeretetéről és üdvözitési tervéről szóló öröm hirt hallja. Sátán a többség eszét megvakitja és tele tömi füleiket az ördög tanaival. — II. Kor. 4:4; I. Tim. 4:1.

A szabadság nem a rosszakaratuak részére való, amint ezt az emberi társadalom is tanusitja, midőn ezeket bebörtönözi. Igy a szeretet tökéletes törvénye sincs a rosszindulatuak részére, hanem az csak az isteni gondolkozásuakra, a tökéletesekre alkalmas.

62. Az emberiség világa eljut-e a szabadság e törvénye alá az „Ezredéves korszak" folyamán?

Az ezeréves birodalom idején a világ még nem hagyatik egyedül a szeretet a szabadság e tökéletes törvénye alatt, hanem azon követelmény alatt, hogy engedelmeskedjen Isten országának és kormányoztassék igazsággal és könyörülettel. Csak ezen birodalon végén, — midőn mindazok, akik szándékosan tesznek rosszat, és azt folytatni akarják a második halál által sodortatnak el, — lesz az emberi nem, miután tökéletesnek és Isten követelményeit illetőleg teljesen kielégitőnek mutatkozott, a szeretet szabadságának törvénye, az aranyéletszabály alá állitva. Mindaddig, mig az emberek „kiskoruak", mint szolgákkal bánnak velük. — (Zsid. 13:17.)

63. Az ujteremtés sajátszerüen hogyan gyakorolja e szabadságot?

Az ujteremtéssel másként bánnak, mert ránézve „a régi elmult és minden ujjá lett". Ő gyülöli a bűnt és szereti az igazságot és szabadságát nem a test kielégitésére, hanem elnyomására használja fel. Nemhogy a bűnt üzze, hanem hogy földi érdekeit feláldozza, hogy az Urral egyesülve, a könnyen behálózó bűnt levesse és egykor a világot a bűntől és annak zsoldjától, a haláltól megszabaditsa. Csak aki ujjászületett ezen új gondolkozásmód és isteni érzés által, csak aki tanulójává lett Krisztus iskolájának és ott tanulja, hogy nyomdokaiba járjon, csak az lehet minden veszély nélkül a szabadság törvényének alávetve. De, aki akkor a fiuság szellemét elveszíti, az megszünik Isten családjának fiaihoz tartozni és nem áll többé a szabadság törvénye alatt.

64. Mi lesz a jutalma azoknak, kik hüségesen élnek azzal a szabadsággal, mellyel őket Krisztus szabaddá tette és miért lényegbeli dolog az, hogy az ujteremtés különösképpen ugy fejlődik és tanusittatik, mint a tökéletes szeretet?

Aki most a szabadságot használni tanulja, amelylyel Krisztus minket szabaddá tett, aki most a megszentelés által a szeretet tökéletes törvénye alá kerül, aki életét a testvérek, az igazság és az igazságosság iránti szeretetből odaadja szolgálatukba, aki e részben hűséges marad mindhalálig, az érdemesnek fog tekintetni, hogy mint Isten eszköze és a Szeretett társörököse, részt nyerjen a világ megáldásának nagy művében. Mily szükséges egy ily munka előkészitéséül, — kik ezen világnak tanitói, segitői, birái és uralkodói az összes nemzedékeknek, az ezeréves birodalomban való megáldóiként szerepelnek, hogy magukban a szeretetet teljesen kifejlődni hagyják és ebben kipróbáltassanak, hogy Isten biztos lehessen affelől, hogy bennük hű és könyörületes isteni papokat fog birni!

KRISZTUS KERESZTJE

Krisztusom keresztje fénylik
Fennen idők ködén át;
Szent történet ragyogása
Csillogtatja fel csúcsát

Ha az élet hullámárja
Felém tör, remény hagy el
S félés száll meg: a kereszttől
Lelkem boldog békét lel.

Sugározza be életem
tját bár a napvilág,
A keresztnek csillogása
Éltemnek még több fényt ád.

Jó és rossz és bánat, öröm
A kereszttől szentesül;
Látván, béke és örömtől
Szivem is elcsendesül.

FEL

junius

VIII. TANULMÁNY

A SABBAT, VAGY AZ UJTEREMTÉS PIHENŐJE

Az isteni cselekvésmód változása, a kereszttől datálódik. — Az apostoloknak a zsinagógákban szombaton való prédikálása nem jelentett csatlakozást a zsidó sabbathoz, vagy rendszernek oly értelemben, hogy az az ujteremtésre kötelező lenne. — Az a ház, amelyben az evangélium hirdettetik, nincs kapcsolatban az üzenettel. — A nap sem. — A hét első napjának, mint keresztyén sabbathnak eredete. — Konstantin ideje előtt már rég ünnepeltetett. — A feltámadott Úrnak csaknem minden megjelenése az első napon történt. — Az első nap általános ünnepelése tiszteletre méltó. — Azonban nem isteni rendeletre történik. — Franciaország és a hetes szám. — Az izraelita sabbat előkép szerint. — Mikor kezdődött az ujteremtés sabbatja és miként folytatódik tovább.

1. Ha az ujteremtés semmiféle értelemben sem áll a törvényszövetség alatt, miért volt Jézus mégis alávetve a szabbath törvényének?

A megelőző tanulmányban láttuk, hogy azok részére, kik Jézus Krisztusban vannak, nincs más törvény mint a szeretet mindent felölelő törvénye; hogy az ujteremtés, a lelki izrael semmi tekintetben sincs a törvényszövetségnek alárendelve, amely 430 évvel az Ábrahámi szövetség felállitása után, — amely alatt az ujteremtés ama Szerelmesben elfogadtatott, — a bűn miatt lett hozzácsatolva. Bizonyára, midőn a mi Urunk Jézus testben volt, a sabbatot Mózes törvénye szerint pontosan betartotta, ha nem is a farizeusok és irástudók fonák szabályai szerint. Ő tette ezt azért, mert test szerint zsidó volt, születésénél fogva Mózes törvényének alá volt rendelve, amelyet Ő, mint az apostol kijelenti, betöltött, amidőn azt a keresztre szegezte. Ezen időtől kezdve a zsidók, kik általa, az Atyához jöttek, nem állottak többé a törvény alatt. Mindazon zsidók, akik Krisztust nem fogadták el, a Törvény-szövetség összes előirásai által még most is kötve vannak és azoktól szabadok csak akkor lehetnek, midőn Krisztust, mint a törvény végét elfogadják, az-az. midőn benne hisznek, — Róm. 10 : 4.

JELENTÉS AZ URVACSORÁRÓL 1922

Általánosan minden évben közölni szoktuk az urvacsorában vésztvettek számát, s most ez évben részesültekről a hely megnevezésével az alábbi kimutatást közöljük:

Aninosza	152	Magyarigen	19	Bányabükk	8	Abara	15
Vulkán	145	Szakadát	18	Völcsök	8	Nagyvisnyó	4
Kolozsvár	85	Felsőszék, Felsőbán	18	Magyarnemegye	7		
Kabalapatak	80	Mákófalva	17	Nyárádszentmárton	7	BULGÁRIA	
Marosvásárhely	70	Torda	17	Apahida	6		
Oradna	66	Palotailva	17	Nagysármás	6	Bregovo	10
Marosujvár	60	Galgó	16	Bucsum-Pojén	6		
Petrozsény	57	Felek	16	Nagyilva	6	AMERIKA	
Bükktótfalu	56	Máragyulafalva	15	Câmpulung	6		
Karácsonyfalva	46	Gyárádgálfalva	15	Szentmarghita	5	Detroit, Mich.	59
Oláhgyerőmonostor	41	Égerhát	15	Szentgerice	4	Painesville. O.	50
Sófalva	40	Páncélcseh	14	Szászsebes	4	W. Brownsville, Pa.	33
Szilágycseh	33	Szeben	13	Turcz	3	Cleveland. O.	28
Arad	32	Mikes	13	Görgénysóakna	3	Barberton. O.	28
Farkasrév	30	Középpeterd	13	Bilca	3	Congo, O.	21
Kakasd	30	Felsőszivágy	13	Máramarossziget	2	Duqesne, Pa.	20
Lupény	29	Vicovul de sus	12	Elesd	2	Bridgeport, Conn.	20
Szászrégen	29	Bukarest	12			Indianapolis, Ind.	18
Oroszmező	28	Zabola	12	MAGYARORSZÁG		Poston, O.	18
Magyarbükkös	28	Alsózsuk	11			West Pullmann, Ill.	15
Voitinel	27	Oláhkocsárd	11	Budapest	22	Hollister, O.	14
Gyalu	26	Pócsfalva	11	Balmazujváros	18	Lorain, O.	13
Zsákfalva	26	Sfântu	11	Hajduszoboszló	9	Kalamazoo, Mich.	13
Mezőczikud	25	Egerbegy	10	Hajduböszörmény	4	Ward. W. Va.	9
Magyarnagyzsombor	25	Mihálcfalva	10	Bánhorváth	4	South Bend, Ind.	8
Szarakszó	24	Felsőpeterd	9	Legyesbénye	2	Nemacolin. Pa.	7
Désakna	24	Sereden	9	Tiszaeszlár	2	Uniontown, Pa.	6
Vásártelke, Lapupatak	22	Kishegy	9	Ó-Fehértó	1	Brooklyn. N. Y.	6
Beszterce	21	Deritte	9	Vámospércs	1	Gagetown. Mich.	4
Tiszafejéregyház	20	Mezőpete	9			Flint, Mich.	3
Nagybánya	19	Királyfalva	8	CSEHSZLOVÁKIA 63		South Norw, Conn.	2
				Garany	19	Wallingford. Conn.,	2

A szerkesztésért felelős! SZABÓ KÁROLY — *Cluj (Kolozsvár), Strada Surdă (volt Bukovina) Nr. 4.*

Tipografie „Viața" („Az Élet") 13|a Cluj.

+ Nagyvisnyó = 67

A VILÁGITÓ ŐRTORONY

és

Krisztus jelenlétének hirdetője

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21 : 12.

Vallásos folyóirat. VIII. évfolyam. 7. szám
1922. julius. Ádámtól 6050.

TARTALOM

A POGÁNYOK IDEJE - - - - - - - *111*
A hit teljes próbája - - - - - - 112
Russell testvér következtetései - - 114
I. pont. A Királyok ideje - - - - 114
A pogányok idejének kezdete Kr. előtt 606-ban - - - - - - 116
Nabukodonozor álma - - - - - 117
Cirus uralkodása - - - - - - - 117
SABBAT, AZ UJ TEREMTÉS PIHENŐJE *120*
KÉRDÉSEK A „POGÁNYOK IDEJE"-HEZ *110*

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megleszsznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt." —Luk. 21 : 25, 26; Márk. 13 : 29.

FEL

E folyóirat és ennek szent küldetése.

E folyóirat a bibliai tanitás vagy „Seminary Extension" rendszerének egyik elsőrangu tényezője, vagy eszköze, mely rendszer a müvelt világ minden részében el van terjedve az **„Őrtorony Biblia és Traktárus Társaság"** által, mely 1881-ben alapittatott „a keresztyén ismeretek terjesztésére". Nem csak osztályhelyiség gyanánt szolgál, hol a biblia tanulmányozói összegyülhetnek az isteni Ige tanulmányozására, hanem közvetitő csatornaképen is, mely által a Társaság gyüléseiről, annak utazó képviselői, az u. n. „Vándorok", érkezéséről mindent megtudhatnak és a gyülésekről szóló tudósitások által „épülhetnek".

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései, vagy szemléi Társaságunk megjelent **Tanulmányainak,** igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik akarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet társaságunk ad: **Verbi Dei Minister** (V. D. M.) **Az Isten Igéjének Szolgája.** A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink különösen az idősebb biblia tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát **váltságul** (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (l. Péter 1 : 8—19; l. Tim. 2 : 6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (l. Kor. 3 : 11—15; II. Pét. 1 : 5—11), további hivatása „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben . . . azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokfélo bölcsesége", — amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy ahogy most kijelentetett". — Efez. 3 : 5. 9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad morészen kijelentenünk, amit az Ur mondott — azon isteni bölcseség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyosokká, föltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépitésd szerint igazodik. És mi nemcsak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre e vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

Az irás világosan tanitja nekünk,

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3 : 16—17; Efész. 2 : 20—22; I. Móz. 28 : 14; Gal. 3 : 29.

Hogy mialatt a Krisztus bünért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeneket összehoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel 15. 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágositi minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben". Zsid. 2 : 9. Ján. 1 : 9. I. Tim. 2 : 5—6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen" része lesz az isteni természetnek" s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3 : 2. Ján. 17 : 24. Róm. 8 : 17. II. Pét. 1 : 41

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára, s készitení őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Efez. 4 : 12. Mát. 24 : 14. Jel. 1 : 6; 20 : 6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek — Megváltónk és az ő megdicsőitett Egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. (Csel. 3 : 19—23; Ézs. 35.).

KIADJA:

WATCH TOWER BIBLIE & TRACT SOCIETY

(HUNGARIAN DEPARTMENT)

18 CONCORD STREET BROOKLYN, N, Y. U. S. A.

KÜLFÖLDI HIVATALOK: Britt: 34 Craven Terrace, Lancaster Gate, London W. 2.; Canadai: 270 Dundas St,, W., Toronto, Ontario; Ausztrália: 495 Collins St., Melbourne, Australia; Délafrika: 1.23 Plein St., Cape Town, South Africa

A levelek minden esetben a „Hungarian Department"-hez cimzendők.

Előfizetési ár egy évre: az Egyesült Államokban 1.00. Kanadába és más külföldi államokba 1.50. Minden pénzküldemény amerikai területről Express vagy Postai Money Orders vagy Bank Draft-ben, külföldi államokból Nemzetközi Postautalványon küldendő be.

E folyóirat több különböző nyelven megjelenik.

Kiadó-bizottság: E lap egy kiadó-bizottság felügyelete alatt jelenik meg, ahik közül legalább hárman olvasták és igaznak találták e hasábokon megjelenő minden egyees cikket. E kiadó-bizottság tagjai: RUTHERFORD J. F., VAN AMBURGH W. E., HEMERY J., FISHER G. H., BRENISEN W. E.

Az Ur szegényei részére vonatkozó kedvezmény: A Bibliattanulók közül azok, akik előrehaladt korukra való tekintettel, vagy nagy szegénység miatt nem képesek a lapért előfizetni, megkaphatják ingyen, ha e tényt bebizonyitják s egy levelező-lap utján e lap megküldését kérik.

Előfizetőink tájékoztatására: Előfizetések, vagy ujabbi megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem e lap boritékán közölt cimhez mellékeljük a megujitás, vagy a lejárat idejét jelző hónapot és évet.

Entered as second class matter at Brooklyn, N, Y., Postoffice under the of March 3rd, 1879

Hirdetési rovat: Az isteni terv a korszakokban, vászonkötés 75 cent. — A teremtés története, vászonkötés 85 cent., ugyanaz papirkötés 35 cent. Mit mond a Biblia a pokolról? papirkötés 10 cent.

Minden rendelést e cimre kérünk: *Watch Tower Bible and Tract Society (Hungarian Department) 18 Concord Street Brooklyn, N. Y.*

SEGÉDKÖNYVEK BIBLIAI TANULÓKNAK

Millenium Énekek gyüjteménye. Négy hangra énekelhető, kottás énekekkel, amit minden felekezetüek énekelhetnek. Flexible vászon kötéssel. Postán küldve — — — — — — 70c.

Mindennapi mennyei kenyér. Alkalmas bibliai szövegek vannak idézve e könyvben az évnek minden napjára, megfelelő rövid magyarázattal a Keresztyének oktatására. Imitált bőrkötésben. Postán küldve — — — — — — — — — 65c.

„Beszélhet az élő a halottal" cimü füzet, postán küldve, ára 25 cent.

A Bün embere — az Anti Krisztus vagy Pál apostolnak a Thessalonikabeliekhez irt 2-ik levele 2-ik részének magyarázata — Ára ezen érdekes könyvnek példányonkint — — — — 30c.
50 darab rendelésnél darabja — — — — — — 20c.

„Millók könyve" példányonkint — — — — — — 25c.

Minden rendelést e lap cimére kérünk.

U. i. Akiknek magyar zseb- vagy családi bibliára szükségük van, megrendelést eszközölhetnek a Társulat romániai fiókjától: CLUJ—KOLOZSVÁR, Strada Surdă (volt Bukovina-utca) 4 szám.

FEL

A VILÁGITÓ TŐRTORONY és Krisztus jelenlétének hirdetője.

VIII. ÉVFOLYAM. CLUJ—KOLOZSVÁR 1922. JULIUS BROOKLYN 7. SZÁM.

A POGÁNYOK IDEJE

„Ha pedig ezekután sem hallgattok én reám, hétszerte keményebben megostorozlak benneteket a ti bűneitekért. — III. Mózes 26 18.

MÉG egy másik *próbán* vagyunk, ki fog ellenállani a viharnak? Ez a hit próbája: „A ti hitetek szerint legyen néktek." Bizonyos időközökben különös hitpróbák tétettek az aratás ideje alatt. Visszaemlékezünk arra a megrázkodtatásra, melyet a szövetségekről való tanitás okozott, s melyről a folyóiratban már szó volt. Azután elkövetkezett a fogadalommal együttjáró megrázkodtatás s a fölszentelődés és megigazulás bővebb részletezéséről szóló tanitás, ezt követte a hetedik kötet próbája és végül 1918-ban az aratásra és a munkára vonatkozó másik próbatétel. Mindezen tüzes megpróbáltatásokon a megszenteltek nagy többsége épen jutott át, de egyesek szivük keserüsége következtében elvakultak a látománytól, elhagyták az igazságot és visszatérvén a világhoz, a gonoszok tévelygéseitől félrevezettettek. Van is okuk erre. Vizsgáljuk meg ez okra vonatkozó tényeket.

Lucifer ama fényes csillag és Istennek ama gyönyörü teremtménye volt az, aki tetszelegvén önmagának, bölcsességével és képességeivel eltelve elhatározta, hogy müködésbe hozza egy az Isten tervével ellentétes tervét s annak kivitele után Jehovához lesz hasonló. Szivében hütlen lett Istennel szemben, elfordult a világosságtól és gonoszszá vált. Szándéka, melynek fontossága mély benyomást gyakorolt reá, bölcsesége gyakorlásának kezdetén valószinüleg jónak tünt fel előtte. A nagyravágyás megvakitotta őt és megkeseritette szivét. Azon időtől kezdve csalással, félrevezetéssel és más káros eszközökkel mindenkit eltéritett Jehovától. Isten megengedte ez előkelő és dicső teremtmény eltávolodását, hogy Igéjében egy bizonyos cél végett kiemeltessék. A nyilvánvaló cél az, hogy összes értelmes teremtményei e leckéből hasznos tanulságot szerezzenek maguknak.

A NAGYRAVÁGYÁS GYÜMÖLCSE

Mindig és ujra támadt valaki, aki követte az Urat — legalább bizonyos időre — aki szelleme és jelleme szépségének tudatában nagyrabecsülte önmagát s végül sikerült meggyőznie magát arról, hogy az Úr szemlélte őt ki, hogy Isten dolgai után kutasson s hogy Isten népét a pusztából kivezesse. Amint igy utjában tovahalad, meggyőződik lelkében, hogy az Úr hibát követett el, midőn Russell testvért szolgájának választotta és e kétség ahhoz a következtetéshez juttatja, hogy Russell testvér egyáltalán nem is volt az Úr szolgája. Kezd kételkedni Russell testvér irásaiban. Az ilyen elhanyagolja az Úr igéjét, amely igy hangzik: „Bizzál az Úrban teljes sziveddel és ne támaszkodj a saját értelmedre. Ismerd el őt minden utaidon és ő irányitani fogja ösvényeidet."

Miután nem veszi tekintetbe az intést és az ellenfél ravasz befolyásának enged, önmaga előtt ugy tárja fel, hogy komoly kötelessége megsemmisiteni Russell testvér tanitásait, hogy az egyház figyelmét a helyes utra terelje. Elkésziti a kéziratot és táblázatokat; érveket hoz fel támogatására és kifejti nézeteit. Átadja másoknak is. És miután figyelmeztetik, hogy gondolatai nem állják meg helyüket, ezt odamagyarázza, hogy megakarják akadályozni az igazság fényének a ragyogását, s e tanácsot is megveti. Igy teljesen azon benyomás alatt áll, hogy tanitani kell az embereket és meg kell semmisitenie a tanitottakat. Megkezdi gondolatainak a közzétételét és elküldi a megszenteltteknek is. Érvei azoknak, akik csak felületesen vizsgálódnak és főleg azok előtt, akik elfelejtették azt, amit megelőzőleg tanultak, elfogadhatónak tünnek fel. Kétség merül fel azok szivében, akik elolvassák. Ime a további próba.

FEL

ÉVEKKEL EZELŐTT TÁRGYALT KÉRDÉSEK

Körülbelül egy évvel ezelőtt nagy vita támadt az időszámitást illetőleg. Az érv veleje abban állott, hogy Russell testvér tévedett az időszámitás tekintetében és ez áll kiváltképen a pogányok idejére vonatkozóan. Több, mint 15 éve annak, hogy ez elcsépelt kérdések felmerültek és ő oly világosan fejtette ki a tényeket a *Biblia Tanulmányok* II. kötetében és az *Őrtoronyban,* hogy idő- és helypazarlásnak látszott továbbtárgyalni a kérdést e lap hasábjain.

Azonban a kétségnek egyszer elvetett magjai a szivben kezdtek kicsirázni, mig a kételkedő az agnoszticizmusba illetve a tényleges ellenállásba jutott. Ha a kételkedő egyén felette komolyan gondolkozik önmaga felől és saját fontosságát kelleténél többrebecsüli, (Rómabeliek 12:3) vagy ha megengedi, hogy keserüség honoljon a szivében, majdnem bizonyos, hogy sötétségbe jut.

Az időszámitás tévedésére vonatkozó vita növekedett az egész éven át és némelyek ténylegesen ellenállottak a megirottaknak, aminek közvetlen eredménye az lett, hogy az Úr kedves bárányai közül némelyek megháborittattak elméjükben és ezt a kérdést vetették fel: Miért nem ad választ erre vonatkozólag az *Őrtorony?* Vajjon ez a hallgatás nem egyenértékü annak bevallásával, hogy a mi időszámitásunk helytelen?

Időről-időre a kérdésnek folyóiratban való közlésére gondoltak. Ugy látszott azonban, hogy ezt idáig maga az Úr akadályozta meg. Miért lenne az eset másképen? A mi véleményünk csupán az lehet, hogy a vita kezdete óta az Úr engedte meg a haladékot az időszámitás kérdésének felülvizsgálására, hogy adjon alkalmat azoknak is, kik helytelen utra tévedtek, hogy hitükben megpróbáltassanak.

A HŰSÉG — ŐSZINTESÉG

A hűség — őszinteséget jelent. Őszintének lenni az Úrhoz, egyértelmü az Úrnak való engedelmességgel. Elhagyni, vagy elutasitani az Úr kiválasztott eszközét, annyit jelent, mint elhagyni vagy elutasitani magát az Urat, azon elvnél fogva, hogy aki nem becsüli az Úrtól elküldött szolgát, nem becsüli magát az Urat.

Senki sincs ma az igazságban, aki őszintén mondhatná, hogy közvetve, vagy közvetlenül nem Russell testvér tanitásából nyerte volna az isteni terv ismeretét. Ezékiel próféta által árnyékolta elő e szolga tisztét Jehova, megjelölvén őt, aki gyolcsba öltözött s az iróeszközzel oldalán kiválasztatott, hogy a városon (keresztyénség) áthaladjon és vigasztalja azokat, akik sóhajtanak, megvilágositván elméiket Isten nagy tervére vonatkozólag. Meg kell emlitenünk, hogy ez a kegy nem embertől, hanem magától az Úrtól lett ajándékozva. Az Úr, terve végrehajtására egy embert jelölt ki; s az az ember, aki az Úr segélyével e tisztet betöltötte, Russell testvér volt.

Jézus világosan megmutatta, hogy második jelenléte alkalmával az egyházban lesz egy hűséges és bölcs szolgája, aki által kellő időben megfelelő eledelt fog szolgáltatni a hit háznépének. Az Úr második jelenlétére, az aratási időre, valamint azon tényre nézve, hogy „ama szolga" hivatalát Russell testvér töltötte be, bőséges bizonyitékot találunk. Ez semmi esetre sem jelenti azt, mintha nekünk embert kellene imádnunk. Az nem határoz, hogy Russell Károly orvos, mesterember, avagy kereskedő volt-e. Szent Péter halász ember, Szent Pál törvénytudó volt. Azonban ezek a dolgok lényegtelenek. Mindannak dacára ezek az emberek voltak az Úr választott edényei. Nem tekintve Russell testvér földi elhivatását, ő az Úr szolgája volt. Tehát elutasitani őt és munkáját, a fentebb elmondottak alapján az Úr elutasitásával volna egyértelmü.

A HIT TELJES PRÓBÁJA

De aki vágyat érez szivében, hogy az Úr kiválasztott szolgája jóhirnevének a megvetése által feltűnővé legyen vagy, aki arról gondolkozik, hogy az emberek között jóhirnevet szerezzen, bölcsnek tüntetvén fel önmagát, az ilyennek minden bizonnyal alkalom nyilik vágya megvalósitására. A főlszenteltek közül bárki érez szivében hajlamot arra, hogy ezeket az önkijelölt, ujdonsült vezetőket kövesse, majdnem bizonyos, hogy alkalma lesz teljes hitében megpróbáltatni. Ezen okból időről-időre lesznek olyan állapotok, amelyek Isten népe hitbeli megprobálására nézve közre fognak müködni.

Ujból egy más próba: s az az időszámitás adataira vonatkozik. Aki ezen a ponton kételkedni látszik, meg fogja látni, hogy e kételkedés és ellentállás az Úr második jelenléte, az aratás idejének, ama szolga tisztének aki betöltötte azt, a világ vége bizonyitékainak, az ország felépitésének, az emberiség helyreállitása ideje közelségének és végre Isten és Krisztusnak és vérének — mely által megvásároltatott — megtagadásához vezeti.

A pogányok idejére vonatkozó kérdésnek a felvetése tátongó szakadékot támasztott a Korok Sziklaján. Akik igy elteltek a saját bölcsességükkel, kezdik kifejteni az érveiket, hogy a pogányok ideje Nabukodonozor uralkodásával veszi kezdetét a 625 évben Krisztus születése előtt s igy nem végződhetett be az 1914. évben; ennélfogva az egyház jelenlegi munkája helytelen és a munka menetét meg kellene változtatni. Ilyen nézetek nyilvánitása megvakitja az illetőt a jelen eseményeket illetőleg s egyben csökkenti a kor-

FEL

szak végének félelmetesen nagy bizonyságait; arra lesznek kényszeritve, hogy megszünjenek tanubizonyságai lenni az Urnak és igy a gonosz eltévelyedéseitől félrevezetve, elesnek a szilárd álláspontjuktól. — 2 Péter 3:17, 18.

Isten iránti hálával eltelve mindenekért amiket tett értünk, legfőbb szeretettel irányában, s szivünk őszinte kivánságával, hogy általa vezettessünk, azon alázatos és őszinte könyörgéssel, hogy továbbra is kezünknél fogva vezessen bennünket és tartson meg minket a világosságban, térjünk most át a tények értelmes megvizsgálására.

A POGÁNYOK IDEJE

E fogalom „pogány", a zsidók, Isten választott népének — kikkel az Úr szövetséget kötött — a többi pogány nemzetektől való megkülönböztetését célozza. „Pogányok idejének" nevezzük azt a korszakot, melynek tartama alatt a pogányok császári, vagy királyi hatalmukat gyakorolják a földi ügyek felett. Isten az ő választott népét Izraelt minden más nép felé helyezte. (II. Mózes 19:6) Ez előnyt csupán azon esetben élvezhették, ha engedelmesek maradnak a Jehovához. Engedetlenségük miatt megbüntette őket időről-időre és e büntetéssel más nemzetek sujtották őket. (Birák 3:14; 4:2, 3; 10:7, 8; 13:1) Jehova figyelmeztette Izrael nemzetét, ha elmulasztják az őket ért fenyitésekből tanulságot meriteni, hét izben fogja megbüntetni őket. „Ha pedig ezek után sem hallgattok én reám, *hétszerte* keményebben megostorozlak benneteket a ti bűneitekért". — III. Mózes 26:18.

A Szentirásban használt „idő" kifejezés jelképi, vagy betüszerinti értelmében vett évre vonatkozik. A jelképi időt a 360 napból álló holdév szerint számitjuk. A jelképi idő számitására nézve fennálló szabály szerint egy nap egy évet jelent. Pontosság kedvéért néha a megelőző évre hivatkozunk, megkülönböztetvén a teljesen betelt időt, attól, ami még a jövőben lesz teljes. (IV. Mózes 14:33, 34) Miután egy *időtartam* 360 év, hét *idő* hétszer 360, vagyis 2520 évből álló korszakot foglal magában.

Isten az igaz vallást Izrael népével alkotta meg, megparancsolván, hogy a nép imádja őt és ne legyenek neki más istenei. (II. Mózes 20:1-3) Sátán az ördögök fejedelme és a pogány nemzetek uralkodója hamis vallást alkotott ama nemzetekkel és arra tanitotta a pogányokat, hogy ördögöket imádjanak, különböző formák és képekben állitván elő azokat. Jehova, népe megvédése céljából az ördögök imádása esetén törvényében a legszigorubb büntetésről gondoskodott. Időről-időre Izrael a hamis vallás felé hajolt, idegen isteneket imádott, amiért büntetésben részesült. — III. Mózes 26:1-16.

A figyelmes tanuló előtt nyilvánvaló lehet, hogy a pogányok idejének korszaka nagy büntetést rejt Izrael számára, és hogy ezen időszaknak valami különös büntetéssel kell kezdődnie, mely végleg megjelöli a pogányok idejének kezdetét, melynek folytatása hét időből álló meghatározott korszakra, azaz 2520 évre terjed.

Azt a kérdést vetjük fel végeredményében: Mikor kezdődött a pogányok idejének korszaka és mikor végződött? Ezen tények nem bizonyithatók be a világtörténelem alapján, mert a történelem emberi kezek műve, s mert Sátán a hazugságok atyja az ő birodalmának hathatós eszközeiként működött közre ezáltal és ezért nem megbizható. (János 8:44) Aki az ő teljhatalmának veti alá magát, ám tegye, de a keresztyének továbbra is a biblia alapján fognak állani.

Kövesd a következő teljesen megbizható szabályt: ahol a biblia bizonyitéka világos, kövesd azt mindig. Ahol a világi, illetve profán történetet megerősiti a biblia, az ilyen bizonyitékot mindig tekintetbe kell venni, mert az növeli a bizonyitékok erőbeli értékét. Ahol a világi illetve, profán történet ellenkezik a bibliával, ne kövesd soha. — Róma 3:4.

AZ ELLENSZEGÜLŐK KÖVETKEZTETÉSEI

Minden zavar mellőzése céljából megállapitjuk e cikkben, hogy e dátumok Krisztus születése előtti évek számát jelölik. Pontosság kedvéért néha a megelőző évre hivatkozunk, megkülönböztetvén a teljesen betelt időt, attól, ami még a jövőben lesz teljes.

Akik az elmult hónapokban megkisérelték bebizonyitani, hogy Russell testvér által elkészitett és közzétett időszámitás helytelen, nemcsak Russell testvér állitásainak mondanak ellent, hanem megcáfolják önmagukat is.

Az Úr kedves gyermekei közül néhányan ezen ellentmondó megállapodásoknak felültek, hogy elméjükben megzavartassanak. Azért jutottak e tévedésbe, mert nem tanulmányozták át gondosan a bibliában és a tanulmányokban előadott bizonyitékokat. Ezeket, mint ellenszegülőket tekintjük, mert ellentmondanak az időszámitásnak, amelyben mi hiszünk. Az egyik következtetés igy hangzik: A hatalom bérbeadása a pogányok részére Nabukodonosor trónra lépésével vette kezdetét 606-ban Krisztus előtt, azért Nabukodonosor trónralépte jelöli a pogányok idejének kezdetét és a 2520 év tartama kinyulik 1914-ig. Továbbá azt állitják, hogy Zedekiást elfogták és Jeruzsálem Krisztus előtt a 687-ik évben esett el. Igy bizonyitják, hogy a pogányok idejének teljes vége és a pogány kormányok bukása 1934-ben következik be. (Megjegyzendő, hogy e tételük önmagát cáfolja meg.)

Az ellenszegülők másik csoportja azt állitja, hogy Nabukodonozor uralkodását Jehojakim 4-ik évében kezdte meg és Nabukodonozor első éve Krisztus előtt 606. évre esett és a pusztulás 19 évvel később

FEL

kezdődött, mely a kereszténység vereségét 1933-ra teszi.

Az ellenszegülők mindegyike azt állitja, hogy állitásukat a világtörténelemmel támogatják, tehát Russell testvér tévedett időszámitása következtetéseiben, de azt is bevallják, hogy számitási módszerük megváltoztatja a Királyok korát 513-494-ig.

RUSSELL TESTVÉR KÖVETKEZTETÉSEI

Russell testvér következtetései a Szentirás gondos vizsgálatából ered és a Biblia Tanulmányok II-ik kötetében pontosan körvonalozva a következők állanak:

„A biblia világosan és szigoruan bizonyitja, hogy a „pogányok idei" egy 2520 éves korszak, Kr. e. 606-tól Kr. u. 1914-ig bezárólag. Az egyetemes uralomnak a pogány kormányok részére való bérbeadása, amint már láttuk, Nabukodonozorral veszi kezdetét, de *nem uralkodásától kezdve,* hanem amikor az Ur jelképes királysága elmullott és az egész világ uralma a pogányok kezébe adatott. A pogányok ideje kezdetének dátuma meg van jelölve végérvényesen attól az időtől kezdve, midőn Isten előképi országának a koronája elvétetett *Zedekiástól* az ő utolsó jelképes királyuktól".

A bibliai bizonyiték gondosan kifejtett vizsgálata kimutatja, hogy Russell testvér birálóinak az időszámitásra vonatkozó állitásai helytelenek, mig ellenben Russell testvéré helyes. A végső következtetésre jutva Russell testvér nem részletezett léptennyomon, hanem mindig világosan és határozottan a Szentirás alapján beszélt. El kell fogadnunk a feltevést, mert következtetéseit helyesnek találjuk, amennyiben ő ésszerü elvek alapján jutott e következtetésekhez, minélfogva azok helyesek voltak.

Mi ragaszkodunk a bizonyitékhoz, hogy a pogányok ideje 2520 évből álló korszak a 606-ik évben kezdődött Krisztus előtt és bevégződött az 1914 év őszén. Ezen bizonyiték eredményeképen mi a bibliára és nem a világi vagy profán történetre alapitunk. Vegyük tekintetbe sorban a következő pontokat:

I. PONT: A KIRÁLYOK IDEJE

A különböző zsidó királyok uralkodásainak tartama és ideje a biblia módszerével egybevág, melynek alapján megállapithatjuk az időszámitás különböző adatait. Saul, Izrael első királya a 3009-ik évben kezdett uralkodni Krisztus előtt. Izrael királyai uralkodásainak teljes tartalma 513 évre tehető és a királyok uralkodása Ádám után a 3522 évben végződött. Egy gondos biblia-tanuló sem vitathatja el e tényeket. Más következtetéshez nem juthat senki, hacsak el nem csavarja a számokat, avagy a Biblia megállapitásait figyelmen kivül hagyja.

Az Őrtorony 1896. év május 15. számának 112. lapján az időszámitás áttekintése Ádámtól 1914-ig van előadva. E számok Ádámtól kezdve számittatnak. E számitás alapján bebizonyult a Szentirásból, hogy Jehojakim uralkodása Ádám után 3500-ban kezdődött. Jehojakim uralmának a kezdete teljesen világos lévén, megmutatja nekünk a kiinduló pontot, melytől számitjuk az időt s melynek alapján határozzuk meg Nabukodonozor egyetemes uralmát és igy a pogányok idejére vonatkozó helyes következtetéshez jutunk.

Nabukodonozor, Babilonia királya, uralkodásának első éve Jehojakim uralkodásának 4-ik éve volt; „Jehojakim Juda királyának Józsiás fiának negyedik éve, Nabukodonozornak, Babilon királyának első éve volt." (Jeremiás 25:1; lásd szintén Jeremiás 46:2) Miután Jehojakim uralkodása 628-ban kezdődött Krisztus előtt, következésképen Nabukodonozor uralkodásának első éve a Krisztus előtti 625 évre esett. Nabukodonozor uralkodásának első évében nem támadta meg Jehojakimot Krisztus előtt 625 évben. Nem támadhatta meg már azért sem, mert korábban lépett a trónra. Jehojakim uralkodásának negyedik és Nabukodonozor uralkodásának első évében, azaz Krisztus előtt 625-ben Jeremiás próféta átadta az isteni rendeletet, melyben kimondja, hogy Isten határozata alapján el kell hagyniok Palesztina földjét, hogy pusztán maradjon az Izraelre mért büntetésképen.

AZ ELSŐ TÁMADÁS

Nabukodonozor uralkodásának negyedik évében (tehát Jehojakim uralkodásának nyolcadik évében) Nabukodonozor megtámadta először Jeruzsálemet s ugyanazon évben Jehojakim szolgája, illetve vazallusa lett Babilon királyának. Három évvel később, azaz a 617. évben Krisztus előtt, Jehojakim uralkodásának 11. évében, Nabukodonozor fogságba ejtette Jehojakimot és halálra itélte őt. A feljegyzés szerint Jehojakim 25 éves volt, midőn uralkodni kezdett (628-ban Krisztus előtt) és uralkodott 11 évig (617 Krisztus előtt) Jeruzsálemben. Ama napokban feljött Nabukodonozor, Babilon királya és Jehojakim szolgája lett 3 évig és fellázadt ellene (Nabukodonozor). (II. Királyok 23:36; 24:1) „Ellene jött (Jehajákimnak) Nabukodonozor, Babilon királya és béklyóba verte őt, hogy Babilonba vigye."— II. Kronika 36:6.

Jehojakim elvitele Babilonba a 617. évben történt Krisztus előtt. Jehojakim uralkodása kezdetét vette a 628. évben Krisztus előtt és uralkodván 11 évig, szükségképen bevégezte azt 617-ben Krisztus előtt. Abban az időben Nabukodonozor uralkodásának 8. évében volt. Igy a Szentirásból kétségtelenül bebizonyitható, hogy a fogság nem kezdődött Nabukodonozor uralkodásának eső évében, sem a pusztulás nem kezdődött akkor. Tehát belátható annak lehetetlensége, hogy a pogányok ideje Nabukodonozor ural-

FEL

kodásának első évére (azaz 625 Krisztus előtt) esne.

Senki sem állithatja, hogy a pogányok ideje 617-ben Krisztus előtt veszik kezdetüket, midőn Jehojakim fogságba esett és halálra ítéltetett, miután ilyen állitásnak nem is lehet sikere a kifejtendő bizonyitékok erejénél fogva.

TÖRTÉNETI MEGERŐSITÉS

Méltányos feltételezni, hogy Jozephus zsidó történetirót mélyen érdekelte saját népe és megbizhatóbb az idő megállapitásában a pogány nemzetek történetiróinál. Mi ugyan nem érezzük a szükségét Jozephus bizonyságának, de mivelhogy megerősiti a bibliát, értéke szempontjából idézzük. Ő egyszerüen megállapitja, hogy Nabukodonozor uralkodásának kezdetén nem támadta meg Jeruzsálemet. Legyen szabad idéznünk a *„Zsidó régiségek"* könyvének" VI. fejezetéből a 365—367. lapon a következőket:

„Jehojakim negyedik évében egy Nabukodonozor nevü átvette a kormányt a babiloniaktól, aki ugyanazon időben nagy hadsereggel vonult Karchemis városa ellen, mely az Eufrates mentén feküdt, azon elhatározással, hogy megküzd Necho Egyiptom királyával, aki Sziria felett uralkodott. És midőn Necho megértette Babilon királyának a szándékát, s hogy e hadjáratot ő ellene akarja vezetni, nem becsülte kevésre ellenfele kisérletét, hanem nagy csapatot toborzott össze az Eufrátes mentén, hogy Nabukodonozorral szemben védelmi állásba helyezkedjék. S midőn az ütközet reá nézve vereséggel végződött, sok ezer katonája maradt a csatatéren és Babilon királya átkelt az Eufrátesen és bevette egész Sziriát Pelusiumig, *Judea kivételével.* Midőn Nabukodonozor már 4 éve uralkodott, Johojakim kormányzása volt épen a nyolcadik a zsidók felett, hatalmas erővel indult a zsidók ellen és adót követelt Jehojakimtól és ellenszegülés esetén háboruval fenyegette meg, aki megrémült a fenyegetésre és a békét pénzen volt kénytelen megvásárolni s a ráparancsolt hadisarcot 3 évig kellett fizetnie; de midőn értesült a 3-ik évben, hogy Babilon királya hadat inditott az egyiptomiak ellen, megtagadta az adót".

„Kevés időre ezután Babilon királya hadseregét Jehojakim ellen inditotta, aki őt a fővárosban fogadta; és az Jeremiás előző jóslataiból következő félelemtől sem nem zárta be a város kapuit, sem nem harcolt ellene s midőn a városba lépett nem vette tekintetbe a szerződést, hanem megölte azt, aki ifjukora virágjában volt és aki nagy méltóságot viselt Jehojakim királyukkal együtt, akit ledobatott a kőfalakról és el sem temettette. Nyomban kinevezte ennek fiát Jehojakimot az ország királyává; a magas rangu személyeket fogságba vetette számszerint 3ooo-et és elvitte őket Babilonba. Ezek között volt a még ifjú Ezékiel próféta. Ez volt a vége Jehojakim király uralkodásának, aki 36 évet élt és 11 évig uralkodott. Ezután fia, Jehojakim követte őt a trónon, akinek anyja kehusta, Jeruzsálemi polgárnő volt. Ő csak 3 hónapig és 1o napig uralkodott."

Jehojakim uralkodásának a tartama csak 3 hónapra és 1o napra terjedt, akit Zedékiás követett a trónon, akinek uralkodása a 617 évben Krisztus előtt vette kezdetét. „Jehojakim 8 éves volt, midőn uralkodni kezdett és 3 hónapig és 1o napig uralkodott Jeruzsálemben és gonoszságot cselekedett az Úr szemében és midőn az év letelt, Nabukodonozor érte küldött és elhozta őt Babilonba az Úr házának edényeivel együtt és testvérét Zedekiást tette királyá Juda és Jeruzsálem felett, aki 21 éves volt mikor uralkodni kezdett és 11 évig uralkodott Jeruzsálemben. (2 Krónika 36:9-11) Tehát világosan láthatjuk, hogy Zedekiás uralma, mely 617-ben kezdődött Krisztus előtt, 11 évig tartott és 6o6-ban végződött Krisztus előtt. Ő volt Izrael utolsó királya.

II. PONT: BÜNTETŐ PARANCS

A parancs jogi fogalmat jelent, melynek alapján valaki teljhatalommal rendelkezik, hogy meghatározza azt, mit szabad tenni. Kimondott itéletet jelent, mit be kell tartani. A parancsok életbe lépnek, mielőtt szentesittetnének. Jehova Mózes által isteni parancsolatot, illetve itéletet mondott ki, melyet bün etéssel kellett megerösiteni Izrael ellen és e parancs igy hangzik: „Elpusztitom a városaitokat, szent helyeiteket megsemmisitem és nem lesz kedves nekem a ti jóillatu áldozatotok és elpusztitom a földet, hogy ellenségeitek álmélkodjanak rajta". — III. Mózes 26:31, 32.

El kell ismerni mindenek felett, hogy egyes izraeliták fogságbavetése és elvitele Babilonba, még nem jelenti a parancs megerősitését. Jehojakim halálos itélete semmi esetre sem tölti be a parancsot. Halála után Zedekiás lett Izrael királya, aki 11 évig uralkodott. Bizonyára e 11 év alatt a város nem pusztult el, a Szentély sem omlott össze. Bizonyára e korszakban a zsidók még hozták áldozataikat Jeruzsálemben. Tehát, hol találunk Izrael történetében feljegyzést az isteni parancs megerösitéséről? A Szentirás megadja a feleletet, hogy annak teljesedése Zedekiás uralkodásának az utóbbi felében ment végbe.

Isten megismételte az itéletet, parancsolatot adott Izrael ellen Jeremiás által. Az utolsó királyra Zedekiásra vonatkozólag olvassuk: „És cselekedett utálatos dolgot Ura Istene előtt és nem alázta meg magát Jeremiás próféta előtt ki az Úr szájából szól, de Nabukodonozor király ellen is támadt . . . Az Isten prófétáit csak gunyolták és megvetették szavait, mondják, hogy megcsalatnak a prófétáktól, miglen az Úr haragja felgerjed népe ellen . . . És rájuk hozta a kaldeusok királyát (Nabukodonozort), ki levágta ifjaikat a Szentély hajlékában, nem volt részvéttel az ifjak és szüzek, a vén és koros emberek iránt, mindnyájukat kezébe adta. Isten házának minden edényeit, nagyot és kicsinyet az Úr házának kincseit, a király kincseit és a fejedelmek kincsét, mindezeket Babiloniába vitette.

FEL

Az Isten házát felgyujtották és letörték Jeruzsálem falait, palotáit mind elégették és mind a drága edényeket megsemmisitették. És akik megmenekültek a fegyvertől, elvitte Babilonba, azok neki és fiainak szolgái lettek a perzsa birodalom feltámadásáig. Hogy beteljesedjen az Úr szava Jeremiás által, mig a föld szombatjait megszentelné és nyugodott a föld, hogy beteljen a hetven esztendő. — 2 Kronika 36 : 12, 13, 16-21.

NEM VOLT FOGSÁG KRISZTUS ELŐTT 617 ÉVVEL

Ez történt Zedekiás uralkodásának végén azaz 606 évvel Krisztus előtt.

Ennek megerősitésére idézzük a következő feljegyzést Ezekiel prófétától, mely ugyanazon tárggyal foglalkozik. Ezékiel a próféciájában emlitett időt, attól az időponttól kezdve számitja, midőn ő és a többi zsidók fogságba estek és elvitettek Babilonba. (Ezékiel 1 : 1, 2; 8 : 1; 20 : 1) E fogság kezdődött Krisztus előtt a 617. évben. Ama fogság hetedik évében az ötödik hónapban és a hónap tizedik napján, azaz augusztus első napja körül, Krisztus előtt a 610 évben, mely Nabukodonozor uralkodásának 15 éve volt, az Izrael büntetésére vonatkozó isteni parancs megismételtetett Ezékiel próféta által. — Ezékiel 20 : 1.

Jehovának ugyanazon a döntő itéletét III. Mózes 26 : 31-33 verseiből idézhetjük Ezékiel próféta következő szavaiból: „Ezért mondja az Úr Isten: mivelhogy eszembe jutott a ti gonoszságtok, amelyekben vétkeitek fedeztetnek fel, hogy minden cselekedeteitekben bűneitek tűnnek elő, mivelhogy eszembe jutottatok, kézbe akadtok és te Izrael hamis és hitetlen fejedelme, kinek napja eljött midőn vége lett az álnokságnak. Ezt mondja az Úr Isten; elveszem a királyi süveget és *elveszem a koronát*, ez nem lesz ugyanaz, az alázatost felemelem s a kevélyt megalázom. Elforditom, elforditom, elforditom azt és nem lesz többé mindaddig, mignem eljön az, kié az itélet és én adom annak. — Ezékiel 21 : 24-27.

Ez isteni parancs megismétlése megerősitése előtt 4 évvel történt. Russell testvér mondja, hogy ez isteni parancs megerősitése jelöli a pogány idők kezdetét; és Russell testvérnek igaza van.

A POGÁNY IDŐK KEZDŐDTEK KRISZTUS ELŐTT A 606 ÉVVEL

Isten megigérte, hogy a jogar nem fog eltávozni Judától sem a vezéri pálca térdei közül mig eljő Silo. (I. Mózes 49 : 10) Megjegyzendő, hogy a büntető parancs nem foglalja magában a vezéri pálca eltávolitását. Csupán megállapitja: „Eltávolitom a királyi süveget és elveszem a koronát". A korona az uralkodói hatalomnak vagy kormányzásnak jelképe, mig a vezéri pálca az uralkodói fensőbbségnek vagy jognak a kifejezése. Ez isteni parancsnak a megerősitése elvette Izraeltől az uralmat, mely uralom részesei a pogányok, mig eljön az, akinek joga van ahhoz, nevezetesen Silo, a Messiás. Tehát ez isteni parancs megerősitéséig lehetőleg nem kezdődhettek el a pogányok ideji. (Ezékiel 21 : 24-27) És miután Ezékiel próféta ezt Zedékiás uralkodása alatt mondotta, következőleg bizonyitja, hogy a pogányok idei nem kezdődhettek Jehojakim fogságával, hanem Zedekiás trónfosztásától.

Körülbelül Krisztus előtt 606-ban Augusztus 1-én Nabukodonozor Babilon királya Jeruzsálem városát megtámadta és kiszurta Zedekiásnak a szemeit és pusztává tette a várost az országgal együtt. (Jeremiás 39 : 2-9) Ime a bizonyiték másik ága világosan megmutatja, hogy az isteni parancs megerősittetett Krisztus előtt a 606. évben. Izrael uralma ekkor véget ért és a pogányok egyetemes uralma kezdetét vette. Ebben az időben — képletesen keszélve — Jehova visszavonult a cselekvés teréről, megengedte Sátánnak, hogy Nabukodonozor (Sátán) képviselője által megalkossa a világbirodalmat. Sátán lett tulajdonképen az „egész világ istene" és ama időtől kezdve uralmát földi képviselői által végzi a vadállat jelképében.

III. PONT: AZ ELLENTMONDÁS MEGMAGYARÁZVA

Russell testvér időszámitási következtetéseinek ellenfelei megkisérlik annak a kifejtését, hogy az Izrael elleni isteni parancs megerősitése Jehojakim uralkodásának 3-ik évében vette kezdetét és idézik tekintélyként Dániel 1 : 1 sorait: „Jehojakim Juda királya uralkodásának harmadik esztendejében jött Nabukodonozor, Babilon királya Jeruzsálem ellen és megszállotta." E szöveg gondos vizsgálat alá vétele megmutatja, hogy itt ellentmondás van. Jehojakim uralkodásának harmadik évében, mint eddig láttuk, Nabukodonozor még nem volt Babilon királya. Nem lett király csak egy évvel később (Jeremiás 21 : 1) és a Szentirás itt idézett világos megállapitásai mutatják, hogy Nabukodonozor első támadása Jeruzsálem ellen Jehojakim uralkodásának 8-ik évében kezdődött.

Tehát lehetetlen volt számára a támadás Jehojakim uralkodásának 3-ik évében. A Szentirás helyes és észszerü magyarázata ez (Dániel 1 : 1): Hogy „a harmadik év itt jelenti Jehojakim hűbérességének harmadik évét Nabukodonozorral szemben, vagy Jehojakim harmadik évét, (mint hűbéres király)." Világosan megállapitja a Szentirás, mint előadtuk, hogy Jehojakim király uralkodásának 8-ik évében, Nabukodonozor ellene ment, amikor Jehojakim szolgájává lett és fizette az adót Nabukodonozornak *3 évig* és fellázadt ellene (2 Királyok 24 : 1). Tehát pontosan 3 évvel később volt hűbérességének a kezdete; a 617. évben Krisz-

FEL

tus előtt Nabukodonozor megszállotta Jeruzsálemet és elfogta Jehojakimot s ugyanazon időben elvitte Dániel, Ezékiel és a többi prófétákat Hanament, Misaelt és Ararját, kiknek neveit a király Sidrák, Misák és Abednego-ra változtatta. Dániel megirta jövendöléseit Babilonban, tehát nyilvánvaló, hogy ő az időt Jehojakim királynak hűbéri voltától számitotta. Nyilvánvaló tehát, hogy Russell testvér ellenfeleinek ama érve, hogy a pogányok idei Jehojakim uralkodása alatt vették kezdetüket, el kell, hogy essék.

IV. PONT. NEBUKODONOZOR ÁLMA

Az időszámitás ellenfelei, amint Russell testvér kimutatta, azt állitják továbbá, hogy a pogányok idejének kezdetét Nabukodonozornak babiloni trónra lépte jelöli; e vita erősitéséül idézik Dániel 2:1-et. Ez érv is megdől.

Dániel 2:1-ben olvassuk: „Nabukodonozor uralkodásának második évében Nabukodonozor álmokat álmodott, mely szellemét megzavarta és álma eltávozott tőle." Az álom elő van adva ugyanazon fejezet 31—35 verseiben. Nabukodonozor maga elé hivatta a mágusokat, a csillagászokat, varázslókat és kaldeusokat, hogy fejtsék meg az álmát, de egy sem volt arra képes: „Akkor Arioh sietve bevitte (a király testőrének kapitánya) Dánielt a király elébe és mondá: Találtam férfiut Judának foglyai között, aki a megfejtést megjelenti a királynak. Szóla a király és monda Dánielnek, kinek neve Balthazár volt, csakugyan képes vagy megfejteni nekem az álmot, amelyet láttam és annak értelmét"? — Dániel 2:25, 26.

Teljes lehetetlen, hogy ennek kivitele Nabukodonozor uralkodásának második évében történt volna a következő szempontok miatt: 1) miután Dániel Nabukodonozor 2-ik évében *nem volt Babilonban és ezért nem vihették a király elé;* 2) Babilonba csak a 617-ik évbe került Krisztus előtt, mely Nabukodonozor uralkodásának 8-ik évében volt; és 3) mert Dánielnek — saját bevallása szerint — nem engedhették meg, hogy megjelenjen a király előtt, csak miután *3 évig* Babilonban tartozkodott.

Az itt előadott 1. és 2. pontok bebizonyitják az érvek helyességét s most térjünk át a 3-ik pont megvizsgálására:

Nabukodonozor uralkodásának 8-ik évében sok zsidót vitt el Babilonba, akik között találjuk Dánielt és a három zsidó fiut. A király rendeletet adott Asphenaznak a junix mesternek, hogy az izraeliták közül egyeseket hozzon elő, „akikben semmi fogyatkozás nincsen, de jó ábrázatuak, minden bölcsességre eszesek és értenek a tudományokhoz és akik alkalmasak legyenek arra, hogy álljanak a királyi palotában és tanitsák meg azokat a kaldeusok nyelvére és irására." Akik választva lettek, hogy külön nevelésben részesittessenek, rendelet alapján külön intézkedés történt számukra. „Hogy a királyi ételből és borból, melyből ő evett és ivott, legyenek táplálva *három esztendeig s azután álljanak a király elé.* Valának ezek között a Juda fiai közül: Dániel, Ananiás, Misael, Arariás. Miután pedig *elmult az idő* (azaz 3 év), hogy a király meghagyta, hogy vigyék eléje őket, bevitte őket az udvarmesterek fejedelme Nabukodonozor elé és a király értekezett velök és mindnyájok között egy sem találtatók olyan, mint Dániel, Ananiás, Misael és Arariás *és álltak a király előtt.*" — Dániel 1:3—6, 18, 19.

AZ ÁLOMLÁTÁS IDEJE 614-BEN VOLT KRISZTUS ELŐTT

A király parancsolata szerint Dánielnek a király elé történt vitele nem lehetett csupán 3 éves oktatásának végével, hanem 614. évben Krisztus előtt, mely Nabukodonozor uralkodásának tizenegyedik éve. Mint látható valószinüen egy évvel utána volt Nabukodonozornak a kérdéses álma.

Hogy minden kétséget eltávolitsunk e következtetés helyessége felől, a *Variorum* következőképen forditja le a szöveget (Dániel 2:1): „Nabukodonozor uralkodásának *12.* évében, Nabukodonozor álmokat álmodott" stb. E Dánieltől idézett körülményes adat maga bizonyitja a *Variorum* helyes szöveg forditását.

Dániel 2:37 értelmezésében megfejtette a király, hogy Jehova elhatározta, hogy ő (Nabukodonozor) lesz a látományban lévő kép feje. Nem vagyunk a találgatásokra utalva, mert Pál apostol világosan mondja: „és azokat melyek nincsenek, előszólitja mint meglevőket" (1 Róma 4:17). Megjegyezzük különben, Jehova határozta el, hogy Nabukodonozor foglalja el ezt a helyét, de abban a körülményes időben Zedékiás volt a király már 3 éve és uralkodott ezután 8 évig, mielőtt Nabukodonozor elfoglalhatta volna helyét, mint a kép feje.

V. PONT: CIRUS URALKODÁSA

Az előzetes érvek bizonyitják, hogy a pogányok idejének korszaka a zsidó királyok hűbéri voltával összefüggésben van. Ez adat bizonyitja, hogy a 606 évben Krisztus előtt vétetett el Izrael koronája (az uralom gyakorlásának hatalma). Most bevezetjük a bizonyiték másik irányát egy később meghatározott adatait és visszafelé számlálunk, kimérve az időt a megtámadhatatlan bibliai bizonyiték alapján, mely a pogányok idejének kezdetét a 606 évre teszi Krisztus előtt. A bizonyiték utóbbi iránya teljes megerősitése az előbbinek.

Isten előre megmondta Ézsaiás próféta által, (lásd 44 és 45 fejezet) hogy a babiloni birodalom Nabukodonozor alatt véget ér és Izrael visszatér saját földjére. Az Úr prófétája a győzedelmes királyt is megnevezte Cirus*) személyében. Cirus uralkodásának kezdő időpontja tehát igen fontos.

*) Ésaiás próféciája 150 évvel a babiloni fogság előtt iródott.

FEL

Cirus uralkodása sok világi, vagy profán történetben van előadva. E bizonyitékokból idézünk itten: 1) mivelhogy nem lehet kétség a megállapitott adat helyességében és 2) mivelhogy ezen adatot a Szentirásból vett bizonyiték is megerősiti. Ime a világtörténelmet felhasználhatjuk a bizonyiték igazolására.

AZT MONDJÁK A TÖRTÉNETIRÓK, HOGY AZ URALKODÁS 536-BAN KRISZTUS ELŐTT VETTE KEZDETÉT

Smith bibliai szótárában a zsidók fogsága alatti cimen a 99-1oo lapokon mondja: „A babiloni fogság Cirus rendeletével véget ért 536-ban Krisztus előtt".

Bibliai kommentárok (Jamison, Fancett és Brown) I. köt. 288 lapján Cirus uralkodásának idejét és a rendelet kibocsátását Krisztus előtt 536-ra teszi.

Swinton történetének 4o lapján, Cirus rendeletének kibocsátását a zsidók visszatérésének idejére teszi Krisztus előtt 536-ra.

Történetirók világtörténete 2 köt. 27 lapján Krisztus előtt 536 évet állapit meg Cirus rendeletének kibocsátásául a zsidók visszatérésére.

Egyetemes Enciklopedia 6 köt. 445 lapján a Krisztus előtti 536 évet jelöli meg Cirus uralkodásának adatául.

Sandford: Vallásos ismeretek összesitése áttekintésében a 471 lapon Cirus uralkodását Krisztus előtt 536 évre teszi.

A Szentirásban olvashatjuk: „Cirus perzsa király első esztendejében, hogy beteljesedjen az Urnak Jeremiás szája által mondott beszéde, felinditá az Úr Cirus perzsa király lelkét és kihirdettette egész birodalmában, élőszóval és irásban is mondván: Igy szól Cirus, a perzsa király, az Úr a mennyek Istene e föld minden országait nekem adta és ő parancsolta meg nekem, hogy épitsek neki házat Jeruzsálemben, mely Judában van. Valaki azért köztetek és az ő népe közül való, legyen vele az ő Istene és menjen fel Jeruzsálembe. (2 Krónika 36:22, 23) Felkeltek azért Juda és Benjamin családfői, a papok és léviták és mindnyájan kiknek lelkét Isten felinditá, hogy felmenjenek az Úr házának épitésére, mely Jeruzsálemben van... Cirus király pedig előhozatta az Úr házának edényeit, melyeket Nabukodonozor hozatott el Jeruzsálemből... Mindezt magával vitte Jesbazár, mikor a foglyok kijöttek Babilonból Jeruzsálembe... És adtak pénzt a kő- és favágoknak, ételt, italt és olajat a Sidonbelieknek és Tirusiaknak, hogy hozzanak cédrusfákat a Libánonról, a joppei tenger felé, Cirus perzsa király nekik adott engedélye szerint". — Esdrás 3:1, 7, 5:12-14.

A Szentirásbeli bizonyiték mutatja, hogy a zsidók babiloni fogsága Cirus uralkodásának első évével végződött és a fentebb idézett világtörténetirók azt Kr. előtt 536 évre teszik.

A következő fejezetben megfogjuk látni, hogy a Szentirásnak bizonyitéka megerősiti a Kr. előtti 536 év helyességét, mely bizonyiték egyszersmind mutatja, hogy a Kr. előtti 6o6 év a pogányok idejének kezdete.

VI. PONT. PUSZTULÁS, NEM FOGSÁG

Sok zavar támadt e fogalmak használatából: *fogság, szolgaság, pusztitás*, melyek többé-kevésbbé rokonfogalmak. A zsidók több izben, különböző időszakokban voltak fogságban, de a *pusztulásnak* csupán *egy*, korszaka ismert. Igaz ugyan, hogy a zsidók a pusztulás szakában voltak a fogságban, de ez a fogság összeesett a pusztulással. A Nabukodonozor által ejtett első fogság 617-ben Kr. előtt kezdődött és 11 évvel utána az ország sivataggá, lakatlanná vált. Amire Isten rábirt bennünket, hogy megértsük, azt meghatározza az Izrael büntetésére vonatkozó parancsban használt nyelvezet. Ott ugyanis azt mondja: „És városaitokat sivataggá teszem, szenthelyeiteket elpusztitom és nem lesz kedves nekem jóillatu áldozatotok. És elpusztitom ezt a földet, hogy álmélkodjanak rajta ellenségeitek, akik letelepednek benne. (III. Mózes 36:31, 32) Időről-időre az Ur megismételte a parancsot Jeremiás szája által: „Jeruzsálemet kőhalommá teszem, sakálok tanyájává és Juda városait sivataggá változtatom, hogy lakatlan legyen. (Jeremiás 9:11; 33:1o; 34:22) Amint látható, az isteni parancsolat Zedekiás trónfosztásával erősittetett meg a 6o6. évben Kr. előtt.

Az ország elpusztulásának szakát a Szentirás 7o évre teszi. A krónikák II. könyve 36:18—2o soraiban előadott isteni parancsolat megerősitésének célja volt, „hogy beteljesedjen az Ur szava Jeremiás szája által, mig az ország nyugalmát élvezi, mert amig *pusztán fekszik,* megtartja nyugalmát" (21 vers). Jeremiás próféta mondá: „Az egész föld *pusztasággá* és csudává lesz és e nemzetek szolgálni fognak hetven esztendeig a babiloni királynak. — Jer. 25:11.

PUSZTÁN 70 ÉVIG

Az itt felhozott bizonyiték mutatja, hogy Cirus uralkodása 536-ban kezdődött Krisztus előtt és uralkodásának első éve jelzi az ország pusztulását, mely évben Jeruzsálem felépitésének rendeletét kibocsátotta. Az idézett Szentirás mutatja, hogy a pusztaság szaka 7o évre terjed egyfolytában. Visszafelé számitva 7o évet Krisztus előtt 536-tól a 6o6 évhez jutunk, teljesen megerősitve a bizonyiték másik irányát, mely bizonyitja, hogy a Krisztus előtti 6o6 év az az idő, midőn elvétetett Izrael koronája, s ez a pusztulás: a pogányok idejének kezdete.

Körülményesen megjegyezzük, hogy sokat utaltak Nebukodonozor uralkodásának *19 évére* Zedekiás bukása előtt és kisérletet tettek annak kifejtésére, hogy itten 19 évnek betöltéséről van szó a pogányok ideje vé-

FEL

géig és a pogány kormányok teljes bukásáig. Ez a következtetés egyáltalán nem állhat meg, mert erről sem érvek, sem a Szentirás nem szólnak.

A *19 évnek* nincs semmi köze a pogányok ideje kezdetéhez, végéhez, vagy a kormányok bukásához. Csupán arra való volt, hogy nehánynak a lelkületét megzavarja ama teljesen helytelen föltevés, mintha Nabukodonozor 19 évig uralkodott, mielőtt Zedékiással végzett volna, s ezért a pogány uralom bukása 19 évre fog beállani 1914 után. Ez érv helytelen, szentirásellenes és értelmetlen.

VII. PONT. A TOVÁBBI FOLYAMAT

Mindezen bizonyitékok után a legkisebb kétség sem támadhat a pogányok idejét illetőleg. Az egyetemes uralom átengedése a pogányok számára nem kezdődhetett meg, mig Isten jelképes országának némi nyoma volt. Nem jön számitásba, hogy a pogány Nabukodonozor király mikor kezdette meg uralkodását. Uralkodásának olyan sokat emlitett 19 éve teljesen lényegtelen. Izrael uralmának hatalma és gyakorlása — a korona által jelképezve — megszünt, midőn ama koronát eltávolitották, azaz midőn Izrael utolsó kormányzóját trónjától megfosztották. Ez történt, Krisztus előtt 606-ban. Ekkor az egész világ feletti uralkodás a pogányoknak adatott át, mely időpont a bizonyiték minden irányában a Krisztus előtti 606 év. Ekkor kezdődött a pogány uralom korszaka s a jelképi idő 2520 év, bevégződött Krisztus után 1914-ben.

A Russell testvér következtetéseinek ellenszegülői felvetik a kérdést: mi bizonyitja a pogányok idejének a végét. Vajjon nem gyakorolják-e a pogány kormányok országlási erejüket? Nem folynak-e a dolgok tovább is, mint kezdettől fogva?

Válaszunk: Minden úgy történt, mint az Ur előre jelezte. Az 1914. év végeztével az, akinek joga van hozzá, magához vette nagy hatalmát és uralkodni kezdett. Haragra gyultak a nemzetek és Isten haragjainak napja elérkezett. — Ezekiel 21 : 27; Jelen. és 11 : 17, 18.

A pogányok ideje 1914-ben bevégződött. Az 1914 év októberének első napján Russell testvér a bétheli étteremben járt fel s alá. Egyszer csak összecsapja kezeit s harsány hangon felkiált: „Vége a pogányok idejének". „A föld királyai napjainak vége". Igaza volt akkor Russell testvérnek. Helyesen cselekedett midőn megirta a pogányok idejére vonatkozó 12. kötetét. Ha az időszámitás ellenfeleinek vitája igaz lenne, az esetben mindent, ami elhangzott 1914-ben, valamint a Messiás országának bizonyságát figyelmen kivül kellene hagynunk. Bevallják ugyan, hogy Izrael ki ályainak hűbéri tiszte megváltozott azon szempontból, hogy egyetértsenek néhány történetiróval, kik a Sátán ügyét képviselik. Egy ilyen változás összeköttetésén kivül helyezné időszámitásunkat és lerontaná az 1874, 1878, 1881, 1910, 1914 és 1918 évek dátumát. Egyenértékü lenne annak kifakadásával: „Hol van az ő jelenlétének bizonyitéka?" „Uram elmulassza a jövetelét". 2 Péter 3 : 4; Máté 24 : 48.

Van-e olyan vak keresztény, aki nem látná, hogy mi történt 1914-ben, amely a pogányok ideje végét bizonyitja? Világitsuk meg a következő példával. Bizonyos bérlő darab földet vett bérbe. A bérlet 1914 január elsejével megszünik, azonban a bérlő vonakodik azt kiüriteni. A földbirtokos további eljárás után néz, hogy visszakapja birtokát. Isten 2520 évig uralmát bérbe adta a pogányoknak, mely bérlet, illetve idő 1914 augusztusában végződött be. Erre eljött a birtokos, az igazi kormányzó (Ezekiel 21 : 27) és a további eljárást megindította. Hisz nem is várható, hogy egyszerre mindent elfog törülni a létből, mert az Urnak nincsen ilyen cselekvési útja, de a viszálykodó elemeken felül uralkodik és ők maguk fogják lerontani a jelenlegi rendet s mialatt ez történik, hűséges követőinek félelmetes tanubizonyságot szolgáltat, úgy hogy az okuló emberek maguk fogják felismerni a Sátán birodalmának utálatosságát és a Messiás országának áldásos voltát és ezek keresztül hatolnak a zavaron és készen várják az ujjáalakitásban a következő áldásokat.

E végből — pontos időben — a további eljárások a világháboruval vették kezdetüket, melyet követett az éhség, a pestis, forradalmak, Palesztinának visszaadása a zsidók számára, keresztyének üldözése a föld különböző részein, összeütközések mindazok között, kik Jézus követőinek vallják magukat, mig a szeretet meghidegült mint a jégcsap. A Jézustól megállapitott eme dolgok próbaidő elé állitottak, a hit és türelem próbája elé, mely nagy szigorusággal fog végbe menni, de „aki mindvégig kitart, megmenekül". (Máté 24 : 7-13) Mig a további eljárás halad előre, megparancsolja követőinek, hogy adják hirül az embereknek, hogy vége van a Sátán birodalmának, bevégződtek már a pogányok ideje, hogy bevégződött a világ és ime itt a bizonyiték, hogy a menynyek országa itt van, hogy itt az ujjáalakitás ideje, hogy milliók élnek most akik sohasem fognak meghalni és hogy az ország „jó hire" hirdettetik az egész világon bizonyságául a nemzeteknek és akkor jön a vég.

Azok, akik Russell testvér időszámitási következtetéseinek ellenfelei engedelmeskednek-e ennek a parancsnak, hogy bizonyságot tegyenek? Akik egyetértenek a pogány időkre vonatkozó következtetésekkel, engedelmeskednek-e a parancsnak és az ország bizonyitékait hirdetik-e, hogy milliók élnek most, akik nem fognak meghalni soha? Valóban minden ugy történt,

FEL

mint az Úr megmondotta, hogy történni fog a pogány idők véget illetőleg.

Mi fog történni az 1925 évben? Várd az Urat és meglátod. Légy hű a jelen kiváltságokhoz. Minden keresztyén hite próbára van téve. „A te hited szerint legyen neked".

Watch Tower, 1922. május 1-én.

VIII. TANULMÁNY

A SABBAT, VAGY AZ UJTEREMTÉS PIHENÖJE

(A hatodik kötet folytatása.)

2. Hogyan és mikor szünt meg Jézusra és követőire nézve a törvény-szövetséggel szemben való alárendeltség, mely a zsidók számára adva volt?

A nemzetek, amint már láttuk, sohasem voltak Mózes törvényének alávetve és ezért nem is szabadittathatnak meg alóla. A mi Urunk Jézus, aki megkeresztelésénél, mint újteremtés született, a példakép szerinti Izsák, Ábrahám, aki magva, az ezen magnak tett minden igéret örököse és zsidók úgy, mint nemzetek, amennyi közülök hit által hozzá és általa az Atyához jön, ha egyszer a Szentszellem által nemzetnek, mint újteremtések, és Jézusnak társörökösei, az Ábrahámmal kötött szövetséghez fognak számittatni, akik közül senki sincs a hozzáfüggesztett Mózes-féle, vagy törvényszövetségnek alárendelve. Ezért, bár az ember-Jézus a törvény alatt állott és a sabbat parancsot, mint annak részét meg kellett tartania, ezen kötelezettség rája és utódjaira nézve megszünt, amint meghalt és ezáltal a törvénynek jogilag végett vetett mindazon zsidókra vonatkozólag, akik őt elfogadták és általa a törvényszövetséggel szemben meghaltak, mint ő és ezután az Ábrahámmal való szövetségnek, a hit általi igazságosságnak kivántak élni.

3. Nehéz volt-e a zsidóknak érvényesiteni azt, hogy a közöttük és a pogányok között fennálló válaszfal Krisztus halála következtében ledőlt?

Persze nem kell csodálkoznunk, hogy még az apostoloknak is bizonyos időre volt szükségük, hogy a korszak változásnak, (a törvényről, a kegyre) jelentőségét teljesen felfogják, hogy megértsék, hogy Jézus, az ő halála által a válaszfalat a zsidók és a nemzetek közt lerombolta és hogy a nemzetek ép oly kevésbbé tekintettek tisztátalanoknak, mint a zsidók, mert Jézus Krisztus Isten kegyelméből megizlelte a halált, *mindenki javára,* és hogy mostantól fogva, bárki is *kivánja,* hogy az Urhoz jusson, legyen az zsidó, vagy a nemzetek közül való, ő általa elfogadtathatik ama Szerelmesben. Még néhány évvel az apostolok cselekedete 15. részében jelentett apostoli tanácskozás után, melyben Péter és Pál bizonyságot tettek azon kegyről, melyet Isten a nemzeteknek is akar juttatni és habár a nemzetek közül valóknak a Szent szellem adományai (idegen nyelven való beszéd stb.) részül jutott, mint annak idején a zsidóknak, mint egy jele annak, hogy a Szent szellemtől ujra nemzettek, Pétert mégis ingadozónak találjuk, amennyiben a zsidók közül való hiveknek engedett abban, hogy őket a nemzetek közül való hivektől elválasztotta, mintha azok tisztátalanok lennének. Ezáltal tudvalevőleg magára vonta Pál apostól megrovását, aki az evangéliumi korszak új felmentései által teremtett helyzetet úgy látszik sokkal világosabban fogta fel mint a többi apostol. Ha már most még egy apostolnál is nyilvános feddésre volt szükség, hogy a faji előitéleteket elhagyja, mennél inkább vehettük valónak, hogy a hivek nagyobb többsége majdnem mind zsidó, néhány évig az Isten eljárásában beállott alapos változás tekintetében, — amely a Golgota óta helyet foglalt — nagy zavarban volt.

4. Eredetileg milyen célra volt rendeltetve a zsidó szabbath? Volt-e valami a Szentirásban, ami megtiltotta volna egyeseknek az ujonan megtérteknek, hogy a hétnek ezen napján a szent szellemet prédikálják?

A zsidók Palesztinában épugy, mint szétszóródásukban, egészen helyesen a törvény és a próféták olvasására és a zsinagógákban való prédikációra a nekik a törvény által biztositott pihenési napot, a szombatot használták fel. Ezen pihenési nap Palesztinában az egész üzleti életnek is szólt és azért kitünően alkalmas volt az első keresztyének részére a törvény és a próféták szavainak az immár megkezdődött beteljesülés világában való olvasására és átkutatására tartott gyülekezetekre és kölcsönös intelmekre, hogy annál inkább álljanak erősen, mentől inkább látják közeledni a napot, az Urnak nagy napját, az ezeréves napot, a visszaállitás idejét, *„amelyről az összes szent próféták kezdettől fogva beszéltek."* Az apostolok és evangelisták, akik Palesztinán kivül utaztak, szombaton szintén a legjobb alkalmat találták arra, hogy azokhoz szóljanak, kik a Messiás eljövetelében reménykedtek. Ily zsidók közt találtak halló füleket legvalószinübben és az Irásban nincs emlitve egy pontocska sem, amely őket megakadályozta volna abban, hogy a vasárnap helyett szombaton vagy más hétköznapon prédikálja-

FEL

nak. Biztosak lehetünk abban, hogy ezen első evangélisták az igét minden nap hirdették, ahová csak jöttek és ahol csak halló fülekre találtak.

5. Parancsolta-e az Úr az eredeti egyháznak, hogy különösképen a hetedik napot, vagyis a szabbatot, avagy a hét bármely napját megtartsa?

Az apostol, aki kijelentette, hogy Krisztus a törvénynek azáltal vetett véget, hogy azt a keresztre szegezte, amennyire jelentéseink terjednek, egy szót sem beszélt az első keresztyéneknek arról, hogy kötelesek lennének a hetedik, vagy egy más hétköznapot különösen betartani. Az apostolok szilárdan ragaszkodtak azon gondolathoz, hogy a kiválasztott újteremtés Krisztus alatt, az ő feje alatt az eredeti szövetség alatt áll és hogy a fiaknak ezen háza nem a (hozzáfüggesztett) törvénynek van alárendelve, hanem a kegyelemnek. És Pál a Kolossé-belieknek kifejezetten megmutatta azon szabadságot, melynek az ujteremtés örvend, midőn irja: (Kol. 2:16, 17) „Senki azért titeket ne kárhoztasson az ételért, vagy italért, vagy az ünnepnapra, vagy az újholdnak napjára, vagy a szombatokra nézve, melyek a következendő dolgoknak árnyékai, de a valóság a Krisztusé".

6. Mi volt az egyház apostolainak a tanitása a zsidó törvény különböző ünnepeire, időszakaira és napjaira nézve? És vajjon az apostoloknak a zsidó zsinagógában való gyakorlata szombatnapon, megváltoztatását jelenti-e a zsidó rendszernek?

Az apostolok kivánták, hogy a kiválasztottak értsék meg, miszerint az ünnepekre, bőjtökre, időkre és napokra vonatkozó különböző rendeletek részei azon nagy előképül szolgáló rendszernek, amelyet Isten az előképként szereplő Izraelnek adott, de hogy azok csak az árnyékai azon jobb dolgoknak, amelyek ezután jönnek és az ellenképes Izrael (Egyház) részére meg fognak valósittatni. A zsidók részére ezen előirások valóságok voltak; nekik a Sinai hegyen hozott törvény által előirattak, de az újteremtés részére csak árnyékai a jövendő dolgoknak.

7. Mi hozza létre a szent szellem üzenetét: az az épület, amelyben történik, vagy az a nap, amelyen kinyilatkoztatást nyer?

Hogy az apostolok felhasználták az alkalmat, amelyet nekik a sabbat nyujtott, hogy a zsinagógában a Krisztusról való jó üzenetet hirdessék, legkevésbbé sem jelenti azt, hogy ők most az ujteremtésre is rá akarták volna rakni a szövetséget és a törvényt, amelyeknek a zsidók voltak alárendelve. Még ma is, ha alkalom nyujtatnék, hogy a zsidók zsinagógáiban prédikáljunk, ezt nem vasárnapon, hanem nagyon szivesen a sabbaton is tennők. Sőt mi Krisztust még egy bálvány templomában és egy pogány ünnepnapon is hirdetnők és amellett nem volnánk azon véleményen, hogy ezáltal a pogányoknak tanait és ünnepnapját a magunkévá tettük volna.

8. Minő tények szolgáltak alapul ama követelménynek, hogy a római katholikus egyház életbeléptette a keresztyén szabbatot?

Ami most az általános keresztyének által pihenési napnak tekintett vasárnapot illeti, teljesen téves, hogy ezt a római katholikus egyház vezette be. Nagy Konstantin idejében, több mint 2oo évvel azután, hogy az apostolok elhunytak, az üres formaság ugyan már nagy haladást tett a keresztyének között, már akkor az Úrnak követőit tévtanok hirdetői, az ugynevezett papságnak igyekeztek alávetni s ez már a babonával karöltve, jelentékeny befolyást gyakorolt és bár ezen időben ugyan már ki lett bocsátva a felhivás, amely a névleges keresztyéneknek előirja, hogy a vasárnapot a vallásos cselekményekre használják fel és tartózkodjanak a kézi-munkától (kivéve a vidéki kerületekben, az aratási időben, mert a termés behozatala szükség-munkának volna tekinthető), de a keresztyénség béklyóba szoritásának ezen kis kezdete és az ahhoz füzött azon magyarázat, hogy a keresztyén vasárnap a zsidó sabbatot helyettesiti, csak lassanként vezetett azon feltogáshoz, hogy valamennyi szabály, amelyet Isten a zsidóknak a sabbat tekintetében adott, ezentul a vasárnap tekintetében a keresztyénekre is kötelező.

9. Mikor és minő körülmények következtében vette kezdetét a hét első napjának voltaképeni megtartása?

A vasárnap figyelembevétele a hivek közt már (régen) Konstantin ideje előtt kezdődött, de nem történt kényszerből, hanem önként. Nem tekintetett tehernek, hanem előjognak. Egyedül azon tény, hogy a mi Urunk vasárnapon támadt fel, már kitüntette ezt a hétköznapot társai szemében. Ezen naptól kezdve éledt fel ujra reménységük, de azonkivül az Úrnak legtöbb megjelenése, feltámadása után, vasárnapon történt. Vasárnap a feltámadási napon megjelent Mária Magdolna előtt, mint kertész, a két tanitványnak, az Emmanus felé vezető uton, „midőn gerjedez vala az ő szivük őbennük, mikor magyarázná nékik az irásokat" (Luk. 24:32); az összegyült apostoloknak este, bezárt ajtók mögött. És ezután nem mutatkozott többé nekik egészen a következő vasárnapig, midőn a 11-nek mutatkozott, hogy meggyőzze Tamást. Igy tehát nem kell csodálkoznunk, hogy az Ur részéről, vagy az apostolok részéről való különös parancs nélkül is, az első keresztyének ahoz szoktak, hogy vasárnapon gyülekezzenek össze azon öröm emlékére, amelyet az Ur feltámadása fölött éreztek, annak emlékére, hogy mikép égett szivük, midőn nekik egy vasárnapon az Irást feltárta.

FEL

10. Minek emlékezetére tartották az első keresztyének a „kenyértörést" a hét első napján és mit jelentett az?

Sőt annyira örömteljes volt rájuk nézve a — páska — vasárnapra való emlékezés, hogy ezen a napon még a kenyértörést is folytatták, nem mint páska vacsorát vagy mint az Úr halála emlékének szóló vacsorát, hanem mert kettőjöknek közülük, az emmausi tanitványoknak egy vasárnapon a kenyértörésnél szemeiket felnyitotta és mert a 11-nek a felső szobában a kenyértörésnél elég bizonyitékot nyujtott arra, hogy ő az, aki meghalt, bár egészen elváltozott. (Luk. 24:30; 35; 41-43) Ezen kenyértörés — mint olvassuk — örömmel és vidámsággal történt, nem halálára való emlékezésképen, hanem feltámadása emlékére. Ezen kenyértörés nem az Üdvözitő megtört testét jelképezte, hanem erősitő táplálék nyujtását hitük részére. Ez volt ama tápláló igazság, amely örömmel töltötte el sziveiket a jövendő iránt való gyönyörüséges remény miatt, amelynek záloga az Úrnak halálból való feltámadása volt. (Hogy nem egy „emlékvacsoráról" volt szó, azon körülményből kitünik, hogy a kelyhet ezen kenyértörésnél nem emlitik.) A vasárnapon való ezen gyülekezetek Jézusnak a halottak közül való feltámadása által az üdvnek egy uj rendje bevezetését jelző öröm végett történtek.

Mennél inkább elvált az egyház a zsidóságtól való összefüggésétől — különösen, miután Jeruzsálem szétromboltatott és a zsidó állam feloszlott, — annál inkább és inkább tünt el a sabbat ünneplésnek szokása és nyert tért igy a hétnek első napja, amely a mi Urunk feltámadása által, dicsőségben, tiszteletben és halhatatlanságban tüntettetett ki, mint a szellemi nyugalom és a felfrissülés napja mind több és több hiveket.

11. Minő különös törvények, vagy parancsok alatt áll ma a pogány világ?

A pogány világnak Isten nem adott különös törvényeket, vagy előirásokat. Neki csak az van meg, ami az eredetileg Ádám szivébe irt törvényből megmaradt és ezen maradék eléggé nyomoruságos, miután a bűn és a halál ily sokáig dolgozott az ősirás kitörlésén. Ezen maradékhoz Isten csak még egy parancsot fűzött: „Bánjátok meg büneiteket!" mert egy uj alkalom adatott arra, hogy élethez jussanak most, (vagy az ezeréves korszakban) és minden szándékos cselekmény és gondolkozásmód tekintetbe fog vétetni, midőn egykor mérlegeltetni fog: vajjon mennyiben használtatott ki az adott alkalom. De azokhoz, akik Krisztuson kivül vannak, nem intéztetik más ujabb parancs, mint: „bánjátok meg büneiteket!" Csak azokhoz, akik ezen parancsnak engedelmeskednek, szól az Úr tovább, aszerint, amint van fülök, hogy halljanak és szivük, amelyek készek, hogy akaratának magukat alávessék.

12. Mi a névleges keresztyénség magatartása az uj teremtésnek a szent napokra, böjt-napokra, szabbath-okra stb.-re vonatkozó szabadsága tekintetében?

Ami most napjaink névleges keresztyénségének millióit illeti, ez elmulasztotta az Isten által felajánlott kegyelem és az újteremtéshez intézett jelenlegi felhivás valódi horderejét megismerni. Ép igy hiányzik neki az újteremtés törvényének, szabadságának, szentségének stb. megértése. A névleges egyház a keresztelést, az urvacsorát, a sabbatot, az újszövetséget stb., illetőleg a világot hamis elméletekre tanitotta. Nyilvánvalóan sohasem volt az Úrnak szándéka, hogy a névleges keresztyénség által ezen dolgokban megértessék, amint az apostol mondja: „A szem nem látott és a fül nem hallott és nem jött egy (természetes) embernek szivébe, amit Isten azok részére tart készen, akik Őt szeretik." Ép oly kevéssé tudták felfogni Istennek szándékait a „kis nyájjal"; „de Isten nekünk (azaz azoknak, akik Pál hitén vannak) ezen dolgokat kinyilatkoztatta szelleme által, mert a szellem minden dolgot kikutat, még Istennek mély dolgait is", (gyermekeivel való jó, elfogadható, tökéletes szándékait most és a jövendőben). Ahol a magas hivatás és a szabadság tökéletes törvénye iránt való érzés hiányzik, — mert hiányzik az Ur szelleme (oly érzület, mint az Uré) — ott felvirágozhatott a külsőség és külső forma iránti előszeretet, ünnepnapok, vezeklések, ezen és azon fajta önmegtartóztatások, vasár- és ünnepnapok és leköthették és lebilincselhették a névleges keresztyénséget. Ez ép oly kevésbbé meglepő, mint azon tény, hogy néhány *igaz* gyermeke Istennek, kiválasztottak, a kis nyájhoz számittattak, magukat mindazáltal annyira leengedték láncoltatni, hogy az Isten fiainak szánt szabadság egy jó részét elvesztették.

13. Hogyan tisztelhetné és tarthatná meg az uj teremtés a hét első napját?

Ezáltal egyáltalában nem akarunk a vasárnap megtartása ellen állást foglalni. Ellenkezőleg, mi örülünk hogy Isten úgy rendezte be, hogy ezen napot az egész művelt világ betartja. Ezen szokás az Ur fölszenteltjeinek különös előnyöket nyujt, amelyektől esetleg elesnének, ha a vasárnap nem tartatnék meg ily általánosan. Az újteremtés csak szivből örülhet annak, hogy a hét napjai közül egy neki rendelkezésére áll az imádásra, a hasonló gondolkozásuakkal való társaságra stb. A világnak eltérése a vasárnapi pihenéstől, az újteremtés részére is egy igen komoly veszteség volna. Már egyedül azért is — más okokról nem is beszélve — illik, hogy mindenki, aki az Uré, hogy nemcsak a vasárnapot tiszteletben tartsa és megünnepelje és szellemi gyakorlatra és örömre használja, hanem, hogy azonkivül befolyását a vasárnapi pihe-

FEL

nés javára, a serpenyőbe vesse és egyszóval, egy cselekménnyel se veszélyeztesse a pihenési nap betartását.

De amint téves következtetés, ha azt gondoljuk, hogy a zsidó sabbat, minden más embert is kötelez, úgy másrészt téves azt is hinni, hogy a keresztyén vasárnap egy kötelék, hogy azt *külsőleg* kell ünnepelni, mint az a sabbatnál volt az eset. Még vallásilag inkább közömbös emberek is nagyon sokat tartanak a vasárnap külső ünneplésére és elveszitik tiszteletüket Isten gyermekeivel szemben, akik a vasárnapon, az istentiszteletekre nyujtott alkalmat elmulasztják és a vasárnapot világi ügyekre használják fel. Mi ebben most azon véleményen vagyunk, hogy azok, kik Krisztus szabadságát a legjobban értik, azzal nem szabad visszaélniök, hogy másokat bosszantsanak, hanem inkább fel kell használniok az általános szokás által nyújtott alkalmat a kegyelemben, a megismerésben és a szellem minden gyümölcsében való gyarapodásukra. Azon véleményen vagyunk, hogy az Istennek szenteltek és amennyire az ő befolyásuk terjed családjaik is, nemcsak a kiskoruak, hanem a felnőtt gyermekek is a vasárnapot hűségesen tartsák meg. Mindenkit fel kellene arról világositani, hogy jó lesz, ha a héten egy napot az Isten tiszteletére megtartunk és, hogy egy rendesen visszatérő pihenési nap nemcsak az egyház, hanem a világ részére is szükségesség.

14. Teljesen felszabadulván a zsidó törvény alól: minő tanulságo vonhatunk le magunknak a mózesi törvénynek ama rendelkezéséből melyek bizonyos táplálékokkal való élésre vonatkoznak és hogyan vehetjük ennek hasznát?

Habár teljesen szabadok vagyunk a zsidó törvénynek kényszerétől, mégis feltehetjük, hogy ezen szabályok, mivel az Urtól jöttek, egy kézzelfogható haszonnal birtak. Ez áll különösen az étkezési törvényekre, a tiszta és tisztátalan állatok közt tett megkülönböztetéssel. Nem mintha bűnt követnénk el, hogyha disznóhúst eszünk; mert mi nem állunk a zsidó törvény alatt, de azon körülmény, hogy a zsidóknak ez meghagyatott, közelfekvővé teszi azt a gondolatot, hogy egészségtelen lehet és ezen tekintetben elővigyázatosaknak kellene lennünk, mert kötelességünk, hogy az egészség törvényeinek engedelmeskedjünk, amennyiben ezeket felismerhetjük.

15. Hasonlóképen: vajjon nem vonhatunk le magunknak tanulságot a zsidó szombat megünnepléséből, ugy is mint fizikai szükségességből és ugyis mint szimbolikus tanitásból?

Ép igy a hetedik napi pihenésben, amelyet Isten Izrael népének elrendelt, nemcsak egy követendő példát láthatunk, hanem egy, az akkori körülmények közt szükséges elővigyázati intézkedést is. Még vallásilag közömbös emberek is megengedik, hogy a munkának minden hetedik napon való megszakitása, az emberekre és a teherhordó állatokra is haszonnal jár. Sőt vannak emberek, akik még élettelen dolgoknak is, a nyugvásra való ugyanezt a szükségletét bizonyitják. A „London Express" egyszer azt irta e tekintetben:

„Lehet, hogy megütközünk azon, ha valaki egy fáradt acéltengelyről, egy fáradt vassinről beszél: de a vasúton és gyárakban igy hallunk beszélni és nem csodálkozunk rajta. A laikus esetleg mosolyog rajta, de a technikus megmarad annál, hogy a gépnek érc részei fáradtak lesznek és nyugalomra van szükségük, úgy mint az embereknek. „Mi okozta a tengelytörést?" — kérdezi a gyárnak ura. — „A fém fáradtsága", igy hangzik a felügyelő válasza. Ezen felelet gyakran adatik és pedig a tényekkel való összhangban. Gyakran eltörik egy tengely és megreped egy kerék, a rendesnél kevéssel nagyobb megterhelésnél anélkül, hogy a leglelkiismeretesebb vizsgálat is képes volna egy hibát, vagy gyönge pontot felfedezni. Ezért beszélnek a mérnökök fáradt fémről, melynek nincs meg a maga nyugalma és végre megtagadja a megszokott teljesitményt és veszélyt hoz. A mérnökök ezen jelenséget arra vezetik vissza, hogy a molekulák, (legkisebb anyagrészecskék) összefüggése a folytonos munka által meglazittatik, mig azon pontot éri el, mikor a fém eltörik".

16. Mi volt a francia nemzet tapasztalata a szabbath ünneplés tekintetében?

A francia forradalom köztársasági naptára a bibliának hét napi időköze helyére a tizediket tette egy-egy pihenési nappal kilenc munkanap után, de a dolog keresztülvihetetlennek mutatkozott, bármennyire is kivánták a franciák a tizedes rendszert mindenütt keresztülvinni. A természet mindenütt félreérthetetlen módon a hét számra mutat. Nagy betegségeknél huszonegyedik, vagy huszonnyolcadik napra estek és nem rendelték magukat alá a francia tizedes rendszernek.

17. Megkisérelhetjük-e bármi módon szóval, vagy tettel a szabbath ünneplés tekintetében létező néphitet megdönteni?

Ezért távol állunk attól, hogy keresztyéneknek a vasárnap ünneplésének abbahagyását ajánljuk. Mi ellenkezőleg komolyan tanácsoljuk, hogy fenntartassék, mert nemcsak a természetes embernek, hanem az ujteremtésnek is előnyös. Komolyan ajánljuk, hogy ne tegyünk semmit, amely ezen nagy áldást csorbithatná, amely a zsidó törvény által ránk jött. Persze örülnénk, hogyha a vasárnapban mindenki egy az Isten önkéntes imádására szánt napot láthatna, de minthogy ez a legtöbb embernél nem áll, őket épen úgy, mint másokat nem tarthatjuk a vasárnap elrendelése iránt való ártatlan tévedésükben, mert ez az ő előnyükre van.

FEL

18. Hogyan részesithetné előnyben az ujteremtés a hét első napjának a megtartását?

Az újteremtésnek a vasárnap helyes felhasználására vonatkozólag, különös utasitásokra szüksége nincs. Élete *egészen* az Urnak és szolgálatának van szentelve. Minthogy nem a test szerint, hanem a lélek szerint jár el, nem fogja felhasználatlanul eltelni engedni azt a jó alkalmat, hogy Istent dicsőitse testben és lélekben, amelyek az övéi. A vasárnapot arra fogja használni, hogy Istent dicsőitse és neki hálákat adjon, az Isten szavát szemlélje, s a hozzá való csatlakozásra intsen.

De másrészt megint nem azon véleményen vagyunk, hogy a vasárnapot nem szabad semmi másra, mint az istentiszteletre felhasználni. Isten nem rendelte ezt és ezért senkinek sincs joga arra, hogy ezt parancsolja. De ahol a mi szivünk van, ahova a mi előszeretetünk húz, ott szivesen fogunk időzni és teljes biztonsággal feltételezhetjük, hogy az újteremtés minden tagja nem ismer nagyobb örömet és boldogságot, mint az Úrral és a testvérekkel való társaságot és ezért ritkán fogja a gyülekezeteket elmulasztani. Zsid. 10 : 25.

19. Mi az uj teremtés kötelessége gyermekeivel és családja többi tagjaival szemben a szabbath megtartása tekintetében?

Amit önként teszünk az Urnak, anélkül, hogy nekünk meg lenne hagyva, az egy annál biztosabb jel arra, hogy őt és az övéit szeretjük és ezt az Ur megfelelően becsülni tudja. Az ujteremtés sok tagjának van gyermeke, vagy alárendeltje; ezeket a vasárnap jelentőségére nézve fel kellene világositani és buzditani, hogy a nyujtott pihenési alkalmat okosan és előnyösen használják fel. Isten szava sehol sem ajánl egy oly szolgai vasárnapi ünnepet, amilyen az ugynevezett puritán, amely szerint bün, ha vasárnap mosolygunk, gyermekünket megcsókoljuk, szentségtelen, ha egy sétát teszünk, vagy egy fa alatt ülünk és Isten gyönyörü természetét szemléljük. Hogyha azonban ezt a végletet elkerüljük, jól teszünk, hogyha nem esünk a másikba, amint nem egy teszi, aki helyesli, ha a vasárnapon hangos jókedvnek, játéknak, világi zénének hódolnnk, vagy oly munkát teljesitünk, amelyet épen ugy el lehetne végezni egy hétköznapon. Az ujteremtés gyermekeinek egy egészséges érzület szellemének visszfényét kellene mindenképen magukon hordaniok, amelyet Isten a szüleiknek az igazság szava és a szent szellemmel való betöltésük által megigért. A vasárnap okos, tisztességes betartása, mintegy pihenési napnak, amelyen szellemi és erkölcsi gyarapodást, a családdal való társalgást és Isten családja tagjaival való társaságot keresünk, mindenkinek csak nagyon áldásos lehet.

20. Mi legyen az uj teremtés magatartása abban a tekintetben, ha a szabbath megtartását a polgári törvények is megparancsolják?

Egy másik ok a vasárnap betartására, a fennálló törvényhozásban fekszik, amely sok államban, a vasárnapot, mint pihenési napot irja elő. Isten gyermekeinek pedig nem kevésbbé, hanem inkább, mint más embereknek kell a törvényeknek alávetve lenniök, amennyiben ezek nem tartalmaznak valamit, a lelkiismerettel ellenkezőt. Ha a polgári törvény hetenként 2 vagy 3 pihenési napot irna elé, az újteremtésnek azokat be kellene tartaniok és arra vigyázniok, hogy ezen pihenési napok szellemi gyarapodásaikra szolgáljanak. De minthogy nem egy isteni, hanem emberi parancsról van szó, nem lennének kötelezve betartásukban azon tul menni, mit a világ elegendőnek lát.

21. A Szentirás feljegyzése szerint hol és mikor történt a szabbath első megünneplése?

Az izraeliták sabbatja jelkép.

Már megjegyeztük, hogy a Sinai hegyi sabbat parancs nem adatott egy más népnek sem, mint Izraelnek és hogy tehát egy más nép sincs azáltal kötelezve. A sabbat első betartása, amelyről az Irás beszél az, amelyet Izrael népe Egyiptomból való kivonulása után követett. Ekkor meghagyatott nekik. hogy a hetedik napon a kimenetelt, a manna szedése céljából abbahagyják. Ádámnak, Énokhak, Noénak, Ábrahámnak, Izsáknak, Jákobnak nem adatott sabbat parancs. Egy sabbatnak első megemlitését az Egyiptomból való kivonulás előtt, a teremtés elbeszélésében találjuk meg ahol el van beszélve, hogy Isten a hetedik napon pihent (azaz abba hagyta a teremtési munkát. (v. ö. Ján. 5 : 17). De ez amint már láttuk nem egy huszonnégy órás nap, hanem egy hétezer éves nap volt.

---

14. Miképen magyarázod meg a Dániel 1 : 1-ben való tévedést?

15. Melyik év volt Nabukodonozor álmának dátuma?

16. Mecsoda világi tekintély szolgál bizonyságul arra nézve, hogy 536 Krisztus előtt Cirus uralkodásának kezdete?

17. Hogyan tudjuk mi, hogy 70 év volt a pusztulás ideje?

18. Mi történt 1914-ben, amely bizonyitja, hogy a „hét idő" akkor véget ért?

19. Micsoda események jellemzik a pogányok elleni isteni eljárást?

20. Mi az Úr népének a kiváltsága ebben a munkában?

A szerkesztésért felelős: SZABÓ KÁROLY *Cluj (Kolozsvár), Str. Surdă (volt Kis-utca) Nr. 4.*

Nyomatott „Az Élet" könyvnyomdában Cluj-Kolozsvár Str. Baba Novac 13 a szám.

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hirdetője

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21 : 12.

Vallásos folyóirat. VIII. évfolyam. 8. szám
1922. aug. Ádámtól 6050.

TARTALOM

IDŐSZÁMITÁS 127
A biblia tekintélyének megsemmisítéséve irányuló kisérlet 127
A fogság korszaka 128
Az igazi bibliai időszámitás 128
A hetven éves pusztulás 129
Nabukodonozor három támadása a zsidók ellen 129
Megbizhatatlan időszámitás 130
VIII. TANULMÁNY *folytatása a 22-ik kérdéstől* 131
AZ UJ TEREMTÉS FELETTI ITÉLET 133
KÉRDÉSEK AZ IDŐSZÁMITÁS-HOZ 126

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megleszsznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.“ —Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E folyóirat és ennek szent küldetése.

E folyóiratnak, mint a biblia vizsgálása és tanulmányozásában fontos tényezőnek feladata a keresztyén ismeretek terjesztése és hogy a bibliakutatók részére segédeszközül szólgáljon az isteni bölcseség felismerésében. Különösképen foglalkozik a bibliai próféciák vizsgálásával a jelen események világánál szemlélve azokat; külön cikkeket közöl, amelyek a hit, remény és a keresztyéni jellemre vonatkoznak; ezen feladatainál fogva bármily hitnézetü, elnevezésü, vagy felekezetü hivő számára egyaránt igen fontos.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, aki ádta magát **váltságul** (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (I. Péter 1 : 8—19; I. Tim. 2 : 6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (I. Kor. 3 : 11—15; II. Pét. 1 : 5—11), további hivatása „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben . . . azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsesége", — amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy ahogy most kijelentetett". — Efez. 3 : 5. 9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk, amit az Úr mondott — azon isteni bölcseség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyosokká, föltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépitésd szerint igazodik. És mi nemcsak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre e vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

Az irás világosan tanitja nekünk,

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3 : 16—17 : Eféz. 2 : 20—22 : I. Móz. 28 : 14 ; Gal. 3 : 29.

Hogy mialatt a Krisztus bünért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek„ „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeneket összehoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel 15. 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben". Zsid. 2 : 9. Ján. 1 : 9. I. Tim. 2 : 5—6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen" része lesz az isteni természetnek" s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3 : 2. Ján. 17 : 24. Róm. 8 : 17. II. Pét. 1 : 41

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának enni a világ számára, s készíteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Efez. 4 : 12. Mát. 24 : 14. Jel. 1 : 6 ; 20 : 6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreálliitatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek — Megváltónk és az ő megdicsőitett Egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. (Csel. 3 : 19—23 ; Ézs. 35.).

ÖRTORONY

VALLÁSOS HAVI FOLYÓIRAT :: EGY BIZOTTSÁG ÁLTAL SZERKESZTVE
KIADÓHIVATAL : CLUJ-KOLOZSVÁR, STRADA SURDĂ 4. :: TELEFON 4-46

ELŐFIZETÉSI ÁR : Románia területén egész évre 55 Lei, fél évre 30 Lei ; Amerikában egész évre 1 dollár 50c.; Magyarországon 400 kor.; Csehszlovákiában 30 k.

ELŐFIZETŐINK TÁJÉKOZTATÁSÁRA : Előfizetések v. ujabbi megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem a lap boritékán közölt címhez mellékeljük a megujitás, vagy lejárat idejét jelző hónapot és évet.

AZ ÚR SZEGÉNYEI RÉSZÉRE VONATKOZÓ KEDVEZMÉNY : A bibliatanulók közül azok, akik előrehaladt korukra való tekintettel, vagy nagy szegénység miatt nem képesek a lapot előfizetni, megkaphatják ingyen, ha e tényt bebizonyitják s egy levelező-lap utján a lap megküldését kérik.

BIBLIA-ÁRJEGYZÉK

Olvasóink tájékoztatása céljából itt közöljük a Társulat birtokában levő könyveket áraik feltüntetése mellett. A könyvek áraiban — a bibliák kivételével — a posta szállitási dijak is bennfoglaltatnak.

BIBLIÁK ÁRAI :

925. számu családi biblia (finom bőrkötésben)	130 Lei
924. számu családi biblia (vászonkötésben	90 „
922. számu családi biblia (félvászonkötésben).	60 „
914. sz. átdolgozott biblia (aranyozott szegélyü, puha vászonkötésben)	85 „
912. számu átdolgozott biblia (vászonkötésben)	55 „
911. számu átdolgozott biblia (egyszerü vászonkötésben)	45 „
907. számu nem átdolgozott zsebbiblia (finom bőrkötésben)	105 „
906. számu nem átdolgozott zsebbiblia (aranyozott szegélyü, finom vászonkötésben)	75 „
905. számu nem átdolgozott zsebbiblia (vászonkötésben)	45 „
916. számu nem áldolgozott zsebbiblia (kemény papirkötésben)	45 „
916-a számu nem átdolgozott biblia (puha vászonkötésben)	35 „

ÚJ TESTAMENTOM :

954. számu Új Testamentom (zsoltárokkal)	15 Lei

SEGÉDKÖNYVEK A BIBLIA TANULMÁNYOZÁSÁHOZ :

Biblia Tanulmányok I. kötete	45 Lei
Kérdéses könyv az I. kötethez	5 „
Fotódráma (keménykötésben)	45 „
„Milliók" könyve	7 „
"Milliók" német nyelven	10 „
„Milliók" zsidó nyelven	10 „

TÁJEKOZTATÁS A POSTAI DIJAKRA VONATKOZÓLAG

Tájékoztatásul közöljük, hogy a posta-dijakat felemelték s ily módon egy levélre 1 Lei posta és 10 banis segélybélyeg ragasztandó; levelező-lapra ugyanannyi.

Felkérjük mindazokat, akik a *fotódrámát* a fenti árnál magasabb árban vásárolták volna meg, hogy minket értesiteni sziveskedjenek arra nézve, hogy a többletet az „ÖRTORONY" előfizetési dijaként, vagy más az összegnek megfelelő értékü könyv áraként ohajtják-é elszámoltatni.

Előfizetési ár, továbbá a lapot érdeklő minden nemü levélbeli megkeresés, vagy pénzküldemény az **„ÖRTORONY"** kiadóhivatalának Cluj-Kolozsvár, Strada Surdă Nr. 4 (volt Bukovina utca) küldendő. oooooooooooooooooo

KÉRDÉSEK AZ IDŐSZÁMITÁS CIKKÉHEZ.

1. Milyen haszna és fontossága van a bibliai időszámitás ismeretének?

2. Hogyan keresik a világ bölcsei, hogy a biblia igaz időszámitását megsemmisitsék?

3. A bibliai időszámitásban, melyek a jelentékenyebb korszakok?

4. Mennyi ideig voltak a zsidók fogságban Babilonban?

5. Hogyan rendelkezett az Isten, hogy a földnek jubileumi nyugalma biztosittassék?

6. Mutasd be Nabukodonozornak a zsidók elleni három támodását.

7. Hogyan erősitette meg Isten az 1874, 1914. és 1918. évi dátumokat?

FEL

VILÁGITÓ ÉS ŐRTORONY

Krisztus jelenlétének hirdetője.

VIII. ÉVFOLYAM. CLUJ KOLOZSVÁR 1922. AUGUSZTUS BROOKLYN 8. SZÁM.

IDŐSZÁMITÁS

„Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szivetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek lévő reménységről, szelidséggel és félelemmel". — 1 Péter 3 : 15.

SEMMI kétségünk az 1874, 1914, 1918. és 1925. évszámokra vonatkozó időszámitás tekintetében. Egyesek azt állitják, hogy a hetven éves pusztulás korszaka és Izrael babiloni fogsága tekintetében uj világosságot nyertek és nagy buzgósággal akarják másokkal elhitetni, hogy Russell testvér tévedésben volt.

Jakab apostol biztosit bennünket „ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki." Mi hiszünk ezen igéretben és a napi imában mennyei bölcsességért és kegyelemért esdünk, mely helyes uton vezet minket. Mi azt is hisszük, hogy a szentek imádsága naponkint felszáll a mennyei kegyelem trónja elé isteni irányitásért a tekintetben, hogy mi jelenjen meg az *Őrtorony*-ban és mi ezt a tényt igen nagyra becsüljük.

Az időszámitás pontos ismerete nem feltétlenül szükséges az üdvözüléshez. E kérdést sürü homály födte a sötét korszakok idején és kétségtelen, hogy a Bibliában elrejtett időszámitási adatok segitsége nélkül is sok szent tette bizonyossá kiválasztását és elhivatását. De korukhoz képest kellő tudásuk volt. Még a jelenben is egyesek igen nehéznek találják az időszámitás teljes megfejtését és ezért mások magyarázatától függenek. Az idők és időkorok világosabb megértése most azonban nagy örömet szerez Isten munkás szentjei részére s egyben buzgóságra is ösztönöz.

Az evangeliumi korszak vége felé Dániel jövendöléseivel összhangban, Isten több vonalon nyitotta meg a tudás zsilipjeit az eljövendő királyság előkészületekép. Az emberek, amint világosságra kezdtek ébredni, kutatni és vizsgálódni kezdtek minden irányban. Régi könyvtárakat kutattak át, rég eltemetett városokat ástak ki, hogy a rejtett multra több világosságot deritsenek.

A BIBLIA TEKINTÉLYÉNEK MEGSEMMISITÉSÉRE IRÁNYULÓ KISÉRLET

A világi bölcsek sohasem szerették a bibliát, mert az nem támogatta bölcsességüket, sőt teljesen figyelmen kivül hagyta azt. Nagy volna az örömük, ha annak nem igaz voltát be tudnák bizonyitani. Ezért nagy buzgalommal kutattak hosszu időn át szorgalommal, hogy e céljukat elérjék. Minden uj felfedezést világgá kürtöltek a bölcsesség nagy fitoktatásával. A felfedezések egyike, másika a kor haladása mellett bizonyit és nagy sulyt és tekintélyt tulajdonitanak ezeknek. Különböző országok irásainak az összehasonlitásából következtetéseket vonnak le és megkisérlik a különböző irás-töredékeknek egybeillesztését. Azonban legnagyobb igyekezetük dacára is kénytelenek bevallani, hogy következtetéseik nem bizonyithatók be. Egyesekben ellentmondásra találnak, mig másokból viszont az összefüggés hiányzik.

Legjobb tekintélyeik idővel megbizhatatlanoknak bizonyulnak, mint például Josephus és Ptolomeus. Ezek az emberek a Krisztus utáni első két évszázadban éltek. Nehézségekkel küzdöttek feljegyzéseik összeállitásánál, mert teljes adatok birtokába nem juthattak. Kétségtelen, hogy kedvezőtlen körülményeik között ők minden lehetőt megtettek. A világtörténelem, akiket csak ismer, a legjobbak közé sorolja őket. A történetirók ezektől és másoktól bizonyos adatokat vettek át általánosságban; azonban az általánosságban való átvétele időszámitási stb. adatainak, egyben nem jelenti a legteljesebb pontosságot is. Azonban, mert tekintélyeik az olvasók előtt ezek következtetéseit határozott formában jelentették ki, a tanuló hajlandó arra, hogy azokat minden további kutatás nélkül, mint igazságot fogadja el.

De miért kell bizonytalanságokra alapitani, midőn az Úr Igéiben teljesen megbizható feljegyzésről

FEL

gondoskodott Ádámtól el egészen a zsidóknak Babilonból való visszatéréséig, mely időtől kezdődően a világi feljegyzések megbizhatók? Noha a felületes kutató látszólagos szakadékokat sejt, Isten ugy intézkedett, hogy minden ilyen szakadék át legyen hidalva. Nincs szükségünk arra, hogy a világi időszámitás bizonytalan, süppedékes talaján mozogjunk, amidőn egészen szilárd uton haladhatunk. Az ellenség mindig arra törekedett, hogy az embereket félrevezesse. Kétségtelen, hogy sok dolga volt, mig a régi történelem történeti följegyzéseit össze-vissza zavarta, ahol azokat egyben teljesen el nem pusztithatta.

Azonban Sátánnak az összefüggés megszakitására irányuló kisérletei dacára, Isten folytonosan megtartotta az egyenes utat, azért, hogy az ő népe ne járjon sötétben. (I. Thessalonikabeliek 5:1—5) De Isten ezt szándékosan elrejtette a világi bölcsek elől, akik szivesebben járnak saját bölcsességük világosságánál. — Dániel 12:10.

AZ IGAZI BIBLIAI IDŐSZÁMITÁS

Egyesek kedvéért, akik esetleg nem teljesen otthonosak az isteni feljegyzésekben, valamint az *Őrtorony* nehány ujabb olvasója kedvéért és azért, hogy mindnyájan felüditsék magukat ezen szép igazságokkal, hézagosan (v. kivonatosan) itt adjuk az időszámitás menetét. A hat első korszak részleteit, illetően utaljuk az olvasót a *Bibliai Tanulmányok* II-ik kötetének 41—50-ik oldalára:

	Évek
Ádám teremtésétől a vizözönig	1656
A vizözöntől az Ábrahámi szövetségig . . .	427
Az Ábrahámi szövetségtől az Egyiptomból való kivonulásig	430
A kivonulástól az ország szétosztásáig . . .	46
A birák kora	450
Saultól Zedékiásig (21-ik király).	513
Ádám teremtésétől Zedékiás bukásáig . . .	3522

Az Ó-Testamentum feljegyzéseiben levő szakadék — azon időre nézve, mikor a birák uralkodtak, valamint Saul király uralkodásának a tartalmára nézve — az Uj-Testamentumban gondosan át van hidalva. Világos, hogy az Istennek egyenes gondoskodása gyermekei épülésére.

A világi feljegyzéseknek a biblia feljegyzéseivel való összekapcsolására irányuló törekvésükben a „hetven éves pusztulás“ ideje tekintetében egyesek azzal kérkednek, hogy ők új világosságot találtak. A gyakorlatban mindnyájan egyetértenek, hogy Krisztus előtt 536-ban volt „Cirus első esztendeje“, melyről Esdrás 1:1 alatt történik emlités, amely időben azok a zsidók, akik ezt kivánták, visszatérhettek Jeruzsálembe. Ezen időtől kezdve összefüggő feljegyzéseink vannak egészen a jelen időig.

Nem lehet kivétel azon vonal tekintetében, amely mutatja, hogy Zédékiás utolsó éve, amint azt már fenntebb bebizonyitottuk, Ádám után a 3522-ik év volt. Nincs vita afelől, hogy Cirus első éve Krisztus előtt az 536. év volt. Jelentékeny különbség áll fenn, ahol ez a két feljegyzés összefügg azzal, hogy Ádám után, melyik évet számitjuk ma.

A FOGSÁG KORSZAKA

Jeremiás 29:10 és 25:11, 12 verseiben a fogság 70 éves időszaka van megemlitve. Mikor kezdődött e korszak? A biblia az időt végérvényesen Ádám óta a 3522 évére teszi, (Krisztus előtt 606) Nabukodonozor király 19 évére. A világi történetiróknál e tekintetben jelentékeny különbségek állanak fenn. A kérdés a 70 éves korszak kezdetének évszáma körül fordul meg, melyet némelyek 70 éves fogságnak, és mások viszont 70 éves pusztulásnak neveznek. Vajjon egy-é a fogság ideje a pusztulásával?

Dániel 9:25 versei előadják, hogy Jeruzsálem helyreállitásának és felépitése parancsának kibocsátása óta Messiásig a fejedelemig 69 hétből álló jelképi idő (483 év tartamának megfelelő mai idő) telt el. Jézus megkeresztelése alkalmával lett a Messiás a fejedelem 29 éves korában, mint az elő van adva a II. kötet 59, 60 lapján. Ha 483 évből kivonjuk az Úr 29. évét, megkapjuk a Krisztus előtt 454. évet, mely időben Nehemiás megbizást kapott Artaxerxes királytól, hogy a várost és falait ujra épitse. Krisztus előtt 454. év 82 évvel a Krisztus előtt 536 év után volt, amidőn a zsidók még babiloni uralom alatt állottak. Ha egybevetjük Nehemiás 5:14 és 13:6 verseit, a zsidókat még babiloni iga alatt találjuk, az évszámot levonva belőle 12 évvel később, azaz a Krisztus előtt 442 év marad. Ez kitenne egy 94 évből álló időszakot, miután egyesek visszatértek Krisztus előtt 536-ban. Ha hozzáadjuk a 70 évet legalább is egy 164 évből álló összeget kapunk, a babiloni király alatt Krisztus előtt 606-442 időköz.

Ime pontosan látjuk, hogy e pusztulás és a fogság ideje nem eshetett össze. A Biblia bizonysága világos, hogy a zsidók először adófizetőivé váltak Babilonnak 3 évvel Jehojakim halála előtt, (2 Király 24:1) de nem foglalták el Jeruzsálemet, sem Nabukodonozor nem jelent meg a város előtt abban az időben. 3 év multával fellázadt Jehojakim, s ekkor Nabukodonozor bevette a várost; meghalt Jehojakim és Nabukodonozor a trónra Jehojakimot, Johojakim fiát ültette. Ő csak 3 hónapig uralkodott és elvitték fogolyként Babilonba Dániellel három társával és Ezékiellel együtt. Zedekiás, Jehojakim nagybátyja maradt a trónon. Elvonultak a városból, a templomot nem rombolták le és a kormányt sem buktatták meg.

FEL

A 70. ÉVES PUSZTULÁS

Most nehány határozott bizonyitékot akarunk bemutatni, hogy a 70 évi pusztulás nem Jeruzsálem ezen elfoglalásával kezdődött, sem pedig Zedekiás vereségével 11 évvel később. Mózes III. könyve előadja a jubileumról szóló törvényt. Minden 50 évet, jubileumnak neveztek el. Igy volt a zsidó számitás felosztva félszázadokra, amely az időszámitásnak egy könnyü módja. Minden 51-ik év egy másik 50 évből álló ciklus első évének tekintendő. Ha a zsidók alávetették volna magukat törvényeiknek nem lehetett volna kétség az időszámitás feljegyzése tekintetében, mert soha sem mentek volna fogságba és megszakitás nélkül őrizték volna meg feljegyzéseiket. Vajjon az engedetlenségük megmásitotta-e Istennek vázolt időrendjét, hogy behozza az ellenképeit? Nem találunk célzást a változásra, sőt ellenkezőleg a bizonyiték az, hogy megtartotta eredeti tervét.

III. Mózes 26:31-35-ig ezt olvassuk:

31) „És a ti városaitokat elpusztitom és szent helyeiteket elrontom és nem lesz kedves nekem a ti jóillatu áldozatotok".

32) „*Elpusztitom a földet* annyira, hogy álmélkodjanak rajta ellenségeitek, kik azon fognak lakni".

33) „Titeket pedig a pogány népek közé elszélesztlek és azt mivelem, hogy utánatok menjenek kivont fegyverrel, hogy a ti *földetek puszta legyen és városaitok is puszták legyenek*".

34) Akkor *a föld megszenteli szombatait,* mindaddig *mig pusztán áll,* mikor *a ti ellenségeitek földjén lesztek, söt földetek nyugodván, megszenteli szombatait.*

35) „*Mind a pusztasága idejéig nyugszik, mert nem nyugodott szombataitokon, mikor laktatok azon a földön*".

Ez a próféciai kijelentés, de a néphez intézett kijelentés: „*Nem nyugodt... mikor laktatok azon* (jashab) világosan mutatja, hogy abból az időből, mialatt az országban voltak, semmi sem fog számittatni. Az itt leforditott szó a héber (jashab) mely „lakónak" van forditva Jeremiás 44:22 verseiben fordul elő. Jashab „lakni" jelentésben 434-szer „maradni" jelentésben 23-szor, „ülni" jelentésben 25-ször, „lakós" jelentésben 31-szer s más különböző jelentésben Jakab király forditásában. *A nemzetnek* nem a lakó szerepét kellett betölteni, mert ez volt a nemzet, melynek szólott a kijelentés. Isten előre tudta, hogy milyen lesz a pályafutása és előre megmondta, hogy fog bánni vele. A nép ellenségei országába kerül, az ő *országuk,* városuk, szentélyeik el fognak pusztittatni és lefognak romboltatni. A pusztulás idejének hossza itten nincs előadva, csupán, hogy elég hosszu lesz az ország számára, hogy megszentelje szombatait. A Szentirás nem bizonyitja, hogy az ország meg lett volna fosztva minden egyéntől.

NABUKODONOZOR HÁROM TÁMADÁSA A ZSIDÓK ELLEN

Nabukodonozor háromszor vonult Jeruzsálem ellen személyesen vagy parancsokat osztogatott: először is Jehojakim 8 évében, mely Nabukodonozor 5-ik éve volt (2 Király 24:1); másodszor Jehojakim uralmának 3 hónapja alatt, aki Jehojakimot követte 3 évvel később, mely Nabukodonozor 8-ik éve volt (2 Király 24:12). Jehojakim nem helyezkedett nyilván védelmi állásba, hanem küzdelem nélkül megadta magát. Ebben az időben (Krisztus előtt 617.) vitték a babiloni fogságba Dánielt, társait és Ezekielt. Ez időtől kezdve keltezi Ezékiel az ő profécziáit. — Ezékiel 8:1; 40:1.

Habár Nabukodonozor sok foglyot ejtett és temérdek kincset vitt magával, második betörése alkalmával nem szüntette meg a nemzetet, hanem meghagyta a királyt a trónon, a templomot, a szentélyeket és sok embert a városban. Még elismerték a kormányt és ezért Mózes III. könyvének 26:31—35 verseiben előadott próféciái még nem nyertek alkalmazást. Még nem volt igaz, hogy „elpusztitom városaitokat és elpusztitom szentélyeiteket és az országot elpusztitom".

A harmadik idő 11 évvel később volt (Krisztus előtt 606). A II. Krónika 36:14—21 verseiben levő feljegyzés fölötte világos, megemliti a templomot, a városokat és az országot.

18. „És az Isten házának összes edényeit, nagyokat, kicsinyeket az Úr házának kincseit, a királynak és vezérinek kincseit, mindezeket Babilóniába vitette.

19. „*Az Isten házát meggyujtották, Jeruzsálem kőfalait lerontották,* palotáit mind elégették tüzzel és minden drágaságait elpusztitották."

20. „És akik a fegyver elől menekültek, azokat elhurcolta Babiloniába, ahol neki és fiainak szolgáivá lettek mindaddig, mig a perzsa birodalom fel nem támadott."

21. „*Hogy beteljesedjék* az Urnak Jeremiás szája által mondott beszéde, *mig a föld lerójja szombatait,* mert a *pusztulás egész ideje alatt nyugodott, hogy betelnének a 70 esztendők.*"

Ime dióhéjban van előadva magyarázata a szentély elpusztulásának, a városok rombadöntésének a lakó nélküli nemzettel. Egy nemzetnek sem volt megengedve, hogy lakjon ama országban, mialatt a zsidók Babilonban voltak. Itt kezdődött a III. Mózes könyve 26:31—35 próféciájának betöltése, amint azok Jeremiás 25:8—11; 29:10; 44:22 és Dániel 9:2-ben fel vannak sorolva. Ez következetesen mutatja, hogy az országnak el kellett pusztulnia és hogy a földnek sivataggá kellett válnia, hogy pihenjen 70 évig és hogy

FEL

e pusztulás kezdődött Zedekiás bukásától Krisztus előtt 606-ban és véget ért Krisztus előtt 536-ban Cirus első évében. Igy van összekötve világosan a világteremtés 3592 éve a Krisztus előtt 536 évvel.

Jegyezd meg ujra a Szentirás értesitéseit. Azok, akik visszatértek, nem mentek mind Jeruzsálembe, hanem Jeruzsálembe és Judába *mindenki a saját városába.* Nem kellett ujra meghóditaniok az országot, hisz a városaik vártak a visszatértükre. Ez világosan megmutatja, hogy ujra kiadták az előbbi parancsot jelentős terjedelmében, az ország és a városok benépesitése és a jeruzsálemi szentély helyreállitását illetőleg (Esdrás 2 : 1, 70 ; 3 : 1—6).

Ilyen világosan van megjelölve a 70 éves pusztulás korszakának a kezdete és a vége és nem tudjuk belátni, hogy e tekintetben bármily kérdés felvetődhetik-e.

A MEGBIZHATATLAN IDŐSZÁMITÁS

Hogyan lehet ez összhangban a világi időszámitással, melynek megállapitása szerint Nabukodonozor Krisztus előtt 606-ban kezdett uralkodni; uralkodott 43 évig és meghalt Krisztus előtt 461-ben? Nem mi vagyunk hivatva arra, hogy a Bibliát annyira összhangba hozzuk a világi időszámitással, mint amennyire várják, hogy a Biblia evangéliuma összszhangban legyen a világ szellemével. A világi időszámitás tanitóinak a feladata, hogy feljegyzéseiket összhangba hozzák a Bibliával. „A teljes irás Istentől ihletett (és a Szentirás fenti idézetei Isten ihlete által adattak), és hasznos a tanitásra, a feddésre, a megjavitásra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészitett". A Biblia világos és összefüggő, mig a világi feljegyzésekről elismerik, hogy hibásak, összefüggéstelenek, megbizhatatlanok és hézagosak. Dániel 12 : 10 versében előre megmondja, hogy a világi bölcsek nem fogják elfogadni Isten igéjét és ezért nem is fogják megérteni. Támaszkodni fognak a saját bölcseségükre és igy félrevezettetnek" s ezért bocsátja reájok Isten a tévelygés erejét, hogy higyjenek a hazugságnak". — II. Thessalonika 2 : 11.

A Biblia tanulója előtt nem tesz különbséget, vajjon Evil Merodach és Belsacar volt az a két király, kik Nabukodonozort Cyrusig követték, — vagy amint egyesek állitják, — több más is volt, sem pedig az, hogy mennyi ideig uralkodott mindegyik. A fentebb idézett feljegyzések teljesen kitöltik e korszakot. Azonkivül a nagyobb ciklusok bizonysága teljesen megerősiti ezeket. Akik eléggé alázatosak, hogy bizzanak Isten Igéjében, eléggé bölcsek megérteni ezt és ez mind, amit az Úr kiván a jelen időben. A legközelebbi jövőben, mikor mindezek a királyok és uralkodók és történetirók visszatérnek sirjaikból, nagyon könnyü dolog lesz ezeket a csomókat kioldani. Ekkor majd semmiféle ellenség nem fog beavatkozni.

Összefoglalva már most mondhatjuk, hogy a bibliai feljegyzés határozott abban a tekintetben, hogy Nabukodonozor első éve egybecsik Jehojakin király negyedik évével, mely az Ádám utáni 3503 vagy Krisztus előtt 625 esztendő volt. Nabukodonozor 19-ik esztendeje csatlakozik Zedekiás 11-ik esztendejéhez és ez Ádám után a 3522 év, vagy Krisztus előtt a 606 volt. Hetven évvel később, mikor a zsidók visszatértek az országukba, ez belekapcsolódik Cyrus első évébe és ez volna Ádám után 3592, vagy pedig Krisztus előtt 536 év. Vagyis 1922 megfelel 6050-nek Ádámtól kezdve, mint az ki van mutatva az *Őrtorony*-ban 3592 — 536 — 1922.

MEG VAN PECSÉTELVE ISTEN JÓVÁHAGYASÁVAL

A számitás e vonalára helyeztettek az 1874, az 1914 és az 1918 időpontok és az Úr rányomta a maga pecsétjét 1914 és 1918-ra a megsemmisités minden lehetősége nélkül. Milyen további bizonyitékra volna még szükségünk?

Ugyanazt a mérővonalat használva, kezdve Izrael fiának Kánaánba való bevonulásával és számitva az összes 70 ciklust, melyek mindenike 50 év, amit világosan mutat az, hogy Jehova 70 teljes esztendőre küldte a zsidókat Babilonba, ezt tekintetbe véve könnyü dolog az 1925 elhelyezése, az ellenjelképes jubileum kezdeteként 1925 nem lehet többé kérdéses amint volt 1914. Az a tény, hogy mindazok a dolgok, amelyeket egyesek 1914-re vártak, meg nem valósultak, egy cseppet sem változtat az időszámitáson. Tekintettel az ennyire szembe szökő időpontra nagyon könnyü arra következtetni, hogy minden, aminek történnie kell, e körül kell hogy összpontosuljon, és ezért sokan hajlanak arra, hogy többet várjanak mint amennyit valóban megjövendöltek. Igy volt ez 1844-ben, 1874-ben, 1878-ban, valamint 1914 és 1918-ban. Ha visszapillantunk könnyen látjuk, hogy a Szentirás világosan megjelölte ezeket az időpontokat, ami kétségtelenül az Úr embereinek a bátoritására szolgált, valamint a próbáratevés eszköze volt, abban az esetben, hogyha mind az amit egyesek vártak, be nem következett. Hogyha mindaz, amit egyesek várnak 1925-re ebben az évben nem is történik meg, az időszámitáson époly keveset változtat, mint a többi esetekben.

A királyságra való előkészületek szemmel láthatólag jöttek és ennek bejelentése hirül ment az egész világon. Az 1918-at és 1921-et követő események egyre határozottabban mutatják, hogy fordulópontok, vagy mérföldkövek voltak az időszámitás magas útján és hogy a korok isteni tervének az Elkészitője ezeket világosan előre látta és előre megjövendölte. A nép szabadságának a kürtje egyre erősebben szól

FEL

1918 óta és a világ úgy inog, mint a részeg ember. Ezelőtt sohasem volt oly nyivánvaló, hogy „nincs oly rejtett dolog, amely napfényre ne jönne; és oly titok, mely ki ne tudódnék" (Lukács 12 : 2). Mindezen jel arra mutat, hogy a világ benne van a bekövetkezendő kataklizma (nyomoruság) forgatagában, képtelen arra, hogy összeszedje magát, és még sem akarja elfogadni az isteni segitséget. — Jeremiás 51 : 8, 9.

Úgy látszik, hogy Isten megengedte az ellenségnek, hogy Cyrus idejét megelőzően összezavarja az időszámitás minden vonalát. Kétségtelen, a Sátán azt hitte, hogy neki teljes sikere volt, amig Isten nem rendelte, hogy Szent Pál adja meg a szükséges felvilágositást az ő irásaiban. Egyesekre nézve ez a hithűség próbája Isten megszentelt gyermekének. Ez egy másik megnyilvánulása Isten gondviselésének az ő gyermekei irányában, hogy megvédje őket a tanitás és épülés dolgában. Ha mások jobban szeretik a világi bölcseséget, ez az ő kiváltságuk (v. dolguk). Isten megigérte, hogy az ő tanitása tökéletessé fogja tenni „Isten emberét". Mi Istenre kell, hogy támaszkodjunk, hogy kibirjuk a rossz napokat és miután mindent megtettünk, (mindazt) hogy megálljuk helyünket, (megbizonyosodván Isten teljes gondosságáról, hogy megvédjen bennünket) nem kell tépelődnünk, hanem teljes bizalommal kell benne megbiznunk. Az ő emberének egyik kimagasló része a hit pajzsa az ő Szavában amellyel képesek vagyunk a hitetlenség nyilai ellen védekezni, amelyek még halálra is tudnak sebezni.

Watch Tower 1922 május 1.

22. Minő viszonyban van Izrael 24 órás pihenési ideje Isten megpihenéséhez és mit jelképez ez?

A sabbat elrendelése által Isten Izrael népének nyugalmát, a mindenkori hetedik napon párhuzamba helyezte saját nyugalmával, egy kiterjedtebb, magasabb fokon és ez minket azon gondolatra vezet, hogy eltekintve azon áldástól, amelyben Izrael ezen nyugalom által részesült, a sabbatnak elrendelése egy jelkép szerinti tanitást tartalmaz az uj teremtésre nézve, amint mi egyáltalában mindenben, — ami Izraelt és törvényét illeti — jelkép szerinti tanitásokat látunk.

23. Emlits meg néhány példát, melyben a mózesi törvények jelentőséget tulajdonitanak a hetes számnak.

A hetedik nap, a hetedik hónap, a hetedik év a törvényben mind ki voltak emelve. A hetedik nap szolgált a munka megszakitására, a testi nyugalomra; a hetedik hónapban volt a kiengesztelési nap, amelyen a nép bűneiért az előképben engesztelés történt, hogy nyugta legyen bűneitől; a hetedik évben minden szolgaság véget ért. Ezenkivül minden hétszerhét évre az ötvenedik, az örömév következett, amelyben minden követelés és itélet elévült és minden család tulajdonához visszatért, megszabadulva mindentől, ami előbbi eltévelyedés és hiba folytán ránehezedett. Ezen örömév ellenképe az ezeréves birodalom, az ötvenedik évezred, (Lásd II. köt. IV. fejezet) a teremtés kezdete óta, amelyben fog megtörténni „minden dolgoknak visszaállitása, amelyről az Úr beszélt kezdettől fogva, minden szent prófétája szája által". Ezen ellenkép azonban nemcsak egy népnek, hanem az egész emberiségnek javára fog szolgálni.

24. A lelki értelemben vett Izrael számára minő áldást jelképezett a természeti értelemben vett Izrael hetedik napja, a szabbath? És minő kétszeres tanulságot kell levonnunk az apostol tanitásaiból. (Zsidók 4 : 11?)

Tekintsük meg most közelebbről az előképszerinti sabbatot és azt a körülményt, hogy hét sabbat (7 X 7 = 49) nap leteltével az ötvenedik, vagyis az örömnap következik, amely a pihenés gondolatát nagyobb nyomatékkal hozta kifejezésre.

Hogy melyik azon áldás, amelyben az uj teremtés részesülni fog és amely az izraeliták sabbatjának ellenképe, erről nekünk Zsid. 4 : 1-11 ad felvilágositást, ahol olvassuk: „Féljünk annakokáért, hogy valami módon a nyugodalomba való bemenetel felől tett igéretet hátrahagyván, ne láttassék valaki ti közületek megcsalattatottnak lenni. Mert bemegyünk a nyugodalomba mi, kik hiszünk (a sabbat megtartásába) ... Mivel, hogy annakokáért szükség, hogy valakik bemenjenek a nyugodalomba, akiknek pedig először szólott Isten, nem mentek be az ő hitetlenségek miatt ... annakokáért van valami szombatja az Isten népének, mert aki bement az ő nyugodalmába, megnyugodt az is az ő cselekedeteitől, mikép Isten az övéitől. Igyekezzünk azért bemenni abba a nyugodalomba, hogy valaki azon hitetlenségnek példájába ne essék." Ezáltal az apostol két dologra tanit minket, először: a mi előjogunk, hogy a nyugodalomba bemenjünk, mert tényleg mindazok, akik az Urat valóban elfogadták és benne biznak és neki mindent átadtak, már most élvezik az ellenkép szerinti sabbatot, a hit által való nyugalmat; másodszor: hogy ha azt a nyugalmat megtartani és „az örök sabbatba, amely Isten népe után maradt" az egek királyságába bemenni akarunk, akkor nekünk az Úr kegyelmében kell maradnunk és állandóan bizalmat és engedelmességet kell neki tanusitanunk.

25. Minő időben és minő feltételek mellett lépték be az uj teremtés tagjai, mint egyének, az ő szabbatjukba, mint a hit pihenő napjába?

Az uj teremtés tagjainak nem kell mondani, hogy mikor és hogyan mentek be a hit nyugalmába, hogy mikor és miként kezdett szivükben Isten békéje uralkodni, mely minden megértést túlhalad és miként kezd a benne való tökéletes bizalom minden félelmet

FEL

és elégedetlenséget elűzni. Ez a mi Urunk Jézusnak, mint főpapnak, aki az áldozatot hozta, tudatos elfogadásával történt, amely elfogadásnál a mi adósságaink, a mi megváltónk a Messiásnak javunkra számított érdeme (vagyona) által fedeztettek. Béke és nyugalom vonult be szivünkbe, amikor benne az Ábrahámnak adott igéret örökösét, az ujteremtés Fejét ismertük fel, midőn megértettük, hogy mi Isten által meg fogunk hivatni a Főnek (Krisztus) áldásos uralmában való társöröklésre. A tökéletes nyugalom a sabbat öröm pedig akkor jött hozzánk, midőn mindenünket az Urnak átadtuk és magunkat örömest a királysághoz vezető keskeny úton megigért vezetésére biztuk. Ezóta pihentünk saját müveinktől, minden iparkodásunktól, hogy magunkkal szemben igazságosak legyünk. Beismertük, hogy tökéletlenek, Isten kegyelmére érdemetlenek és képtelenek vagyunk, hogy magunkat azokra érdemesekké tegyük. Ekkor hálásan fogadtuk az isteni könyörületességet, amely nekünk megváltásban nyujtatott, a Jézus Krisztusban, a mi Urunkban; mi a megigért segélyt a baj minden idejében megragadtuk és vállalkoztunk, hogy Jézus tanitványai leszünk, hogy követjük nyomdokait, „mindhalálig."

26. Fejtsd ki az apostol ama kinyilatkoztatását, hogy mi ugyanugy pihenünk meg, amint az Isten megpihent a munkája után.

Az apostol kijelentette, hogy pihenjünk cselekményeink után, *mint Isten „pihent* az övéi után." Már láttuk, hogy Isten megszakitotta a teremtési müvét, miután az embert képére teremtette. Ő tehát megengedte, hogy a bün és a halál bemocskolja dicső teremtését és megkárositsa; nem emelte fel hatalmas karját, hogy a dolgok ily folyamatát elháritsa, vagy, hogy a Sátánt a nagy csalót, árnyékát és müködését megakadályozza. Isten minden itélkezést Fiának adott át és most arra vár, amig eljön azon idő, midőn a Messiás mindent vissza fog állitani. Mi bementünk hitünk által Isten nyugalmába, hogyha Jézus Krisztusban Isten felkentjét felismerjük, akinek hatalma van, hogy keresztülvigye nemcsak az ujteremtés, testének tagjai javára, hanem az egész világ üdve és áldása javára is, mindazoknak visszaállitását, akik Isten kegyelmét őbenne elfogadják.

27. Az uj teremtés szabbatja a maga egészében mikor vette kezdetét?

Miután tisztán felismertük a pillanatot, mikor mi egyénileg bementünk Isten nyugalmába, haszonnal lesz, ha hátra tekintünk, hogy lássuk, hogy mikor kezdődött az újteremtésnek, mint egésznek nyugalma. Az apostolok egy bizonyos mértékben nyugalomnak és békének örültek, midőn az Úr testben náluk volt. De ez nem volt teljes béke. Örültek annak, hogy a vőlegény körükben volt, örültek benne, de ők még nem ismerték fel szeretetének és szolgálatának egész horderejét. Amikor mesterük meghalt, nyugalmuk, örömük és békéjük romba dőlt és saját állitásuk szerint kiábrándulásuk oka abban volt, hogy azt hitték, hogy ő az, ki Izraelt (Róma uralmától megszabaditani) megváltani fogja. Ebben tehát csalatkoztak. Miután az Úr a halálból feltámadott, miután nekik megjelent és feltámadását nekik bebizonyitotta, a félelem és kétkedés a reménynek kezdett helyt adni. De az öröm és béke nem teljes mértékben jött vissza. Még némi zavar volt az apostolok fejeiben és sziveiben. De ők mégis odanyújtották füleiket a feltámadott szavainak intelme szerint, s vártak Jeruzsálemben, amig erővel felruháztattak.

Vártak és körültekintettek. Mily hosszú ideig? Vártak hétszer hét napig és a rákövetkező ötvenedik napon, az örömnapon Isten kegyelmes igéretét teljesedni hagyta és arról gondoskodott, hogy azok, kik Jézust elfogadták, most szintén a nyugalomba menjenek az uj teremtés nagy sabbatjába. Ez történt a nagy pünkösdi áldás, tehát a szent szellem adományozása által, amely békét ad Jézus Krisztus által. Ezen szent szellem megtanitotta őket, hogy bár Jézus a bűnösökért halt meg és mint feltámadott a mennybe visszatért, és most szemeink előtt eltünt, ő mégis Jehova előtt tetszést talált és tökéletes engesztelő áldozatot hozott a bűnért; igy tehát *pihenhetnek a mű érdeme folytán, melyet Ő véghezvitt,* és teljesen megnyugodhatnak abban, hogy Isten minden igérete ő benne és ő általa igenek és ámenek, hogy bűneik megbocsáttattak és ők maguk az Úr által elfogadtattak. Ez nekik teljes biztonságot adott afelől, hogy a rendkivül nagy és drága igéretek, amelyeknek Jézus a központja, mind teljesedésbe is fognak menni és hogy ők maguk részesülni fognak dicsőségében, midőn a kegyelem sziveiket megtisztitotta, amennyiben *ők maguk* szövetségi kötelességeiket hűségesen teljesitették és meghivásukat és kiválasztásukat biztositották Jézusban való megmaradásuk és Isten akaratával szemben tanusitott engedelmességük által.

28. Végeredményképen: hogyan kell az uj teremtésnek folytatni a hitnek ezt a megpihenését avégből, hogy a teljesebb és nagyobb jelkép eléressék?

Az összes új teremtések, akik a szent szellemet (tehát a szent érzületet) felvették, ezáltal bementek az ellenképes sabbatba és ahelyett, hogy hét nap közül egyet szenteljenek a testi nyugalomra, minden napon a sabbatot, a szivnek, a kedélynek, a hitnek Isten Fiában való nyugalmát ünneplik. De a hitből való ez a nyugalom még nem a vég; nem a teljes ellenképe a zsidó sabbatnak. A nagy „nyugalom, mely megmaradt Isten népének", jönni fog a pálya végén mindazokra, kik azt örömmel fogják befejezni. Ezalatt kell tartania a *hit általi nyugalomnak,* mert ez a zálóga és biztositéka

FEL

a jövendő nyugalmának. A hitből való nyugalom fentartására nem elegendő a szavakban, gondolatokban és cselekedetekben való engedelmesség, amennyire erre képesek vagyunk, hanem szükséges erre az Úr kegyelmében való bizalom is. Igy erősek lehetünk az Úrban és a hatalma erejében és haladhatunk nyomdokain. Bizodalmunk az kell, hogy legyen, hogy ő kész és képes is minket több mint győzedelmesekké tenni, hogy nekünk részt adjon az ellenképes öröm esztendő nagy művében.

EZ IDŐNEK VÉGÉN A CÉLNÁL...

Nagy prófétánk láb nyoma már
Tibériás tó parton
Eltünt; elhangzott a szózat,
Mely vigasztalt egykoron;
Mesteremnek utján járni
Szivörömmel vagyok kész:
Hiszem, végén ez időnek,
Célnál, utam könnyü lész.

Nem egy hegyre kell még hágnom,
Lábam gyakran nyugvást kér,
De követem őt, ki csendben
Ment előttem üdvömért.
Tudom, szava igérte meg,
Segitségre mindig kész:
Hiszem, végén az időnek
Célnál, utam könnyü lész.

Ugy szeret Ő szivből engem,
Nem hagy engem bajban ott,
Ő, ki népét a Sátántól
És haláltól megváltott.
Viszontlátom örök öröm
És dicsőség szinhelyén:
Hiszem, végén ez időnek
Célnál, utam könnyü, lész.

Sok hiba és gyöngeségtől
Menekültem én már meg,
Dics-éneket zeng fülemnek,
Gyönyörüt, angyal sereg.
Akkor mindaz mi sötét volt,
Mint nappal, világos lesz:
Hiszem, végén ez időnek
Célnál, utam könnyü lesz.

IX. TANULMÁNY
AZ UJTEREMTÉS FELETTI ITÉLET

Jehova, a világ mindenség nagy uralkodója. — Minden áldás, kegyelem, stb. Jehovától való a Fiu által. — Az ujteremtés Jézus Krisztusnak a jövendő- és örökös társa. — „Minden hatalom nékem adatott a mennyben és a földön". — Az atyának az emb rfölötti itélete meg van, a halálra való itélésében. — Az embernek az ezeréves ország alatti és annak végén való megitélése — Az uj teremtés a szeretetnek tökéletes törvénye szerint megitélve. — A fenséges Fő az egész testületre felügyel és azt megszemléli — „Amilyen törvénnyel itéltek, olyan törvénnyel fogtok megitéltetni". — A helyes önitélet. — „Aki engem megitél, az Úr az". — A kiválasztott osztály, mint egész, egyszer egy itéletet kell hozzon. — „Ha testvéred vétkezik veled szemben". — „Bocsáss meg hetvenhétszer". — Mulasztások a kiválasztottakkal szemben. — „Mindnyájan nyiltak kell legyünk Krisztus itélőszéke előtt".

1. Ki a világegyetem nagy és legfőbb birája és miért nem változtathatja ő az ő itéletét az engedetlen nemzetség fölött?

Az első kötet VII. fejezetében kifejtettük, hogy az egész emberiséget a Legfőbb Biró, Jehova, az örök életre érdemtelennek mondotta ki, midőn törzsapja, Ádám a vizsgán elbukott. „Miképen egy ember által jött e világra a bűn, és a bűn által a halál, (a büntető itélet folytán) aképen minden emberekre a halál elhatott, kiben mindnyájan vétkeztek". (Rómabeliek 5:12) A bukás és Ádám elitéltetése megpecsételte valamennyi utódának bukását és elitélését. Kára, büne, hibája, természetes módon átöröklödött utódaira és mindinkább gyarapodott sulyban és terjedelemben. Az emberiség fölött kimondott itélet teljesen igazságos és éppen ezért visszavonhatatlan.

A világ nagy Birája miután egy embert törvényesen az örökéletre érdemtelennek nyilvánitott, nem semmisithette meg saját itéletét, sem nem állithatta azt a mi nem igazság igazságnak és az érdemtelent nem minősithette az örök életre érdemesnek. De könyörülettel volt irántunk s kegyes tervében, — amelyet a világ megalapozása előtt alkotott — az egész emberinem megváltását (visszavásárlását) helyezte kilátásba és előkészitette azt a végből (V. kötet), hogy minden egyes egyéni próbára állittassék. Ezen előregondoskodásban, az emberi-nem megáldása és helyreállitása tekintetében szeretett Fiának, — akinek megváltási müve az embernek Istennel való kibékülését tette lehetővé — a közbenjáró szerep volt szánva. Azt az időt, amelyben az engedelmeseknek ezen áldása és helyreállitása megfog történni annakidején, mint az ezeréves — korszakot ismertük fel. Ez azon nap, amelyen a világ

FEL

meg fog ítéltetni, amelyen mindenkinek alkalom fog nyujtatni, nemcsak az Úr megismerésére és a vele való kibékülésre, hanem hogy őszinte engedelmesség által magát az örökéletre érdemesnek mutassa. Amint irva van: „Isten rendelt egy napot, melyen igazán megitéli e földnek kerekségét a férfiu által, kit arra rendelt, mely dologról nyilvánvaló bizonyságot tett mindenekről, annak halálból való feltámasztásával. — Apostolok csel. 17:31. (V. kötet.)

Minden kérdés nélkül Jehova maga a legfelsőbb Uralkodó és Biró és törvénye a legfőbb iránymérték, amellyel az örökéletet illető minden határozatnak összhangzásban kell lennie. Igy az apostol „Istenről mint mindenkinek birájáról" beszél és hogy ezalatt az Atya értetik, kitünik ugyanazon mondatból, hol Jézusnak, mint közbenjárónak való kiválasztásáról van szó. (Zsidók 12:23, 24.) Megint azt olvassuk: „Én megfizetek ezt mondja az Úr, enyém a bosszúállás" és: „Az Úr megitéli az Ő népét". (Rómabeliek 12:19; Zsidók 10:30.) Ezen zsoltár 50,4 és 5 Mózes 32:35 56-ban idézett versekben Jehováról van szó; hasonlóképen Rómabeliek 2:16; 3:6-ban, hol igy hangzik: „Az Úr megitéli az embereknek titkaikat a Jézus Krisztus által". Jehova eredettől kezdve a törvényhozó és biró volt és ezen állásában meg fog maradni minden teremtményeivel szemben. Ő tiszteletét senki másnak nem fogja odaadni, (Esaiás 42:8.) Emellett azonban szintén az Irás által azt mutatja nekünk, hogy Ő népének pásztora. „Az Úr az én pásztorom, azért semmiben meg nem fogyatkozom". (Zsolt. 23:1.) Más helyen magát jelöli meg, mint népének megváltóját: „Megtudja minden test, hogy én Úr vagyok, a te Megtartód és Megváltód". (Esaiás 49:26) A szónak legteljesebb értelmében Jehova maga egész üdvözitő tervének és minden részének központja. Minden más ettől eltérő nézet Istenről helytelen.

2. Minő utakon gondoskodott a mennyei Atya az emberiség megitélésérőt és megáldásáról?

Mindazonáltal tetszett az Atyának, hogy minden dolgot a Fia által teremtsen (János 1:1), akit az Ő nagyrabecsült eszközévé tett. Minden áldás, minden hatalom, minden kegyelem az Atyától jön ugyan hozzánk, de a Fiu által. És minthogy az uj teremtés Isten Fiának társörököse leend, neki is része lesz ezen átruházott hatalomban, hogy itéljen, büntessen és áldjon. — Jelenés 20:4.

3. Jehovának minő magatartása és álláspontja következtében vált lehetségessé Jézus számára felállitani azt a tételt, melyről János 5:22 megemlékezik.

Oly tökéletesen pihen a mennyei Atya saját tevékenysége után és használja Fiát, mint nagyrabecsült helyettesét, hogy a mi drága Üdvözitőnk annakidején mondhatta: „Mert az Atya nem itél senkit, hanem a teljes itéletet a Fiunak adta." (János 5:22.) Urunk ezen megjegyzést tette, mielőtt még a müvet, amelyet az Atya rábizott, a Golgotán befejezte volna. Ekkor a már befejezett mű álláspontjára helyezkedett. Ezt megtehette, mert keresztelése óta próbán állott és mert birói tisztre való alkalmasságát bizonyitania kellett ezen próbának halálig való kiállásával. Áldozati halálával bizonyitotta azután be egyrészről egy hüséggel és könyörületességgel telt főpaphoz való képességét; másrészről kezeskedett vérével az emberiség részére egy uj szövetségről, megnyitott egy uj utat az élethez és megkapta a halálnak és az alvilágnak kulcsait", azt a jogot, hogy a halál nagy börtönének foglyaihoz igy szóljon: „jöjjetek elő", hogy megáldja és visszaállitsa azt, aki csak hallgatni fogja szavát.

4. Szorosan véve, mégis, melyik volt pontosan azon pillanat, melyben az Atya a Fiura ruházta az itéletet?

Szigoruan véve, a Fiunak minden itélkezés csak feltámadásától kezdve adatott át; azóta neki adatott minden hatalom a mennyben és a földön. (Máté 28:18) és első kormányczelekedete az apostolok helyettesei gyanánt való kijelölése volt azon megbizással, hogy kezdjék meg az *egyház*, menyasszony osztály, a kiválasztottak, az uj teremtés összegyüjtését.

5. Miről gondoskodott az Atya az emberiség számára azáltal, hogy előbb a Fiu felett mondott itéletet? Állapitsd meg röviden, minő intézkedés történt az emberiség megitélésére nézve?

Az Atya *itélete* már régen meghozatott; halálra szól a megbukott (Ádám) minden hozzátartozójával szemben és másképen nem is hangoztatik ezen itélet, mert mindnyájan vétkeztek és szükölködnek a hitben, amelylyel Isten előtt birniok kellett volna. „Itt nincs egy igaz is, nincs egy sem" és Isten előtt csak az állhat meg, ami absolut igazságos és tökéletes. Isten terve és előkészülete szerint Jézus Urunk lett a közvetitő, a kezes, aki az elbukott faj adósságát megfizette és eleget tett azon követelményeknek, amelyeket az igazságosság ehez intézett és ezáltal ügyük védője lett Isten előtt. Ez is fog maradni mindaddig, amig feladatát, mint közbenjáró, be nem fejezte, mig mindazokat Istennel ujból ki nem békitette, akik a Teremtő és igazságos törvényeink teljes felismeréséhez jutva, azzal teljes egyetértésben állani és annak megfelelni kivánnak. Sőt mi több: az „egész itélkezés", amely neki átadatott, az itélet végrehajtását is magába foglalja azok ellen a rosszakaratu bünösök ellen, „akik a földet (emberi társadalmat) megrontják". Mindazokat, akik nem akarnak hallgatni szavára, parancsaira, tanitásaira, ki fogja irtani a nép köréből, amikor el fog nyomni minden bünt és

FEL

ellenkezést, az utolsó ellenséget (a halált) is beleértve. (Apostolok Csel. 3:23; I. Kor. 15, 25—28; Jel. 11:18; 2 Thess. 2:2—8; Zsid. 2:14.)

6. A mi drága megváltónk minő két kötelességet fog teljesiteni az ezéréves időszak folyamán és annak végeztével és az itélet művének e két része minő különös jellemvonásokkal bir?

Az Úr hivatalos ténykedése az ezéréves korszak *alatt* egyértelmü lesz egy közbenjáró szerepével. Ezen tulajdonságában számot fog vetni az emberek gyöngeségével; büntetni vagy jutalmazni fog a javitás céljából és azután Jehova helyében, mint annak helytartója, az ezéréves birodalom végén az érdemeseknek találtaknak jutalmul örökéletet és az érdemteleneknek büntetésül örökös megsemmisülést (a második halált), fog adni. Ez utóbbi itélet a teljes igazságosság irányvonala szerint minden kimélet nélkül fog megtörténni. Amit előbb a kimélet célba vett, azt Krisztusnak ezéréves uralkodása el fogja érni, amely alatt a bukott faj minden egyes tagjának kegyelem és segély fog nyujtatni megváltója által.

7. Az Atya és a Fiu, minő viszonyát kell szemelőtt tartanunk e két itélet tekintetében?

Krisztus teste (azaz Krisztusnak Egyháza), a kiválasztottak az ezéréves uralkodás alatt részt fognak nyerni, a Fő különböző feladataiban, a segélynyujtásban és javitásban, az áldásban és büntetésben, az itélkezésben és kormányzásban és esetleg az örök jutalom és az örök büntetés odaitélésében és végrehajtásában is.

Mielőtt most az uj teremtés fölött az ezéréves birodalmat megelőző evangéliumi korszakban hozandó itélet közelebbi szemléléséhez kezdenénk, jól be kell vésnünk magunknak, hogy a millenium minden rendelkezése az Atyától származik és a Fiu és a kiválasztottak által hajtatik végre. Ezért nem áll fenn ellentét azon kijelentés közt, hogy, amint Isten a mi Urunkat Jézust feltámasztotta saját hatalma által, Ő minket is fel fog támasztani és Jézus azon kijelentése közt: „Én fel fogom támasztani az utolsó (hetedik) napon (a hetedik évezredben)"; „Ismét eljövök és felveszlek titeket én magamhoz"; „Én vagyok a feltámadás és az élet." — I. Kor. 6:14; Ján. 6:39; 14:3; 11:25.

8. Az újteremtés itélete, vagy megpróbáltatása mikor fog alkalmazást nyerni?

Az uj teremtés fölötti itéletnek (annak próbára tétele) meg kell történnie, mielőtt az ezéréves birodalom hatalma jogerőre emeltetne, mert az uj teremtés: Fő és test, gyakorolni fogja a kormányzó hatalmat az ezéréves birodalomban. A kiválasztottak feletti itélet tehát az evangéliumi korszakban történik meg. Ezért mondja az Úr, hogy a kiválasztottak nem jönnek itélet elé (a világgal); hogy a világ ezéréves itélet napja egyben nem az ő itéletnapjuk is, mert ők már a halálból átmentek az életre (a világ előtt), minthogy hit és engedelmesség által igazolva lett. (Ján. 5:25.) Igy tehát a jelenlegi idő, a mostani élet minden egyes felszenteltnek itéletnapja, amelyben megvizsgáltatik, hogy érdemesnek mutatkozik-e az örökéletre, meghivásának és felszentelésének feltételei szerint, amint az apostol mondja: „Mert ideje, hogy az itélet (görögül: Krima, döntés) elkezdhessék, (először történjék) az Istennek házán." (I. Péter 4:17.) Az uj teremtésnek magasabb fogalmat ad Isten követelményeiről, azon feltételekről, amelyekhez az örökélet füzve van, ha meggondolja, hogy azok, akik a bünnek hátat forditottak és szivükben az isteni akarat felismerése és követése felé fordultak, egy próbaidőn tartoznak keresztülmenni, hogy igazolják magukat, hogy egy olyan jellemet fejlesztenek ki, amelyben Isten tetszését találhatja.

Ki itéli meg az újteremtést és mily törvény, és mily mérték szerint fog itéltetni?

9, Ki az újteremtés birája? és melyik az a törvény, amelynek alapján meg fog itéltetni?

A mi mennyei Atyánk által, a szeretet tökéletes törvénye szerint fogunk megitéltetni. Ő tett minket igazakká („Isten az, aki igazzá tesz"); felszenteltetési fogadalmaink hozzá voltak intézve és az egész uj teremtés: a Fő ugy, mint a Test, az Atyának, mint mindenki birájának felelős. De ez nem változtat azon tényen, hogyha velünk társaságba lép és nekünk megengedi, hogy mennyei kegyelme trónusa elé lépjünk; ez csak azért történik, mert minket elfogadhatókká tett a Szeretettben, a mi Urunkban és Fejünkben, akinek igazságával egyedül felruházva tudunk bemenetelt és kegyelmet találni az Atyánál. Minden erő és hatalom megadatott a Fiunak; Ő az Atyának eszköze és helyettese és habár mi közvetlenül érintkezünk az Atyával, nekünk a bemenetel hozzája csak szószólónk (Ján. I. 2 1.) utján engedtetik meg, körülbelül ugy, amint egy vádlott az emberi törvényszék előtt védője utján jelenik meg. A világnak az ezéréves korszakban sem bemenetele, sem közvetlen összeköttetése nem lesz az Atyával egy szószóló utján, hanem ellenkezőleg, egyenesen Krisztussal lesz dolga, mig ez — birodalma végén az ujra helyeállitott, tökéletessé tett emberiséget az Atya elé fogja állitani.

10. Az újteremtés tagjai a Krisztus gyermekei, vagy Isten gyermekei? Sorolj fel bizonyitékokat az irásból.

Az újteremtések mind az *Atya* által nemzettek; ők az Isten és nem Krisztus gyermekei és az Atya az, aki mindenik fiát megbünteti, akit elfogad. Utasittatunk is, hogy az Atyához imádkozzunk miután Jézus, a mi megváltónk (visszavásárlónk) nekünk az utat

FEL

trónszékéhez megnyitotta. Ezért, a mi Megváltónk azon szavai teljesen igazak maradnak: „Senki sem jön az Atyához hanem én általam". Az Úr Jézusnak a kiválasztott osztályhoz való viszonya, olyan mint a Főnek a testhez való viszonya: a fő ismeri és megitéli és meghatározza a test szükségleteit, ez vezeti azt, elháritja az utból az akadályokat, könnyitéseket enged, segitséget és vigasztalás, nyujt támogat és erősit minden egyes tagot és sokszor a testnek más tagjait használja fel az ilyen segélynyujtásokra. Mindazáltal ezen egész mű, minthogy mégis az Atya nevében és az Ő utasitására történik, úgy tekintendő, mint az Atyától és a Fiu által származót. — I. Kor. 8:6.

11. Fejtsd ki: hogyan „tisztitott meg" bennünket az Atya és fejtsd ki ezzel összefüggésben a Fiu művét.

Igy olvassuk is I. Péter 1:17-ben: „Azért ha Atyának nevezitek azt, aki személyválogatás nélkül mindenkit megitél" és (János 15:1, 2) „Atyám szőlőben való munkás; minden szőlővesszőt, valamely én bennem gyümölcsöt nem terem, kimetsz és mindent, valamely gyümölcsöt terem, megtisztit, hogy több gyümölcöt teremjen". De emellett világosan elismertetik, hogy mindezen büntetések, tisztitások stb. a Fő *által* hajtatnak végre rajtunk, mert az apostol megint azt mondja: „Mert borzasztó az élő Istennek kezeibe esni". Evvel azt tanitja, hogy mi nem vagyunk közvetlenül az élő Isten kezeiben, nem állunk közvetlenül érintkezésben hajthatatlan törvényével. Mi inkább Jézus Krisztusban vagyunk felöltözve az Ö érdemében; úgy bánnak velünk, mint az Ő testének tagjaival, az ábrahámi szövetség kegyelmes intézkedései alatt, amelyek ránk alkalmazhatók lettek vére által.

A fenséges Fő felügyelete a Test fölött.

12. Olvasd fel a Jelenések 2-3-ból azokat, melyek arról szólnak, hogy a mi dicsőséges Fejünk felügyel a Teste, tudniillik az Egyház fölött?

Még ha nem adatott volna nekünk kellő felvilágositás e tekintetben, akkor sem tudnánk kételkedni, a mi fenségesen megalkotott Fejünknek, Egyháza, Teste, menyasszonyával szemben táplált szeretete és gondoskodása felől. Mindazonáltal a hiveihez intézett utolsó izenetében erről ismételten nyilatkozik, megmutatja nekik, hogy Ő az, aki az ellenkép szerinti levitákat, az isteni papságot is hozzászámitva megtisztitja és megjavitja. Halljad a Kisázsiában megtartott hét gyülekezethez, a hét periodus (időszak) képviselőihez intézett szavait, amelyek az akkori egyház tapasztalatai:

„Emlékezzél meg azért, honnan estél ki és térj meg; ha pedig nem miveled, hamar eljövök ellened és a te gyertyatartódat helyéből kivetem ... térj meg, hanem ellened megyek hamar és azok ellen vivok, az én számnak fegyverével. A győzedelmesnek enni adok amaz elrejtett mannából... De van ellened kevés panaszom, hogy megengeded Jezabelnek, hogy tanitson és elcsalja az én szolgáimat; én adtam neki időt, hogy megtérjen ... és imé vetem őtet ágyba ... és az ő fiait halállal megölöm és megtudják minden gyülekezetek, hogy én a veséknek és a sziveknek vizsgálójok vagyok és közületek kinek-kinek megfizetek az ő érdeme szerint ... Aki diadalmas lejénd és megőrzendi mindvégig az én cselekedeteimet, adok annak hatalmat a pogányokon (nemzeteken)... Nem találtam a te cselekedetéidet Isten előtt tökéleteseknek lenni.... Aki győzedelmes lészen, annak nevét az életnek könyvéből el nem törlöm... Ezt mondja kinél a Dávid kulcsa van, ki megnyitja és senki bé nem zárja és bézárja és senki meg nem nyitja... Ime én adom azokat, akik a Sátán zsinagógájából valók, hogy azok eljöjjenek és arccal leboruljanak a Te lábaid előt és megtudják, hogy én szerettelek tégedet. Mivelhogy megtartottad az én békességre intő beszédemet, azért én is megszabaditlak téged a kisértetnek idejéből, mely az egész világra következendő... Aki győzedelmes lészen, azt mivelem, hogy az én Istenemnek templomában oszlop legyen az... Annak okáért, mivel, hogy lágy meleg vagy, sem hideg, sem hév, kiokádlak tégedet az én számból... Adom néked tanácsul, hogy végy éntőlem tüzben megpróbáltatott aranyat, hogy gazdag légy... Akiket én szeretek, megfeddem és megdorgálom; légy buzgóságos azért és térj meg.

13. A girákról és a talentumokról szóló példabeszéd, melyben a Fiu ugy szerepel, mint aki a jutalmakat adja, összhangban van-e az apostolnak azzal a tételeivel, hogy a jutalmak és büntetések az Atyától jönnek?

Emlékeztetünk továbbá a két példabeszédre, a másra bizott girákról és talentumokról, amelyekben az Úr mutatja, hogy visszatérése után a hozzá hüségeseket meg fogja jutalmazni és örökéletet fog adni azoknak, akik türelmes kitartás által a jó cselekedetben dicsőséget, becsületet és halhatatlanságot kerestek. A többieket harag várja, a harag napján. A rábizott talentumokról szóló példabeszédből következtetni lehet, hogy a jutalom a hüség foka szerint különböző lesz. A hüségesek megjutalmazása után, az ellenségekkel való leszámolás fog következni. Hogyha az apostol mindkettőt: ugy a jutalmazást, mint a büntetést az Atyának tulajdonitja, ebben annyiban nincs ellentmondás, amennyiben az Atya és a Fiu „egy" és teljes egyetértésben cselekszenek (az Atya rendelkezik, a Fiu keresztül visz).

„Ne ítéljetek, hogy ti is ne ítéltessetek! Ahogyan mértek, úgy méretik néktek". — (Máté 7:1-2o.)

14. Az újteremtés tagjai miért nem illetékesek arra, hogy egymás felett ítéleti mondjanak?

A választottak egyedüli birája, vagy megitélője az Atya és a Fiu; utóbbi, mint az Atya képviselője, a kinek adatott minden hatalom. (János 5:22-27.) Az új-

FEL

teremtmények egymás fölött nem itélőbirák és pedig két okból nem: 1. Mivel a mindent kormányozó szeretet isteni törvényét csak kevesen birják és tudják teljesen felfogni. 2. Mivel saját szivüket is csak nagyon kevesen ismerik alaposan, némelyek igen enyhén, mások pedig tul szigoruan itélik azt meg. Azért bölcsen tesszük, ha minden igyekezetünkből vonakodunk mások szive felett itéletet mondani, mely sziveknek inditó okait mondhatni nem is ismerjük. Az Úr e képtelenség miatt tiltja meg követőit az egymás szive itélgetésétől. Majd később, mikor erre képesitve leszünk az első feltámadás által, az itélkezés vagy biráskodás a királyságban egyike lesz teendőinknek. Mégis, ha már a jelen időben biráskodni igyekszünk egymás felett, Urunk azt mondja nekünk, hogy mi sem várhatunk tőle több kegyelmet, vagy irgalmasságot, mint amennyit mi magunk megnyilvánitunk. (Máté 7:2; Luk. 6:38.) Ugyanez a gondolat nyer hathatós kifejezést a „Miatyánk"-ban. — Máté 6:12.

15. Fejtsd ki a bölcseletét az Úr ama szabályának, hogy akként itéltetünk meg, amint mi másokat megitélünk.

De ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy az Úr minket igazságtalanul, szivtelenül fog megitélni, amiut esetleg azt mi tettük másokkal. Ellenkezőleg. Istennél minden dolognak rendes menete, vagy folyása van. Mi „természet szerint harag fiai" vagyunk „pusztulásra rendelt edények." És ha az Úr nagy kegyelméből és irgalmából megáldani is szándékszik minket és megszabaditani gyengeségeinkből és a bünből — sőt mi több — Idvezitőnk által tökéletessé tenni, (Máté 5:48.) mindezt csak ugy teheti, ha törvényunkkül fogadjuk el a szeretet törvényét és azzal szivből egyezünk. Istennek nincs szándékában és nem is akar ujjá nem születetteket, „harag gyermekeit" családjába fogadni. Aki az Atya házában, valamilyen hajlékban (létfokon) óhajt lakni, (Ján. 14:2), annak először is azon kell lenni, hogy kilépjen „a harag gyermeke" közül és a szeretet gyermekévé legyen; — „dicsőségből-dicsőségbe" — kell elváltoznunk Urunk érzülete, a szeretet lelke szerint. Aki ennek (a szeretet lelkének) továbbfejlesztését magában megakadályozza, sőt ezzel ellenkezően tovább is szeretet nélkül birálgatja testvéreit, azt nyilvánitja meg, hogy nem nevekedik bele a dicsőségbe a szeretet által való elváltozás folytán, hogy kiábrázoltatnék benne a Krisztus, — megmutatja, hogy nem igaz követője az Urnak. Az ilyen aztán nem várhatja, hogy több kegyelemben részesüljön, mint amennyit önmaga juttatott kifejezésre az Úr követésében. Az Úrhoz való hasonlatosság mindenkinek a szeretetéből olvasható ki, vagy tudható meg — testvér társai iránti könyörületességből, nemes gondolatából (vélemény nyilvánitásából), szavaiból és cselekedeteiből.

16. Mit jelent az Úr népének „bünbe esni" és mennyiben szükséges, hogy ettől szabaduljunk és a helyzeten javitsunk?

Azért minden ujteremtmény igyekezzék megóvni magát attól, hogy e biráskodó szellem — mely sajnos — oly nagyon lábra kapott, szivébe be ne férkőzzék, vagy ha bár bent van, onnan még idejében kigyomláltassék. A könnyelmü itélkezés a legodatapadóbb bün Isten népéhez, mely elárulja a szeretet Lelkének hiányát, mely ha valakinél hiányzik, tudható, hogy az illető nem tartozik az Urhoz. (Róm. 8:9.) Megvagyunk győződve, hogy minél korábban értik meg ezt a testvérek, annál gyorsabban igyekeznek elváltozni „dicsőségből-dicsőségbe", mely nélkül (t. i. szeretett nélkül) lehetetlen dolog, hogy valaki egy legyen az uj teremtmények közül.

Isten gyermekei közül igen kevesen ismerik be, hogy mily gyakran itélgetnek másokat és még hozzá oly szigoruan, hogy ők biztosan kizáratnának a királyságból, ha az Úr nékik is oly mértékkel mérne. Hiszen mi azt vállaltuk, sőt kértük az Úrtól, hogy mi is ugy itélhessünk, mint a hogyan mi itélünk másokat. Ennek megszivlelése odahathatna, hogy, másokat tulenyhén és irgalmasan biráljunk meg és megfogadjuk e törvényt: „Senkiről gonoszat ne mondjatok, se ne gondoljatok." Helyes volna, ha a tulzásig eszerint viselkednénk. Sajnos, ennek azonban éppen az ellenkezője az igaz. Bukott természetünk hajlamai mind ellenkező irányzatuak. Már tizenkilenc száz év mult el azóta, hogy Urunk tanácsolta, hogy oly mértékkel mérjünk másokat is, mint amilyennel szeretnők, hogy nekünk mérjenek, de mily kevesen vannak, akik ez igéretre támaszkodva nagyban gyakorolják az irgalmasságot. Hasznos lesz, ha önmagunkat megvizsgáljuk, hogy mennyiben van hajlamunk másokat itélgetni. Hadd vizsgáljuk tehát meg magunkat és pedig tegyük ezt imádkozás közben.

17. A dolgok ezen állásának mi a magyarázata és hogyan fizet a bukott természet a képmutatónak?

A bukott, vagy testies hajlam önző és minél jobban tetszeleg önmagának, annál kevésbbé keresi a mások javát. Azért e hajlam mindig kész önmagunkat becsülni és mentegetni, másokat pedig semmibe sem venni és elnyomni. Ez nekünk annyira természetes hajlamunk, mint a lélegzés és valaki minél tanultabb, vagyis képzettebb, annál nagyobb az ezirányu hajlama. Neki nagyobb a látköre, magasabbak az ideái, a gondolatai és mindenkit magával mér össze. Természetesen észreveszi, hogy ennél is, annál is sok hiányzik egy vagy más tekintetben. Élvezettel mutat rá mások zavarára, vagy gyengeségeire, miközben a maga hibáján tulnéz. Sőt még az is előfordul, hogy egy ilyen a mások hibáit csak azért is elősorolja, hogy a saját gyengéiről elterelje a figyel-

FEL

met és azt a látszatot keltse, hogy ő e tekintetben jobb, mint mások. Igazán megmondva, a régi természetnek ez a legrutabb hajlama. Az Urtól nyert uj érzület, a szeretet lelke, a Szentlélektől fogamzott természet a legelső pillanattól kezdve harcban van e régi, emberi, önző érzülettel. Az Ur szava, a szeretet uj törvénye, az aranyszabály vezet e küzdelemhez és minél jobban nevekedünk a tudományban és Isten kegyelmében, az önzés elleni harc annál elkeseredettebb és szilajabb lesz. Az összes „uj teremtmények" először Krisztusban csak gyermekek, akik ködös fogalommal birnak e törvényről, de később tisztul a látkör. Ha azonban „az uj teremtmény" a szeretet ezirányu törvényében nem nevekedik folytonosan, akkor biztos lehet, hogy elveszti a nagy jutalmat.

18. A szeretet törvénye az okoskodásnak minő folyamatát sugalmazza eszünknek?

A szeretet törvénye igy szól: Szégyen és gyalázat egymás előtt testvérnek, vagy bárkinek a hibáit és gyengeségeit feltárni, szégyen, hogy a részvét és könyörületesség nem lépnek azonnal közbe az illető javára, ha már igen késő az teljesen elfedni a szeretet palástjával. Szeretetteljes, nemes Mesterünk ez irányban is példát mutatott nekünk, midőn azon felszólitásra, hogy itéletet mondjon egy bünös aszszony felett, igy szólt: „Aki közületek bün nélkül való, az vesse rá az első követ." Aki hiba nélküli, később kimenthetné magát, amiért — az Ur tilalma ellenére — a bünösöket elitélte, vagy megbüntette. De az egyedüli hibanélküli embernek, aki itt élt közöttünk, a szive annyira szeretettől áradott, hogy szivesebben megbocsátott és mindent elnézett, semmint dorgált, büntetett vagy vérpadra állitott volna. Kétségkivül a Szentlélektől fogamzottak is ez irányban fejlődnek. Minél hasonlatosabbakká lesznek Őhozzá, annál kevésbé fognak Isten bosszuállása után kiáltani, annál kevésbbé fognak büntetni nyelvvel, vagy másképpen, mig az Ur őket erre nyilvánosan fel nem szólitja az itélet idején. A jelenre az Ur e kijelentése vonatkozik: „Idő előtt semmit se itéljetek" és „Enyém lesz a boszszuállás — azt mondja az Ur."

19. Fejtsd ki a szeretet törvényének tulajdonságait, ugy, mint azt apostol (a Korintusbeliekhez 13:4—13) leirja?

Az apostol magasztosan irja körül a szeretet Lelkét, mondván: „A szeretet hosszutürő, kegyes (a sértő fél iránt); a szeretet nem irigykedik (mások előhaladására, nem rágalmaz, senki előtt nem kicsinyel le senkit); a szeretet nem cselekszik álnokul, nem fuvalkodik fel (és annál fogva sohasem igyekszik mások fényét csökkenteni, hogy a magáé ragyogjon jobban); nem cselekszik éktelenül (nincsenek zabolátlan, önző vágyai és nem folyamodik bármily eszközhöz, hogy valamit elérjen); nem keresi csak a maga hasznát (azaz nem kivánja elsajátitani mások becsülését, gazdagságát, vagy hirnevét, hanem örvend, hogy azok is részesültek ez áldásban — sokkal inkább fokozni szeretné ez áldásokat, mint csökkenteni); nem gerjed haragra (nem bosszuszomjas, hanem teljes kegyességgel, elméjében tartva a nagy kárt, mi az emberiséghez tapadt Ádám bukása következtében); nem gondol gonoszt, nem csak nem gondol és eszel ki valami roszszat, hanem minden kétséges esetben előtte az enyhébb körülmény természetes és magától távol tartja a gonosz feltevéseket (1. Tim. 6:4); nem örül a hamisságnak, örül pedig az igazságnak (ami jogos és helyes); örvend megnyilvánithatni nemes cselekedeteket és gondolatot és kerüli felszinre hozni a nemtelen szavakat és eljárásokat); a szeretet mindeneket elfedez (a részvét palástjával, mivel senki és semmi sem tökéletes és ezt mindig szem előtt tartja. A szeretet példásan előlhalad és mindig készenlétben tartja palástját); mindeneket hiszen (mások jó szándékait nem vonja kétségbe); mindeneket remél (miközben — amig csak lehet — minden erőből védekezik valakiről azt gondolni, hogy egész romlott); mindeneket eltür (olyannyira, hogy bocsánatkérésnek lehetetlen határt szabni); a szeretet soha el nem fogy (más kegyadományok beteljesitvén céljukat, elmulhatnak, megszünhetnek, de a szeretet állandóan megmarad, azért nagyobb, mint a hit és a remény.") (1. Kor. 13:4—13.)

20. A szeretet törvényével szemben, melyek a legnagyobb és legsulyosabb bünök és csupán mily körülmények között nyerünk bocsánatot, ha bünbe estünk?

Nos ha a szeretet törvényével, ha az aranyszabályval ellenkezik, valaki felől kellemetlen dolgokat hiresztelni, s ez mégis előfordul, akkor mit szóljunk a helytelen, szeretet nélküli, gonosz szokásairól úgy névleges keresztyén, mint igaz keresztyén embereknek, kik még akkor is szeretnek pletykálkodni, (mást hirbe keverni) ha nem is tudnak valami bizonyosat? Óh mily szégyen, hogy Isten népe között is van olyan, ki az Úr e figyelmeztetését: „Senkiről gonoszt ne mondjatok", ennyire figyelmen kivül hagyhatja! Hogy vannak olyanok akik már nem kicsinyek a Krisztusban és a szeretet törvényében s mégis képesek ennyire félreérteni az Úr tanitását! S ahelyett, hogy mikor még tévedhetetlen két, vagy három tanu szájából hallanak is valami gonoszt valakiről, azt is csak nehezen kellene elhigyjék — mit tapasztalunk? Azt, hogy hamarosan rossz hirt terjesztenek testvérekről, szomszédokról stb. pusztán csak üres feltevésből vagy halomásból is. (Titus 3:2.)

Nem kellene ennek igy lennie, testvéreim . . . I. Kor. 11:31.

FEL

Mi magunknak kellene magunkat megitélnünk.

„Mert ha mi magunk itélnénk meg magunkat, nem büntettetnénk Istentől" (büntettetnénk, vagy megdorgáltatnánk az Úr által) I. Kor. 11 : 31.

21. Hogyan büntetné az aranyszabály az erre való hajlandóságot?

Az arany életszabály követése véget vetne a másokról és azok viszonyairól való minden feszegésnek. Hol van az a rágalmazó, aki kívánja, hogy mások őt rágalmazzák? Hol van az a fecsegő, aki azt kívánja, hogy nyilvánosan, vagy bizalmasan ügyei, nehézségei és gyöngeségei felett fecsegjenek? A világnak nincs sok más megbeszélni valója, de az újteremtések jobban teszik, ha némák maradnak, míg a szeretet és Isten tervének ismerete közel hozza hozzájuk a nagy megbeszélési tárgyat, amelyről az angyalok énekelték: „Dicsőség legyen Istennek a mennyekben, béke a földön és az embereknek jóakarat". Akkor „szájuk beszédei és szivök érzelmei" az Úr előtt kedvesek lesznek és mindazokra nézve áldást képeznek, akik velük érintkezésbe jönnek.

22. Mekkora a nyelv befolyása?

Az apostol kimutatja, hogy mily nagy a nyelvnek befolyása az emberi társadalomban. Barátságos szavakat terjeszthet, amelyék soha sem mulnak el, sok élőnek és ezek közvetitésével sok élettelennek áldást hozhatnak. Vagy pedig tele halálos méreggel, széthinthetik a rossz gondolatok magvait, amelyek az egyiknek életét elkeseritik, a másiknak azt megnehezitik és fáradtságosabbá teszik. Ezáltal áldjuk az Istent és az Atyát; és ezáltal mondunk gonoszt az embereknek; azon egy szájból származik áldás és gonosz mondás: nem kell ezeknek igy lenni-e Atyámfiai! vajjon a forrás azon egy forrásból bocsát édes és keserü vizet? Jakab 3 : 8-11.

23. Hogya juttatja a nyelv kifejezésre a szív állapotát?

„Amitől tele a szív, azt mondja a száj: Hogyha tehát másokról és azok viszonyairól fecsegünk, ez azt mutatja, hogy szivünk egy része, (hacsak nem több) nincs tele Isten szeretetével és jóságával. Ezen gondolat kellene, hogy minket a kegyelem trónszéke elé vigyen és minket arra birjon, hogy szava forrásánál sziveinket az Ő szellemével megtöltsük; mert aki éhezik és szomjuhozik az ő igazsága után, az jól fog lakni; az megkapja azt, amire szüksége van. Ha pedig épen ami még rosszabb, mint a gondolkozás nélküli fecsegés, szivesen halljuk és gyakoroljuk a rágalmazást, akkor szivünk még rosszabb állapotban van; akkor kiömlik belőle a keserüség, féltékenység, gonoszság, gyűlölet és perpatvar tulajdonságok, amelyekről az apostol azt mondja, hogy a testnek és az ördögnek cselekedetei. (Gal. 5 : 19-21). Mily szivesen felébresztenénk e tekintetben az új teremtést és hagynók erősen nőni; mert aki azt teszi, az bizonyára el fog bukni és nem mehet be a mi Urunk és Üdvözitőnk királyságába.

A mi előkészületünk a királyságra épen az ellenkező irányba vezet minket, amint azt Péter apostol mondja: „A ti hitetek mellé ragasszatok jóságos cselekedetet, türést, Atyafiakhoz hajlandó szivet, szeretetet; mert ha ezeket cselekszitek, soha meg nem ütköztök, hanem ilyen módon adattatik néktek bőséggel a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak örök országába való bémenetel. (II. Péter 1 : 5-10). És Jabab apostol mondja: „Hogyha keserü irigység van bennetek és bosszankodás a ti szivetekben, ne dicsekedjetek és ne hazudjatok az igazság ellen; mert nem onnén felül származott bölcseség ez, hanem földi, testi és ördögi". (Jak. 3 : 14-15.) Aki egy ily keserü és rágalmazásnak örvendő gondolkozásmóddal bir, az Krisztus gondolkozásmódjának, a szent gondolkozásmódnak, a szeretet szellemének épen ellenkezőjét nyilvánitja meg. Bárcsak ne csalná meg önmagát és másokat. Bárcsak ne dicsekednék saját gyalázatával. Ne adná ki a sötétséget, világosság gyanánt és Sátán szellemét, Krisztus szelleme gyanánt.

Kapcsolatban ezen szavakkal, Jakab kijelentette, hogy miért jutott az Úrnak népe, minden időkben zavarba és nyugtalanságba, ez jött a megosztottságától és felemásságától a szíveknek: „mert ahol irigység van és bosszankedás, ott háboruság és minden gonosz cselekedet van". (Jakab 3 : 16.) Ha a régi, megbukott természet ezen gyoma akadálytalanul tovább terjedhet, nemcsak káros lesz, hanem végre a szellem minden kedves, szép virágát és adományát ki fogja szoritani és megfojtani.

Helyes önitélet.

24. Minő buzditást ad nekünk az apostol abban a tekintetben, hogy itéljük meg saját magunkat?

Mint új teremtés a mi természetes növekedésünkről és önmagunk helyes megitéléséről tárgyalván, azt irja Pál apostol: „Annakokáért, mivelhogy ilyen igéreteink vannak, szerelmesim tisztitsuk meg magunkat a testnek és a léleknek minden tisztátalanságától, hogy a mi szentségünket isteni félelemben vigyük véghez". (II. Kor. 7 : 1). Hagyjátok, hogy egy ember önmagát vizsgálja meg! Hagyjátok őt, hogy bukott emberi természetének gyöngeségeit és hibáit észrevegye és megkisérelje, hogy azoktól megszabaduljon, a régi emberi természetet levesse, hogy megujoljon, megváltozva dicsőségről-dicsőségre, mind nagyobb hasonlatosságra Isten szeretet Fiának, akî épen oly példaképünk, mint Urunk és Üdvözitőnk. De int az apostol, ne csak a mi testünket tisztitsuk meg, amennyiben lehetséges,

FEL

hanem szellemünket, azaz gondolkozásmódunkat is, hogy a szent szellem azt teljesen uralja és Isten akarata, amint az Jézus Urunk által tudomásunkra hozatott és amelyet életével bemutatott, minden egyes gondolatunkat foglyul ejtse.

25. Lehetséges-é a nyelvet megfékezni, ha elhanyagoljuk a szivet? Hogyan tehetjük tisztává szivünket és van-e teljes (absolut) megtisztulás a testre nézve?

A kisérlet, hogy testünket megtisztitsuk és nyelvünket megzabolázzuk, eredménytelen fog maradni, hogyha nem vagyunk figyelemmel szivünkre, gondolkozásmódunkra, lelkünkre, amelyben gondolataink keletkeznek, amelyeknek szavaink és cselekedeteink csak az észrevehető kinyilatkoztatások. Ezen, a királyságban való részvételhez szükséges megtisztulás az imádság és kitartás által sikerülhet; a szentség beteljesül az Urnak félelmében. (II. Kor. 7 : 1) Nem mintha remélhetnők, hogy testünk teljes megtisztulását tudjuk eredményezni. Ezt nem is kivánja az Úr, hanem Ő az akaratnak, a szivnek, a léleknek teljes megtisztulását kivánja, amellyel a testnek és a nyelvnek *lehetőleg* teljes megtisztitása van egybekötve. Ahol egy tiszta szivet vesz észre, amely neki és szellemének és a szeretet törvényének hűségesen engedelmeskedik ott, ha az idő eljövend, ahhoz egy alkalmas testet fog adományozni. „Boldogok, akiknek szivök tiszta, mert ők az Istent meglátják". — Máté 5 : 8; I. János 3 : 2.

26. Miért kérjük az Urat, hogy szivünket az Isten szeretetére irányitsa?

Mily találók itt az apostol szavai: (II. Thess. 3 : 5) „az Úr pedig igazgassa a ti sziveteket az Istennek szerelmére", azon szeretetre, amely kedves, szelid, türelmes; amely mindent elvisel, nem többet keres, mint a magáé, nem fuvalkodik fel, nem irigy, nem beszél, vagy gondol rosszat, hanem Istenben bizik és jóságos, jól meggondolt, az aranyéletszabálynak megfelelőleg. Szükségünk van arra, hogy a mi sziveink ezen szeretet felé irányoztassanak; mert mint új teremtések, új utakon járunk, nem a test szerint hanem a szellem szerint. És csak az Úr a mi vezetőnk, habár különböző tagjait használja szócsöveiként. „A te füleid hallják az utánad kiáltónak szavát (azaz a multból) ki ezt mondja: „ez amaz út, ezen járjatok". Ésaiás 30 : 21.

„Igen, én nem itélek magam felett,
aki engem megitél az Úr az".

27. Lehetséges önmagunkat megitélnünk? Ha igen: az Irásnak mely tanitását kell szem előtt tartanunk és alkalmaznunk?

Kevés, nagyon kevés van az új teremtés tagjai között, aki hajlandó maga felett könyörületlenül itélkezni. Igazuk van az ilyeneknek, midőn minden egyes hibát, minden egyes gyöngeséget megfeddnek önmagukban és azon kivánságuk van, hogy attól megszabaduljanak; de nincs igazuk, ha elfelejtik, hogy az Úr minket nem test szerint ismer és itél meg, hanem a szellem szerint, szándékunk, akaratunk, törekvésünk szerint. Tulságosan figyelnek a farizeus szavaira: „Köszönöm néked, hogy nem vagyok olyan mint a többi emberek" és kevesebb figyelmet forditanak az Úr kijelentésére, aki nekünk tudomásul adja, hogy mily alapon fogadtathatunk el és hogy egyedül Jézus drága vérének érdeme, hogyha minden büntől megtisztulhatunk. Elfelejtik, hogy ha tökéletesek volnának, vagy tökéletesen cselekedhetnének, nem volna szükségük megmentőre, szószólóra; elfelejtik, hogy a kegyelem által mentettek meg, nem pedig a test cselekedetei által.

Ilyeneknek szükségük van, hogy az apostol szavait, magukra alkalmazzák: „Én pedig keveset gondolok azzal, ha titőletek, vagy emberi itélettől itéltetem, sőt én magam is nem itélem meg magamat. Mert semmiben sem vádol engem az én lelkem; de ezáltal nem igazulok meg, hanem az Úr, aki engem megitél. Azért idő előtt semmit ne itéljetek, mignem eljön az Úr, aki a sötétségnek titkait világosságra hozza és a hiveknek tanácsit (érzelmeit, szándékait) megjelenteti". — I. Kor. 4 : 3-5.

Igy tehát bizalmunkat az Úrba helyezzük, nem pedig gyönge bukott testünkbe. Hallottunk Istennek azok iránt való kegyelméről és könyörületéről, akik benne biznak és a szeretet szelleme szerint igyekeznek eljárni, habár nem is képesek ennek tökéletes kivánalmainak teljesen megfelelni. A mi reménységünk tehát, nem a test szerinti tökéletességre, hanem a gondolkozásmód, a szándék szempontjából tökéletességre irányul. Reméljük, hogy hitünk és buzgalmunk, a mi Üdvözitőnk érdeme által, a mi testünk gyarlóságát — amelyet sajnálunk, és amely ellen naponta küzdünk — kipótolja.

De szeret-e minket Isten, minket kik természettől fogva a harag gyermekei vagyunk, úgy mint másokat? Pártunkat fogja? Segit Ő nekünk? Javunkra irja-e minden igyekezetünket és minden jó szándékunkat, még akkor is, hogyha törekvésünk részben, vagy egészben meghiusult? Igen; „az Atya szeret titeket" és: ha Isten minket úgy szeretett, mikor még bünösök voltunk, hogy egyszülött Fiát adta a mi megváltásunkért, „nem fog-e minket mindazzal megjajándékozni", amire nekünk, a pályadijért való futásunkban szükségünk van? Ha minket szeretett mikor még bünösök voltunk, akkor most minket bizonyára méginkább és gyöngédebben szeret, mióta felvett családjába és látja szivünkben, azt a komoly kivánságot, hogy akaratának megfeleljünk. Hagyjatok tehát teljes bizalommal lennünk és nyilt szivvel oda lépni, a mennyei kegyelem trónszéke elé, hogy könyörületet kapjunk segitséget és kegyelmet találjunk a kellő időben való segitségre. — Zsidók 4 : 16.

A szerkesztésért felelős: SZABÓ KÁROLY *Cluj (Kolozsvár), Str. Surdă (volt Kis-utca) Nr. 4.*

Nyomatott „Az Élet" könyvnyomdában Cluj-Kolozsvár Str. Baba Novac 13 a szám.

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hirdetője

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21 : 12.

Vallásos folyóirat. VIII. évfolyam. 9. szám
1922. szeptember Ádámtól 6050.

TARTALOM

A HETVEN ÉVES PUSZTULÁS — — *143*
Mikor kezdődött a hetven esztendő? *143*
Történelmi megerösités — — — — — *144*
A jövendölés és beteljesedése — — *145*
Sem fogság, sem hódoltság Kr. e. 625-ben *145*
Az uj teremtés feletti itélet — — *148*
„Ha testvéred vétkezik ellened“ — *149*
AZ UJ TEREMTÉS KERESZTSÉGE — *151*
A szentirás bizonysága a keresztségről — — — — — — — — — *154*
Keresztség Krisztus halálában — *155*

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megleszsznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.“ —Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E folyóirat és ennek szent küldetése.

E folyóirat a bibliai tanitás vagy „Seminary Extension“ rendszerének egyik elsőrangu tényezője, vagy eszköze, mely rendszer a müvelt világ minden részében el van terjedve az **„Őrtorony Biblia és Traktárus Társaság“** által, mely 1881-ben alapittatott „a keresztyén ismeretek terjesztésére“. Nem csak osztályhelyiség gyanánt szolgál, hol a biblia tanulmányozói összegyülhetnek az isteni Ige tanulmányozására, hanem közvetitő csatornaképen is, mely által a Társaság gyüléseiről, annak utazó képviselői, az u. n. „Vándorok“, érkezéséről mindent megtudhatnak és a gyülésekről szóló tudósitások álta „épülhetnek“.

A mi „Bereai leckéink“ tárgyszerinti ismétlései, vagy szemléi Társaságunk megjelent **Tanulmányaink,** igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tisztelotbeli fokot, melyet társaságunk ad: **Verbi Dei Minister** (V. D. M.) **Az Isten Igéjének Szolgája.** A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink különösen az idősebb biblia tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésère van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát **váltságul** (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért“ (l. Péter 1 : 8—19; 1. Tim. 2 : 6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (l. Kor. 3 : 11—15; II. Pét. 1 : 5—11), további hivatása „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben . . . azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsesége“, — amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy ahogy most kijelentetett“. — Efez. 3 : 5. 9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk, amit az Úr mondott — azon isteni bölcseség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyosokká föltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépitése szerint igazodik. És mi nemcsak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre a vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

Az irás világosan tanitja nekünk,

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma“, különösen „az ő munkatársai“, hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez“, akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3 : 16—17; Eféz. 2 : 20—22; I. Móz. 28 : 14; Gal. 3 : 29.

Hogy mialatt a Krisztus bünért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek„ „választottak és értékesek“ közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeneket összehoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségèvel, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel 15. 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért“ „váltságul mindenekért“ s lesz „igaz“ világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben“. Zsid. 2 : 9. Ján. 1 : 9. I. Tim. 2 : 5—6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen“ része lesz az isteni természetnek“ s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3 : 2. Ján. 17 : 24. Róm. 8 : 17. II. Pét. 1 : 41

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának enni a világ számára, s késziteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Efez. 4 : 12. Mát. 24 : 14. Jel. 1 : 6; 20 : 6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek — Megváltónk és az ő megdicsőitett Egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. (Csel. 3 : 19—23; Ézs. 35.).

a) VILÁGITÓ ŐRTORONY
b) August 1922.
c) Published Monthly
d) Vol. XLIII. No. 8.
e) Published by: Watch Tower Bible and Tract Society (Hungarian Department) 18 Concord St. Brooklyn, N. Y. U. S. A.
f) Yearly Snbscription Price 1·00
„Entered as second-class metter March 24, 1922. at the post office at Brooklyn, New York, nnder the Act of March 3, 1879. (Sec. 415, P. L. and. R)“

KIADJA:

WATCH TOWER BIBLIE & TRACT SOCIETY

(HUNGARIAN DEPARTMENT)

18 CONCORD STREET BROOKLYN, N, Y. U. S. A.

KÜLFÖLDI HIVATALOK: Britt: 34 Craven Terrace, Lancaster Gate, London W. 2.; Canadai: 270 Dundas St., W., Toronto, Ontario; Ausztrália: 495 Collins St., Melbourne, Australia; Délafrika: 1.23 Plein St., Cape Town, South Africa
A levelek minden esetben a „Hungarian Department“-hez cimzendők.

Előfizetési ár egy évre: az Egyesült Államokban 1.00. Kanadába és más külföldi államokba 1.50. Minden pénzküldemény amerikai területről Express vagy Postai Money Orders vagy Bank Draft-ben, külföldi államokból Nemzetközi Postautalványon küldendő be.
E folyóirat több különböző nyelven megjelenik.

Kiadó-bizottság: E lap egy kiadó-bizottság felügyelete alatt jelenik meg, akik közül legalább hárman olvasták és igaznak találták e hasábokon megjelenő minden egyes cikket. E kiadó-bizottság tagjai: RUTHERFORD J. F., VAN AMBURGH W. E., HEMERY J., FISHER G. H., BRENISEN W. E.

Az Úr szegényei részére vonatkozó kedvezmény: A Bibliatanulók közül azok, akik előrehaladt korukra való tekintettel, vagy nagy szegénység miatt nem képesek a lapért előfizetni, megkaphatják ingyen, ha e tényt bebizonyitják s egy levelező-lap utján e lap megküldését kérik.

Előfizetőink tájékoztatására: Előfizetések, vagy ujabbi megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem e lap boritékán közölt cimhez mellékeljük a megujitás, vagy a lejárat idejét jelző hónapot és évet.

Entered as second class matterat Brooklyn, N. Y., Postoffice under the act of March 3rd, 1879.

U. i. Akiknek magyar zseb- vagy családi bibliára szükségük van, megrendelést eszközölhetnek a Társulat romániai fiókjától: CLUJ—KOLOZSVÁR, Strada Surdă (volt Bukovina-utca) 4 szám.

Minden rendelést e cimre kérünk: *Watch Tower Bible and Tract Society (Hungarian Department) 18 Concord Street Brooklyn, N. Y.*

KÉRDÉSEK A 70 ÉVES PUSZTULÁS I. RÉSZÉHEZ

1. Mely körülmények azok, amelyek közé tévedés csuszott be?

2. Mi a leghelyesebb magatartás a szörszálhasogatókkal szemben?

3. Mely bibliahelyek mutatják, hogy a 70 év a pusztulás évei kell legyenek?

4. Mondd el, hogy erősiti meg Josephus a Bibliát a 70 éves pusztulás tekintetében?

5. Miért tehető fel, hogy Josephusnak igaza van?

6. Honnan tudod, hogy az első követelmény a pusztulás volt?

7. Mutass rá a biblia jövendőlésére és beteljesedésére a 70 éves pusztulásra vonatkozólag.

8. Volt-e fogság Kr. e. 625-ben? vagy pedig Jehoiakim alatt?

9. Jehoiakim milyen harmadik esztendeje értendő Dániel 1:1 alatt?

10. Mit mond Josephus Nabukodonozorról és a Zsidókról Jehoiakim alatt?

11. Mikor és hogyan történt az első fogság?

12. Milyen tények vannak a többi népek fogságára vonatkozólag?

13. Mi a Dániel 1:2 versének a helyes értelme?

14. A fogoly zsidók mit gondoltak arra nézve, hogy mikor kezdődik az ő fogságuk?

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY és Krisztus jelenlétének hirdetője.

VIII. ÉVFOLYAM. CLUJ—KOLOZSVÁR 1922. SZEPTEMBER BROOKLYN 9. SZÁM.

A HETVEN ÉVES PUSZTULÁS

(I. RÉSZ).

És akik a fegyver alól megmenekültek, azokat elhurcolta (Nabukodonozor) Babiloniába és neki és fiainak szolgáivá lettek mindaddig, mig a perzsiai birodalom fel nem támadott: Hogy beteljesedjék az Urnak Jeremiás szája által mondott beszéde, mig lerójja a föld az ő szombatját, mert az elpusztulás egész ideje alatt nyugovék, hogy betelnének a hetven esztendők". — 2 Kronika 36:20, 21.

IDÖRÖL-IDÖRE Biblia-tanulók, akik egészen bizonyosan vagy nem ismerik teljesen a jelen igazságot, vagy nem becsülik értéke szerint a Társulat utján bebizonyitott tényeket, némi „hibákra", „felfedezésekre" bukannak a jelen igazsàgban. Anélkül, hogy közölnék ezt a Társulattal, amely segithetne rajtuk és anélkül, hogy alaposan kutatnànak és anélkül, hogy a közölt bizonyitàs sulyàról és saját „leleteik" (1 Timotheus 3:6; 2 Timotheus 4:4) lényegtelenségéről alaposan meggyőződnének, sietve közlik „uj" gondolataikat másokkal. Ezen mások közül pedig egy nehányan, akik nem hatoltak jobban az igazság mélyére, mint ezek az eltévedt vezetők, követik az ők téves utjukat s a bizonytalansàg és a kétely àllapotába vezettetnek; és ezek közül, de kiváltkép a vezérek közül egyesek feladják a jelen igazságot, az Istennel való együttmüködés (2 Korinthus 6:1), valamint a Krisztussal való szenvedés alkalmait és a kiváltságait elmulasztják, (Filipvi 1:29) elkülönitik magukat azoktól, akik a jelen igazságban vannak s koronájukat könnyelmüen másoknak engedik àt (Jelenések 3:11), aminek következtében reményeik hajótörést szenvednek. (1 Timothus 1:19). A hitnek ilyetén módon való elhagyásával és az igy kezdeményezett megoszlásoknál az egyforma tapasztalat az, hogy ők a hüségvallomások hangos lármàjával vonulnak ki az elvont igazsàghoz és nyomban megfogyatkoznak számban és buzgóságban, vagy teljesen szétszóródnak, vagy pedig a tétlenségbe sülyednek, „az Urra való várás" közben, amint a szolgálatban való restségüket elnevezni szeretik.

Kis számukra való tekintettel, e csoportokban mindenki „kis nyájnak" tekinti magát. Van vagy egy tucat ilyen szakadár (v. sizmatikus) „kis nyáj", amelyeket, az egyre növekvő kicsinyesség (v. jelentéktelenség) és a Bárànynak a fenevaddal való küzdelménél megjövendölt dicső tevékenység hiànya jellemez. (Ézsaiás 61:2; Jelenések 17:14) Az eredmény a nevében végzett munkának jelentéktelen ideiglenes csökkenése, a hitben kitartók buzgóságának több, mint kárpótló növekedésével.

Ezek az esetek, azok az időszakonként előforduló megpróbáltatások (v. próbàratevések) és megrázkodtatàsok, melyeket az Ur előrelátott és amelyek feltétlenül szükségesek az egyház tisztogatására és megtisztitására, mert „szakadozók vannak köztetek... mert szükséges, hogy szakadások is legyenek köztetek, hogy az (istenileg) kipróbáltak nyilvánvalókká legyenek köztetek". (1 Korinthus 11:18, 19) végleg elhatározzák, hogy nem óhajtanak velünk maradni az Urnak a szolgálatában, ugy követniök kell saját lelkiismeretüket, de nekünk meg kell maradnunk az Urban, annak a biztos tudatában, hogy bárkik legyenek ők, akik elhagynak minket *„közülünk* váltak ki, de nem voltak *közülünk valók;* mert ha *közülünk* valók lettek volna, *velünk* maradtak volna — hogy nyilvánvalóvá legyen felőlük, hogy nem mindnyájan *közülünk* valók". (1 János 2:19) Ezek azok az igért ingadozások, amelyek mindenkit megrenditenek, kivéve azt, akit nem lehet megrenditeni. Azonban az egyház nem fél a megpróbáltatásoktól (v. próbáratevéstől) és a megrendülésektől mert ezek részei az egyház teljes megtisztitásának, istenileg megigért munkájának, amint az ut végéhez közeledik. (Máté 13:41; Jelenések 1:15) Isten egyháza inkább örüljön az Atya figyelmének e bizonyitékára, mellyel boldogulása mellett tanuskodik. — János 15:2.

MIKOR KEZDŐDÖTT A HETVEN ESZTENDŐ?

Az a kérdés, hogy mikor kezdődött Juda hetven éves pusztulàsa és vajjon egészben *pusztulàs* volt-e vagy egészben *fogság.* Ez egyesek hitét próbára teszi. Russell pásztor ezt teljesen és megfelelően tisztàzta „Az idő elérkezett" cimü munkájának 51, 52 oldalán és Dr. John és Morton Edgar's is foglalkoznak ezzel nagy részletességgel a „Fejezetek a nagy piramisokról" cimü munkájukban (II. kötet) Utaljuk olvasóinkat ezen két munkára. Azonban azok kedvéért, akik nincsenek kellően tájékoztatva, át fogjuk tekinteni a főbb pontokat, hogy azokat ismét világosan emlékezetükbe hozzuk. — 2 Péter 3:1.

HETVEN ÉVES PUSZTULÁS, NEM PEDIG FOGSÁG

A pusztulásra vontakozóan Russell pásztor ezeket mondja: „Usher a 70 éves pusztulàs kezdetét 18 évvel ko-

FEL

rábbi id;őpontra teszi, mint azt fennebb kimutattuk... Ő nyilvánvalóan azt a nem ritka hibát követi el, hogy ezt a hetven évet a fogság időszakának tekinti, holott az Ur erről világosan kijelenti, hogy ez a föld pusztulásának a hetven esztendeje lesz, hogy a föld „sivatag" lesz és „lakatlan".

A hetven év a pusztulás és nem a fogság évei voltak. Ezt mutatja a szentirásbeli történeti feljegyzés, mely másképpen nem érthető (v. értelmezhető) és amely szerint a hetven év nem kezdődött hamarabb, mint Zedekiásnak az utolsó királynak a bukása után 606-ban Krisztus előtt: „És akik a fegyver elől megmenekültek, azokat elhurcolta (Nabukodonozor 606-ban Krisztus előtt) Babiloniába és neki és fiainak szolgáivá lettek (hetven évig), mindaddig, mig a perzsiai birodalom fel nem támadott (Cyrus alatt 536-ban Krisztus előtt). Hogy beteljesedjék az Urnak Jeremiás szája által mondott beszéde, mig lerójja a föld az ő szombatjait, mert az *elpusztulàs* egész ideje alatt nyugovék, hogy betelnének a *hetven* esztendők". (2 Kronika 36:20, 21) Ez a hely egyidejü pusztulásról, szolgaságról és fogságról beszél.

Egyéb helyek, melyek mutatják, hogy a „pusztulás jelenti a lakatlanságot", a következők:

„Hogy *elpusztitsa* a te földedet, városaid *lerontatnak, lakatlanokká lesznek.* — Jeremiás 4:7.

„Juda városàt *sivataggá* változtatom, hogy *lakatlan* legyen". — Jeremiás 9:11.

„E helyen, amely felől ti ezt mondjátok: *Pusztaság ez* emberek *nélkül és barom nélkül való* a Juda városaiban és Jeruzsálem utcáin". — Jeremiás 33:10.

„És *pusztasággá* teszem Juda városait, *lakhatatlanokká*". — Jeremiás 34:22.

Egyéb idézhető helyek: Jeremiás 2:15; 44:22 és 51:37 mind azt mutatják, hogy a megjövendölt hetven éves pusztulás egy ilyen tartamu időszakot jelentett, amely alatt a föld „lakatlan" lesz. Ez az állapot soha sem következett be és nem is kezdődött csak Zedekiás bukása és a népnek Babilonba való eltávolitása és a csekély maradéknak Egyiptomba való menekülésével a Kaldeusoktól való félelmében (Jeremiás 43:17) hàtrahagyvàn a földet az isteni jövendölés szerint „sivatagként laktlanul" „hetven esztendeig".

TÖRTÉNELMI MEGERŐSITÉS

Josephus a zsidó történetiró, aki az események megtörténte után irt ugy, ahogy azok valamennyi zsidó köztudatában éltek, akik bizonyàra ismerték ezeket a tényeket, azt mondja, hogy a hetven év a *pusztulás* évei voltak a városnak Zedékiás alatt bekövetkezett eleste után: „Ő (Nabukodonozor) mindnyájukat elfogta és templomukat, amely Jeruzsálemben volt, felgyujtotta (2 Kronika 36:19—21), sőt népünket egészen a saját földjéről eltávolitotta és Babilonba hurcolta; igy történt, hogy a mi városunk pusztaság volt hetven esztendeig Cyrus perzsa király napjàig". — Apion 1:19.

Egy màsik helyen Josephus megismétli a hetven év pusztulására vonatkozó kijelentését: „Azonban Babilon királya, aki kihozta a két törzset, (Juda és Beniamin) nem helyezett el más népet az ő országukba, minek folytán egész Judea és Jeruzsálem és a templom hetven évig folyton pusztaság volt". — Ant. X, 9:7.

Nagyon világos, hogy egy zsidó történetiró, még ha nincs is ihletve, nem jegyezné fel a hetven esztendőt, mint „elpusztult" vagy „pusztaság", állapotot, amely Jeruzsálem pusztulása után kezdődött, hogy ha nem ez lett volna a tényleges állapot, amint az népének a köztudatában élt. Lehetséges, hogy Josephus bizonytalan, homályos az időpontok egyes részleteiben, de a lehetőség határán tul van, hogy tévedett volna az ő népe történetének egy ilyen fontos és hosszu ideig tartó ténye tekintetében. Ezen korabeli zsidók sokkal jobban ismerik azt az egyszerü tényt, hogy vajjon a pusztulás vagy a fogság ideje volt-e ez a hetven esztendő, mint nehány tulbuzgó, vagy kevésbé jól vagy rosszul értesült iskolás, istenes doktor, vagy a jelen korabeli diák. A magunk részéről mi inkàbb csatlakozunk az istenileg irányitott csatornához, Mózeshez, az ihletett Jeremiás prófétához és a zsidó nemzet régi történetirójához, akik mindnyájan megegyeznek abban, hogy ez a hetven év a pusztulás évei voltak inkàbb, mint a fogsàgéi, mivel a fogság egy korábbi időpontban kezdődött és egészen más valami.

A JÖVENDÖLÉS ÉS A BETELJESEDÉS RÉSZLETEI

Mózes ihletett jövendölésében az egyik fontos szombati nyugalom (v. pihenés) az ötvenedik esztendő volt. „Kürtölésnek (ezüst kürtök harsonája) esztendeje ez, az legyen néktek az ötvenedik esztendő, ne vessetek és le se arassátok, amit önként terem a föld és a metszetlen szőlőjét se szedjétek le annak. Mert kürtölésnek esztendeje ez, szent legyen néktek, a mezőről egyétek meg annak termését". — 3 Mózes 25:11, 12.

A zsidók Isten igért bősége iránti hitetlenségükben elmulasztották megadni a földnek a szombati pihenőjét még azon tizenkilenc jubileumnak egyikén amelyek Palesztinába való bevonulásuk (1575 Krisztus előtt) és Zedékiás bukása (606 Krisztus előtt) közötti időben volt. Isten előre látta ezt a hitetlenséget és Mózes próféta utján megjövendölte, hogy az esetben, ha elmulasztják a jubileumról szóló törvény betartását, a föld rendelésszerüen meg fogja kapni az istenileg rendelt jubileumi pihenőt egy bekövetkezendő pusztulás folytán, amely alatt szét fogja őket szórni a népek között és minden elhanyagolt jublieumi szombati pihenőnek a pusztulàs és lakatlanság egy esztendeje szakad majd reájuk: „Titeket pedig elszélesztelek a pogány népek közé és kivont fegyverrel üzetlek titeket és pusztasággá lesz a ti földetek, városaitok pedig sivataggá. Akkor örül a föld az ő szombatjainak, az ő pusztaságànak egész ideje alatt; ti pedig a ti ellenségeitek földjén lesztek; akkor nyugodni fog a föld és örül az ő szombatjainak. Pusztaságának egész ideje alatt nyugodni fog, mivel, hogy nem nyugodott a ti szombatjaitokon, mikor rajta laktatok". — 3 Mózes 26:33—35.

A figyelmes Biblia-tanuló nem fogja szem elől téveszteni, hogy a föld megjövendölt szombati pihenője (v. nyugalma) együttjárt a föld pusztaságával a zsidóknak e földről való távolléte folytán. Ez a kettős állapot nem vette kezdetét csak Zedékiás bukása után Krisztus előtt 606-ban. Mózes 3-ik könyvében foglalt jövendölésnek a megtagadása volna, hogyha valaki azt állitaná, hogy a zsidók egy részének merő fogsága, merő szolgaságuk mint adófizető népé egyet jelentene az istenileg megjövendölt „lakatlan pusztasàggal". Az első szükségszerü àllapot volt a pusztaság, nem fogság vagy szolgaság — pusztasággal összekötött fogság vagy szolgasàg volt az isteni büntetés. Kitartani amellett, hogy ez a hetven évre terjedő jövendölés szolgaságot jelent, a föld pusztasága nélkül, semmibevétele a Mózes utján adott isteni szónak és ilyen gondolat sem igaz nem lehet és az ezt vallók nem kaphatják meg Isten àldàsát az ő utjokon. Amint majd kimutatjuk, ez a felfogás po-

FEL

gány és demoni (v. ördögi) támogatáson és félrevezetésen, a kételyek mocsarán és végezetül pedig magasabb kritikai szellemen és hütlenségen alapszik.

A JÖVENDŐLÉS ÉS BETELJESEDÉSE

Amint a pusztaságra és a szombati nyugalomra meghatározott idő közeledett, az Ur összhangban a bekövetkezendő bajokról való értesités politikájával Jeremiás utján ezt bejelentette — anélkül, hogy megmondaná mikor — hogy az egyidejü pusztaság szolgaság és fogság korszaka hetven évig fog tartani: ez egyben mutatja a jubileumi rendszer egész időtartamát, amely 50×70 vagyis 3500 év. „És az egész föld pusztasággà és csodává lészen és e nemzetek a babiloni királynak szolgálnak 70 esztendeig. És mikor eltelik a hetven esztendő, meglátogatom a babiloni királyon és az ő népén az ő álnokságukat; azt mondja az Ur és a káldeai földön és örökkévaló (állandó) pusztasággá teszem azt" — mint ahogy Mezópotánia még most is az. — Jeremiás 25:11, 12.

„Mihelyt eltelik Babilonban a hetven esztendő (az egész nemzetre nézve) meglátogatlak titeket és betöltöm rajtatok az én jó szómat, hogy visszahozzalak titeket e helyre". — Jeremiás 29:10.

A hetven éves pusztaság beteljesedésének a történelmi feljegyzése világosan meg van a bibliában, ép ugy, mint a zsidótörténelemben: „Mert az elpusztulás egész ideje alatt nyugovék (Palesztina földje), hogy betelnének a *hetven esztendők*". — 2 Kronika 36:21.

Nem volna komoly eljárás, ha valaki azt állitaná, hogy ez nem jelenti a hetven éves szombati nyugalmat a pusztaság alatt.

A hetven éves pusztaság kezdetének az időpontját, amelyről Jeremiás jövendölése beszél, ebben az időben sem a próféták, sem a nép nem értették meg. Csak a méd Darius első évében (Krisztus előtt 538) kezdte Dániel megérteni Jeremiás és Mózes 3-ik könyvének a tanulmányozása folytán, hogy a pusztaság hetven esztendeje akkor már letelt: „Uralkodásának (Dárius 538 Krisztus előtt) én Dániel megfigyeltem a könyvekben az esztendők számát, amelyről az Ur igéje lőn Jeremiás prófétához, hogy hetven esztendőnek kell eltelnie Jeruzsálem omladékain". (Dániel 9:2) Mint rendesen, a jövendölést csak a beteljesedésekor értették meg.

Dániel, mint bölcs és szerencsés kormányzó, hamarosan nagy kegybe jutott a méd Dáriusnál, (Cyraxes II. Krisztus előtt 538) majd később Cyrusnál (Krisztus előtt 536) és kétségtelenül tett valamit, hogy a perzsa uralkodó gondolkodását kedvezően befolyásolja a zsidók irányában, hogy véget vessen földjük hetven éves sivár pusztaságának. Cyrus megengedte a zsidók egy részének, hogy térjenek vissza ebben az esztendőben. Egy másik részük még fogságban maradt és nem tért vissza Artaxerxes uralmának hetedik évéig (Esdrás 7 — Krisztus előtt 467); ismét mások pedig ugyanezen király 20-ik évéig. (Nehemiás 2 — Krisztus előtt 454) Egyesek még oly sokáig maradtak fogságban, hogy a későbbi történelem szerint, ők csodálkoztak azon, hogy a „hetven esztendő" nem-e volt jelképes és sokan nem is tértek vissza soha a fogságból. Ha a zsidók egy részének a fogsága és nem Jeruzsálem és Judea pusztulása alkotta a hetven éves jövendölés gerincét a (főrészét), akkor méltán fel lehetett tenni a kérdést: Vajjon vége volt-e már ennek az időszaknak? mert egyesek sohasem tértek vissza saját országukba. Ilyen elgondolások mutatják, hogy a bibliai kijelentések egyes helyeinek az elhanyagolása, vagy elferditése egyrészt hatástalanná teszi Isten szavát, másrészt pedig végnélküli kételyekre és zavaros kérdésekre vezet. Ez jellemző vonása a démonok megtevesztő módszereinek.

JEHOIAKIM ALATT NEM VOLT FOGSÁG

Usher püspök és követői teremtették meg azt a Szentirással ellenkező gondolatot, hogy a zsidók Jehoiakim negyedik (v. harmadik) évében (Krisztus előtt 625) Nabukodonozor fogságában voltak, tehát 18 (v. 19) évvel a 70 éves pusztulás megkezdése előtt Zedekiás bukásakor (Krisztus előtt 606) ők azt képzelik, hogy a hetven évig tartó pusztaság 70 évig tartó fogság, amely Jehoiakim negyedik (v. harmadik) évében kezdődött és 18 (v. 19) évig csak fogságból és 52 (v. 51) évig fogsággal vegyes pusztaságból állott. A tény az, amint azt a Szentirás fennebb emlitett helyeiből láttuk, hogy a hetven éves fogság egybeesett a hetven éves pusztulással.

E félreértésnek a hatása a bibliai időszámitásra az volna, hogy a pusztulás 19 évvel rövidebb volt, mint ahogy tényleg volt vagy, hogy a 19 évre terjedő időszakot kétszer számitjuk és ez a pusztulást megelőző időt 19 évvel meghosszabbitaná.

SEM FOGSÁG, SEM HÓDOLTSÁG KR. E. 625-BEN

Egy tanitást soha sem szabad egy kétes értelmü helyre, olvasottra, stb. alapitani. Ez a tévedés egy olyan helynek az olvasásán alapszik, amely nem vág össze 1) Nabukodonozornak a Judea és Jeruzsálem elleni támadásait tárgyaló szentirásbeli feljegyzés többi részével, 2) sem a Szentirás más helyeivel.

Dániel 1:1, 2 verseknek némi vizsgálata megmutatja, hogy van valami a dologban. Forditásban ez a hely igy szól: „Jehoiakim, Juda királya uralkodásának harmadik esztendejében (Krisztus előtt 626) jöve Nabukodonozor a babiloni király Jeruzsálemre és megszállá azt. És kezébe adá az Ur Jehoiakimot, a Juda királyát és az Isten háza edényének egy részét és vivé azokat Sineár földére, az ő istenének házába és az edényekekt bevivé az ő istenének kincsesházába".

Ezek az események, amint majd látni fogjuk, tényleg Krisztus előtt 617-ben következtek be, Jehoiakim 11-ik évében, ugyszintén 1) Nabukodonozor támadása *három évvel azután, hogy Jehoiakim adót kezdett fizetni* (Krisztus előtt 620); 2) a templom edényei egy részének Babilonba vitele Krisztus előtt 617, amikor Jehoiakim tizennegyedik éve és Jehoiakim három hónapja Nabukodonozor erőszakos fellépése folytán vget ért (Krisztus előtt 617); és 3) az első foglyoknak Babilonba való egyidejü elhurcolása. Ez 11 évvel a végleges fogság és a föld „pusztulásá"-nak kezdete előtt volt.

Jehoiakim külügyi helyzete röviden a következő volt:

Nyolc éven át (Krisztus előtt 628—620) ő Egyiptomnak volt adófizetője, vagy legalább nem volt adófizetője Babilonnak: „És Farao-Néko Eliakimot, a Josiás fiát tette királyává, az ő atyja Josiás helyett és nevét Joakimra változtatta... Az ezüstöt és aranyat megadta ugyan Jehoiakim a Faraónak, de az országot sarcoltatta meg, hogy megadhassa az ezüstöt a Faraó parancsolata szerint: a föld népe közül mindenkitől az ő értéke szerint hajtott be ezüstöt és aranyat, hogy Farao-Nekónak adja". — 2 Királyok 23:34, 35.

Nyolcadik évében Jehoiakim kénytelen volt Babilonnak

FEL

adót fizetni. Tizennegyedik és utolsó éve alatt, amely Nabukodonozornak való hódoltság harmadik éve volna (Krisztus előtt 617) ő szövetséget kisérelt meg Egyiptommal és megtagadta a Babilonnak igért adó fizetését. Ezzel az eljárással előidézte Nabukodonozor haragját, a káldeai betörést, a saját halálát és utódjának Jehoiakimnak sok zsidónak, közöttük Dánielnek a fogságát. (2 Királyok 24:12) Zedekiás tehát mint Nabukodonozor vazallusa került a trónra és tizenegy évig uralkodott Krisztus előtt 606-ban bekövetkezett bukásáig.

JEHOIAKIM HÓDOLTSÁGÁNAK HARMADIK ESZTENDEJE

Dániel 1:1, 2 versében előforduló időpont „Jehoiakim *harmadik* esztendeje" (Krisztus előtt 626) tekintetében nyilvánvaló az ellentmondás, mert ez egy évvel Nabukodonozor uralkodásának a kezdete előtt lett volna, amely Jehoiakim negyedik évében (Krisztus előtt 625) kezdődött, mikor Nabukodonozor megverte az egyiptomi Farao-Nékot: „a Nékó-Faraónak Egyiptom királyának serege felől, amely az Eufrates folyó mellett Karkemis-ben vala, amelyet megvere Nabukodonozor a babiloni király Jehoiakimnak negyedik évében". (Jeremiás 46:2) „Jehoiakim negyedik esztendejében, aki fia vala Josiásnak, a Juda királyának az első esztendejében Nabukodonozornak a babiloni királynak". — Jeremiás 25:1.

Karkemis az Eufrates folyó mellett van Mezópotámia, vagy Babilonia országában. Egyiptom királya átment Judeán és körülbelül 400 mértföldnyire volt keletre. Babilonia ebben az időben nem volt világhatalom, de Nabukodonozor e győzelme megtörte az egyiptomi király hatalmát és Nabukodonozor gyorsan kihasználva az előnyt, az egyiptomi királyt saját országába üzte vissza és ennek folytán Palesztina névleges uralma Egyiptomról Babilonra ment át. Faraó-Neko valószinüleg három, vagy több évet töltött ebben a hadjáratban. — Vesd össze 2 Krónika 35:20, 36:1.

A két időpont — a harmadik és negyedik év — nem egyeztethető össze és mivel a negyedik év volt Nabukodonozor első éve, arra kell következtetnünk, hogy a Dániel 1:2 versében emlitett „első év" egy második harmadik esztendőre vonatkozik, mint Jehoiakim uralkodásának harmadik esztendejére — a Babilonnak való hódoltsága harmadik évére, amely Krisztus előtt 620-ban kezdődött és lázadásával és halálával végződött Krisztus előtt 617-ben.

Josephus zsidó történetiró szerint Jehoiakim uralma alatt nem történt kaldeai támadás Jeruzsálem ellen Nabukodonozor első évében (Jehoiakim negyedik éve — Krisztus előtt 625), hanem az első támadás négy évvel később történt, Nabukodonozor ötödik évében (Jehoiakim nyolcadik éve — Krisztus előtt 621) és Jehoiakim országának a hódoltsága ezen vagy a következő évben kezdődött (Krisztus előtt 620). Ez tisztázza Dániel 1:1, 2 verseiben foglaltakat és megmutatja, hogy a „harmadik esztendő" Jehoiakimnak Babilonhoz váló viszonya harmadik esztendejére vonatkozik és nem tizenegy éves uralmának harmadik esztendejére. Josephus ezt mondja: „Most pedig Jehoiakim uralmának negyedik évében (Krisztus előtt 625)), egy, akinek neve Nabukodonozor vala, átvette a babiloniak feletti uralmat, aki egyidejüleg nagy hadsereggel jött Karkemis városához, amely az Eufrátes mellett volt, majd elhatározta, hogy felveszi a harcot Nekó-val, Egyiptom királyával, akinek a hatalma alatt volt akkor egész Sziria... Babilon királya átment az Eufrátesen és elfoglalta egész Sziriát egészen Pelusiumig, *kivéve Judeát.*

„De mikor Nabukodonozor már négy évig uralkodott, (Krisztus előtt 621) amely Jehoiakimnak a zsidók feletti uralmának nyolcadik éve volt, Babilonia királya nagy haderővel vonult a zsdiók ellen és adófizetést követelt Jehoiakimtól és visszautasitás esetén háboruval fenyegette meg. Ő megijedt ettől a fenyegetéstől és pénzzel vásárolta meg a békéjét és beszolgáltatta a három éven át a kötelezett adóját". (Jehoiakim tizenegyedik és utolsó éve Krisztus előtt 617).

„Azonban a harmadik esztendőben (Dániel 1:1) meghallván, hogy a babiloniak királya hadjáratba vonult (vagy valószinüleg tervezett) az Egyiptomiak ellen, nem fizette többé adóját, azonban csalódott reményében, mert az egyiptomiak ebben az időben nem mertek hadakozni". — Ant. IX, 6:1, 2.

A Bibliának erre vonatkozó feljegyzését a 2 Királyok 24:1; 25:7 alatt találjuk. Josephus nem tesz említést Babilonnak a zsidók elleni támadásáról Krisztus előtt 625-ben, hanem világosan megmondja, hogy Judea ekkor elkerülte az általános támadást. A zsidók számbeli és belső erejükre, valamint hegyekkel védett helyzetükre való tekintettel magukra maradtak négy évig (Krisztus előtt 621-ig), mely idő után kezdődött Babilonnak való hódoltságuk. A lakosság nem került fogságba Jehoiakimnak és Jehoiakinnak Krisztus előtt 617-ben bekövetkezett bukásáig. Ez megfelel a zsidó feljegyzéseknek, azonban a közfelfogás nem veszi figyelmébe a zsidó történelmet azon okból, mert nem egyeztethető össze a megbizhatatlanságukról hirhedt pogány feljegyzésekkel.

„Jehoiakim harmadik esztendeje" (Dániel 1:1) ennél fogva Nabukodonozornak való hódoltságának teljes harmadik esztendeje volt, amely az ő tizenegy éves uralmának a vége is volt (Krisztus előtt 617). Dániel 1:1 versében foglalt feljegyzés Babilonban készült és kaldeai szempontból vette Jehoiakimnak Babilonhoz való viszonyának harmadik esztendejét. Az akkor történt események megegyeznek azon szentirásbeli feljegyzéssel a templom egyes edényeinek az elvételéről és sok zsidónak fogságba hurcolásáról Babilonba Krisztus előtt 617-ben 11 évvel a pusztulás előtt.

AZ ELSŐ FOGSÁG KR. E. 617-BEN KEZDŐDÖTT

Josephus történetirónak a feljegyzése a zsidók fogságairól Krisztus előtt 617-ben. Az első fogság a következőképpen van leirva:

„Majd kevés idővel később (Krisztus előtt 617) hadat üzent Jehoiakimnak, akit fogadott (a városban) és aki nem félt ennek a prófétának (Jeremiásnak) a jövendölésétől és azt hitte, hogy semmit nem fog szenvedni, ami borzasztó, mert ő sem a kapukat be nem csukta, sem nem küzdött ellene; mégis, mikor az (Nabukodonozor) a városba jött, nem vette tekintetbe a kötött szerződéseket, hanem azokat, akik koruk viráqában voltak és azokat, akik a legnagyobb méltóságban voltak Jehoiakim királlyal együtt agyonütötte, majd parancsot adott, hogy a falak elé dobják temetetlenül és Jehoiakim fiát tette meg az ország és a város királyának: a legnagyobb méltóságot viselt férfiakat foglyokul ejtette, szám szerint háromezret és Babilonba vitte őket; ezek között volt Ezékiel próféta, aki akkor még fiatal volt". — Ant. X, 6:3.

A bibliai feljegyzés erről a Jehoiakim uralmának a végén bekövetkezett fogságról 2 Királyok 24:2—6; 2 Kronika 36:6; Dániel 1:1, 2 és Jeremiás 22:13—19 verseiben talál-

FEL

ható. Ebben a kérdésben sok iró került tévutra, mikor megkisérelte, hogy ezeket az eseményeket összhangba hozza a megbizhatatlan pogány feljegyzésekkel. A pogányok minden dolgokban démoni (vagy ördögi) befolyás alatt voltak és aki megkisérli, hogy őket kétes dolgokban elfogadja, az tévedésbe és zavarba esik.

Ugyanebben az évben (Krisztus előtt 617) három hónappal később következett be a zsidók kezdő fogságának a második része, Jehoiakim alatt Babilonban (Jeremiás 52:28). Ezt Josephus a következőképpen irja le:

„Azonban félelem szállotta meg Babilonia királyát, aki Jehoiakimnak adta a királyságot és nyomban attól félt, hogy harcot fog ellene forralni, mert megölte az atyját és ezért fellázitja ellene az országot; ezért hadsereget küldött és ostrom alá vette Jehoiakimot Jeruzsálemben; de mert ez nemeslelkü és igazságos volt, nem akarta maga miatt a várost veszélyeztetni, ezért anyját és rokonait kiszolgáltatta a babiloni király által küldött hadvezéreknek és esküjüket vette, hogy sem nekik, sem a városnak semmi bántódása nem lesz. Ez egyezséget azonban ők egy évig sem tartották tiszteletben, mert Babilonia királya ezt nem tartotta be és parancsot adott az ő tábornokainak, hogy mindenkit, aki a városban van, foglyul ejtsenek, ugy a fiatalokat, mint a férfikorban lévőket és rabszijra füzve elébe hozzák őket; számuk tizezernyolcszázharminckettő volt; ugyszintén Jehoiakim anyja és barátjai és mikor elébe hozták őket, őrizetbe vétette őket s Jehoiakim nagybátyját, Zedekiást tette meg királynak.

Az erről szóló bibliai feljegyzés 2 Királyok 24:10—17; 2 Krónika 36:9, 10 és Jeremiás 52:28 verseiben van.

Jehoiakim és a zsidó foglyoknak Babilonba hurcolása után nehány közöttük támadt álpróféta nyugtalanitotta a foglyok kedélyét azzal, hogy csak rövid fogságot jósoltak. Hogy ezt a nyugtalanságot lecsillapitsa, Jeremiás Krisztus előtt 617-ben megvigasztalta a foglyokat, hogy telepedjenek meg és rendezkedjenek be minél kényelmesebben és legyenek rá elkészülve, hogy hosszabb ideig kell otthonuktól távol maradniok, mert hetven évet — Krisztus előtt 606-tól kezdődően — bizonyosan Babilonban kell tölteniök. (Jeremiás 29:10) Senki sem tudta akkor, hogy mikor kezdődik a hetven év. Ezt Dániel sem értette meg Dárius első évéig. (Dániel 9:1, 2) Azt mondják, hogy Jeremiás levele (Krisztus előtt 617) jelzi a „hetven év" kezdetét, de ez nem áll. Tény az, hogy a próféta Krisztus előtt 625-ben bocsátotta ki ezt a figyelmeztetést (Jeremiás 25:1—38; 29:11, 12), nyolc évvel, mielőtt egyáltalán valami fogság lett volna; mert Judeát és Jeruzsálemet Krisztus előtt 625-ben nem bántotta, sem négy évvel később, mikor Jehoiakim Nabukodonozor fenyegetésétől való félelmében Babilonnak adófizető hódoltjává lett.

Más nemzeteknek is kellett volna Babilont szolgálniok hetven évig, azonban a különböző népek szolgasága különböző időben kezdődött Philistiától kezdve 625-ben le egészen Tyrus-ig 606-ban (vagy 605-ben) Krisztus előtt; ez utóbbi város bevezető ostroma 13 évvel (Krisztus előtt 618-ban) eleste (Krisztus előtt 605) előtt kezdődött a „Smith-féle Bibilia szótárnak" Nabukodonozorról szóló cikke szerint. Az összes nemzetek előre megjövendölt hetven éves szolgasága, a valóságban összeesett Juda hetven éves pusztulásával, noha egyesek hetven évnél tovább szolgáltak. Krisztus előtt 606 előtt egyetlen egy időpontnál sem mondható, hogy megfelelne Jeremiás 25:13—28 verseiben foglalt jövendölésnek. Tyrusra Ézsaiás jövendölt hetven éves időszakot (Ézsaiás 23:15—18) és mivel ez módozataiban megegyezik Jeremiás jövendölésével (Jeremiás 25:11, 22), Tyrusnak hetven éves babiloni szolgasága nem kezdődhetett korábban, mint Krisztus előtt 606, vagy 605-ben. A tények minden közelebbi vizsgálata tehát megmutatja, hogy a megjövendölt szolgaság vagy fogság betelje sedése a nemzeteken nem kezdődött valamennyin Krisztus előtt 625-ben, sem Krisztus előtt 606-nál korábbi időpontban. Ézsaiás 23:15 versében előforduló ezen kifejezés szerint „Tyrus elfelejtetik hetven esztendeig (mint független nép) egy király napjai szerint (királyság, birodalom)". Tudván azt, hogy a jövendölésben a „király" gyakran „királyság" helyett használtatik (v. fordul elő) Dániel 11:11—14, stb.), az „egy király" nyilvánvalóan a babiloni hetven éves uralomra vontakozik Krisztus előtt 606-tól Krisztus előtt 536-ig. E helyek semiféle más magyarázata nem felel meg a jövendölés és beteljesedés feltételeinek.

Egy további nehézség kerül felszinre, ha Dániel 1-et összevetjük (v. összehasonlitjuk) Dániel 2-vel. Dániel 1-ben az van mondva, hogy a négy zsidó ifju három évi nevelést kapott, mielőtt a király elé kerültek (Dániel 1:5; 18—20). Dániel 2:1 alatt pedig azt olvassuk, hogy Dánielt a király elé vitték, aki megfejtette és megmagyarázta az álmot Nabukodonozor második esztendejében, ami egy, vagy két évvel előbb történt volna, mielőtt bemutatták volna őket a királynak, amint Dániel 1:18 versében van feljegyezve! A Variorum Biblia széljegyzete szerint, a „második" helyett „tizenkettő" olvasandó, lévén a „második" nyilvánvalóan a másoló iráshibája hasonlóan a 2 Kronika 36:9 és 2 Királyok 24:8 versében előforduló iráshibához, ahol 18 helyett nyolc van irva.

Nabukodonozor 12-ik esztendeje megegyezik a tényekkel. Ez Krisztus előtt 614-ben volna, (625—11 = 614), három évvel Dánielnek és más zsidó ifjaknak, mint Ezékielnek és másoknak a fogsága és három évi nevelésük letelte után — három évvel Krisztus előtt 617, vagy Krisztus előtt 614 után. (Dániel 1:5, 19) Az igazság megállapitása Dániel 1:1 és 2:1 tekintetében teljesen megszünteti annak a feltételezését, hogy a zsidók fogsága Krisztus előtt 625-ben kezdődött és hogy Krisztus előtt 625 volt a hetven éves fogság kezdete.

Senki sem tudta jol-ban a babiloni zsidó foglyoknál, hogy mikor kezdődött az ő fogságuk. Fogságuk megkezdését ők soha sem számitották Nabukodonozor első évétől (Krisztus előtt 625), Jehoiakim három hónapi uralmának a végétől és Zedékiás uralkodásának a kezdetétől (Krisztus előtt 617), egy olyan időpont ez, amely semmiféle számitási módszer mellett sem lehet a hetven éves fogság kezdő pontja. Erre vonatkozólag számos hivatkozás van Ezékielben, mint „Jehojakim király fogságának ötödik éve" (Ezékiel 1:2), „fogságuk 25-ik évében" (Ezékiel 40:1) és sok más versben. A fogoly zsidók semmit sem tudtak a fogságról Jehoiakim negyedik évének vagy Nabukodonozor első évének a kezdetén. Hogyha ilyen fogság lett volna, akkor említés történt volna róla másutt, mint a kétes keltezésü Dániel 1:1 alatt. Ezek a tények megdöntik azt az állitást, hogy a hetven éves fogság Krisztus előtt 625-ben kezdődött volna és megmutatják, hogy a mi időszámitásunk a Bibliát és a zsidó történelmet illetően, amely a „hetven év kezdetét Krisztus előtt 606-ra teszi, egészen helyes.

Watch Tower 1922 junius 1.

FEL

AZ ÚJ TEREMTÉS FELETI ITÉLET

IX. TANULMÁNY

(FOLYTATÁS)

28. Fenforog-e a veszélye annak, hogy a másik végletbe esünk, mi az oka ennek és mi az orvosszere?

Itt azonban egy figyelmeztetésnek kell helyet adnunk. Ismertünk viszonyokat, amelyekben az alázatosság, a bizalom hiánya, a félelem, az Isten kegyelmében való kétkedés helyébe önbizalom, a saját hibáink iránti teljes vakság és farizeusi hála lépett azért, mert jobbak volnánk másoknál. Ez egy igen sajnálatraméltó állapot és hogyha tartós, kétségbeejtő eset. A hitet nem lehet nélkülözni, de ez nem önmagunk, hanem Isten iránt való hit kell legyen. Ily eltérés a helyes uttól többnyire a szeretet törvényének figyelmen kivül hagyásából, az aranyéletszabály be nem tartásából származik. Az Isten iránt való szeretet üdvtervének az ujteremtés testvéreink szeretete, a világ iránti könyörület ellentéte: önszeretet, magas vélemény önmagáról, önmagasztalás. Hagyjatok tartózkodnunk ezen mellékösvénytől, amely az Urtól, szellemétől és királyságától elvezet. Vezetők és vezettettek ezen veszélynek vannak kitéve. Vannak olyanok, akiknek minden tehetségük hiányzik a tanitásra, amellett „felfuvalkodottak" lesznek test szerinti gondolkodásmódjukban, gőgösek minden tudatlanságuk mellett. Az ilyen „kérdésekben és beszédekben való tusakodásban bolondoskodik, melyekből támad irigység, versengés, gonosz gyanuság... Azoktól, akik ilyenek, eltávozzál. Bizonyára pedig nagy kereskedés az Isteni szolgálat az elégséggel". — I. Tim. 6:4—6; I. János 3:9, 10.

A gyülekezet alkalomadtán biráljon és itéljen.

29. Idézz néhány példát, melyekben az egyháznak kell itélnie.

Bár nekünk, mint egyeseknek a birálástól és elitéléstől tartózkodnunk kell és várnunk kell, mig az Ur kellő ideje megjön, hogy testének minden egyes tagja feletti itéletét tudtul adja, mégis vannak esetek, amelyekben a gyülekezet, mint testület, köteles itéletet hozni. Az apostol I. Kor. 5:1-ben egy különösen sulyos esetet emlit, amelyet a bünös bevallott és amely az egész gyülekezet előtt ismeretes volt; és ez utóbbinak komoly szemrehányást tesz amiatt, hogy a bünössel még a közösséget fenntartja. Apostoli hivatalának gyakorlásaként ezt a gyülekezetből kizárta, őt képlegesen beszélve a Sátánnak átadta büntetés végett és a testnek megrontása végett (a testi gondolkozásmód kiégetése végett), hogy a lélek (az ujteremtés) megmentessék a mi Urunk Jézus napján, a leszámolása napján, a korszak végén. I. Kor. 5:5.

30. Mint egyéneknek, csupán kiknek van meg az a joguk, hogy a törvénysértő tagot kiközösitsék?

Egyedül az Ur, vagy egyik a 12 apostolok közül (akiknek legutóbb megválasztottja Pál, Judás Iskariót helyettesitője) volt meg az a joga, hogy igy cselekedjék a bünössel, mint ahogy csak az apostoli hivatal adta meg Péternek azt a jogot, hogy Ananiás és Safira felett itéletet mondjon. (Apostolok csel. 5:1—11). Az apostol azután álláspontját tüzetesebben megmagyarázza, amikor irja (I. Kor. 5:9): „Megirtam néktek levelemben, hogy a paráznákkal ne társalkodnátok; de nem mindenestől fogva e világnak paráznáival, fösvényivel, vagy ragadozóival, vagy bálványimádóival, mert olyan módon ki kellene e világból mennetek, hanem ha valaki holott Atyafiunak neveztetik, parázna, vagy fösvény, vagy bálványimádó... ez ilyenekkel mondom, hogy ingyen se egyetek (egy asztalnál). Az apostol azt akarta, hogy a korintusiak különbséget tudjanak tenni külső (üzleti) összeköttetések közt, a be nem avatottakhoz és ilyeneknek, mint az ujteremtés tagjainak elismerése közt.

31. Mi volna a következménye annak, ha a törvénysértőt továbbra is elismernék az Uj Teremtés tagjaként?

Az erkölcsi követelmények leszállitása a vétkezőre nézve haszonnal nem birna, sokkal inkább segitené őt helyes utra, ha látná, hogy tisztátalansága őt az Ur népével való társaságból kizárja és hogyha tényleg Isten szelleme által nemzetett, annál gyorsabban fogja felismerni, hogy hogyan áll; hasznára fogja a kapott tanitást forditani és meg fog fordulni, a gonosz uton. A például felhozott korintusiak esetében a gyülekezet vétkessé tette magát, egy bün elnézsnek és ezáltal tagjai erkölcsi kárositását kockáztatta, amely a többi gyülekezetekre nézve is, mint ragadós példa hathatott, ha a Korintusban uralkodó nézetekről hallottak volna.

32, Magyarázd meg az Apostolnak az Egyházhoz intézett intelmét, (a Korintusbeliekhez, 1, 5).

Ami a kiválasztottakon kivül történnék, a felett Pálnak nem kellene itélkeznie, ott Isten volna a biró, de minden egyes gyülekezet nézze meg azokat, akiket testvérekül felfogad. Bármennyire is legyen Istennek előjoga, hogy a kivül állókat megitélje, ép oly kötelessége a gyülekezetnek nyilvánvalóan elromlott személyeket köréből kizárni. I. Kor. 5:12, 13.

33. Mehetnek Krisztus testvérei a világi bíróságokhoz igazságukat keresni?

Ezen gondolatot, hogy a gyülekezetnek egészen különbözőképen kell eljárnia, a világ fölötti itéletében és a testvérekhez való viszonyaiban, az apostol az első korintusi levél 6. részében tovább fejti ki. Ott hibáztatja, hogy hajlandóság van arra, hogy a testvérek közti egyenetlenségeket világi bíróság elé vonják, ahelyett, hogy az igazságtalanságot lehető türelemmel elviseljék, hogyha pedig türhetetlen, azt a gyülekezet elé vigyék. Az apostol azon véleményen van, hogyha Isten a kiválasztott osztályt arra rendelte, hogy a világ felett biró legyen, tagjainak ép oly igazságosaknak és képeseknek kellene lenniök, hogy az igazságot megtalálják mint a világi bíróságoknak. E tekintetben még a gyülekezetben résztvevő, legjelentéktelenebbel szemben is bizalommal kellene viseltetni.

Vajjon nincs-e a korintusi gyülekezetben senki sem, akinek belátásában és tisztaságában mindannyian biznak és akinek határozatát a vitatkozó felek kikérhetnék?" Miért nem türitek el inkább nyugodtan, ha azt hiszitek, hogy veletek igazságtalanság történt? Miért nem vigasztaljátok meg magatokat inkább a szenvedett kárral, ahelyett, hogy a vitát tovább vigyétek és magatokat kölcsönösen a világi

FEL

birósàgok előtt bepanaszoljátok? Igen, én észre veszem, hogy ti nem csak vonakodtok, hogy a gyülekezet békéje kedvéért igazsàgtalanságokat eltürjetek, hanem hogy vannak némelyek köztetek, akik maguk cselekednek jogtalanságot és megcsalnak és pedig testvéreket is!

34. Mely bünök zárják ki az embert a királyságból és ennek folytán a Krisztusban való testvériségből?

Vajjon nem igyekeztek-e, mint az Urnak kiválasztottai, a királysàg bemeneteléhez jutni, vagy elfelejtitek, hogy az igazsàgtalanok Istennek kiràlyságàt nem örökölhetik? Ne tévelyegjetek! Sem a *paràználkodók,* sem a *bálvànyimádók,* sem a *hàzassàgrontók,* sem az *éktelen puhák,* sem akik *férfiakkal tisztàtalankodnak,* sem a *lopók,* sem a *fösvények,* sem a *szidalmazók,* sem a *ragadozók* az Isten országának örökségét nem birják. „Ilyenek voltatok pedig némelyek, de megmosattatok, megszenteltettetek, megigazittattatok az Ur Jézusnak nevében és ami Istenünknek lelke àltal. I. Kor. 6:1—11.

Ezen eltévelyedések felsorolàsa, melyek kizàrnak Istennek királysàgából, azért adatik, hogy a gyülekezet tudja, hogy kit ne türjön körében. Minden ilyen esetre alkalmazható azon parancs: „Vessétek ki azért a gonosz embert közületek" (I. Kor. 5. rész végén) bàrki is legyen az, aki magát ily dolgokban hibássà tette.

„Ha testvéred vétkezik ellened".

35. Fejtsd ki az isteni intézkedést a testvérek közötti vitákra és kihágásokra nézve?

De nem àll ez az Urnak parancsàval ellentétben: „Ne itéljetek, hogy ti se itéltessetek meg?" Nem kell-e nekünk a gonosztevőt, mint ilyent felismernünk és megitélnünk és aztàn gonosztetteit hirdetnünk, rossz-at beszélnünk róla, hogy a gyülekezet, mint egész, a gonosztevőt, mint ilyent felismerje és kebeléből kitehesse?

Egyáltalàban nem! Isten rendelkezései nem ellenkeznek egymással, hanem inkàbb a legszebb összhangban vannak, hogyha azokat jól megértettük. Ha kettőnek panasza van egymás ellen és az első azt hiszi, hogy rà van szedve, nem kell, hogy a másodikat a kàrhoztatàs értelmében itélje el, hanem hogy magàhoz igy szóljon: „Én biztosra veszem, hogy nekem igazam van, de lehet, hogy a másik is biztosan hiszi, hogy neki van igaza és hogy velem nem történt jogtalansàg". Az egymásközti viszony megszüntetése ezen esetben az elitéléssel egyenlőnek tartatnék. Az elsőnek talán igy kell magàhoz szólania: „A dolog a testvérek közt jelentéktelen; felvehetem, vagy pedig abbahagyhatom, a testvér nem akart nekem szàndékosan rosszat tenni. „Lehet, hogy a dolgot én fogom fel tévesen és nem ő".

De ha nem tudja a dolgot igy tekinteni, neki azért még nem szabad itéletet mondani. Oda kell mennie a màsikhoz és neki megmagyarázni, hogy hogyan tünik fel előtte az ügy, hogy hacsak lehetséges egy baràtságos, testvéries egyezség jöjjön létre, talán mindkét oldalról tanusitott engedékenysg által. Ha ez nem megy, vàlasszon a gyülekezet legokosabb tagjai közül két vagy hàrom testvért, aki az ő és a másik teljes bizalmàt élvezi és igazolja és terjessze az ügyet a màsiknak jelenlétében eléje azon szándékkal, hogy tanácsukat elfogadjàk. Ezen eljàràsnak kielégitő eredményre kellene vezetni a testvérek közt, kikben a szeretet szelleme van és egymással szemben igazságosan akarnak cselekedni, amint az a felkent testület tagjaihoz illik. Hogyha azonban a megkisérlett megegyezés most sem jön létre, ezért még nem kellene itéletet hozni, mert nem kettő vagy háromnak, hanem egyedül a gyülekezetnek kell „itélkeznie".

Hogyha most az oda hivott testvérek a màsiknak adtak igazat és annak, aki őket oda hivta azt mondtàk, hogy nincs igaza, akkor ezzel be kellene az ügyet fejezni. Ily körülmények között nem viheti az ügyet a gyülekezet elé, mert ez nem volna más, mint makacssàg. Ellenben nem látjuk be, hogy mi tarthatnà őt vissza, (ha nem akar megnyugodni) hogy három màs értelmes és el nem fogult testvért vigyen magàval és még egyszer próbàlja meg ellenfelével a megegyezést.

Hogyha azonban az első tanuk annak adnak igazat, aki őket felhivta és a màsik megtagadja, hogy a történt igazsàgtalanságot jóvá tegye és az ügyet ezzel helyre hozza, akkor kérje a kàrositott egy méltányosan megszabott várakozási idő letelte utàn tanuival egyetemben egy gyülekezet összehivàsàt. Ezelőtt aztán mindketten adjàk elő álláspontjukat; mert akkor is fel kell tételezni, hogy a megsértett a gyülekezethez tartja magát és kész tanàcsàt vagy itéletét elfogadni. Ily gyülekezetnél természetesen csak a felszentelteknek és megigazultaknak van ülésük és szavazatuk, akik teljesen tudatában vannak annak, hogy Urunknak és fejüknek itéletmondàsát kell, hogy megtalàljàk és meghozzàk. Egy ilyen ülésnek nem szabad pártoskodàs kiindulàsi pontjának lennie, hanem inkább az a célja, hogy a gyülekezetnek egységét a béke összekötő kapcsával fenntartsa. A vitatkozó feleknek természetesen nem szabad szavazniok; továbbà szavazattól kellene tartózkodnia annak, aki szivében más kivànságot érezne, minthogy az Ur igazmondàsát megtalálja. A döntésnek lehetőleg ugyszólvàn egyhangulag kell történnie, habàr ez az innen és onnan jövő kivànságok némi megnyirbálàsàt tenné szükségessé. Hagyjàtok mindig a könyörületességet is az igazsàg mellett szóhoz jutnia. „Gondold meg magadat, hogy Te is megkisértethetel". Gal. 6:1.

36. Hogyan kell az Egyház döntését mindenkinek elfogadni? És azokkal, akik a döntéssel szembehelyezkednek, hogyan kell bánniok a tagtársaknak és miért kell úgy bánniok?

A gyülekezet döntését valamennyinek véglegesnek kellene tekintenie és aki magát annak nem tudja alàvetni és annak engedni nem tud, (az életmód kérdéseiben, nem a lelkiismeret kérdéseiben) azt ugy tartsàk a többiek, mint egy pogányt, vagy vàmost, mig abbahagyja, hogy a gyülekezettel dacoljon. Akkor aztán minden további eljàrás nélkül, bocsàssanak meg neki és vegyék fel vele ismét a tàrsaságot az azelőtti módon. A kizàràs célja nem az, hogy a bünöst kitaszitjuk; a testvéri kegy elvonàsa nem ő neki, hanem jogtalanságànak szóljon és tegye lehetségessé neki a visszatérést. Az, hogy ugy tegyünk egy testvérrel, mint egy pogànnyal, vagy egy vàmossal, nem azt jelenti, hogy őt kizàrása utàn rágalmazzuk és rossz hirt terjesszünk felőle. Isten gyermekeinek ily körülmények között nem szabad rossz hirt terjeszteniök: „Ne beszéljetek gonoszt senkiről", ennek a mondàsnak itt is érvénye van. Nekünk nem szabad a bünösökről és vámosokról rosszat beszélni, nem szabad haragosan néznünk rájuk és vonakodnunk, hogy velük üzleti viszonyba legyünk. Csak azon különös viszonyba, amelybe az ujteremtés testvérei — kik magukban birjàk a szent szellemet, annak szeretetét, örömét és békéjét — nem szabad őket belépni engednünk.

FEL

37. Abban az esetben, ha a törvénysértő bánatot mutat, hogyan kell, hogy őt az Egyház megitélje?

Egy a gyülekezet által vétkesnek, kimondott egyént, aki nem azonnal ismerte be jogtalanságát, hanem először makacskodni látszott és csak azután lett bünbánóvá, nem kellene vénnek megválasztani mindaddig, mig nem adja előbb egy alapos javulás jeleit. Mert az ,hogy annyira engedett rossz indulatainak, attól hagy tartani, hogy ott, ahol személyes érdekei kérdésben állanak, minden lelkiismeretessége mellett nincs meg a biztos tekintete a jogossal szemben. Nem helyeselhető, hogy három testvérnek tanácsát figyelmen kivül hagyta és szükségessé tette a gyülekezet egybehivását, az ügy eldöntésére, még akor sem, hogyha végre beletörődött és a jogtalanságot teljes erejéből jóvátette.

„Bocsáss meg hetvenhétszer".

38. Feltéve, hogy a törvénysértő elismeri hibáját és igéri meg javulását, mi legyen vele szemben a megsértett testvér magatartásu és van-e valami hatasa ennek a bocsánatnak, ha a hiba ujból elkövetetik és időről-időre mentegettetik.

Ha azonban a sértő jogtalanságát már a sértett első látogatásánál, vagy a másodiknál (tanuk előtt) belátja és jóvá tenni igyekszik, akkor a sértettnek meg kellene bocsátani és pedig teljes szivéből, anélkül, hagy rá előbb büntetést szabna, gondolván azon szavakra: „A bosszu enyém, én akarok megfizetni, mondja az Ur". De hányszor bocsássunk meg a bünbánóknak?" Elég hétszer?" — kérdezi Péter. Az Ur ezen kérdésre igy felelt: „Hetvenhétszer!" És minta imájában igy: ahányszor azt akarjátok, hogy az Atya néktek megbocsásson. Hogyha hajlandóságot érzünk magunkban, hogy egy testvért gyöngeségei miatt megvessünk, gondoljunk a mi saját gyöngeségeinkre és arra, hogy aki nem gyakorol könyörületességet, nem is fog könyörületességre találni. — Jakab 2:13.

Vétségek a gyülekezettel szemben.

39. Az egész eklézsia (eclesia) ellen avagy az általunk képviselt ügy ellen elkövetett sértés esetében minő eljárást fog alkalmazni?

Fentebb (és bővebben a 6. fejezetben) arról tárgyaltunk, hogy hogyan kell eljárnunk, ha egyik a másik ellen vétkezik. I. Korintus 5:1-ben emlitett esetben nem fordul elő egy testvérnek megsértése, hanem egy vétség az ellen, amit a gyülekezet, mint egész, nagyra becsül. Mi történjen ilyen esetekben?

Ha a vétség nem ismeretes általánosságban, azt tanácsoljuk, hogy ugyanazt az eljárást kövessük, mint személyes megsértéseknél. De ha a botlás általában ismeretes, akkor a véneknek kötelességüknek kellene tartaniok, hogy a vétkest a gyülekezetek elé idézzék minden előzetes látogatás nélkül, mert az ügy már nyilvánossá lett és ezért egy oly eljárás nincs helyén, amely arra való, hogy megakadályozza, hogy kedvezőtlen dolgok ismeretesekké legyenek.

40. A „vének" vagy ezek egyike ellen elkövetett bün esetében hogyan járjon el az Egyház?

Ugyanigy kellene tartani vének elleni rágalmazás esetében, mert a vétkes már eljátszotta a vénnél való látogatásának két alkalmát, hogy először egyedül. azután két vagy három tanuval felkereshesse és a dolgot már maga tette nyilvánossá. ugy hogy egy bizalmas jóvátétel már nem lehetséges. A megtámadott vénnek ily esetben össze kellene hivnia a társ-véneket, előttük a róla mondott rosszat tagadásba vennie és kivánnia, hogy a vétkes a gyülekezet előtt a gonosz hir terjesztése, valamint hamis bizonyságtétel miatt feleljen, mert a Fő által adott magatartási utasitások ellen vétkezett és a gyülekezetet, mint egészet megsértette, amely az illető vént állására érdemesnek tartotta. A vétkest hibásnak kellene mondani, a gyülekezet előtt megdorgálni és felszólitani, hogy ismerje be hibáját. Hogyha azonban ezt megtette, megint joga van arra, hogy az előirt módon, a vénnél vélelmezett hibáját tisztába hozni igyekezzen.

Mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus itélőszéke előtt. II. Korintus 5:10.

41. Fejtsd ki a következő forráshelyet: Korinthusiakhoz 2, 5:10.

Ezen vers „nekünk"-jével kétségtelenül a kiválasztott osztály, az ujteremtés értetik. Ezen „megjelenés" nem cserélendő össze a Máté 25:31—46-ban megjövendölt összes nemzetek összegyüjtésével az Ember fia előtt, midőn visszajövend, az ő dicsőségében, a szent angyalok közepette. Ha egyszer az „Ember fia" ülni fog dicsőségének trónszékén, hivei (az eklézsia, az egyház) a menyasszony részt fog venni királyi székében és dicsőségében (Jelenés 3:21) és a nemzetek ezeréves itéletében, azoknak is, „kik még a sirokban vannak".

42. Idézd és fejtsd ki az Irás más oly helyeit, amelyek az Egyház biráskodására vonatkoznak.

A kiválasztott osztály feletti itéletről tárgyal Máté 25:14—30-ban és Lukács 19:26-ban, amely a korszak végén fog bekövetkezni és az első teendője a visszaérkezett királynak. Először szolgáival számol le, akikre különböző jószágait (talentumait) befolyást, szellemi adományokat, a tevékenységre való jó alkalmat bizta és akik ezeknek felhasználásánál többé, vagy kevésbé hüek, kitartóak és adakozóak voltak. Ezekkel le kell számolnia, hogy mindenik megkapja igaz jutalmát, helyeztessék két, vagy 5 vagy 10 város felé, — „bemenjen Urának örömébe". A jutalom nem lesz valamennyire nézve *egyenlő* dicsőséges és *egyenlő* nagy. „Miként a csillag különböz a csillagtol fényességgel, igy lészen a halottaknak feltámadások is, akiknek részök lesz a dicsőségben, becsületben és halhatatlanságban". I. Kor. 15:41.

43. A keresztény jellemnek mely elemeit kell az Egyház itélete vagy megpróbálása alkalmával komolyan tanusitani?

Tekintettel lesznek a hüségre, szeretetre és buzgóságra. Akinek tehetsége volt és azt elásta a földbe (időleges haszonra, vagy vagyon szerzésre forditotta, vagy lustaságból fel sem használta), ezáltal bebizonyitotta, hogy hiányzott belőle a szeretet, hogy nem tudja azt az adott alkalmakkor felhasználni. Egy ilyen nem érdemes a királyi méltóságra és nem fog bemenni az Ur örömébe, sem pedig az Urral a világot kormányozhatni és áldhatni nem fogja.

FEL

AZ ÚJ TEREMTÉS KERESZTSÉGE

X. TANULMÁNY

A keresztség a II-ik évszázadban. — Keresztszülők. — A római egyház ceremóniái a keresztelésnél. — Miért jött a gyermekek megkeresztelése szokásba. — Irásbizonyságok a keresztelésről. — A „discipulusok" tanitványok tanitása. — A „baptisták" tanitása. — Az igaz tan. — A keresztség Krisztus halálában. — „Egy szellem által mi mindnyájan egy testben kereszteltettünk". — A tüzzel való keresztség. — A vizben való jelképes keresztelés. — A tulajdonképeni jelkép. — Ki igazgassa azt? — A szavak formája. — A jelkép ismétlése. — „A halottak számára kereszteltetni".

1. Mi a keresztény népeknél a közvélemény a keresztségre nézve?

A keresztyének àltalánosságban egyetértenek abban, hogy az Uj Testamentom tanitja a keresztséget, habàr annak jelentősége, neme és formája tekintetében nagy véleménykülönbség és zavar uralkodik.

2. A nagy hitszakadás eredményeképen, melyek voltak a keresztelési vizre vonatkozó és a névleges Egyház által a II. században vallott vélemények és miért alkalmazták a keresztszülőket?

Az apostolok által előre megjövendölt nagy hitszakadás a 2-ik évszàzadban oly előhaladást tett, hogy a névleges egyhàzban a keresztséget illetőleg valóban babonás vélemények uralkodtak. Azt hitték, hogy a vizben való keresztelés az elkövetett bünök elengedése àltal nemcsak összeköttetésbe hoz mindenkit Istennel, aki magát annak alávetette, hanem Krisztus egyháza minden tagjànak még bizonyos kegyeket és kedvezményeket szerez, amelyeket màskép nem lehet elérni. Ezért azon időben a hivek nemcsak maguk, hanem egyszersmind gyermekeik számàra is kivàntàk a keresztséget. Minthogy a gyermekek sem hinni, sem pedig a szövetségi igéretekbe belépni nem tudtak, gondoskodàs történt részükre kereszt-tanuk — lelki-szülők által. Ünnepélyesen megigérték, hogy a gyermekek az Urban hinni és utjain haladni fognak és kötelezték magukat, hogy vallásos nevelésük felett őrködnek.

3. Hogyan alakult át a vizzel való keresztelés szertartása a III-ik században?

A tanitók ép ugy, mint az azon időben tanitottak, gyorsan a formasàghoz és a jelképek és jelentőségüknek tulsàgos kidolgozàsához jutottak el. A harmadik században a templom épületeken kivül külön helyiségeket épitettek a keresztelési medencék részére, amelyekhez egy előcsarnokon keresztül lehetett jutni. Ez utóbbi nyitva volt a közönség előtt, amelynek jelenlétében jelentették ki a keresztelési fogadalmakat és ezután alámeritették a keresztelendőt az elkülönitett keresztelési medencében. A hivatalioskodó prédikátor a keresztelendőt nyomatékosan felszólitotta, hogy üzze ki mind magàból a gonosz szellemeket és ekkor hàromszor az arcába fujt, ez által az Atyàt, Fiut és szent szellemet jelképezve. A vizet, amelyben a keresztelést véghez vitték, egy külön szertartással szentelték meg, hogy belőle szentelt vizet csináljanak. Ezen szertartàs egy része a gonosz szellemeknek a vizből való kiüzéséből állott. A keresztelendőt ruhàitól mesztelenre vetkőztették, hogy ezáltal a régi ember letevését jelképezzék és azután hàromszor alámeritették az Atya, a Fiu és a szent lélek nevében. Mindez a templomon kivül történt és jelképezte, hogy a keresztelendő még nem tagja az egyhàznak és nem lehet azzá, amig ezen szertartàs rajta véghez nem vitetett. A keresztelés után a jelölt a következő vasàrnapig fehér köntöst viselt. Később azután megszünt a keresztelési helyiségnek a templom épülettől való elkülönitése és a keresztelési medencét a templom épületben àllitották be.

4. Ird le a római és görögkatholikus keresztelési szertartásokat.

A római és görögkatholikus egyhàzak most is betartják ezt a III. szàzadból származó keresztelési szertartàst, de némileg megszoritva, tekintettel a jelen időre. A római egyház keresztelési szertartàsai, habár nem alkalmaztatnak valamennyien általánosan a következők:

1. A gyermeket a templom épületen kivül tartják, ami a mennyből való valósàgos kizárást jelent, minthogy ezt a templom épület jelképezi.
2. A pap hárodmszor a gyermek arcàba fuj, ezáltal jelezvén, hogy a gonosz csak a szent lélek által üzhető ki.
3. A kereszt-jel a gyermek homlokán és mellén megtétetik.
4. A pap imádkozik a só fölött és azt a gyermek szàjàba teszi, ezàltal jelezve, hogy csak a bölcsesség mentheti meg a romlottsàgtól.
5. A gyermek felett imàdkozik.
6. A pap, a szájakat és a füleket nyàllal megérinti, a „Hepbatha" szót kimondva.
7. A gyermeket levetkőztetik, a régi ember letevését jelezvén.
8. Képviselve lesz a keresszülők által, kik az egyházat (vallási közönséget) helyettesitik.
9. Ezek a gyermek nevében az ördögről és annak minden müveiről lemondanak.
10. A gyermek most olajjal megkenetik.
11. Leteszik a hitvallàst.
12. Kérdezik, hogy megkivánt-e kereszteltetni.
13. Egy szentnek nevét adjàk neki, amely példaképe és védelmezője legyen.
14. Hàromszor alàmeritik, vagy fejére hàromszor vizet öntenek.
15. A békecsókot kapja.
16. Fejét megkenik annak jeléül, hogy a keresztelés által Király és Pap lett.
17. A viaszgyertyát elfogadja, miáltal jelképezve lesz, hogy a világosság gyermekévé lett.
18. Egy albàba (fehér köntösbe) burkolja „keresztségi tisztasàga" jeléül. Elliott: *Delineation off Romanism* I. kötet, 240 oldal. Làsd: a róm, kath. kátékat is.

5. Miért hozták be az Egyházban a gyermekek keresztelését és e tekintetben minő előnyök biztositattak a laikusoknak?

A keresztelést illetőleg megelőző eltorzitások, talán 1200 évvel a most fennàlló különböző protestàns elnevezések keletkezése előtt jöttek létre. Kétségtelenül Isten népe közt voltak egyesek, akik a tàrgyat tisztàbb fényben làtták, de minden esetre nagyon kevesen, mert mi az akkor uralkodó tantól eltérő nézeteiket a történet napjain nem talàljuk felemlitve. Nem csodálható, hogy a XV. és XVI. szàzadban élő protestànsok, kik ezen hagyományokban neveltettek fel, még meglehetősen ezek befolyàsa alatt àllanak és habàr részben ezen szertartàsokat megszüntették, ugyanazon felfogásokat és szokásokat még megtartották.

FEL

Mai napság is, még müvelt emberek is babonásan féltik gyermekeik örök jövőjét, ha elhalnak anélkül, hogy megkereszteltettek volna, — anélkül tehát, hogy büneik bocsánatot és ők az egyházba (vallási közösségbe) felvételt nyertek volna. Ezért találjuk összhangzásban mindezen babonákkal minden felekezetnél a szükséges keresztelés megengedését, dacára azon törekvésüknek, hogy a papság hatalmát, előjogait és tekintélyét megtartsák. Végső szükség eseteiben a keresztelést, hogyha a gyermek biztos halál előtt áll és egy lelkész nem lehet a helyszinén, hogy a gyermeknek örökélete ne tétessék kockára, bármely személy végrehajthatja. A laikusok illetékessége ily körülmények közt, még a róm. és gör. katholikus egyház által is elismertetik és ezen ügy V. Eduard idejében következőképen rendeztetett: „A lelkipásztorok és kuráторok intsék szorgalmasan a népet, hogy különös ok és szükség nélkül ne kereszteljék a gyermekeket otthon, hogyha azonban a körülmények ezt szükségessé teszik, a szükség keresztelést véghez kell vinni".

6. Mi a római katholikus és a luteranus egyház magatartása a keresztség tekintetében?

A keresztségre vonatkozólag egy magyarázatot közlünk a római katholikus hivatalos kàtéból angol 248. oldal):

„Az első és legszükségesebb szentség a keresztség, mert ezelőtt nem vettünk fel más szentséget és keresztség nélkül senki sem mentetik meg. A keresztség által az eredendő bün és minden a keresztség előtt elkövetett bün megbocsàttatik és az időleges és örökös büntetés elengedtetik. A keresztség nemcsak minden büntől tisztit meg minket, hanem lelki módon megváltoztat, szentté és Istennek gyermekeivé és az ég örököseivé tesz".

A lutheránus egyház, a kersztséget hasonló módon magyarázza.

7. Minő jelentést tulajdonit az anglikán Egyház a gyermekkeresztelésnek?

Az angol hivatalos egyház, melynek szertartása némileg eltér, a gyermek keresztelésnek ugyanazt a jelentőséget tulajdonitja. A leghasználtabb imakönyvből vett következő kivonat mutatja ezt:

„Szenteld meg ezt a vizet a bün titokzatos lemosàsàra és adjad, hogy ezen gyermek, aki most benne megkereszteltetik, a Te kegyeid teljét megkapja és mindenkor hü és kivàlasztott gyermekeid száma közt maradjon".

„Felvesszük ezen gyermeket Krisztus nyájának egyetemében és megjelöljük a keresztnek jelével".

„Szeretett testvéreim! minthogy tudjuk, hogy ezen gyermek ujjászületik és beültetik Krisztus egyházának testébe, hagyjatok ezen kegyért köszönetet mondani Istennek, a Mindenhatónak". „Szivből hálát mondunk neked, könyörületes Atyánk, hogy tetszett neked, hogy ezen gyermek a szent lélek àltal ujból születtessék".

A vestminsteri hitvallàs igy hangzik:

„A keresztség egy szentség: a kegyelmi szövetségnek a Krisztusba való beoltàsnak, az ujjàszületésnek, a bünök bocsánatának stb. jele és pecsétje. Kijelenti, hogy màsokra nem, csak oly kiskoru, tehetetlen gyermekekre alkalmazható, kiknek szüleik keresztények. Azt mondja továbbá: „Habár nagy bün, ha ezen rendelkezést megvetjük és elhanyagoljuk, a kereszteséggel a kegyelem és megmentés nincs oly szétválaszthatatlanul egybekötve, hogy enélkül egy személy ne születhessen ujra és ne mentethessen meg, vagy hogy mindenik megkeresztelt kétségtelenül ujjà is született.

8. Fejtsd ki a presbiteriánusok felfogását a keresztségre vonatkozólag?

Presbyteriànus rendelkezések, melyek a keresztségnek ugyan kisebb jelentőséget tulajdonitanak, csak a lelkészeknek engedik meg, hogy ezt a cselekményt elvégezzék és ez utóbbiak nagy sulyt fektetnek a keresztségre ugy, hogy a presbiteriànusok, mint màsok félnek attól, hogy gyermekeiket kereszteletlenül hagyják meghalni, mert csak kevesen ismerik a Vestminsteri hitvallás legutóbb idézett zàradékát".

9. Minő álláspontot foglalnak el a methodisták, episkopáliánusok és más szekták e kérdésben általában? Mondj el egy oly történetet, mely megvilágitja a gyermekkeresztelés tekintetében uralkodó néphitet.

Az Egyesült Álamokban a methódistàk és a protestàns püspöki egyhàz és a legujabbkori intézmények a gyermekkeresztség fontosságára vonatkozólag ez utolsó tételt, mint jelen kori véleményt elfogadták.

Hogy ezt megvilágitsuk, elmondunk egy orvosról szóló adomàt, akit késő éjszaka elhivtak egy haldokló gyermekhez. Rövid idővel a lelkész előtt érkezett meg, akihez ugyanazon időben küldtek volt. Minthogy az orvos màr nem tehetett semmit a gyermek érdekében, félreàllt, mig a prédikàtor gyorsan vizet vett egy edényből és azután a gyermek arcát meghintette, igy szólván: megkereszteltelek az Atyànak, a Fiunak és a szent léleknek nevében. Nemsokára azután meghalt a gyermek. Az orvos ezután a lelkésszel együtt elhagyta a hàzat és az orvos megjegyezte: „Ön éppen kellő időben érkezett; ha két perccel később jön, elkésett volna. „Szabad kérdeznem: milyen cipőket visel Ön?" „Kongreszusi làbszárvédőket (kamaslikat)" — felelte a lelkész. „Oh mily jó", — mondta az orvos — „ha füzős cipőket viselt volna, nem jött volna kellő időben és gondolja csak, mily nyomort jelentett volna ez a gyermekre nézve!"

10. Mit mutat az egyháztörténelem a tévtanok eredetére és kialakulására nézve a keresztelés szükségessége és hatályossága tekintetében?

Igaz ugyan, hogy sokan a jobban felvilágosodott keresztyének közül màr nem osztják azon babonàt, hogy Isten a kereszteletlen gyermekeket örökké kinozni fogja, vagy màs módon hátrányban fogja részesiteni, de sokszor még ezek is nagy bánatban vannak, hogyha valami okból egyik gyermeküket kereszteletlenül hal meg. A tudatlanok közül némelyek még erősen hisznek ezen szertartás szükségességében és félnek, hogyha ez elhanyagoltatik. Ily nagy a befolyàs, amelyet a sötét középkor még ránk gyakorol. Bizonyitékok arra nézve, hogy a keresztségnek természetére, szükségességére és hatékonysàgàra vonatkozó ezen hamis felfogások már korán, a második században fejlődtek ki. Hagenbach *„A hit tanitàsok története"* cimü munkàja s később Konstantin idejében, valamint Tertullianus àltal védve, *„A keresztség"*, 18. fejezet) azon vélemény merült el, hogy a keresztségnek varázshatalma van, hogy nemcsak elmult, hanem jövendő bünöktől is megtisztit és pe-

FEL

dig akkor is, ha közvetlenül a halál előtt történt meg. Még később a halàl előtt, az „utolsó kenetet“ osztották, mint vigasztalást és azon fàradoztak, hogy oly korán, amint csak lehetséges, mindenkit az egyhàzba felvegyenek. Szent (?) Ágoston volt az, aki azt a tant találta fel, hogy „nem létezik üdv az egyház nélkül“. Ennek következménye egy további tan volt, tudniillik, hogy „a gyermekek elvesztek“, ha nem tétettek az egyhàz tagjaivà és ezen időtől és elmélettől szàmitható a gyermekek àltalános megkeresztelése. A kereszténység szelleme már nagyon koràn arra törekedett, hogy semmitől se riadjon vissza, ami befolyását megerősitenè es hivei szàmàt szaporithatnà. De ezáltal a Teremtő jelleméről alkotott felfogàsok és arról a módról, ahogyan uralmát gyakorolja, fertelmes módon el vannak torzitva s még szavànak bizonysága is veszendő lett. Az igaz keresztyének a „buza“ ezen terjeszkedése által nagy kárt szenvedtek.

A gyermek-keresztséget némelyek elvetik.

11. Mi a szentirás álláspontja melyet számosan elfoglalnak, a gyermekkeresztelés és a vizbemerités tekintetében?

Azok, akik felismerik, hogy a *hivők* keresztelése lett elrendelve és hogy senki sem hihet egy màsik személy helyett, a gyermek-keresztséget, mint bibliaellenest elvetik. Amellett ezen emberek àltalánosan azt hiszik, hogy egyedül a vizalàmerités az igazi keresztség, amint azt a mi Urunk és az apostolok tanitották. Figyelmeztetnek bennünket, hogy az alkalmazott görög szó „baptizó“, alámeriteni, betakarni, vagy teljesen nedvessé tenni értelemmel bir és hogy a görögben àltalában egészen más szavakat használnak, hogyha azzal a meghintést, öntést, vagy esőt akarjuk kifejezni.

12. Fejtsd ki, hogy miért nincs alapja a szentirásban a háromszor való vizbemeritésnek?

Azok, akik a vizbe való alàmeritésben hisznek, rendesen egyszer hagyják magukat hàtrafelé alámeriteni, az Atyának, a Fiunak és a szent léleknek nevében, mig némelyek a háromszoros alámeritést előre gyakorolják, még pedig egyszer az Atya nevében, egyszer a Fiu nevében, egyszer a szent lélek nevében. Ezt azért teszik, mert a mi Urunk fejét előrehajtotta, mikor meghalt és azt hiszik, hogy utódait is halàlànak hasonlatosságára, az arccal előre kell alámeriteni. Ezen kedves baràtok, ugy látszik nem gondolnak arra, hogy Krisztus nem temettetett arccal lefelé és hogy sem az Aya, sem a szent lélek nem halt meg és hogy tehàt ily jelképek tarthatatlanok, mint ahogy ezen szavaknak: „az Atyának, a Fiunak és a szent lélekuek nevében“, jelentősége helyesen az kellene, hogy legyen: Az Atyának, a Fiunak és a szent léleknek tekintélyével, vagy tekintélyében, hogy az Atya, a Fiu és a szen lélek a hivők keresztelését egyhanguan megparancsolják.

13. Hogyan fogja fel a keresztséget a „tanitvány“ felekezet?

Két nagy névleges egyház van: a „baptisták“ és a „tanitványok“, kik az egyszeri hàtra-alàmeritést végzik. De véleményeik a keresztelés jelentőségére vonatkozólag nagyon különbözők. A „tanitvànyok“, kik magukat „keresztényeknek“ is nevezik, azt hiszik, hogy a keresztség (alàmerités) a bünök bocsánatát jelenti és hogy minden meg nem keresztelt még büneiben van „a harag gyermeke“. A keresztségről való ezen vélemény az emberiség nagy többségét kizárja, kivéve a gyermeket (akiknek credendő bünét ugy látszik figyelmen kivül hagyják), sőt kifejezetten keresztények majdnem minden egyház közösségből — evangelikusok, metodisták, presbiteriànusok, római és gör. katholikus stb. ilyképen bünösöknek neveztetnek, tehàt Isten előtt nem igazoltatnak és igy haragja alatt àlóknak tartatnak, mely harag alatt majdnem valamennyiük a „tanitványok“ is, örök kint értenek.

14. Ez a felfogás miért áll ellentétben a szentirással és egyszersmint miért ésszerütlen is?

Ez egy nagyon merész állitás, nemcsak a világra vonatkozólag, hanem a keresztény hitvallók nagy tömegére való tekintettel is és ezért nem csodàlkozunk, hogy a mi „tanitvány“ baràtainak általàban kerülik, hogy ezt alaposan targyalják, bár nekik maguknak ezen tan következményei egészen tisztàk, mint mindenki előtt, ki az ügyet alaposan megvizsgálta. Egy ilyen felfogàst a keresztségről nem ismerhetünk el helyesnek: ez sem nem irás szerinti, sem nem bölcs. Nem hisszük, hogy az Ur, a mi nemünk örök üdvét attól tette volna függővé, hogy egy ilyen intézmény elismertetik-e és követik-e. De a mi „tanitvàny“ baràtaink nehàny iràshelyhez kötik magukat, amely nem maradhat figyelmen kivül, tudniillik Jánosnak a zsidókhoz intézett felszólitáshoz, hogy térjenek meg és hagyják büneik megbocsàtàsa végett megkeresztelni; továbbà az apostoloknak pünkösdkor mondott prédikéciójàhoz, amely szintén a zsidókhoz volt intézve, — hogy higyjenek és hagyják magukat büneik bocsànata végett megkeresztelni és könyörögjenek az Urhoz. (Máté 3:6; Jànos 4:1; 2; Ap. Csel. 2:38—41). Mi később ezen iráshelyeket meg fogjuk tekinteni és làtni fogjuk, hogy miért vannak csak a zsidókhoz intézve, nem pedig a nemzetekhez is; tovàbbá, hogy midőn némely pogány az efézusi gyülekezetből bevallotta, hogy János által màr megkereszteltetett büne megbocsàtása végett, miért parancsolta meg nekik Pál apostol, hogy az Ur Jézus nevében még egyszer megkereszteltessenek.

15. Mi a „baptisták“ álláspontja a vizzel való keresztelés tekintetében?

A mi baptista barátaink, kik nem kevésbbé buzgóak a vizbe való alámerités, mint az egyedüli, valódi keresztség védelmezésében, megint egy màs hatàst tulajdonitanak neki. Tagadjàk tehát, hogy ez a bünök megbocsátàsàt jelentené, amely utóbbi csak az Ur Jézus Krisztusban, a mi Megváltónkban való hit által érhető el. Azt tanitják, hogy a keresztség az egyházba vezető ajtó és csak az alàmeritettek vannak tényleg az egyházba felvéve, mig a többiek közül egyik sem részesül sem ezen, sem a jövendő életben azon előjogokban és àldásokban, amelyek egyedül az egyházéi. Ezzel összhangzàsban tartózkodnak általában a baptisták attól, hogy kereszteletleneket a szent urvacsoràhoz meghivjanak, azt mondvàn, hogy ez nem a világ részére való, hanem csak az egyház részére és hogy senki sem jöhet ebbe csak az, aki a vizzel való keresztség ajtajàn lép be oda. Az a kevés baptista egyház, amely az utolsó években ezen szabályt enyhitette, sajàt elmélete ellen cselekszik. Ezen tárgy megvilàgitàsàra Rev. J. T. Lloydnak a „Keresztény hirnök“-ben megjelent egy ujabb cikkéből idézzük a következőket:

„A keresztény keresztség a hivőnek a vizben való alámeritése, az Atyànak, a Fiunak és a szent léleknek nevében és semmi más. A baptista egyházak az egyedüli keresztény egyhàzak. Gyermek-keresztelőknek

FEL

nincs joguk, hogy az Ur vacsoràjához jöjjenek; hogyha mégis részt vesznek azon, akkor ezt érdemetlenül teszik és maguknak kàrhozatot esznek és isznak.

16. Mit jelentene az, ha a baptista elmélet helyes volna?

Hogyha a baptisták tana az igazi, akkor az következik belőle, hogy minden más közösségnek összes tagjai, kik nem merittettek a viz alá, önmagukat csaljàk meg, midőn Krisztus egyháza tagjainak tartják magukat. Mert mondják a mi baptista barátaink, az alàmerités az egyház ajtaja. Aki nem lett alámeritve, nem tartozik Krisztus egyhàzàhoz, amely az Ö teste. Nem csodálkozunk, hogy a baptisták és különösen a müveltebbek és nemesebb érzületüek közöttük, óvakodnak attól, hogy ezen hitbeli meggyőződésük egyedüli ésszerü következtetését a népnek általàban feltolják. Ha ezt akarnàk, ez nekik nehezteléstés gunyt eredményezne olyanoktól, kik őket dacára ellenkező felfogàsuknak kereszténveknek ismerik el. Mik lennének most a következmények, hogyha ezen baptista tan igaz volna? Azt jelentené, hogy csak alámeritett személyek mentetnének meg és a többiek, az összes más névleges egyhàzakból veszendőbe mennének; mert az összes hitvallások tanai megegyeznek abban, hogy csak az egyház mentetik meg és minden más az enyészetnek, vagy örök kinnak lesz kiszolgàltatva.

17. Észszerü-e arra a következtetésre jutni, hogy e felekezetek bármelyike is magában foglalja mind a „búzát" és kizárja a „konkolyt"?

Nem érthetünk egyet a fenti tökéletlen emberi elméletekkel, melyeknek összeegyeztethetetlensége olyannyira meg van világitva. Azoknak puszta kijelentése, minden őszinte és müvelt kedélyt azonnal azon meggyőződésre vezet, hogy azok helytelenek. Nem hisszük, hogy a „tanitvàny", vagy a „baptista" egyház, vagy mindkettő, az élő Istennek egyhàzát képezné, amelynek neve a mennyben fel van irva, mig valamennyi, alà nem meritett ki volna zárva. Nem is hisszük, hogy mikor az ember fia az evangélium jó magvát a mezőre kihintette, minden buzaszem, a baptista sövényen belül esett és minden konkoly azon kivül maradt volna. Azt sem engedhetjük meg, hogy minden buza és minden konkoly csak a vizbe alàmeritetteknél lenne található és hogy az összes többi névleges egyház az Urnak a buzáról és a konkolyról szóló példabeszédéből ki lenne zàrva. (Màté 13). Ezen egymàsnak ellentmondó elméletek helytelenek és Isten helyteleniti azokat. Azon meggyőződésben vagyunk, hogy mindazon egyház és névleges egyház, az isteni intézkedéssel ellentétben áll, amely szerint „egy Fő egy test, egy hit és egy keresztségnek" kell itt lennie. Ezért nem hisszük, hogy az Ur valódi egyháza, az ujteremtés, sok *ilyen* tagból állana, hisz az van mondva, hogy egészben csak egy „kis nyáj" lesz.

18. Minő nevet ad a szentirás e felosztásnak Krisztus hivatott követői között és minő üzenet ment hozzájuk?

Azt tartjuk, hogy a baptisták és „tanitvànyok" valamint presbiteriànusok, metodistàk, lutheràmusok, püspökiek és római katholikusok, az àltalànos kereszténység részét képezik és a Szentiràsban, mint Babylon jelöltetnek meg. Az Ember fia és hüséges utódai, jó magot hintettek, amely ezen korszakban, amelyet buzaföldnek kell tekinteni, a kereszténységet hozta elő gyümölcsként. De az ellenség oly bőségesen vetett „konkolyt", hogy a „buza" majdnem egészen elnyomatott általa ugy, hogy több tekintetben a mezőt inkàbb „konkoly-mezőnek", mint „buzaföldnek" lehet mondani. Most azonban, midőn ezen korszak „aratása" eljött, az Ur jövendölése szerint elküldi az ő aratóit, hogy gyüjtsék össze a buzàt, annak minden egyes szemét — a csürbe. És nyilvànvaló, hogy ő a „buza" szemeket, nemcsak a baptisták és „tanitványok" soraiban találja, hanem a presbyteriànusok, metodisták, püspökiek, luteránusok, kongregátionisták és màsok közt is. Ez összhangban àll azon üzenettel, amely az Ur egész népéhez, mely Babilonban volt, lett intézve: „Leomlott, leomlott ama nagy Babylon... (Az isteni itélet ezen rendszer felett ki van mondva és az Istentől el van vetve). Fussatok ki Babylonból én népem és ne legyetek részesek az ő bünei-ben, hogy az ő büntetésivel, ne büntettessetek". Jel. 18:2—4.

*19. Minő következtetés indit bennünket arra, hogy elismerjük, hogy a szentirás az **ujra** való keresztelést tanitja?*

Világos és nyilvánvaló, hogy baptisták, „tanitványok" és mások, a keresztséget, annak àldásai és előjogai tekintetében, amelyeket magàban foglal, nagyon is tévedésben vannak. Mi már most ezen tárgyat egészen a mi időnkig nyomoztuk, hogy a különböző most uralkodó tanok helytelenségét a keresztségre vonatkozólag mindenkinek világosan szeme elé állithassuk, hogy annál jobban legyünk előkészitve arra, hogy alázatosan és imàdkozva minden emberi hagyomàny mellett el, Isten szavàhoz jussunk, hogy az ihletett apostolok által, magunkat az isteni berendezkedés ezen tárgya tekintetében kioktatni hagyjuk. Csak, hogyha azt a zavart, amely a kereszténység különböző tanaiban napvilàgra lép, felismerjük, vagyunk teljesen előkészitve arra, hogy ezen tàrgy isteni magyarázatànak egyszerüségét megbecsüljük.

A Szentirás bizonysàga a keresztségről.

20. A mózesi törvény előirt-e valamely hasonlatos keresztelési szertartást ahhoz, amit János tanitott és alkalmazott?

A zsidó egyházi rendelet különféle határozatokat tartalmaz a tisztátalan egyének, személyek stb. megtisztitàsa, megmosàsa, meghintése tekintetében, de éppen semmifélét a keresztségre, alámeritésre vonatkozólag, mint azt Jànos a zsidó korszak végén tanitotta. János keresztsége csak az izraelitàk részére volt, akik már mind az engesztelési nap engesztelő áldozata àltal jelképesen megtisztitottaknak ismertettek el. János keresztsége részükre szándékos bünökért, valamint a törvényszövetség àthágásaiért bünbánatot és jelképes megtisztitàst a sziv igazsàgos állapotába való visszatérést jelentett. Izraelitàk, akik *igy* bünbánatot tettek és jelképesen megtisztittattak, vagy megmosattak, ily módon visszajöttek az Istennel való összhang előbbi állapotába, amelyben törvényszövetségük alatt voltak.

21. Mi volt az indoka János tanitásának és keresztelésének?

Jànos prédikációja és keresztsége, főképen a Messiàs megjelenésének Isten királyságàra való előkészületül szolgált a nép részére. Amit Jànos tanitott, bejelentesül szolgált, ami nemsokàra be is következett, mert a népet kellően elő kellett készitenì arra, hogy a megjövendölt àldásban részesüljön. Minden zsidó, ki a törvényszövetség alatt állott, Mózes hàzának tagjàul tekintetett, mert ők „mindnyàjan Mózesben megkeresztelkedtek, a ködben és a tengerben". (I. Kor. 10:2). Mózes háza a szolgàk háza volt,

FEL

amint irva van: „Mózes hiv volt az ő egész házában, mint szolga". (Zsid. 3:5). Isten ugy rendezte be, hogy ki mint az előkép szerinti Izraelnek tagja, vagy a Mózes alatt a szolgàk házànak tagja, az előkép szerinti, vagy törvényszövetség közvetitőjéhez hü volt, szivből kész is volt arra az ellenkép szerinti Mózest, a Messiást, Krisztust elfogadni. És a felkentnek Mózes helyében való elfogadása azt jelentené, hogy ők most Krisztusban vannak, mint testének tagjai ő alatta és a vele való ezen egyesülésük àltal, „az ujszövetség szolgài, melynek közbenjáróját a megdicsőitett Krisztus, — a Fő és test, — fogja képezni. Csel. 3:23; II. Kor. 3:6.

22. Meddig keresztelte meg János a hiveit?

Ezért Jànos hiveit nem „Krisztusban" keresztelte, hanem „megtérésre" (bünbánatra), hogy őket ismét összhangba hozza Mózessel, amely àllàsban nekik az olajfa (Róm. 11. 6—21) „természetes ágai"-nak nem szükséges, hogy Krisztusba beoltassanak, mert Krisztus részükre Mózes helyét foglalta el, aki a zsidó korszakban Krisztus àrnyékát vetette előre. Ne felejtsük, hogy a Jànos keresztsége megtérésre és a „bünök megbocsátàsára" volt behozva és kizàrólag csak a zsidókra birt érvénnyel, akik màr Mózesben meg voltak keresztelve.

23. Voltak-e a zsidókon kivül más valasztottak is a „János keresztelésé"-re? Ha nem, hogyan fogadhatták be a pogányokat Krisztus fiui házába?

Màs nemzetek, soha sem tartoztak ezen előkép szerinti néphez, a „szolgák hàzàhoz" és igy nem voltak megtérés àltal egy oly àllàsba visszahozhatók, amelyben soha sem voltak. Pogányok, akik Krisztusban hivők lettek, egészen más módon voltak „fiak hàzàba" bevezetendők. Ők voltak a „vad olajfa-ágak", amint az apostol mondja, „a harag gyermekei", idegenek, kik nem tartoztak a zsidó községbe. Sem bübànat, sem megtérés nem tehette ezen idegeneket a szolgák előképes hàzànak tagjaivà, amely szolgák egyedül élvezték azt az előjogot, hogy Krisztusban való hitük àltal, a szolgàk házàból, a fiaknak ellenkép szerinti hàzàba àtléphessenek. Màsok, kik az olajfa ágai kivántak lenni, amelynek gyökere az ábrahàmi igéret volt (Gal. 3:16—29), az eredeti olajfa „természetes àgai"-nak kitörése által ezen — a szolgàk házàn, megüresedett helyeken, voltak beoltandók. Azok tehàt, kiknek szive nem volt a kellő àllapotban, hogy Messiàst elfogadjàk, ezért nem vétettek fel általa, a fiak házànak tagjaivá. „Az övéi közé jöve (Izrael népéhez és az övéi, (népe) őtet be nem vevék, (mint a Messiást). Valakik pedig őket bévevék, ada azoknak ily méltòsàgot (felülről), hogy Istennek fijaivá lennének, t. i. azoknak, kik az ő nevében hisznek; kik nem a vértől, sem a testnek akaratjàból, sem a férfiunak indulatjából, hanem Istentől születtettek, (nemzettek) és tehàt az „ujteremtés" tagjaivà lettek. János 1:11—13.

24. Fejtsd ki: hogyan kereszteltetett Izrael Mózessé és hogyan vált Krisztus minden „valódi izraelitára nézve" Mózes ellenségévé?

Az előkép szerinti Izrael Egyiptomot elhagyta, (előkép a világ helyett), hogy Mózest kövesse és magát vezetésére bizza. Azután a Vörös tengerhez, a nagy megpróbáltatàshoz, vagy megkisértéshez vezettettek, melyről ugy látszott, hogy megsemmisitésüket jelenti, amelytől azonban Isten közbelépése àltal Mózes utjàn megszabadittattak. Itt kereszteltettek meg előkép szerint Mózesben a felhőben és a tengerben, a tenger lévén mindkét oldalon és a felhő feletük, ekkép lettek az ő hàza, a családja, képviselve általa, mint fejük által. A tengert elhagyva, Mózesnek engedelmeskedtek és megigérték, hogy követni fogják és engedelmesek lesznek hozzá. Ezentul is neki voltak alárendelve, mint a sinai hegyen adott Törvény Szövetség közbejàrójának és minden reménysége vele volt összekapcsolva, ki kijelentette: „Prófétát támaszt nektek az Isten a ti Atyátok fiai közül, mint engemet és az én igémet adom annak szájába; azt hallgassátok mindenekben, amelyeket néktek szóland. Mózes 18:15; csel. 3:22. Minden „valódi izraelitára", aki Mózeshez volt kötve, a halàlàig való neki szentelés és élet reményei belé helyezése által, csak egy kis lépés volt, hogy helyette ellenképét Krisztust fogadja és ismerje el, hogy fogadalmai a törvény alatt most isteni rendelkezés folytàn Krisztusra, az ujszövetség szavatosára mentek àt, akinek szolgàlni kötelezték magukat. II. Kor. 3:6.

25. Ép ezért vajon a pogányoknak Krisztusba való megkereszteltetése nem vinne-e nagyobb átalakulást keresztül?

A többi népeknél a dolog egészen màs volt; az ő Krisztus àltal elfogadásuk tulajdonképen mindazt jelentette, ami a zsidókat Mózessel kötötte egybe és később Krisztusra ment àt. Nem kellene nekünk tehàt csodàlkoznunk, hogy a biblia *ilyen* hivek megkeresztelésének egy sokkal nagyobb és mélyebb jelentőséget tulajdonit, ilyen hivőknek, kik nem voltak zsidók, sem a törvény alatt, sem Mózesben és ezért nekik nem is kellett Mózestől Krisztushoz àtmenni. Ezen keresztség egy tökéletes változást jelent, amint Pál apostol Róm. 11-ben irja — a vad olajfa ágnak, a jó olajfàba való beoltàsàt, szóval egy tökéletes àtváltozást.

Keresztség Krisztus halàlàban.

*26. Sorolj fel három verset „A Rómabeliekhez" 6 részéből, ami megadja nekünk a **valóságos** keresztség kulcsát.*

„Avagy nem tudjátok-é, hogy valakik mejkereszteltetkedtünk a Jézus Krisztusba, az ő halàlàba kereszteltetkedtünk meg? Eltemettettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halàlba, hogy miképpen feltàmasztatott a Krisztus a halàlból az Atyànak dicsőségére, azonképen mi is uj életben jàrjunk, mert ha az ő halálának hasonlatossàgà szerint ő bele oltatván, vele eggyé lettünk, bizonyára az ő feltàmadàsànak hasonlatossàga szerint is. Ö vele eggyé lészünk". Róm. 6:3—5.

Mi, kik természettől fogva pogányok, (nemzetek) vagyunk, nem tehetünk jobbat, mint, hogyha a valódi keresztség ezen tökéletes magyaràzatát elfogadjuk, amelyet Pál apostol Rómàban a hivőknek adott, akik közül sokan, sőt talàn mind pogányok, azaz „a harag gyermekei" voltak. Ezen hàrom versben az apostol a keresztség tàrgyàt, reánk való alkalmazàsàban igen behatóan tàrgyalja. Általánosan alkalmazzák ezen verseket, hogy a keresztségről szóló különféle tanokat bebizonyitsàk, különösen a mi testvéreink közül azok, akik egyedül a vizalàmeritést ismerik el, mint valódi keresztséget.

27. Van-e a versekben valami hivatkozás a vizzel való keresztelésre?

Jegyezzük meg magunknak jól, hogy az apostol itt egy szóval sem vonatkozik a viz-keresztségre. Ez csak a valódi keresztség jelképe (symboluma) és ezen versekben különböző àllàspontokból kiindulva, megmagyaràzza a keresztség lényegét, amely nélkül senki sem tekinthető Krisztus teste a kivàlasztott osztály tagjául, mig mindazok, akik a keresztséget felvették, nevükre, szinükre és nemükre való tekintet nélkül, mint a kiválasztott osztály tagjai „az ujteremtés" tagjai fognak számittatni.

FEL

Az apostol szavait olyanokhoz intézi, akik màr Krisztus tagjai, amidőn azt mondja: „Avagy nem tudjàtok-é, hogy valakik megkeresztelkedtünk a Krisztusba“ — itt egy szünetet tartunk, hogy megjegyezzük, hogy nem mondta: valakik közülünk vizzel meghintettek, vagy valakik közülünk vizbe alàmerittettek, hanem: „Valakik megkeresztelkedtünk Krisztusba (bemerittettünk)“, mint testének tagjai. Mit kell bemeriteni Jézus Krisztusba? Hogy jövünk Krisztus testébe? Az apostol felelete az, hogy belé kereszteltettünk és ezért most az Urnak tagjaiként, mint Fejünk tagjai szàmittatunk, a kiválasztott osztálynak tagjaiként, amely az ő teste. (I. Kor. 12:27).

*28. Hogyan **kereszteltetnek meg a hivek Krisztusban ?***

Hagyjàtok most egészen különösen azt kérdeznünk, hogy mily eljárás által jövünk Jézus Krisztus tagsàgàhoz. A következő vers felel ezen kérdésre: „Valakik megkeresztelkedtünk a Jézus Krisztusba, az *ő halàlàba kereszteltelkedtünk meg*“. Egy szó sem mutat itt a vizkeresztségre. Hiszen egészen világos, hogy még ezerszeres keresztelés a vizben sem alkot belőlünk Krisztus testének tagjait. Az apostol előadàsàból felismerjük azonban, hogy a mi egyesülésünk Krisztussal, azon egyhàzhoz, vagy kivàlasztott osztályhoz való tartozásunk, melynek neve a mennyben fel van irva, azon időponttól számitandók, amikor az ő halàlàba kereszteltettünk meg. De hol és mikor kereszteltettünk az Ur halàlàba? Erre azt feleljük, hogy ezen keresztelés Krisztus halàlàba, — a sajàt énünk eltemetése, amely az ő testével, való egyesülésünket eredményezi, mint ujteremtményeknek, — azon pillanatban történt meg, amikor neki akaratunkat teljesen àtadtuk s magunkat egészen arra szenteltük, hogy neki engedelmeskedünk és őt követjük, még a halàlba is.

*29. Minő része van az **akaratnak** a Krisztusban való ezen eltemettetésben ?*

Az akarat az egész személyt képviseli és mindent, amivel bir. Ennélfogva a főfelügyelet a test, a kezek, a làbak, a szemek, a száj és az ész fölött, valamint egész lényünk felett az akarat szabályozàsàn nyugszik. Ő rendelkezik időnk, tehetségünk és befolyàsunk felett. Semmivel sem birunk, ami nem volna az akaratnak alávetve. Hogyha tehàt a mi akaratunkat, vagy mint az Iràs gyakran mondja, a mi szivünket az Urnak kiszolgáltatjuk, oda adjuk neki mindenünket. Igy a mi emberi akaratunknak Krisztus akaratàban való temetése a mi halálunk, mint emberi lényünknek a halála. „Mert megholtatok és a ti életetek elrejtetett a Krisztussal az Istennél“. (Kol. 3:3). Ezen meghalàs és eltemettetés a mi keresztségünk a Krisztus halàlàba. Ezen időponttól kezdődőleg isteni szempontból nem számittatunk többé földi természettel biró emberi lényeknek, mint akik földből valók telve földi célokkal és reményekkel, hanem mint a Jézus Krisztusban való újteremtések szàmittatunk.

30. Mi a közvetlen eredménye annak, hogy akaratunk Krisztus akaratàban elmerül ?

Ezen eltemetésre, vagy a mi akaratunknak Krisztus akaratàba való alámeritésére közvetlenül egy uj életre, egy uj természetre való nemzésünk következik. Amint Urunk emberi természetét a halálra szenteite, hogy az (Urnak) Atyànak akaratàt megtegye és még sem maradt meg a halàlban, hanem feltàmasztatott a halálból egy uj természetre, ugy mi is, kik a felszenteltetés által „vele halunk meg“ és igy megszenteltetésében részesülünk, nem hagyatunk a halàl állapotàban, hanem azonnal felkeltetünk s felismerhetjük hit által, mint ujteremtések az Urral való rokonságunkat. Igy mondja az apostol: „Ti pedig nem vagytok a testben, hanem a szellemben, mert az Isten szelleme lakik bennetek“. (Róm. 8:9). A világ szàmàra mindez egy „elrejtett titok“. (I. kötet V. fejezet) A világ nem ugy értékeli hitünket és megigazulàsunkat, mint az Atya szemeiben kedves dolgot, hanem ugy tekint minket, mint más embereket, akik még büneikben vannak. Hasonlóképen nem lát okot arra, hogy miért àldozzuk, vagy szenteljük akaratunkat az Ur akaratànak, hogy mint emberi lények holtak legyünk, hogy vele együtt mi is részesüljünk az uj természetben. Igy nem is képes a mi megszenteltetésünket és elfogadàsunkat làtni, egyben az élet ujsàgàra, a remény és „dicsőségre“ való törekvés ujságára, Istennel Krisztus àltal való rokonságunk ujsàgàra való feltámadàsunkat sem tudja megbecsülni. Mi azt hisszük ugyan, hogy életünkben néhány gyümölcsöt làtni, észrevenni képes, de nem remélhetjük, hogy ezen gyümölcs neki a jelenlegi àllapotok közt jónak, bölcsnek, vagy hasznosnak tetszenék. A világ nem ismer minket, (mint ujteremtéseket) mert őt sem ismerte. I. János 3:1; II. Péter 1:3—16.

31. Minő példát adott nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus a vizzel való keresztség tekintetében és mért ?

Mindebben a hivők csak Jézus nymdokait követik, amidőn keresztjét ő utàna viszik. A mi Urunknak, ki szent, ártatlan és szeplőtlen volt, elválasztva a bünös fajtól, nem volt szüksége, hogy a bünért való valamilyen áldozatra várjon, mert ő nem ismert bünt, hanem amint elérte férfi koràt a törvény alatt (30 évet) sietett magàt teljesen megszentelni, minden földi érdekét és jogàt, minden földi reményt, törekvést és kivànságot, amelyekre őt tökéletessége feljogositotta volna odaadni, hogy azontul egyedül csak az Atyànak akaratàt teljesitse. Szivének érzelme, midőn Jànoshoz jött, màr régen előre meg volt jövendölve: „Im hol vagyok én! a törvény könyvében irva van énfelőlem, hogy cselekedjem a Te akaratodat én Istenem, azt akarom: És a Te törvényed az én belső tagjaimnak közepette van“. Zsolt. 40:7, 8; Zsid. 10:7.

Ily módon a mi Urunk magát az Atya akarata teljesitésére szentelte és a külső keresztségben csak az Atya akaratàba màr bekövetkezett àtadàsnak (alàmeritésnek, eltemetésnek) egészen a halálig simbolumot (jelképet) ismert fel. Vizbe való alámeritése csak egy képleges feltüntetése volt a keresztségnek (azaz alámeritésnek) vagy akarata eltemetésének, mely a viz-keresztséget is megelőzte. Ezen szempontból az ő megkeresztelése reà nézve nagy jelentőséggel birt. János persze nem tudta megérteni, hogy őt, „aki nem tudott bünről“, miért kell megkeresztelnie, mivel épen az ő (Jànos) keresztsége a törvényszövetség àthágàsàért, a bünök megbocsátàsa végett volt elrendelve.

Csak a mi Urunk értette, hogy miért „illett' neki tisztének minden igazságàt betölteni. (Máté 3:15). Csak ő ismerte fel, hogy részére ezen alàmeritès (képleges megtisztitás a büntől) nem volt szükséges, mint bünösnek, de illett neki a jövendő „test“ kilátàsban levő „fejének“, hogy àllitson fel minden követője szàmàra, mint egy jelentőségteljes tanitást, nemcsak teste azon tagjai reszére, amelyek a test szerinti Izrael hàzától származnak, hanem azok részére is, kik még idegenek és távol àllók voltak. Illett neki, akaratànak és mindannak, amivel birt, teljes megszentelését még a halàlig is ugy jelképezni, hogy nyomdokait követhessük.

Nyomatott „AZ ÉLET“ könyvnyomdájàban Cluj-Kolozsvàr

FEL

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21 : 12.

Vallásos folyóirat. VIII. évfolyam. 10. szám
1922. október Ádámtól 6050.

TARTALOM

A HETVEN ÉVES PUSZTULÁS (II. rész) *159*
A régi pogány történet megbízhatatlan — — — — — — — — 159
Feltevések, elméletek, találgatások 160
Dicsekvő hazug feliratok — — — 161
A régészek megbízhatatlansága — 162
Kétely és még kételyek — — — 163
A jelen helyes időszámítás további bizonyítékai — — — — — — 163
AZ UJ TEREMTÉS KERESZTSÉGE — *165*
A tüzkeresztség — — — — — — 167
A jelképes keresztség a vízben — 168
A keresztség pontos jelképe — — 170
KÉRDÉSEK ÉS FELELETEK — — — *170*
PILGRIM SZOLGÁLAT KÉRELMEZÉSE *172*
Az 1923-i Jó Reményre — — — 172

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megtesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.“ —Luk. 21 : 25, 26; Márk. 13 : 29.

FEL

E folyóirat és ennek szent küldetése.

E folyóiratnak, mint a biblia vizsgálása és tanulmányozásában fontos tényezőnek feladata a keresztyén ismeretek terjesztése és hogy a bibliakutatók részére segédeszközül szólgáljon az isteni bölcseség felismerésében. Különösképen foglalkozik a bibliai próféciák vizsgálásával a jelen események világánál szemlélve azokat; külön cikkeket közöl, amelyek a hit, remény és a keresztyéni jellemre vonatkoznak; ezen feladatainál fogva bármily hitnézetü, elnevezésü, vagy felekezetü hivő számára egyaránt igen fontos.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát **váltságul** (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (I. Péter 1 : 8—19; I. Tim. 2 : 6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (I. Kor. 3 : 11—15; II. Pét. 1 : 5—11), további hivatása „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben . . . azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsesége", — amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy ahogy most kijelentetett". — Efez. 3 : 5. 9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az sten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk, amit az Ur mondott — azon isteni bölcsesé szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyosokká föltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépitése szerint igazodik. És mi nemcsak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre a vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

Az irás világosan tanitja nekünk,

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3 : 16—17; Eféz. 2 : 20—22; I. Móz. 28 : 14; Gal. 3 : 29.

Hogy mialatt a Krisztus bünért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek„ „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeneket összehoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel 15. 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben". Zsid. 2 : 9. Ján. 1 : 9. I. Tim. 2 : 5—6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen" része lesz az isteni természetnek" s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3 : 2. Ján. 17 : 24. Róm. 8 : 17. II. Pét. 1 : 41

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának enni a világ számára, s késziteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Efez. 4 : 12. Mát. 24 : 14. Jel. 1 : 6; 20 : 6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek — Megváltónk és az ő megdicsőitett Egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. (Csel. 3 : 19—23; Ézs. 35.).

ŐRTORONY

VALLÁSOS HAVI FOLYÓIRAT :: EGY BIZOTTSÁG ÁLTAL SZERKESZTVE
KIADÓHIVATAL: CLUJ-KOLOZSVÁR, STRADA SURDÁ 4. :: TELEFON 4-46

ELŐFIZETÉSI ÁR: Románia területén egész évre 55 Lei, fél évre 30 Lei; Amerikában egész évre 1 dollár 50c.; Magyarországon 400 kor.; Csehszlovákiában 30 k.

ELŐFIZETŐINK TÁJÉKOZTATÁSÁRA: Előfizetések v. ujabbi megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem a lap boritékán közölt cimhez mellékeljük a megujitás, vagy lejárat idejét jelző hónapot és évet.

AZ ÚR SZEGÉNYEI RÉSZÉRE VONATKOZÓ KEDVEZMÉNY: A bibliatanulók közül azok, akik előrehaladt korukra való tekintettel, vagy nagy szegénység miatt nem képesek a lapot előfizetni, megkaphatják ingyen, ha e tényt bebizonyitják s egy levelező-lap utján a lap megküldését kérik.

BIBLIA-ÁRJEGYZÉK

Olvasóink tájékoztatása céljából itt közöljük a Társulat birtokában levő könyvek áraik feltüntetése mellett. A könyvek áraiban — a bibliák kivételével — a posta szállitási dijak is beunfoglaltatnak.

BIBLIÁK ÁRAI:

925. számu családi biblia (finom bőrkötésben)	130 Lei
924. számu családi biblia (vászonkötésben	90 „
922. számu családi biblia (félvászonkötésben).	60 „
914. sz. átdolgozott biblia (aranyozott szegélyü, puha vászonkötésben)	85 „
912. számu átdolgozott biblia (vászonkötésben)	55 „
911. számu átdolgozott biblia (egyszerü vászonkötésben)	45 „
907. számu nem átdolgozott zsebbiblia (finom bőrkötésben)	105 „
906. számu nem átdolgozott zsebbiblia (aranyozott szegélyü, finom vászonkötésben)	75 „
905. számu nem átdolgozott zsebbiblia (vászonkötésben)	45 „
916. számu nem áldolgozott zsebbiblia (kemény papirkötésben)	45 „
916-a számu nem átdolgozott biblia (puha vászonkötésben)	35 „

ÚJ TESTAMENTOM:

954. számu Új Testamentom (zsoltárokkal)	15 Lei

SEGÉDKÖNYVEK A BIBLIA TANULMÁNYOZÁSÁHOZ:

Biblia Tanulmányok I. kötete	45 Lei
Kérdéses könyv az I. kötethez	5 „
„Milliók" könyve	7 „
„Milliók" német nyelven	10 „
„Milliók" zsidó nyelven	10 „

Ha valaki táviratot akar küldeni csak ezt irja: „VIAŢA" CLUJ.

KÉRDÉSEK A 70 ÉVES PUSZTULÁS II. RÉSZÉHEZ

1. Föltétlenül szükséges-e, hogy a Biblia időszámitása egyezzen a régi pogány feljegyzésekkel?

2. Micsoda szellem siettette a változást a hetven éves pusztulásról a 70 éves fogságba?

3. Krisztus előtt 536 előtt miért megbizhatatlan a pogány történelem?

4. Mily tények bizonyitják Herodotos és más régi görög történetirók megbizhatatlanságát?

5. Mennyire megbizhatóbb a „tekintélyek" a régi történelem ezen időszakában?

6. Mennyi hitel adható Ptolemeus kánonjának?

7. Mondj példát a történelem bizonytalanságára Kr. e. 536. előtt.

8. Meg lehet-e bizni az asszir műemlékek feliratain?

9. Hogyan irnád le ez ellentétet, mely a műemlékek feliratai és Dávid feljegyzései között fennáll?

10. Megmondották-e mindig az igazságot a pogány királyok az ő műemlékeik felirásaiban?

11. Miért nem érdemelnek hitelt a régészek?

12. A pogány feljegyzések, föltéve megbizhatóságukat, megszüntetik-e a kételyeket, vagy pedig ujabb kételyeket támasztanak?

13. Mivel fizet a megszentelt keresztyén, hogyha követi a pogány feljegyzéseket?

14. Mily időszámitási hidak teszik feleslegessé a pogány feljegyzéseket?

15. A valószinüség törvénye mit bizonyit a jelen időszámitás helyessége mellett?

16. Milyen három erős bizonyiték van arra nézve, hogy az időszámitás igaz?

17. Mit állithatsz a jelen igazság időszámitásáról?

18. Az időpontok megváltoztatása, hogyan érintené a jelen igazság időszámitását?

19. Hogyan foglalnád össze azokat, amiért a jelen igazság időszámitása helyes?

FEL

A
VILÁGITÓ TORONY
és
Krisztus jelenlétének hirdetője.

VIII. ÉVFOLYAM. CLUJ—KOLOZSVÁR 1922. OKTÓBER BROOKLYN 1o. SZÁM.

A HETVEN ÉVES PUSZTULÁS

(II. RÉSZ).

„És akik a fegyver elől megmenekültek, azokat elhurcolta Babiloniába és neki és fiainak szólgáivá lettek, mindaddig mig a perzsiai birodalom fel nem támadott, hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde, mig lerójja a föld szombatjait, mert az elpusztulás egész ideje alatt nyugodott, hogy beteljen a 70 esztendő". — II. Kronika 36 : 20 21.

OLVASÓINK egynémelyikénél zavart keltett a jelen időszámitás megértése, azt állitván, hogy az nem egyezik meg a régi világtörténettel. ami azon következtetéssel járna, hogy az időszámitás nem lehet helyes, habár a pogóny világtörténettel is megegyezik némileg, mely egyezés kivánatos és fontos lenne. Mi itt nehány történeti följegyzést mutatunk be amelyből az olvasó megitélheti, vajjon kivánatos-e a történelem előtti pogány feljegyzésekre és az asszir emlékekre alapitani.

A RÉGI POGÁNY TÖRTÉNET MEGBIZHATATLAN

A 7o éves pusztulásból a 7o éves fogságig terjedő időhatárra vonatkozólag a régi nézetben változás állott be. Ezt az egyháztudósok eszközölték, akik a biblia feljegyzéseit a pogány feljegyzésekkel akarták összeegyeztetni. E szellem teljes összhangban állott azon szellemmel, mely az egyháziasságban Kr. után 325-ik éve óta nyilvánult meg midőn Konstantin ördögi befolyás allat átalakitotta Istennek független igaz egyházát a pogány kormány szolgai vallásos területévé, amilyen manapság is. Nincs abban semmi meglepő, hogy a pogány és ördögtisztelő egyháziasság előbbre helyezi a pogány szellem befolyásolta feljegyzéseket Isten igéje és a zsidó történet feljegyzéseinél.

A 7o éves pusztasággal legalább is egyidejü feljegyzések ép olyan homályosak, ellentmondók, megbizhatatlanok, ugy hogy a történet területéről a sejtelem, hallomás és feltevés mezejére jutunk. Ilyen történeti alapon nyugszik ama tévedés, hogy a 7o évi pusztaság 19 évvel korábban kezdődött, mint az a valóságban történt. Meg fogjuk világitani a Cirus ügyeire vonatkozó korábbi pogány feljegyzéseket 536 évvel Kr. e. Milman zsidó történetének I. köt. 46o lapján beszél az asszir történetnek és időszámitásnak megoldhatatlan és kifürkészhetetlen utvesztőjéről.

A régi pogány feljegyzések bizonytalanságát semmi sem bizonyitja jobban, hogy a tények milyen forrásokból erednek. A régi kor pogány története a sejtések halmaza és nem nyujt szilárd alapot, avagy támaszt, haneam inkább igyekszik lerontani az Istentől eredő prófécia és a 7o éves pusztaság beteljesedésének hitelét. A három régi pogány történetiró, kiktől az adatokat meritették Herodotus görög (45o Kr. e.) Ptolomeus (15o Kr. u.) és a kaldeai Berosus (26o Kr. e.) Ami Herodotust mint történetirót illeti, szóljanak a tények.

Smith bibliai szótárában „Medesről" a következőket állitja:

„Hogy Herodotus időszámitásának adatai valószinütlenek, sőt ellenmondók, gyakori panasz tárgyát képezte... Legujabban kimutatták, hogy egész adathalmaza mesterkélt, sőt a királyok nevei is egynek kivételével — történetellenes... Media királysága nem kezdődött oly korán, mint azt Herodotus képzelte el... A Dejoces és Phraortes a történeti személyek listájáról teljesen hiányzik".

Dr. Brown Ferenc igy részletezi a lelkiismeretlen görög történetirók pontatlanságát és a bibliai irók pontosságát:

„A görög tündérregék mulattatták olvasóikat, de minden alapot nélkülözuek. A zsidók közelebbi helyzetüknél a gyakori feljegyzésre méltó érintkezésük következtében, lelkiismeretsséget és ügyességet fejtettek ki a történetirásban, mely megbizhatóvá teszi őket szomszédaik történetére vonatkozólag. — Asszirologia*): haszna és kára":

*) Asszirologia: asszir régiségekkel foglalkozó tudomány.

FEL

TEKINTÉLYEK SEJTELMEI

Ha a 7o-es évek pogány eseményeinek csekély történetét az eredetétől körvonalozzuk, sejtelemnek avagy feltevésnek kel tekinteni, mely tekintélyektől (jól megfizetett elképzelőktől) ered, kik a bizonytalan hagyomány foszlányait adták át nekünk. Az e korszak beli egyháztól átitatott babiloni történet ily tekintély sejtelméből származik, amint az kitünik *Mac Clintoch és Strongi Bibliai áttekintésének* cikkében, hol kimutatja összeférhetetlenségét, egymást megcáfoló meséknek a bizonytalanságát amelyen eredetileg alapult a Kr. előtt 625 évben kezdődő 7o éves fogság. Először is a cikkben fel vannak sorolva Babilon bukásának különböző és egymást megcáfoló elbeszélései, amint az a Bibliában, Xenophonnál egy görög irónál (4oo évben Kr. e.), Berosusnál egy benszülött irónál és Herodotusnál van feljegyezve; felsorakoztatja továbbá az assziriai emlékeket, majd egy modern tudóstól (képzelő) származó feltevés, mely a tekintélyek nyilatkozatainak (a magasan fizetett képzelőké) a 7o éves korszak pogány történetére vonatkozó alapja. Vannak még más különböző feljegyzések is, de ezeket a tekintélyek figyelmen kivül hagyják, mert a köznép könnyen ki van téve annak a ténynek, hogy az egész csak sejtelem.

A tekintélyek által közölt babiloni történet magában foglalja bizonyos meghatározott listáját a királyoknak, de viszont más tekintélyek azt hiszik, hogy más királyok is lehettek, kiket a történetből, illetve az emlékek feliratairól kifeledtek. Hogy különböznek a tekintélyek egymástól, megvilágitást nyert Macclintoch és Strong Belsazárról irott cikkében a *bibliai enciclopaediában.* Teljesen különálló nézetet vall (sejti) Marcus Niebuhr, Evil Merodach neve helyett, aki Nabucodonozornak volt a fia. Ő azt állitja (sejti), hogy a Dániel könyvében leirt babiloni fogság nem a perzsák, hanem a médek által lett végrehajtva Astyages vezetése mellett (azaz Méd Darius) és Evil Merodach illetve Belsazár és Neriglassal uralkodásai között fennáll egy rövid időszak, melyben Babilon alá volt vetve a médeknek.

A tekintélyek tehát eltérnek feltevéseikben a babiloniai királyokra vonatkozó szám és szerep tekintetében. Hogy Babilon királyainak nevei sem biztosak, kitünik ugyanazon cikk második részéből.

„Belsazár a Dániel könyvében előforduló kaldok utolsó királyának a neve ... Herodotus e királyt és atyját Labinetusnak nevezi, mely kétségkivül változata a Nabukodonozornak. E név alatt ismeretes Berosus előtt is Josefusban. (Apion elleni vádirat I. 2o). Azonban Jozefusnál (régiségek X., 11:) fordul elő, hogy a babiloniak Baltazárt Naboandel-nek nevezték. Nabonadius Ptotemeus rendszabályában, Nabouedeus Eusebiusnál és Nabonnidochus Eusebeusnál nyilván a nevek különféle változatai.

Ptolomeus régi görög történetiró időszámitási táblázathoz hasonló rendszabályában, mely az események évszámai tekintetében teljesen megbizhatatlan egy nap, vagy más csillagászati jelenség, elsötétülésének kivételével, mely csillagászati számitásoknál utmutatást nyujthat. Krisztus születése előtt a 485 évtől a 6oo évig terjed az adatok felhalmozása, de teljesen pontatlan. Azt állitja pld., hogy Xerxes 21 évig uralkodottt, habár uralkodásának évszáma 11 év. Artaxerxes uralkodásának évszámát 9 évvel később Kr. e. 465 évre helyezi, jóllehet pontosan Kr. e. 474 év az igazi. Igy egészíti ki az évszám pontatlanságát a pogány feljegyzés, melynek alapján a zsidók számitják a 7o hetet. Dániel 9:24, 25 és Nehemiás 2:1-et összevetve, látható, hogy Artaxerxes uralkodásának huszadik éve Kr. e. 454 évvel esik össze. Első éve a Kr. sz. előtt 474 évvel esik össze. A 7o év időszámitása nem is a biblián, hanem Ptolomeus kánonján alapul. A tekintélyek bizonyosságokká szövik össze a változó sejtelmeket és egy bibliai tanuló sem oktalan, hogy kövesse vezetésüket az ihletet nyert bibliai irók utmutatását kivéve.

FELTEVÉSEK, ELMÉLETEK, TALÁLGATÁSOK

A pogány feljegyzések és a Kr. e. 536 évtől kezdődő régi idők történetének homályossága és megbizhatatlanságuk kitünik a *Smith bibliai szótárban* levő cikkek rövid szemelvényeiből. A bizonytalanságot jelölő szavak dölt irással vannak szedve és mutatják, hogy az egész a sejtelmek és feltevések halmaza.

Nézzük csak a Médekről szóló cikkét:

„Cyaraxes *valószinüleg* kortársa volt utolsó éveiben az asszir egyeduralkodónak". stb.

„E törzsekkel kifejtett küzdelem a Herotodus által előadott esemény szálaival *függhet* össze", stb.

„*Valószinüleg* Herotodus nagy igazságra tarthat számot" stb.

Talán Nabukodonozor rendelkezett a babiloniakkal ez alkalommal.

Kevés szavahihető bizonyitékokkal rendelkezünk, hogy a médek által megállapitott kormányok hogyan uralkodtak a meghóditott népek felett.

„Herodotus *kissé bizonytalanul* hasonlitja össze a perzsa rendszert a médekével".

„*Talán a legvalószinübb,* hogy az asszir szervezkedést folytatták a médek".

„*Ugy látszik,* hogy ez volt az eset Perzsiában.

„Nehány iró (Herodotus) szerint szoros viszony állott fenn Cirus és az utolsó méd uralkodó között.

„*Herodotus* szerint, a méd nemzet 6 törzsre oszlott a Busae, Paretaceni, Struchates, Arizanti,

FEL

Budi és Magi törzsekre. Mindannak dacára *bizonytalan* hogy milyen *értelemben* tekinthetők ezek népi megoszlásoknak".

„*Talán feltételezhetjük* Herodotus listájáról" stb.

„A médek eredeti vallása *valószinüleg* az az egyszerü hit lehetett, amelyben Zeudavestáb volt a középpontban".

„Azt *állitják,* hogy a médek szokásai többékevésbbé hasonlitottak a szomszédokéhoz".

Vessünk egy pillantást a „Perzsákról" szóló cikkébe.

„Vonakzunk hinni, hogy a perzsák a médekhez hasonló faj lehetett".

„Ugy *látsztk,* hogy vallásuk rendkivül egyszerü".

„Nem *hihető,* hogy papjaik voltak".

„*Talán* érintkezésbe kerültek a vallás olyan formájával, mely különbözött az övékétől".

„Herodotus beszéli el, hogy a perzsák 1o törzsre oszoltak, melyek közül három a nemesek, három a földmivesek és négy a nomádok osztalyához tartozott".

„Ugy *tünik* fel előttünk hogy a perzsák a Kaspi tenger keleti partján vagy *lehetőleg* India közelében eső földterületen laktak".

Az első Fargard of the Vendidad látszólag körülirta vándorlásaikat.

„*Lehetetlen* meghatározni e mozgalmak korát, de nem lehet kétség az iránt, hogy Kr. e 88o évben mehetett végbe, mely időben az asszir királyok — ugy látszik — érintkezésbe kerültek a Zagros hegytől keletre lakó törzsekkel".

„*Bizonytalan,* vajjon azonosithatók-e az asszir emlékek Bartsu illetve Partsujával".

„*Ha úgy* elmondhatjuk, hogy a IX. század közepétől a VIII. század közepéig délkelet Armeniát foglalták el Kr. előtt".

„*Ugy látszik* ez utolsó vándorlás vezetője bizonyos Achaemenes volt".

„Roppant keveset tudunk perzsia történetéről ez időben (Kr. e. 7oo) másfélszázaddal később a Nagy Cirus trónra lépéséről.

„A körülményekről, hogy milyen módon ment végbe a zendülés, nem rendelkezünk *biztos* ismeretekkel".

DICSEKVŐ, HAZUG FELIRATOK

Meglehetős bizalmat helyeztek a modern magasabb kritikával rendelkező tekintélyek a pogány emlékek feliratiba és az asszir agyag táblácskákba, hogy Isten ihletett igéje fölébe helyezték. Ezeket a feliratokat emberek készitették és nem megbizhatóbbak készitőiknél. A modern keleti aristokraták és egyeduralkodók megbizhatóságának fokát általában kevésre becsülik. Ki fogja komolyan venni például a keleti szultán vagy a nyugati diplomata szavát manapság? A régi szultánok kevésbbé szavahihetők voltak; szavukra egyáltalán nem lehetett alapitani. A megállapitás eszköz volt a cél felé; a hazugság ép oly jó volt mint az igazság, ha a kivánt célt elérték azáltal. A pogány uralkodók eszközei voltak a démonoknak és általában gyermekei az ördög szellemének, aki feltalálója az örökös hazugságoknak.

Az asszir feliratokat a démonoktól megszállott ördögimádok készitették és épp oly megbizhatók voltak, mint amennyire várni lehetett a körülményektől, mert a megbizhatatlanságban épp annyira hasonlitanak a kormányzókhoz, hasonló jellemü emberekhez, kik a régi pogány történeteket irták. E történetek megmondják a valóságot alkalmasint, de általában tündérmeséket halmoznak fel és tudvalevő, hogy az emlékmüvek szoros rokonságban állanak a történettel.

A feliratok legnagyobb része történeti becset nyujtanak, nem egyebek a pogány királyok gőgös megállapitásainál — kik imádói voltak a pogány isteneknek Bel, Nabu, Marduknak stb.

Cirust felhasználta Jehova a zsidók támogatása céljából, s ez egy emlékmü feliratának a következő kivonata amelyben összehasonlitást nyer a gőgös urlalkodók legjobbika Dáviddal a legkiválóbb zsidó királlyal:

„Én vagyok Cirus, a világ királya, a nagy király, a hatalmas király, Babilon királya, Samerés Akkad királya, a világ négy részének a királya, Kambises fia, a nagy király, Aresan királya, Cirus unokája, a nagy király, Aushan királya, Teispes nagy unokája, a nagy király, Ausan királya, a királyság örökkévaló magja, kinek kormányzását Bel és Nabu szeretik, kinek uralkodása után szivük jóságával vagynak. Midőn bevonultam Babilonba, békével, örömmel és ujjongva foglaltam el pogány lakhelyemet a királyi palotában. Marduk, a nagy ur (papok által) Babilon népének megértő szivét felém forditotta, miután naponta fohászkodtam hozzá... Asur és Lusa, Agade, Esmunah, Zamban, Meturnn, Deri városokba a Gutunn partjára, a Tigrisen tul fekvő városokba, melyek régi telepek — lakó isteneket visszavittem palotáikba, hogy elhelyezzék örökös oltáraik elé... És Sumet és Akkad isteneit, akiket Nabonaid — az istenek urának haragjában — Babilonba vitt, Marduh, a nagy ur parancsára (a monopolt nyert papokénak) békében helyeztettem el lakaikba, mely lakokban sziveik örvendeztek. A városokba visszahozott összes istenek hadd fohászkodjanak Marduh és Nabu előtt napjaim meghosszabitásáért, szoljanak bár egy jóságos szót érettem és mondják Marduhnak, az istenek urának, éljen Cirus a király... stb." — *Barton régiségtan és biblia* (385, 386 lap).

A babonás Cirus nyilván kedveskedni akart az összes isteneknek és vágya volt tetszeni Jehovának a zsidó Istennek is és alkalom nyilt számára, hogy

FEL

nem várt szelidséget mutasson a választott nép irányában. De mily kiáltó az ellentét az előző és a következő tiszteletet parancsoló szelidsége között.

„Az Úr az én pásztorom, nem szükölködöm. Füves legelőkön nyugtat engem és csendes vizekhez terelget engem. Lelkemet megvidámitja, az igazság özvényein vezet engem az ő nevéért. Mégha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy, a te vessződ és botod azok vigasztalnak engem. Asztalt teritesz nekem az én ellenségeim előtt, elárasztod fejemet olajjal, csordultig van a poharam. Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján és az Úr házában lakozom hosszu ideig". — Dávid 23 Zsoltára.

Ez a lehető legélesebb ellentétbe hozza a pogány démon imádók és Jehova szolgája közötti különbséget. Melyik megbizhatóbb: Cirus vagy Dávid? Azoknak, akiknek új nézetük van az időtanról, vagy helyeslik azt, azoknak megfelelő lehet a fentebbi történeti feljegyzés. De mi a Jehova iheletett szavai mellett fogunk továbbra is kitartani. Kihagyták belőle azt, ami nem tetszett nekik és megváltoztatták a tényeket nekik tetsző gőgös fennhéjázásban. Két király uralkodott egy időben mig a felirat szerint, egyik a másikat követte uralkodásban. Némely felirat dicsekvőn emliti uralkodásuk hosszu tartamát, mely száz évre terjed némelykor.

Létezik egy felirat, melyben Senacherib dicsekvő hangon irja le a balszerencsével végződött hadjáratát Hezekia ellen (II. Kir. 18:19; Ézsais 36:37), de egy szóval se tesz említést hadseregének a csodával határos vereségéről a pusztitó angyal által. Az asszir királyok — mondja Dr. Brown — sohasem emlékeznek meg hibáikról, de Senacherib vallomása, hogy a várost nem vette be a II. Királyok könyvének 19:35, 37 verseinek alapján megerősitést nyer, melyben leirja az asszir hadsereg megsemmisülését és Jeruzsálem megmentését.

A királyok egész uralkodását mellőzik a feliratokban az egymásután következő uralkodók kivánságára. Kr. születése előtt 536-ban Babilon bukása után, a várost a Dániel által emlitett méd Dárius kormányozta. (Daniel 6:9, 11) Dáriust tekintik II. Kyraxesnek, a médek királyának, aki Babilonban uralkodott 2 évig, mig a trónutódlásban felváltotta őt a gőgös Cirus, de a feliratok hallgatnak rövid uralkodásáról. Uralkodásával beteljesedett Dániel látomása a méd perzsa birodalomról és pedig ugy, hogy a médek uralkodtak először és ezeket követték a hatalmas perzsák. (Dániel 7:5; 8:3, 4) Azok, akik hisznek az emlékmüvekben, semmit sem fognak kivenni a méd Dárius 2 éves uralkodásáról.

Vedd tekintetbe az uj Cirus feliratot — mondja dr. Francs Brown, aki a feliratok magyarázója és én megemlitem a feltáruló nehézséget, ha összehasonlitjuk a Dániel könyvének megállapitásaival és azt vesszük észre, hogy nem hagytak helyet a méd Dáriusnak... A feliratok szerint Dániel 5:31; 6:1-28 versekben szereplő Darius, aki megelőzte Cirust és követte az utolsó babiloni királyt, nem létezik. — *Asszirologia: haszna és hátránya* 37, 38 lap.

Tény az, hogy a hencegő Cirus egyszerüen kihagyta Dáriust a feliratokból, de dr. Brown komolyan veszi a történet előtti pogány feljegyzést és számitásait azzal végzi be, hogy a Bibliának nem ad igazat.

Ime előttünk áll egy elsőrendü történeti feladat. Nem szükség részletezésre. Az eredmény világos. Nem tudom milyen megfelelő megoldást lehetne találni a nehézség leküzdése tekintetében. Van ugyan egy megoldás, melynek alapján nem a biblia fog szenvedni, biztos vagyok benne, de ki tudná megmondani miként. Széljegyzetben a Bibliára vonatkozólag azt állitja, hogy Dániel egész könyve legenda; de a legenda eredetét is meg kellene világitani (egy papi embernek). E kivonat bebizonyitja a tényt, hogy tekintélyek, akik sok pénzt fektettek bele abba az élvezetbe, hogy olvasni legyenek képesek nehéz feliratokat s kiknek fizetése függ nagy hirnevüktől, az emlékmüvek feliratait megbizhatóbbaknak találják a Bibliánál. Igy tanitanak a hit védeimezői a modern teologiai szemináriumokban és érthető, hogy az ő vezetésük mellett oktalanul kiképzettek nem hisznek a Szentirás és történet alapján helyet megálló időszámitásnak.

A RÉGÉSZEK MEGBIZHATATLANSÁGA

Dr Brown mindannak dacára óvatosabb mint a legbuzgóbb asszirologusok. Jóllehet előadó tanára az asszirtannak inti a tanulókat, hogy ne éljenek visszsza vele.

Idézzük beszédének egzik részletét:

„A sejtelmek általi tudományos előhaladás többé-kevésbbé gondatlan... Az asszirtannak meg vannak a sejtelmei... A nagy és elragadó lelkesedés, de a hideg itélkezés szomoru hiánya. Elhamarkodottság a felhasználásában... Maguk az asszir kutatók felelősek a tulságos gyorsaságukból eredő sok hibájukért... A Bibliaikutató nemcsak a saját kárára a szaktudósok gyors következtetéseit vette alapul és előadásaiban szem előtt tartotta azokat, hanem gyors következtetéseket is levont belőle. Bizonyos területeken nem illő falánkság harapódzott el; mindent elnyeltek, elfelejtették a kritikai kutatás legelemibb szabályait. Vakul hittek a tekintélynek minden mérlegelés nélküli ugynevezett feltételesen tekintélyes tudós tényeinek elfogadásában. Hogy óriási a különbség a felfedezett és a felfedezendő között.., és az asszir kutatóknak — be kell vallanunk elég ösztövér az alapjuk az évszámok tekintetében... Meg kell róni őket,

FEL

hogy nem vértezték fel magukat megfelelő gonddal a tévedések ellen... A talajt elvesztették maguk alatt állandóan... Következtetéseket nem szabad átugorni... Nem szabadna tárgyalni a hipotéziseket megállapitott tények gyanánt és dogmai előadást épiteni rájuk... A tényt élesen meg kellene különböztetni a sejtelemtől, hogy határozott és értelmes érvek fedjék az állitásokat. Egy teljes lista biztos időszámitási alappal támogatná az asszir történetet, de valójában nem egy hanem hat illetve hét egyoldalu listák cáfolják meg egymást. Tiszteletreméltó időszámitók alkalmazkodtak a 46 évi felosztási hiányokhoz... A feliratok kezelés módjának hibája onnan ered, hogy dobálódznak a történeti adatokkal keresztülkasul, először üdvözölve őket, de nyomban hitelüket veszitik, ha zavart keltenek a kifejezések... nem akarunk-e várni... nem eléggé buzditók, hogy legyenek őszinték.

Brown; asszirtan, haszon és hátrány.

Az előbbiek a megbizhatatlanság változatait tárják elénk a régi korok emlékmüvei feljegyzéseinek és tekintélyeinek bemutatása után. Ha ezeket követi a biblia tanuló utvesztőbe kerül és nem tudja megállapitani, mi az igaz és mi a hamis a feliratokban, azt se tudná megmondani vajjon a tekintélyek becsületesen és lelkiismeretesen járnak el vele szemben, hogy mit akarnak sejtetni véleményükkel, vagy pedig önkényesen és gondtalanul vezetnek félre bennünket.

KÉTELY ÉS MÉG KÉTELYEK

Volt egyszer egy régi király aki nagy utvesztőt épittetett bonyolult utakkal s a hagyomány szerint ha megakart szabadulni valakitől, az utvesztő távoleső zugába vitette. Utjai annyira bonyolultak voltak, hogy az illető éhen halt az út állandó keresése után. A történetelőtti pogány időszámitás és történelem ilyen szellemi utvesztőnek tekinthető, amelyben az időszámitás és történelem ilyen szellemi utvesztőnek tekinthető, amelyben az időszámitás hivői találtatnak. A tanulmány minden lépése uj problémákat vet fel, mely hosszu időt vesz igénybe a megoldásra, ha egyáltalán megoldhatók, és a szerencsétlen tanuló mindég tanul valamit és sohasem képes elérni a hit ismeretét. 2 Timotheus 3:7.

Vagy amint Dr. Brown mondja:

„Az asszirtan nem éppen egyszerü kulcs az ajtók kinyitására. A tények terjedelmes és bonyolult sorozatát nyujtja elénk. Élénk fényt vet némely dolgokra és részleges fényt másokra, viszont sötét körvonalakat huz más dolgok fölé. Ha abba a fénybe helyezzük magunkat, megakarjuk látni, hogy mit mutat nekünk. Az asszirtan nem is mondható tolmácsnak, aki künt áll, hogy megmagyarázza a bibliát számunkra. Utat mutat a Szentirásba és mialatt elsimulnak a régi nehézségek, máskor meg felszinre vet nem kevésbbé bonyolultakat. Parancsoló kötelessége azoknak, akik tanulmányozzák a Bibliat, akik tanitani vágynak másokat, hogy ezen uj feladatokat nehézségükben és messzeható fontosságukban ismerjék fel. Pillantást kell vetnünk arra az időre, hogy készüljünk elő, midőn egyházunknak átlagos tagjai az élő ideg és izomzat hitével rendelkeznek, mely fennen fogja tartani az embert még ilyen kutatások dacára is... Ha valaki az asszirtant az Ó-Testamentum érdekében használja fel, nem kerülheti el azokat (igy keletkezett kételyeket)". — *Asszirtan: Haszon és Hátrány 29, 30 lap.*

Az egyház eszménye az összes tanultaknak és bölcsek fokozatai egyetemes gyülekezetének (1 Korinthus 1:26-29) aki járatos a régiségtanban s képes leküzdeni a pásztoruk által hetenként támasztott kétségeket és hogy a hitetlenségtől megmeneküljenek, biznak a szószéken előttük levő hitetlen farkas szellem sziporkáiban. A bibliatanulók nem fognak hozzákezdeni a pogány feljegyzéseken alapuló dolgok tanulmányozásához, ha látják hová vezeti őket az út és nem akarnak nagy távolsást megtenni a hitetlenségben és gazdagon megfizetni az árát: a dicsőség koronáját az igazság árán.

De az igaz hivők, kiknek nagy szolgálatot kell tenni az Urnak, miért pazarolnák el idejüket a hamis nevü ismeretek (tudomány) ellenvetéseivel (1 Timotheus 6:20), midőn Isten gonoskodott egy időszámitási hidról, a kérdésben levő történelem előtti korszak bizonytalan pogány időszámitása helyett a 70 éves pusztaság próféciájának és betöltésének alakjában. Van még másik istenileg gondoskodó hid a birák korán át (Cselekedet 13:19-21). Balgatag időtöltés volna megkisérelni, a birák részletes időszámitásának kidolgozását; hasonlóképen nem járna eredménnyel, ha eldobnók a pusztaság 70 éves korszak fölötti istenileg gondoskodott hidat, megkisérelni pogány forrásokból eredő részletezett tények megállapitását, mert az ujabban keletkezett babiloni időszámitásról elterjedt ismeretek ugyanolyan megbizhatatlan forrásmunkákban foglaltatnak benne.

A JELEN HELYES IDŐSZÁMITÁS TOVÁBBI BIZONYITÉKAI

Van egy jól ismert számtani törvény, amit valószinüségi törvénynek neveznek. E törvény felhasználása gyakori a mindennapi életben a kétes eseteknél. Egy gyerekes családban, ha valaki rossz fát tett a tüzre, a valószinüség, a bizonyosság azt diktálja nekünk, hogy egy bizonyos valaki követte el azt. Ha egy házban különös kárt tettek éjjel, az esetben a véletlen müveként történhetett meg, de ha két házban ugyanolyan módon ment végbe a pusztitás, az esetben valószinü, hogy nem véletlenből történt, de ha három vagy több házban ugyanolyan módon

FEL

ságában" a viz-keresztséget kellene érteni, arra nagyobb suly lenne fektetve, mint amennyit egy „lelkész" helyeselni hajlandó volna. Mit reménylünk mi, mint keresztyének sovárgó vágyakozással; vajjon nem azt-e, hogy részünk legyen Urunk feltámadásában, az *első* feltámadásban? Az apostol azt, mint nagy eszményi reményt állitja lelke elé, midőn igy szól: „Hogy megismerjem őtet és az ő feltámadásának erejét és az ő szenvedéseiben való részesüléseimet, mikor hasonlatos leszek az ő halálához, (mint testének vagy egyházának egy tagja), ha valami módon juthatok a halottaknak feltámadásokra. (Filippi 3:10, 11). Ha Róm. 6:5 ugy kellene érteni, hogy a vizbe való alámeritésünk nekünk Krisztus feltámadásában részt biztosit, akkor ezen helyet ellentétbe helyeznők minden mással. Hogyan szerezhetne nekünk az alámeritès, vagy vizbe való temetés az első feltámadásban? Biztosak vagyunk abban, hogy ezren azok közül, akik a vizben hagyták magukat megkeresztelni, vagy eltemetni, az első feltámadáshoz, Krisztus feltámadásához soha sem jutottak.

Hogyha azonban ezen verset a két megelőző verssel összhangzásban levőnek értjük és látjuk, hogy Krisztus halálának egyenlőségében a halálba való keresztségre vonatkozik, minden világos és jól érthető előttünk. Mint Isten által Fia társ-örököseinek meghivottaknak, a mi előjogunk most vele szenvedni és holtnak lenni, hogy egykoron vele éljünk és uralkodjunk. És ő biztosit minket, hogyha ezen híváshoz hüek és halálában eltemetve vagyunk, amint ő is eltemettetett, mint Isten hü katonái és az igazság szolgái, mi is meg fogjuk kapni a teljes jutalmat, amelyet Isten (azoknak) ilyeneknek igért, t. i. az első feltámadásban dicsőségre, becsülésre és halhatatlanságra való részvételt.

37. Melyik a leghatározattabb bizonyiték arra vonatkozólag, hogy az egyház részéről a halálkeresztség a bibliai keresztség s a vizkeresztség csak szimboluma ennek?

A halálba való keresztség a valódi keresztség a kivàlasztott osztály részére. A viz-keresztség részünkre, amint az volt az Ur részére is, csak mint annak szimboluma, képe bir érvénnyel. Ez a mi Urunknak két tanitványához, Jakabhoz és Jánoshoz intézett szavaiból, midőn őt arra kérték, hogy egykor az ő dicsőségében, egyik jobbja, egyik balja mellé ülhessen — világosan kitünik. A mi Urunk válasza igy hangzott: „Nem tudjátok mit kértek; megihatjàtok-é a pohàrt, amelyet én megiszom és amely keresztséggel megkeresztelkedem, megkeresztelkedhettek-é azzal?" Az ők abbeli készségüket, hogy nemcsak gyalázatában, hanem keresztségében, a halálba is részt ohajtanak venni, helyeselvén, azt felelte az Ur: „A pohárt bizony azt, hogy megisszàtok, melyet én megiszom, a kereszts égg el is, amellyel én keresztelkedem, megkereszteltettek". (Màrk. 10:35—39). Az Ur ezen előjogot és segitséget minden meghivottjának, aki szivből kész arra, hogy ezt a próbàt kiállja, meg fogja adni. Ilyenek tényleg Krisztus halálába vannak megkeresztelve és következőleg vele együtt részük lesz az első feltámadásban és az azzal kapcsolatos királyság dicsőségében. Világos, hogy a mi Urunk nem a viz-keresztségre hivatkozik, mert ezen két tanitvàny hivatala kezdetétől kezdve vele volt és mint helyettesei, sokat kereszteltek vizben „megtérésre és a bünök megbocsátására". De ez még mindig a János keresztsége volt. (Jànos 3:22, 23; 4:1, 2; Màrk. 1:4). Urunk azon kérdését, hogy készek-e az *ő* keresztségében részt venni, nem értette félre a két tanitvány. Jól tudta, hogy az Ur nem értette a viz-keresztséget és értették, hogy ez akaratuknak, az ő és Atyja akaratàba való keresztelését jelentette és az ő áldozatában való részvételüket, hogy naponta meghalva tegyék le életüket a testvérekért el egészen a tényleges halàlig.

„Egy lélek àltal mi mindnyájan egy testté keresztelkedtünk". I. Kor. 12:12 13.

38. A Krisztusi halálkeresztség a szentlélek (szelleme) keresztségével azonos-e? Ha nem — fejezd ki a külömbséget.

Ne értsük félre az apostolt, midőn a mi keresztségünkről a halálba az Urral — „az ő halàlàba" való keresztségről szól, mintha ő azzal a szent lélekel (szellem) való keresztséget értené. A szent szellemet és a halàlt egymástól el kell választani. A halàlba való keresztség egy személyes ügy. amelynél mindenki, aki Krisztus testének tagja akar lenni, magát személyesen arra szentelni és akaratát feláldozni tartozik. Hogyha azután àldozatunk elfogadtatott, a mi Urunk kész, hogy minket szellemével támogasson, hogy életünket letehessük az igazság és a testvérek szolgàlatában egészen a halàlig. A szent szellemmel való keresztség az egész kiválasztott osztály keresztsége volt. Ez pünkösd napjàn a felső teremben történt, mikor a tanitvàuyok összevoltak gyülekezve; további ismétlésére nincs szükség, mert akortól kezdve egész mostanàig a kiválasztott osztàlyban hatékony volt. Ennek külső megnyilvánulàsok közt való ismétlését csak Kornéliusnál találjuk meg. De ez inkàbb csak egy bizonyiték volt Péter apostol, a hivő zsidók, Kornélius és a hivő pogànyokkal szemben, hogy Isten a zsidók és pogányok közt többé különbséget nem tesz. A pünkösdi keresztség, amint nekünk elbeszélik, a felső helyiségnek a hogy az összegyült 120 testvér, az apostolokat is beleértve, „mind betöltetett szent szellemmel". A szétosztott lànggnyelveknek fejük fölött való megjelenése az isteni kegyelem jelképe.

39. A pünkösdi felkenésre, mint hasonmásra, mily képlet mutat reá?

A szent szellemmel való megkenetés, az Izraelben való főpapok és királyoknak, a szent kenőolajjal való megkenetésének felel meg. Az olajat a fejre öntötték és az lefolyt az egész testen. A fejre való ezen leöntés ellenképe volt a szent szellemnek, amely közöltetett a mi Urunk Jézussal megszenteltetése idejében, 30-ik életévében, midőn neki az Atya az ő szellemét „mérték nélkül" adta. (Ján. 3:34). Mi-

FEL

AZ ÚJ TEREMTÉS KERESZTSÉGE

X. TANULMÁNY

(FOLYTATÁS)

32. Mily szentirási bizonyitékokat ismerünk arra vonatkozólag, hogy Jézus vizkeresztsége nem volt az Ő valóságos vizalámeritkezése vagy az Ő halálkeresztsége?

Világosan be lehet bizonyitani, hogy a mi Urunk, Jànos által való alámeritésében nem a valóságos keresztséget làtta, hanem csak annak jelképét. Ennek bizonysàgaul jegyezd meg a mi Urunknak az emlék-ebéd idejében mondott szavait: „De keresztséggel kell nékem megkereszteltetnem és mely igen szorongattatom, miglen az elvégeztessék". (Luk. 12:50). Itt mutatja nekünk az Ur, hogy „keresztsége" nem a viz-keresztség volt, hanem a halàlba való keresztség, összhangban az isteni rendelkezéssel, mint az embernek megváltási dija, vagy bün áldozata. Miután oly korán, amennyire csak lehetséges volt (30. életévével) a halál büntetésnek szentelte magàt, hivatala (negyedfél) három és fél évében megszentelését pontosan keresztül vitte, naponta meghalva és lelkét a halàlba kiöntve, életét, erejét, stb. az Atya szolgàlatàban, követői szolgálatàban és nagy részben ellenségei szolgàlatàban is elhasználvàn. És midőn felismerte, hogy halàlkeresztségének vége eljött és a megpróbàltatások és nehézségek mindig nehezebbek lettek és senki sem volt szánalommal iránta, mert mindenki elhagyta őt és senki sem értette őt és ügyeit, hogy szomorusàgàban megvigasztalja és bátoritsa, — ekkor vágyódott megpróbàltatàsának vége után, felkiáltván: „Mely igen szorongattatom (nehézségekkel) miglen az (halàl keresztségem elvégeztessék". (Luk. 12:50). Nemsokàra azután keresztsége be volt végezve, midőn haldokolva felkiáltott: „Elvégeztetett!"

33. Meghalni Ádámban és meghalni Krisztusban e kettő között mi a külömbség? Ez hogyan alkalmazható az egyházra?

Az egész világnak meg kell halnia, nemcsak az Urnak és a kiválasztott osztàlynak, mely az ő teste, aznban a világ nem vesz részt Krisztus halàlàban, mint a kivàlasztott osztály, az ő teste. Itt egy nagy különbség van. Az egész emberiség halott Ádàm atyánkban, büntetése alatt, átka alatt. De Urunk nem e világból való volt. Ö nem azok közül volt, kik Ádámban meghalnak. Láttuk már, hogy élete szent és a bünösöktől elvàlasztott volt és dacàra földi anyjának[1] nem volt a kárhozat alatt. Miért kellett tehát meghalnia? Az Irás felel nekünk, hogy ő „a mi büneinkért halt meg", hogy halála egy áldozat volt. Ugy van ez az egyházzal, az ő testével is. Ez halàlàban van megkeresztelve és része van áldozati halàlàban. Természettől „Ádàm gyermekei" a „harag gyermekei" ők is, mint a többiek; (Ef. 2:3) először a mi Urunk Jézus és megváltási müvében való hitük àltal szabadittatnak meg az ádàmi halàltól és igazoltatnak az életre. Ezen Ádàm halálàtól való igazolás „felmentés" célja, azon előjog adomànyozása, hogy Jézus Krisztusban megkereszteltetnek, (hogy testének és a kiválasztott osztálynak tagjai legyenek), mint részesei halàlàban, mint társ-àldozárok. Oh mily nagy különbség àll fenn az Ádámban való halàl és a Kirsztusban való halàl közt!

34. Idézz szt. citátumokat, melyek a Krisztussal való összeköttetésünkre mutatnak a halálkeresztségben jelenleg és az ezt követő dicsőségben, ha hűek leszünk?

A Krisztussal való rokonság titka most az áldozàsban a halál keresztségben áll. Egy ezàltal keletkező rokonság és vele való egyesülés a jövendő dicsőségben, a világ előtt érthetetlen. De az Ur hivei által meg kellene becsültessék. Ismételten meg van erősitve és bizonyitva az Iràsban, hogy „ha ő vele meghalunk, ő vele országlunk is". — II. Tim. 2:11—12, Rom. 6:8; 8:17.

35. Róm. 6:4 versben az apostol mily bizonyitékot nevez meg a Krisztus halálában való keresztségünkre?

Az általunk tanulmányozott szöveg 4. versében az apostol más àlláspontból ugyanazt a gondolatot ismétli meg. Azt mondja: „Eltemettettünk azért övele együtt a keresztség által a halàlba. (Róm. 6:4). Itt megint nem àll semmi a viz-keresztségről, hanem egy igen határozott kijelentése ez a halàlba való keresztségnek, vagy megszentelésnek. Folytatva, megmutatja az apostol a Krisztus halálába való keresztségünk okát: „Miképen feltámasztott a Krisztus a halálból az Atyànak dicsőségére, azonképen mi is uj életben jàrjunk. „Csak közvetve céloz itt az apostol az első feltámadàsban való részvételünkre, ahol mi meg fogjuk osztani Urunk dicsőségét Kiràlyságában; kijelentése különösen a jelenlegi élettel van vonatkozàsban. Mindazok, akik életüket az Urnak szentelték, hogy vele haljanak és társàldozók legyenek az igazság szolgàlatàban, habár még e világban élnek, magukat a világtól elvàlasztottak közé kell szàmitaniok. Fogadták, hogy minden földi dolog számàra, amely màsokat még egészen igénybe vesz, meghalnak és azokat csak mint az uj természet szolgái fogják tekinteni. Az ujteremtések a Megvàltó által a mennyei dolgok és kilátàsok iránt lesznek élőkké (fogékonyakká), amelyeket a világ sem làtni, sem érteni nem tud. Ezzel összhangzàsban életünk a világban ujnak és azoktól, kik körülöttünk vannak, elválasztottnak tünik fel, mert az uj szellem àltal uj reményekkel és célokkal, a mennyeiekkel elevenittettünk fel.

36. Róm. 6:5-ben a vizkeresztség képezi e a kérdés tárgyát? Ha nem — akkor efelöl tarts helyes magyarázatot?

Az 5. versben a legkisebb vonatkozást sem találunk a viz-keresztségre, habàr talán egyesek ezen szavakat először màskép értenék: „Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint, ő bele oltatvàn, vele eggyé lettünk, bizonyára az ő feltámadásának hasonlatossàga szerint is, ő vele eggyé lészünk". Hogyha ezen „eggyé lételben, a halàl hasonlatos-

FEL

ságában" a viz-keresztséget kellene érteni, arra nagyobb suly lenne fektetve, mint amennyit egy „lelkész" helyeselni hajlandó volna. Mit reménylünk mi, mint keresztyének sovárgó vágyakozással; vajjon nem azt-e, hogy részünk legyen Urunk feltámadásában, az *első* feltámadásban? Az apostol azt, mint nagy eszményi reményt állitja lelke elé, midőn igy szól: „Hogy megismerjem őtet és az ő feltámadásának erejét és az ő szenvedéseiben való részesüléseimet, mikor hasonlatos leszek az ő halálához, (mint testének vagy egyházának egy tagja), ha valami módon juthatok a halottaknak feltámadásokra. (Filippi 3:10, 11). Ha Róm. 6:5 ugy kellene érteni, hogy a vizbe való alámeritésünk nekünk Krisztus feltámadásában részt biztosit, akkor ezen helyet ellentétbe helyeznők minden mással. Hogyan szerezhetne nekünk az alámerités, vagy vizbe való temetés az első feltámadásban? Biztosak vagyunk abban, hogy ezren azok közül, akik a vizben hagyták magukat megkeresztelni, vagy eltemetni, az első feltámadáshoz, Krisztus feltámadásához soha sem jutottak.

Hogyha azonban ezen verset a két megelőző verssel összhangzásban levőnek értjük és látjuk, hogy Krisztus halálának egyenlőségében a halálba való keresztségre vonatkozik, minden világos és jól érthető előttünk. Mint Isten által Fia társ-örököseinek meghivottaknak, a mi előjogunk most vele szenvedni és holtnak lenni, hogy egykoron vele éljünk és uralkodjunk. És ő biztosit minket, hogyha ezen híváshoz hüek és halálában eltemetve vagyunk, amint ő is eltemettetett, mint Isten hü katonái és az igazság szolgái, mi is meg fogjuk kapni a teljes jutalmat, amelyet Isten (azoknak) ilyeneknek igért, t. i. az első feltámadásban dicsőségre, becsülésre és halhatatlanságra való részvételt.

37. Melyik a leghatározottabb bizonyiték arra vonatkozólag, hogy az egyház részéről a halálkeresztség a bibliai keresztség s a vizkeresztség csak szimboluma ennek?

A halálba való keresztség a valódi keresztség a kivàlasztott osztály részére. A viz-keresztség részünkre, amint az volt az Ur részére is, csak mint annak szimboluma, képe bir érvénnyel. Ez a mi Urunknak két tanitványához, Jakabhoz és Jánoshoz intézett szavaiból, midőn őt arra kérték, hogy egykor az ő dicsőségében, egyik jobbja, egyik balja mellé ülhessen — világosan kitünik. A mi Urunk válasza igy hangzott: „Nem tudjátok mit kértek; megihatjátok-é a pohárt, amelyet én megiszom és amely keresztséggel megkeresztelkedem, megkeresztelkedhettek-é azzal?" Az ők abbeli készségüket, hogy nemcsak gyalázatában, hanem keresztségében, a halálba is részt ohajtanak venni, helyeselvén, azt felelte az Ur: „A pohárt bizony azt, hogy megisszátok, melyet én megiszom, a keresztséggel is, amellyel én keresztelkedem, megkereszteltettek". (Márk. 10:35—39). Az Ur ezen előjogot és segitséget minden meghivottjának, aki szivből kész arra, hogy ezt a próbát kiállja, meg fogja adni. Ilyenek tényleg Krisztus halálába vannak megkeresztelve és következőleg vele együtt részük lesz az első feltámadásban és az azzal kapcsolatos királyság dicsőségében. Világos, hogy a mi Urunk nem a viz-keresztségre hivatkozik, mert ezen két tanitvány hivatala kezdetétől kezdve vele volt és mint helyettesei, sokat kereszteltek vizben „megtérésre és a bünök megbocsátására". De ez még mindig a János keresztsége volt. (Jànos 3:22, 23; 4:1, 2; Màrk. 1:4). Urunk azon kérdését, hogy készek-e az *ő* keresztségében részt venni, nem értette félre a két tanitvány. Jól tudta, hogy az Ur nem értette a viz-keresztséget és értették, hogy ez akaratuknak, az ő és Atyja akaratába való keresztelését jelentette és az ő áldozatában való részvételüket, hogy naponta meghalva tegyék le életüket a testvérekért el egészen a tényleges halàlig.

„Egy lélek àltal mi mindnyájan egy testté keresztelkedtünk". I. Kor. 12:12 13.

38. A Krisztusi halálkeresztség a szentlélek (szelleme) keresztségével azonos-e? Ha nem — fejezd ki a külömbséget.

Ne értsük félre az apostolt, midőn a mi keresztségünkről a halálba az Urral — „az ő halàlàba" való keresztségről szól, mintha ő azzal a szent lélekel (szellem) való keresztséget értené. A szent szellemet és a halàlt egymástól el kell választani. A halàlba való keresztség egy személyes ügy, amelynél mindenki, aki Krisztus testének tagja akar lenni, magát személyesen arra szentelni és akaratát felàldozni tartozik. Hogyha azután àldozatunk elfogadtatott, a mi Urunk kész, hogy minket szellemével támogasson, hogy életünket letehessük az igazság és a testvérek szolgàlatában egészen a halàlig. A szent szellemmel való keresztség az egész kiválasztott osztály keresztsége volt. Ez pünkösd napjàn a felső teremben történt, mikor a tanitványok összevoltak gyülekezve; további ismétlésére nincs szükség, mert akortól kezdve egész mostanàig a kiválasztott osztàlyban hatékony volt. Ennek külső megnyilvánulàsok közt való ismétlését csak Kornéliusnál találjuk meg. De ez inkàbb csak egy bizonyiték volt Péter apostol, a hivő zsidók, Kornélius és a hivő pogànyokkal szemben, hogy Isten a zsidók és pogányok közt többé különbséget nem tesz. A pünkösdi keresztség, amint nekünk elbeszélik, a felső helyiségnek a hogy az összegyült 120 testvér, az apostolokat is beleértve, „mind betöltetett szent szellemmel". A szétosztott lángnyelveknek fejük fölött való megjelenése az isteni kegyelem jelképe.

39. A pünkösdi felkenésre, mint hasonmásra, mily képlet mutat reá?

A szent szellemmel való megkenetés, az Izraelben való főpapok és királyoknak, a szent kenőolajjal való megkenetésének felel meg. Az olajat a fejre öntötték és az lefolyt az egész testen. A fejre való ezen leöntés ellenképe volt a szent szellemnek, amely közöltetett a mi Urunk Jézussal megszenteltetése idejében, 30-ik életévében, midőn neki az Atya az ő szellemét „mérték nélkül" adta. (Ján. 3:34). Mi-

FEL

után megjött pünkösd és megdicsőitett Fejünk az Atya előtt megjelent, hogy „házának" bünéiért bocsánatot teremtsen, „kiöntötte ezt" a szent pünkösdi szellemet, megkeresztelvén kiválasztottait. Ez jelöli meg elfogadásukat, mint a kiválasztott osztály tagjaiét, mint testének az ujteremtés tagjaiét általa és az Atya által. Egyháza, teste azóta létezett és a szent szellem benne és rajta maradt. Minden hozzájáruló tag nagyobbitotta az egyházat, amely az ő teste és mindenik részt nyert a léleknek azon *egy* keresztségében, amely az egyház testéhez tartozik és azt áthatja.

40. Magyarázd meg, hogyan mutat rá „A korintusbeliekhez" 1, 12, 12-13 arra a viszonyra, mely a pünkösdi keresztelés és a halálban való egyéni megkereszteltetésünk között fennáll?

Hogyha a pünkösdi szellem keresztséget és a mi a halálba történt egyéni keresztségünket egymással összehasonlitjuk, úgy azt látjuk, hogy mindkettő rokonságban van egymással. Mint megigazult emberek, a halálba kereszteltetünk meg, mint az új teremtés tagjai. Megkenetésünk a szentszellemmel történik és igy leszünk a kiválasztott osztály, a Krisztus testének valódi tagjai. Amint már láttuk, szükséges, hogy az üdvözitőben való haláltól felmentessünk azaz igazoltassunk. Előbb nem fogadható el a mi áldozatunk és nem számittathatunk olyanoknak, akik „együtt haltak" Krisztussal, a mi Urunkkal. Épen igy szükséges, hogy igazolt életünk megszentelése és feláldozása előbb megtörténjék; szükséges, hogy mint az új teremtés tagjai elfogadtassunk, mielőtt a haláltusák kezdetüket vehetnék, amelyek bennünk az Úr kegyelme által a halálba való keresztséget hozzák létre, hasonlatosan Jézus halálba való keresztségéhez, mely részt biztosit nekünk az „első feltámadásban". Ez összehangban van azzal, amit már láttunk, t. i., hogy nem a mi megigazulásunk az, mely minket új teremtésekké, Krisztus testének tadjaivá tesz, hanem a mi keresztelésünk az Ő halálába, mint ahogy az apostol mondja is: „Mert miképen a test egy és annak sok tagjai vannak... ezenképen van a Krisztus is. Mert egy lélek által mi mindnyájan egy testté keresztelkedtünk... és mindnyájan egy ital által lettünk egy lélekké". — I. Kor. 12:12-13.

41. Akik feláldozzák magukat, a feláldozással és ennek az Úr által való elfogadásával először is mit szereznek meg?

Ezen evangéliumi korszak az „Urnak kegyelmének éve", melyben hajlandó a hivők áldozatait, a halálba való teljes megszentelésüket elfogadni. Minden megszentelendő követi ezen időszak hivását (Róm. 12:1) és elfogadtatik egy állásba, egy tag gyanánt, az első szülöttek egyházában, amely felvan irva a mennyben. De ez a feltevés, mint láttuk, nem zárja ki annak szükségességét, hogy a megszentelteknek „naponként meg kell halniok". Hivatásukat, mint teljesen megszenteltek, naponként ki kell mutatniok azon időpontig, mikor felkiálthatnak: „elvégeztetett!" A megszentelésnél szükséges, hogy az áldozatokban és cselekedetekben kitartást, hüséget és hittet mutassanak el egészen halálig. Amint a mi Urunk és fejünk hű volt egészen a halálig, igy nekünk is hüeknek kell lennünk. Ezért van irva: „Én mondottan, Istenek vagytok (Elohim hatalmasak) és a magasságosnak fiai, ti mindnyájan. De mint egy közember meghaltok és mint akárki, a fejedelmek közül elhullottok"; nem mint Ádám fejedelem, mint fegyenc, hanem mint Jézus fejedelem, mind az ő halálában részesek. (Zsolt. 72:6, 7) Ezen hit bátorság, ezen naponkénti halál, egyenlő a mi meghivásunk és kiválasztásunk megerősitésével. Csak olyanokra, kik hiven járnak az Úr nyomdokaiban, alkalmazhatók a dicsőség, tisztesség és halhatailanság igéretei. Ezen dolgok meg vannak őrizve a hivő-győzők részére, akiket az új teremtés „kiválasztott osztály" tagjai közé számitanak. Az Úr mondja: „Légy hiv mindhalálig és néked adom az életnek koronáját". (Jel. 2:10) Igy tehát azt látjuk, hogy az egyházzal ép úgy van, mint Urával és fejével; hogy a megszentelődés a léleknek első gyümölcseit hozza elő, mig a naponkénti hűség által, a léleknek áldásai folytatódnak kapcsolatban gyarapodó örömmel és gyümölcsökkel. Hogyha aztán a szövetség a szószerinti halálnál hüségesen teljesitve van, akkor bekövetkezik a teljes örökség átvétele, egy az első feltámadásban és ennek dicsőségében és tiszteletében való részvétel. — Ef. 1:12-14; Róm. 8:16-17.

A TŰZKERESZTSÉG

42. Mit jelképez a tüzkeresztség? Máté 3, 11.

Keresztelő János szavait: „Amaz, aki énutánam jő... az titeket (némelyeket köztetek) keresztel szent szellemmel és (némelyeket) tüzzel", (Máté 3:11) melyeket Jézusra való vonatkozással mondott a zsidóknak, más helyen (5. kötet 9. fejezet) már behatóan megbeszéltük. Azt mutatják, hogy miként jöttek a pünkösdi áldások az összes valóban hivő Izraelitákra és Isten harangjának tüze miként jött el a zsidó nemzet megmaradó részére. (I. Thess, 2:16.) A tüzzel való keresztség nem áldás s nem is okos dolog, hogy a keresztyén emberek azért imádkozzanak. Amint a tüzkeresztség a zsidó korszak végén a zsidó nemzet „polyvájára" jött, ugy fog Urunk igérete szerint ezen korszak végén egy hasonló „tüz" a kereszténység „konkoly" osztályára jönni. Egy tüzkeresztség, vagy sanyargatás, amely borzasztó lesz, „a nyomoruságnak ideje, melyhez hasonló nem volt attól fogva, hogy a nép kezdett lenni, mindez ideig". — Dán. 12:1; Máté 24:21.

FEL

A JELKÉPES KERESZTSÉG A VIZBEN

43. Ellentétben áll-e a Krisztus halálabeli valóságos megkereszteltetés azokkal a különböző viz-keresztségekkel, melyeket a keresztény népek alkalmaznak?

Rámutattunk már a vizkeresztség különböző fajaira, amelynek a kereszténység közt szokásosak. S láttuk, hogy majdnem valamennyi által tévesen a valódi keresztségnek van tekintve. Megmutattuk, hogy milyen helytelenek és összeegyeztethetetlenek a vizkeresztségre vonatkozó vélemények, mely keresztségek nem hatnak a szivekre és csak jelképek, de szószólóik által nem ismertetnek fel ilyeneknek, mert a valóságos keresztséget Krisztus halálába nem tudják világosan megkülönböztetni. Mily egyszerüek és mily világosak az egyháznak, Krisztus testének, a kiválasztott osztálynak az igazi keresztségre vonatkozó e bizonyitékok kiknek neveik, minden földi feljegyzéstől függetlenül, a menyben van felirva. Ezen valódi keresztség az ajtó a valódi egyházhoz. Ezen akarat és szivkeresztség nélkül, Krisztus halálába senki sem vehető fel, mint azok, kiknek neve a mennyben felvanirva és kiegészitik, azt, ami még hátra van Krisztus szenvedéséből. (Kol. 1:24) Hivők, akik magukat ilykép szentelték fel és megkereszteltettek Krisztus halálában, bizonyára mind valódi „buzaszemek" és nem „konkoly". A vizkapu, úgy a búzát, mint a konkolyt bebocsáthatja a baptista egyházba, de a halálba való keresztség, mint kapu azonban csak a búzaosztályt engedi be a valóságos egyházba, mert mások nem törekednek bejutni, bár néhányan egy bizonyos fokig ezt utánozni képesek, amint ez „álbuza" (konkoly) is a búzának egy utánzata.

44. Ebből a szempontból véve: csupán kiket lehet a valódi egyház tagjainak tekinteni?

Ezen szempontból tekintve, a valódi egyház tagjai a Krisztusban megkereszteltek találhatók a presbyteriánusok, evangélikusok, methodisták, római katholikusok, stb. között is, ép úgy mint a „tanitványok" és baptisták között. Másrészt, kétségtelenül az összes névleges egyházak („tanitványokat" és a baptistákat is beleértve, kik a vizben alámerittettek) tagjai többségének nincs része Krisztus testében, a valódi kiválasztott osztályban, mert nem a valódi ajtón, a valódi keresztségen keresztül, az Ő „halálába" jöttek a valódi egyházba. Ezen végkövetkeztetés megcáfolhatatlan.

45. Mi volt az Úr és az ő apostolainak tanitása és példája a viz-keresztségre, mint isteni paranesra nézve?

Miután most a fősulyt, amint azt az apostol tette, a valódi keresztségre, helyeztük, visszatérünk, annak jelképére, a vizkeresztségre, midőn először kérdezzük: Ésszerü-e és szükséges a jelkép azok részére, kik a valódi keresztséget felvették? Ha igen, melyik a helyes jelkép?

Szükséges-e a symbolikus keresztség?

Az Úr és az apostolok a jelképnek, vagyis a vizkeresztségnek helyességét nemcsak azért ismerték el, mert maguk kereszteltettek a vizben, hanem azért is, mert másokra vonatkozólag tanitották a vizkeresztséget, úgy a zsidók, mint a megtért pogányok. Már megmutattuk, hogy a mi Urunk Jézus keresztsége a János keresztségétől abban különbözik, hogy nem volt a megtérésre és a bűnök bocsánatára irányuló keresztség; hogy János nem értette és hogy a mi Urunk, midőn halálának jelképét behozta, ezt nem igyekezett megmagyarázni, mert János és mások abban az időben nem értették volna, mert a szentszellem még nem adatott nekik. Hiszen Jézus még nem végezte be bűnáldozatát miérettünk és még nem volt felmagasztalva. Látjuk Máté 28:19-2o-ban a mi Urunknak megbizását tanitványaihoz és ezek utján mihozzánk tudniillk: „Azért elmenvén, tanitsatok minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, Fiunak és szentszellemnek nevében. Ezen megbizás az egész evangéliumi korszaknak szólott és ezalatt dolgozott az igazságnak minden szolgája. Az Ur nem hivatkozik itt a szentszellem pünkösdi keresztségére, mert nem volt az apostolok hatalmában, hogy valakit ily módon megkereszteljenek. Ezen hatalma csak az Urnak van eyyedül és Ő ezt csak magának tartja meg. De az Apostoloknak és a Szentirás minden hű tanitójának meg volt engedve, hogy a népet Isten kegyelmére vonatkozólag a Krisztusban a felszentelés, megigazulás és megszentelődés, valamint a Krisztus halálába való keresztség tekintetében felvilágositsa, hogyha azok uj természetének és jövendő dicsőségének részeseivé akarnának lenni. A keresztelés magába foglalta a jelképet, a vizkeresztséget is, mint azon külső jelt, amely a hiveknek, társaiknak a belső vagy szivbeli megszentelését tanusitja, amint a mi Urunk is magát először az Atyának szentelte teljesen és azután ezt a felszentelést a vizben jelképezte.

Az apostolok összes tanitásaiból azt látjuk, hogy az Ők és a mi megbizásunkat igy értették. Először felvilágositották a népet Istennek a megváltási műben tanusitott kegyelméről és buzditották, hogy higyje azt élete igazolására. Azután buzditotta őket az apostol a teljes szivbeli megszentelésre: „Intelek titeket testvérek (többé nem idegenek és bünösök, hanem a Krisztusban való hit által megigazultak és ezért tagjai „a hit háztartásnak" vagy testvérek), hogy az Urnak könyörületessége által, amelyet részben már megigazulástokban megkaptatok, testeiteket áldozatul

FEL

adjátok, mint egy élő véráldozatot szenten, Istennek tetszőleg, ami a ti ésszerü szolgálatotok". Ez a megszentelésre, áldozatra, vagy a Krisztus halálába való „keresztségre" való meghivás. Ahányan már most ezen szót örömmel hallották és a kellő szivállapotban voltak, hogy azt megbecsüljék, megkereszteltettek, nem megszentelési fogadalmuk által. hanem képlegesen is a vizben, mint látható bizonyság.

Figyeld meg a következő iráshelyeket annak bizonyitékául, hogy a keresztség, valamennyi apostolnál szokásban volt, nemcsak a zsidók, hanem a pogányok (nemzetek) részére is. A szamaritánusokról olvassuk: „Minekutána pedig hittek volna Filepnek ... megkeresztelkednek vala, mind férfiak, mind asszonyok", (de nem gyerekek) (Ap. csel. 8 : 12). Az etiopiai Főember, akit Filip prédikációja téritett meg. szintén vizzel lett keresztelye. (Ap. csel. 8 : 35-38). Miután Péter a Kornéliusnak és háztartásának az evangéliumot hirdette, „szálla a szentszellem mindazokra, akik hallgatják vala a beszédet", akik megbecsülték, tehát nem a gyermekekre, mert ezek az igét nem érthették volna meg) . , . És parancsolja, hogy megkeresztelkednének az Urnak nevében. (Ap. csel. 1o : 44-48). Továbbá azt olvassuk: „A korintusbeliek közül sokan hallják, hisznek vala és megkeresztelkednek vala". (Ap. csel. 18 : 8.) És „Lidia, ki Thiratiának városában bársonyárus vala, istenfélő, ki meghallgatta tanitásunkat, kinek az Ur megnyitá szivét, hogy figyelmezne azokra, amelyeket Pál mond vala. Mikor pedig megkeresztelkedett volna mint házanépével* egybe kére minket mondván stb. . . ." Ap. csel. 16 : 14-15.) A tömlöctartót is Filippiben, midőn hive lett, Pál és Silas a tömlöcben keresztelte meg. (Ap. csel. 16 : 33 ; És I. Kor. 1 : 16-ban mondja Pál: „Kereszteltem pedig Stefánának háznépét is".

Az apostol ezen utóbbi esetben ugyan megemliti, hogy csak keveset keresztelt meg; az ok bizonyára hiányos szemevilágában rejlett, a testében levő hegyesösztönben és azon kevésnél, akiket ő megkeresztelt ez valószinüleg azért történt, mert senki sem volt ott, aki ezen szolgálatra alkalmas lett volna. Ő megköszöni Istennek, hogy oly keveset keresztelt meg. De ez nem foglalja magában, hogy ő megváltoztatta volna gondolkozásmódját a valódi, valamint a képleges keresztség helyességére vonatkozólag. De tekintettel azon tényre, hogy az egyházközségben pártszellem keletkezett, vitatkozás támadt, amely egyeseket arra vezetett, hogy azt mondják: „Én Pálé vagyok", másokat: „én az Apollosé" és megint másokat: „én a Kéfásé (Péteré) stb. örült az apostol, hogy azt mondhatta, hogy ő csak keveset keresztelt maga, hogy senkinek se adjon indokot azon állitásra, hogy az ő nevére keresztelt tanitványokat szerezvén ahelyett, hogy Krisztusnak szerzett volna ilyeneket és az Ő nevére keresztelt volna. Ezen világos irástanuságok világában az Úr és az apostolok parancsa és gyakorlatára vonatkozólag valóban merészség volna, ha azt akarnók állitani, hogy a képleges, vagy vizkeresztség nem tanittatik a bibliában, vagy hogy az csak a zsidók részére van, hogy az továbbá csak bevezető műnek volt rendelve. Bizonyosan jó alapja volt annak, hogy az összes kereszténység, a vizkeresztséget mint isteni intézményt, tisztelik. Ha még valakinek kedve van arra, hogy ezt tagadásba vegye, akkor mi vele többé nem vitatkozunk. De azt hiszszük, hogyha valaki őszinte szivü és a valódi keresztséget felvette, — amely a mi saját akaratunknak az Úr akaratában való alámeritését jelenti — és hogy ő a saját énjével szemben halott, de élő, Isten részére — Jézus Krisztus a mi Urunk által, ezt Isten neki a kellő időben tudtul is fogja adni. Filippi 3 : 15.

46. A jelképes keresztség tehető-e a keresztény testvériség alapjává?

Időközben örülünk mindazokkal, kik a valódi kereszténséghez eljutottak és annak részeseivé is lettek és szerencsét kivánunk nekik ezen igazság felismeréséhez. Mert sokkal jobb a valódi keresztséget látni és abban részesülni és a képletesben nem, mint ezt látnunk és a valódi vagy, halál-keresztséget nem. Bármennyire is elismerjük a képletes keresztséget, mégsem tudnánk csak a Krisztus halálába való, valódi keresztségre. Ezért mi mindenkit, mint Jézus Krisztusban testvért, mint a kiválasztott osztály tagjait, mint úi teremtést a Krisztusban, tekintünk, akinek neve a mennyben fel van irva, akár zsidó, akár pogány vagy görög, akár szolga vagy szabadember, férfi vagy nő, akár meg van keresztelve a vizben, akár nincs, amennyiben ő az Urat, miut Megváltóját vallja és magát egészen neki szentelte.

47. Ellenkezőleg: mi volna az eredménye annak, ha visszautasitanók a jelképes keresztelést, minekutána az Isteni tekintély azt világosan elismerte?

Másrészt nem szabad nekünk elfelejtenünk, hogy minden haladás a felismerésben, nem csak meggyarapodott örömet, hanem egyszersmind nagyobb felelősséget is von maga után. Aki tehát a viz jelképének szépségét és fontosságát láthatja, ugyanazon időben akarata alávetésének próbája alá is jut — a tényleges kereszténséghez, Urának halálába. Ily körülmények közt az engedelmesség megtadadása a jel-

* A „háznép alatt gyermekek nem érthetők, mint azt némelyek gondolják, mert amint a 34-ik versben olvassuk, örvendeze, hogy minden háznépével egyben hitt volna az Istennek. Már pedig pár napos, hónapos gyerekek nem hihetnek. Megengedjük, hogy felnőtt, már birálni képes gyermekek (ifjak) hihettak benne.

FEL

képpel szemben az áldozat visszavonásához vezethet és annak elmulasztása lehet, hogy a meghivást és kiválasztást erőssé és biztossá tegye.

A KERESZTSÉG PONTOS JELKÉPE

48. A valóságos keresztségnek minő feltételei zárnák ki a csecsemőket a jelképes keresztség felvételétől? és vajon a jelképes keresztség voltaképen megelőzhetné-e a valóságos keresztséget?

Nem kiséreljük meg az „érte és ellene" nagy számának tárgyalását, hogy megállapitsuk, vajjon a meghintés, leöntés vagy alámerités az apostolok által eredetileg használt forma volt. De megemlitjük, hogy egy gyermek résére lehetetlen volna a szivet és érzületet a megszentelés egy állapotába hozni, ekaratának a Krisztus akaratába való keresztelése céljából, hogy magával és a világgal szemben meghaljon. Tovább is azon álláspontou maradunk, hogy a jelkép szerinti keresztséget nem lehet a valóságos előtt keresztül vinni úgy, hogy érvényes legyen. Mert a jelképes keresztséggel csak a titokban már megtörtént megszentelés külső kifejezése, vagy beismerése szándékoltatik.

Hogyha ez igy van, ebből az következik, hogy a keresztények nagy többsége sohase vette fel a vizvagy jelkép szerinti keresztséget, mert ezt csak a tudatos megszentelési fogadálmak után veheti fel. A felnőttek alámeritése a *felszentelés* előtt, nem bir több jelentőséggel, mint egy közönséges fürdő, hasonlóképen a fel nem szentelt gyermekek meghintése. Ezért mindenki komolyan kérdézze meg magát, hogy melyik a valódi vizkeresztség, a valódi — az Urtól rendelt jelkép és azután tanusitson gyorsan engedelmességet. És bizonyosan, minden megszentelt sziv, amely önmaga és a világ iránt elhalt, állandóan örködni fog, hogy az Urnak akaratát felismerje és azt tegye ebben, mint minden máz dologban. Egy ilyen ördökés foglaltatik az Irásnak azon igéjében: „Éltek pedig az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus által". (Róm. 6:11)

49. Feltéve, hogy a vizkeresztség úgy össze volna zavarva, hogy a régi keresztények által követett módszert többé nem lehetne pontosan megállapitani: a jelképes keresztség mely alakja volna alkalmas arra, hogy a valóságos keresztséget pótolja?

Feltéve, hogy a zavar a keresztelési mód felett nagyon nagy és a bizonyiték az első egyház eljárási módja tekintetében nagyon zavaros, ugy hogy nem lehetne kimutatni, vajjon az apostoli vizkeresztség meghintésben, leöntésben, vagy alámeritésben állott, azért mi most már mégis világosan láthatjuk, hogy melyik a valódi keresztség és különbséget tudunk tenni a jelkép és a valóság közt. A küiönböző formák közül, amelyek gyakoroltatnak, csak egy látszik Krisztus halálát és eltemetését jelképezni. Sem a homlok meghintésében, sem a személy leöntésében nem vagyunk képesek a maguk és a világgal semben való meghalás jelképét sem pedig a Krisztussal való halált látni. Hogyha azonban az alámeritést szemléljük, egy pillantással látjuk a halálba való valódi keresztségnek csodálatos, pontos és illő képét. Nemcsak, hogy azon görög szó „baptizó" a viz alá helyezést, betakarást, eltemetést jelent, hanem a hátrafelé a vizbe való alámeritésnek egész folyamata Krisztus nevében, egy nagyon pontos képe az eltemetésnek, minden egyes részlethez alkalmas. A jelkép végrehajtója, a mi Urunkat adja elő (jelképezi). Amint a keresztelendő hozzá megy, úgy megyünk mi is szivünkben az Urhoz, a keresztelésre. Midőn beismerjük, hogy mi magunktól nem vagyunk képesek arra, hogy magunknak és a világnak meghaljunk, átadjuk magunkat az Úr kezeibe, kérvén Őt, hogy az akaratot tettnek vegye. Ő aztán minket halálába fog eltemetni, nevelni fog minket és oly tapasztalatokat és büntetéseket fog velünk megizlelteni, amelyek minket legjobban képesitenek arra, hogy megszentelési fogadalmunkat keresztülvigyük. Ha a keresztelendő átadta magát, a keresztség végrehajtója Őt csendesen a vizbe vezeti és amig ez tehetetlenül hátán fekszik a vizben, egy találó képét adja abbani tehetetlenségünknek, hogy magunkon a halálban segithetnénk. Ezután a keresztelő által megint lábaira állittatik és ebben látjuk mi, hogy az Úr, ki azon igéretét, hogy minket hatalmával annak idejében a halálból fel fog támasztani, be fogja tölteni. Mi nem kiséreljük meg, hogy mások lelkiismeretével szemben erőszakot kövessünk el, ha nem jönnek velünk egy uton; de a jelkép fontossága nekünk annyira meggyőzőnek látszik, hogy szerzője csak az Úr lehet. Ki más tudta volna az egész ügynek egy ily tökéletes képét, vagy jelképét elrendezni?

KÉRDÉSEK ÉS FELELETEK

Az Őrtorony felkéretet, hogy a következő kérdésekre válaszoljon:

I. Mikor az *ekklézsia* egyházszolgákat választ, u. m. vezetőket és dékánusokat vajjon ez azt jelenti-e, hogy a vezetőség ezzel mint egy „igazgató testület" jelöltetett ki, hogy kezelje és igazgassa az ekklézsia összes ügyeit, szellemit és földit, s hogy a dékánusok ezeknek (a vezetőségnek) utasitásait engedelemmel végrehajtsa?

Felelet: Nem, ez nem jelenti azt, hogy a vezetők „igazgató testületet" képezzenek a legcsekélyebb értelemben sem. Az Apostolok világosan irnak a vezetők-

FEL

ről a következőkben: „Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a szentszellem titeket vigyázókká tett, az Ur szentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett". (Csel. 2o : 28) Diaglott. A vezetők hivatása tehát, hogy az egyház dolgai felett felügyeljenek, legeltessék az Isten igéjén, mely magában foglalja, hogy Béreai tanulmányokat vezessenek, előadásokat tartsanak és általában az egyház szellemi ügyeinek utána nézzenek. Ugyancsak magában foglalja azt a teendőket is, hogy az egyháznak időleges vagy földi ügyeire is gondotviseljenek, de ehhez szükséges, hogy a gyülekezet vagy ekklézsia egységes megbizatását nyerjék a vezetők. A vezetőknek nem szabad több jogot gyakorolniok, mint amelyre fölhatalmaztattak. Hogyha az ekklézsia megkivánja a vezetőktől, hogy szélesebbkörü felvigyázást gyakoroljanak az egyház ügyeinek kezelésében, akkor javaslat utján határozzák ezt meg közösen.

Példánakokáért, az ekklézsia hatáskörében tartozik, hogy meghatározzon gyülekezési órákat és a hollétét, valamint a vezetőknek kiválasztása különböző tanulmányokhoz azaz, továbbá, hogy szükség esetén kik töltsék be időlegesen valamely vezetőnek helyét. Amelyek természetesen csupán részletes dolgok s számos gyülekezet sokkal előnyösebbnek látta, hogy az ilyen részletes vagy kevésbbé lényeges dolgok intézésére nézve megbizza vezetőit vagy kizárólagosan a vezetők közül válasszon ki egy több tagból álló „ügyvezetőséget". Például a new-yorki gyülekezetnél is létezik ilyen ügyvezetőség, melynek hét tagja van és ezek mind vezetők, (kisebb gyülekezeteknél két vagy három tagból állhat ugyanolyan ügyvezetőség). S ezen ügyvezetőség jelöli ki a gyülekezet által már megválasztott vezetőket, hogy melyik milyen összejövetelen vezessen, meghatározza a gyülekezetek helyét és idejét és minden ténykedéséről beszámol az összes vezetők előtt a vénekgyülésén, mely minden hónapban egyszer tartatik meg és ekkor jelentést tesz az egész gyülekezeti tagság előtt. Ezek szerint az ügyvezetőség foglalkozásában nevezhető a gyülekezet megbizottjának vagy képviseletének. Ez az intézkedés nagyon eredményesen müködött közre az egyház körében felmerülő ügyek lebonyolitása érdekében, mellyel nemcsak időt takaritunk meg, hanem elkerüljük a sok eredménytelen felszólalásokat, melylyel az ügy csak hátráltatva lehet.

II. Összegelve a Cselekedetek künyvének 6-ik részében foglaltakat. 12 Apostolt jelöl meg, vajjon helyes volna-e minden ekklézsiának vezetőit ugyanolyan jogokkal felruházni?

Felelet: A vezetőknek nincs hasonló hivatásuk az apostolokéhoz. Mert az apostolok különleges joggal rendelkeztek az egyházban, melyre a vezetők jogosulatlanok. Mivel az egyház akkor tapasztalatában fiatal volt, tehát nagyon is szükségessé tette, hogy az apostolok általános joggal rendelkezzenek az egyház ügyeiben és vezetésében.

Leggyakrabban a bajokat az okozza, hogy a vezetők tulságba viszik kötelességük teljesitését, hogy mikor vezetőknek megválaszratnak legnagyobb kötelességnek tartják, hogy mindenkit szemmel tartsanak és hogy mindenekért a felelősség őket terheli. Kötelességükben áll, hogy az egyház ügyeire gondot viseljenek, de nem jogosultak arra, hogy a nyáj felett uralkodjanak. Ők csak szolgái az egyháznak s szolgai hivatásuk: tanitani, előadást tartani, tanácsolni, inteni, segiteni és helyes irányba terelni a testvéreket szükség esetén.

III. Nagyobb gyülekezeteknél a vezetők és dékánusok együttes gyülést tartanak időnként a közérdekben felmerült dolgok megbeszélésére, melynek eldöntésében mindnyájan szavaznak. Helyesnek tekinthető ez?

Felelet: Látszólag sem az ésszerüség sem a Biblia nem jogosit fel olyan gyülések tartására, amelyen a vezetőség és dékánusok egyenlően tanácskozzanak és szavazzanak. Milyen okoknál fogva engedtetik meg a dékánusoknak szavazatot leadni olyan kérdéseknél, melyet kizárólagosan vezetőknek kötelességük megharározni és hogy ugyanolyan hatállyal szavazzanak? Hogyha a dékánusok hivatottak és jogosultak a vezetőkhöz tartozó kérdésekhez hozzászólni és dönteni fölötte, akkor miért nem először választatnak meg először vezetőknek? Mivel a szentirás különbséget tesz vezető és dékánus között, ugyanolyan különbségnek kell lenni közötte a gyakorlatban.

A helyes eljárás az volna, hogy a vezetők tartsák meg gyüléseiket és intézkedjenek az őket illető dolgokban anélkül, hogy vonatkozással legyenek a dékánusokra. Hogyha a dékánusok együtt óhajtanak ülésezni a vezetőkkel, megtehetik és valamely kérdésre felvilágositást kérhetnek; de nem jogosultak arra, hogy azon kérdések tárgyalásába közbeszóljanak és szavazzanak fölötte, amelyek ilyen gyülésen fölmerülnek. Ha pedig ez megengedtetik nekik, akkor az egyenesen megsértését jelenti a szentirásban előirt vezetői jogoknak. Az is lehetséges, hogy némely dékánusnak nagyobb képessége van mint valamely vezetőnek, de valami okok miatt nincs e hivatalra megválasztva, az ilyen esetben is mindenek felett a szabály követelményeinek kell eleget tenni. Mert itt nem személyiség, hanem a szent hivatal van tekintetbe véve. Más a vezetők hivatása és szintén más a dékánusok hivatása. Mindazáltal az egyháznak szüksége van mind a két fél szolgálatára. A szentirás határozza meg mind a kettőnek az általános teendőit, melyek semmi irányban nem ütköznek össze. Amikor szükségessé válik egy terem kibérelése vagy konferencia meghatározása s több eféle elintézések, az egész gyülekezetnek ezekután kellene nézni, hacsaknem a vezetőket bizza meg az ilyen tennivalókkal, amelyek helyesen a vezetőkre vonatkoznak és semmi értelemben sem a dékánusokra. Mikor a gyülekezet feljogositja vezetőit gyülések vagy konferencia elrendezésére vagy más dolgokban, ekkor a vezetőség meghatározza, hogy miket kell megtenni és általa fölkéretik a dékánusság bizonyos dolgok elvégzésére, mely esetben a dékánusoknak kötelességükben áll megtenni azt amire fölkéretet, mert a vezetők, mint az egyház szolgái kérték föl őket, akiknek megbizatásuk van az egész gyülekezettől az ilyen dolgokra.

Más szempontból eltérő különbséget látunk vezetők és dékánusok között s nemkevésbé szolgálatuk között. A vezetők szolgálati kötelességeit teljesen megállapitja a szentirás és nem pedig az egyház jogositja azokra, melyek Béreai tanulmányozások veze-

FEL

tései, ima és tapasztalati órák, vezetések, előadások vagy prédikálások és minden általános tanácsadás vagy támogatás a gyülekezet részére a szellemi téren. Minden dolgoknak intézésében a nyert jogosultság alapján cselekesznek és a gyülekezet általános ügyei után néznek. Ugyancsak a szentirás állapitja meg a dékánusok szolgálati kötelességeit, amelyek asztaloknáli szolgálat énekeskönyvek szétosztása, gyüléstermek rendbentartása stb. amint fönt emlitettük; és minden olyan dolgok, melyeket vagy a gyülekezet vagy a vezetők kirendelnek az elvégezésre. Tehát nincs lehetőség arra, hogy a kettő egymással összekülönbözzön, mert nincs arra ok, hogy a vezetők a dékánusokkal együtt gyülésezzenek, hanem ha a dékánus ilyen alkalommal tanulni vagy tapasztalni akar valamit, akkor megjelenhet vagy megjelenhetnek, de üljenek le és hallgassanak. De az sohasem hagyható helyben, mikor a dékánus beleszól, vagy megzavarja a vezetők előtt tárgyalásban levő kérdést és még helytelenebb, hogy szavazzon a kérdések eldöntése felett.

Nem helytelen a dékánusoknak jelenlenni a vezetők gyülésén azzal a céllal, hogy megfigyeljék, hogy hogyan kell intézni az egyház közérdekü dolgait mely tapasztalatokra később ha előhaladnak, szükségük lehet mint vezetőnek. Az ekklézsia pedig folyton vizsgálja az előrehaladt testvéreknek jellemét, hogy rendelkeznek-e már azon tulajdonságokkal, melyet a szentirás előir a vezetőkre vonatkozóan és az Ur szellemével a szolgálathoz. *W. T. 1921. szept. 1.*

A PILGRIM SZOLGÁLAT ÉVI KÉRELMEZÉSE

Amennyiben a pilgrim szolgálat mindenkor nagy segitséget nyujtott az Úr népeinek a szellemileg való fejlődése terén, nem kevésbé tapasztaljuk a testvérek érdeklődését ebben az irányban mostan is. Örömmel jelentjük ki és adjuk tudtára az összes Amerikai Magyar Testvéreinknek, hogy ezen szolgálatot is a Társulatunk által kipróbált és régtőlfogva követett rendszeres alapszabályok értelme szerint megszerveztük a magyar pilgrim-szolgálat további irányitására nézve. Ennek méltó követése érdekében szükségesnek látjuk, hogy az alábbiakban kifejezett kérdésekre teljes feleletet kérjünk minden érdekelt osztálytól, eltekintve attól, hogy sokan vagy kevesen vannak. Felkérjük a testvéreket, hogy miután tudomást szereznek e dologról, a legelső összejövetelük alkalmával tegyék megfontolás tárgyává ezen dolgot s kézfelemeléssel szavazat által határozzák meg az alább közölt kérdésekre vonatkozó választ, melyet küldjön be a titkár azonnal a Magyar Hivatalhoz. S a válasz a lehető legrövidebb fogalmazásban levelező-lapon kéretik beküldeni, hogy azt betürendben cimtárunkba helyezzük és szükség esetén akármikor igénybe vehessük. *A kérdéseket nem kell megismételni a válaszban, hanem a* betirendben kell összegezni a szükséges feleletet. A gépirás e célra mindég előnyösebb.

Az osztályoknál a gyakori titkár változtatás nékünk rendesen kisebbnagyobb kellemetlenséget okoz, mivel a változtatásról sok esetben nem értesitenek minket és minden alkalommal ujabb cimkártyákat kell készitenünk az uj titkár nevéről. Arra kérjük a testvéreket, hogy titkárt csak a szükséges esetben változtassanak. S minden változásról jelentést küldjenek e hivatalhoz, mert anélkül hátráltatva van a Társulat, az utazótestvér valamint a maga az osztály is.

Ugy a titkár mint egy vezetőtestvér cimének a bejelentésekor ne közöljük a posta hivatal Box cimét, hanem az utca és házszámot kell megjelölni, mert post office box cimen nem lehet sürgönyt vagy sürgöslevelet kézbesiteni, sem az utazótestvér nem keresheti a testvéreket e cimen, mely késedelmet okozhat.

A Társulat szivesen küld pilgrimet minden osztályhoz, ha egy vagy több tagból álló legyen is, csak az előirottak szerint kérelmezzék a testvérek, mely kérelmezések alapján határozzuk meg a pilgrim testvér utját, s amikor utja arra vezet mindenkit meglátogat örömmel.

Az ilyen szolgálatra a testvéreket gondos megfigyelés utján választjuk el a munkára, amennyiben az Örtorony Biblia és Trakt. Társulatot is képviselik. S ugyanabban az értelemben képiselik Istenországát is, mert a Társulat annak teljes képviseletét birja. További hivatásuk a testvéreket tanácsadásban, erősitésben és vigasztalásokban részesiteni, hogy az uj teremtéseket épitsék. S evégből minden osztályhoz naponta két előadásra felkészülten mennek. S reméljük, hogy a testvérek mindenütt örömmel fogadják vendégeikül az ilyen utasokat, mint az Urnak szolgáit, akik nem számitanak pazar lakomákra, csupán egészséges élelmezésre és nyugalmas tiszta szobára van szükségünk, hol az ut fáradalmaitól megpihennek. Ezen testvéreknek is kell naponként tanulni vagy levelezést folytatni, azért nem volna mélytányos dolgg mindig körülöttük lenni és kérdésekkel ostromolni. Csak bizonyos meghatározott időben helyénvaló idejüket igénybe venni. Ezek a testvérek a Társulat költségén utaznak, s annálinkább képviselik is.

S miután a mostani idők gyakori változatosságai a népet az igazság ismeretére birja, azért is tanácsoljuk az osztályoknak, hogy az utazótestvér jelenlétekor tartsanak nyilvános gyülést legalább egyet, különösen, ha vasárnapra esik, melyre az alkalmasabb időt meg kell választani az osztály részéről. S nem kevesebb figyelmet kell forditani a teremre, melyben az előadást tervezik megtartani. Mindig azt kell tekinteni, hogy a terem közismert és jó hirben álló legyen a népelőtt, valamint e célra alkalmas legyen. Sohasem *felejtkezvén el arról, hogy mi általában az Urnak munkatársai vagyunk és főhivatásunk, hogy a jelen igazságot hirdessük mindenkinek.* Tehát elvégro igyekezzenek a testvérek összhangban cselekedni a pilgrim szolgálat ügyében is.

A következő kérdésekre kérjük a feleletet, melyre feltétlenül szükségünk van a pilgrim testvér utirányának meghatározásában:

a) Jelölje meg gyülekezeténél a bibliatanulóknak azon számát, akik teljesen elfogadták a Biblia Tanulmányoknak mind a hét kötetét.

b) Tartatnak-e gyülekezetet minden héten?

c) Vasárnap hol gyülekeznek össze? (Jelőlje meg teljes cimét a teremnek vagy lakásnak, s minden előforduló változtatásról értesitsen minket).

d) Milyen időtájban gyülekeznek vasárnap?

e) A pilgrim szolgálat kérelmezése szavazat által lett-e meghatározva?

f) Mikor a pilgrim vasárnapra érkezik, lesz-e tartva általánosan kihirdetett népgyülés?

g) A vezetőkot az osztálytagok összhangban választották-e meg a hatodik kötetnek 5-ik és 6-ik tanulmányaival?

h) Közöljön egy más cimet az osztály rendes titkára cimén kivül, melyet szükségesetén igénybe vehetünk.

i) Jelőljo meg a legközelebbi vasutállomás cimét, melyen a pilgrim kiszállhat.

j) Az állomás hány mértföld távolságra esik a gyülekező helyiségtől?

k) És ha az állomás messze van, van-e valakinek valamilyen járműve, hogy a pilgrim testvért kisegitse ebben az utban?

l) Közölje a levelező-titkár teljes nevét és cimét. (Minden változásról azonnali jelentést kérünk.)

AZ 1923-I JÓ REMÉNYRE

(Az amerikai gyülekezetek részére.)

Az Őrtorony Biblia Traktátus Társulat hivatásának célja az, hogy Krisztus-országa evangéliumát hirdesse a föld minden népének. S ezzel kapcsolatban, minden fölszentelt Krisztus gyermekének megadattak azon kiváltságos előnyök, hogy a nevezett hivatás betöltésében részt vegyen. Russel testvérünk olyan szokást követett, hogy e szent ügyben vezetett munkájának kiterjeszkedését azon körülmények alapján határozta meg minden évben, amilyen terjedelemben megnyilvánitotta gondviselését az Ur a felmerülendő költségek fedezésére, az ő fölszentelt gyermekein keresztül. S ezen szokás helyességét mindnyájan tapasztaltuk a multban az egyházra vonatkozóan, tehát jelen alkalommal is követjük.

Mindazok, akik fölvilágosodottságukat a jelen igazságtól nyerték, befogják ismerni, hogy ez a nagy áldás, mint kegyelmi ajándék képiben érkezett hozzájuk. Mely ajándékot, amilyen hálaadással fogadtak el az Urtól, ugyanolyan buzgalommal törekednek az áldozati előnyöknok és alkalmaknak fölhasználására, hogy az igazság másoknak is hirdetve legyen, föláldozzák idejüket, tehetségeiket, pénzüket és mindenüket az Urnak és szent ügyének. Vannak olyanok, akik nem rendelkeznek azzal a tehetséggel, hogy az evangéliumot élő szóval hirdessék másoknak, de ugyanakkor rendelkeznek földi áldásokkal, amelyeket kivánnak e célra föláldozni az Úr munkájában, hogy az igazságot éhező lelkek kielégitést nyerjenek a jelen drága igazság által, amellyel mi is megelégittettünk.

Az a szokás, hogy minden héten egy bizonyos összeg félre tétetik az Úr szolgálatára, mindig üdvösnek bizonyult az adakozók részére. És ha az ilyen adományokról jelentésben foglalt értesités küldetik be a Társulathoz, akkor az lehetővé teszi, hogy minden év folyamára munkálkodásunk terjedelmét meghatározhatjuk és tudjuk magunkat mihez tartani.

S mivel az adományoknak egy nagy része a kiküldött utazótestvér, vagy testvérek költségeinek fedezésére használtatik fel, helyesnek gondoltuk, hogy ugyanegy Őrtoronyban tegyük közzé a Pilgrim szolgálat évi kérelmezéséről és a jó reményről szóló híreket.

Ezelőtt szokásban volt, hogy az Örtoronynak egy oldalán közöltük le ezen dolgot, melyet a testvéreknek ki kellett vágniok, hogy nekünk be küldhessék. De ezzel a lap meg lett csonkitva és emiatt a testvérek közül többen panaszkodtak. Ennélfogva, mi a jelenlegi módszert alkalmazzuk. Miután az Örtorony ezen számát kezéhez kapja, sziveskedjen két levelező-lapot megirni egy és ugyanazon tartalommal, az egyiket ezek közül tartsa meg a saját részére, hogy az illető t.-nél is fel legyen jegyezve az igért adomány összege, a másikat pedig küldje be a Társulathoz. Vagy ha jobbnak látja, irja meg levélformában, de az egyiket ezek közül is tartsa meg magának. Mi ajánljuk, hogy a levél rövid tartalmu legyen és semmi más ne legyen bele irva a következőkön kivül.

„Én az Ur kegyelme által reménylem, hogy a következő év folyamán képes leszek hozzájárulni az örömhir terjesztéséhez az it jelzett összeggel . . . . . S ezt időnként olyan részletekben küldöm el, ahogyan azt legalkalmasabbnak találom, aszerint, amint az Úr elősegit ebben. (Aláirás) . . . . . .

Sziveskedjen ezen kártyát vagy levelet a következő cimre beküldeni: Watch Tower Bible and Tract Society (Hungarian Dept.) 18 Concord St. Brooklyn, N. Y.

Önmagunkban semmire sem vagyunk képesek, de nagy biztositék részünkre az az igéret, hogy az igaznak imája sok segitséget nyújt. Azért kérjük a testvéreket, hogy naponként emlékezzenek meg rólunk a kegyelem trónja előtt, hogy adassék nekünk kegyelem és bölcsesség a beküldött összeg felhasználására és hogy a legnagyobb előhaladást érhessük el az örömhir terjesztésében az Úr dicsőségére, és hogy végezhessük a munkát, amely reánk bizatott.

A szerkesztésért felelős: SZABO KAROLY. *Nyomatott „AZ ÉLET" könyvnyomdájában Cluj-Kolozsvár*

FEL

VILÁGITÓ ŐRTORONY

és

Krisztus jelenlétének hirdetője

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21 : 12.

Vallásos folyóirat. VIII. évfolyam. 11. szám
1922. november Ádámtól 6050.

TARTALOM

A NAGY MEGRÁZKODTATÁS *175*
A Messiás királyságának a felavatása — — — — — — 176
Az előkészületre való figyelmeztetés — — — — — — — 177
Másféle megpróbáltatások — — 178
A királyság dicsősége — — — 179
Az örömteljes bemutatás — — 179
AZ UJ TEREMTÉS KERESZTSÉGE *181*
A jelkép ismétlése — — — — 182
A halottak számára kereszteltetni 182
AZ UJ TEREMTÉS PÁSKÁJA — *183*
Urunk emlékvacsorája — — — 184
ÉRDEKES LEVELEK — — — — *188*

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megleszsznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.“ —Luk. 21 : 25, 26; Márk. 13 : 29.

FEL

E folyóirat és ennek szent küldetése.

E folyóiratnak, mint a biblia vizsgálása és tanulmányozásában fontos tényezőnek feladata a keresztyén ismeretek terjesztése és hogy a bibliakutatók részére segédeszközül szólgáljon az isteni bölcseség felismerésében. Különösképen foglalkozik a bibliai próféciák vizsgálásával a jelen események világánál szemlélve azokat; külön cikkeket közöl, amelyek a hit, remény és a keresztyéni jellemre vonatkoznak; ezen feladatainál fogva bármily hitnézetü, elnevezésü, vagy felekezetü hivő számára egyaránt igen fontos.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát **váltságul** (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (l. Péter 1 : 8—19; l. Tim. 2 : 6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (l. Kor. 3 : 11—15; II. Pét. 1 : 5—11), további hivatása „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben ... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsesége", — amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy ahogy most kijelentetett". — Efez. 3 : 5. 9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az sten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk, amit az Úr mondott — azon isteni bölcseség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyosokká föltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntéstünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépitése szerint igazodik. És mi nemcsak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre a vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

Az irás világosan tanitja nekünk,

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3 : 16—17; Eféz. 2 : 20—22; I. Móz. 28 : 14; Gal. 3 : 29.

Hogy mialatt a Krisztus bünért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek„ „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeneket összehoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel 15. 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben". Zsid. 2 : 9. Ján. 1 : 9. I. Tim. 2 : 5—6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen" része lesz az isteni természetnek" s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3 : 2. Ján. 17 : 24. Róm. 8 : 17. II. Pét. 1 : 41

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának enni a világ számára, s késziteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Efez. 4 : 12. Mát. 24 : 14. Jel. 1 : 6; 20 : 6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek — Megváltónk és az ő megdicsőitett Egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. (Csel. 3 : 19—23; Ézs. 35.).

ŐRTORONY

VALLÁSOS HAVI FOLYÓIRAT :: EGY BIZOTTSÁG ÁLTAL SZERKESZTVE
KIADÓHIVATAL: CLUJ-KOLOZSVÁR, STRADA SURDA 4. :: TELEFON 4-46

ELŐFIZETÉSI ÁR: Románia területén egész évre 55 Lei, fél évre 30 Lei; Amerikában egész évre 1 dollár 50c.; Magyarországon 400 kor.; Csehszlovákiában 30 k.

ELŐFIZETŐINK TÁJÉKOZTATÁSÁRA: Előfizetések v. ujabbi megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem a lap boritékán közölt cimhez mellékeljük a megujitás, vagy lejárat idejét jelző hónapot és évet.

AZ ÚR SZEGÉNYEI RÉSZÉRE VONATKOZÓ KEDVEZMÉNY: A bibliatanulók közül azok, akik előrehaladt korukra való tekintettel, vagy nagy szegénység miatt nem képesek a lapot előfizetni, megkaphatják ingyen, ha e tényt bebizonyitják s egy levelező-lap utján a lap megküldését kérik.

BIBLIA-ÁRJEGYZÉK

Olvasóink tájékoztatása céljából itt közöljük a Társulat birtokában levő könyveket áraik feltüntetése mellett. A könyvek áraiban — a bibliák kivételével — a posta szállitási dijak is bennfoglaltatnak.

BIBLIÁK ÁRAI:

925. számu családi biblia (finom bőrkötésben)	130 Lei
924. számu családi biblia (vászonkötésben	90 „
922. számu családi biblia (félvászonkötésben).	60 „
914. sz. átdolgozott biblia (aranyozott szegélyü, puha vászonkötésben)	85 „
912. számu átdolgozott biblia (vászonkötésben)	55 „
911. számu átdolgozott biblia (egyszerü vászonkötésben)	45 „
907. számu nem átdolgozott zsebbiblia (finom bőrkötésben)	105 „
906. számu nem átdolgozott zsebbiblia (aranyozott szegélyü, finom vászonkötésben)	75 „
905. számu nem átdolgozott zsebbiblia (vászonkötésben)	45 „
916. számu nem áldolgozott zsebbiblia (kemény papirkötésben)	45 „
916-a számu nem átdolgozott biblia (puha vászonkötésben)	35 „

ÚJ TESTAMENTOM:

954. számu Új Testamentom (zsoltárokkal)	15 Lei

SEGÉDKÖNYVEK A BIBLIA TANULMÁNYOZÁSÁHOZ:

Biblia Tanulmányok I. kötete	45 Lei
Kérdéses könyv az I. kötethez	5 „
„Milliók" könyve	7 „
„Milliók" német nyelven	10 „
„Milliók" zsidó nyelven	10 „

Ha valaki táviratot akar küldeni csak ezt irja: „VIAŢA" CLUJ.

ÉRTESITÉS

Tudomásul adjuk kedves olvasóinknak, hogy az 1923-ik évre szóló „ŐRTORONY NAPTÁR" november hónapban készen lesz; miért is kérjük ezt közölni az érdekeltekkel, hogy naptárszükségleteiket tőlünk szerezzék be. Egyben felkérjük a gyülekezeleket sziveskedjenek értesiteni naptárszükségleteikről, hogy mihelyt készen lesz, a megrendelést azonnal foganatosithassuk.

Naptárunk a legérdekesebb és legváltozatosabb tartalommal fog megjelenni s ilymódon a legkényesebb igényeket is ki fogja elégiteni. Bibliai, csillagászati, egészségügyi s más tudományos tartalmu cikkeket közöl angol szakértők tollából. Dr. John Edgar professortól „Hol vannak a halottak" cimü igen érdekes cikket közöl tuományos és bibliai alapon világitva meg e fontos kérdést. Nem kisebb érdekességü Pilátus eredeti levele, amelyben az akkori római császárnak tesz jelentést Jézus kihallgatásáról stb.

A naptár árát most még nem tudjuk meghatározni, azonban 12 lei-nél drágább semmiesetre sem lesz.

Ugyanitt közöljük, hogy Biblia szövegü igen szép képes lapok megrendelhetők társulatunktól. Ára drb.-ként 2 lei.

FEL

A VILÁGITÓ TŰZŐRTORONY és Krisztus jelenlétének hirdetője.

VIII. ÉVFOLYAM. CLUJ—KOLOZSVÁR 1922. NOVEMBER BROOKLYN 11. SZÁM.

A NAGY MEGRÁZKODTATÁS, AMELY MOST EGYRE FOKOZÓDIK

„Kinek szava akkor megrenditette a földet, most pedig igéretet tesz mondván: Még egyszer megrázom ,nem csak a földet, hanem az eget is. Az a „mégegyszer" pedig jelenti az állhatatlan dolgoknak, mint teremtményeknek a megváltását, hogy rendithetetlen dolgok maradjanak meg". Zsidók 12 : 26, 27.

EGY igen gyakran felvetett kérdés: miért kell az egyháznak oly sok megpróbáltatást átélnie ebben az időben? A jelen időszaknak szentirati vizsgálata világos választ ad erre a kérdésre. Bizonyságot nyujt arról, hogy mindazok hite, akik gondosan és imateljesen fogják ezt a kérdést megvizsgálni, ahelyett, hogy azon megpróbáltatások miatt, amelyek most az Úr népét érintik, megrendülne, csak annál inkább fog megerősödni. Olyan idő ez, amidőn minden felszenteltnek határozott bizonysága kell legyen arról, hogy ő az Úr oldalán áll. Felszentelésünk óta egy áldott, dicsőséges remény él bennünk megváltónk, Urunk Jézus királyságát illetően. A Messiás királyságának a felállitásáról való ily meggyőződés a Szentirás e tárgyra vonatkozó tanitásainak a hitéből fakad. Ezek a tanitások olyannyira világosak és meggyőzők, hogy ezekre támaszkodva minden kétely eloszlik a királyság közeli felállitása iránt.

Mindazoknak a hite, kik be akarnak jutni a királyságba, teljesen meg kell próbáltassék. E próbatétel fogja megmutatni: ki hűséges és ki nem. Hitben szilárdnak lenni, nem csupán az igazság ismeretét jelenti, hanem ez jelenti a Jehovához, Jézus Krisztushoz, az igazság ügyéhez és a testvérekhez való hűséget. A legodaadóbb hüség kivántatik meg azoktól, akik a királyságba bejutnak. A Zsidókhoz irt levél 11, 12 és 13-ik fejezetében az apostol a legmeggyőzőbb érvet mutatja be a királyság felállitását és azon állapotokat illetően, amelyek azt közvetlenül megelőzik. A II-ik fejezetben meghatározza a hitet, amely nélkül valaki még azok osztályához tartozónak sem tekinthető, amely a királyság jutalmáért versenyez. Meghatározza a hit elemeit, amely ha egyszer megszereztetett, bizalomteljes meggyőződéshez és hűséghez vezet. Kezdve Ábellel az első vértanuval, aki az igazságosság ügyéért ontotta vérét, az apostol felsorolja a szilárd jellemü egyének hosszu sorozatát, amely elvezet Keresztelő szent Jánoshoz és vele mint utolsó és mint legnagyobb prófétával zárodik le. E szent emberek mindenikének legnemesebb erénye, amely legkedvezőbb szinben tünt fel Isten előtt az Úr és igazsága iránt való hűség volt. Valóban ugylátszik, hogy a Zsidók II-ik fejezete történeti feljegyzésének legfőbb célja: megrögziteni a keresztény lelkében azt a tényt, hogy a ki hűségesnek akar bizonyulni, annak sok megpróbáltatáson kell keresztülmennie. Annak küzdenie kell az igazságosság ellenségei ellen és e küzdelemben ki kell tartania mindhalálig. Ezek az elvek a teljesen felszentelt keresztényre nézve bizonyitékul szolgálnak arra, hogy csak a hűséges szivüek fogják tudni megállani a királyság felállitását megelőző nagy megrázkodtatást. Az apostol ékes szavakkal irja le az ókori érdemesek erényeit és tetteit. Azt mondja nekünk, hogy kifogyna az időből, hogyha szólna Gedeon, Bárák, Sámson, Jefte, Dávid és más profétákról, akik hit által országokat győztek le, igazságot cselekedtek, fenevadakkal küzdöttek, kiállották a megcsufoltatások és megostorozások próbáját, bilincseket és börtönt viseltek, juhoknak és kecskéknek bőrében bujdostak, akikre nem volt méltó a világ. Mindezt azért cselekedték, hogy drágább feltámadást nyerjenek. De ők még sem kapták meg az igéretet. Isten jobb dolgot rendelt az evángéliumi egyház részére. És mikor az egyház a

FEL

tökéletességre lesz emelve, akkor kapják meg az ókori érdemesek az ő jutalmukat.

„AMELYEK MEGIRATTAK, A MI TANUSÁGUNKRA IRATTAK NEG"

Miért vezette az Úr az apostolt arra a gondolatra, hogy ezeket ez eseményeket oly részletességgel feljegyezze? Mert ezek az átélések az egyház tagjaira következendő előképeni átélések. Ezek a megpróbáltatások megmutatták az ókori érdemesek hűségét és bizonyitják, hogy mindazok, akik bejutnak a királyságba, hasonlóan hűségesek kell, hogy legyenek. Ezen hűséges emberek föl voltak szentelve, de nem volt alkalmuk, hogy megkapják a királyság szellemi részét, mert a váltságáldozat még nem volt bemutatva.

Az apostol leckéje, amellyel a 12-ik fejezet kezdődik, határozottan mutatja, hogy a 12-ik fejezet megirásának kimondott célja a keresztyének próbáratevő élettapasztalatok közötti bátoritása. Szavai igy irhatók körül: „Gondoljatok a megpróbáltatásokra, amelyeken a hithű ókori érdemesek átmentek, s szem előtt tartva a mennyei királyságra való elhivástokat, szolgáljanak ezek az élettapasztalatok nektek buzditásul, hogy nyugodt szivvel viseljétek el bármit is tetszik az Úrnak reátok bocsájtani. Gondoljatok az Úr Jézusra hitetek szerzőjére, akinek nagy öröme telt a váltságdij kifizetésében, aki minden kegyetlenséget és üldözést vidám lélekkel viselt el. Gondoljatok azért ezekre a dolgokra, hogy el ne csüggedjetek elalélvén lelketekben, mert még végig nem állottatok ellent, de ellent kell állanatok, hogy bebizonyitsátok az Urîránti hűségteket".

Mily bátoritás nyilvánul meg e szavakban azon keresztyének iránt, kikre ebben az időben esetleg nehéz megpróbáltatások és szomoruságok várnak! Az emberben hajlandóság van a visszatérésre, ha megprobáltatás éri, sőt kész a harcot is feladni. Valakit talán gyakran hallunk igy szólani: „Csodálkozom, hogy miért engedi az Ur, hogy oly szigoru megpróbáltatásokon menjek keresztül? Miért kell az egyháznak éppen most oly próbáratevő élettapasztalatokban részesülni?" Az apostol az ilyeneknek lényegileg ezeket mondja: „Ti elfelejtitek, hogy az Ur megdorgálja az ő választottjait és e célból szükséges megprobáltatásoknak veti alá? Hiszen ő ezt azért teszi, mert szereti az ő gyermekeit". Meg van tehát mondva, hogyha mi ezt a feddést vidám lélekkel viseljük el, akkor Isten ugy bánik el velünk mint az ő gyermekeivel. Hogy nagyobb nyomatékot adjon szavainak, azt mondja: hogyha fenyités nélkül valók volnánk, akkor okunk volna a nyugtalanságra, mert ez bizonyitéka volna annak, hogy nem vagyunk gyermekei. Más szavakkal: a próbáratevő élettapasztalatok elengedhetetlenül szükségesek mindazokra nézve, akik bejutnak a királyságba.

A MESSIÁS KIRÁLYSÁGÁNAK A FELAVATÁSA

Valaki ily kérdést tehet fel: Miért ép most oly sulyosak ezek a megpróbáltatások? Az apostol erre a kérdésre e válaszban felel: „Ha nem járultatok Sion hegyéhez és az élő Istennek városához a mennyei Jeruzsálemhez és az angyalok ezreihez. Az elsőszülöttek seregéhez és egyházához, kik be vannak irva mennyekben és mindenek birájához Istenhez és a tökéletes igazak lelkeihez. És az Uj Testamentum Közbenjárójához Jézushoz és a meghintésnek véréhez, mely jobbat beszél mint Ábel vére... Kinek szava megrenditette a földet, most pedig igéretet tesz mondván: Mégegyszer megrázom nem csak a földet hanem az eget is".

Röviden megtudjuk, hogy amikor az egyház utolsó tagjai a királyság felavatásához közelednek, akkor nagy megrázkódtatás és megpróbáltatás lesz. Ennek előképi ábrázolása a Sinai hegyen adott törvényszövetség intézményeiben lett bemutatva. Isten Mózes által utasitotta Izrael fiait, hogy három napig tartsák magukat tisztán, mert a harmadik nap reggelén ő — Mózes mint közbenjáró utján — szövetséget fog velük kötni. E körülmény előre jelezte, hogy a Messiás királysága fel fog avattatni a harmadik ezerév napjának a reggelén. Mózes élénken rajzolja le a törvényszövetség intézményét kisérő eseményeket. A Sinai hegyen nagy tüz volt; a hegyre sürü fekete felhő ereszkedett. A sötétség és vihar, amit láttak, a kürtzengés, valamint a szózat, amelyet hallottak oly borzalmas volt, hogy Izrael népe könyörgött, hogy az ilyesmi elöttük meg ne ismételtessék ujra. Még magát Mózest is e szóra készteté: „Én nagyon félek és reszketek." —2 Mózes 19: 1-19.

Mi most a harmadik ezer esztendő napjának a reggelén vagyunk. Nagy sötétség és homály borult a föld népei és királyságai fölé. A megrázkodtatás egyre fokozódik. Kormányok és királyságok rendülnek meg, pénzügyi hatalmasságok és egyházi elemek. A kisértések — és próbáltatásokkal, melyek az emberiségre nehezedtek, szembe kell szállaniok az egyház azon tagjainak, akik még a függönyön innen vannak. Az Úr igéretet tett a hithűek részére, hogy nem fogja megengedni, hogy erejükön felül szenvedjenek, hanem minden kisértésnél és próbáltatásnál utat nyit majd a szabadulásra. — 1 Korinthus 1o : 13.

A Sinai hegy e képében, melyről az apostol megemlékezik, csak a földi dolgok rázkodtattak meg; de most ő azt mondja, hogy Isten megrázkódtatja nem csak a földet, hanem az eget is." Ez azt jelenti, hogy minden dolgok, amelyek a föld jelenlegi kormányzati intézményeihez tartoznak, az összes egyházi rendszerek, valamint azok, akik az igaz megszenteltekhez tartoznak, nem fognak megrázkodtatni,

FEL

„hogy azok a dolgok, amelyek meg nem rázkodtathatók, maradhatnak meg csupán." Az apostol világosan megmondja, hogy e megrázkodtatás célja nem csak az, hogy a nemhelyén való dolgok megrázkodtassanak, hanem, hogy nyilvánvalóvá legyen az, hogy kiket helyesel az Ur és kik találtatnak méltatlanoknak. Teljesen bizonyos, hogy a királyságbeli osztály meg nem rendithető azon okból, mert hogyha ők megrendithetők volnának, akkor nem lehetnének a királyi osztályhoz tartozók. A próbatétel ez ideje ugyanaz, amelyre az Ur Jézus utal, amikor azt mondta, hogy elküldi az ő angyalait, akik összegyüjtik az ő országából a botránkozásokat és mindazokat is, akik gonoszságot cselekszenek. (Máté 13: 41.) Az egyház végső próbáratételének az ideje ez és ez a próbáratétel majd megmutatja, hogy kik hithűek és hűségesek; a többiek mind meg fognak rázkodtatni.

AZ ELŐKÉSZÜLETRE VALÓ FIGYELMEZTETÉS

A körülöttünk levő bizonyitékok hatalmas tanui annak, mint törnek darabokra a világ jelenlegi intézményei. Látván tehát, hogy ez „minden dolgoknak a vége", várnunk kell egy megrázkodtatást az egyházban, amely ha nem volna, ugy okunk volna a kételkedésre az Úr országának a közelségét illetően. Ahelyett, hogy ezek a megpróbáltatások elbátortalanitanának minket, felemelt fővel nézzünk magasra, mert a mi szabadulásunk egyre közeledik.

A figyelmeztetés, előre való felkészültséget jelent. Az apostol figyelmezteti azokat, akik felveszik ezt a harcot és akik várják, hogy bejussanak az országba, hogy vigyázzanak és erősitsék meg magukat a nagy megpróbáltatások ez ideje ellen. Tudván, hogy egyesek elfognak csüggedni és lelkeikben elalélnak, leeresztik kezüket és ellankadnak térdeikben, mondja az apostol: „Annakokáért a lecsüggesztett kezeket és az ellankadt térdeket egyenesitsétek föl és lábaitokkal egyenesen járjatok, hogy a sánta el ne hajoljon, sőt inkább meggyógyuljon." Miután a fölszenteltek figyelmeztetve vannak az utjaikban levő veszedelmekre, fokozott éberséget kell tanusitaniók az uton, amelyen haladnak s bátraknak kell lenniök.

A PRÓBÁRATÉTEL EGYIKE: ZAVAR VAGY BÉKE

Az ugynevezett keresztyénségben általános zavar uralkodik. Az egyházi elemek is bele vannak ebbe keverve. Az apostol azon okfejtésére támaszkodva, hogy az egyház hasonló mepróbáltatásokkal kerül szembe, el kell készülve lennünk arra, hogy a béke az egyházban is fel lesz zavarva s ez azon célból engedtetik meg, hogy nyilvánvalóvá legyen: hi hűségek az Úrhoz s az ő eljárási módszeréhez: „Kövessétek a békét mindenkivel és a szentséget, amelyek nélkül senki sem fogja meglátni Urat." Vannak a gyülekezetben vitatkozó természetü egyének, akik saját utjukon akarnak járni; s miután ez nekik nem sikerül, civakodást és zavart akarnak előidézni. Ez egyes gyülekezek szétszakitását eredményezi és sokan meglepődnek és elámulnak, hogy azok, akik megszentelődésre törekszenek, ilyen utra lépnek. De ezen nekünk nem kell meglepődnünk: „Ne rémüljetek meg attól a tüztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek." (1 Péter 4: 12.) Világosan szólva, azok, akik nehézségeket támasztanak és a civakodásban lelik örömüket, azok előbb-utóbb meg fognak rázkodtatni (kihullanak a rostából), ha csak jobb utra nem térnek.

Majd ezt olvassuk: „Vigyázván arra, hogy az Istennek kegyelmétől senki el ne szakadjon, nehogy a keserüségnek bármely gyökere felnövekedvén, megzavarjon s ezáltal sokan megfertöztessenek." A megrázkodtatás idejében minden egyes szivbeli állapota szigoru próbára lesz téve. Hogyha a keserüség némi gyökere van valakinek a szivében, más valaki ellen, de különösen valamelyik testvér ellen, ugy a megrázkodtatás ezt nyilvánvalóvá teszi. És hogyha a keserüség e gyökere ápoltatik a szivben, ugy gyorsan bekövetkezik, hogy az, akinél ez meg van, ki fog rázatni s a külső sötétségre vettetik. Az apostol világosan elénk tárja, hogy azon célból, hogy eljussunk az értelem kincsének teljes gazdagságára, az Isten és az Atya és a Krisztus ama titkainak a megismerésére, amelyben van a bölcsességnek és az ismeretnek minden kincse elrejtve, szükséges, hogy ne csak a keserüséget tegyük félre, de a megszenteltek szivének szorosan a szeretetben kell egyesülniök. — Kolossé 2: 1-3.

AZ EGYENETLENSÉG ELHINTŐI A TESTVÉREK KÖZÖTT

„Isten ugy rendezte el a tagokat a testben, ahogyan ő ezt jónak látta". Az Atya a Fiu által hajtva végre az ő tervét. Az aratás Mestere dolga után lát és ő pontosan tudja, hogy mit kell tennie. Minden kisérlet a mi részünkről, hogy olyan helyet foglaljunk el, melyet az Úr részünkre ki nem választott, szükségképpen az ő nemtetszését eredményezné, helytelen szivállapotra mutatna, a hütlenség szellemét árulna el és az illetőt olyan erős megrázkodtatásnak tenné ki, hogy ez az ő kirázását eredményezhetné. Egyesek, akiknek az Úr nagyon kedvezett és a kiknek sok alkalmuk volt a szolgálatra az aratási munka elvégzésére és irányitására, kötelességüknek tartották bejárni a gyülekezeteket és lázadást szitva arra törekedtek, hogy követőket szerezzenek saját részükre. Minket nem lep meg, hogy ilyen dolgok is előfor-

FEL

dulhatnak. Pál apostol világosan figyelmeztet az ilyenekkel szemben. Ő elsősorban is figyelmeztet minden „vént", hogy ügyeljen magára. Ő megjövendöli, hogy az ő eltávozása után gonosz farkasok jönnek közéjük, kik nem kedveznek a nyájnak. „Sőt ti magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanitványokat maguk után vonják." (Cselekedetek 2o: 28-3o.) Russell testvér szemmel látható prófétai nyelven az egyházhoz intézett majdnem utolsó üzenetében megismételte ezt a figyelmeztetést (1916 évi angol Őrtorony). Mi most látjuk ennek a beteljesedését és ahelyett, hogy meglepődnénk rajta, olybá tekintjük, mint az idézetünkben emlitett nagy megrázkodtatás egy részét.

Mély sajnálattal halljuk, hogy egyeseknek az az eljárása, hogy előbb bejárják a gyülekezeteket és sima, lágy beszéddel igyekeznek meggyőzni a kedves juhocskát, hogy nagyon szivükön fekszik az Úr munkája és aztán hirtelen szónokolni kezdenek azon munka ellen, melyet az Úr irányitott azon csatorna utján, amelyet az elmult negyven évben használt. A kedves juhocskák közül egyesek zavarba jönnek, mig egyesek kirázatnak. Ez egy további bizonyitók a most egyre növekvő megrázkódtatásra nézve. Az ember azt hinné, hogy valaki a ki hűséges az Úrhoz, az ő ügyéhez, valamint az ő testvéreihez, nem cselekedhetik az ő műve megrontására; vagy legalább, hogyha nem láthatja át teljesen azt a módót, ahogyan az irányitva van, a józan felfogás arra késztetné, hogy nyugodtan maradjon, vagy csendesen vonuljon vissza. Minden ezzel ellentétes szellem keservesen nélkülözni a Mester szellemét.

Milyen magatartást kell tanusitanunk azokkal szemben akik igy megzavarják az Úr kicsinyeit? Szent Pál erre igy felel: „Vigyázzatok azokra, akik szakadásokat és botránkozásokat okoznak a tudomány körül, amelyet tanultatok; és azoktól hajoljatok el." (Róma 16 : 17, 18.) Hogyha azok, akik ily szellemet nyilvánitanak, többségben volnának egy gyülekezetben, milyen magatartást kell tanusitania a kisebbségnek? Erre az apostol igy felel: „Azoktól, akik ilyenek eltávozzál." — 1 Timoteus 6: 3-5.

Mutassuk meg Kedves Testvérek, hogy mi nem leljük gyönyörünket a civakodásban. Bármit is tegyen más, mi kövessük az apostol figyelmeztetését, hogy éljünk békében és kövessük a szentség utját, mely nélkül nem láthatjuk meg az Urat. Rosszalásunkat kell kifejeznünk az ilyenekkel szemben, akik helytelen szellemet tanusitanak, azáltal juttatván kifejezésre, hogy azoktól csendesen visszavonulunk. Az ilyen rossz indulatu civakodásban és vitatkozásban való kedvtelésre zengjük rá: „Nosza vigyázok utaimra, hogy ne vétkezzem nyelvemmel, megzabolázom szájamat mig elöttem van a hitetlen." (Zsoltár 39: 1.) Keveset számit, hogy ki van itt többségben. A kérdés, melyet közülünk mindenkinek fel kell vetnie, ez kell hogy legyen: „Ügyelek-e az Urnak és az ő ihletett apostolainak a tanitására?" Mindenkor nagyon is szem előtt kell tartanunk, hogy most közeledünk az ország felállitásához. Látjuk, hogy az apostol prófétai szavai beteljesedtek és azért illő, hogy türelmesen haladjunk, hogy nyugodt és tiszta lelküek legyünk, vigyázók, az imádságban állhatatosak, s ne engedjük, hogy bármi is letéritsen a helyes utról, mely figyelmünket elforditaná a királyságba való belépés és részvétel nagy jutalmától.

A mi Urunk ezen időről szólva ezt mondja: „Az embernek fia elküldi az ő angyalait és az ő országából összegyüjtik a botránkozásokat mind és azokat is, akik gonoszat cselekszenek, azaz azokat, akik gonoszok." — Máté 13: 41.

MÁSFÉLE MEGPRÓBÁLTATÁSOK

Egy másik figyelmeztetés: „Az atyafiui szeretet maradjon meg". Ebből láthatjuk, hogy ez a nagy megrázkódtatás szigoru próbára fogja tenni a testvérek iránti szeretetünket. A testvérek iránti szeretet azt az őszinte vágyat jelenti, ami a testvérek iránti jóttevésre késztet, felépitvén őket a legdrágább hitünkben, még ha áldozatunkba is kerül ebbeni vágyunk megvalósitása. Egy ilyen vággyal eltelt sziv nem engedi meg magának azt, hogy a gyülekezetekben elsőbbségért küzdjön, ellenkezőleg türelmessé és kedvessé lesz mások iránt; és hogyha tiszta lelkiismeretből kifolyólag szükségessé válna rá nézve, hogy ellentétes uton haladjon másokkal, akkor méltóságteljes nyugalommal fejti ki a maga álláspontját minden vita mellőzésével.

Az Úr kedves gyermekei közül egyesek ezekben a nehéz napokban zavarba jöhetnek a saját — és hozzátartozóik részére szükséges dolgok megszerzésének a kilátása tekintetében. Lehet olyan kisértés, amely valakit nagyobb pénzösszeg összehalmozására való kilátással a szolgálatban való tényelges részvételtől vissza akar tartani. Egyesekkel elhitetheti, hogy jó volna ha lelküket a szellemi érdekek mellőzésével a pénzszerzés berkeibe engednék terelni és hogy ők ily módon valami segitséggel az Úr aratási munkájához hozzájárulhatnának. Ilyen csapda ellen azonban világos figyelmeztetésünk van. A Zsidókhoz irt levél 13 : 5, 6 verseiben olvassuk: „Fösvénység nélkül legyen a magatokviselete; elégedjetek meg azzal, amitek van, mert ő mondotta: Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled. Ugy bizvást mondjuk: Az Úr az én segitségem, nem félek, ember mit árthat én nékem?

A keresztyén igazi hivatása a királyságra való előkészület, hogy igy méltóvá tegye magát a szentek

FEL

örökségére a világosságban. Szivünk érzelme találjon kifejezést Pál testvér e szavaiban: „Ezt az *egy* dolgot cselekszem". A mi szándékunk is csak egy legyen, hogy Isten kegyelmével bebizonyitsuk iránta való hüségünket és ragaszkodásunkat, érjen bármi is.

A KIRÁLYSÁG DICSŐSÉGE

Miután a mi szivünk a csatatér, jól tesszük ha lelki elképzelésünk elé állitjuk azokat a rendkivül nagy és drága igéreteket, amelyek azokra várnak, akik az Urat tiszta szivvel szeretik. Ezért gondoljunk néha arra, amihez közeledünk. „Ha nem járultatok Sion hegyéhez és az élő Istennek városához", ami az Úr királyságát vagy országát jelenti. Hogy a földi s mennyei teremtmények valaha értékelni tudják e nagy királyság fontosságát, Isten az ő hatalmát és igazságosságát mindenkivel szemben megfogja nyilvánitani, felállitván az ő királyságát a nagy nyomoruság idején és a föld népei azután megtanulják megismerni az ő *szeretetét.*

A hithü vértanuk sóvárogva várták az ő királyságának az eljövetelét, de nem volt nekik megengedve, hogy eljövetelének idejét és módját megtudják. A Zsoltáriró dalt költött az ő eljöveteléről és ezen dalok az evangeliumi korszakon átélt hű keresztyének szivét vidámsággal töltötték el. A testi Izrael hosszu időn át remélte, hogy ő el fog jönni. A szellemi Izrael szintén sokat imádkozott az ő eljöveteléért; és most örömmel mondhatjuk: „A mennyei királyság küszöbön van!" Ily boldog érzettől áthatva várja a függöny ezen oldalán levő menyasszony az ő átváltozását. Van okunk azt várni, hogy az átváltozás a nagy nyomoruság és megrázkódtatás égő tűzlángja leghevesebb napjaiban fog megtörténni. Azonban ez az átváltozás egy szempillantás, egy perc műve lesz. Az egyik pillanatban romlandó természetben, a következőben már romolhatatlanban. Az egyik pillanatban gyengeségben, a másik pillanatban erőben. Az egyik pillanatban homályban és sötétségben, a következő pillanatban pedig bevezetve az isteni természet magasztos dicső fényébe. Lelkünkben most a függöny tuloldalára értünk és azon a ponton vagyunk, hogy szemünk elé varázsoljuk Isten dicsőséges fiainak a gyülekezetét. Kit fogunk először megtekinteni?

AZ ÖRŐMTELJES BEMUTATÁS

Ha egy embernek, ki a király elé akar járulni, barátja vagy ismerőse van az udvarnál, akkor elsősorban bizonyára ismerőse után kutat, hogy némi utbaigazitást nyerjen tőle arra vonatkozólag, hogy miként jelenhet meg az udvarnál. Az udvari szolgálatokat mindig sok külsőséggel és méltósággal látják el. Minket is befognak mutatni a királyok nagy Királyának, aki előtt minden méltósággal van ékesitve. Vajjon van-e olyan barátunk, aki tud valamit erről a nagy Királyról? Csakugyan van. Meg van nekünk mondva, hogy az egész zarándok utunkon velünk van őrangyalunk. (Zsidók 1 : 14; Zsoltár 34 : 7) Az Úr kicsinyeiről szólva Jézus ezt mondotta: „Az ő angyalaik mennyekben mindenkor látják az én mennyei Atyám orcáját". (Máté 18 : 10) Az egyház, az első szülöttek gyülekezetének a leirásánál az apostol először az angyalok megszámlálhatatlan seregét emliti. Ragyogónak, kedveseknek, külsőre és jellemre nézve egyaránt szépeknek kell lenniök ezen lényeknek. Ők emlékkönyvet irtak a mi utunkról és a mi összejöveteleinkről. (Malakiás 3 : 16) Nagyon fogjuk óhajtani ezen drága és dicsőséges lényekkel való ismeretségünket, akik e hosszu uton segitőink voltak. Vajjon nem-e fogjuk kivánni igénybe venni ez alkalommal is az ő segitségüket, hogy megtudjuk mit kell tenni, hogy méltóképpen be legyünk mutatva a nagy Királynak összhangban az ő udvarának a méltóságával? Mivel szerettek és szolgáltak minket az egész földi utunkon, ők bizonyára örömmel fognak minket utbaigazitani, amikor először jutunk be a királyságba; és mi örülni fogunk, hogy megismerkedhetünk velük. Nem látszik ésszerünek azt hinnünk, hogyha valaki szellemi lénnyé születik, mindjárt minden ismeret birtokába jut; sőt inkább azt kell hinnünk, hogy miután elérte ezt az állapotot kell majd megszerezni a szükséges ismeretet. Az angyalok tehát ebben is segitségül lehetnek.

Ezután az „elsőszülöttek gyülekezete" van emlitve, amelynek feje a Jézus Krisztus, a nagy Király. Bizonyára nagyon fogjuk kivánni, hogy lássuk a mi csodás Urunkat, a világ fundamentuma felvettetésétől fogva megöletett Bárányt, aki Istennek megváltott minket az ő drága vérével és aki lehetségessé tette nekünk, hogy a királyságban egy tagságra törekedjünk és hogy a versenypályára lépjünk. A legkedvesebb barátunk ő nekünk, a mi ügyvédünk és a mi megszabaditónk. És most, hogy bejutottunk a királyságba, a Menyasszony és Vőlegény rokonsága a maga teljességében fog megvalósulni. Mily dicső és magasztos nap lesz ez! Ime itt van ő! Tizezrek közül ő a legkedvesebb és egyben a legszeretetreméltóbb. Azon időtől kezdve mikor hit által először ismertük meg az Urat, epedtünk azon óra után, amikor szemtől-szembe láthatjuk. Ekkor fejezzük majd ki iránta való hódolatunkat és ugy fogjuk szeretni őt, ahogyan vágyakozunk. Akkor „hasonlókká leszünk őhozzá, mert megfogjuk őt látni, amint van". (1 János 3 : 2) „A te jelenlétedben van az öröm teljessége, a te jobbodon vannak az örökös gyönyörök". (Zsolt. 16:11) Az Urral való találkozás öröme felülmulhatatlan.

Azután látni akarjuk majd a Királyi Család egyes tagjait. Ezek között lesznek elsősorban az

FEL

apostolok, akik oly hűségesen szolgálták az Urat és akik táplálékot hagytak nekünk, amelyből táplálkoztunk. Azután majd azok után nézünk, akiket ismertünk és különösen szerettünk itten és akit az Ur arra használt fel, hogy áldásunkra és segitségünkre legyen. Minden tag, aki az igazság ismeretére jutott e kor aratási ideje alatt, nagyon fogja óhajtani, hogy üdvözölje Russell testvért a *Laodicea* e hűséges követét. Az emberek között, akiket láttunk, ő volt a mi legkedvesebb barátunk, mert az Ur arra használta avégett, hogy elhozza nekünk az isteni tervről szóló üzenetet. Kétségtelen, hogy ő egy igen előkelő állást fog betölteni ebben a Királyi Családban. Másokat is akarunk majd látni, akik alkotni fogják ezt a mennyei gyülekezetet, mert ezek nagyon közel és kedvesek voltak hozzánk: egyesek, akikkel különös szolgálati alkalmaink voltak, akiknek gyengeségeit és erényeit, akiknek az Ur és az ő ügye iránti szeretetét és odaadását megismertük, akikkel nagyon súlyos megpróbáltatásokon mentünk át, amelyek nagy áldásunkra szolgáltak. E család összes tagjai szépek lesznek, mert mindnyájan hasonlók lesznek az Urhoz. De valamint csillag különböz a csillagtól, azonképpen az egyiknek dicsősége különbözni fog a másikétól. Mily dicsőséges gyülekezet lesz ez!

AZ EGYHÁZ LEGNAGYOBB GYÜLEKEZETE

Az aratás néhány éve alatt az Ur kedves gyermekei közül többen részesültek abban a kiváltságban, hogy az összejöveteleken való részvétel és az ott élvezett drága tapasztalatok birtokába jutottak, melyek csupán előízei ama nagy összejövetlenek, amely közel van már. A mi földi összejöveteleink alkalmával szomoruságot okozott nekünk az elválás pillanata. Az általános összejövetel alkalmával azonban nem lesz elválás. Rövid idő alatt megfogunk ismerkedni valamennyi 144,000 tökéletes, szépséges és dicsőséges lénnyel. Semmi sem lesz ott, ami megzavarná az egymás iránti örökös barátságunk szépségét és édességét.

Sorban legközelebb majd az egyház Iehovának való bemutatása következik, amely bizonyára nagy külsőséggel, pompával fog végbe menni. Elképzelni is lehetetlen, hogy a menny olyan hely volna, ahol mindenki állandóan figyeli a másikat. Jézusnak és az ő menyasszonyának bizonyára külön fentartott helye lesz, (János 14 : 2, 3) amely helyre senki más nem mehet. Bizonyára, hogy Jehova megközelithetetlen fönségben lakik, ahova senki más be nem tekinthet kivéve, ha ezt ő megengedi.

Közeledik a menyasszony bemutatásának a napja Isten trónja előtt és az apostol elmondja nekünk, hogy Jézusnak van fentartva ez a megtiszteltetés. Látomásunkban megjelenik a mindenttudó és mindentszerető örökös Jehova előtt az angyalok megszámlálhatatlan serege. Az égi hirnökök kürtjei jelzik a Vőlegény közeledését az ő menyasszonyával. Felülmulhatatlan édességü zene tölti be a mennyei udvart. Ime a hóditó Hős közeledése a menyasszonyával a karján. Neki szól minden tisztelet és hódolat. Minden térd a mennyben előtte hajlik meg és minden nyelv az ő dicsőitését énekli. Bemutatja a menyasszonyt Jehovának, akit ő megváltott és megáldott. Ez pedig a dicsőség és szépség ruháiba van öltözve: „Vont aranyból van a ruhája. Himes öltözetben viszik a királyhoz“ (Zsoltár 45 : 14, 15). A próféta jelképesen igy irja le a halhatatlanságát és benne levő szépségét: „Fedhetetlenségben nagy örömmel“ (Zsoltár 45 : 16) És ő be fogja menyasszonyát mutatni. Akkor lesz majd teljes az egyesülés.

„Ha a Vőlegény s Menyasszony
Egyé lesznek majd ott fent:
Oly dicső egyesülés lesz,
Minőt a föld nem ismert“.

Az elsőszülöttek gyülekezetének a tagjai — Krisztus menyasszonya, az isteni kegyelemnek egy különös emlékműve lesz. A menyasszony egy méltatlan fajból került ki és egy fenkölt helyre lett fölmagasztalva a mennybe. Őróla mondja a próféta: „És leszel dicsőség koronája az Ur kezében és királyi fejdisz Istened kezében“. (Ésaiás 62 : 3) És: „Hogy megmutassa a következendő időben az ő kegyelmének felséges gazdagságát, hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban“. (Ffézus 2 : 7) Ő mindvégig Jehova kegyének a letéteményese lesz.

Szem előtt tartva az áldást, a dicsőséget, a tiszteletet és a felülmulhatatlan édességét annak, hogy valaki a nagy mennyei gyülekezethez tartozik, vajjon ki ne vetné magát alá a mindenfajta megpróbáltatásoknak és megrázkódtatásoknak, amelyeket az Ur jónak lát, hogy az ő gyermekeire küldje azon célból, hogy részesedjenek az ő királyságában?! „Annakokáért a mozdithatatlan országot nyervén; legyünk háládatosak, melynélfogva szolgáljunk az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel“.

A világtörténelem eddig ismeretlen, legnagyobb próbáltatásának idejében élünk, a tüzes átélések idején, amely az Ur népére valaha jött. De mindezeket eltudjuk majd szenvedni, hogyha a királyság dicsőségére gondolunk; és elfelejtkezvén a mögöttünk lévő dolgokról és előre tekintvén az előttünk levő csodás dolgokra, törekedjünk előre a cél felé a jutalomért, amely Istennek a Jézus Krisztusban való magas hivásában áll. Szeretteink, ne tekintsétek valami különösnek ezen lángoló időket, melyeken az egyház keresztül megy, hanem inkább fogadjátok ugy, mint hitetek szilárdságát. Nézzünk elébe ezeknek nyugalommal és méltósággal, tiszta szivet szegezvén neki mindennek és nemsokára örökre az Urral leszünk.

Watch Tower, 1918.

FEL

AZ ÚJ TEREMTÉS KERESZTSÉGE

X. TANULMÁNY

(FOLYTATÁS)

50. Minő előnyök fognak származni abból, ha elismerjük a keresztségnek a jelképes vizbemeritésére való átalakulását?

Aki magát a valódi keresztségben Krisztusnak kiszolgáltatta, hogy vele halott legyen, eltemetve halálának hasonlatosságában és azután ezen jelképnek vagy szimbolumnak szépségét látja, nem lesz-e az azon szivből jövő kivánságtól lelkesitve, hogy azt be is töltse? Bizonyára ennek egy szivszavának kell lennie: „A te tetszésed szerint cselekedni én Istenem, az én örömöm".

Mily nyereségünk támad az ezen jelkép iránti engedelmességből? Mi azt feleljük, hogy a nyereség nem megszentelési fogadalmunk valamelyik részének betöltésétől függ, hanem azon kivánságtól, hogy az összes követelményeket az elsőt úgy, mint az utolsót, betöltjük. Minden a mi akaratunknak az Urnak való átadásában foglaltatik, valamint azon folytonos igyekezetünkben, hogy az Ő nyomdokaiban járjunk. De mig a főhaszonban csak ami pályánk végén lesz részünk az első feltámadásban felékesittetvén dicsőségével, becsületével és halhatatlanságával, addig azért most is sok előnyünk van. A lélek megelégedettsége, a sziv békéje, s azon tény, hogy mi Urunkhoz hasonlóan törekszünk „minden igazságosságot betölteni", ez hozzájárul Isten azon békéjéhez, amely mint egy folyam folyik állandóan, csendesen és hatalmasan azok életén keresztül, kik az övéi — „az Isten békéje, amely minden értelmet felülmul".

51. Amennyiben csupán egy sajátképeni keresztség van, ebből az következik, hogy annak csak egy sajátképeni jelképe lehet. Kérem a keresztények között fennálló általános megegyezés megállapitását . . .

Az apostol hangoztatja, hogy itt „egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Isten és mindeneknek atyjok". (Ef. 4:4-6.) Ebből az következik, hogy valamint csak egy igazi keresztség van, azonképen csak egy igazi jelképe annak és általában a a keresztények megegyeznek abban, hogy a vizben való alámerités, az Irás (görög) nyelvü jelentésének leginkább megfelel. Ezen megegyezés feltüntetésére szolgáljanak oly személyek nyilatkozatai, kik minden valószinüség szerint tényleg Krisztus halálába keresztelteltek meg és mégis zavartak voltak ugy, hogy a vizjelkép valódi értelmét nem ismerték fel tisztán és azt ezért lényegtelennek jelentették ki.

NÉHÁNY BIZONYSÁG AZ ALÁMERITÉSRŐL

Kálvin János mondja: „A „baptizó" görög szó azt jelenti, hogy „alámeriteni". Bizonyos, hogy az alámerités az első egyház által gyakoroltatott". (Instit. IV. könyv.) Dr. Macknight, presbyteriánus: „A keresztségben a megkeresztelt személy a viz alatt el van temetve; Krisztus megkeresztelteltette magát, azaz eltemettette magát a vizben". Dr. Schaff Fülöp presbyteriánus: „Kérdés nélkül az alámerités és nem a meghintés volt a keresztség eredeti rendes formája. „Ez kiviláglik a „baptizó", „baptisma", „baptismos" görög szavak jelentéséből". *(Apostoli egyháztörténet,* 568. oldal).

Egy későbbi közzétételben (1885) ugyanazon iró tovább ir ezen „összehasonlitásokról", hogy ezek mindinkább az alámeritésnek kedveznek, mint a meghintésnek, mint ahogy a legjobb irásmagyarázók megengedik és pedig katholikusok és protestánsok, angolok és németek. (A 12 apostol tanitása, 55-56 oldal.) Luther Márton: „baptizó egy görög szó és alámeritéssel forditható. „Én szeretném azokat, akik megkereszteltetnek egészen a vizbe alámeriteni". (Luther művei I. köt. 336. oldal) Wesley János methodista: „Vele eltemetve a keresztség által, az alámerités régi gyakorlatára mutat".

Wall, püspöki: „Az alámerités volt minden valószinüség szerint a mi magasztalt Üdvözitőnk keresztelésének módja és biztosan az is, amely által az első keresztények a keresztséget felvették." *(A gyermek keresztség története.* I. köt. 571. oldal. Oxford 1862.)

Dean Stanley, püspöki: „Az első XIII. évszázad folyamán a majdnem általános gyakorlat a keresztségnél az volt, amelyet az Uj-Testamentumban látunk és amely a „baptisó" görög szó helyes értelmének megfelel és ugy értendő, hogy a megkeresztelteltek alámerittettek, bemerittettek és alásülyesztettek a vizben." *(Keresztyén berendezések,* 17. oldal.)

Brenner, róm. kath.: „XIII. évszázadon keresztül a keresztség rendesen és általánosan a személynek vizbe való alámeritése volt." *(Történelmi fejtegetések a keresztség alkamazásáról.* 3o6. oldal.)

Kittó szótára: „Az egész személy a vizben alá volt meritve."

Amerikai angol: „A keresztelés be- vagy alámerités."

Grande szótára: „A keresztelési cselekmény eredetileg az alámeritésben állott."

Smith Bibliai szótár: „Keresztség, alámeritést jelentett."

Lidell és Scott görög lexikonja: "Baptisó — a vizbe be- vagy alámeriteni."

Robinson görög lexikonja: „Alámeriteni, elsülyeszteni."

Greenfield lexikonja: „Alámeriteni a viz alá helyezni, elsülyeszteni."

KINEK SZABAD A VIZKERESZTSÉGET VÉREHAJTANI?

52. Minő tekintélyi érvet hoz föl Máté (28 : 19) arra vonatkozólag, hogy a vizkeresztség szertartását az egyházban ki végezheti?

Minthogy az összes felszenteltek és Krisztus halálába kereszteltek, a „királyi papságot" teszik ki és Urunk felkent testének tagjai, ebből az következik, hogy ők Máté 28:19. által nemcsak azon megbizatást kapták, hogy az embereket tanitsák és igy azokat a keresztséghez is vezessék, hogy akaratukat az Urnak halálába temessék, hanem, hogy nekik joguk is van a megszentelés jelképét, a vizkeresztséget rajtuk végrehajtani. Továbbá, hogyha ily meg-

FEL

szentelt személy, aki ezen szolgálatra alkalmas, nem található, nem tudnánk egy alapos kifogást emelni az ellen, hogy annak végrehajtására ne alkalmazhassunk egy meg nem szentelt hivőt, vagy egy világi személyt, egy hitetlent, miután a valódi szövetség az Ur és a fölszentelt közt köttetik meg. Hisz épen ezért a vizkeresztség nem a valódi keresztség, hanem csak egy képe annak és a keresztelő nem az Ur, hanem csak egy ember. Hogy már most egy jó, vagy egy rossz ember végzi ezen cselekményt, nem fog a cselekmény lényegére nézve befolyással lenni. Mindazonáltal egy általános szabály és rend, amelyet figyelemben kellene tartani, hogy ezen szolgálatokra a kiválasztott osztályban legalkalmasabb személyek a megválasztott vének.

A KERESZTELÉSI SZAVAK

53. Hozz javaslatba egy egyszerü formulát e szertartásra megfelelő szavakkal.

A Szentirás nem adja nekünk a szavaknak egy bizonyos formáját a keresztelésre és igy mindenki látja, hogy a szavaknak csak kisebb jelentőségük van és hogy a keresztelés érvényességét megtartaná, abban az esetben is, hogyha ez alkalommal egy szó sem mondatnék. Ez azért van igy, mert mint már előbb megmutattuk a valóságos szövetség a keresztelt és az Ur közt köttetik, mig a vizkeresztség csak annak nyilvános bevallása. Ezért tehát bizonyára igaz, hogy kevésbbé fontos, hogy mit hisz a keresztelő, vagy mit nem hisz, mit mond vagy nem mond, mint inkább az, hogy milyenek a megkeresztelendő személy szivének érzelmei és szándékai. Támaszkodva Urunk szavaira Máté 28:19-ben és az apostoléra Róm. 6:3-ban ezen cselekmény végrehajtásához a szavaknak a következő egyszerü formáját ajánljuk:

„János testvér (vagy egy más utónév) az Atyának a Fiunak és a szentszellemnek nevében, ezek tekintélyében megkeresztellek téged Krisztusban".

A JELKÉP ISMÉTLÉSE

54. Azok, akiket a vizbe merittettek, hogyan határozzanak a jelkép megismétlése kérdésében?

Minthogy a keresztség valódi jelentősége hosszu ideig nem igen ismertetett fel, mi sok kérdezősködést kapunk olyanoktól, akik már vizben meg vannak keresztelve, de a jelkép érvényességében kételkednek. Ezek kérdezik, hogy szükséges-e ezen jelképet megismételni. A mi feleletünk az, hogy egy megismétlést nem tartunk szükségesnek. De mivel ezen jelképnek ép oly kevés jelentősége van, mint egy más fürdőnek, vagy bemeritésnek a vizbe, hogyha a teljes felszentelés a halálba nem előzte meg, azért minden egyesnek magának kell elhatároznia, hogy belső tapasztalatának megfelelőleg egy bizonyságot tett-e. Hogyha azonban a vizkeresztség a halálba való felszentelés, vagy keresztség után következett be, egy megismétlése akkor sem volna szükséges, ha a tárgy feletti belátás hiányos volt.

A HALOTTAK SZÁMÁRA KERESZTELTETNI

55. Fejtsd ki I. Korinth. 15:29-et.

„Mit tésznek tehát azok, akik megkeresztelkednek ugy mint holtak, ha a halottak fel nem támasztatnak?" (I. Kor. 15:29.) Egy félreértés az apostol véleményét illetőleg a fenti szavakban a „sötét évszázadokban" egy képviseleti keresztségre vezetett amennyiben keresztény emberek, kiknek barátai voltak, kik keresztség nélkül haltak meg, magukat ezek helyett megkereszteltették. Egy helyes betekintés a valódi keresztség természetébe, gyorsan megmutatja nekünk egy ily eljárás céltalanságát. Senki sem szentelheti fel magát másért, hacsak nem tudná természetét és szellemét ezen személyre átruházni. Az apostol szavainak ezen félremagyarázása soknak megzavarta a kedélyét, aki felismerni elmulasztotta, hogy az apostol halála után mily nagy a sülyedés és mily fonák és oktalan sok elmélet és szokás jött be, amelyet később vezettek be.

Az apostol itt a halottak feltámadásáról beszélt és megpróbálja, hogy ezen tanitást védje és fenntartsa. A korintusi gyülekezetnek hite a halottak feltámadása tekintetében nyilvánvalóan meglett támadva. Ezen helyet, amelyre az apostol a korintusiak figyelmét irányitotta, mint bizonyitásának a részét kell tekinteni. Rámutat keresztségükre, és hogy az halálukat jelképezi, vagy symbolizálja, mint azt már előbb láttuk. Aztán azt mutatja, hogy mily balga felfogás azokra nézve, kik megszentelésüket a halálig jelképileg kifejezték, hogy nem hisznek a jövendő életben. A megigért feltámadás reményében maguk szentelték fel magukat, hogy Krisztus tagjai legyenek, hogy Krisztussal egyetemben együtt és egymásért meghalljanak; hogy „Vele" haljanak meg —, hogy mint testének tagjai mint a nagy engesztelési áldozat tagjai, *a meghalt világ kedvéért* meghaljanak.

Az apostol bizonyitása arra irányul, hogy a feltámadás tagadásával az egész keresztyén hit alapja áll, vagy esik. Ha nem létezik feltámadás, akkor a Krisztusban elhaltak *elvesztek,* mint a többi világ. Ha ez eset áll, akkor nincs remény a kiválasztott osztály részére, sem a világ részére a kiválasztottak által és akkor miért szenteljük a mi életünket a halálba? Mi Krisztus halálába vagyunk megkeresztelve, megkeresztelve a holtakért, hogy egykoron velük egyesülve és mint az egész emberiség életadói, mint Ábrahám magva, szintén részesittessünk a feltámadásban.

Hagyjatok Jézussal *mennünk*
És követnünk példáját,
Világ zaját elkerülnünk
És utaznunk pályáján.
Mennybe — oda tört ő utat —
Égi lenni, földi testtel,
Hitben igaz, tiszta élttel,
— Szeretet hitünkre mutat —
Hü Jézusom maradj nálam;
Járj elől s jövök utánad!

Hagyjatok Jézussal *türnünk*
Példájához hasonlók!
Bánat után öröm részünk,
Ki szegény volt, gazdag ott.
Könyvvetésnek termése üdv,
Reményt segit türelem.
Istentől jön a kegyelem,
Hogy esőre a nap süt.
Jézus Veled türök itt,
Add nekem ott örömid!

FEL

Hagyjatok Jézussal *halnunk!*
Halála az, mely megóv,
Távol tartja a romlásunk,
Lelket ment meg a kintól.
Haljunk meg, amig még élünk,
Haljunk el a hivságtól,
Akkor Ő emel a sirból,
Ki, hogy legyen égi éltünk.
Jézus, halva halok Érted.
Örökké, hogy Veled éljek.

Hagyjatok Jézussal *élnünk!*
Mivel rég feltámada,
Sir is visszaadja éltünk,
Jézus, a mi fejünk vagy,
Mi a testednek tagja,
Hol Te élsz, ott élünk mi;
Ismerj el testvéridül,
Ó, lelkünk nagy barátja!
Neked élünk Jézus itt,
S ott, mint örök hiveid!

AZ UJTEREMTÉS PÁSZKÁJA

XI. TANULMÁNY

(FOLYTATÁS)

EGYIPTOM JÁRMA ÉS AZ ATTÓL VALÓ SZABADULÁS ELŐKÉPBEN ÉS ELLENKÉPBEN. — AZ „ELSŐSZÜLÖTTEK TEMPLOMA." „MI, AKIK SOKAN VAGYUNK, EGY TEST VAGYUNK". — AZ URVACSORA MÉG IDŐSZERŰ. — KI VEHET RÉSZT BENNE, — KI OSZTHATJA KI? — MIKÉP KELL AZT ÜNNEPELNI. — A HUSVÉTI BÁRÁNY.

„A mi husvéti bárányunk a Krisztus, érettünk megáldoztatott, azért ünnepet szenteljünk, nem régi kovászban, sem nem gonoszságnak és álnokságnak kovászában, hanem a tisztaságnak és igazságnak kovász nélkül való kenyereiben.„ — Kor. I. 5 : 7-8.

1. Mi volt a husvét ünnepének eredete? Meddig tartott és minek emlékére tartották meg?

Különösen figyelemre méltó volt Izrael népének előkép szerinti tapasztalatai közt a tizedik egyiptomi csapástól való megkimélése és az azután bekövetkezett kivonulásuk, amelyek emlékezetére minden évben a hét napos pászka-ünnep ünnepeltetett meg, amely mindannyiszor az első hónap 15. napján kezdődött. Az egyiptomból való kivonulás és a Vörös tengeren való átvonulás, az Izraelita nemzet születésével egyenlőnek tekintendö és még ma is a zsidók közt oly eseménynek van tekintve, amelynek emlékét évenként megünnepelni érdemesnek tartják.

2. Az Uj Teremtést miért érdekli különösképen a természeti értelemben vett Izrael husvétja?

Az ujteremtés tagjai ezen események iránt szintén különösképen érdeklődnek, amint általában a mennyei Atyának minden érdeklődése rájuk nézve nagy érdekkel bir, vonatkozzon ez most a test szerinti Izraelre, vagy az emberiségre, mint egészre. Különösen érdeklődik az ujteremés, az emlitett események iránt, mert az Úr közölte vele azt a titkot, hogy ami a test szerinti izraellel történt, az árnyképét adja előre a nagyobb és jobb dolgoknak Isten tervében, amelyek a szellemi Izrael, az ujteremtés részeivé fognak lenni. Erre vonatkozólag irja az apostol a korintusiaknak, hogy a természetes ember nem tudja azt felfogni, sem megismerni, mert azt lelkileg, szellemi értelemben kell megitélni; hogy azonban Isten azt „nekünk" (azaz az ujteremtésnek) kinyilvánitotta szelleme által" (I. Kor. 2 : 14, 1o.). Isten felhasználta az apostolokat, mint szócsöveit, hogy nekünk bizonyos kulcsokat adjanak a kezünkbe, amelyek segitségével, mi a szellem vezetése által Istennek mély dolgait megérthetjük. Egy ilyen kulcsot ad nekünk a bevezetésben idézett hely (I. Kor, 5 : 7-8.)

3. Fejtsd ki az egyiptomi husvét jelentését ugy, amint az emberiség azt általában felfogja.

Hogyha az apostol gondolatát tovább szőjük, észrevesszük, hogy a test szerinti Izrael, Isten *egész* népének árnyképét veti előre, mindazokét, kik az ezeréves ország végéig azzá lettek; hogy az egyiptomiak Isten népe ellenségeinek árnyképét foglalják magukban. Faraó a Sátán, a gonoszság és sötétség fejedelmét jelképezi, szolgái és harcosai, a bukott angyalokat és azon embereket, kik mint Sátán, az Urnak és népének az ujteremtésnek, a hit háztartásának ellenségei. Amint Izrael vágyódott a megszabadulás után és a rabszolga felügyelők uralma alatt sanyargatva volt, de nem volt képes arra, hogy magát megmentse, hanem várnia kellett, mig az Úr neki Mózesben egy előre meghatározott megmentőt küldött, ugy látjuk az egész emberiséget is, most épugy, mint a multban, együtt sohajtozni és vajudási fájdalmakban feküdni, kinozva ezen világfejedelme által és segitői a bűn és a halál által. Ezen száz millió ember szabadulás után sohajtozik, saját bűnei és gyöngesége bilincseiből, valamint azok következményei — a szenvedés és halál alól. De Isteni segitség nélkül a világ semmit sem tehet. Egynehány, erélyes harcot viv és valamit el is ér, de megszabadulni egyik sem képes. Ádám egész faja a bűnnek és a halálnak van alávetve és nincs más reménye, mint Isten és az ellenképszerinti Mózes, aki népét az előre meghatározott időben megszabaditani, a Vörös tengeren keresztül vezetni, azaz a második haláltól megmenteni fogja, aki a Sátánt és mindazokat kik vele egyetértenek, el fogja nyelni, mint a Vörös tenger Faraót és szekereit, de Isten népének nem fog baja történni a második halál által. Jel. 2 : 11.

4. Ird le az „elsőszülött" szó különös jelentését a példabeszédben.

Az előbb mondottak képe annak, ami az emberiségre általánosságban be fog következni. De az előkép egy része nem vonatkozik az egész fajra, annak a bűn és halál bilincseiből való megszabaditására, hanem csak egy különös osztályra, az elsőszülöttekre, az elsőszülöttek gyülekezetére, akiknek neveik a mennyben vannak felirva, az ujteremtésre. Az előképben az elsőszülöttek egy különös állást foglalnak

FEL

el:ők örökösek voltak és testvéreik *előtt* egy különös próbára lettek alávetve. Az általános kivonulás előtt egy életre, vagy halálra menő próbán állottak. A kivonulás után Lévi törzse foglalta el helyüket, amennyiben ő helyettük elkülönittetett és Kánaán földjére vonatkozó örökrészéről lemondott, hogy Isteni rendelet szerint testvéreit tanithassa.

5. Mutass rá, hogyan találjuk meg a jelképes értelmet az „Első szülöttek Egyházá"-ban?

Lévi törzse egy világos előképe a hit háztartásának, a királyi papságnak próba végett, mely a testvérek kedvéért minden igényét a földi örögségre, a visszaállitásra ott hagyja és ha érdemesnek találtatott, a pap-király méltósággal, Melkhisedekével, felruháztatik és azután az ő Ura és Feje, Jézus Krisztus vezetésével a világot tanitani, megitélni, kormányozni, és áldani fogja ezer éven keresztül. (Jel. 2 : 4.) Amint Izrael elsőszülöttei Egyiptomban a halálveszedelmének voltak kitéve, de megkiméltettek, ott hol vérjegy találtatott, azután Lévi által képviselve, részűket a földön elvesztették és igy egy papsággá lettek. Igy megy az ellenképen az elsőszülöttek gyülekezete azon veszély elé, hogy a második halál áldozata lesz, amennyiben már most embertársai előtt megpróbálva lesz örökéletre, örök, helyrehozhatatlan halálra és nem tud ezelől másképen elmenekülni és az élethez jutni, mint megváltója, visszavásárlója, vérének, halálának érdeme által.

Mint résszesei Uruk előnyös állásának, lemondanak földi örökségükről, a földön való visszaállitásról, hogy magasabb mennyei életnek legyenek részeseivé. Mig meghalnak mint az összes emberek és a földi dolgokat illetőleg többet veszteni és feláldozni látszanak, mint mások, a természetes ember előtt érthetetlen módon, mégis megkiméltetnek a haláltól és részeseivé, társörököseivé lesznek főpapjuk dicsőségének, tiszteletének és halhatatlanságának. Azok, akiknek megkimélése még az evangéliumi korszak éjszakája folyamán történt, mielőtt még az ezerévés nap hajnalodik és az Igazságnak Napja feljön, az Ur népének vezetőivé vannak kijelölve, arra rendelve, hogy azt kivezessék a Sátánnak és a bűnnek bilincseiből. Figyeld meg, mily találóak ezt illetőleg az apostol szavai Róm. 8 : 22, 19-ben ahol azt találjuk, hogy az egész teremtés (emberiség) együtt sóhajtozik és vajudási fájdalmakban fekszik, várva Isten fiainak napfényre (vagy tudomásra) jövetelét, várva az elsőszülöttek gyülekezetének végleges elhagyását (megkimélését) azoknak áthatolását az első feltámadásnál az életre dicsőségben, tiszteletben és halhatatlanságban.

6. Mi volt a husvéti bárány jelentősége és jelentése a példabeszédben?

Tekintsük most meg az előképnek egy másik fontos vonását, hogy Izrael elsőszülötte mint lett megmentve, a nép Egyptom szolgaságából mint szabadittatott fel, miért kellett megölni a pászka bárányt és miért kellett azt ugyanazon éjjel keserű füvekkel és kovásztalan kenyérrel elfogyasztani, valamint a bárány vérével az ajtófélfákat és ajtóküszöböket megkenni. Igy Izraelben minden ház a hit háztartását, minden bárány Isten bárányát, mely a világ bűnét (hibáját) elveszi (megfizeti) és minden izraelita elsőszülött Krisztust a Fejet és testet, az ujteremtést jelképezi. Keserüfüvek árnyképét adják a jelenlegi korszak szomoruságai- és szenvedéseinek, amelyek a hit háztartásában az Urban és a kovásztalan kenyérben való örömet ébren tartják. Hogy a páskát, a bottal a kézben és az övvel a derék körül kellett megünnepelni, azt jelentette, hogy a hit ellenképszerinti háztartása és az ellenképszerinti elsőszülöttség az, mely az ellenképszerinti páskát, az evangéliumi korszak éjszakáján ünnepli, zarándok és idegen lévén ezen a földön, aki a bünnek és halálnak jármát, mint egy ránézve érdemetlen szolgaságot érezi és az Ur által, a büntől és romlástól való szabadsághoz, az Isten fiainak szabadságához kiván vezettetni.

URUNK EMLÉKVACSORÁJA

7. Mutass rá a példabeszéd kapcsán, miért van az, hogy „Krisztus, ami Páskabárányunk" nem fejezhette be az Ő áldozatát Életének semmiféle más mozzanatában?

Az előképpel való összhangzásban az első hónap 14. napján, azon napon, amely a hét napos páskaünnepet megelőzte és amelyen a páskabárány leöletett, halt meg a mi Urunk, mint az ellenképszerinti páskabárány, mint Istennek báránya, mely a világ bünét (vétkét) elveszi (megfizeti). Csak azon napon volt a keresztségénél megkezdett áldozatának a véghezvitele esedékes. Ezért, habár a zsidók többször megkisérelték, hogy őt megfogják, még sem tehette rá kezét senki, mert órája még nem jött el teljesen. Ján. 8 : 2o.

8. Mi volt a jelentése a bárány kiválasztásának a tizedik napon?

Amint a zsidóknak meg volt hagyva, hogy a páskabárányt az első hónap 1o. napján válasszák ki és vigyék a házba, ugy kinálta fel magát az Ur a zsidóknak öt nappal a páskaünnep előtt, midőn ő szamárcsikóján bevonult és a néptömeg körülötte ujjongott: „Hozsánna Dávid fiának! Áldott legyen, aki itt jön Jehova nevében!" Ő övéihez jött, de az övéi nem fogadták el; de amennyien őt elfogadták, annak hatalmat adott (angolul) szabadságot, hogy Isten fiai *legyenek*. A nemzet, azaz az irányadó zsidók nem fogadták el, hanem elvetették őt és az ellenfél oldalára állottak. Mindazonáltal Isten kegyelméből az újszövetség vére, Jákob házára is hatékony. Igaz ugyan, hogy amidőn elutasitotta, hogy az ellenjelképes bárányból részt vegyen (Ján. 6 : 53) elvesztette az alkalmat, hogy mint Izrael teljes nemzete az elsőszülöttek, a királyi papság, a szent nemzet, a Messiásnak kiválasztott népévé legyen, átmenvén az életre, hogy tagjává legyen az újteremtésnek, megkoronázva egy dicsőségesebb élettel, tisztelettel és halhatatlansággal. De mi örülünk, hogy az Irás nekik máshol egy dicsőséges alkalmat helyez kilátásba Isten báránya elfogadását illetőleg, hogy az ő áldozatának érdemét magukévá tegyék, a bün és a halál szolgaságából felszabadittassanak, tanittatva erre az Ur és hüséges testvérei a lelki Izrael, az elsőszülötteknek az ellenkép szerinti kiválasztott osztálya utján. Róm. 11 : 11-26.

FEL

*9. Hogyan volt lehetséges a mi Urunknak és az Ő Apostolainak hogy **ugyanazon** a napon ehették meg a jelképi értelemben vett vacsorát, amely napon az Úr keresztre feszittetett?*

Földi pályájának végén volt az első hónap 14. napján, „*azon éjszakán,* amidőn elárultatott", tehát *ugyanazon napon* amelyen meg is halt, mint az ellenképszerinti Bárány, hogy az Ur tanitványaival az előkép szerinti páskát ünnepelte ; a 12-vel az előkép szerinti bárányt elfogyasztotta, amely Őt magát jelképezte valamint önmagának a világ büneiért való odaadását mint valóságos ételt, melyben van egyedül elrejtve az élet, az Isten fiainak szabadsága és előjogakép. Tehát nem vakvéletlen volt, hanem Isten előrelátása, mely előidézte, hogy a zsidók a napot este naplementétől kezdették, mert ez tette lehetségessé, hogy a páskavacsora és Jézus kereszthalála ugyanazon napon történtek meg.

10. Miért volt Jézusra és Apostolaira nézve kötelező e jelkép megtartása és mit létesitett a mi Urunk annak helyébe?

Mint zsidók a törvény alatt születve az Ur és apostolai kötelezve voltak az előkép szerinti páskát az előirt időben megünnepelni. Miután tehát a bárányt keserű füvekkel és valószinüleg, amint az szokásban volt, a szőlőtőke gyümölcsével is megették, az Ur midőn a kovásztalan kenyérből és szőlőtőke gyümölcséből vett, amelyek az előkép szerinti páska vacsorából megmaradtak, apostolai és az egész kiválasztott osztály számára, mely azokban képviselve volt, (Ján. 17 : 2o.) egy uj szokást vezetett be, amely részükre és az elsőszülöttek egész kiválasztására, a lélek szerinti Izraelre, az ujteremtésre, a zsidó páskavacsora helyébe lépett. Urunk nem egy uj és magasabb előképet állitott fel, minthogy a régi előkép betöltése az ellenkép, az ajtó előtt állott.

11. Fejtsd ki a valódi husvéti bárány elfogadásának jelentőségeit.

Aki már most az áldozati bárányt Krisztusban elfogadta és azzal tanusitotta, hogy részére az ellenkép az előkép helyébe lépett, ezentul már nem készithette el és nem ehette meg az előkép szerinti pászkavacsorát az előkép szerinti megszabaditás emlékére. Ezen időtől kezdve inkább illő mindenkire nézve, aki Jézusban az igazi husvéti bárányt látja, hogy szivének ajtófélfáit, az Ő vérével hintse meg, ezzel tanusitván, hogy hiszi hogy Ő kiengesztelte bűneit, és hogy most vére által büneinek bocsánatát megtalálhatja. Ilyenek ezentul megváltójuk érdemét kell hogy egyék (magukévá tegyék) az ember Jézus Krisztusnak érdemét, aki magát odaadta, mint valamennyiük váltságdiját. Hit által kell részt venniök ezen érdemben és felfogniok, hogy amint egyrészről bűneik az Urra tétettek és Ő értük halt meg, másrészt az Ő érdeme és igazsága javukra fog számittatni. Ezen dolgokat elsajátitják a hit által, vagyis esznek a hit által.

12. Az „Úrvacsora", amely a „Husvéti Vacsora" helyébe lépett, a jelképes jelentésnek magasabb jelképe-e, avagy annak megemlékezése?

Hogyha most az Ur vacsorája a zsidó páska ebéd helyét foglalta el, de nem mint egy magasabb előkép, amennyiben az ellenkép már megkezdődött, milyen jelentőséget kell neki tehát tulajdonitani? Emlékvacsora ez, amely Jézus követőit emlékezteti az ellenképes páska betöltésének kezdetére.

13. Fejtsd ki a „kovásztalan kenyér" és a „keserű növények" jelképes jelentését.

A mi királyunkat ily módon elfogadni és halálának emlékét megünnepelni Isten népe megigért megszabaditásának várását jelenti. Azt jelenti, hogy azok, akik az emlékvacsorát ünneplik, habár még a világon vannak, magukat még sem tekintik ezen világból valóknak; hogy maguk előtt, mint zarándokok és idegenek tünnek fel, akik jobb állapotokat keresnek, amelyekben a jelen szenvedései, fájdalmai a bűn és halál bilincsei, már nem lesznek. Ilyeneknek részük van az ellenkép szerinti kovásztalan kenyérben, igyekeznek azt tisztán tartani, az irástudók kovászától, az emberi bölcseség, hiuság, önzés stb. minden megkárositásától, hogy erősek legyenek az Urban és hatalma erejében. Részük van az üldöztetés keserű füveiben, a Mesternek azon szava szerint, hogy a szolga nem nagyobb Uránál és ahol az Ur kigunyoltatott, üldöztetett és elvettetett, ők is valami hasonlóra el kell, hogy készüljenek, mert a világ nem ismeri őket, amint Őt sem ismerte. Sőt Ő azt is tanusitja, hogy senki sem lesz általa elfogadható, akinek hűsége ennek nem okozta a világ rosszakaratát. „Akik szentül akarnak élni, háboruságot szenvednek." „Minden gonoszságot, hazugságot mondanak ellenetek énérettem." „Örüljetek és örvendezzetek, mert a ti jutalmatok bőséges mennyekben." — Máté. 5 : 11-12; II. Tim. 3 : 12.

*14. Mit értett az Úr azalatt, hogy: „**Ezt** cselekedjétek az én emlékezetemre". És mi a jelentése ennek a kifejezésnek: „ahányszor isszátok?"*

Urunk által behozott emlékvacsora valami uj volt, amely ugyan viszonyban volt a régi páska ebéddel, de nem volt annak része. Behozatott a páska által előre jelképezett ellenkép betöltésének emlékére. Azt olvassuk: „Vevé Jézus a kenyeret és mikor hálákat adott volna, megszegé és adá az Ő tanitványainak és mondá: Vegyétek, egyétek ez az én testem, mely értetek fog megtöretni (ez engem, mint ellenkép szerinti páskabárányt mutat be, s testemet jelképezi,) cselekedjétek ezt az én emlékezetemre. Urunk nyilvánvalóan azt szándékolta, hogy követői érzésvilágába erősen bevésse azt a tényt, hogy Ő a hitük háztartása, az ellenképszerinti elsőszülöttek részére az ellenkép szerinti páskabárány. Azon kifejezés „cselekedjétek ezt az én emlékezetemre", azt tanitja, hogy ezen uj szokás, az Úr követőinél a réginek helyébe lép, amely az ellenkép megvalósulása által idejét multa. „Hasonlatosképen vévén a pohárt is, minekutána vacsorált volna ezt mondván: „E pohár ama Uj Testamentum az én véremben, amely tiéretetek kiontatik. Ezt tegyétek, ahányszor isztok belőle, az én emlékezetemre". Mi ezen szavakat nem ugy értjük, hogy az Urnak emlékezete, az időre és állásra való tekintet nélkül ünnepeltessék, hanem a kenyér és a kehely ezentul a páska ünneplésére szolgál, melynek többé nem az előkép, hanem az ellenkép emlékezetére kell történni. De amint nem lett volna meg-

FEL

engedhető, illő és előkép szerinti, hogy a páskát más időben, mint az elsőszülöttek megmentésének emlékezetére az Úr által kitüzött időben ünnepeljék, ugy az sem helyes, hogy nemcsak az elsőszülöttekért, hanem a világért is adott váltságpénz emlékét más időben is ünnepeljük, mint ez esemény megtörténtének évnapján. — I. Kor. 11 : 23-25.

15. Hogyan mutat rá I. Korinth. 1, 11 : 26. arra, hogy az évi husvéti szertartásnak az Úr minden követőjére nézve uj jelentése van? A megemlékezési vacsorát a keresztényekre nézve mint ***törvényt*** *irták-e elő?*

Az apostol hozzáteszi: „Mert valahányszor ejénditek e kenyeret és ijandjátok e pohárt, az Urnak halálát hirdessétek, mig eljövénd." (I. Kor. 11 : 26.) Ezen szavak mutatják nekünk, hogy a tanitványok helyesen értették, hogy ezentul az évenkénti páskaünnepnek az Úr minden követőjére nézve, uj jelentőséggel kell birni; ezért lépett a bárány helyébe a kovásztalan kenyér, mint az Úr testének a képe és a bor, mint az Ur vérének képe.

Habár ezen uj szokás az Ur követőinek nem mint egy parancs adatott meg, amelynek benemtartására büntetés fog következni, Urunk mégis nagyon jól tudta, hogy azok, akik benne bizni és benne az ellenkép szerinti páskabárányt, felismerni és nagyrabecsülni fogják, örömest fogják az emlékvacsorának szokását, melyet Ő kezdeményezett, felvenni. És igy van ez még ma is.. Ezen szerény emlékvacsorában a váltságdij iránti hit képleges kifejezést talál, „mig Ő jön", nemcsak az Ő eljöveteléig, hanem az Úr jelenléte idejében is, ezen korszaknak a végén, amig minden hive egyik a másik után a függönyön keresztülment és azontul, amint az Ur kijelentette, ezt ujból ünnepelni fogja a királyságban.

„EGY KENYÉR ÉS EGY TEST VAGYUNK SOKAN"

16. Hogyan magyarázza meg Pál Apostol (Korinth. 10:16-17) a ***másodlagos*** *jelentését a „kenyérnek, melyet megtörünk" és az „áldás poharának", melyből részesedünk?*

„A hálaadásnak pohara, melyet megszentelünk, avagy nem a Krisztus vérével való közösülésünk-e? A kenyér, melyet megszegünk, avagy nem a Krisztus testével való közösülésünk-e? Mert egy kenyér és egy test vagyunk sokan; mert mindnyájan egy kenyérből eszünk." — I. Kor. 1o : 16-17.

Az apostol minket itt a szellem vezetése alatt még egy más, az emlékvacsorában kifejezett gondolatra utal. Nem tagadja, hanem megerősiti, hogy a kenyér elsősorban Jézus Krisztusnak megtört testét jelképezi, mely miérettünk áldoztatott fel és hogy a kehely vérét jelképezi, amely a mi bűneink megbocsátását pecsételi meg. Itt mutatja azonkivül, hogy a kiválasztott osztály Krisztus testének tagjai, a valószinü elsőszülöttek, az ujteremtések részt kapnak Urunk áldozati halálában és hogy szövetségünknek egy részét képezi, hogy „a Krisztus szenvedésének maradékát bétöltsük, a mi testünkben" amint ezt (Kol. 1 : 24.) kifejezi. Ugyanazon gondolat található azon kifejezésben: „Mi az Ő halálába vagyunk megkeresztelve." Amig tehát a mi Urunk teste a kenyér (test) volt, amely a világért megtöretett, az evangéliumi korszaknak hivői, a hűséges kiválasztottak, az ujteremtés tagjai, mint ezen egy testnek részei, mint Krisztus testének tagjai számittatnak. Ezért kell nekünk a kenyér (test) megtörésében először Urunk odaadásának a mi érdekünkben tett egy emlékét látni, továbbá egy arravaló utalást is, hogy az egész kiválasztott osztály meg fog töretni, fel fog áldoztatni, hogy mindazok, akik arra szentelték magukat, hogy vele halottak lesznek, megtöretnek és részesülni fognak szenvedéseiben.

Ez mind bennfoglaltatik e szóban „közösülés". Ezért, az emlékvacsora évenkénti ünneplése nemcsak reménységünk alapjának elismerése, mely megváltónk bűneinkért hozott áldozatán nyugszik, hanem egyszersmind fogadalmunk megujitása, hogy Övele szenvedünk és halunk meg, hogy Övele élhessünk és uralkodhassunk. Mily magasztos tehát ezen Isten által elrendelt ünneplés jelentősége! Mi nem tesszük a jelképet a valóság helyébe. Semmi sem állhat távolabb, mint ilyen valami és semmi sem lenne kevésbbé illő hozzánk. A valódi közösség a sziv és gondolatbéli közösségben van Övele, szivünknek táplálásában szivbeli és gondolat közösségben, az Ő testének társtagjaival, a mi megszentelési fogadalmunk jelentőségének teljes felfogásában, melyeket mi, ha máskülönben hűek vagyunk, napról-napra az egész éven át követünk, amennyiben naponként Urunkkal együtt megtöretünk, folyton táplálkozunk az Ő érdeméből, növekszünk és erősödünk az Urban és erejének hatalmában. Mily áldás fekszik tehát részünkre emlékvacsorájának ünneplésében! Mennyire ég a mi szivünk a vágytól, hogy növekedjünk a megismerésben, az Istennel való kegyelemben és részünk legyen továbbra is azon szolgálatban, amelyhez meghivattunk, nemcsak most az alacsonyságban, hanem egykoron a dicsőségben!

Az apostol megemliti a kehelyt is, amely miatt mi Istent dicsőitjük: „Avagy nem a Krisztus vérével való közösülésünk-é (közösségünk-é)". Óh mily nagyszerü gondolat, hogy a kis nyájnak, az újteremtésnek, valóban megszentelt állhatatos tagjai az egész evangéliumi korszakon keresztül Krisztus voltak a testben; hogy a szenvedések, a megpróbáltatások, a gyalázat és azoknak halála Krisztusért, akiket az Úr, mint testének a testben való tagjait elfogadta és elismerte, mint a Fő áldozatának részei számittatni fognak, mert a tagoknak részük lesz annak állapotában. „Kicsoda az, aki ezt érti és aki megtudja becsülni a kiválasztott osztályhoz szóló isteni meghivást jelenben a halálig való áldozatra szentelvén magát a függönyön túli dicsőség reményében, aki most ne örülne, ha Krisztus nevéért gyalázattal illettetik, ha életét adhatja az igazság szolgálatára, mint test az Ő testéből és csont az ő csontjából? Mit jelent ez egy ilyennek, ha a világ őt nem ismeri, mint ahogy nem ismerte az Urat — (Ján. 3 : 1), hogyha még ezen föld legkülönösebb előnyeit is nélkülöznie és elvesztenie kellene, minthogy semmit sem kiván nagyobb sóvárgással, mint azt, hogy most a megváltójának szenvedéseiben ugy, mint majd egyszer dicsőségében részesüljön?

Mennél inkább növekszik egy ilyen a kegyelemben, a megismerésben és a Krisztusérti buzgalomban, annál inkább lesz képes arra, hogy az apostol mértékét alkalmazza és ezzel a földi kegyről és földi

FEL

előnyökről azt mondja: „Azokat ganéjnak állitom lenni“ és „Azt mondom bizonnyal, hogy amelyeket most szenvedünk, nem hasonlitandók a dicsőséghez, amely nékünk megjelentetik“. Filippi 3 : 8; Róm. 8 : 18.

17. Honnan láthatjuk, hogy nem kell nagyobb sulyt fektetnünk a jelképes jelentésre, mint a valóságra?

A közös emlékvacsorában továbbá a kölcsönös szeretet és részvét gondolata van kifejezve, amely az Ur „egy testének“ különböző tagjait kellene, hogy összekösse. Mennél inkább jut az Ur szelleme szivünkben uralomra, annál inkább fogunk örülni minden egyes alkalomnak, amely kinálkozik, hogy jót tegyünk minden emberrel, különösen azonban a hit háztartásában élőkkel. Mennél inkább növekszik az emberiség iránti könyörületes szeretetünk, annál inkább kell növekednie az Urhoz és azokhoz való szeretetünknek akik Őt elismerték, akik birnak szellemével és igyekeznek nyomdokaiban haladni. Az apostol mutatja, hogy a testvérek, Krisztus testének tagjai iránt való szeretetünk az Urhoz való szeretetünknek is a mértéke. Hogyha szeretetünk olyan, hogy mindent eltür és mindent kiáll azoktól, akik kivül vannak, mennyivel inkább fog ez megnyilvánulni a test társtagjaival szemben, akikkel a Fő, a mi Urunk által szorosan össze vagyunk kötve! Nem csoda, hogy János apostol a testvérek iránti szeretetet, mint egy főbizonyitékát idézi annak, hogy mi a halálból az életre küzdöttük át magunkat (I. János 3 : 14) és hogy Pál, midőn annak kiegészitéséről szól, a mi még hátra van Krisztus szenvedéseiből, hozzá teszi: „Az Ő testéért, azaz az egyházért (az eklézsiáért, kiválasztottakért).“ (Kol. 1 : 24.)

18. Hogyan magyarázza I. János (3 : 16) a mi egységünket, mint Krisztus Testét?

Ugyanazon gondolat van kifejezve I. Ján. 3 : 16-ben: „Nekünk is azért adnunk kell a mi életünket a mi Atyánkfiaiért“. Mily testvériesség tételeztetik itt fel! Hol remélhetjük megtalálni máshol ezt a szeretetet a testvérek iránt, amely még életét is odaadja érettük? Itt nem beszélünk arról, hogy miként tetszhetne az Urnak, hogy a kiválasztott osztály áldozatát, amely már előbb jelképezve lett, „az Urnak kecskebakja“ *) által, mint az engesztelési nap áldozatának részét tekintse. Mi az apostollal csak arra akarunk utalni, hogy amennyiben mi jövünk tekintetbe, a mi életünknek odaadása a testvérek iránt való szolgálatban mint áldozatnak, most kell, hogy megtörténjen, mivel a világ iránt való szolgálat a jövendő ezeréves korszakba tartozik. A még most fennforgó körülmények közt, a mi időnk és állásunk, tehetségünk és eszközeinkhez többé-kevésbbé mások iránti kötelezettség (feleségtől és gyermektől, aggszülőktől, vagy más ránk utalt személyektől) is tapad és nekünk továbbiakban azon kötelességünk is van, hogy magunk számára a szükségest és ildomost minden ember szemeiben becsületesen, munka által megszerezzük. Igy tehát többnyire csak kis maradék fölött rendelkezünk, amelyet feláldozni és a testvérek szolgálatába állitani tudunk és ezen maradékra most a világ, a test és az ellenség folytonos igényeket támasztanak, hogy minket annak felszentelés szerinti alkalmazásától eltéritsenek.

19. Az Egyház e szomoru időszakán át hogyan birálja meg a mi szeretetünket és hüségünket az Ur és az Ő követői iránt?

A megnehezitő körülmények egy oly időben, ahol a gonoszság uralkodik, az Urnak az övéi a kiválasztott osztálynál a mértéket adták, amellyel a mi odaadásunkat és szeretetünket iránta és a testvérek iránt mérni tudja. Ha a mi szeretetünk hideg, akkor a világnak, a testnek és az ellenségnek igényei győzni fognak és meg fogják kapni időnk, pénzünk és befolyásunk szabad maradékát. Mennél nagyobb és melegebb azonban az Ur iránti szeretetünk, annál inkább fogunk örvendeni, ha neki áldozhatjuk ezen maradékot. De nem egyedül, hogy fölöslegünket erőben, befolyásban és eszközökben minden kinálkozó alkalommal a testvérek szolgálatába állitsuk, hanem hogy ésszerü határokon belül a ház és otthon követelményein, különösen azonban önmagunkon takaritsunk meg, hogy annál többet tehessünk az Urnak oltárára, Amint a mi Urunk 3 és fél éven keresztül testét megtörette és vérét (életét) odaadta és a keresztfán még az utolsó maradékot is feláldozta, ugy a mi áldozatunk is életünknek a testvérek szolgálatában földi és lelki természetü kis dolgoknak, részenkint való odaadásában áll. Habár a lelkiek fontosabbak is, mindazáltal az időleges kisegitésnek megvonása a szükölködő testvérrel szemben elárulná, hogy az Ur érzülete a mi szivünkben nem uralkodik kellőképen.

AZ EMLÉKVACSORA ÜNNEPLÉSE

20. Minő módszert követtek a Zsidók a husvét napjának megállapitásánál?

Az emlékvacsora ünneplése most is helyén van. Behozatala drága Megváltónk által mint már láttuk a zsidó év*) első hónapjának 14. napján történt. Ezen dátumhoz mindazok örömmel fognak ragaszkodni, akik régi ösvények után tudakozódnak és azokon kivánnak haladni. Az évi ünnep, melynek képleges jelentőségére az ihletett apostol, mint egy jelre, Urunk áldozatában való részvételünkre rámutatott és mely az elsőegyházban szokásban volt, most azoknál, kik e jelenlegi igazság világához eljutottak, megint szokásba jött.

21. Fejtsd ki a „Mars-féle“ helytelen tanitást és magyarázd meg, hogyan foglalta el az „Urvacsora“ helyét?

Nem kell meglepődnünk, hogy az emlékvacsora évenkénti ünneplése elhanyagoltatott, miután az előképszerinti urvacsorának valódi jelentősége már mindinkább eltünt szemünk elől. A történet erről a következőket tanitja:

„Miután az apostolok és azok közvetlen utódai**)

*) Lásd bővebben a Sátor könyvecskében.

*) A héberév a tavaszi napéj egyenlőség után a hold sarlónak első láthatóvá válásával kezdődik. Eszerint az első hónap 14. napját könnyen lehet kiszámitani. 15-én azután megkezdődött a kovásztalan kenyerek 8 napi vidám ünnepe, amely egy kereszténynek megszenteltetése utáni egész életét különösen azonban az évet, az egyik emlékvacsorától a másikig árnyképként előre bemutatja. A zsidók passah ünnepe a kovásztalan kenyerek ünnepét vezette be, amelyekre a főszempontot helyezték. A mi emlékünnepünk az áldozati bárány feláldozására vonatkozik és igy tehát a 14. Nisan-on vagy mivel ez már az előestén kezdődött, az 13. Nisan estéjén esedékes.

**) Ezen kifejezés nem tőlünk, hanem a fent idézett történetirótól származik, mivel mi apostolok utódait nem ismerjük el.

FEL

elhunytak, nemsokára különböző befolyások érvényesültek, amelyek már a harmadik században oly viszonyokhoz vezettek, amelyek alatt a római katholicizmus csirázni kezdhetett. Igy pl. azt tanitották, hogy Krisztusnak engesztelő áldozata kiengesztelte ugyan a mult bűneit, de nem teheti jóvá a hivők személyes bűnét, miután azok Krisztussal viszonyba léptek, megkereszteltettek, ily bűnökért egy uj áldozatra volna szükség. Ez vezetett a miseáldozat bevezetésére, mely Krisztus uj áldozatakép lett tekintve azok javára, akikért a mise tétetett. Emellett azt állitják, hogy a szertartást végző pap a kenyeret és a bórt Jézus testévé és vérévé változtatja és a kenyértörés által az Urat ujból feláldozza. Előbb (II-ik és III-ik kötet) megmutattuk, hogy ezen tan és szokás Isten szemeiben elvetendő ,mit Dániel 11 : 31; 12 : 11. és az Ur (Máté. 24 : 15.) előre jelzett a „pusztitás utálatosságának", amennyiben az egy tömeg más tévtannak szerzett bemenetelt és igy előidézte a nagy elszacadást, amely a pápai egyházban a legtökéletesebb kifejezését találta és Krisztus ellenes jellegét kitüntette. Évszázadokon keresztül ezen tévtanok uralkodtak az ugynevezett kereszténység felett ,mig végre a XVI. században a nagy reformáció müve, ezeknek ellentállani kezdett, amennyiben lassanként mind több igazságot hozott napvilágra, mely a sötét középkorban a hamis tanok és az antikrisztus szokásainak vékája alá volt rejtve. Azon nagyobb világosság, melyben a reformátorok Isten kegyelme által örvendezhettek, lehetségessé tette nekik, hogy Jézus Krisztus áldozata tekintetében világosabb felfogásokra jussanak és a pápai misékben felismerjék a pusztitás utálatosságát és ezt több, vagy kevesebb határozottsággal, mint ilyent bélyegezzék meg.

A mise az évenkénti emlékvacsora helyébe lépett, de aközben gyakran ünnepeltetett, azon céllal, hogy a hivők gyakran tisztittassanak meg büneiktől. Miután a reformátorok felismerték, hogy a kereszténység ebben a kérdésben tévuton van, igyekeztek a pápai egyház által a misének adott külső formától az eredeti ünnephez visszatérni. Miután azonban azon közeli rokonságot a páska előképe és Urunk halálának ellenképe közt és az Urvacsorát, mint az ellenkép *emlékünnepét* fel nem ismerték, nem fogták fel azon gondolatot sem, hogy helyes annak eszközlése az évenkénti visszatérése alkalmával.

22, A „tanitványok" hogyan tartják meg az Úrvacsorát és miért nem felel meg az ő gyakorlatuk az Irás tanitásának?

Igy találjuk azután, hogy az egyik keresztény egyházban az urvacsora minden három, a másikban minden négy hónapban, másokban minden hónapban a „tanitványok"-nál épen minden vasárnap ünnepeltetik, amennyiben az Csel. 2 : 42-46 és 2o : 7-ben emlitett apostoli szokást az emlékebéddel összetévesztik.

A VIII. tanulmányban megmutattuk, hogy ezen heti ünnepek nem az emlékebédek, hanem a szeretet vendégség (agapék) voltak, amelyeknél az Ur fel támadásáról és a feltámadottnak kenyértöréséről több vasárnapon 4o napon belül egészen a menybemenetelig örömteljesen megemlékeztek. A megemlékezés ezen kenyértörésre, amelynél szemeik felnyilottak ugy, hogy az idegenben ar Urat megismerték, a hét első napján rendes összejövetelekhez vezetett, amelyeknél azután egy közös ebédet fogyasztottak el (a kenyért közösen megtörték). A vacsorától való különbségül ezen kenyértörésnél a kehelyt sohasem emlitik, amely az emlékebéd leirásainál egy époly fontos szerepet játszik, mint a kenyér.

ÉRDEKES LEVELEK

Kedves Faluvégi Testvér!

Előre is bocsánatot kérek, hogy ismételten bátor vagyok soraimmal felkeresni és pedig azon célból, hogy szives tudomására hozzam sorsom gyors fordulatát.

Ma harmadik napja, hogy a baptista *szeretetház* és lakóinak örökre búcsut mondottam, Elsősorban a balmazujvárosi Tar testvérnővel váltottam levelet a könyvek végett, azután melgátogatott ismét Böszörményből Varga testvérnő; később Balmazujvárosról is felkeresett két testvérnő és én nem késtem értésükre adni, hogy miután drága jó Atyánk kegyelméből rám árasztotta az Igazság tündöklő tiszta fényét, én nem érzem többé és nem vallom tovább magamat baptistának. Ugyanezt a gondnok urnak is tudomására adtam, aki elrémitő modoru ember. Vélem ugyan csak kis részben éreztette gorombaságát, de ha naponta toporzékolt a szegény öreg nyomorék testvérekre, épugy érintett engem, mint őket, s becsülésemet tudtán kivül már régen elvesztette. Ő inkább börtönőrnek való, mint a szeretetház gondnokának, a szegény, elárvult, öreg, beteg nyomorultak gondozójának.

Napjaim azóta, hogy nyilatkoztam borzasztók lettek. Azelőtt csupán én voltam nekik valaki a *Házban*, de minden lettem én azután, csak jó nem és keresztény nem. Aki Istent megcsalja — mondotta — az másokat is becsaphat, s midőn eljöttem, kofferemet, ágynemüimet csufosan megmotozta, ahol ugyan jól tudta, hogy semmi idegen holmit nem fog találni.

Néhány nap alatt ismét nagyon megtörtem a folytonos zaklatások következtében. Szobámba senkinek sem volt szabad belépni, mert — állitása szerint — megmetélyeztem másokat is. Betegen keltem ki ágyamból, amidön Vargáné t-nő érettem jött egy kocsival és kiszabaditott a börtönből. Elhozott ide két öreg testileg is testvérnőkhöz, akik nagy szeretettel fogadtak, s hála legyen Urunknak, jó Atyánknak, ma már jobban érzem magamat Jézus kebelén s testvérnőim szeretetében sütkérezve, boldog vagyok. Eljövetelemmel egyidejüleg egy 16 éves leányt szabaditottam meg a *Házból*, aki közvetitett testvérek és köztem. Két izben szobám ablakán át szöktettem el a kis gyülekezetbe egy másik öreg testvérnővel, ahol azután oktatásban részesültek, s ők is átadták magukat Jézus, hü megváltónknak. Mariska t-nő jelenleg Balmazujvárosban időzik s kedves testvéreinkkel örvendezve, várja elhelyeztetését. Ő Munkács tájékáról való, ahol apja afféle nemzetes ur. Mamája két éve hogy meghalt, baptista volt. Hitetlen apja megházasodott s mostohája igen rossz bánásmódban részesitette a lányt aki ennek következtében lelki beteg lett. Sallay nyiregyházai hitszónok vette pártfogásába, aki a lány édes apja beleegyezésével üdülni hozta pár hétre a *Szeretetházba*. Itt az én szobámba került. Hónapokig együtt lévén megszerettük egymást. Ő — mint mondotta — második anyját találta meg bennem, én pedig mint csendes, alázatos hivő gyermeket szerettem meg benne; s igy ő engem nem akart elhagyni csak halálom esetén. Mariska itten főzött és mosott a gondnokéknak, akik fizetést is igértek neki, ha szolgálja őket. A gondnok előbb barátságos embernek mutatkozott, később azonban igen kiméletlenül bánt a kis árva leánnyal (s másokkal is). Többször, ha rettentő nehéz 3 napi mosásba belebetegedett, pofonokat igért neki. A gondnok ily viselkedése következtében magam is elhidegültem tőle. Szegény lány teljes megadással türte a sok durvaságot, mig az Ur megmutatta végül szabadulásának utját. Ő Kolozsvárra, vagy Budapestre olyan hivő családhoz menne, aki őt családtagul tekintené s ruházná őt munkája fejében. Kérem k. testvért, nem volna o ottan valaki a testvérek között, aki elfogadná?

Ami itteni helyzetem illeti a kedves testvérnőim lakást adtak részemre velük együtt, mig a balmazujvárosiak az itteni kedves testvérnőkkel gondoskodnak ellátásomról, akiket jó Atyánk áldjon meg minden jótéteményeikért. Mariska testvérnő sorsát illetve kérem a testvér mielőbbi válaszát, amelyek után mindnyájukat szeretettel, üdvözölve, az Urtól áldást kivánva, vagyok

Testvérnőjük: KLÉHNÉ.

Balmazujváros, 1922. szept. 14.

Kedves Testvérek!

Szeretettel hozom tudomásotokra, hogy a konferencián függőben maradt ügyemet ugy ohajtom rendezni, hogy boismerem azt, miszerint a kérdéses ügy tárgyalása váratlanul ért s én zavarra gondolva, huzódtam vissza a tárgyalás elől.

Másodszor az ott szóbanforgó nézeteket ezuton téveseknek jelentem ki, valamint mindazt, amit ti, az 1918-ban VII. kötet néven kiadott füzetben ilyeneknek ismertetek fel.

Mivel pedig békét, örömet és boldogságot találtam mindig az Ur népe között, továbbra is igen ohajtom a testvériességet és örökre. Bocsássatok meg nekem, hogy megbántottalak titeket, mert én ilyet nem akarok többet.

Tegyétek azt, amit az Ur mond Lukács 11: 4-ben.

Cluj, 1922 X. 1.

Testvéretek:
NEMES LUKÁCS

A szerkesztésért felelős: SZABO KAROLY. *Nyomatott „AZ ÉLET" könyvnyomdájában Cluj-Kolozsvár*

FEL

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21 : 12.

Vallásos folyóirat. VIII. évfolyam. 12. szám
1922. december Ádámtól 6050.

TARTALOM

NAGYGYÜLÉS CEDAR POINTBAN - - - 191
Határozati Javaslat - - - - 192
Barátságos Kommentár - - - 193
Ima és Hálaadó Nap - - - - 193
Vigasz és Bátoritás Napja - - 194
A Békesség és Szentség Napja 197
A Nagy Nap - - - - - - - - 200
Rutherford testvér beszéde - - 201
A Felszentelés Napja - - - - 207
Tevékenység Napja - - - - - 209
Szolgálati Nap - - - - - - - 212
Győzedelem Napja - - - - - - 213
Igazgatói jelentés - - - - - - 216
A Hit és Bizalom Napja - - - 217

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megtesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.“ —Luk. 21 : 25, 26; Márk. 13 : 29.

FEL

E folyóirat és ennek szent küldetése.

E folyóirat a bibliai tanitás vagy „Seminary Extension" rendszerének egyik elsőrangu tényezője, vagy eszköze, mely rendszer a müvelt világ minden részében el van terjedve az **„Őrtorony Biblia és Traktárus Társaság"** által, mely 1881-ben alapittatott „a keresztyén ismeretek terjesztésére". Nem csak osztályhelyiség gyanánt szolgál, hol a biblia tanulmányozói összegyülhetnek az isteni Ige tanulmányozására, hanem közvetitő csatornaképen is, mely által a Társaság gyüléseiről, annak utazó képviselői, az u. n. „Vándorok", érkezéséről mindent megtudhatnak és a gyülésekről szóló tudósitások által „épülhetnek".

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései, vagy szemléi Társaságunk megjelent **Tanulmányainak,** igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet társaságunk ad: **Verbi Dei Minister** (V. D. M.) **Az Isten Igéjének Szolgája.** A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink különösen az idősebb biblia tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védolmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát **váltságul** (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (I. Péter 1 : 8—19; 1. Tim. 2 : 6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (I. Kor. 3 : 11—15; II. Pét. 1 : 5—11), további hivatása „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben . . . azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsesége", — amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy ahogy most kijelentetett". — Efez. 3 : 5. 9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az sten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelenteuünk, amit az Úr mondott — azon isteni bölcseség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek *megértésére.* Álláspontja *nem* dogmatikus, *hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi* felől teszünk *bizonyosokká* föltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; inneu arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépitése szerint igazodik. És mi nemcsak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre a vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

Az irás világosan tanitja nekünk,

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az *ő munkatársai*", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetét nyernek abba. — I. Kor. 3 : 16—17; Eféz. 2 : 20—22; I. Móz. 28 : 14; Gal. 3 : 29.

Hogy mialatt a Krisztus bünért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek„ „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeneket összehoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isteu és omberek között a Millenium alatt. — Jel 15. 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben". Zsid. 2 : 9. Ján. 1 : 9. I. Tim. 2 : 5—6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen" része lesz az isteni természetnek" s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3 : 2. Ján. 17 : 24. Róm. 8 : 17. II. Pét. 1 : 41

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának enni a világ számára, s késziteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Efez. 4 : 12. Mát. 24 : 14. Jel. 1 : 6; 20 : 6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek — Megváltónk és az ő megdicsőitett Egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. (Csel. 3 : 19—23; Ézs. 35.).

VILÁGITÓ ŐRTORONY

Published Monthly by

WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

(HUNGARIAN DEPARTMENT)

18 CONCORD STREET BROOKLYN, N, Y. U. S. A.

Yearly Subscription, payable in advance . . . . . $ 1·00

KÜLFÖLDI HIVATALOK: Britt: 34 Craven Terrace, Lancaster Gate, London W. 2.; Canadai: 270 Dundas St,, W., Toronto, Ontario; Ausztrália: 495 Collins St., Melbourne, Australia; Délafrika: 1.23 Plein St., Cape Town, South Africa

Minden rendelést e cimre kérünk:

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

18 Concord Street *Brooklyn, New-Yorkt*

A levelek minden esetben a „Hungarian Department"-hez cimzendők.

Előfizetési ár egy évre: az Egyesült Államokban 1.00. Kanadába és más külföldi államokba 1.50. Minden pénzküldemény amerikai területről Express vagy Postai Money Orders vagy Bank Draft-ben, külföldi államokból Nemzetközi Postautalványon küldendő be.

E folyóirat több különböző nyelven megjelenik.

Kiadó-bizottság: E lap egy kiadó-bizottság felügyelete alatt jelenik meg, akik közül legalább hárman olvasták és igaznak találták e hasábokon megjelenő minden egyes cikket. E kiadó-bizottság tagjai: RUTHERFORD J. F., VAN AMBURGH W. E., HEMERY J., FISHER G. H., BRENISEN W. E.

Az Úr szegényei részére vonatkozó kedvezmény: A Bibliatanulók közül azok, akik előrehaladt korukra való tekintettel, vagy nagy szegénység miatt nem képesek a lapért előfizetni, megkaphatják ingyen, ha e tényt bebizonyitják s egy levelező-lap utján e lap megküldését kérik.

Előfizetőink tájékoztatására: Előfizetések, vagy ujabbi megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem e lap boritékán közölt cimhez mellékeljük a megujitás, vagy a lejárat idejét jelző hónapot és évet.

Entered as second class matter at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd, 1879. (Sec. 415, P. L. and R.)

U. i. Akiknek magyar zseb- vagy családi bibliára szükségük van, megrendeléseszközölhetnek „AZ ÉLET" kiakóhivatal romániai fiókjától, CLUJ—KOLOZS. VÁR, Strada Filipescu No. 10.

ÉRTESITÉS

Azon reményben, hogy az Amerikában Cedar Pointban tartott naggyülésen lefolyt események kedves olvasóink érdeklődésével fognak találkozni, ugy határoztunk — az amerikai testvérek kérésére, hogy az ottani gyülés nevezetességeit az Örtoronyban közreadjuk. Miután oly terjedelmes volt az anyag, hogy egy Örtorony számba nem közölhettük, — ez alkalommal kettős számot bocsátottunk ki.

Midőn ezt tudomásul adjuk, egyben kérjük olvasóinkat, hogy e számért 5 leit a Társulathoz beküldeni sziveskedjenek.

Boldog ünnepeket kiván az Örtorony szerkesztősége és kiadóhivatala.

Ugyanitt közöljük, hogy Biblia szövegü igen szép képes lapok és falimondatok megrendelhetők társulatunktól.

Az ARANYKORSZAK a kellő időben nem jelenhetett meg technikai okokból; ezuttal értesitjük olvasóinkat, hogy 17.-től kezdődőleg 16 oldalon fog megjelenni, miért is előfizetési ára egy évre **50,** félévre ~~30~~ Lei. 25

Mindennemü megrendelést, előfizetést stb. e cimre kérünk: Az „ÉLET" kiadóhivatala Cluj-Kolozsvár, Str. Filipescu 10.

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY és Krisztus jelenlétének hirdetője.

VIII. ÉVFOLYAM. CLUJ—KOLOZSVÁR 1922. DECEMBER BROOKLYN 12. SZÁM.

A NAGYGYÜLÉS CEDAR POINT-BAN

„El nem hagyván a magunk gyülekezetét, amiképen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget.“ — Zsidók 10:25.

A keresztyének összejövetele, melyet a tiszta keresztyén szeretet befolyása hoz össze, mindig üdvös. Közeledik az egyház elsőszülöttei nagygyülésének a napja, ezért annál nagyobb a vágy a szorosabb barátságra és a testvérek tevékenysége iránti érdeklődésre a függöny innenső oldalán. Ilyen összejövetel mindnyájunkra nézve különös áldás.

Abban a hitben, hogy összhangban van az Úr akaratával, bejelentettük, hogy Cedar Pointban, Ohióban folyó évi szeptember 5-től 13.-ig bezárólag a Biblia Tanulók nagygyülést fognak tartani. Az ország minden részéből a testvérek erre örömmel válaszoltak. Amint közelgett a nap, nyilvánvaló volt, hogy sokan lesznek jelen. Sokkal többen jöttek el, mint amennyit várni lehetett, a barátság és a mi legszebb hitünkben való kölcsönös épülés vágyával a szivükben. Eljöttek a testvérek az Egyesült Államok minden részéből, Kanadából és szép számmal Európából is. Azok, akik nem jöhettek el, táviratokban és kábel-üzenetekben küldték el üdvözletüket s legjobb kívánságaikat. Ilyenek érkeztek Angliából, Skociából, Ausztráliából, Dél-Afrikából, Svédországból, Finnországból, Winnipegből, Bosztonból, Baltimoréból és nagyon sok más helyről

Kedden kezdtek érkezni a testvérek külön vonatokon, hajókon, automobilokon, társaskocsikon és mindenféle fajta járműveken, a repülőgép kivételével. Vasárnap csak automobilon több, mint 5 ezer ember érkezett. Cedar-Pointban az összes szállodák megteltek és több ezren Sanduskyban és Lakesideban szállásolták el magukat. Hallgatóság vasárnap érte el a legnagyobb számot, amikor is a Sandusky-i lapok szerint 18—20.000 ember volt jelen.

A nagygyülés megnyitása porgramm szerint kedden volt. Van Amburg testvér volt az elnök és Graham Salter és Piekering voltak a társelnökök. Az angolul beszélő testvérek egyszerre két helyen tartottak gyüléseket, mig külföldi testvéreink egy és ugyanabban az órában tartották meg gyüléseiket különböző termekben és a park különböző részeiben. Ugy, hogy egy és ugyanabban az időben 11 gyülés volt. De mindenütt csak egy szellem uralkodott. Krisztus szelleme. Mindenütt boldog arcok és örömrepeső szivek. Mindenütt lehetett hallani: „Ez a legcsodálatosabb gyülekezet, amelyet valaha tartottak“; s kétségtelen, hogy sohasem volt ezen a földön még egy olyan gyülekezet, amelyen annyi fölszentelt keresztyén jelent volna meg.

Nagy feladat volt, ennek a sok embernek az ellátása. Azonban Cedar Point-i vendéglősök és a testvérek közreműködése folytán mindenki megfelelő ellátásban részesült.

Hétfőn istentisztelet volt és kedd reggel több száz automobil munkásokkal és könyvekkel megrakva bejárta Ohió államnak északi részét. Az erről szóló tudósitást e számban közöljük. Kedd este, megérkezésük után bizonyságtételi gyülés volt s minden jelenlevő azon a véleményen volt, hogy ez volt a legcsodásabb, a legszivélyesebb ilyen gyülés, amelyeken valaha részt vett. A nagy gyülés szerdán estefelé ért véget. A jelenlevők nagy száma miatt ugy gondoltuk, hogy lehetetlen lesz mindenkinek mindenkivel kezet fogni, ezért barátaink a szeretet ünnepélyén dalokat énekeltek és igy énekelve üdvözölték egymást. Megható jelenet volt és nagyon szerencsés és a helyszinről eltávozva, mindenki látta, hogy az Úr jelen volt, aki megnyitotta az ég ablakait és áldást intett az ő népére.

„AZ Ő SOK EZER SZENTJÉVEL“

Nagyon helyénvaló itt szent Judás szavait idézni: „Ezekről is prófétált pedig Énok, aki Ádámtól fogva a hetedik volt, mondván: Ime eljő az Úr az ő sokezer szentjével, hogy itéletet tartson mindenek felett és feddőzzék mindazok ellen, akik közöttük istentelenek, istentelenségöknek minden cselekedeteiért, amelyekkel istentelenkedtek és minden kemény beszédért, amelyet az istentelen bűnösök szóltak ő ellene.“ (Judás 14, 15) Az volt a vélemény, hogy szent Judás szavai itt jelentőséget nyernek, tekintettel azon határozati javaslat elfogadására, amely itélet, de egyben intő szó is a föld minden nemzetéhez. Nagyon érdekes az is, hogy a hallgatóság átlagos száma ezen a gyülekezeten 10,000 volt, vasárnap délután pedig a népgyülésen sokkal többen voltak, mikor a társulat elnöke vasárnap délután beszédét befejezte, az emlékezetes ülésen különböző nyelvü fölszentelt keresztyének voltak, mint: angolok, németek, lengyelek, görögök, skandinávok, ukránok, litvánok, magyarok, szlovákok és olaszok, akik egy hangulag nagy örömkiáltások közepette fogadták el a következő határozati javaslatot:

FEL

HATÁROZATI JAVASLAT

(Melyet a Nemzetközi Biblia-Tanulmányozók Egyesülete 1922. szeptember 10-én Cedar Point-ban tartott értekezletén elfogadott.)

A Nemzetközi Biblia-Tanulmányozók Egyesülete értekezletre gyült össze és kötelességének és előjogának tekinti, hogy a világ nemzeteinek a következő üzenetet küldje:

Mint fölszentelt keresztyénekből álló testület, amely Urunk és Megváltónk Jézus Krisztus tanitásainak engedelmeskedik és azokat követi, ellenzünk minden háborus bonyodalmat, forradalmat, anarkiát vagy bármily fajta erőszakot; továbbá ellene vagyunk minden csalásnak rászedésnek, melyet az emberekkel szemben Isten szavainak a félremagyarázása által, vagy más módon követnek el. Őszintén kivánjuk a békét, a nép jólétét, szabadságát és boldogságát s mi azt tartjuk, hogy mindez csak egy módon valósulhat meg: Krisztusnak uralma által.

Az Isten Igéjének s kiváltképpen a beteljesedett jövendölés világánál, a mostani állapotok igaz képét az alábbiakban mutatjuk be:

1. Hogy a világ uralkodói sokszor azzal kérkedtek, hogy a világháborut azért küzdötték végig, hogy a világon a demokráciát biztositsák, ami azonban csalárdságnak és ámitásnak bizonyult;

2. Hogy a nemzetközi értekezletek, amelyeket Párisban, Washingtonban, Genuában és Hágában tartottak, amelyeken pénzemberek és államférfiak vettek részt, s amelyeket az ugynevezett klérus (papi osztály) támogatott és amelyeknek állitólag az volt a céljuk, hogy a világon a békét helyreállitsák, nem hozták meg a kivant eredményt;

3. Hogy a világ összes nemzetei nyomorban és kétségbeesésben vannak, amint azt az Úr erre az időre előre megjövendölte és hogy az összes társadalmi és politikai intézményeket a teljes felborulás fenyegeti; s hogy a világ vezető államférfiai és uralkodói tudatában levén ama tehetetlenségüknek, hogy békét és jólétet teremtsenek a földön, kétségbeesve fordulnak a névleges egyházakhoz, hogy a világot a fenyegető katasztrófától megmentsék;

4. Hogy a világ népeinek és nemzeteinek az az óhaja, hogy békében éljenek és élvezzék az életet, szabadságot és boldogságot;

5. Hogy a népet félrevezetik azok, akik ezen óhajt nemzetközi értekezletek utján akarják megvalósitani, vagy olyan egyezmények által, mint amilyen a *Népszövetség* és ehhez hasonló kisérletek;

Ezért a világ összes nemzeteihez, ezeknek uralkodóihoz és vezetőihez fordulunk, a világ bármilyen néven nevezett egyházainak papjaihoz, követőikhez és szövetségeseikhez, a nagy pénzemberekhez és nagy politikusokhoz, hogy adják elő bizonyitékaikat azon álláspontjuk igazolására, hogy az embereket boldoggá tehetik s miután az nekik nem sikerült, engedjék meg, hogy mi hozhassuk fel bizonyitékainkat az Úr szavaiból s aztán mondják meg ők maguk, hogy bizonyitékaink igazak-e, vagy nem;

Isten szavaira és Jézus Krisztus utján az emberiséggel való gondviselésszerü elbánásra támaszkodva, mi, mint az ő tanui valljuk és bizonyitjuk a következőket:

1. Hogy a világháboru 1914-ben következett be, s utána éhség, döghalál és forradalmak jöttek a világ különböző részeire, pontosan ugy, amint azt az Úr előre megjövendölte;

2. Hogy az 1914-iki év jelzi a régi világ törvényes végét, valamint azt, hogy maga Krisztus, az igazságos király vette kezéhez a királyi hatalmat;

3. Hogy az Úr Jézus Krisztus most jelen van, emberektől láthatatlan és országának a megalapitásán munkálkodik, amely ország eljöveteléért tanitotta imádkozni hiveit;

4. Hogy Sátán, aki régen e világ istene, rászedte az államférfiakat, pénzembereket és papokat, amikor azt a hitet keltette bennük, hogy nemzetközi szerződésekkel, vagy más közös együttmüködéssel elérhetik a nemzetek óhaját;

5. Hogy a világ összes mai szervezett rendszere Sátán uralmának képezi látható részét s a Sátán ezen uralmának most meg kell buknia a dicsőséges Király uralmával szemben;

6. Hogy minden nemzetközi értekezletnek, minden szerződésnek, amelyek ebből következnek, a Népszövetséget és hasonló szervezeteket is beleértve, eredménytelennek kell lenniök, mert ezt Isten igy rendelte el;

7. Hogy a névleges egyházi szervezeteknek, azok papjai, vezetői és szövetségeseinek minden törekvése, hogy a régi rendszert a világon megmentsék és ujból helyreállitsák, és hogy békét és jólétet teremtsenek, szükségképen eredménytelen kell, hogy maradjon, mert ezek egyáltalán egyik részét sem képezik a Messiás országának;

8. Hogy ellenkezőleg a világháboru alatt e különböző elnevezésü egyházak papjai hűtlenek voltak az Úr Jézus Krisztushoz, amennyiben kárhoztatásra méltó módon a nagy pénzemberekkel és politikusokkal szövetkeztek a világháboru támogatására; az embereket a lövészárkokba prédikálták s csalárdul azt mondották nekik, hogy a csatatéren való haláluk, Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának váltságmunkájával egyenlő értékünek fog tekintetni;

9. Hogy ők tovább is megtagadták az Urat és az ő országát és hűtlenségüket megmutatták azzal, hogy önként egyesültek a Sátán szervezetével, s hangosan kürtölték világgá, hogy a Népszövetség Isten országának a földön való politikai megnyilvánulása, mely állitásuknál teljesen figyelmen kivül hagyták Jézus és apostolainak a szavait;

10. Valljuk és bizonyitjuk továbbá, hogy ez az Isten haragjának bosszu napja a Sátán látható és láthatatlan uralkodásával szemben;

11. Hogy a régi világ, vagy rendszer helyreállitása lehetetlenség; hogy Isten országának Jézus Krisztus által való megalapitásának az ideje elérkezett s mindazok a hatalmak és szervezetek, amelyek magukat nem vetik alá az Úr igazságos uralmának, el fognak pusztulni;

12. Hogy az esetben, hogyha a nagy politikusok hiven képviselnék a nép érdekeit s a nagy pénzemberek megszüntetnék a nép kizsákmányolását s ha a papság megmondaná az igazságot az Isten szándékáról s a népek felhagynának a marakodással, ő felállitaná a Messiás országát minden további baj és zavar nélkül; ha pedig ezt igy nem teszik meg, rövidesen még nagyobb nyomoruság fog elkövetkezni;

13. Hogy ezen okból Jézus Krisztus tanitásának megfelelően a föld minden nemzeteire most „olyan nagy nyomoruság következik, melyhez hasonló nem volt soha, mióta nép kezdett lenni és nem is lesz többé soha"; ez az a fenyegető nyomoruság, amit a világ uralkodói és hatalmas emberei közeledni látnak.

Mi azonban valljuk és hirdetjük, hogy a Messiás királysága végét fogja vetni az emberiség minden nyomoruságának s meg fogja hozni a világbékét és az emberekhez jóakaratot, amely minden nemzetek kivánsága; hogy azok, akik önként alávetik magukat igazságos uralmának, az

FEL

örökkétartó élet, béke, szabadság és a véghetetlen boldogság áldásait fogják élvezhetni.

Ezért hirdetjük mi a világ népeinek Isten jóságos üzenetét, mely a Bibliában foglalt örömhir és igazság szavai s hirül adjuk nekik az örök megszabaditás és béke üzenetét hogy a Dicsőség Királya, az emberiség megváltója láthatatlanul jelen van és megkezdte uralmát; hogy a régi világ, melyet a Sátán uralt, végéhez ért s nemsokára darabokra törik, hogy helyet adjon az igazság örök uralmának, amely most állittatik fel s hogy az emberek milliói, akik most élnek a földön, ha követni fogják az igazságos királyság törvényeit, tovább fognak élni és sohasem halnak meg; és az összes nemezetekhez, népekhez, fajokhoz és nemzetekhez fordulunk, akik szeretik az igazságot és gyülölik az igazságtalanságot, hogy önként ismerjék el, hogy Jehova az egyedüli igaz Isten és Jézus Krisztus, az ő szeretett Fia, királyoknak Királya és uraknak Ura.

BARÁTSÁGOS KOMMENTÁR

A Bridge port-ban megjelenő „Herald" cimü ujság október 1-én megjelent száma a határozati javaslatról ezeket irta:

A BIBLIA TANULÓK ELITÉLIK A VILÁG ÁLLAMFÉRFIAIT

„Mustafa Kemállal, aki Konstantinápoly kapuinál dörög és Törökország követeli a Dardanellák feletti ellenőrzést, mialatt az angol oroszlán hadereje az Aranyszarv felé siet, a „vörös" Oroszország forradalmi szellemével, mely bolsevizálással fenyegeti egész Európát, az amerikai nép zugolódásával a rettenetesen magas szénárak és más szükségleti cikkek megdrágulása miatt, amely részben két országos sztrájknak a következménye, nagyon érdekes és feljegyzésre méltó, hogy mit gondol a világ egyik legnagyobb és legtevékenyebb keresztyén szervezete a történelem ezen válságáról.

Több, mint 20,000 ember volt jelen a Nemzetközi Biblia Tanulók nagygyülésén Cedar Point-ban. Hogy megundorodtak a mi világunk erkölcseitől, szellemétől, államférfiainktól, de még a Népszövetség módszerétől is, világosan kitünik határozati javaslatukból.

Azt hisszük, hogy tekintet nélkül arra, hogy mit gondol az olvasó ennek a filozófiájáról, az alább következő határozati javaslat megérdemli, hogy beiktassuk a történelembe, mint élénk visszfényét annak, amit sokan a mi egyházi férfiaink között a mai időkről gondolnak."

A psychologusok részéről mily beható tanulmányozásra van szükség, hogy a mélyére hassanak ennek a módern beszédnek, amely Isten és a Sátán közötti örökös küzdelemről tanit!

Mennyire szeretnők látni Lloyd George, Clemenceau, Venizelos, Lenin, Hughes vagy Root arckifejezését, mikor ezt a határozati javaslatot olvassák.

Nem kiséreljük meg, hogy a mai nyelven beszélő testvérek beszédeinek a kivonatát adjuk az Örtoronyban, de még a neveket sem, azonban az ezekről szóló tudósitások, amelyek hozzánk eljutottak, mutatják, hogy a más nyelven beszélő testvérek beszédei nagyon is figyelemreméltók a szellemiségnek bennük megnyilvánuló magas foka miatt. Egy és ugyanabban az időben 11 gyülés folyt különböző nyelveken, különböző helyeken.

A Coliseum nevü nagyteremben, melyet a Biblia Tanulók ezelőtt sohasem használtak, 5000 ülés volt; és ezek az ülőhelyek minden egyes gyülésen megteltek és sokaknak csak állóhely jutott. Emellett a parkban is voltak angol gyülések, ahol több ezer ember gyült össze szabad ég alatt.

A nagy terem egy kitünő hangerősitő készülékkel volt felszerelve, amely oly tökéletesen működött, hogy a gyenge hangu szónokot is igen jól lehetett hallani a terem legtávolabb eső részén is. Egy huszonkét testvérből és nővérből álló nagyszerü zenekar az egész idő alatt kitünő zenével üditette fel a sziveket. Az Úr dicsőitésére használt hangszerek közül volt zongora, bariton, kürt, fuvola, csello és 12 hegedü stb. Az egyik zenész mondotta: „E nagygyülés részére megállapitott idő nagyon rövid; egy ilyen méretü gyülekezetnek egész nyáron át kellene tartania".

SZEPTEMBER 5. IMA ÉS HÁLAADÓ NAP

A nagygyülés (v. gyülekezet) szeptember 5-ikén délután 4 órakor nyilt meg dicsőitő és tanuságtevő üléssel. Este 7 órakor F. F. Eubank a Boeckling Company képviselő üdvözlő beszédére, Rutherford testvér válaszolt. Ezután C. A. Wise testvér beszéde következett a napi programm szerint. Nem adjuk szószerint a beszédeket, hanem csak fontosabb részeiket és kivonataikat, amennyire terünk megengedi. C. A. Wise testvér többek között ezeket mondotta:

C. A. WISE TESTVÉR BESZÉDE

Semmiféle tétel (v. tárgy) nem lehetne alkalmasabb, mint az, amely e nagygyülés megnyitó beszédéhez választatott ki és tudjuk, hogy amióta először bejelentettük e nagygyülést, gyakran járultunk imádsággal a mennyei kegyelem trónja elé, kérvén az Úr áldását. Amint közeledett az idő és láttuk, hogy számithatunk erre, sziveinket hála töltötte el.

Előadásunk tárgyául vesszük az 1 Thess. 5:17, 18 verseit: „Szüntelen imádkozzatok. Mindenben hálákat adjatok, mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által ti hozzátok." Valaki nagyon jól mondotta, hogy az imádság a lélek őszinte óhajának a kifejezése. Tehát, hogy kivánságaink beteljesedjenek, mindenek előtt harmóniában kell lennünk az Úrral. Az imádság feltétlenül szükséges a szellemi gya-

FEL

rapodáshoz; enélkül, a keresztyén szellemileg meghalna.

És ha harmóniába jutottunk az Úrral, nagy kiváltság a mennyei kegyelem trónja elé járulni, hogy kívánságainkat előadjuk. Az imádság, mely nem a hitből fakad — bűn. A megigazultak imádsága tehát az, hogy nyissa meg Isten a mi értelmünk szemeit, hogy továbbra is hűségesek legyünk hozzá, hogy kitartsunk mellette. Az imádság útján érdekközösségben vagyunk Istennel, ez nyitja meg szivünk ajtaját; rokonságban (v. barátságban) vagyunk vele, elmondjuk neki örömünket, bánatunkat és óhajunkat. Ilyen szivbeli állapotban mondotta a mi Urunk: „Ha valaki meghallja az én szavamat (v. hangomat) és kinyitja az ajtót, én bemegyek és vacsorázni fogok vele és ő én velem." Majd ismét ezt mondta: „Kérjetek, amit akartok és meg fogjátok kapni." De ezen széleskörü kijelentés mellett is vannak némi megszoritások (korlátozások) és feltételek. „Ha az én szavam megmarad bennetek." Mily kevesen vannak, akik kitartanak Krisztusban; akiben gazdagon lakoznék az Úr szava! Egy igaz keresztyén tartózkodni fog attól, hogy kérje azt, amit akar.

Krisztusban kitartani annyit jelent, hogy akaratunkat teljesen az Atya akarata alá rendeljük, ugyszintén az időt, képességünket és mindenünket, hogy a Zsoltáriróval mondhassuk: „Aki a Legmagasságosabbnak titkos helyén lakozik, a Mindenható árnyékában nyugszik."

A Bibliatanulók összes vezető egyéniségei több órát imádsággal töltöttek és Isten minden egyes esetben megbecsülte (v. megtisztelte) őket azzal, hogy teljesitette kérésüket. Ezékiel tapasztalata (v. esete) az imádságra való isteni valasznak kimagasló példájaként áll. Az Úr Ésaiás prófétát üzenettel küldötte, mondván: „Hozd rendbe házadat; mert te meg fogsz halni és nem fogsz élni." Ezékiás betegen feküdvén az ágyában, a fal felé forditotta az arcát és imádkozott, mondván: „Kérlek oh Uram, gondolj arra, (v. emlékezz vissza) hogyan jártam én előtted az igazságban és tökéletes szivvel és azt tettem, amit te jónak tartasz." Milyen nagyszerü gyakorlati tanitást vonhatunk mi le ebből a tapasztalatból (v. esetből)! Igaz, hogy nem vagyunk természetes (v. tényleges) királyok, mint Ezékiás volt, de jövendőbeli királyai vagyunk a dicsőségnek.

Házunk rendbehozatala azt jelenti, hogy életünk minden ügyei otthon, hivatás, hirnév, tekintély, vagyon — mind az Úré és ő ezeket ránk bizta, mint kezelőkre. Ezékiás imája nem volt kérkedő (v. követelődző) és a mi imánk se legyen az. Isten sohasem változtatja meg tervét, hogy feleljen a mi imáinkra, hanem megengedi, hogy a körülmények segitségünkre legyenek. Ezért imáinknak és könyörgéseinknek megfelelően kell cselekednünk. Mi is kell, hogy mondhassuk: „Jártunk előtted az igazságban és tökéletes szivvel és tettük (v. cselekedetük) azt ami neked tetszik."

Nagyon kevesen tudnak megszakitás (v. szünet) nélkül imádkozni. Csak akik előrehaladtak Krisztusban akik az égi dolgokra forditották tekintetüket akik földi érdekeiket az égiekkel cserélték fel; az ő imádságaik olyanok lesznek, mint a szent szeretet lángja — az Úr, az igazság, a testvérek iránti szeretete. A szent szeretet e lángja az igazság szolgálatában fel fogja emészteni az ő halandó testeiket, mint égő áldozatokat.

SZEPTEMBER 6. A VIGASZ ÉS BÁTORITÁS NAPJA

A nagygyülés minden napjának megvolt a maga külön tárgya. Szeptember 6-án szerdán volt a „Vigasz és Bátoritás Napja." A reggeli istentisztelet dicsőitéssel és bizonyságtétellel nyilt meg, melyet Van Amburgh testvér beszéde követett. E beszéd kivonatát itt adjuk.

W. E. VAN AMBURGH TESTVÉR BESZÉDE

„Ne vessétek hát el bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van." — Zsidók 10:35.

A világ mostani társadalmi, pénzügyi, vallási és kormányszervezetei rohamosan bomlanak fel a természetes bizalom összetartó erejének a hiánya folytán. Azokat az alkotórészeket, amelyek a legkeményebb szikla alakulásba olvadnak be, valami vonzóerő tartja össze. Kölcsönös bizalom egy bizonyos idő mulva szeretetet hozna létre, amely a legerősebbnek elismert összetartó erő. Hogyha a világ egyszerre a kölcsönös bizalom és hit állapotába jutna, ugy a szociális (v. társadalmi) vihar, amely most fenyegeti a világot, egyszerre eltünne. Vajjon megteremthető-e valaha ez az állapot a földön? Isten megigérte, hogy ez meg lesz.

Isten megengedte az emberiségnek, hogy egy ideig a saját maga útján járjon, hogy tanulja meg, hogy képtelen önön magát megmentenie. Az emberiség bebizonyitotta, hogy bűn és önzés nem forraszthatja össze a társadalmat, egy kivánatos állapotban. A bűn megengedésének az ideje alatt Isten ugy intézkedett, hogy népével való ténykedései feljegyeztessenek és ennek egyik okául azt állitja oda, hogy a mai keresztyén tudomást szerezzen arról, hogy az isteni bölcsesség, szeretet, igazság és hatalomnak mily erős alapja áll a rendelkezésére, amelyen felépitheti a maga hitét és reményét. Mily vigaszt és türelmet (v. kitartást) nyujt neki ez a tudat, az összeomló világ borzalmainak az elviselésére! Ő tudja, hogy Jehova előkésziti az ő királyságának a felállitását a földön. A bűn, önzés és igazság homokalapjait el kell takaritani, hogy az igazság és igazságosság (v. jóság), szeretet és kegyelem sziklaalapjai fektessenek le.

Az apostol azt mondja nekünk, hogy „Mert amelyek régen megirattak, a mi tanulságunkra irattak meg, hogy békességes türés által és az irásoknak vigasztalása által reménységünk legyen (Rómabeliek 15:4) és hogy „Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megirattak pedig a mi tanulságunkra, akikre az időknek vége elérkezett." (1 Kor. 10:11) És hogy Isten tényked ései a régi prófétákkal és Izrael gyermekeivel, arra valók voltak, hogy megbizonyosodjunk, hogy Isten minden igéretére a legnagyobb mértékben számitani (v. támaszkodni) lehet.

Jób megható története mutatja, hogy az ördögnek még annyi hatalma sincsen, hogy Isten emberét (v. népét) megérintse, hacsak Isten ideiglenesen ezt meg nem engedi; és hogyha ő megengedi és a próbára tett, hűségesnek bizonyul, akkor Isten kettős áldást küld reá.

József lélekemelő története azt mondja, hogy testvérei, akik gonsz szivvel adták el rabszolgának, gyülölték. Szolgasága 13 esztendeig tartott, melynek egy részét hamis vád miatt börtönben töltötte; Isten hatalmából bekövetkezett

FEL

felszabdulása, aki nemsokára egy szép napon Egyiptom trónjára emelte és ezáltal ugyanazon testvérei megmentőjévé lett, akik őt eladták és egyben egész családjáénak is, valamint Egyiptom egész nemzetének a megmentőjévé. Isten ezzel a saját fiát ábrázolta, akit később gyülölni fognak testvérei, akik megölik csak azért, hogy azután a menny trónjára emeltessék, hogy testvérei a zsidó nemzet és családjának, az ő társörököseinek és egyben az egész világnak, amelyet Egyiptom nemzete jelképez, megmentőjévé legyen.

A harcos Dávid tapasztalata (v. esete), aki a júhnyájtól Izrael trónjára került, hogy kiszabaditsa az ő népét, egy másik kép, mely a Megváltónak, mint harcosnak az eljövetelére mutat, aki megszabaditja az ő népét a bűn szolgaságából.

Izrael gyermekei fogságuk alatt bátoritást nyertek három zsidó gyermeknek a megdühödt Nabukodonozor tüzes kemencéjéből való megmenekülése, majd Dánielnek az oroszlánveremből való megszabaditása folytán, ahová ellenségei ármánykodása folytán dobták be. Isten nem feledkezett meg róluk, ha fogságban voltak is.

Ugyanigy a mai keresztyének, „akikhez az időknek vége elérkezett", akik az emberi indulatok (v. szenvedélyek) és megfélemlitések forgatagában vannak, bizonyosak lehetnek, hogy Istenük, akit szolgálnak, megtudja és és meg fogja őket szabaditani a maga idejében és módja szerint. Szemüket megnyitotta Isten szava; és ők tudják, hogy ezek a borzasztó állapotok éppen annak a bizonyitékai, hogy Isten országa küszöbön van, és hogy a világ által eddig nem ismert legáldottabb korszak hajnalán vagyunk és hogy ének, öröm és boldogság bőségesen fogja felváltani a jelen sóhaját, bánatát és nyomoruságát. — Lukács 21:28.

A keresztyénnek azért megállapodott gondolkodásai és Istenben való hite van, dicsőséges reménye a gyors megszabadulásra, amely kitartást (v. türelmet) ad neki a mostani kavarodásban és szivbeli és lelki vigaszt, amelyet semmi meg nem rendithet és meg nem törhet. A világegyetem hatalmas Istene támogatja és az, aki „a Legmagasságosabb titkos helyén lakik, megmaradt a Mindenható árnyékában." Mily biztosabb helyen lehetne? Mi adhatna neki több vigaszt?

Crist testvér ugyanerről a tárgyról mondott beszédet d. e. 11 órakor. Itt adjuk a kivonatát.

E. F. CRIST TESTVÉR BESZÉDE

„A te törvényed kedvelőinek nagy békességök van és nincs bántódásuk." — Zsolt. 119:65.

Mindenki a boldogságot áhitozza. A béke nagyon fontos a boldogságnál. A Zsoltár 119:165 verse megmondja nekünk, hogy hogyan érhető el az öröm e fontos alkotó eleme.

Elsősorban is Isten törvénye saját magatartásának a szabálya. Mint szerető Teremtő, ő ezt átszármaztatja az embernek, hogy ez utóbbi ennek előnyeit élvezze. A hat teremtési napon át Isten engedelmeskedett a bölcsesség törvényének és olyan feltételeket teremtett, amelyek majd képessé teszik az embert arra, hogy boldog legyen. Fákat növesztett, hogy az emberek ezekből házakat és más alkalmatosságokat épitsenek. Szenet, petroleumot és gázt raktározott a földbe, hogy fűtőanyagul szolgáljanak, hogy az emberek vasúti vonatokat, gőzhajókat és automobilokat hozzanak működésbe. Hogyha Isten a főzelékféléből gyümölcsökből és virágokból csak két fajtát teremtett volna, akkor az élet sokkal kevesebb örömet nyujtana, mint amennyit nyujt. Isten tehát bölcsen használta az ő teremtő erejét és a béke annak a meglátásából ered, hogy ő mindent a lehető legjobban csinált meg.

A szeretet hiánya folytán a bölcsesség e törvénye sokak életéből hiányzik. A férjek megengedik feleségeiknek, hogy olyan kellemetlenségekkel küzdjenek, amelyek az életet sulyos nyűggé teszik, mikor nehány szegény fillér és nehány perc életüket sokkal vidámabbá tenné. A szomszédokkal való bajok néha ugyanennek az oknak tulajdonithatók, mig ellenben a gondosság a kellemes cselekedetek változatosságát eredményezné, melyek sok örömöt okoznának. Sok szülőt csalódás és kellemetlenség ér azért, mert nem tudják megérteni gyermekeiket. Ez nem jelent káros elnézést, hanem olyan bölcs és szerető gondosságot, amely meggyőzi a gyermeket, hogy az apa és az anya önzetlenül törekednek arra, hogy a legnagyobb érdekeit szolgálják. E törvény szeretete elő fogja mozditani a békét a mi életünkben. Sok ballépést (botlást) lehet igy elkerülni. Igazi boldogságot másképpen nem élvezhetünk. Ha a mostan felállitandó (v. most készülő) Krisztusi királyságban az emberiség alkalmazni fogja ezt az elvet, akkor az emberi nem ezáltal bajai nagyrészét fogja kiküszöbölni.

Isten bizonyságát adta az önmegfeledkezés és önmegtagadás törvénye iránti szeretetének, amennyiben megengedte Lucifernek, hogy vezesse az Édent, ámbár tudta, hogy ő a bűnbe és a pusztulásba fogja vinni az embereket. Isten előre látta, hogy évszázadokon át szemlélője lesz annak a szomoru látványnak, amint ez emberiség őrülten rohan az egyre nagyobb gonoszság lejtőjén, hogy az önzés igazságtalanságra, gyűlöletre, öldöklésre, háborura és más rettenetes következményekre fog vezetni, hogy az ő saját szerető szándékát félre fogják érteni és a nevét káromolni fogják, hogy ő el fogja küldeni az ő saját Fiát az emberek megváltására és hogy az ő Fiát ki fogják taszitani és keresztre feszitik. Isten mégis engedelmeskedett az ő törvényének, hogy az emberiség tanulja meg azt, ami Ádám minden igyekező gyermekét arra fogja képessé tenni, hogy a végén tökéletes és boldog legyen. Amilyen mértékben megtanuljuk szeretni e törvényt, olyan mértékben növekedik szivünkben a béke.

Isten megmutatta az ő szeretetét a szentség törvénye iránt, amikor Ádámban elitélte az emberi nemet. Tökéletes világegyetemet óhajt, ezért minden gonosz dolognak el kell pusztulnia. A békére gondolt, amikor előre egy dicsőséges csúcspontra tekintett, amikor a baj tövestől, gyökerestől kipusztul. Ha szeretjük ezt a törvényt és minden rossz vágyat és celekedetet életünkből teljesen kiirtottunk, akkor édes békességet fogunk érezni, mikor elébe nézünk egy ilyen remény élvezetének.

Miután megbüntette az ő engedetlen teremtményét, Isten azután bebizonyitotta az ő szeretetét a kegyelem

FEL

törvénye iránt, amennyiben gondoskodott a méltatlan ember végső felépüléséről, azáltal, hogy saját Fiát adta, hogy szenvedjen, hogy meghaljon és hogy helyreállító legyen. Mily lehetett az ő békessége, amikor akkora nemesség érzése ömlött el lelkén! Ha megtanuljuk szeretni a kegyelmet, még azokkal szemben is, akik méltatlanok rá, akkor csak fokozzuk a békességünket. Hogyha részvéttel gondolunk a mi embertársunkra, irányukban szeretőbb érzés keletkezik, és ennek folytán sokkal könnyebb kiméletesen beszélni és cselekedni. Nyilvánvaló, hogy ilyen eljárásból nagyobb békesség fakad.

Mivel az engedelmesek helyreállitását vette tervbe Krisztus uralma alatt, Isten azután a nagylelkűség törvénye iránti szeretetét is nyilvánitotta, intézkedvén a 144000-nek a kiválasztásáról az emberek közül, akik magasra fognak emeltetni az ő Fiának az állapotába, hogyha hűségesen követik őt. Ez olyan leereszkedő kegy, mely szinte minden emberi fogalmat felülmul. Mily édes lehetett az ő békessége, mikor erre határozta magát! Hogyha szeretjük ezt a törvényt és sokkal többet akarunk megtenni a férjért, feleségért és másokért, mint amennyit a kötelesség megkövetel, akkor olyan magot ültetünk el, amely a békesség gyümölcsét hozza meg.

Isten évszázadokon át kimutatta az ő szeretetét az alázatosság törvénye iránt (amely készséget jelent a tanács v. kérés elfogadására) és a kitartás törvénye iránt. Mindkettő fontos a teljes békességnél. Isten nem járt el szigoruan, mikor ésszerütlen és nevetséges kérésekkel járultak eléje az imádságban, sem föl nem háborodott amiatt, hogy az emberi nem hatezer év alatt nem szabadult meg a bűntől és ennek rettenetes következményeitől. Elhatározta, hogy kitart, mig ez a cél nincs elérve. Az isteni törvény e tulajdonságának a szeretete hozzá fog járulni a mi békességünkhöz. A tanács vagy a birálat el nem fogadása száműzi életünkből a békességet és viszont.

Délután 2 és 3 óra között dicséret és bizonyságtevés volt, amikor sok barátunknak volt alkalma, hogy kifejezést adjanak az Úr jósága iránti szeretetüknek és megbecsülésüknek. Délután 3 órakor M. A. Howlett testvér beszélt a nap tárgyáról. Beszédének kivonata itt következik.

M. A. HOWLETT TESTVÉR BESZÉDE

Mint Isten igéjének a tanulói és mint az Ige hivői, minket nagyon is érdekelnek a föld eseményei. A világ bölcs férfiai zavarban vannak; az emberiség nyugtalan tömegei nyugtalankodnak, mint a haragos hullámok, a zavar viharfelhői egyre sötétebbek lesznek; az emberek szive elalél a félelemtől a földre elkövetkezendő dolgok szemléletétől.

Mi legyen a keresztyénnek a magatartása e dolgokkal szemben? Zavarba jöjjön? Megijedjen? Isten igéje mondja, hogy ezek az állapotok meg lesznek a kor végével és hogy ezek jelezni fogják az igazságtalanság régi rendjének eltünését és az ujnak az elkövetkezését „amelyben igazságosság lakózik".

A Biblia Tanulók várják a béke országának közeli felállitását. Ez lévén a „vigasztalás és a bátoritás napja" mily vigaszt nyerhetünk mi e zavaros állapotok meglátásától? Hogyha bebizonyitható, hogy a mostani politikai helyzet Európában és másutt; a Népszövetség létesitése; a bolsevizmus létrejövetele; a mohamedánok nyugtalankodása, mind olyan állapotok, amelyek hozzátartoznak Krisztus országának a felállitásához, vajjon mindez nem volna-e ok a nagy vigasztalásra és bátoritásra?

A keresztyén feladata ebben az időben „a mi Istenünk bosszu napjának" a hirdetése és hogyan történhetne az, hogyha nem volna teljesen megelégedett, hogy ez a nap már elérkezett. A Biblia Tanulók érdeklődéssel figyelik az orthodox zsidók dolgait. Az ő fokozatos berendezkedésük Palesztinában, mint otthoni földön, igen nagy érdeklődés tárgya.

Hogyha a jövendölésben a zsidókra történik utalás, akkor gyakran ugy van róluk szó, mint Jákobról. Nevüket nemzetük atyjától — Jákobtól — veszik, akinek a neve Izraellé változtattatott át. Ezért nevezik az ő gyermekeit izraelitáknak. Annak a népnek az ügyén, amelyről ugy beszélnek, mint Jákobról, fontos szerepet fognak játszani az új rend felállitásánál. A zsidók reménye magasra száll. A zsidók sóvárogva tekintenek az Ábrahámnak régen tett igérete beteljesedésére: „Benned és a te magodban fognak megáldatni a föld összes népei". A zsidóknak ez egy olyan uralomnak a felállitását jelenti Jeruzsálemben, amely által a föld nemzetei meg fognak áldatni. Egyetlen nagy tévedésük, hogy rossz tényezőkre támaszkodnak ezen helyreállitást illetően. Ahelyett, hogy Istenre tekintenének, ők egy testi erőre, a szegény nemzetekre és különösen a Népszövetségre támaszkodnak.

A Mindenható a mostani nemzetek egyikét sem bizta meg a Palesztinában való uralommal. A hatalom, melyet ebben az országban a Népszövetség képviselője, Anglia utján gyakorol, Isten szemében utálatos dolog. Ez az uralom nagy zavarban meg fog bukni és ezen idő alatt a Mindenható megfogja nyilvánitani az ő hatalmát és ismét ő maga fog küzdeni a zsidókért. — Ezékiel 38:21.

Délután négy órakor A. J. Eshleman testvér beszélt ugyanerről a tárgyról; a kivonatot itt adjuk.

A. J. ESHLEMAN TESTVÉR BESZÉDE

„De látok egy másik törvényt az én tagjaimban, amely ellenkezik az elmém törvényével és engem rabul ád a bűn törvényének, amely van az én tagjaimban". — Rómabeliek 7 : 23.

A Rómabeliekhez intézett levél logikus és világos tárgyalása az isteni törvénynek és az emberiségre gyakorolt hatásának. A törvény erővel való uralom. Az isteni törvény mindig ugyanaz, azonban a törvény kifejezése és működése (v. alkalmazása) különböző körülmények és szövetségek mellett változik. Az édeni történetről való meg-

FEL

emlékezés után Isten prófétája Mózes tiz parancsolatánál időz és azután vonja le nekünk a tanitást. Természetesen a világias módon gondolkozónak az ő érve nem világos; azonban Isten gyermeke nem támaszkodik a saját értelmére, sem a világéra. A szent szellem közvetitésével, amely irányitja Szent Pál tollát és megvilágitja a mi elménket, az ő érvelése felüditő. „A világ (világi) bölcseségével nem ismeri Istent."

Az apostol igy fejezi be: (Róm. 8:1) „Nincsen immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak stb." A tiszta lelkü keresztyénnek ez vigasztalás és bátoritás; mert ámbár összhangban vagyunk Istennel, mint új teremtmények és mégis tudatában vagyunk sok tökéletlenségünknek, amelyeket őszintén sajnálunk és amelyektől meg akarunk szabadulni. A 22. versben mondja: „Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint." Majd a 25-ik versben hozzáteszi: „Azért az elmémmel az Isten törvényének szolgálok." Nagy öröm az a tudat, hogy szivben egyek vagyunk az élet és világosság Atyjával és hogy az ő helyeslését birjuk.

Visszatérve a szöveghez: Szent Pál az ő teste tagjainak egy másik törvényéről beszél, amely az új elme ellen küzd és a bűn rabjául akarja tenni. A bűn e törvényének a működése kettős; és bár egymásmellé rendelt, mégis lényeges különbség van a testi tökéletlenség és a test természetes vágyai között.

1. Nincs szükség hosszas okoskodásra, hogy bebizonyitsuk, hogy a bűn Ádám egész fajtájában dolgozik. Testileg kézzel fogható, hogy mi is a harag gyermekei vagyunk épugy, mint ők. A bűn irányában való megsebezhetetlenségünk 1 János 3:9 verse szerint, nem holmi testi védettségben, hanem kizárólagosan erkölcsi tulajdonságunkban rejlik. Sőt mi több, mi nem gyógyulunk ki ezekből a hibákból a „felkentek" közé való felvételünk által, de képletesen magunkra vettük Krisztus igazságosságának a ruháját, az ő érdemének a felbecsülése által. (Rómabeliek 4:6-8) Majd ismét ez van irva: „Mert ő tudja ami formáltatásunkat; megemlékezik róla, hogy por vagyunk. — Zsoltár 103:14.

2. A bűn törvényének másik része a test jogos követelményeire vonatkozik, olyan dolgok azok, melyek nagyon is sajátjai Ádám gyermekeinek, de amelyet mi kiváltságképen feláldozunk a nagy jutalom reményében. Ez a legtermészetellenesebb dolog, amelyet egy emberi lény tehet és bizonyára össze nem egyeztethető az ő természetével. Helyes lehet, hogyha alkalmilag megjelenünk gyüléseken vagy ha némi szolgálatot teszünk az igazságnak; de feláldozni olyan dolgokat, amelyek természettől a mieink, megköveteli a legnagyobb hitet és vitézséget, mint a legnagyobb hőstett. A mi emberiségünk, noha igazolva van, nagy előszeretetet és vonzalmat érez a szép iránt, amely magábavéve nem bűn, mert része természetes énünknek, de amely, ha egészen hatalmába keritene minket, kelepcénkké válna, mivel a mi szövetségünk áldozatot kiván meg.

Az új teremtésnek és fogadalmainak a test az érzékek utján tesz eleget. És bár nemlegesen ellentáll, mégis a legborzasztóbb ellenségünk és ezen a téren nagy harcot kell megvivnunk. A legyőzés nem jelenti, hogy a test soha többé nem jut a jogaihoz, azonban az új teremtésnek határozott uralmat kell gyakorolnia az emberi énjén. A nyolcadik fejezet végén Szent Pál kérdi: „Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől?" stb. Látjuk, hogy az életre és az eljövendő dolgokra gondol. Mire gondolhatott? Világos, hogy arra a vágyra, hogy éljen tovább a földön, miután szövetséget kötött Istennel, hogy égi jutalma ellenében ezt feláldozza. „Aki önmagán uralkodik, erősebb, mint az, aki meghódit egy várost." A természetes háborúban nagyon szükséges a vitézség; de a föld igazi hatalmasai a hit hősei. Nevük rövidesen az egész emberiség szivébe lesz vésve, mint „az egész föld öröme". Addig is tekintsünk a mi Mesterünk felé, aki minden tekintetben megkisértetett épugy, mint mi, de győzött. Igy fogunk mi is győzni az ő kegyelméből. Kövessünk el mindent, hogy szolgáljuk az Úr ügyét. Nemsokára vége lesz a küzdelemnek és mienk lesz a győzelem és a mienk lesz az örökös öröm is."

Az estéket barátságos beszélgetéssel töltöttük el és a barátaink, különösen arról beszélgettek, amit nappal hallottak. Alkalom volt a barátság felújitására. Oly nagy volt a tömeg, hogy mindenkivel egy nap alatt nem találkozhatott és igy az esték látogatásokkal és keresztyén barátkozással teltek el.

SZEPTEMBER 7. A BÉKESSÉG ÉS SZENTSÉG NAPJA

Csütörtökön, szeptember 7-ikén, a Békesség és Szentség napja volt. Az istentisztelet reggel 9 órakor kezdődött, melyet dicsőitő és bizonyságtevő gyülés követett. 10 órakor W. F. Hudgings testvér mondott beszédet a nap tárgyáról, e beszéd kivonatát itt közöljük.

W. F. HUDGINGS TESTVÉR BESZÉDE

A békesség egy lelki állapot, amelyre minden ember törekszik, azonban ott keresik, ahol nem lehet megtalálni. Nem lehet igazi békesség a Jehovával való szivbeli harmónia nélkül. A nemzetek fegyverkeznek és háboruba mennek és azt remélik, hogy ezzel a végső boldogsághoz, nyugalomhoz és békéhez jutnak, azonban ami az emberek boldogságát illeti, állapotuk rendesen rosszabb, mint volt előbb.

Békesség a maga igaz értelmében az Édenben uralkodott, mielőtt az ember bűnbe és halálba esett. Ezen idő óta seholsem uralkodott a földön, kivéve szellemi értelemben Isten felszentelt népének a szivében.

A világ megtartotta békekonferenciáit és kongresszusait; megcsinálta a maga békeproklamációit, nyilatkozatait és szerződéseit. De tartós béke nem jött létre és nem is fog létre jönni, mig a Béke Fejedelme fel nem állitja az ő királyságát a régi rend romjain. A keresztyénség tett valamit Európa és Amerika népeiért a civilizáció előmozditásával, de semmiképen sem csinált belőlük keresztyén nemzeteket. Nem! A keresztyén név nemzetekre alkalmazva

FEL

tévedés. A keresztyén elnevezés a föld civilizált részeire alkalmazva helytelen elnevezés. A keresztyénség, Krisztust és királyságát jelenti és csak Krisztus királyságára talál. Ez a királyság még nincs teljesen felállitva. Még mindig imádkozunk: „Jöjjön el a te országod." Bizonyságaink vannak, hogy közel van. A béke akkor egyetemes és végnélküli lesz.

Ezután 11 órakor R. H. Barber testvér tartott beszédet a tárgyról, melynek kivonata itt következik:

R. H. BARBER TESTVÉR BESZÉDE

„Mint a madarak, melyek megfogatnak a tőrben, miképen ezek, azonképen megfagatnak az emberek fiai a gonosznak idejében, mikor az eljő rájuk hirtelenséggel." — Prédikátor 9:14.

Kevesen tudják, hogy a Biblia a mi napunkra — a kor végére céloz, mint „gonosz napra." A nap több értelemben rossz: Először, mert „rossz emberek és csábitók egyre gonoszabbak lesznek"; másodszor, mert olyan „zavaros az idő, aminő még sohasem volt" fog ebben az időben felülkerekedni; harmadszor az emberek szive elalél majd, eljövendő dolgoktól való félelmükben és a meglevő állapotok nagy zavart fognak okozni; negyedszer az emberi erő nem lesz elegendő az ár megfékezésére, amely a mostani rendet teljesen fel fogja boritani. Idézetünk és sok más szöveghely mutatja, hogy ezek a kibogozhatatlan állapotok „hirtelen" fognak bekövetkezni. Mindenki tanuja annak a ténynek, hogy most ilyen állapotok vannak.

Idézetünkön kivül a Szentirásnak sok más helye megmondja, hogy egy nagy „madarász" — a Sátán és az ő megtévesztett ügynökei — emberek és bukott angyalok — csapdákat állitanak fel és ezekbe akarják csalni Isten népét és a világot egyaránt. Hogy szemlélhetővé tegyük a dolgot, gondolnunk kell két egymással szemben álló hadseregre, két nagy tábornok vezetése alatt — az Úr és az ő seregei és a Sátán és az ő hadai.

Az Úr most állitja fel az ő királyságát, amelyért a keresztyének 1800 évig imádkoztak. A világosság és békesség királysága ez, melynek hivatása, hogy megáldja a föld összes népeit. A Sátán meg akarja hiusitani ezt a törekvést. Az ő módszerei agyafurtak, ravaszak, megtévesztők és a csapdába akarja csalni azokat, akik a királyság üzenetét hirdetik és másfelé akarja lekötni azoknak a munkásságát, valamint elvakitani a tömegeket az események igazi jelentőségét illetően és a nemsokára bekövetkező áldások tekintetében.

A Sátán a csapdába csalja a világot az által, hogy eltereli az emberek figyelmét a királyság hirdetéséről és munkájáról a Népszövetség és az Egyházszövetség állitólagos áldásaira tereli és az isteni terv helyett emberi terveket állit oda. Behálózza az Úr népét ugy, hogy különb dolgokat igér nekik. Az apostol mondja: „Hogy meg ne csaljon minket a Sátán." (2 Kor. 2:10) Az ellenségnek ugy sikerül minket rászedni, hogy bizonyos dolgokat felmagasztal előttünk és ugy leköti figyelmünket ezen dolgok tekintetében, hogy gyakran hanyagolunk el más és valószinüleg fontosabb dolgokat. Igy kerülünk hurokra.

A Sátán kiszinezheti, dicsőitheti a jellem fejlődésének a fontosságát bizonyos dolgok tekintetében és mi ennek folytán elhanyagolunk más sokkal fontosabb fejlődést. Majd ismét a mi saját Isten munkájánál való jelentőségünket magasztalhatja vagy tulozhatja, vagy annak a munkának a jelentőségét, amelyen dolgozunk és megtéveszt minket azzal, hogy elhiteti velünk, hogy az Úrnak *szüksége van ránk.* Vagy pedig azt a gondolatot oltja be a lelkünkbe, hogy egy bizonyos munka, melyet az Úr végez, teljesen rossz és oktalan és hogy mi tudatosan nem működhetünk közre. Sok módja van a kelepcébe csalásnak, amellyel a Sátán megtéveszti az Úr népét és akadályozza őket azon üzenet terjesztésében, hogy küszöbön van Krisztus országa és hogy milliók élnek most, akik soha nem fognak meghalni; vagy legalább is ugy leköti erőnket és tehetségünket, hogy megakadályozza vagy késlelteti a munkánkat.

Hogyha mi ebben a harcban az Úr oldalára állunk, az „én" (az önakarat, önbecsülés stb.) kell, hogy türjön, el kell, hogy merüljön a királyság egyetlen nagy munkájában és a magunk részéről hirdetnünk kell, hogy itt van. Hirdessétek a királyságot.

---

12 órától 2-ig mindennap étkezés volt. Az emberek hosszu sorban várakoztak, hogy bejuthassanak az étterembe; 2 órakor ezen a napon dicsőitő és bizonyságtételi gyülés volt, melyen nagyon sokan jelentek meg. A főteremben megtartott gyülés programm szerint folyt le, mig más testvérek a parkban beszéltek.

Délután 3 órakor Mac Millan testvér beszélt „a Békességről és Szentségről." Beszédének kivonatát adjuk:

H. MAC MILLAN TESTVÉR BESZÉDE

„A szentséget, mely nélkül senki sem látja meg az Urat." — Zsidók 12:14.

Az a magyarázat, amelyet a zsidók a törvényszövetségre alkalmaztak, az álszenteskedők különböző csoportjait fejlesztette ki és nem vezetett szentségre. Az evangeliumi korszak alatt a papok által csinált vallásoknak eredménye hasonló volt ugy, hogy mi ma Babilonban csak kevés szent embert találunk, de annál több álszenteskedőt.

A szentség tárgyát két szempontból kell tekinteni — isteni és emberi szempontból. Az ember szempontja a külső megjelenés, Istené a szív. Azok, akik legjobb képességük szerint tartották be a zsidó törvény betüjét, embertársaik előtt nagy becsben állottak; és ez volt az, ami után vágyakoztak. A nagy többség nem ismerte a törvény szellemét és igy lehetővé vált, hogy bűn és önzés lett úrrá szivükön és lelkükön és igy jelentek meg Isten előtt.

Az evangeliumi korszak alatt a papság ugy rajzolta le Istent, mint valami nagy szörnyeteget, aki gyötrelem-

FEL

mel fenyegetett meg mindenkit, aki nem tartja meg az erkölcsi törvénykönyvet, amelyet ők — t. i. a papok — irtak elő. Ennek eredménye volt, hogy az emberek a tanitások betüit akarták betartani azok szellemének teljes félreismerése mellett. Külsőleg szenteknek és igazságosaknak látszottak, de belül (v. belsőleg) sokan tele voltak tévhittel, bűnnel és önzéssel.

Jézus, népe tanitásánál elég sokáig időzött a szentség tárgyánál. Gyakran rótta meg az irástudókat és a farizeusokat szent külső megjelenésük, beteges lelkük és romlott szivük miatt. Neki ezek olybá tüntek fel, mint kifehéritett hullák, amelyek kivülről fel vannak diszitve, de belülről teljesen élettelenek.

Jézus hangsulyozta a nagy igazságot, amelyet az O-Testamentum nagy irói már kifejeztek, hogy noha az ember embertársát külső megjelenéséről itéli meg, Isten azonban nem igy cselekszik, mert ő a szivet nézi. Azok, akik nem vették el tényleg más emberek életét, azt hitték, hogy ők betartják a „ne ölj" parancsolatot és emberi szempontból ezt a parancsolatot meg is tartották. Azonban közülök sokaknak szivében gyilkos szándék volt és szerették volna elkövetni a cselekményt, de visszatartotta őket a reájuk kiszabandó büntetéstől való félelem. Isteni szempontból egy ilyen fajta ember épugy gyilkos, mint az, aki tényleg elkövette a cselekményt.

Ugyanez a helyzet ma. Sok ember, aki külsőleg nagyon szentnek látszik és aki igyekszik betartani a törvény betüjét, hogy kellemes szinben tünjön fel embertársai előtt, valószinüleg nem törődik, hogy milyennek látja őt Isten, aki a lélek és sziv rejtett gondolatait is ismeri és amig ajkaival közeledik Istenhez, szive annál távolabb van tőle.

Hogyha szentségesekké és Istennek tetszőkké akarunk lenni, ugy a munkát belülről kell megkezdeni. Az elmult 4000 eszendő tapasztalatai teljesen bebizonyitották azt a tényt, hogy a romlottságot, vagy a bűnt nem lehet az emberből törvényekkel kivenni és a jóságot törvényekkel bevinni. Lehetetlen az embert fenyegetésekkel és a tett elkövetésére kiszabott büntetésekre való figyelmeztetéssel jóvá és szentségessé tenni. Hogy elérhessük a szentséget, el kell fogadnunk az Úr útját; mert ez az egyetlen út. Először a lelkünkbe kell szivnunk az igazság és szentség elveit, ugy, ahogy azok Isten dicsőséges jelleméből visszatükröződnek az ő Igéjében; ez Isten tervének a tanulmányozásával érhető el, amely feltárja az ő csodás jellemét. Másodszor ezen elvek iránti szeretet kell, hogy bejusson a szivünkbe és meg kell, hogy változtassa érzéseinket és azt Isten dicsőséges és drága jellemének a folytonos szemlélete által érjük el. Ez ki fogja bennünk fejleszteni azt a mozgató erőt, amely istenességre törekszik, amely helyes gondolatokban, szavakban és cselekedetekben fog kifejezésre jutni. Igy munkáljuk ki a gondolkodásunkban és magatartásunkban azokat az elveket, melyeket Isten lelkünkbe és szivünkbe vésett az ő szent szellemével. Igy lesz az ember szentséges gondolkodásban, szóban és tettben olyan mértékben, hogy még bukott testben is olyanná lehet, mint az összes új teremtések a földön.

Igaz, hogy sok rossz gondolat jut be a lelkünkbe és olykor olyan dolgot cselekszünk, mely sem nekünk, sem az Úrnak nem tetszik. Ezek a dolgok természetesen nem szólnak az új teremtés ellen, hanem eredményei a bukott testnek. Azonban azokat a dolgokat, amelyeket megfontoltan teszünk, azok már a mi rovásunkra esnek. Például, hogyha egy testvér vagy egy nővér hibát követ el testi gyengeségből, ez természetesen bűn volna. Mások, akik ezt megtudják, esetleg azt gondolhatják, hogy egészen helyes dolog volna ezt a testvért vagy nővért elitélni rossz cselekedete miatt és elmondják ezt összes barátaiknak, ezek pedig rosszat beszélnek és tönkre teszik testvérük vagy nővérük becsületét. Nézetem szerint a rágalmazók magatartása sokkal elitélendőbb, mint azoké, akik hibát követnek el.

Mi sohasem fogjuk elérni a gondolkodásban, szóban és magaviseletben való szentséget, amig a bukott testben vagyunk. Hogyha érezzük a változásunkat és megkaptuk új testünket, akkor egyben szentségesek is leszünk.

Minden jó gondolatot, minden istenes vágyódást vagy epedést, amely a lelkünkbe és szivünkbe jut, feljegyzi a mi mennyei Atyánk; és amikor megkapjuk új testünket, mindezek reávésődnek és részeivé lesznek a mi szellemi kelengyéinknek. Malakiás próféta mondja: „Akkor tanakodtak egymással az Úrnak tisztelői, az Úr pedig figyelt és hallgatott és egy emlékkönyv iraték ő előtte azoknak, akik félik az Urat és becsülik az ő nevét." (Malakiás 3:16) Ebbe az emlékkönyvbe egyetlen akaratlanul kiejtett rossz szavunk sem fog bejegyeztetni. Egyetlen önző vagy bűnös gondolatunk vagy vágyunk, amelyeknek észrevétlenül átengedtük magunkat, nem lesz oda beirva. Ez ki fog töröltetni és félretétetni oly messze, mint a kelet a nyugattól. Csak az istenes, jó, fenséges és igaz gondolatok, vágyak és kivánságok fognak e könyvbe feljegyeztetni és fogják majd felépiteni a mi szellemi készülékeinket, amikor megkapjuk új testeinket.

E gondolatnak megfelelően sok helyet találunk a Bibliában, amelyek arra késztetnek minket, hogy tiszta, szentséges és Istenes dolgokra gondoljunk; mert „ahogyan az ember szivében gondolkozik olyan is ő." Más szóval: amig itt próbán vagyunk, gondolkodásmódunk fogja eldönteni, hogy mikké legyünk, ha majd elérjük a mennyei Királyságot.

Délután 4 órakor Sidney Morton testvér beszélt, aki többek között ezeket mondotta:

SIDNEY MORTON TESTVÉR BESZÉDE

„Kinek szive reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében." — Ésaiás 26:3.

Látjuk tehát, hogy a békesség a gondolkodás műve, szép, illatos virág, mely a lélek kertjében nőtt fel. Jehova megadja azt az utasitást, hogyan kell ezt a virágot növeszteni és a mi drága Urunk segitségünkre van ezen utasitások végrehajtásánál v. kivitelénél).

A békesség, nyugalom, szellemi vagy lelki pihenés, a lélek és a sziv nyugalma, amely eljön Isten hűséges gyermekéhez, mert meg van azon áldásos tudatunk, hogy minden dolgunk a mennyei Atya felügyelete alatt van. Olyan békesség, amely föltétlenül bizik az isteni bölcseségben és szeretetben, igazságban és hatalomban, olyan békesség, amely emlékeztet Isten hűséges gyermekeinek tett igéretekre, hogy semmi sem fog minket megbántani, hanem, hogy minden dolgok együtt működnek közre a mi legu-

FEL

gyobb javunkra, mindaddig, amig gyönyörüségünk telik abban, hogy a főhelyet ő foglalja el minden gondolatunkban, szavunkban és tettünkben. Ez a békesség hittel elfogadhat mindent, amit az isteni gondviselés megenged és örömteljes várakozással tekint a nekünk megigért áldások elébe.

Ez nem világi békesség, hanem „az isteni békesség, amely meghalad minden értelmet" és a tudásnak, hitnek, tiszteletnek és bölcseségnek az összetétele. Isten kegyes tervének és igéretének az ismerete; szivbeli értékelése azon gazdag igéreteknek, amelyek olyan tiszteletet ébresztenek bennünk ez igéretek tevője iránt, hogy gyönyörüségünk telik az ő utasitásai követésében; tehát azzal mutatjuk meg a bölcseségünket, hogy a gyakorlatban alkalmazzuk azokat a dolgokat, melyeket naponta kapunk az igazság tárházából. Az emberek ezen osztályáról olvassuk: „Az Úr erőt ad majd az ő népének; az Úr békességgel fogja megáldani az ő népét."

Az imádság fontos a jellem e jóságos elemének a kifejlesztésénél. Az imádság a mennyei Atyánkkal való közösséget jelenti, keresvén az ő vezetését vagy irányitását, tanácsát és áldását. A legékesebben szóló imában, amely valaha eljutott „a kegyelem trónjáig", egyetlen egy szót sem ejtettünk ki, talán csak egy könny pergett le az arcunkon; az Úr fájó szivünk e hulló könnyében olvasta a mi imánkat. Sohasem fordult elő, hogy Istennek valóban hűséges gyermeke, hogyha megfelelő szivbeli és lelki állapottal járult a kegyelem trónja felé, meg nem kapta volna a kivánt áldást. A mi Megváltónk mondotta nekünk: „Hogyha megmaradtok énbennem és az én szavaim megmaradnak bennetek, akkor kérjetek, amit akartok és az meg fog néktek adatni."

Az imádság ezen kiváltsága a mienk, hogy egyénileg az Úrral kapcsoljuk magunkat össze, hogy vele tanácskozzunk. Mivel az imádság az Úr szine elé enged minket, azért készit minket elő az isteni békesség áldására, kifejlesztvén bennünk többet a tisztelet szent tulajdonságából a mi Istenünk kegyes és szent jelleme iránt, amint egyre teljesebben látjuk iránt unk való jóságát és azon készségét, hogy mint gyermekeit az ő jobbján tartson minket.

De mialatt örömünk telik az imádság áldott kiváltságában, nem szabad figyelmen kivül hagynunk azokat a gazdag áldásokat, amelyek az Isteni Ige naponkénti tanulmányozásából erednek. Minden odaadó keresztyén gyönyörrel elmélkedik Isten Igéjén és hogyha szivünket és lelkünket azon a sok gazdag igéreten pihentetjük, amely a mi bátoritásunkra maradt ránk és hogyha szem előtt tartjuk azt a sok példát, amelyekben Isten vezérelte, védelmezte és megszabaditotta az ő hithű és hűséges gyermekeit, az eredmény ránk nézve egy lelki megnyugvás, a sziv és lélek békességes állapota, amelyet a világ sem nem adhat, sem el nem vehet.

A mi lelkünk olyan, mint egy kert, az akarat a kertész, a gondolatok, az elültetett magvak, a naponkénti magviselet, a virágzat és a kifejlett virág a jellem. A jellem gyenge és beteges lesz, erős és egészséges, a szerint, amint gondolataink gyengék vagy erősek. Gyenge, sovány, ingadozó gondolatok, gyenge, sovány (v. ingadozó) jellemet fognak létrehozni; erős, nemes és határozott gondolatok, erős nemes és határozott jellemet fognak létrehozni.

Szánjuk el magunkat az erős gondolkodásra, a félelemnélküliségre, mindennek a helyes elvégzésére; ugyanakkor pedig gondoljunk arra, hogy önfegyelem az erő, a helyes gondolat, az ügyesség és a békesség — a nyugalmi állapotban lévő szeretet — a hatalom.

Ezen a napon a parkban I. A. Baeurlein, W. L. Pelle, G. H. Fisher és F. T. Horth testvérek beszéltek. Tér hiányában nem közölhetjük ezeket a beszédeket.

SZEPTEMBER 8. A NAGY NAP

Péntek, szeptember 8-ika a programmon „nagy napként" szerepelt, azért, mert ezen a napon beszéltek a szónokok az Úr jelenlétéről és az ő Királyságáról, amely most veszi kezdetét, ami ugy az egyházra, mint a világra nézve a legfontosabb dolog. 9 órakor dicsőitő istentisztelet volt és ½ 10 órakor tartott Rutherford testvér beszédet „a Királyságról."

Ezen időpont előtt nagy lobogókat tettek ki mindenütt „A. D. V." betükkel. Természetesen sokan találgatták, hogy mit jelent ez; és a megfejtés sok és sokféle volt. E lobogók tulajdonképeni célja volt a testvérek figyelmét felhivni a nap fontosságára.

Egy nagyobb 36 láb hosszú háromszinü zászlót, melyet a Társulat művésze készitett, a szónoki emelvény köré fontak és ugy volt összefodrozva, hogy addig a bizonyos pillanatig nem lehetett kivenni, hogy mi volt rajta, mig Rutherford testvér beszéde e szavakkal végződött: „Hirdessétek, hirdessétek, hirdessétek a Királyt és a Királyságot"; és amikor ő ismételte ezeket a szavakat, a zsinorokat, melyek a lobogót összetartották, elvágták és a hallgatóság előtt gyönyörüen kibontakoztak ugyanezek a szavak: „Hirdessétek, hirdessétek, hirdessétek a Királyt és a Királyságot." A zászló közepén az Úrnak nagy képe volt.

Barátaink ezt nagy lelkesedéssel fogadták és azt a nagygyülés alapgondolatának tekintették, hogy a földön most lévő felszentelteknek igazi kiváltsága és kötelessége az Úr a Királyok Királya jelenlétének a hirdetése és hogy itt az ő királysága és hogy a legfontosabb és legszükségesebb reájuk nézve, hogy ezt tegyék, hogy bebizonyitsák szeretetüket és hűségüket az Úr iránt. Minden jelenlévőt át meg áthatott az a tény, hogy ezen időponttól kezdve minden felszenteltre kötelesség hárul, hogy ugy dolgozzon, mint akinek feladata a hirdetés. Mikor Keresztelő Szent János megkezdte az ő hivatalát, akkor ezt a Királynak az Úr Jézusnak a tudtára adta. Maga az Úr által véghezvitt csodáknak az volt a céljuk, hogy kiemeljék az ő jelenlétét, tehát, hogy hirdessék a Királyt és a Királyságot. Most a Dicsőség királya jelen van és magához vette a hatalmát és uralkodik. Nagy kiváltsága a testület tagjainak, akik a függöny innenső oldalán vannak, hogy hirdessék a Királyt és az ő királyságát; hogy terjesszék a nagy örömhirt. Az ő kiváltságuk, hogy meghozzák a világnak a jó hireket, hogy meghozzák az egész emberiségnek az öröm jó hireit és hogy nyilvánosságra hozzák a megváltás isteni tervét és hogy megmondják azoknak, akik várták az Urat: „A te Istened uralkodik!" Rutherford testvér beszédét itt adjuk:

FEL

J. F. RUTHERFORD TESTVÉR BESZÉDE

„Elközelgetett a mennyeknek országa." — Máté 4:17.

Ezerkilencszáz évvel ezelőtt Jézus testben volt a földön. Az ő előfutárja, János hirdette az ő eljövetelét a következő üzenettel: „Elközelgett a mennyeknek országa." Fontos volt ez akkor. De még fontosabb most. A tény, hogy ugy János, mint Jézus nyomatékosan hangsulyozták ezt az üzenetet, mutatja kimagasló fontosságát.

Jézusnak minden parabolikus tanitása a királyságra célzott és ő azt állandóan legfontosabb tényként hirdette. Sokan hallották a hirdetést; kevesen hitték és még kevesebben csatlakoztak ahhoz, amit hallottak és hittek. (Mily hasonlók a mostani rend végnapjai). Azok, akik hallották és megbecsülték (v. értékelték) János és Jézus kijelentését, azokat megrenditette ez az üzenet. Miért? Mert Izrael nemzetének a története elérte a csúcspontját. Ami akkor igaz volt és nyilvánvalóvá lett, az előre meg lett jövendölve és előre lett árnyékolva. Egy bekövetkezendő eseménynek a fontosságára megközelitőleg lehet következtetni az időből, az előrelátásból és a gondos előkészületekből, melyek ezt megelőzik.

Izrael nemzeti létének a kezdetén Mózes Jehova gondoskodása folytán kiszabaditotta ezt a népet az egyiptomi uralkodó elnyomó kezéből. Ekkor, mondotta Jehova Mózes utján a népnek: „Prófétát támaszt néked az Úr, a te Istened te közüled, a te atyádfiai közül, olyat, mint én azt hallgassátok!" (5 Mózes 18:15) Ezután Isten az ő szent prófétái által ismét és ismét előre megmondotta, megjövendölte annak az eljövetelét, aki nagyobb Mózesnél, aki meg fogja szabaditani az embert a Sátántól, a nagy gonosztól, akinek tipusa volt az egyiptomi Faraó.

Isten nemcsak előre megmondotta a hatalmas Királynak és az ő királyságának az eljövetelét, hanem megtette azt is, hogy Izraelben előképek támadtak, amelyek előre árnyékolták ezt a királyságot. Tanittattak paranccsal és példával és még sem tudtak hinni és teljesen bizni az ő eljövetelének a bejelentésében.

Maga János is, aki először jelentette, zavarba jött és kétkedett és üzenetet küldött Jézusnak, hogy megtudja, vajjon ő-e a Messiás, vagy pedig más után nézzenek. Izrael nemzete nem látta vagy nem értékelte a kegyelem napját, amikor az Úr hozzájuk jött. A többség elméje elvakult volt e nap áldásai iránt; ezért utasittatott el a régen megjövendölt és előreárnyékolt király; és Izrael eldobatott.

Izrael eldobatásának az oka a hitetlenség volt, amely hitetlenséget a hamis isten a Sátán mesterkedése, a régi kigyó, az ellenség, az ördög idézte elő.

Az Úr eljövetele a zsidókra nézve a legfontosabb nap volt. Isten gondoskodott a törvényről, hogy elvezesse őket Krisztushoz és hogy előkészitse őket a hitetlenség e napja ellen. Az Úrnak, mint a nagy uralkodó Messiásnak második eljövetele és az ő királyságának a felállitása elsőrendü fontosságu mindazokra nézve, akik ma élnek, de különösen a keresztyénekre nézve. Ezeknek adta Isten a Bibliát, a próféták, Jézus és az apostolok által irt isteni ihlettségü szavakat, hogy elvezesse a keresztyéneket ehhez a naphoz. Jehova gyöngéden vezette Izrael népét Mózestől Jánosig és az ellenség mégis annyira hatalmába keritette a többséget, hogy nem tudtak Jehova jelenlétéről. Ma a történelem ismétli magát. A mostani hitetlenség épugy, mint Izraelnél a Sátán mesterkedésének a müve. Ezért helyes, ha időről-időre áttekintjük a Sátán birodalmának a szervezetét, miért szerveztetett meg, milyen volt a működése és mi lesz a végső eredmény, hogy meg ne feledkezzünk a hitvány ellenségről, aki küzd ellenünk. Vajha a tények erőt adnának nekünk, hogy szilárdabban állhassunk meg Krisztusban.

Több, mint hatezer évvel ezelőtt az (égi) mennyei sereg királyságának egy ragyogó csillaga szivében elhatározta, hogy ő hasonló lesz a Legmagasságosabb Istenhez. Ilyen gonosz nagyravágyás miatt elbukott és Jehova akkor változtatta meg Lucifer nevét és adott neki olyan négy nevet, amelyek mindenike kifejezi az ő undok jellemét. A *sárkány* név annyit jelent, mint felfaló. A Sátán fel akarta falni Isten népét Ábel idejétől kezdve egészen mostanáig. A *kigyó* név csalót jelent. Rászedett és folytonosan rászed (v. csal) Évától kezdve a jelen óráig. Az *ördög* név rágalmazót jelent. Ő megrágalmazta Jehovát, az Úr Jézust, az összes prófétákat és az Úr minden követőit és ezt teszi folytonosan és rágalmazó gondolatokat olt bele mások lelkébe. A *Sátán* név ellenséget vagy ellenkezőt (v. szembehelyezkedőt) jelent. Szembehelyezkedett a királyság osztálya fejlődésének minden lépésénél, ellensége ő Istennek, ellensége az embernek, halálos ellensége az igazak osztályának.

Jehova a világegyetem nagy kormányzója, akiben az egész uralom a legigazságosabban összpontosul, tervbe vette az emberi nem megváltását és megszabaditását és megszervezte Izrael nemzetét, hogy ezt előre árnyékolja. Ezzel a nemzettel megszervezte az igaz vallást, megparancsolván, hogy tiszteljék őt, mint egyetlen Istent. Sátán az ellenség (v. utánzó isten) az Izrael körül lévő népek között hamis vallást szervezett és rávette őket, hogy őt és más ördögöket tiszteljenek. A hatalom, melyet Jehova az ő népén gyakorolt, a szent lélek. A kötelék, amely a Sátánt az ő követőihez fűzi a gonosz lélek. Mivel engedett az ő mesterkedésének, Izrael a csapdájába került. Isten itéletet mondott a Sátán ellen és Krisztus előtt 606-ban végrehajtotta ezt az itéletet és ekkor lett a Sátán e világ istene. A levegő birodalma fejedelmének is neveztetik, ami az ő látható és láthatatlan szervezetére mutat.

A KIRÁLYSÁG OSZTÁLYA

Noha a törvénynek az volt a célja, hogy Izraelt elvezesse Krisztushoz, mégis csak a nemzet egy töredéke menekült meg az ellenség ármánykodásától. Isten olyan magot igért, melyben a föld minden népei meg fognak áldatni. Az igéret magja a Krisztus. A gonosznak a magja az ő látható és láthatatlan képviselőiből áll, akik az igéret magja ellen küzdenek. Az igéret magja a függöny innenső oldalán lévő igazán felszentelt és felkent keresztyénekből áll, továbbá az Úrból és a függöny tulsó oldalán lévő megdicsőült szentekből. A Sátán látható magja, mely testületté (v. testté) szerveződött „fenevad"-ként van megjelölve. A „fenevad" három elemből áll: a nagy üzletemberekből, a nagy politikusokból és a nagy papokból. A Sátán célja uralkodni az embereken és alávetni őket az ő gonoszságának. A Messiási királyság célja az emberiség megváltása, az emberek felemelése és megáldása az örök élettel. Ezt a jótékony munkát a királyság osztályának kell elvégeznie.

A Sátán királyságát meg kell, hogy buktassa a Messiási királyság. Ezért nem lehet királyság király nélkül és a királynak jelen kell lennie és cselekednie kell, mielőtt a megbuktatás bekövetkezhetnék.

A királyság osztályának a fejlődése Jézusnak a Jor

FEL

dán mellett való felszentelésekor vette kezdetét. Mint ujteremtés ő ott ki lett jelölve a király hivatalára (v. hivatására). Helyesen mondhatta tehát János és Jézus: „Elközelgett a mennyeknek országa", mert a király jelen volt. De Jézusnak meg kellett halnia és halottaiból feltámadnia, mielőtt királyává lehetett volna a messiási országnak.

Isten elrendelte, hogy a dicsőség királyával kell, hogy egyesüljön (v. társuljon) a királyság osztályának egy része az ő testületének (v. testének) a tagjai, az egyház, az ő kijelölt mennyasszonya. Miután Jézus bejelentette az ő királyságát, ezt mondotta tanitványainak: „Elmegyek, hogy helyet készitsek néktek. És, ha majd elmegyek és helyet készitek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszlek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek." (János 19:2, 3). Az ő mennybemenetelének idejétől kezdve a keresztyének várták az ő visszatérését, mint minden idők legnagyobb eseményét. Feltámadása után Jézus ismertetni kezdte Isten titokzatosságát vagy titkát. Ő hozta elő vagy teremtette meg az igaz vallást, amelynek ő igaz és hithü Tanuja volt. Erre a Sátán megszervezte a gonoszság titokzatosságát (v. titkát = misterium) megteremtvén a hitetlen vallást, olyan vallást, amely azt hirdeti, hogy tiszteli Istent, de igazában és valójában az ördögöt tiszteli és az ő parancsainak engedelmeskedik.

Ő ITT VAN

Az összes jövendölésnek gyupontja volt a dicsőség Királyának az eljövetele. Jézus nemcsak megigérte a tanitványainak, hogy el fog jönni, hanem imádkozni is megtanitotta őket: „Jöjjön el a te országod." Az apostolok sóvárogva várták az ő eljövetelét és megmondották, hogy különös áldásban lesz részük azoknak, akik hirdetni és szeretni fogják az ő megjelenését az ő eljövetelének az idején. Dániel próféta ez időbe tekintvén, igy kiáltott fel: „Oh mily áldott, aki megéri az ő eljövetelét." Ez a legfontosabb idő, mert csúcspontja a világ történelmének.

A Szentirás mutatja, hogy a Sátán birodalmának vége lesz abban a halálos ütközetben, amely egyrészről a Sátán és az ő magja között és más részről az Úr és az ő magja között fog lefolyni és hogy diadalmaskodni fog a Dicsőség királya, ez pedig magával hozza az egyház, a világ és az emberiség megváltását (megszabaditását). A Szentirás továbbá azt is mutatja, hogy ebben az időben a Sátán földi képviselői, a népet el fogják nyomni. De Isten megmondja az ő prófétája utján: „És ezeknek a királyoknak idejében támaszt az egek Istene birodalmat, mely soha többé meg nem romol és ez a birodalom más népre nem száll át, hanem szétzúzza és elrontja mindazokat a birodalmakat, maga pedig megáll örökké." (Dániel 2:44) Ezért sóvárogva tekintettek és várták a keresztyének az Úr eljövetelét és az ő Királyságát.

A Biblia jövendölése mutatja, hogy az Úrnak 1874 körül kellett másodszor eljönnie. A beteljesedett jövendölés kétségkivül mutatja, hogy ő megjelent 1874-ben. A beteljesedett jövendölést egyébként fizikai tények is jelzik és ezek a tények elvitathatatlanok. Minden hűséges figyelő ismeri ezeket a tényeket, amint elő vannak adva a Szentirásban és ki vannak fejtve az Úr különös szolgájának a magyarázatában.

Maga Jézus mondotta, hogy az ő jelenlétének az idejében vezetni fogja az ő népének egy aratását, amelynek ideje alatt maga köré gyüjti az igazakat és hűségeseket. E munka már jó nehány éve folyik és közeledik a befejezéséhez. Kijelentette, hogy jelenléte idejében lesz neki egy valakije, aki a hűséges és bölcs szolga hivatalát fogja betölteni, aki által az Úr annak idején élelmet fog hozni az ő népének. Az összes tények bizonyitják, hogy ezek a jövendölések beteljesedtek.

AZ ELŐKÉSZITÉS NAPJA

Miért jött el a király? Hogy felállitsa a királyságát és hogy királyként uralkodjon. De el kellett végeznie egy munkát, mielőtt az uralkodása megkezdődött volna és ez az előkészületi munka. Mivel testülete tagjai kell, hogy egyesüljenek vele az uralomban, ezeket össze kell gyüjteni és előkésziteni az uralom megkezdésére. A pogányok ideje e világ istenének a felügyelete alatt 1914 augusztus 1-én ért véget. Ez időpont előtt az Úr a Dicsőség Királya nem tartotta következetesnek vagy megfelelőnek, hogy magához vegye az ő nagy hatalmát és uralkodjon. (Ezékiel 21:27) Mivel 1874 óta jelen volt, a tényekből, ahogyan most látjuk őket, az következik, hogy 1874 és 1914 közötti időszak az előkészités napja volt. Ez semmiképpen sem szól azon nézet ellen, hogy „a vég ideje" 1799-től 1914-ig tartott. Az 1799-től 1874-ig terjedő időszak nem mondható az előkészület napjának, hanem a megnövekedett világosság napjának. Nem helyes a feltevés, miszerint a király megkezdte volna az előkészületeket még mielőtt jelen lett volna.

Az Úr természetesen előre tudta, hogy a Sátán nem fogja szép szerével átengedni a föld királyságait. Ő tudta, hogy nagy összecsapás lesz és ezért elő kellett készülnie erre az összecsapásra. Náhum próféta az Úr második jelenlétének az idejére utalva, azt mutatja, hogy ez előkészületi korszak volt: „Pusztitó jön fel ellened; őrizd a várat, nézzed az útat, erősitsd derekadat, keményitsd meg erődet igen." (Náhum 2:1) Az előkészületi napon végzett egyéb dolgok között volt Jézus igaz követőinek az összegyüjtése, s az igazság táplálékával való ellátása, s ezeknek a borzalmas napra való előkészitése.

ILLÉS MUNKÁJA

Az Úr a királyság felállitását közvetlenül megelőző állapotokra utalva ezeket mondotta: „Ime elküldöm néktek Illés prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. És az atyák szivét a fiaikhoz forditja, a fiak szivét pedig az atyákhoz, hogy el ne jöjjek és meg ne verjem a földet átokkal." (Malakiás 4:5, 6) „Az Úrnak félelmetes napja" a zavar napja. Ugy van róla szó, mint „Jehova nagy és félelmetes napjáról" és ugyis, mint a „bosszu napjáról" és mint a „harag napjáról." Isten haragjának és bosszujának e napja nem jöhetett el a pogányok idejének vége előtt. És az Úr valóban ezt ki is tűzi, mondván: Mert a te nagy hatalmadat kezedhez vetted és a te országlásodat elkezdetted. És megharagudtak a pogányok és eljött a te haragod." (Jelenések 11:17, 18) A tények döntően bizonyitják, hogy ez a nap 1914-ben kezdődött. Ebből következik, hogy Illés munkáját ezelőtt végezte el.

Az Úr szolgájának az irásaiban olvassuk: „Illés tipus volt és Keresztelő Szent János e tipus folytatása... Illés ábrázolta az egyházat, amely Illés szellemében és erejével dolgozik, hirdetvén az Urat." (B. 252, 253) Megjegyzendő, hogy mig az egyház ábrázolására csak nő használtatik, ott egy férfi fordul elő. Ennek oka az, hogy a mi Urunk az egyház feje és az egyház nem működik (dolgozik) tőle különváltan; ezért Illés munkája különös munkát ábrázol, amelyet az egyház végez az Úr felügyelete alatt. Ebből tehát az következik, hogy Illés munkájának meg kell történnie az Úr jelenlétének a kezdete és a harag napja között. Ez összevág Malakiás jövendölésével. Illés munkája

FEL

volt, hogy a keresztyénséget szerény, gyermekies állapotba hozza, hogy olyan tanulékonnyá tegye őket, mint a gyermekeket és forditsa el szivüket a tévedéstől, bűntől és hűtlenségtől és vezesse őket vissza az Istennel és az igazsággossággal való harmóniába. (B. 249) Ez az az összhang és irány, amelyet a próféta az Úr szolgájának és az ő társainak adott, mondván: „Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén és jegyezz egy jegyet a férfiak homlokára, akik sóhajtanak és nyögnek mindazokért az utálatosságokért, amelyeket cselekedtek annak közepében." — Ezékiel 9:4)

Ugyanezen időről szólva az Úr Jézus válaszol egy kérdésre, maga mondotta: „Illés bizony eljő előbb és mindent helyreállit." (Máté 17:11) Illés munkája nem az ember helyreállitása. A helyreállitás munkája, amelyről ott szó van Jézus igaz követőinek a helyreállitása a nagy alapigazsághoz, amely régóta el volt rejtve az emberi hagyományok romjai alatt. Ez teljesen összevág azzal a munkával, melyet az egyház 1874-től és különösen 1878-tól 1914-ig végzett.

Nem mondható, hogy az 1874-től 1914-ig terjedő időszak a nagy nyomor és sötétség napja volt. Ellenkezőleg, nagyon kedvező idő volt az igazság melletti tanuságtételre.

Az Úr ekkor a próféta utján megmutatta, hogyha Illésnek nem sikerül, hogy az atyák szivét a gyermekekhez forditsa és a gyermekek szivét az atyáikéhoz, akkor az Úr felboritja a régi rendet és nagyon zavaros, égő, pusztitó és romboló idő fog elkövetkezni. Jól tudjuk mindnyájan, hogy nem sikerült a névleges keresztyénséget Isten felé forditani. Ellenkezőleg, csak egy töredék hallgatott és hitt és gyüjtetett össze, mig a nagy tömeg ezeket a kevés számuakat üldözte. Mig az Illés osztálya az Úr jelenlétére és az eljövendő nagy zavar napjára mutatott rá, addig 1914-ben a világ vezető egyházának papjai világgá kürtölték, hogy egy másik háboru lehetetlen. A pogányok ideje 1914 augusztus 1-én végződött és nyomban következett a világháboru és anaptól kezdve nemzetek nyomorusága és zavar volt a földön. A fokozott sötétség, zavar és szenvedések napja volt ez. A fizikai tények tehát világosan bizonyitják, hogy az előkészület napja 1874 után volt és hogy Illés munkája 1874-től 1918-ig tartott.

Az Illés által megkezdett munka bevégzésére Elizeus lett felkenve. Elizeus tehát az Illés munkájától némileg eltérő munkát ábrázol. Elizeus munkáját az Úrnak és az ő testülete tagjainak kell elvégezniök, a nagy és borzalmas nap alatt.

ELJÖVETEL AZ Ő TEMPLOMÁHOZ

Isten temploma a Messiási osztály, Jézus és a testületi tagok. „Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondotta, lakozom bennök és közöttök járok és leszek nékik Istenök és ők én népem lesznek." (2 Kor. 6:16) Az Úr előkészületének a napján ő összegyüjtögette templomának élő köveit. Ezek közül sokan már a függönyön túl vannak s szeretjük hinni, hogy egyesek még a függöny innenső oldalán vannak.

Malakiás próféta útján mondotta az Úr: „Imé elküldöm az én követemet és megtisztitja előttem az utat és mindjárt eljön az ő templomába az Úr." (Malakiás 3:1) Ez ismét megerősiti azt a nézetet, hogy az előkészületi nap az Úr második megjelenésétől a Sátán birodalma bukásának a megkezdéséig terjedő időszak. A mindjárt szó itt annyit jelent, mint — egyenesen. Olyan idő, mely az emberenek hosszunak tünik fel az Úr előtt csak egy *mindjárt*. Ezért hisszük, hogy az előkészület napja 1914-ben ért véget és hogy 1918-ban vagy ilyen tájban jött az Úr az ő templomához. Ez a templombajövetel itélet céljából történt, mert Isten házában előbb az itéletnek kell kezdődnie. (1 Péter 4:17) Itélet volt az igaz egyház és a névleges rendszer felett. Azután mondja a próféta: „Aki megmarad az ő eljövetele napjáig." A Szentirás a nagy próbáratétel idejét jelzi, amikor az Úr eljön az ő templomába.

1917 október körül kezdődött a zsidó 1918-ik év. Ebben az időben volt az Isten népének nagy megrázása, amely összegyüjtetett a templomállapotba. Az Úrnak az ő templomába való eljöveteléről a próféta ezt irta: „Az Úr az ő szent templomában, az Úr trónja az egekben, az ő szemei látják, szemöldökei megpróbálják az emberek fiait. Az Úr az igazat megpróbálja, a gonoszt pedig, az álnokság kedvelőjét, gyülöli az ő lelke." (Zsoltár 11:4, 5) Majd ismét ugyanerről a dologról: „Haljátok meg minden népek, figyelmezz föld és annak teljessége és az Úr Isten legyen bizonyság ellenetek; az Úr az ő szent templomából." — Mikeás 1:2.

Krisztus Jézus az ő templomosztályának a feje, testületének több tagja útján, vagy más rendelkezésére álló eszköz utján szól. A Szentirás e helyei mutatnak rá az itéletek megkezdéséül a föld nemzetei felett és egyidejüleg próbára fognak tétetni a templomosztálynak azon igaz tagjai, akik a függöny innenső oldalán vannak. A tények bizonyitják, hogy 1918-ban az Úr népének egy képviselő testülete, amely Pittsburgban Pennsylvaniában nagygyülésre jött össze, határozati javaslatot fogadott el, melynek egy példányát az Egyesült Államok elnökének és a Babiloniai rendszer más hivatalnokaihoz juttatta el, felhiván a figyelmet arra a törvénytelen viszonyra, amely a névleges egyház és a föld kormányai között fennáll. Ez volt Illés osztályának utolsó munkája, melyet különösen Keresztelő Szent János tapasztalatai ábrázolnak vagy jelképeznek.

Ezen időtől fogva engedte meg az Úr, hogy az ő szentjei megpróbáltassanak, különösen Amerikában és Kanadában, de Európában is. E szentek közül sokakat letartóztattak és börtönbe vetettek, sokakat üldöztek; és egy évvel ezelőtt, vagy még előbb nagy volt a nyomor az Úr népe között és a templomosztálytól segélykiáltás jött. Mintha a zsoltáros ezt előre árnyékolta volna, mikor ezt mondja: „Szükségemben az Urat hivtam és az én Istenemhez kiáltottam; szavamat meghallá templomából és kiáltásom eljutott füleibe." (Zsoltár 18:6) Az Úr népe szolgaságban volt, megfosztva személyes szabadságától és az evangelium hirdetésének a szabadságától. Isten meghallgatta kiáltásukat és felszabaditotta őket.

ÉSAIÁS LÁTOMÁSA

Ésaiásnak, Isten prófétájának, aki tipusa az Úr igaz népének a templomi állapotban látása volt. (Ésaiás 6:1-11) Ezen képen úgy van ábrázolva, amint aki az Urat a templomban imádja. A társszöveg mutatja, hogy az itt emlitett trón nem lehet Krisztus milleniumi trónja, azonban mutat az Úr Jézus Krisztus trónjára, mint Jehova képviselőjének hatalmi állására, miután magához vette az ő nagy hatalmát, amikor eljött a templomba. Jézus Ésaiásnak ezen feljegyzett látásából idézett és az ő szavai világosan mutatják, hogy ez nem vonatkozik a milleniumi trónra. (János 12:40) Mutatja azonban az itéletidőt a keresztyénség ellen hasonló azon itélethez, melyet Jézus a farizeusok ellen mondott ki, amikor a földön volt.

Ésaiás próféta mondja, hogy Uzziás király halálának az évében látta ezt a látást. Mi azt hisszük, hogy Uzziás a névleges egyházat jelképezte, amely azt állitotta, hogy a

FEL

Urat képviseli, de amely az utóbbi időben igazán és tényleg eltávolodott az Úrtól. Uzziás több, mint ötven évig volt Izrael királya. Jó sokáig Isten akarata szerint cselekedett. Jól ment dolga és nagyon gazdag lett. Sok sikeres harcot vivott meg. Nagy alkotó volt. Hatalmas királlyá lett. Önámitás, mely rossz és önző cselekedetre vitte rá, okozta a bukását. Léprákban halt meg.

Mily világosan illenek rá ezek a tények a névleges egyházra. A rendszer (v. szervezet) kezdetben jó célból alakult. Hallható volt benne a menyasszony és vőlegény szava. A rendszer sok éven át hirdette Isten királyságának az üzenetét. Sok templomot és iskolát épitett a nép nevelésére, sokat tett a társadalom erkölcsi felemeléséért. Az önámitás hibájába esett és ugyanazon okból bukott el, mint Uzziás. Szent Pál figyelmeztette ezen önámitás ellen, világosan rámutatván azzal, hogy ez lesz a névleges keresztyénség bukásának az oka. — Rómabeliek 11:25.

Uzziásnak, mint királynak, nem volt joga eljárni, mint papnak, a papnak volt az előjoga a tömjén áldozat bemutatása az arany oltáron a templomban. Uzziást azonban a saját képzelt nagysága annyira elragadta, hogy ő a templom törvényei felett állónak tekintette magát és bement, hogy bemutassa a tömjénáldozatot. A szabályszerüen kiválasztott pap elébe állt, hogy megakadályozza a tömjénáldozat bemutatásában. Azonban Uzziás erre dühbe jött és ragaszkodott ahhoz, hogy ő mutassa be az áldozatot; erre nyomban *léprákos* lett, kiközösittetett és mint ilyen halt meg.

1878 előtt a névleges egyház nagy hatalomra emelkedett a földön. 1878-ban Isten megvonta kegyelmét a névleges egyháztól. Ez időtől kezdve Russell testvér és az ő testvérei, akik őt támogatták, bejárták az országot és Illés munkáját végezték, mivel arra törekedtek, hogy a keresztyének szivét visszafordítsák gyermekhez hasonló hithez az Istenben. A névleges egyház ezt nem vette figyelembe. 1914-ben ezek a rendszerek hatalmukra és befolyásukra támaszkodva mondották: „Gazdagok vagyunk és semmire nincs szükségünk." Mikor a világháboru 1914-ben megkezdődött, a névleges keresztyénség a háboru mellett emelt szót. Papjai a lövészárkokba prédikálták a fiatal embereket és azt mondták nekik, hogyha meghalnak a harctéren, akkor részesei lesznek Krisztus engesztelő áldozatának. A véres háboru sokáig tartott és a névleges keresztyénség egyre támogatta, de nem vette figyelembe az akkor már jelen lévő király szavainak a jelentését.

Ismét a próféta szavait idézzük: „Eljött az Úr az ő szent templomába, hallgasson előtte az egész föld." (Habakuk 2:20) A világháboru nagy vihara kitombolta magát; és egy időre megszünt a harc és a nemzetek csendben összegyülekeztek, hogy megakadályozzák ujból való kitörését. Vajjon a névleges keresztyénség, annak nemesei, papjai, hatalmasai nem tanulnának egy leckét arról, hogy mi a háboru és annak a következményei, amint azt a beteljesedett jövendölés megmondja, rámutatván arra, hogy az Úr jelen van és hogy elközelgett az ő királysága? Ők nem tanulták meg ezt a leckét. Megittasodtak a háboru alatt szerzett hatalomtól és gazdagságtól. Az ő szorosabb egyesülésük a „fenevad" többi elemivel a nagy üzletemberekkel és nagy politikusokkal, teljesen megzavarta a fejöket.

A pénzfejedelmek és a föld hatalmas urai Párisban békekonferenciára gyültek össze és a névleges keresztyénség papsága hozzájuk csatlakozott és eredménye a Népszövetség megalakitása volt — az ördög utolsó helyettese a Messiás királysága előtt. A névleges keresztyénség nemcsak, hogy szövetkezett a nagy üzletemberekkel és a nagy politikusokkal, hanem még kérkedett is vele és a névleges egyház, (amely most része az ördögi szervezeteknek, melynek nincs jogosultsága, hogy papi hivatalban működjön) előjött, hogy tömjénáldozatot mutasson be. És milyen alakban?

1919 januárban, mielőtt a Népszövetség teljesen megszületett volna, az egyházak szövetségi tanácsa a következő istenkáromló nyilatkozatot tette közzé:

„Elérkezett az idő, hogy megszervezzük a világot, az igazság, a jog, az emberiesség alapján. E célból, mint keresztyének, követeljük a Népszövetség megalakitását a legközelebbi békekonferencián." Egy ilyen szövetség nemcsak béketényező; ez inkább *politikai kifejezője Isten országának a földön.* A Népszövetség az evangeliumban gyökeredzik. Az evangeliumhoz hasonlóan célja: „Béke a földön, jóakarat az emberek irányában." Hasonlóan az evangeliumhoz, szózata egyetemes.

A hősi halottak hiába haltak volna meg, hogyha a győzelemből nem kerül ki egy új ég és egy új föld, amelyben igazság lakózik. — 2 Péter 3:13.

„Az egyház (a névleges) nyujthatja a jóakarat szellemét, amely nélkül semmiféle Népszövetség nem lehet tartós."

Ők tehát tagadták az Úr és az ő országának az eljövetelét, hogy megáldja az emberiséget és nyiltan szövetkeztek az ördögi tervvel és azután Istent káromló módon kisérelték meg, hogy ezt az Úrnak felajánlják. Élőképükhöz, Uzziáshoz hasonlóan nyomban megjelent a léprák a névleges rendszeren. Ily módon megtudjuk állapitani az időt, amikor Ésaiás látása beteljesedett.

ÉSAIÁS KIÁLTÁSA

Mikor Ésaiás meglátta ezt a látást, azt látta, hogy a trón felett a szerafim-ok állottak, melyek mindenike ezt mondotta: „Szent, szent, szent a seregeknek Ura; az egész föld tele van az ő dicsőségével. *Szerafim* „vakitóan ragyogókat" jelent. Ésaiás látásával kapcsolatban megkockáztatjuk azt az állitást, hogy kapcsolatban áll Szent Pál azon mondásával, hogy az Úr tüzes lángban jelenik meg (v. fedi fel magát). Az Úr itten tüzes láng (v. lángoló tűz) idejében jelenik meg az ő népének. Ésaiás látásának közvetlen hatása alatt igy kiáltott fel: „Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajku vagyok és tisztátalan ajku nép közt lakom; hisz a királyt, a seregeknek Urát látták szemeim. És hozzám repült egy a szerafok közül és kezében eleven szén vala, amelyet fogóval vett volt az oltárról. És illeté számat azzal és mondá: Imé ez illeté ajkaidat és hamisságod eltávozott és bűnöd elfedeztetett. — Ésaiás 6:5-7.

A jövendölés beteljesedésekor jobban megérthető. Az Úr Isten gyakran birja rá az ő népét egy jövendölés beteljesedésére anélkül, hogy nekik akkor arról tudomásuk volna és csak később fedi fel előttük a magyarázatot. Mint fennebb mondottuk 1918ban a templomosztály, mely a függöny innenső oldalán van, meg volt fosztva ugy a személyes, mint a cselekvési szabadságtól az üzenet hirdetésében. 1919-ig az Úr népe valósággal hallgatásra volt itélve az ő üzenetének a hirdetése tekintetében. Abban az évben nagy számban jöttek össze Cedar Point-ban, Ohióban az Úr követői. Hirtelen kiváltságaik tudatára ébredtek. Azután lerázták a félelmüket. Tudatára jutottak annak a ténynek, hogy Illés munkája véget ért és hogy most meg kell kezdeni az Elizeus által jelképezett munkát.

Mikor Ésaiás látta a királyt, ő tudta, hogy egy tisztátalan lélek nem élhetne az ő jelenlétében. Innen az ő kiál-

FEL

tása: „Jaj nekem, elvesztem, mivel tisztátalan ajku vagyok... hisz a királyt, a seregeknek Urát láták szemeim." Nyilvánvaló, hogy az ő tisztátalanságának, vagy fogyatékosságának van valami köze azon szavakhoz, melyek a száján kijöttek. Ő belátta, hogy dicsőiteni kellett volna Istent, ugy, mint azt a szerafinok tették, vagy hogy nem mondotta el az üzenetet, (v. imát) amit el kellett volna mondania. Az ő bűnbánó kiáltása magával hozza a megtisztulását. A szeráf erre eleven szénnel tisztitja meg ajkát. Azután már nem marad többé csendben, hanem szolgálni kész.

MIT TEGYÜNK?

És igy volt ez a templomosztállyal 1919-ben. Miután észrevették, hogy egy ideig hallgattak, egy kiáltás ment fel az Úrhoz: „Mit tegyünk? Mialatt Ésaiás rettegésben, bámulatban, ijjedtségben és félelemben állott, hozzája repült az egyik szeráf és megtisztitotta az ajkát. Ugyanigy tisztult meg a templomosztály a fent emlitett évben, az ajkaknak minden tisztátalanságától.

1919-ben az Úr kétségen kivül megengedte az ő népének, hogy lássa be, hogy komolyabb cselekvés szükséges az igazság hirdetésénél, még ha nem is látták ezt oly világosan előre árnyékolva az ő szavában. Ma, hogyha megértjük ezt a látást, hogyha értékeljük azt a tényt, hogy az Úr jelen van az ő templomában, hogy itéljen, mit tegyünk ezek láttára?

Feladat és kötelesség hárul a templomállapotban lévők mindenikére és látván e helyzetet, Ésaiás próféta kitanitja őket mitévők legyenek, mondván: „Kelj fel, világosodjál, mert eljött a világosságod és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. Mert ime sötétség boritja a földet és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr és dicsősége rajtad megláttatik." (Ésaiás 60:1, 2) Az Úr dicsősége valóban ragyogott az ő népén az elmult három esztendőben és csodálatosan áldotta meg fáradozásaikat. Ugyanakkor sötétség borul a földre és éjszaka arra a népre, amely a keresztyénség feltámasztásáért dolgozott.

MEGVÁLTOZOTT A MUNKA

Az egyház munkájának a minémüségében 1918 óta határozott változás állott be. A kérdés már most, hogy biztositva volt-e ? Azok, akik velünk jöttek, de akik nem jönnek többé velünk, ezt mondják: „Nem." Tekintsünk ismét Ésaiás látására azon más dolgokkal kapcsolatban, melyeket az Úr megmutatott az ő népének és azután döntsünk.

A templomosztály, miután megtisztultak ajkaik, hasonlóan az ellenképhez Ésaiáshoz, várakozó magatartást tanusitottak. Ez volt az egyház állapota (v. helyzete) 1918-tól 1919 végéig. 1919-ben az Úr megtisztitotta ajkaikat. Ésaiáshoz hasonlóan a templomosztály hallotta az Úr szavát, amint mondotta: „Kit küldjek és ki fog értünk menni?" A kérdés nem ugy szól, hogy ki fog menni a szerafokért? hanem: Ki fog menni az Úr Jézusért és az Úr Jehováért? Vajjon azok, akiknek ajka most megtisztult, készségesen fogják-e széthordani az üzenetet? Ez a látás mintha ezt mondaná azoknak, akiket illet: Ne tévesszen meg benneteket az a gondolat, hogy Isten bizonyos egyéneket választott ki, hogy végezzék el a munkáját. Hanem ez a látás azért jött hozzánk, hogy bebizonyitsuk, hogy szivünk teljes odaadással van-e az Úr iránt. Azok, akik hallják a hangot, akik értékelik az időt, amelyben élünk, épugy felelnek, mint az ellenjelképes Ésaiás, aki ezt mondotta: „Imhol vagyok én, küldj el engem." Mint a kereszt derék katonái, nem kérdik az okot, hogy miért, sem azt, hogy mikor, sem azt, hogy hová menjenek, hanem teljesen alávetvén magukat az Úrnak, ezt kiáltják: „Imhol, itt vagyok, küldj el engem."

A készséges feleletre, hogy: „Imhol itt vagyok, küldj el engem", az Úr követe azt feleli: „Menj és mondd ezt a népnek." Mondd nekik: mit? Hogy elközelgett az ország, hogy az Úr az ő templomában van; hogy vége van a világnak, hogy a Sátán birodalma itélet alatt áll; hogy kezdetét vette a mennyek országa és hogy milliók élnek most, akik sohasem fognak meghalni. De vajjon meg fogják-e hallgatni az egyházi vezetők és az ő nyájuk, akik az ördög szervezeteit támogatják? Az Úr prófétája megfelel erre: „Hallván halljátok és ne értsetek s látván lássátok és ne ismerjetek. Kövéritsd meg a nép szivét és füleit dugd be és szemeit kend be, ne lásson szemeivel, ne halljon füleivel, ne értsen szivével, hogy meg ne térjen és meg ne gyógyuljon." — Ésaiás 6:9, 10.

Mire való hát közölni az üzenetet azokkal, akik nem fogják megérteni? Meg fogja-é valaki hallgatni? Az Úr prófétája erre igy felel: „Hozd ki a vak népet, amelynek szemei vannak és a süketeket, akiknek füleik vannak! Minden népek gyüljenek egybe és seregeljenek össze a népségek: ki hirdethet közülük ilyet? Vagy a régiek tudassák velünk, állitsák elő tanuikat, hogy igazuk legyen, hogy ezek hallván, ezt mondják: Igaz. Ti vagytok az én tanuim, igy szól az Úr és szolgáim, akit elválasztottam, hogy megtudjátok és higyjétek nekem és megértsétek, hogy én vagyok az, előttem Isten nem alkottatott és utánam nem lesz. Én, én vagyok az Úr és rajtam kivül nincs szabaditó. Én hirdettem és megtartottam és megjelentettem és nem volt idegen isten köztetek és ti vagytok az én tanuim, igy szól az Úr, hogy én Isten vagyok." — Ésaiás 43:8-12.

Látjuk tehát, hogy a templomosztálybeliek ebben az időben az Úr tanuiként vannak kijelölve, hogy vigasztaló hirt vigyenek a népnek, hogy elközelgett a mennyeknek országa, hogy milliók élnek most, akik soha nem fognak meghalni. Ebből látható, hogy Istennek szándéka hogy az ő neve dicsőittessék, hogy az emberek tudják, hogy ő az Úr. Látjuk tehát, hogy Istennek szándéka, hogy a nyomor ez idejében népe legyen a földön, mely világosan meg van jelölve és meg van különböztetve mindenki mástól, akik az ő tanui és akik félelem nélkül kiáltják: „Elközelgett a mennyeknek országa!"

MEDDIG?

De meddig oh Uram? Hát folyton hirdessük ezt az üzenetet? Nem tévedünk és nem tesszük-e magunkat gyülöletesekké, hogyha gyakran hangoztatjuk? Ne hirdessünk-e valami más üzenetet, vagy ne maradjunk-e csendben (v. ne hallgassunk-e inkább. Mire feleli az Úr: „Mig a városok pusztán állanak lakos nélkül és a házak emberek nélkül és a föld is puszta lészen." (Ésaiás 6:11) Ezt erősiti meg az Úr Máté 23:14 versében. Világosan be van tehát bizonyitva, hogy a templomosztálynak folytatnia kell a királyság üzenetének a hirdetését, mig be nem fejezik földi pályájukat. Hüséges tanui kell, hogy legyenek, mig Babilon falai le nem döltek.

Hat ezer évig készitette elő Isten ezt az országot. Ezerkilencszáz évig válogatta ki a királyság osztályát az emberek közül, 1874 óta a Dicsőség Királya jelen volt és ezen idő alatt vezetett egy aratást és maga köré gyüjtötte a templomosztályt. 1914 óta a Dicsőség Királya kezébe vette a hatalmat és uralkodik. Megtisztitotta a templomosztály ajkait és széjjel küldi őket az üzenettel. A királyságról szóló üzenet fontosságát nem lehet eléggé hangsulyozni.

FEL

Ez minden üzenetek üzenete. Üzenete ez a jelen órának. És azoknak, akik az Úr népe, kötelességük ezt hirdetni: Elközelgett a mennyeknek országa! uralkodik a király; a Sátán birodalma bukófélben van; milliók élnek most, akik sohasem fognak meghalni.

Hiszitek ti ezt? Hiszitek, hogy a Dicsőség Királya jelen van és jelen volt 1874 óta? Hiszitek, hogy ezen idő alatt vezette az ő aratási munkálatait? Hiszitek-e, hogy ezen idő alatt hűséges és bölcs szolgája volt, aki által irányitotta az ő munkáját és az igazság háztartásának az élelmezését (v. táplálását)? Hiszitek-e, hogy az Úr most az ő templomában van, ahol a föld nemzetei felett itélkezik. Hiszitek-e, hogy a Dicsőség Királya megkezdette az ő uralmát?

Akkor hát vissza a csatatérre oh fiai a Legmagasságosabb Istennek! Vegyétek magatokra fegyverzeteteket! Legyetek józanok, éberek és tevékenyek, legyetek vitézek! Legyetek az Úr hithü és hűséges tanui. Menjetek előre a csatában, amig Babilon minden talpalatnyi földje nem pusztaság. Hirdessétek az üzenetet széles e világon. A világ meg kell, hogy tudja, hogy Jehova az Isten és hogy Jézus Krisztus a királyok királya és az urak Ura. Ti vagytok az ő tanui. Ezért hirdessétek, hirdessétek, hirdessétek a Királyt és az ő királyságát.

Ezután 11 órakor Sullivan testvér beszéde következett, aki áttekinti a Király jelenlétének a tényét, hogy az ő jelenléte 1874-ben kezdődött és hogy 1914-ben vette kezébe az ő nagy hatalmát és most uralkodik. Hangsulyozta azt a tényt, hogy a jövendölés minden beteljesedése mutatja, hogy a nemzetek darabokra törtek, hogy a szentek megpróbáltatnak, hogy fel van állitva az ő királysága és hogy ez kell, hogy legyen a legnagyobb bátoritás a testvéreknek.

2 órakor hálaadó és tapasztalati gyülés volt és sokan álltak sorba és vártak, mig rájuk kerül a sor a bizonyságtételre. Valóban boldog idő volt. Mindenki, aki bizonyságot tett, örömének adott kifejezést, hogy olyan kiváltságos és a Király jelenlétének az idejében él és hogy alkalma lehet részt venni annak a hirdetésében, hogy elközelgett az ő országa.

Hemery testvér Londonból, aki sok évig volt a Társulat angolországi képviselője is eljött a nagygyülésre. Eljött, mint a Társulat képviselője, de különösen, mint angol barátunk képviselője, magával hozván onnan a mi kedves barátaink üdvözletét és szeretetét az amerikai testvéreknek. Angliából több más barátunk is eljött. Amerikai barátaink közül sokan emlékeztek vissza Hemery testvér 1910-ik évi látogatására és nagyon örültek, hogy felujithatták az ismeretséget és ő is nagyon örült. Pénteken délután 3 órakor Hemery testvér beszélt „A Nap"-ról. Beszéde nagy hatással volt a testvérekre. Itt adjuk beszédének a vázlatát:

HEMERY TESTVÉR BESZÉDE

„Ez a nap az, amelyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vigadjunk ezen." — Zsoltár 118:24.

Az idézet megkapó és páratlan. A Biblia sok különös napot emlit. Sokat beszél „Az Úr Nap"-járól és „Jehova Nap"-járól, de sehol sincs olyan találóan kifejezve, mint itt.

Bizonyára hasznos lesz, ha a dolgot közelebbről megvizsgáljuk. Kérdés: Milyen nap ez és kik azok, akik örvendeznek? Mondhatnók, hogy ez az Úr napja lehet, melyről oly gyakran esik szó, a Messiás 1000 éves uralom hosszu napja, a nap, melyen megszabaditják a földet szolgaságától és az embereket elnyomóiktól; amikor meg fogja világositani és áldani az embereket — a nap, amelyen igazságosság fog uralkodni. De ez a rendezett uralom napja, mig itt kiáltás és imádság hallatszik további megváltás és Isten áldása után — imádsággal vegyes dicsőités.

Az idézet (szomszéd v. társszöveg) már mintha sokkal határozottabb napra utalna és mi azt hisszük, hogy közvetlen utalás történik egy különös napra „a kő, melyet az épitők eldobtak, lett a szegletnek fejévé"; egy nap, amelyen örvend az Úr hű népe, mert látja Isten művét; csodálatos egy mű ez, amely szemük előtt készül. Az Isteni hatalom és kegyelen közvetlen megnyilvánulásának a napja ez és ezért az egyházra nézve a sziv felvidulásának a napja. „Oh Uram segits most; Oh Uram adj most jó előmenetelt." — Zsoltár 118:25.

Mi azt hisszük, hogy a Zsoltár különösen a mostani napra utal és az egyház jelen tapasztalataira (v. átélésére) Rámutat a hit diadalára. A „most" szó a második és a harmadik versben ezt jelenti: nyert győzelemről beszélnek. A Zsoltár könnyen lesz érthető, hogyha feltesszük, hogy az ötödik és a többi verseket a mi Urunk mondja.

A 116 Zsoltárban a mi Urunk Getsemánéi szenvedései jutnak szóhoz. A *seol* kinjai lettek urrá rajta és lelke nyugtalan volt; de nyugalmat talált Istenben és kijelentette, hogy Isten népének a jelenlétében fogja az ő fogadalmait teljesiteni. A 118-ik Zsoltár kifejezi a mi Urunk hitét a megpróbáltatás kemény ideje után. Tudja, hogy áldozatában a legvégsőkig fog elmenni. Ezt mondja: „Erősségem és énekem az Úr és ő lőn nékem szabadulásul." (14-ik vers)... Nem halok meg, hanem élek és hirdetem az Úrnak cselekedeteit." (17-ik vers) A kifejezések egyeznek a János 17-ben található főpapi szavakkal. A poklok kapui sem fogják legyőzni; látja, hogy ő az a sarokkő, melyről Isten gondoskodott és melyet az épitők eldobtak, nemsokára a hatalomra emeltetik és Isten szándéka megvalósul.

Azonban mig a mi Urunk átélése bizonyos mértékben a Zsoltár beteljesedése, a szomszédos szöveg igazolja, hogy ez nem volt igy egészen. Van egy másik nap, amikor Jézus tanitványai veszik át a szót. Igy van ez a 23, 24 versekben. Többé nem a mi Urunk beszél, hanem ők, azért, mert elérkezett az idő, amikor Isten feltárja előttünk az ő szándékát. Ezek a Zsoltárok az egész Krisztusra vonatkoznak és amint a 116. Zsoltár mutatja, részben leirják a Fej tapasztalatait vagy átéléseit, részben pedig az egyházét, az ő testületéét és maga köré gyüjti őket. — Zsoltár 50:5-8.

Mint volt az évszázadok folyamán, ugy történik ma is, hogy Jézusnak, a Béke Fejedelmének a követői szenvednek a nép vallási vezetőitől, akik hasonlók azokhoz, akiktől ő is szenvedett. Az aratás ideje, amelyről ő szólt, elérkezett! A buza és a konkoly elválasztattak. Az igazság, amely az eszköz, próbál és itél Isten népe között és azok, akik hűségesek hozzá, keményen szorongattatnak, épugy, mint ő,

FEL

noha az ő szenvedéseik nem hasonlithatók az Úr szenvedéseihez. A névleges egyház hasonlóan a zsidósághoz elvesztette a hitelét.

Az Úr az ő hűséges népét használja az ő jelenlétében az igazságnak a hirdetésére; ez az a sarokkő, amelyhez minden szolgálatnak kell igazodnia. Egyesekre leesik ez és porrá zúzza őket; mások (akik ismerték az igazságot) reáesnek és összetörik magukat. — Ésaiás 8:14, 15; Máté 21:42-44).

Az a nap, amelyen kiváltság nekünk, hogy szolgálhatjuk az Urat, bizonyos tekintetben a legsötétebb és a legkeményebb mindazon napok között, melyeket az egyház valaha átélt. Azonban a nagy világosság folytán, amely ragyog és Isten áldása következtében, amely az ő munkáján megnyilvánul, az ő népe győzedelmeskedik, s mint azok, akik a szegletkövet rakják le az ő épületükre, mint Zorobabel felkiáltanak: „Áldás, áldás reá!“ — Zakariás 4:7.

Valóban rajta van az Úr áldása az ő népén (különösen rajta van az ő felszentelt népének e nagy gyülekezetén), akik most megértik az ő művét, és akik lángolóan buzgolkodnak benne olyan lelkiismeretesen, hogy a mi mostani munkánk az egyház munkájának a befejezése, beteljesedése e szavaknak: „Örvendezzünk és vigadjunk ezen.“

Azonban világos, hogy a mi munkánk még nincs befejezve. Még mindig Hozsánnát kell kiáltani! mely félig imádság, félig magasztalás. „Ments meg minket Urunk, könyörgünk hozzád.“ A mi örömünk hasonló a hadvezéréhez.

Az egyháznak most olyan a helyzete, mint amilyen volt a mi Urunké, mikor Jeruzsálembe ment. Utolsó tanuságtétel a keresztyénség vezetőinek helytelen tanitásai és tényked ései ellen és a Messiás diadala mellett. És a mi örömünk hasonló a tanitványokéhoz, akik a Mesterrel tartanak műve befejezéséig. Bizunk, amiként ő bizott és az ő vezetése alatt látunk munkánkhoz örvendező szivvel és miként a 27-ik vers mondja: „Isten az Úr és ő világositott meg minket.“ — az ő utját, az ő tervét és az ő szándékait illetően és a Zsoltárossal mondjuk: „Kötelekkel kössétek az ünnepi áldozatot az oltár szarvához.“

SZEPTEMBER 9. A FELSZENTELÉS NAPJA

Szombat szeptember 9-ike a programm szerint a „Fölszentelés Napja“ volt. Gyülések voltak a nagyteremben és a parkban, melyeken az angolul beszélő testvérek szónokoltak. Emellett más gyülések is voltak, ahol más nyelvüek beszéltek. A nagyteremben 9-től 10-ig istentisztelet volt. 10 órakor C. J. Woodworth testvér a nap tárgyáról mondott beszédet, melynek kivonatát itt adjuk:

„Mit kiván az Úr tetőled? Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot és hogy alázatosan járj a te Isteneddel. — Mikeás 6:8.

Azok, akik nem ismerik a mi Istenünket, nem szentelik fel magukat, mert attól félnek, hogy nem felelhetnek meg Isten követelményeinek. Idézetünk mutatja, hogy Isten követelményei nagyon ésszerüek; nem volt több Jézusnak és nem lesz kevesebb senki másnak. Sok isten van és sok úr, de nekünk csak egy Istenünk van. A mi Istenünk nem a pogányok istene, sem „e világ istene.“ A mi Istenünk az, aki a földet óránként 68,000 km. sebességgel mozgatja a nap körül, aki a Neptun bolygót 165 év alatt forgatja meg a nap körül és aki vezeti az üstökösöket szédületes gyors és szédületes messzi pályájukon; aki megteremtette a mi Napunkat, aki megteremtette a tejutakat, amelyek oly távol esnek a Naptól, hogy még a fény sem juthat el hozzá kevesebb, mint millió év alatt.

A mi Istenünk a Josua Istene az Ajalon völgyben, a Jozafat és az ő hadseregének Istene az ugyanezen nevet viselő völgyben, az Ezékiel Istene, aki Sanecherib levelét teriti ki az Úr előtt, a zsidó gyermekeké, akik a tüzes kemencében vannak, Dánielé, aki az oroszlánveremben van, a London börtöneiben sinylődött Ralph Naish-é, aki arra kérte Istent, mutassa meg neki, hogy vajjon ott volt-e, ahol Isten kivánta, hogy legyen és vajjon a 7-ik kötet Isten kezétől való volt-e. A mi Istenünk az, aki meghallgatja és felel az imádságra, ahogy ezeknek az embereknek az imádságára felelt. A mi Istenünk megbocsát bűnbánó sziveknek.

Mit kiván az Úr? Engedelmességet, igazságot, kegyelmet és alázatosságot. Semmi egyebet? Egyetlen dolgot sem. Vegyünk nehány példát a Szentirásból és meg fogjuk látni. Itt van Nóé, Ábrahám, Mózes, Sámuel, Dávid és Jézus példája.

Nóé engedelmes volt: azt tette, ami neki meghagyatott (1 Mózes 6:9); igazságos ember volt (1 Mózes 6:9); kegyelmes volt, mert 120 évig beszélt egy javithatatlan világnak (2 Péter 2:5, 1 Mózes 6:3) és alázatos volt, mert nyugalommal teljesitette feladatát azzal, hogy szárazföldön felépitette a bárkát akkor, amikor a bukott angyalok körülötte engedetlenek voltak és bizonyára ki is gunyolták. — 1 Péter 3:20.

Nézzük Ábrahám engedelmességét, amikor Hárán-ból megy „nem tudván hová jutott“ (Zsid. 11:8); azon isteni kijelentés, hogy ő és „utána az ő háztartása“ (a hit háztartása) igazságot fog tenni (1 Mózes 18:19); az ő kegyelme veszi védelmébe Sodomát (1 Mózes 18:23-33) és az Úr előtt való alázatosságában azt mondja magáról, hogy „por és hamú.“ — 1 Mózes 17:27.

Nézzük Mózes engedelmességét, amikor nagyon is kivánsága ellenére elhagyja Midiánt (2 Mózes 4:13, 18); nézzük nagy, igazságos cselekedetét, midőn Izraelt megszabaditja, — teszi Izraelért azt, amit szeretett volna, hogy más vigyen végbe, hogyha ő lett volna ebben a helyzetben; nézzük az ő kegyelmét, amidőn kéri Istent, hogy bocsásson meg az eltévedt népnek (2 Mózes 32:3-2); és végül nézzük az ő alázatosságát, mint a föld legszerényebb emberének az alázatosságát. — 4 Mózes 12:3.

Nézzük meg Sámuelnél az engedelmesség nagy elvének az érvényesülését (1 Sámuel 15:22), aki mintaképe volt egész Izrael népének, akinek a jellemén az igazságtalanságnak az árnyéka sem látható (1 Sámuel 12:1-5); a kegyelem, hogy elmondja Élinek az Úrtól kapott üzenetet (1 Sámuel 3:11-18) és az alázatosság egy nagy példáját szolgáltatja, mutatván, hogy az egyedüli mód, hogy az ember megmaradhasson az Úr szolgálatában, hogyha „kicsinek“ tartja magát.

Nézzük, hogy mily gyorsan fogja fel Dávid az engedelmesség elvét, mikor habozás nélkül Goliát leveretésére megy (1 Sámuel 17:1-58); az igazság gyors felismerését Náthán vádjánál (2 Sámuel 12:1-3); az ő kegyelmét Saul

FEL

király irányában, amikor teljesen a kezében volt az, aki őt meg akarta ölni (1 Sámuel 2:2-23) és az ő alázatosságát az Úr előtt (2 Sámuel 7:18).

Nézzük a mi Jézus Urunk gyönyörü engedelmességét, amint a Zsoltáros leirja: „Ime jövök... hogy teljesitsem a te akaratodat oh Istenem" (Zsoltár 40:7, 8); nézzük az ő nagy fogékonyságát az igazság elve iránt, mikor azt mondja, hogy azért jött a földre „hogy adja az ő életét váltságul sokakért" (Máté 20:28); nézzük az ő kegyelmét, hogy gyönyöre telik Isten akarata teljesitésében, még hogyha halált is jelentett ismert ellenségei részéről (Zsoltár 40:8; Rómabeliek 5:6-8) és amint békességet és üdvöt talált az áldott alázatosságban, mely ezt mondatja vele: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek és én megnyugosztlak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat és tanuljátok meg tőlem, hogy én szerény és alázaos szivü vagyok és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek." — Máté 11:28,29).

---

11 órakor Rutterford testvér beszédet mondott a keresztelésről. A beszéd után 361-en jelentették ki, hogy felszentelték magukat az Úrnak és a felszentelést vizbemerüléssel jelképileg is kifejezni kivánják. Erre megtörtént a tóban a vizbemerülés. Nagyon szép szertartás volt; azok, akik látták, sokáig fognak rá emlékezni. Örülünk, hogy egyesek még mindig jönnek az Úrhoz, akik teljesen felszentelődnek és jelképileg is kifejezésre juttatják ezt a felszentelődést. Egyesek azt hitték, hogy a magasztos elhivatásra való fölszentelés alkalma elmult és azért senkinek sem ajánlható a felszentelődés. Azt hisszük, hogy ez nagyon téves felfogás. Isten választja ki a menyasszonyt és nem mi; és senki sem illetékes megmondani, hogy az ajtó már zárva van és senki sem szentelheti fel már magát. A tény az, hogy senki sem járna el helyesen, hogyha azzal a tudattal szentelné fel magát, hogy valami különös helyre jut az Úr nagy elrendezésében. Mindig helyes, hogyha azok, akik teljes fölszenteléssel akarják magukat odaadni az Úrnak, hogy teljesiteni fogják az ő akaratát, ha a fölszentelődést a vizbemerüléssel jelképesen ki is fejezik. Erről szólt Rutherford testvér az ő beszédében. Nem iktatjuk ide a keresztelésről szóló beszédet, mert ugyanerről a kérdésről van szó a Watch Tower egyik legutóbbi számában.

Délután 2-től 3-ig hálaadó és tanubizonyságtevő istentisztelet volt. 3 órakor F. W. Franz testvér mondott beszédet, melyet főbb vonásaiban közlünk.

F. W. FRANZ TESTVÉR BESZÉDE

„Az ő Istenének nazareussága van az ő fején." — 4 Mózes 6:7.

E nehány szó figyelmeztetés volt a zsidó korszak Nazareusaihoz. Nazareus annyit jelent, mint „elkülönitett", az az elkülönitve Istennek. Nazareusok voltak azon férfiak vagy nők, akik egy bizonyos időre a következő fogadalmat tették: „Hogy tartozkodni fognak a boritaltól; hogy hosszura növesztik a hajukat és hogy nem fertőzik meg magukat egy halott érintése által, még hogyha a legközelebbi rokonról is van szó. Voltak, akik csak bizonyos napra tettek fogadalmat, mig voltak olyanok, akik élethossziglan. Sámson Nazareus volt „anyja méhétől halála napjáig." Egy Nazareusnak életfogytiglani felszentelése jelképezi a keresztyén felszentelését és Jézus kérte a tanitványait, hogy ehhez hűségesek maradjanak.

A keresztyén felszentelődése Jézusban nyeri legmagasabb kifejezését. Harminc éves korában a mi Urunk a vizbe merült, hogy jelképileg kifejezésre juttassa az ő felszentelődését, egész lényének Isten akaratába való beletemetkezését. Erre vonatkoznak a próféta e szavai: „Ime jövök, hogy teljesitsem a te akaratodat oh Isten." Jézus megkeresztelése után Isten szent lelke vagy hatalma szállott rá, megvilágitván a könyv szavait és teljesen feltárván előtte Isten akaratát. Tudása megnagyobbodásával fölszentelése is megnagyobbodott.

Ezen az útján Jézus olyan példát hagyott a tanitványainak, hogy „kövessék az ő nyomdokait." Épugy, mint ő, ők is felvették naponta a keresztjüket és „élőáldozatként mutatták be testeiket." Milyen szolgálatra forditották a testüket? Hogy odaadták életüket testvéreikért és tanuságot tettek Isten igazsága mellett. Ugyanigy fölkenettek papokká, mint az ő Fejük — Jézus.

Egy élethossziglan fogadalmat tett Nazareust, le nem vágott hajjal Isten emberének tartottak. A bortól való tartózkodása előre árnyékolta a megrészegitő világi örömök és tanitásokban megnyilvánuló keresztyén tartózkodást. A holttestektől való tisztasága jelképezte a keresztyén elkülönitést a szellemileg (v. lelkileg) halott szervezetektől — eltávolodást a Sátán földi birodalmának minden osztályától: a politikaitól, pénzügyitől és vallásitól. A Jelenés tehát mai hithű keresztyéneket ábrázol, akiken nincs rajta az ördög állatias elrendezésének a bélyege sem a kézen tényleges együttműködés folytán, sem a homlokon gondolatbani rokonszenv nagy helyeslés folytán.

Azonkivül, hogy nincs igy megbélyegezve, a keresztyént még megkülönbözteti az ő eljövendő országáról való őszinte tanubizonyságtétele. Miként Ésaiás mondja: „Imé én és a gyermekek, akiket nekem adott az Úr, jelek és csodák vagyunk Izraelben." Szent Pál a Zsidókhoz irt levelében Jézusra és követőire alkalmazza ezt a mondást. Mily találó ezek alkalmazása különösen ma! Mert az Úr Jézus most láthatatlanul jelen van a földön, felállitván az ő királyságát. Összes világosan látó, tevékeny tanitványai most beteljesitik az ő jövendölését: „A királyság ezen evangeliuma hirdettessék az egész világon tanuságul minden nemzeteknek; és ekkor jönni fog a vég." Az ő tanuságuk folytán „jelek"-ké lesznek, melyek a mi Urunk királyságára mutatnak. Az ő szenvedésük, mely a tanusággal együtt jár, tanubizonyságukká lesz és bámulatba ejti az embereket. Mint Jézus esetében, a hű tanubizonyságtétel neküs is életükbe fog kerülni, de akkor „csak az fog megmenekülni, aki végig kitart."

Délután 4 órakor ugyanerről beszélt J. A. Bohnet testvér, aki többek között ezeket mondotta:

J. A. BOHNET TESTVÉR BESZÉDE

„Az igaz virágzik, mint a pálmafa, növekedik, mint a cédrus a Libánonon"... „Láttam elhatalmasodni a gonoszt és szétterjeszkedett az, mint egy gazdag lombozatu vad fa." — Zsoltár 92:13, 37:35.

FEL

Ez lévén a felszentelődés napja, tárgyunk tehát ebből a körből való. Az Úrnak való felszentelődés minden körülmények között mindig helyénvaló. A millióknak, akik most élnek és akik sohasem fognak meghalni, mind fel kell, hogy szenteljék magukat, hogy teljesitsék Isten akaratát, hogy győzedelmeskedjenek a rossz hajlamokon az ezer éves szigoru uralom alatt és csak azután lehetnek földi javaik. De ma különösen azon szentekről beszélünk, akiknek felszentelődése mennyei otthont és üdvöt biztosit örökkönörökké.

A pálmafa nagyon különös egy fa: magasan és egyenesen az ég felé nő; örökzöld és puha a belsejében, valamennyi fa között a legkedvesebb és a legkisebb gyökere van, a legkisebb árnyékot veti, korán és későn terem és minél öregebb, annál édesebb a gyümölcse. Fel és lefelé való növésében semmi akadályt nem ismer; távol tartja magától a sivatag porát, amely minden más fán megülepszik és dacol a „fagyöngygyel" (mérges inda), mely minden más fát megöl.

„Az igaz virágzik, mint a pálmafa"; az az mi „megtartásra való nép" vagyunk (1 Péter 2:9), mi egyenesen az ég felé törekszünk és felmagasztalva állunk az Úr szemében. Az örökzöld pálma az Úr szolgálatában való tevékenységünket és a mi örökéletünket ábrázolja, ellentétben azokkal, akik már félidőn ugy néznek ki, mintha halottak vagy erőtlenek volnának.

A szentek lágy szive telve részvéttel és rokonszenvvel és a pálmafához hasonlóan gyöngéden van odarögzitve a földhöz. Mindazt, amit a földtől kapunk, mennyei célunk elérésére forditjuk. Mi nem vetünk árnyat vagy visszfényt másokra, hogy késleltessük vagy akadályozzuk a fejlődésüket. Minél régebben vagyunk felszentelve, annál édesebb a mi lelki vagy szellemi gyümölcsünk és mi korán és későn, mindig termünk gyümölcsöt. Ez a felszentelődés.

Felfelé növésünkben nem hajtunk sem jobbra, sem balra. Mentek vagyunk a föld szennyétől, lévén a tisztaság legközelebb az istenességhez. Tisztaság a mi célunk. Ellenállunk a mérges befolyásoknak, amelyek legyürik azokat, kikben kevés az ellentálló képesség a baj elviselésére és amely az élet és az erő megsemmisitésére tör. A pálma kivételével egyetlen egy fa sem él azután, hogy a faölő (élősdi növény) reá fonódott. „Az igaz virágzik, mint a pálmafa, növekedik, mint a cédrus a Libánonon".

A libánoni cédrus egy hegyen nő — Siriában, mely 6500 méternyire van a tenger szine felett. Libánon fehéret, a hegy királyságot, Syria fensikot, mig Kedesa szentet jelent.

A Libánon fája vörös, illatos és nagyon tartós, kitünő szerkezetü, drága anyag, ez adta a fát Salamon templomához. Nagyon jól munkálható, kellemes illata van, amely ártalmas a rovarokra nézve. Lassu növésü és hosszu életü. A fatörzs vastag és gyökerei mélyen nyulnak le a sziklák között. A szelek nem mozgathatják és ki nem téphetik. Az ágak a szomszéd ágakkal fonódnak össze és jó védelmet nyujtanak szél és vihar ellen. Most már csak kevés fa maradt a Libánonon. Ezek a cédrusok inkább tömegesen nőnek az örök hóvonal mentén.

Ugyanigy a szentek magas helyet foglalnak el Isten előtt. Megbecsültetésben van részük, mert tiszta szivüek és mert a királyság osztályához tartoznak, akikből az élet szent folyama folyik majd a tengerbe, amely jelképe a világ emberiségének. (Jelenések 17:15) A vörös szin Krisztus vérének a jelképe és mi ki vagyunk jelölve, hogy tagjaivá legyünk az ellenjelképes salamoni templomnak, amely nagyon szépen kifaragott drága anyagból való.

A Libánon cédrusaihoz hasonlóan ártalmasok vagyunk a romboló tényezőkre (rovarokra) nézve, akik nem szeretnek minket; erősek vagyunk és jól begyökerezetten Krisztus Jézus szikláiba, akiket nem lehet gyökerestől kitépni, sem a földre ledönteni, hogy meghaljunk. Örömünk telik más ugyanilyen értékes hitü testvérekkel való érintkezésben, noha itten a legnagyobb gyülekezetre jöttünk össze, aminő még soha nem volt. És miként a libánoni cédrusokból, a 144,000 szentből is most csak egy nehány maradt a földön. E nehányak leginkább csoportokban (osztályok) találhatók itt-ott elszórva és valamennyien a tisztaság örök hó vonala mentén. Más kép szerint ezek a „források", amelyekből nemsokára az élet folyama fog folyni a föld valamennyi népének az áldására.

A gonosz szétterjeszkedik, mint egy zöld babérlevél, melynek kemény a belseje, mely nagy árnyékot vet és sok és messze terjedő gyökerei és szétterjeszkedő ágai vannak. Kizárja a napfényt és eltereli az esőt. Semmi sem tenyészhet egy zöld babérfa alatt. Fája kemény és összenyomott levelei ártalmas illatot terjesztenek, amely rögtön nehány percig tartó heves főfájást okoz.

A gonosz emberek keményszivüségre hajlanak és arra, hogy eltereljék az igazság esőjét és a mennyei napfényt. Megakadályoznak másokat a kegyelemben való növekedésben. A gonosz ember kemény természetü és ha valaki érinti, akkor nagyon ártalmas lesz. Földi javak után nyulnak, amint azt a földi babérfa gyökerei ábrázolják; és ha erősen megdörzsölik őket, akkor fejfájást okoznak. És valóban szétterjeszkednek.

Rutherford testvérnek a keresztelésről mondott beszéde után és Franz és Bohnet testvérek beszédei alatt egész délután 2 órától 6 óráig 217 nővér és 144 fivér fölszentelődésük szimbolizálásaképen az Erie-tó vizeiben merültek alá. Nagyon szép jelenet volt. Az alámerülést Harry Ward testvér vezette. A part nagyon alkalmas volt e célra és a viz, valamint az idő úgy a résztvevőkre, mint a szá zakra menő fürdözőkre, akik ott hemzsegtek.

SZEPTEMBER 10. A TEVÉKENYSÉG NAPJA

Vasárnap, szeptember 10-ikén volt a „Tevékenység napja." 9 órakor kezdődött az istentisztelet és 10 órakor barátaink nagyon örvendeztek, bizonyságukat adván az Úrnak reájuk adott áldásáról. 10 órakor S. H. Toutjia testvér mondott egy nagyon szép és épületes beszédet. I adjuk lényeges részeit:

S. H. TOUTJIAN TESTVÉR BESZÉDE

„Nekem cselekednem kell annak a dolgait, aki elküldött engem, amig nappal van; eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik." — János 9:4.

A „relativitásról" nevezetes Einstein azt mondja nekünk, hogy az anyag keletkező állapotában általános mozgásban van. Ezt az elméletet nem kell bizonyitani, mivel sok bizonyiték teszi nyilvánvalóvá. A teremtéskor Iste

FEL

Ádámot a paradicsomba, az Édenbe helyezte, hogy ott tevékeny munkát végezzen. „És vevé az Úr Isten az embert és helyezteté őt az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt. „Egy tökéletes lény rendes állapota tehát a test és a lélek tevékenysége."

A bűnbeesés miatt az ember kényszermunkára lett ítélve. „Orcád veritékével egyed a te kenyeredet." Az átok folytán kezdetét vette a test és lélek romlása és fokozatosan következett be az elerőtlenedés és a halál.

Mint jóságos teremtő, a Mindenható megismertette szándékát az embernek az átokból való megváltását illetően, mondván: „Az (az asszony magja) neked (a kigyó Sátánnak) fejedre tapos." Okszerüen vezethető vissza az Édenbe a „minden dolgok helyreállitásá"-nak a kezdete, amely jó hir nyomatékosan kijelentetett a hithű Ábrahámnak: „A te magodban fognak megáldatni a föld minden népei." — 1 Mózes 12:3.

Szent Pál azt mondja, hogy a „mag" Krisztus (Gal. 3:10) és az ő követői. (29 vers) Jézus, mint a mag feje, a Jordánnál kezdett fejlődni. A szent szellem megerősitette az ő tökéletes szervezetét, lángoló buzgósággal, amilyet eddig halandók nem ismertek és ezt mondatta vele: „Buzgóságom megemészt engem." (Zsoltár 119:139) Végül a kereszten ezt mondotta: „Ez (a váltságáldozatra forditott fáradságos munkám) elvégeztetett."

Következésképen, hogyha az új teremtés feje tevékeny volt a haláláig, követőinek szükségképpen ugyanilyennek kell lenniök.

Az Úr időről-időre üzeneteket bizott az ő népére, amelyeknek hirdetése a világnak Isten és Krisztus iránti szeretetét jelentette. A szentlélekkel való betöltetésüknél fogva a 12 apostol, valamint az igaz egyház megbizást nyert arra, hogy „jó hirt mondjon a szegényeknek." „Gyüjtsétek össze a buzát az én csürömbe."

Látván,hogy szükség van a mi tevékenységünkre az ő szolgálatában, a mi Urunk megbizott minket azzal, hogy „hirdessük Isten bosszujának a napját." Kiálts hangosan, ne kimélj... mutasd meg népemnek az ő kihágásaikat. Mondd meg a (névleges) Cionnak, a Te Istened uralkodik." Az emberek vágynak Krisztus uralmára.

„Menj át a városon (keresztyén) és vágj (a fegyverrel, Isten Igéjével)." (Ef. 6:17) „Kösd össze az ő királyaikat (a politikai és pénzügyieket) láncokkal (megcáfolhatatlan igazság) és nemeseiket (papság) vasbilincsekkel (erősen megkötött igazság), hogy végrehajtassanak rajtuk az irott itéletek, ez a tisztelet legyen az összes szenteké." Szent vagy te? Akkor teljesitsd a megbizást és bizzál benne teljesen. A „fenevad"-at le kell győzni és bedobni a tüzes tóba — megsemmisülésbe.

Ha a Sátán meg van kötözve, ha a démonok el vannak pusztitva, a fenevaddal (egyházi, politikai és pénzügyi hatalmasság) a „hamis prófétával (szövetkezet, egyházak) feledésben vannak, akkor a föld népei felkelnek régi reményeik és kilátásaik porából és hamujából, hogy üdvözöljék az új Immánuel királyt, akinek a királysága örökkétartó királyság.

Közvetlen érintkezésbe jutván, az „Igazság Napjának" gyógyitó sugaraival, milliók, akik most élnek, sohasem fognak meghalni és a halottak billiói meg fognak áldatni a sirból való visszatérésükkor.

Végezetül a Sátán, valamint a föld javithatatlanjai el fognak pusztulni s az emberiség teljesen helyre fog állittatni és a föld pompázni fog paradicsomi szépségében, mire „Isten fiai" ujból fognak ugrándozni örömükben. Ekkor következnek majd el a Dicsőség korszakai.

---

10 órakor a nagyteremeben W. F. Salter testvér beszélt, aki a Társulat képviselője Torontóban, Kanadában. Salter testvér beszéde szintén a tevékenységről szólt és nagy buzgalmat ébresztett barátainkban az Úr szolgálata iránt. Itt adjuk a beszéde kivonatát:

W. F. SALTER TESTVÉR BESZÉDE

Mindenkinek be kell látnia, hogy valamilyen fajta tevékenység nélkül a világon sikert elérni nem lehet. Hogyha a tevékenység elve fontos a földi jutalomnál, mennyivel inkább az, mikor egy „romolhatatlan koroná"-ra törekszünk!

A Biblia elejétől végig bővölködik a szolgálatra való figyelmeztetésben. A keresztyének sohasem voltak tevékenyebbek az Úr szolgálatában, mint ma. Igy is kell ennek lennie. Jól esik megmondanom, hogy Isten minden fölszentelt gyermeke, mivel kiváltságainak él — mivel az Úr közelében él — sziv és lélek kell, hogy legyen a mostani munkában. Miként Szent Pál mondja: „mindig bővölködnünk kell az Úr munkájában." Ma a Jelenések 14-ik fejezetére szeretném a figyelmüket felhivni: Elsősorban, mert tanitást, üzenetet foglal magában a mi napunkra nézve, azután, mert azok jellemvonásairól szól, akik a tanitást elfogadják, végül pedig magáért az üzenet kedvéért.

Hogy ez az üzenet a mi napunknak szól, mutatja az első vers; mert ebben van ábrázolva a mi Urunk, amint „a Sion hegyén áll." Az időszámitásból és a jelekből tudjuk, hogy visszatért. Azután a 15-ik vers külön kiemeli, hogy ez aratási üzenet.

Azoknak a jellemvonásai, akik a tanitásban részesülnek, a következők: „a nevük a homlokukra van irva", szivvel és elmével értékelni tudják az ő jellemvonásait — és a földön levő állapotok dacára énekelhetik: „Igazságosak és igazak a te utaid." Részük van az „égi szózatban" — Isten üzenete: „Milliók élnek most, akik sohasem fognak meghalni" — amely üzenetet bele kell „dörögniök a világba." „Hárfáznak" — szeretik Isten Igéjét és mindig hirdetik. Látják, hogy énekelnek a Bárány jelenlétében — „a trón előtt", Jehova jellemének megfelelően és a jövendölés szerint, melyet az ő énekük ábrázol (vagy jelképez) a négy állat és a vének előtt.

Hogyha ezek a ti jellemvonásaitok, akkor áldottak vagytok, mert a Biblia mondja: „Senki sem tanulhatja meg ezt az éneket a 144,000 kivételével." Ilyen tanuságtétel bizonyosan biztató.

A Jelenések 14:18 versére térvén át, azt látjuk, hogy mint mindig, Isten mindent megtesz „szép rendben." Azt látjuk, hogy van neki egy angyala, aki tanitja az ő gyermekeit — ezeknél van az éles sarló.

Felismerjük az Úr angyalát az által, ha előbb megtudjuk, hogy hol állunk az idők folyamán, ha általános fogalmunk van az elvégzendő munkáról és arról, aki azt irányitja.

Tudjuk, hogy „a kor végén" élünk és hogy az aratás munkáját, Isten itéleteinek a végrehajtását és a királyság hirdetését végre kell hajtani. Tudjuk, hogy a Társulat irányitja a munkát. Kiált, nem suttogva, hanem „hangos kiáltással" és „fennhangon." „Bizzál a sarlódban (sarlóval való) és a vágásodban."

FEL

Russell testvér tudta, hogy a szolgálat fontos volt; és majdnem minden Őrtorony tartalmazott egy felszólítást a szolgálatra. Az Őrtorony még most is folytatja ezt a politikát és hogyha ez a hang nem volna elég hangos, havonként egy *Bulletin* (Értesítés) is megy, amely szeretettel figyelmeztet a szolgálatra. Senki sem mondhatja, hogy sohasem hallotta a „hangos kiáltást." Mindenkinek foglalatoskodnia kell a Király szolgálatában, hogy elnyerje a jutalmat. Mit tegyünk?

Akik a nap 24 órájában betegen, ágyban vannak, valóban nem lehetnek az első csatasorban, de tevékenyek lehetnek az Istentiszteletben — az imádságban és ott lehetnek lélekben. „Igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése."

Azok, akik nem feküsznek betegen, bizonyára szentelhetnek egy kis időt, ha nem egy órát naponta, akkor egy órát hetenként, vagy nehány órát havonként. Használjuk fel időnk egy részét szolgálatra, nem szükséges sok idő, de amit tehetünk, azt tegyük meg; azután pedig törekedjünk arra, hogy több időt szerezzünk.

A munka „az igazság' aratásának a munkája és „a föld szőlőgerezdéinek az összegyüjtése." Ezt a királyság hirdetésével kell megcsinálni. Az Úr mindig emberi eszközök felhasználásával irányitotta az ő népét és azok, akik ezeket meghallgatták és ezeknek engedelmeskedtek, az Urat hallgatták meg és az Úrnak engedelmeskedtek. Nóé idejében Nóé volt ez, Mózes idejében Mózes és Josué idejében Josué, Gedeon idejében Gedeon és igy van ez ma is; mert ezek az esetek példákul irattak meg a mi okulásunkra. Mindenki, aki jól van értesülve, tudja, hogy a Társulat az az eszköz, amely használtatik és kiadványai a munka elvégzését szolgálják. Legyünk ennek munkatársai, ez pedig dolgozzan együtt az Úrral. Mutassuk meg, hogy bizunk a sarlóban és az aratásban. Jelszavunk legyen: „Vegyük ki bőségesen részünket az Úr munkájából."

---

2 órakor hálaadó tanuságtevő gyülés volt a parkban. A különböző gyüléseken levő összes testvérek jelen kivántak lenni azon a népgyülésen, amelyen Rutherford testvér beszélt. A másutt tartott gyüléseket erre az időre felfüggesztették és mindenki a parkba jött. Rutherford 3 órakor beszélt a nagy néptömeghez. Hogy mindenki jól hallja a szónokot, egy hangerősitő készüléket (Magna Vox) állitottak be, amely olyan jól működött, hogy egy fél mértföldnyitávolságra is tisztán lehetett hallani. A nagy hallgató közönség kitörő lelkesedéssel fogadta a beszédet. Egy testvér, aki számolta az autókat, melyeken az emberek erre a gyülésre jöttek, azt jelentette, hogy 5000 gépkocsi jött. Igen sok idegen is megjelent.

Beszédének a befejezése után egy határozati javaslatot olvasott fel és kérte annak elfogadását. A hallgatóság egyetlen kivétel nélkül viharos taps közepette felállt és elfogadta a határozati javaslatot. A határozati javaslat fentebb szó szerint olvasható. A Társulat szándéka ezt a határozati javaslatot minél több nyelven kinyomatni és szétosztani a világ népei között.

Rutherford testvér beszéde után a hallgatóság a helyén maradt és egy óráig G. R. Pollock testvér beszédét hallgatta, melyet nagy lelkesedéssel fogadtak az emberek. Itt adjuk Pollock testvér beszédének rövid kivonatát:

G. R. POLLOCK TESTVÉR BESZÉDE

„Az igyekezetben ne legyetek restek, lélekben buzgók legyetek, az Úrnak szolgáljatok." — Rómabeliek 12:11.

Mint az Úr és az ő királysága követőinek legfőbb feladatunk, hivatásunk — hirdetni a királyság evangéliumát az egész világon. Az Úr sokszoros áldásainak az értékelése, a lélek olyan buzgóságát ébreszti fel, amely szerető, örvendező szolgálatban nyer kifejezést.

Jehova megbizott minket, hogy legyünk az ő tanui a földön és hogy hirdessük a remény örömhirét az embereknek. A Sátán, aki mindig ellensége Istennek és ellensége az igazságnak, mindenféle úton-módon akadályoz bennünket a meghivás elfogadásában. A két dolog közül csak egyért élhetünk: vagy az Urat szolgáljuk, vagy a Sátánt és az ő gonosz seregeit. Mi, mint keresztyének az Úr oldalán vagyunk és őt fogjuk szolgálni, mert egyedül ő a Király.

A mi tevékenységünk rugója, hogy megmutassuk, hogy becsüljük szivünkben Isten minden kegyét. Akit szeretünk, annak örömmel szolgálunk. A szellem, amely azt mondja: „Én szeretem az Urat." Hogyha lelkünk mélyéből fakad, ugyanaz a szellem, amely mondja: „Szeretek szolgálni az Urnak" és hogy az a mi szivünk vágya, akkor Dáviddal, a Zsoltáriróval fogjuk mondani: „Mivel viszonozzam az Úrnak mindazt a jót, amit velem tett?" Hogyha csupán csak kötelességérzetből tevékenykedünk az ő szolgálatában, akkor egy nagy áldás vész el. De hogyha teljes szivvel fogadjuk el az ő meghivását és örömmel, buzgalommal terjesztjük a királyságról szóló hireket, olyan örömünk lesz, amilyen semmiféle más forrásban fel nem található.

A mi munkánk kettős. „Isten Királysága, minden nemzetek vágya." Az igazság üzenete azt mondja, hogy minden, ami a királyságnak útjába fog állani, el lesz távolitva, hogy ő legyen a legfőbb uralkodó. Egyetlenegy könynek a felszáritása, egy megtört sziv gyógyitása, igazi nagy szolgálat az emberiségnek. És a mi kiváltságunk, hogy ezt az egész világon tehetjük.

Mindig ugy volt, hogy a Mester áldott munkájában való tevékenység, az abban résztvevőkre nézve a világ lenézését eredményezte. De Pál apostollal mondjuk: „A jelen idő szenvedéseit nem tartom méltóknak arra, hogy összehasonlittassanak a dicsőséggel, amely majd nékünk jut."

Az isteni helyeslés mosolyához semmi sem fogható.

Legyünk tehát tevékenyek a remény ez üzenetének a terjesztésében. A Sátán seregei azt mondják, hogy ostoba kiáltás, de ugy beszéltek Jézus szavairól, Pálról, Isten hűséges tanuiról évszázadokkal ezelőtt. Azonban Krisztus királyságát hirdető ostoba kiáltásnak terjednie kell és tudván azt, hogy mi az igazság, az öröm és Isten áldásának az oldalán vagyunk, hát fogjuk hirdetni. Az igazság erős és igy győzedelmeskedni fog és mint ennek a tanui, nem nyugszunk addig, amig Jézus Krisztus által nem győztünk.

Vasárnap estig az idő noha meleg volt, mégis nagyon alkalmas volt a szabad ég alatti gyülések tartására. Bár egyesek szenvedtek a melegtől, panaszok még sem voltak. Vasárnap este hirtelen megváltozott a hőmérséklet és igy kiadós eső lehetetlenné tette a szabadban való gyülést. Ezért hétfőn bent kellett a gyüléseket megtartani.

FEL

SZEPTEMBER 11. SZOLGÁLATI NAP

Hétfőn, szeptember 11-ikén volt a „Szolgálati (v. Istentiszteleti) Nap." A nagygyülés előtt Richard Johnson felügyelete és a brocoklyni központ irányitása mellett intézkedések történtek vidéki szolgálatra vagy istentiszteletre. Önkéntesekhez fordultunk és nehány száz autót kaptunk. Minden autón négy-öt ember helyezkedett el, akik sok könyvet vittek magukkal. Barátaink már napokkal előbb készültek erre a munkára, azonban az eső miatt el kellett halasztani.

A nagyteremben 9—11-ig tanubizonyságtételi gyülés volt. Azután A. M. Graham testvér beszéde következett.

A. M. GRAHAM TESTVÉR BESZÉDE

„Aki hisz énbennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek." — János 14:12.

Két nagy esemény van az emberiség történetében, amelyek messze kimagaslanak a többiek felett, mint az égbenyuló hegyek: 1) Isten fiának az eljövetele, az ő áldozati élete, az ő áldozati halála a Kálvárián és a bűnben elátkozott emberi nem megváltása. Ide jött ő az áldozat ruhájába öltözve, hogy meghaljon, hogy a bűnös ember megváltassék és éljen. 2) Isten fiának eljövetele másodszor, nem áldozatként történik, hanem felruházva az isteni hatalommal és tekintéllyel, mint a királyok Királya és mint az urak Ura, hogy felállitsa az ő országát a földön.

Jézus három és fél évig prédikált. Tizenkét apostolt, majd később hetven tanitványt küldött ki, hogy prédikáljanak. Prédikálniuk kellett és prédikáltak is, hogy „elközelgett az Isten országa." Az ő példabeszédei a királyságot ábrázolták, az ő csodái és gyógyitásai ugyancsak a királyság áldásait árnyékolták előre. Azonban Isten országa még sem közelgett el Krisztus első eljövetelekor.

Jézus az ő országának a dolgairól beszélve az evangéliumi korszak alatt, azon korszak alatt, amely az első és második eljövetel közé esik, ezeket mondotta: „Isten országa erőszaktól szenved és az erőszakossal erőszakosan kell elbánni." Valóban erőszak, vérontás és háboru — „háboruk és háborus bajok" — miként Jézus mondotta az emberiség történetének legvéresebb korszakaként jelölték meg a keresztyén időszakot. Isten országa valóban „erőszakot szenvedett" ezeken a hosszu évszázadokon át. Isten igaz szentjei ezrével szenvedtek vértanuhalált, minden a Sátán által kitalált ellenséges jelszó ürügye alatt. Krisztus volt és még most is az a keresztre feszitett, akit a keresztyén vallások megcsufolnak. Ezen egész hosszu idő alatt nagy cselekedetek egyáltalán nem történtek.

A „nagyobb cselekedetek", amelyekről Jézus beszél, a mi idézetünkben kétségtelenül az emberiség történetének második nagy eseményéhez tartoznak és ezekkel vannak szoros összefüggésben, nevezetesen Jézus Krisztus második eljövetelével és azon királyságnak a felállitásával, amelyről ő azt mondotta, hogy „elközelgett", az a királyság, amelyért Isten szentjei sokáig imádkoztak: „Jöjjön el a te országod."

Isten fia másodszor jön el, nem megalázva, nem áldozati ruhában, hanem eljön, mint a királyok Királya, mint az urak Ura, hogy uralkodjon és az ő szentjei, akik „vele szenvedtek, vele fognak uralkodni. „És élnek és uralkodnak vele ezer esztendeig." (Jelenések 20:6) Eljön „hogy maga alé vesse az összes dolgokat." Uralkodnia kell, mig összes ellenségeit lábai alá vetette."

A második eljövetel nagy és fontos üzenete tehát: „Itt van Isten országa" — és nem az többé, hogy „elközelgett", hogy közel van, hanem, hogy igenis már a küszöbön van — a király ott van — jelen van, hogy alávesse az összes dolgokat, minden „hatalommal az égben és a földön."

Bármilyen nagyok és csodálatosak voltak Urunk első eljövetelével járó események, a második eljövetelhez fűződők sokkal nagyobbak. Ott az ember megváltása történt meg, itt a megváltottak megszabaditásáról van szó — megszabaditásáról, amely húsz évszázadig húzódott.

„Ezeknél nagyobb cselekedeteket" végeznek majd az ő hivei, mondotta Jézus, mert én az én Atyámhoz megyek" és „hogyha elmegyek, hát visszajövök." Az igaz egyház nem cselekedett nagy cselekedeteket az evangeliumi korszak alatt. Ők a „pusztában" voltak: megalázás és szenvedés volt az ő osztályrészük.

Az „aratás" vagy „a kor végének" a kezdetével kezdtek jelentkezni „a nagyobb cselekedetek." Jézus és az ő tanitványai gyalog járták a lassú és nehéz fárasztó útat. Mi gyorsvonatokon, hajókon, autókon stb. utazunk. Mi ötven mértföldet futunk annyi idő alatt, mint ők egy mértföldet. Jézus és az apostolok élőszóval beszéltek aránylag csekélyszámu hallgatóság előtt szük helyen. Mi beszélünk a nyomtatott betü segitségével és nyomtatványainkat millió és millió példányban küldjük szét, — radiophonnal beszélünk, amely ezer és ezer mérföld távolságra száz meg százezer hallgatónak teszi hallhatóvá a hangot. Valóban nagyobb cselekedeteket fog ő cselekedni, nagyobb cselekedetek történtek és fognak történni.

A példabeszédek, melyeket Jézus tanitott, most teljesedtek be. A csodálatos gyógyitások, a halottak feltámasztása stb. csak átmeneti (v. ideiglenes) áldások voltak. A most eljött ország áldásai állandók és örökkétartók lesznek „örökkévaló élet." Jézus és az ő apostolai hirdették, hogy a királyság „elközelgett", „közel van." Mi hirdetjük, hogy itt a királyság és jelen van a király.

Délután 2 órakor egy másik dicsőitő és tanubizonyságtételi gyülés volt, melyen nagyszámu hallgatóság volt jelen; 3 órakor a programm szerint Rutherford testvér beszélt a „Szolgálatról" (v. istentiszteletről), az idézetet a Jelenések 3:14 verséből vette: „Ezt mondja az Ámen a hű és igaz bizonyság."

Beszéde végén a szónok rámutatott arra, hogy Ezékiel világosan megmondotta, hogy cselekedet (v. munka) vár a testület azon tagjaira, akik megmaradtak Russell testvér elköltözése után és hogy az a feladat hárul reájuk, hogy bejelentsék Isten bosszujának a napját, hogy tisztitó munkát végezzenek az igazság üzenetének a hirdetésével, és hogy Isten gondoskodott azokról az eszközökről, amelyek segitségével ez a nagy munka elvégzendő.

Rutherford testvér beszéde után mindenki felemelte a kezét, kifejezvén azon vágyát, hogy tevékenyen részt vesz a szolgálatban és sokan, akik ezelőtt nem teljesitettek tényleges szolgálatot, elhatározták, hogy meg fogják ezt tenni, amennyiben az Úr ezt nekik lehetővé teszi.

A programm jelentette, hogy Thornton testvér fog beszélni a nap tárgyáról délután 4 órakor; azonban a nagygyülés egyhanguan elhatározta az ülés felfüggesztését és Thornton testvért este 7 órakor hallgatták meg.

FEL

T. H. THORNTON TESTVÉR BESZÉDE

Jehova győzelmes hadseregét Gedeon és az ő hadserege ábrázolja, aki legyőzte a mindiánitákat. A Gedeon szó harcost, mig a mindiánita szó veszekedőt, civakodót jelent. Gedeonnak kellett ezeket a veszekedőket legyürnie. — Birák 6:7.

Miután Isten biztositotta, hogy győzni fog, Gedeon feygverbe szólitotta Izrael hadait. A tizenkét törzsből összesen 32,000 embert hivott be. Ezután következett a gyapjúfürttel való próba, melynek az volt az eredménye, hogy az Úr biztositja számára a győzelmet, noha hadserege kicsi volt 32,000 ember, 135,000 ellen. Több, mint kétharmadrésze gyávának bizonyult. Erre az Úr ismét megritkitotta a sorokat és csak 300 embert hagyott meg, akiknek 135,000 emberrel kellett szembeszállani. Ez a 300 ember három századra oszlott; és miután elfoglalták helyüket és megkapták a kiképzést, a csatában győztesek lettek.

Ellenkép gyanánt az Úr az aratás alatt szólitotta fegyverbe az ő hadseregét, lévén Gedeon előképe a mi Jézus Urunknak, aki az ő szócsöve vagy képviselője Russel Pásztor útján szólott. A Gedeon által összehivott törzsek nevei előre árnyékolták, hogy az összes hivottak az elsőszülöttek egyházának tagjai kell, hogy legyenek. (Zsidók 12:23) Egy vagy több az előképi hadseregbe hivott törzsek nevei által kifejezett tulajdonságuk kellett, hogy legyen. Mikor a sereg együtt volt és minden próba megtörtént, az Úr szemlét tartott hadai felett. Először a gyávák estek ki és a kép szerint ezek tették az egész számnak a kétharmadát. Azután kiestek az evők, akik azt hitték, hogy elvégezték a dolgukat, hogy a kapott élelmet elköltötték. Az Úr a szolgálat ezen részében egyik osztályt sem használhatta. Nem tehette azt, hogy egy ilyen hadseregeт vigyen győzelemre. Csak egy osztály volt használható, — amelyet a 300 korsóval, fáklyával és kürttel felszerelt vitéz ábrázol.

Az ellenjelképes midiániták elaludtak a völgyben (el vannak foglalva a politikával); vannak őreik (kémek) különben reájuk lehetne törni anélkül, hogy észrevennék. Azonban nemsokára felébreszti őket álmukból a Hetedik Harsona — a királyság üzenete. És amint zavarukban körülnéznek, meg fogják látni az Isteni igazság fényét, amint három oldal felől ragyog és meg fogják hallani az Úr hadseregének a kiáltását. Akkor azután zavarukban egymást (a midiániták két pártja) fogják öldösni (feltárni az igazságot). Hogyha követeik megtudják a dolgok igazi állását, akkor megvonják a támogatásukat és igy a két párt egymást fogja megölni.

A győzelem megnyerése után a gyávákat és az evőket vissza fogják hivni, hogy üldözzék a visszavonuló hadakat. Azután el fog hivatni a nagy sokaság (Efraim) és a visszavonuló midiániták elől elveszi a „vizeket" — az igazság üzenetét. A két ellenjelképes fejedelmet is le fogják fejezni, a két hamis rendszert — a „fenevadat" és a „hamis prófétát." És akkor meg lesz a győzelem.

Kedves testvérek! Melyik osztályhoz tartoztok ti és én? A mi Urunk tudja és kétségtelen, hogy nemsokára kitaláljuk, azon magatartás által, melyet a most folyó munka irányában elfoglalunk.

SZEPTEMBER 12. A GYŐZEDELEM NAPJA

Be lett jelentve, hogy a tó partján hálaadó összejövetel lesz azok részére, akik nem mehettek ki a vidéki istentiszteletre, akik dicsőitésükkel, imádságukkal fogják buzditani azokat, akik kimennek. Noha az időjárás nagyon hűvös volt, kora reggel barátaink gyülekeztek a Breakers-szállóval szemben; nagyon sokan jöttek el. Rutherford testvér jelen volt és vezette a dicsőitő és tanubizonyságtevő gyülést, amelynek befejezése után a nagygyülekezet testületileg az autóállomásra indult. B. M. Rice testvér vezette a zenét és az énekkart; az autók a zene és ének hangjai mellett jöttek egymásután sorjába és felvették a munkásokat és a könyveket. Gyönyörü látvány volt, amint az Úr kedves gyermekei korán reggel kivonultak a királyság értékes üzenetével, hogy fölkeressék az éhes lelkeket, akik nagyon szeretnék meghallani az igazságot.

Johnson testvér a térképen megjelölte Észak Ohió utját és mindegyik autó vezetője térképet kapott, amelyen meg voltak jelölve azok a helyek, amelyeket fel kell keresnie. Több, mint 10,000 könyvet vitt ki ez a társaság és egyetlen egyet sem hoztak vissza. Az erről szóló jelentést alább közöljük.

Kedden, szeptember 12-ikén volt a „Győzelem Napja." Az istentisztelet 9 órakor kezdődött. Ezután 10 óráig hálaadó és tanuságtevő gyülések voltak, amikor a nagy teremben W. M. Wisdom testvér mondott beszédet. A nap tárgyáról Wisdom testvér többek között ezeket mondotta:

W. M. WISDOM TESTVÉR BESZÉDE

„Aki győz, megadom annak, hogy az én királyi székemben üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyi székében." — Jelenések 3:2.

Ez a kivonat János Jelenéseiből egy olyannak a kifejezése, aki egy összecsapásban, egy jó csatában vett részt és győzött, — egy harcban, amely közte és az ellenség között folyt le. Azt mondja nekünk, hogyha mi győzni fogunk, hasonló módon, akkor vele a magasba fogunk emeltetni. Végeredményben sok függ az egyéni erőkifejtéstől, amely Jézus segitő hatalmával működik együtt.

A győzelem bizonyos az egyházra, mint egészre nézve. A korokon keresztül Jehova lépései méltóságteljesek és rendezettek voltak. Az idő mindenkor egy elem (v. tényező) volt az ő tervében és megvalósitásukban sohasem volt ok a sietségre vagy aggodalomra. Kezdettől fogva az volt a szándéka, hogy legyen egy új teremtésekből álló osztálya isteni alapon. Szent Pál útal erre, mint „korok és nemzedékek elől elrejtett titokra." És bár „titok", mégis olvassuk, hogy „az Úr titka azoknál van, akik tisztelik őt."

Hogyha figyelembe vesszük, hogy mily rendkivül nagy felmagasztalás van szánva az egyháznak, vajjon meglepődjünk-e, hogy a minősitési fokozat nagyon magas és a követelmények igen nagyok? Meg kellene lepődnünk, hogyha ez másképpen volna. El kellene készülve lennünk arra, hogy az átalakitó és fejlődési folyamatban, amelyen ennek az osztálynak át kell mennie, az alkalmazott próbák szigoruk lesznek, a vizsga pedig nagyon beható. Krisztus iskolájába való járásunknak célja, hogy megfelelő oktatást nyerjünk és a szükséges tapasztalatoknak jussunk a birtokába, melyek megadják a felmagasztaláshoz szükséges minősitést. Ezek kell, hogy kifejlesszék a mi jellemünket az igazság irányában, és hogy kikristályositsák a szeretetben, különben Krisztus nem fog a győzők sorába iktatni.

A Szentirás mutatja, hogy a hivatal, amelyre az egy-

FEL

ház elhivatott az ő győzelmük után, hármas volt és a jelöltnek az összes szakokba képesitést kell nyerni. Ez a hivatal a királyok, papok és birák hivatala. A király nagy hatalommal felruházott uralkodó. És bár az emberek javáért uralkodik felettük, hatalmát mégis önző és önkényes módon gyakorolja. Jehova királya a világegyetemnek és minden fölött mindennek javára uralkodik. Az ő Fia lesz a föld királya, hogy uralkodjon Jehova nevében. Hatalmát igazságosan, mérséklettel és kegyelemmel fogja gyakorolni. Trónján társai lesznek azok, akik jellemre nézve hozzá hasonlóknak bizonyulnak. Ezeknek az uralkodásban való előzetes gyakorlattal kell megszerezniök a képesitésüket. Aszerint, amint sikerül vagy nem, fognak alkalmasnak vagy alkalmatlanoknak itéltetni ilyen hivatalra. Ezért olvassuk: „Aki önmagán uralkodik, nagyobb, mint az, aki meghódit egy várost.“ Az ember szemében egy város bevétele hatalmas cselekedetnek látszhatik, azonban Isten előtt az, aki önmagán uralkodik, sokkal nagyobb cselekedet. És senki sem lesz megkoszoruzva a dicsőség koronájával, aki nem arat győzelmet e tekintetben.

Emellett a jelöltnek, mint papnak és tanitónak a felvilágositás, vigasznyujtásra való minősitéssel is kell birnia. Hogyan tudjunk mi másokat tanitani és vigasztalni, hogyha ilyen szolgálatra nem készültünk elő? Tanulással és élettapasztalatokkal kell kifejlesztenünk a kegyelem, a türelem, a kitartás, a kedvesség és szeretet szépségeit. Nem szabad szem elől tévesztenünk a hivatásunkat, sem ennek a feltételeit. Istenhez hasonlóvá kell lennünk jellemben — Krisztus élő levelei.

Azonban abban a magas állásban, amelyre az egyház elhivatott, a legszigorubb képesitést a birói hivatás követeli meg. Hogy valaki biró lehessen, igen nagy igazságérzékkel kell felruházva lennie, nagy itélőképességgel kell rendelkeznie, aki nagy gondossággal hozhassa meg a döntést. Azonkivül alaposan kell ismernie a szóbanforgó ügyre tartozó összes tényeket, különben nem tudja megállapitani a felelősséget és nem tud igazságosan itélni. Jehova igazsága teszi azt, hogy annyira bizunk az ő döntésében. Az a szándéka, hogy az új korban Krisztus és az ő társai itélkezzenek a világ felett. Ezek külön gyakorlat és tanitás által kell, hogy megszerezzék a képesitésüket, hogy megtanulják, hogyan kell mérlegelniök az egyes bizonyitékokat, pontosan megkülönböztetvén a tényeket, hogy előitélet nélkül hozzák meg a döntést.

---

11 órakor W. H. Pickering testvér mondott beszédet a „Győzelemről.“ Textusa 2 Tim. 1:7 versében található. Pickering testvér beszédének kivonata a következő:

W. H. PICKERING TESTVÉR BESZÉDE

Az egész Szentiráson keresztül Isten bátoritja az ő népét, hogy számüzzék a lelkükből a félelem szellemét és szavaival buzditja, hogy bizzanak benne, hogy legyenek bátor vitézek.

A félelmet a Sátán ültette az ember lelkébe; azonban Isten, azáltal, hogy megismerteti velünk a maga dicsőséges jellemét, szeretettel akar minket eltölteni ő maga iránt, amely kiveti a félelmet és kifejleszti a bátorságot, a lélekjelenlétet és rettenhetetlenséget.

Tudjuk, hogy Ádám azután, hogy engedetlenné lett Istennel szemben, félt és ezen időtől kezdve a mai napig az emberiség a félelem állapotában élt; hogy valami baj ne érje őket ebben az életben, állapotuk örökös szenvedés volt. Jézus mondotta, a mi napunkat illetően, hogy „az emberek elhalnak a félelem miatt.“ (Lukács 21:26) A félelem az Istentől való elválásnak a következménye, miként a próféta mondotta: „Irántam való félelmük betanitott emberi parancsolat lőn.“ — Ésaiás 29:13.

Mennyivel másképpen áll a dolog Isten felszentelt gyermekeivel, akik megismerték az ő szeretetét és megértették az ő tervét! Ők látják, hogy Isten a maga közelébe akarja őket vonni, hogy bizzanak és higyjenek. Mikor az angyal Jézus születését a pásztoroknak bejelentette, első szavai voltak: „Ne féljetek, mert ime, jó hirt hozok néktek.“ (Lukács 2:10) Jézus bátoritani akarta tanitványait, ezt mondotta: „Ne félj te kicsiny sereg“ és a Róm. 8:31 versében Szent Pál ezt irta: „Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?“ Ha rossz emberek és angyalok kárt akarnak bennünk tenni, bizonyosak lehetünk, hogy ez a törekvésük nem fog sikerülni; mert az egyház diadalmasan győzedelmeskedő lesz.

Jeremiás 26-ik fejezetében van feljegyezve, hogyan küldötte Isten a prófétát, hogy hirdesse az üzenetet, miszerint úgy a város, mint a templom el fog pusztulni az erkölcsi sülyedés, becstelenség, rágalom, gyilkolás stb. miatt; és betelt rajtuk Isten itélete. Jeremiás nem félt kihirdetni az üzenetet, melynek az eredménye az volt, hogy letartóztatták, a fejedelmek, papok és próféták elé vitték és lázadással vádolták.

A fejedelmek (világi uralkodók) szabadon akarták bocsátani, azonban a vallás vezetőférfiai halálát kivánták, mire Jeremiás igy szólt hozzájuk: „Én magam pedig ime kezetekben vagyok, cselekedjetek velem, amint jónak és amint helyesnek tetszik néktek. De jól tudjátok meg, hogy ha megöltök engem, ártatlan vér száll tireátok és e városra és ennek lakósaira, mert bizony az Úr küldött el engem hozzátok. Ezért jobbitsátok meg a ti útaitokat és cselekedeteiteket és hallgassátok az Urat, a ti Isteneiteket, és az Úr megbánja a veszedelmet, amellyel fenyegetett titeket.“ — Jeremiás 26:13-15.

Hisszük, hogy hasonló időben élünk, mikor a keresztyénség ugyanazokban a dolgokban bűnös, mint Izrael volt. Jeremiás az igaz egyházat ábrázolja; és mivel Isten kimondta az itéletet a keresztyénség ellen, elküldötte az ő népét, hogy hirdesse az üzenetet, miszerint ez a rend, a Sátán birodalma darabokra kell, hogy törjön és Jeremiás prófétához hasonlóan ők nem fognak félni, hanem bátran fogják hirdetni.

És mivel a zavar, amely most úrrá lett a földön, jele annak, hogy Isten országa közel van; az egyház nemsokára teljes lesz és hasonlóvá lesz Mesteréhez, Jézus Krisztushoz, amely győzedelmes lesz és uralkodni fog vele a trónon.

Ekkor megnyilik az élet útja a világ előtt, hogy a Millenium-korszak alatt mindenkinek meg legyen az alkalma, hogy elnyerje a földön az örök életet. (Ésaiás 35:8) Jézus az egész emberiség megváltásáért halt meg; és nemsokára a földet az Édenhez hasonlóvá fogja tenni, hogy a föld összes engedelmeseinek örök életet adjon.

Azonban az egyház reménye nem földi remény, hanem mennyei remény; és hogy azt a nagy jutalmat elnyerjék, győzőknek kell lenniök, félre kell tenniök a félelmet és növekedniök kell a szeretetben; és hogyha a halálig hűségesek lesznek, akkor uralkodni fognak Krisztussal. „De hála az Istennek, aki a diadalmát adja nekünk, a mi Urunk a Jézus Krisztus által.“ — 1 Korint. 15:57.

FEL

4 órakor délután következett négy szónok könnyed elmélkedése. Beszédeik kivonatát itt adjuk:

GLENN SMITH TESTVÉR BESZÉDE

Bizonyára helyénvaló itt megemlékezni a nagygyülés ujságirói munkájáról, a *Győzelmi Nap* kérdései között; mert ez a munka jelentős győzelem volt mindazokra nézve, akik részt vettek benne és barátainkra nézve, akik az egész világon ujságokat kaptak. Mikor először beszéltünk az ujságárusitásról, azt hittük, hogy talán elég lesz naponként 5000 példány; és az első napon csak annyi is készült. Ezután a kereslet egyre nőtt, amig hétfőn, 12.-én már 36,000 példány kelt el. Mire ez a nagygyülés véget ér, több, mint 100,000 példány fog kimenni. Természetesen a nagygyülés számolt a helyi posta teljesitő képességével, mely alatta marad a mi követelményeinknek; azért lehetséges, hogy sok lap később ér rendeltetési helyére. Azonban reméljük, hogy nem lesz sok késés.

Gondoljunk a nagy tanubizonyságtételre, amely ilyen módon történt. A Hirdetés szó nagyon is összefügg az ujsággal. Mi hirdettük azt a tényt, hogy 1914 óta a föld népei felbomló félben vannak és hogy az összes békeszerződések és szövetségek megfognak hiusulni, mert maguk a nemzetek is teljesen erőtlenek, mivel idejük elmult és hogy ezen esztendő óta Jézus Krisztus a kezébe vette az ő nagy hatalmát és az ő királysága éppen most kezd alakot ölteni az egész földön, ugy, ahogy ő azt megigérte és ahogyan ezt az apostolok és a próféták megmondották.

Ezen a nagygyülésen, minden sokkal nagyobb és nagyszerübb méretekben folyt le, mint minden más nagygyülésen, amelyet csak valaha tartottak. Nagy lelkesedés, nagy buzgóság nyilvánult meg azzal az elhatározással egyetemben, hogy siettetni fogjuk az Úr munkáját és a királyság hirdetéséről való munka messze felül fog mulni minden más munkát. A harc az egyik oldalon a Bárány, a másik oldalon a Sátán és az ő serege között most van folyamatban és mi boldogak vagyunk, hogy a Bárány oldalán állunk; mert mi tudjuk, hogy ő lesz a győztes; és mi tudjuk, mily öröm az igaz oldalon lenni, ahol igéretet kaptunk, hogy a mi szolgálatunk a győzelmet segiti elő, és hogy ebben a harcban túl bizonyosak vagyunk, hogy a királyok Királyának dicsőséges szine elé jutunk.

O. MAGNUSON TESTVÉR BESZÉDE

Azon időtől fogva, amikor Lucifer kibukott a ragyogó hajnali csillagnak az állásából és Istennek és az igazságnak ellenségévé lett, hatalmas összeütközés volt a két küzdő hatalom között — a jó és a rossz, az igazság és a tévedés, a világosság és a sötétség között és csak a küzdők egyike került ki belőle győztesen.

Közel 19 évszázaddal ezelőtt a Sátán sorsa meg volt pecsételve, amikor Krisztus legyőzte a halált és életet és halhatatlanságot hozott az evangelium útján. Most folyik a döntő csata és a győzelem bizonyos; mert csak nehány év kérdése és a Sátán meg lesz kötözve.

Látván az Éden kertben a tökéletes emberpárt a szaporodás képességével felruházva, a Sátán arra vetemedett, hogy Teremtőjük iránti szeretetüket magára vonja, hogy neki is legyen egy országa ilyen alattvalókkal, akik vakon engedelmeskednek az ő uralkodói akaratának. Látszólag sikerült a csinyje, azonban nyomban észre kellett vennie, hogy Isten elhatározta, miszerint fejét el fogja taposni, ezért Sátán tervbe vette mindazok megrontását, akiknek Isten kedvezett.

Noha sikerült a Sátánnak az emberi-nemet lelkileg, erkölcsileg és testileg megrontani, a csalás sok eszköze utján, amelyek részben vallásiak, részben társadalmiak; mégis fél a jelen igazság ragyogó fényétől, amely minden oldalról megvilágitja ezt a csalást és darabokra zúzza a megtévesztés és igazságtalanság minden rendszerét.

A mi Urunk visszatérésének a kérdése elsőrendü fontosságu. Egyik példabeszédében az Úr megmondja, hogy milyen lesz az ő követőinek a helyzete az ő visszatérésekor. Valamennyi „szüz" azokat képviseli, akik hisznek benne. Az összes szüzeknek olajuk volt a lámpásukban, amely Isten Igéjének a fényét ábrázolja, mig közülök csak ötnek volt olaja az edényében, az igazság szelleme szivökben, amely erőt adott nekik a kitartásra, hogy folytassák Isten Igéjének a tanulmányozását.

E példázatnak a beteljesedése a Miller-féle mozgalommal indult meg 1844-ben, amely esztendőben Isten sok gyermeke várta az Úr visszatérését. S mig egyesek ezek közül a Vőlegény (látszólagos) késése miatt elvesztették a bátorságukat, addig mások fokozott szorgalommal tanulmányozták az Igét és kellő időben az Úr tényleg visszatért és a bölcs (v. okos) szüzek a hit szemeivel felismerték őt.

Ugyanakkor megtudták a hűségesek, hogy a mi Urunk visszatérésének a célja, nem a világ felperzselése, hanem minden dolgok helyreállitása. Fokozatosan azután az egész Isteni terv ki lett fejtve a Bibliai Tanulmányok egyes köteteiben, melyeket a hűséges szolga irt meg, akit az Úr különleges célra használt fel.

Másrészt viszont azok, akik balga szüzek voltak ebben az életben, azt a „nagy sokaságot" fogják alkotni, mig e napok bölcs szüzei azon kicsiny sereget képezik, amely ezer évig fog majd uralkodni Krisztussal. Ne higyjétek azonban, hogy minden Bibliatanuló szükségképpen bölcs szüz. A kérdés az, hogy beszennyezetlenül tartottátok-e meg jelképes ruházatotokat. A testvérek elleni keserüség egy gyökérszála folt lesz a ruházatodon. Vigyázzunk magunkra, mert különben hanyagságunk folytán elveszitjük a koronánkat.

W. C. RICE TESTVÉR BESZÉDE

„Uj parancsolatot adok nékek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást." — János 13:34.

Jézus adott nekünk egy parancsolatot; és hogyha megtartjuk ezt a parancsolatot, akkor győzők leszünk és megkapjuk a koronát. Azt hiszem, hogy mindenki, aki itt van, bizonyossá akarja tenni az ő hivatását és kiválasztását; mert ha ezt tesszük, akkor vele leszünk a királyságban. — János 14:21-23; 15:9-13.

FEL

Hogyan tudhatjuk, hogy az igazságban vagyunk? „Mi tudjuk, hogy átmentünk a halálból az életre, mert szeretjük a mi ayánkfiait." (1 János 3:14) Az egyház egyik végső próbája lesz a testvérek iránti szeretet és soha senki el nem veszitette az igazságot, aki igazán szerette testvéreit. Ez lehetetlen is volna. Az igazi ok, amiért sokan elmentek tőlünk az volt, hogy nem szerették forrón a testvéreket. — 1 János 4:8.

Hogyan tudjuk, hogy Isten szeretet? Mert megismertette velünk az ő szeretetét azáltal, hogy a világra küldötte az ő egyszülött Fiát, hogy ő általa éljünk. (1 János 4:9, 10) Ha Isten szeretett, akkor nekünk is szeretnünk kell egymást. Sőt azon kell lennünk, hogy megmaradjunk Isten szeretetében. (Judás 21) Ha ezt tesszük, a mi Urunk meg fog minket óvni a bukástól és hibátlanul fog minket odaállitani az ő dicsőségének a szine elé túláradó örömmel és győzni fogúnk és megkapjuk az élet koronáját.

A Manna március 16-ra szóló részében mondotta a mi kedves Russell testvérünk: „Egyik legvégső próba lesz a testvérek iránti szeretet." De mondhatná valaki: „Nem az ellenségeink iránti szeretet." a végső próba?" Nem; hogyha testvéreink ellenségeinkké lesznek, akkor szeressük őket a szánalom szeretetével és segitsük őket belátniok eltévelyedésüket, hogy visszatérhessenek az Úrral való összhang állapotába.

H. H. RIEMER TESTVÉR BESZÉDE

A győzelem harcot jelent. A győzelem azonban ennél még többet — diadalt jelent. A keresztyén győzelem még annál is többet — jutalmat jelent. Mily csodás a mi győzelmünk, amennyiben, hogy végigküzdjük a küzdelmet, akkor győzteseknek kell lennünk és el kell nyernünk a hervadathatatlan koszorut.

Mi az a jó harc, amelyben benne vagyunk? Ez az önmagunkkal, a saját akaratunkkal való konfliktus, hogy teljesitsük Isten akaratát. Mennyire különbözik ez a konfliktus minden más konfliktustól, amely egy másik testvér elleni harc! A legnagyobb győző, aki önmagát győzi le. De nincsenek-e más ellenségek: a világ, a Sátán? Igen; csakhogyha önmagunkat győzzük le, akkor ezek le vannak fegyverezve, mivel ők a mi bukott testünkkel dolgoznak. Ezeknek csak akkor lehet valami hatalmuk rajtunk, hogy ha szövetségül megnyerik önakaratunkat. Ezért figyelmeztetve vagyunk, hogy „tartsuk szivünket tisztán", „ne szeressük a világot, sem azokat, amelyek e világban vannak." „Forditsuk tekintetünket a fent lévő dolgokra." Közeledjetek Istenhez és ő is közeledni fog hozzátok." Hogyha ilyen irányban és ilyen cél felé törekszünk, akkor biztositjuk magunknak a győzelmet, mert meg van nekünk mondva: „Semmi sem fogja őket kiragadni az én kezeimből." „Ki választhat el minket Isten szeretetétől?" Senki. Megteheti-é ezt a Sátán vagy a világ? Nem; senki és semmi, csak mi magunk. Látjuk tehát, hogy a harcot önmagunk ellen kell folytatni és ott a győzelem. Ha ez nekünk nem sikerül, akkor nemsokára ott lesz ellenünk a csatában a Sátán és a világ.

A győzelem attól függ, hogy le tudjuk-e küzdeni a bűnt és a kisértéseit a kezdet kezdetén, még keletkezésükkor. Hibáink dacára ki kell- tartanunk és kell-é törekednünk a teljes győzelemre? A keresztyén a jó cselekedetben való kitartás által erőt kap ilyen győzelmekhez. „Ha nem tántorodunk el" — mondja az apostol. Kis dolgokban való győzelmek vezetnek a nagyobb harcokban való győzelmekhez. A győzelem békét, örömöt, bizalmat hoz, reményt ébreszt és ami mindennél édesebb, Isten helyeslését, most és később. A győzelem elűzi a félelmet, a kételyt stb. A győzelem a testünknek élőáldozatként való bemutatásában rejlik, mely szent és elfogadható Isten előtt." A végső győzelem meghozza a Krisztushoz hasonló jellemet, a legdrágább kincset, amit az ember kivánhat.

Kedd este ½ 8-kor a nagygyülés összejött, hogy meghallgassa a jelentést a szolgálat munkásairól és a tapasztalati gyülésről. Rövid hálaadó istentisztelet után Johnson testvér a következő jelentést terjesztette elő:

JUSON TESTVÉR IGAZGATÓ JELENTÉSE

Amint el lett határozva, hogy Cedar Point lesz az a hely, ahol a N. B. E. 1922-ik évi nagygyülést fogja megtartani, intézkedések történtek, hogy legyen nehány száz gép és 2000 munkás a Cedar Pointhoz közelfekvő öt megye részére 40—50 mértföldnyi távolságu körzetben. A területet ugy osztották fel, hogy egy talpalatnyi föld se maradjon munkálatlanul.

Részletes jelentés:

Az autók száma a Szolgálati Napon	263
Önkéntesek száma	2.000
A tényleges és vidéki munkában résztvettek száma	1.644
Szállitási eszközök hiánya miatt visszamaradtak (Mások a közeli városokba társaskocsikon mentek ki) .	176
A munkások által a vidékre kivitt könyvek száma	10.872
Sanduskyba vitt könyvek száma	184
Összesen	11.056

A kivitt könyvek közül volt 3640 példány, amelyből csak 16-ot hoztak vissza. Ide fűzünk nehány érdekes epizódot.

Egy hölgy mondotta: Olyan sok rossz hirt hallottam a Bibliatanulókról, hogy most meg akarom venni a könyveket, hogy magam is lássak valamit.

Egy hölgy egy kosár szőlőt és egy kosár süteményt adott a könyvekért, mert nem volt pénze.

Egy másik hölgy megvette a „Hárfát" és amikor visszamentünk, kijött és ujból vett egyet.

Akadtunk egy papra, aki olvasta „ezeket a vörös könyveket", azután arról prédikált, hogy mit tanult belőlük.

Egy hölgy, aki megundorodott a papoktól, éhesen jön haza a templomból. Nem akar hallani papi gyászbeszédet. Belép a Sanduskyban lévő gyülekezetbe.

Sok emberre akadtunk, akik vasárnap meghallgatták Rutherford testvért és akik örömmel vették a könyveket. Egy nővérünk azt kérdezte egy urtól: „Olvasta Ön „A Milliókat?" „Éppen most olvasom" — feleli — „már tul va-

FEL

gyok a 90-ik oldalon. Vasárnap reggel a templomba indultam, de mielőtt bementem volna, ezt mondottam magamban: Inkább megyek Cedar Pointba, hogy lássam, mi van ott. Két gyülésen vettem részt délelőtt, délután pedig Rutherford birót hallgattam meg. Megvettem a „Milliókat" és éjfélig olvastam." A nővér azután a Szentirás többi helyét magyarázta meg neki; minden magyarázat után ez az úr ezt mondotta: Oh milyen buta is voltam! Csak most kezdek valamit tudni. Mikor a nővér búcsut vett tőle, az illető azt mondotta, hogy elviszi a könyvet a papjához, hogy megbeszélje vele. A nővér azt mondotta neki, hogy ezt ne tegye, mire ő igy felelt: „Oh igen én azt hiszem, hogy már ezelőtt hallottam, amint arról prédikált, hogy „Milliók élnek most, akik sohasem fognak meghalni."

Egy ember megtudta, hogy itt van Rutherford, hirtelen felugrott és szaladt, hogy megnézze és hogy kérdéseket intézzen hozzá egyes Bibliahelyek felől, amelyeket nem értett meg.

Találtunk olyanokat, akik gyászolnak, olyanokat, akiknek van fülük a hallásra, olyanokat, akik nem tudtak eljönni a gyülésre és olyanokat, akiknek nem volt elég pénzük, hogy megvegyék a könyveket.

Egy nővérnek az esete: Newyorkból, Ohióból jött. Nem volt pénze, hogy az egész nagygyülés alatt viselhesse a költséget, de volt erős hite és ezért azt kérdezte: Nem-e volna valami szolgálat a részére? Nagy nehezen a mosásnál kapott szolgálatot. Nagyon meleg volt s ez lehangolta ugyan, de nem esett kétségbe, sőt mindjárt visszanyerte a kedélyét. A szobában, ahol lakott, volt egy öreg asszony egy fiatal katolikus leánnyal; egyikük sem ismerte az igazságot. Az öreg asszony nem akart hallgatni, mikor a nővér beszélt a királyság áldásáról, de a leány minden szót meghallgatott. A nővér türelmesen és szeretettel tovább beszélt és a leány végre elmondotta a maga történetét, hogy hogyan gyüjtött pénzt és küldözgette haza, hogy apácának mehessen. Majd ezt mondotta: De maga nagyszerü nő; a maga üzenete nagyon jól hangzik. Elveszem a kis könyvet (Milliók), ha ide adja és el fogom olvasni. Meg akarom magának mondani, hogy feladtam a tervet, hogy apáca legyek, mert azt hiszem, hogy én is lehetek egyike azon millióknak, akik most élnek és sohasem fognak meghalni." A nagygyülés befejezése előtt az öreg asszony is meghallgatta a nővért.

Mi mindnyájan delegátusok voltunk a Cedar Pointban tartott nagygyülésen. Ti vagytok a hazatérő delegátusok, hirdessétek tehát a királyság üzenetét a ti területeiteken.

A jelentést követő tanubizonyságtétel különösen a napi élmények körül forgott. Mindenkinek, aki jelen volt, nagy örömére szolgált és a legcsodásabb ilyen tanubizonyságtételi gyülésnek mondotta.

A legmulatságosabb és a legérdekesebb volt annak a testvérnek az esete, aki egy zsidót akart felvilágositani. A zsidó azzal védekezett, hogy nem tud angolul olvasni. A testvér addig, amig az autója eljött, beszélt neki az emberiség megmentését illetően Isten csodálatos tervéről; és mire a zsidó nagyon kezdett érdeklődni. Egy másik autó ugyanarra jött, mire a zsidó megvette az egész könyvsorozatot, azzal, hogy ezt annak a testvérnek kell betudni, aki őt először megszólitotta. A testvér kedvesen jegyezte meg, hogy ez volt az első esete, hogy két óra alatt tanitott meg egy zsidót angolul olvasni, noha ő állandóan a New-Yorki zsidó negyedben végzi a terjesztő munkáját.

SZEPTEMBER 13. HIT ÉS BIZALOM NAPJA

W. J. Thorn New-Yorkból a nap tárgyáról beszélt.

W. J. THORN TESTVÉR BESZÉDE

„Bizalmad legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál; Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van. — Példabeszédek 3:5; Zsidók 10:35.

A bizalom a hitet felülszárnyalónak rendkivüli hitnek mondható, addig a hit egyszerü bizalmat fejez ki. A bizalom megkivánja a barátságot és az elvi alapon nyugvó lelki közösséget, mig a hit külső, személyes természetü dolgokra vonatkozik, amelyek cselekvést szülnek. Hit (vallási felfogás szerint) közeli rokonságban van ezekkel, lévén tényleges hivés (v. hit) bizalomkeltő tulajdonságokban, várakozása a tett igéretek megvalósulásának. Mint keresztyének, bizunk Jehovában, mivel ismerjük az ő igaz jellemét. Bizunk az ő igéreteiben. Hiszünk a beteljesedésükben és készséggel szolgáljuk őt.

Jehova, aki az ő Fia közbenjöttével teremtette meg az összes dolgokat, meghagyja nekünk, hogy tiszteljük a Fiát, ahogyan őt tiszteljük, mondván: „Ő a te Urad, tiszteljed őt. (Zsoltár 45:12) A Fiu az Atya felé mutat, mint minden hatalom kezdetére és magáról ugy beszél, mint Isten teremtésének a kezdetéről. — Jelenések 3:14.

A nagy Jehova, miután szivén viseli az ő teremtményeinek a legjobb érdekeit, megkivánja, hogy mindenki hittel és bizalommal legyen iránta.

Istennek, mint teremtőnek, joga van ahhoz, hogy minden értelmes teremtmény engedelmességet tanusitson iránta. Szent Pál elmondja nekünk, hogy még szeretett Fia sem volt kivétel ezen szabály alól. Emberi létében „ámbár Fia, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmességet." (Zsidók 5:8) Az angyalok is megtanulták az engedelmesség leckéit és kellő időben az egész emberiség szorgalmasan kell, hogy gyakorolja magát e tekintetben.

A Szentirás azt tanitja, hogy a milleniumi uralom alatt mindazok, akik engedelmességet és bűnbánatot gyakorolnak, és hitből elfogadják Jézust, mint Megváltójukat és királyukat, örökké fognak élni a földön. — János 11:25, 26.

Ez a dicsőséges idő — az Aranykorszak — elközelgett. A népek nyomorának és megpróbáltatásának napjaiban „az emberek elhalnak a félelemtől és azoknak várása miatt, amik e föld kerekségére következnek." Mily boldogitó a tudat, hogy Jézus Krisztus kezébe vette az ő nagy hatalmát és uralkodik. A Sátán e világ gonosz és láthatatlan kormányzója meg lesz kötözve, hogy többé ne szedhesse rá a népeket. (2 Kor. 4:4) Betegség, bánat, fájdalom és halál el fognak tünni. — Jelenések 21:1-6.

Jézussal az ő uralkodó hatalmában egyesülni fog a menyasszony, hithű egyház, a győzedelmes kicsiny sereg, akinek az Atya nagy örömmel adja a királyságot. (Luk.

FEL

12:32) Minden földi nyomoruság ezen igazságos kormányzat alatt el fog tünni.

Tekintettel a királyság áldásainak a közelgésére, okkal hihető, hogy milliók élnek most, akik sohasem fognak meghalni. Jézus nemcsak ez egyházért halt meg, hanem az egész világért. (1 János 2:2) Ebből megtudjuk, hogy Istennek célja, hogy az összes engedelmeseknek az igazságra kedvező körülmények és állapotok mellett tökéletes földi életet adjon. Jézus mondotta: „Ne csodálkozzatok azon, mert eljő az óra, amelyben mindazok, akik a koporsókban vannak, meghalják az ő szavát és kijőnek. És aki csak él és hisz bennem, soha meg nem hal. Hiszed-é ezt? — János 5:28, 29; 11:26.

Dávid próféta ezen áldott időről irván, (Zsoltár 50:1, 2) ez mondja: „Az Istenek istene, az Úr szól (a dicső egyház Krisztus, a Fej és a test által) és hivja a földet (az egész emberiséget) napkeltétől (Az Igazság Napja gyógyulással az ő szárnyai alatt — Malakiás 4:2) lenyugtáig."

Más szavakkal: Krisztus ezer éves uralmának a kezdetén az ő felkentjei által valamennyi embert, bűnbánatra, igazságra és örök életre fog hivni.

2-ik vers: Sionról, amelynek szépsége tökéletes (az igaz egyház felmagasztalt dicsőségében) fényeskedik Isten." Ezalatt azt kell értenünk, hogy Isten dicsőséges jellemét és tervét meg fogja ismerni az egész világ. Akkor azután minden térd meghajlik Jehova akarata előtt (Ésaiás 45:23) és mindazok, akik engedelmesekké lettek és megtanulták hinni és bizni Istenben, örökkétartó élettel fognak megáldatni. A szándékosan engedetlenek Krisztus uralmának a végén Sátánnal együtt el fognak pusztulni. — Csel. 3:21-25; Zsid. 2:14.

A próféta mondja (Ésaiás 65:21, 2; 33:24), hogy akkor „házakat épitenek és bennök lakóznak és szőlőket plántálnak és eszik azok gyümölcsét. Nem ugy épitenek, hogy más lakjék benne, nem ugy plántálnak, hogy más egye a gyümölcsöt... És nem mondja a lakós, beteg vagyok; a nép, amely benne lakozik, bűnbocsánatot nyer."

Ezután kövekezett Hemery testvér rövid beszéde a nap tárgyáról. Tartalmát itt adjuk:

J. HEMERI TESTVÉR BESZÉDE

„Kinek szive reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel te benned bizik." — Ésaiás 26:3.

A hit és bizalom között mi a különbség? Bizalmat rendszerint a körülmények tekintetében, mig hitet emberekkel vonatkozásban szoktunk nyilvánitani. Alapos okból kérünk bizalmat és elfogadható indokból hitet. Nem hiszünk körülményeknek, mert ott nincs személyiség, de hiszünk személyeknek. Mégis helyesen mondjuk, hogy bizalmunk van bizonyos személyek iránt, mert ismerjük a jellem igazi alapját. Meglévén az iránta való bizalmunk, hitelt nyujtunk neki javaink vagy személyünk által.

Isten iránt hitünk és bizalmunk van egyaránt. Oly gyakran szolgáltatott előttünk magáról bizonyságot és mi oly gyakran próbáltuk ki őt, hogy bizalmunk van összes elrendezéseiben, és mindenünket, amink van, rábizzuk egy ilyen jóságos Istenre.

Az egyház történetében nem volt megpróbáltatásokkal teljesebb idő, mint a mostani és ezért sohasem volt szükségesebb, mint most, hogy Isten népe szilárdan épitse fel Istenbe vetett bizalmát és sohasem volt idő, mikor olyan szükségük lett volna vezetőre, akiben hihetnek. Hálát adhatunk Istennek, hogy szilárdan alapozik meg benne a mi hitünk és biztos vezetőnket találjuk a mi Urunkban. Mondhatjuk, hogy az egyházra „sötét napok érkeztek és igen kevés a barátja." De az egyház nincs sötétségben és nagyon keveset törődik a földi barátokkal, mert biztos reménysége van és bizik vezetőjében.

Az egyház hű fiai páratlan helyzetben vannak. Tevékenységünk minden mozzanata egyre jobban távolit el minket a szervezett vallástól és e világ berendezéseitől és nemcsak, mint egyéneket különit el minket, akiknek mennyei reménységük van, hanem mint közösséget is a keresztyénség más változatától. Hiszen sokan, akik velünk jöttek és dolgoztak, most elhagynak minket, mivel nem akarják tovább folytatni a munkát. És most jő a mi idézetünk az ő bátoritó buzditásával. Hogyha látjuk, hogy éppen a mi napunkra talál, akkor ugy jő hozzánk, mint Isten közvetlen szava. Hisszük, hogy az igy van, mert az idézet szava is mutatja ezt. Ez az az idő, mikor a védekező város (igy irja le Ésaiás a keresztyénség hatalmas épitményét) összeomlik és rommá válik. Azonban napjaink katasztrófális eseményei közepette Isten egyháza nyugodt és az ő szava azzal a különös biztatással jön, hogy azok, akik ebben az időben hisznek benne, „megőriztetnek teljes békében."

E tekintetben kettős bizonyságunk van; mert itt Jehovának egy uj nevével találkozunk. Ő a *Korok Sziklája.* Valahányszor Isten megváltoztatta az ő népével való ténykedését, e változással mindig magának is uj nevet adott, olyat, amely képessé teszi az ő népét, hogy a névnek vagy az adott szerződésnek megfelelően éljen. Mikor Isten Ábrahámmal kötött szövetséget, akkor az *El Saddai* nevet vette fel. Mikor Izraellel csinálta meg a megállapodást, amely a Sinai hegyen érte el a csucspontját, akkor a *Jehova* nevet adta magának. Mikor Izrael királysága volt felállitandó, akkor a *Jehova Sabbaot,* vagy a *seregek Jehová*-ja nevet vette fel, ő lesz a hadsereg népének a csatáiban. Mikor Jézus a kegyelem és fiuság szövetségével jött, ugy beszélt Istenről, mint *„A mi Atyánk"*-ról és igy volt Istennek uj névváltoztatása, minden különleges körülmény alkalmából.

Most elérkezett az idő, mikor Ésaiásnak e szava éppen a legjobbkor jön. Isten most a világ romjai és a mostani rend felbomlásának közepette ugy mutatja be magát, mint a *Korok Sziklája;* kemény szikla, mely szilárdan áll és el nem mozditható. (Ésaiás 26:4) Itt van egy menedék Isten népe részére. És akik az övéi, a Korok Sziklaján találhatók, mert bizalmuk van abban, hogy sohasem fog a lábuk alól kimozdulni és Isten azon biztatásával vannak, hogy nem kell félniök, hogy le fognak csúszni róla.

Miért van most szüksége az egyháznak bizalomra? Isten gyermekei mindig változhatatlannak ismerték őt az ő jóságában és az ő igéretei mindig biztosak voltak. A hit hiányának e napjaiban, az egyháznak ismernie kellett az isteni tervet, hogy az megvalósuljon. De most, hogy útja végéhez közeledik, még ennél is többre van szüksége: tudnia kell, hogy ő Istennek egy munkatársa és hogy ő különösen ennek a kifejezője. E célból, és hogy meg legyen ez a bizalom, Isten kinyilvánitotta magát ugy az ő tervében,

FEL

mint az ő munkájában. Megláttuk őt az ég viharfelhőiben, a földrengésben, de abban a boldogságban is, amelyet az ő gyermekei most a neki való szolgálatban éreznek. Ha megpróbáltatások jönnek, ugy a hitben való bizonyosság és a szolgálatban talált öröm csak növekednek. De hogy meg legyen ez a bizalmunk, a léleknek Jehovában kell megnyugodnia. Kételynek ott nincs helye! Nekünk oly határozottaknak kell lennünk a mi felszentelésünkben és hitünkben, mint amilyen bizonyos ő az ő igéreteiben. Az ilyenek állandóan fogják érezni Isten békéjét, amely meghaladja az értelmet, noha zúgnak is a hullámok és mennydörög és noha a királyságok az anarchia tengerébe fullnak.

A nagygyülés péntek reggel Rutherford testvér záróbeszédével ért véget, aki ezeket mondotta:

J. F. RUTHERFORD TESTVÉR ZÁRÓBESZÉDE

„Csöndességben és reménységben erősségtek lett volna. — Ésaiás 30:15.

Ezt és a rokonidézeteket az elközelgő napokban szem előtt kell tartanunk. Istennek ezen igéretei, mindenkit meg fognak acélozni a csatában, amely előtt állunk. A világ a rettenetes nyomor állapotában van. Az elégedetlenség hullámai egyre magasabbra tornyosulnak. Az emberi szenvedély vihara egyre vadabb és a démonok gonosz befolyása alatt egyre dühöngőbb. A függöny innenső oldalán lévő egyház szükségképpen érintkezésbe kell jöjjön ezekkel a világi befolyásokkal és le kell ezeket győznie. Nem egyéb, hanem csak emberi kisértés esett rajtatok; de hű az Isten, aki nem hágy titeket feljebb kisértetni, mint elszenvedhetitek, sőt a kisértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek." (1 Kor. 10:13) Látjuk tehát, hogy ki vagyunk téve ezeknek a minket környező rossz befolyások próbájának. De miként a Zsoltáriró mondja: „Isten a mi oltalmunk és erősségünk, igen bizonyos segitség a nyomoruságban. Azért nem félünk, ha elváltoznék is a föld, ha hegyek omlanának is a tenger közepébe. Zúghatnak, tajtékozhatnak hullámai, hegyek rendülhetnek meg háborgásától. — Zsoltár 46:1-4.

Nyugalom és béke azok osztályrésze, akik teljesen megbiznak az Úrban és akik azzal az orvossággal élnek, amelyet ő előirt. Szent Pál útján megmondja nekünk, hogy tanusitsunk mérsékletet minden dologban, mert elközelgett az Úr; hogy ok nélkül ne avatkozzunk semmibe, hanem a könyörgésben imádsággal és hálaadással tárjuk fel kivánságainkat Isten előtt és „Istennek békessége, mely minden értelmet fölülhalad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban." — Filip. 4:4-7.

Csak azok, akik fenntartják Istenben való bizalmukat és akik teljesen hisznek benne, vannak megáldva ezzel a lelki békességgel. Ne ejtsen minket zavarba az a mód, ahogyan az Úr intézi az ő munkáját, de legyünk teljes és tökéletes bizalommal az ő intézkedései iránt és higyjünk benne és egyben a mi Megváltónkban is, mivel tudjuk, hogy minden a mi javunkra működik közre, mert szeretjük őt és szándékának megfelelően elhivattunk, hogy az ő munkáját végezzük.

A végére jutottunk a felszentelt keresztyének legnagyobb és legáldottabb nagygyülésének, amilyen nézetem szerint a földön még soha sem volt. A mi Urunk a hegyek csúcsaira emelt fel minket. Olyan örömidő volt ez, amilyet még soha nem éltünk át. Most haza megyünk; és naponta sok olyan dologgal jutunk érintkezésbe, amely próbára teszi a mi türelmünket, szeretetünket és hitünket. E megpróbáltatások növekedésével gondoljunk mindig arra, hogy tiszta lelkűeknek kell lennünk — nyugodtaknak és bizalomteljeseknek az Úr iránt, hogy a nyugalomban, mely a hitben és a bizalomban születik meg, mely az Úrban való teljes hitben gyökeredzik, legyen a mi erőnk.

Az ellenség megkisérli, hogy minden lehető egyenetlenséget támasszon az Úr népe között. Azon lesz, hogy sorainkból egyesek által támadások történjenek, akik el fogják veszíteni a bizalmukat. Azon lesz, hogy kivülről intézzenek ellenünk támadást. Minden lehető módot fel fog használni, hogy meghiusitsa azokat a célokat, amelyekre az Úr fel akarja használni az ő népét. Ne jöjjetek zavarba, hanem minden gondotokat vessétek az Úrra, mert ő gondoskodik rólatok. Vessétek magatokat teljesen az Úr akarata alá. Ezzel kapcsolatban mondja Szent Péter: „Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségtek az ördög, mint orditó oroszlán szertejár, keresvén, kit elnyeljen; akinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben, tudva, hogy a világban levő testvéreiteken ugyanazok a szenvedések telnek be." — 1 Péter 5:8, 9.

Ezen a nagygyülésen egy olyan munkába kezdtetek, amely el fog terjedni az egész világon. Az ördög tudja, hogy ez az ő birodalma ellen irányul. Ezért el lehetünk készülve az ő rohamaira és az egyik dolog, amit meg fog kisérelni az, hogy lerombolja az egyik testvérnek a másik testvér iránti bizalmát. Ne engedjétek ezt meg. Gondoljunk arra, hogy milyen fontos az, hogy ne test szerint ismerjük egymást, hanem mint uj teremtések Krisztusban. Ha testvérünk hibát követ el, legyetek iránta elnézők. Ha látjátok, hogy szolgálni kivánja az Urat, segitsétek minden erőtökkel. Kerüljetek mindent, ami megsértené a ti testvéreiteket. Tegyetek meg mindent, ami alkalmas lehet testvéreitek javára, hogy ezzel segitségül lehessetek az Úr királyságáról szóló üzenetnek a terjesztésében. Ismerjük nagyon jól az ellenség által alkalmazott módszereket. Majd találunk valakit, aki velünk jött és meg fogja kisérelni a testvérek hitének a lerombolását. Gondoljatok Szent Pál figyelmeztetésére: „Kérlek pedig titeket testvéreim, vigyázzatok azokra, akik szakadásokat és botránkozásokat okoznak a tudomány körül, amelyet tanultatok; és azoktól hajoljatok el." (Rómabeliek 16:17) Ez nem jelenti azt, hogy durvák legyünk valakivel szemben, csak azt jelenti, hogy kerüljük az ellentéteket. Ne térjetek el igazi célunktól, hogy haszontalan beszédbe és vitatkozásba keveredjetek. Az Úr egy bizonyos munkának a teljesitését az ő népére bizta. A Sátán vitákba szeretne minket belekeverni, hogy eltéritse gondolatainkat erről a munkáról. Ne engedjük ezt meg.

Hogyha teljes és kitartó bizalmunk van a mi Urunk és Mesterünk Jézus Krisztus iránt, hogyha egyben a mi égi Atyánkban is hiszünk és bizalommal vagyunk az ő intézkedései (v. elrendezése) iránt, akkor bizalommal kell lennünk minden igazán felszentelt testvérünk iránt is. Ezeket a gyümölcseikről fogjuk megismerni. Tudjuk, hogy az Úr jelen van, hogy irányitja a munkáját; hogy az Úr meg-

FEL

támadta Sátán birodalmát és azoknak, akik az Úrral lesznek a harcban, hűségeseknek kell lenniök mindvégig. Ha tehát látjuk, hogy egy testvér öszhangban van azokkal a nagy elvekkel, melyeket mi követünk és azon van, hogy terjessze az Úr királyságáról szóló üzenetet, ez elegendő, hogy bizalmat keltsen ezen testvér iránt. Tehát higyjünk egymásnak: Legyünk nyiltak, őszinték és kedvesek egymással szemben. Éljünk együtt békességben és egy szivvel és egy cselekedettel, zárt sorokban vetjük vissza a közös ellenséget.

Gondoljatok arra, hogy mi vagyunk a királyság hirdetői; hogy hirdetnünk kell most a Királyt és királyságát. Csak egy ösztönző, egy rugó lehet, t. i. a tiszta szeretet az Úr és az ő ügye iránt. Azzal az elhatározással megyünk otthonunkba, hogy nem engedjük, hogy bármi is megzavarja a mi lelkünk békességét. Miután már egyszer meggyőződtünk arról, hogy miénk az igazság, ne töltsük az időt azzal, hogy bizonyitgassuk, hogy mennyire van igazunk. Tegyünk ugy, mint Szent Pál: „Ezt az *egy* dolgot cselekszem." Az Úr valaminek az elvégzését bizta ránk, tegyük tehát meg minden erőnkkel. Ezt azonban nem tehetjük meg kedves testvérek, hogyha nem vagyunk teljes bizalommal egymás iránt. Ahol bizalmatlanság van a testvérek között, ez mindig az ellenség műve. Szivleljük meg Szent Pál figyelmeztetését, aki mikor a filipii egyházhoz irt, ezeket mondotta: „Csak hogy a Krisztus evangéliumához méltóan viseljétek magatokat, hogy akár oda menvén és látván titeket, akár távol lévén, azt halljam dolgaitok felől, hogy megállottak egy lélekben, egy lélekkel viaskodván az evangélium hitéért. És meg nem félemlitvén semmiben az ellenségek előtt." — Fil. 1:27, 28.

Az Úr, népére, amely most a földön van, a legnagyobb kiváltságot ruházta rá, amilyet egy nép sem élvezett sohasem. Azt mondja most meg a világnak, hogy itt a király, hogy kezdetét vette a királyság és hogy ez a régen megigért áldásokat fogja eredményezni. Ne fáradjunk e nemes munka végzésében, hanem hirdessük egyre az üzenetet, amig a Sátán birodalmának legutolsó nyoma is el nem tünt a földről és mig az igazság teljesen meg nem honosult. Bárcsak mindegyiktek által itt gyüjtött erő szolgálna nagy hajtóerő gyanánt, a munka előbbrevitelére és annak hatása sugározzék azon testvéreink ezreire, akiknek nem volt meg az a kiváltságuk, hogy itt legyenek. Mindegyikünk értékelje kellően és alaposan a mi kiváltságainkat és tartsa mindig szem előtt a mi nagy Urunk és fejünk figyelmeztetését: „Légy hűséges mindhalálig és neked adom az élet koronáját."

A nagygyülés azután egyhangu szavazással elhatározta, hogy mellőzni fogja a kézszoritást a szeretet ünnepén és isteni himnuszok éneklése mellett üdvözölték egymást. Azután következett a nagygyülés végső pillanata; emberi szavakkal leirhatatlan jelenet volt ez. A nagy tömeg a zenekar vezetése mellett örömteli szivvel fogott nehány szép himnusz éneklésébe. Az utolsó volt: „Isten áldjon, mig viszontlátunk" és ujból és ujból üdvözölték egymást a nagy termen végig a Chantanqua módjára. Minden sziv szeretettel telt meg az Úr és a testvérek iránt és minden lélek, mély gondolatokkal az ügy iránt azzal az elhatározással hagyta el a termet, hogy szilárdan fog állani az Úr és a testvérei mellett a győzelem elnyeréséig. És egyre hallható volt: *„Isten áldjon meg."*

Rövidesen külön vonatokat állitottak elő, amelyek hazatérőkkel kezdtek megtelni. A városból sokan jöttek ki, hogy elbúcsuzzanak a távozó Bibliatanulóktól. A városi polgárság sokféle módon adott kifejezést a Bibliatanulók iránti nagyrabecsülésének. Nagyon jóleső tudat volt, hogy a nagygyülés igen jó és épületes hatást gyakorolt a városra. Az emberek láthatták, hogy az igazán felszenteltek Jézussal haladtak és tanultak tőlük. A *„Béthel"* külön vonatja 550 vagy több utassal hagyta el az állomást és lassan ment a városon keresztül, mialatt a vsut mentén és az ablakokból sokan lengették a zsebkendőjüket kedves és szerető búcsúzás jeléül.

Igy ért véget Isten földi népének legáldottabb nagygyülése; a testvérek elutaztak ideiglenes otthonukba, hogy ott ismét felvegyék a jelszót: „Hirdessétek a Királyt és a Királyságot."

A Sandusky-i polgárság nagyrabecsülésének egyik bizonyitékául ide iktatjuk a *Register* cimü lap szerkesztőjének a levelét:

Sandusky, Ohió 1922 szept. 16.

Kedves Rutherford Biró Uram!

Nagyon sajnálom, hogy sürgős üzleti ügyek és bizonyos családi okokból nem volt alkalmam Önnel találkozni, mikor Cedar Pointban volt a nagygyülésen, hogy személyesen mondjam meg a következőket:

Már a mi sorsunk az, hogy minden nyáron sok mindenféle gyülekezetnek a hirszolgálatát látjuk el. Sok gyülekezettel közvetlen üzleti összeköttetésben állottunk és tapasztalataink velük, nagyon különfélék voltak. Azonban mióta e lapot vezetem — már 13 éve — sohasem voltak olyan kellemes érintkezéseink, mint a N. B. T. E.-vel. Felhasználom ezt az alkalmat, hogy elmondjam nemcsak azt, amit sok száz sandusky-i polgártól hallottam, de amiről személyesen győződtünk meg, — hogy a sok ezer delegátus, aki a N. B. T. E.-nek a gyülekezetén jelent meg, sokkal kellemesebb kommentárokra adott okot és sokkal kellemesebb benyomást gyakorolt a közönségre, mint minden más egyesület, amely valaha is összegyült városunkban.

Természetesen közvetlen érintkezésbe jutottam G. G. Smith úrral önöktől a sok ezer ujság nyomtatása ügyében, amelyet Ön tőlünk rendelt. Több emberünk lépett érintkezésbe az Ön egyesületének más tagjaival és mindnyájan hasonló nézeten voltak.

Mi szeretünk Önnel üzletet csinálni. Örömünkre szolgált, hogy szolgálatot tehettünk Önnek és hogyha a *Register* ezentul is szolgálatára lehet, kérem szives kedjék bármikor hozzánk fordulni.

Őszinte hive:

E. H. Mack.

Hisszük,hogy ez a nagygyülés sok jót tett, nemcsak a testvéreknek és a városnak, ahol megtartottuk, hanem, hogy a hatása a világ minden részére ki fog terjedni. Boldogan hangoztathatjuk: „Elközelgett a mennyeknek országa!"

Nyomatott „AZ ÉLET" könyvnyomdájában Cluj-Kolozsvár

FEL